Giới thiệu

Trong cõi Hồng Hoang bao la, nơi mà "Kim Tiên nhiều như chó, Chuẩn Thánh đi khắp nơi", sự nguy hiểm luôn rình rập ở mọi ngóc ngách.

Giữa bối cảnh Phong Thần lượng kiếp đang cận kề, tại một ngọn núi nhỏ hẻo lánh, có một thanh niên tên là Chu Thanh đang lặng lẽ sinh tồn.

Chu Thanh vốn là một người xuyên không, sở hữu hệ thống "Hô hấp cũng có thể biến cường".

Tuy nhiên, sau vô số năm tu luyện âm thầm, anh vẫn luôn đinh ninh rằng mình chỉ là một "Nhân Tiên" nhỏ bé, yếu ớt, chẳng đáng nhắc tới so với những đại năng có thể dời non lấp biển trong truyền thuyết.

Để bảo toàn tính mạng, Chu Thanh chọn cách ẩn cư, làm một gã tiều phu bình phàm, ngày ngày chặt củi, nuôi gà, bầu bạn cùng một chú mèo trắng và một con chó đen.

Thế nhưng, Chu Thanh không hề hay biết rằng, mỗi hơi thở của anh đều khiến tu vi tăng tiến đến mức kinh hồn bạt vía.

Những thứ anh coi là tầm thường như nước trà, cơm trắng hay thịt thú rừng, thực chất lại là Tam Quang Thần Thủy, Hỗn Độn Thần Mễ và những thần vật chứa đầy mảnh vỡ Đại Đạo.

Sự hiểu lầm tai hại này chính là khởi đầu cho một chuỗi những sự kiện làm chấn động toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Câu chuyện thực sự bắt đầu khi Vân Tiêu Tiên Tử – một trong ba vị Tam Tiêu của Tiệt giáo – trong lúc chạy trốn khỏi sự truy sát của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã vô tình rơi xuống sân nhà Chu Thanh.

Tại đây, nàng bàng hoàng nhận ra gã tiều phu "tầm thường" này thực chất là một vị đại năng ẩn thế với tu vi vượt xa cả Thánh nhân.

Chỉ một bát cơm, một chén trà của Chu Thanh cũng đủ để giúp nàng chữa lành đạo thương, đột phá cảnh giới.

Cảm phục trước khí độ và thực lực của anh, lại được anh ngỏ lời che chở trước đại nạn Phong Thần, Vân Tiêu đã chấp nhận ở lại và trở thành thê tử của Chu Thanh.

Tin dữ về việc đệ tử yêu quý của mình "lấy chồng tiều phu" đã khiến Thông Thiên Giáo Chủ – giáo chủ Tiệt giáo – nổi trận lôi đình tìm đến tận nơi.

Nhưng ngay khi bước chân vào tiểu viện của Chu Thanh, vị Thánh nhân cao cao tại thượng này đã phải trải qua một cú sốc văn hóa chưa từng có.

Ông thấy chứng đạo pháp bảo Thanh Bình Kiếm của mình bị con rể dùng để... giết gà, thấy Bàn Cổ Phiên – tiên thiên chí bảo công phạt đệ nhất – bị treo làm cờ cửa, và Định Hải Thần Châu thì được dùng làm đèn lồng thắp sáng ban đêm.

Đáng sợ hơn, ngay cả bản thân Thông Thiên cũng bị quy tắc của ngọn núi áp chế, trở thành một "Nhân Tiên" bình thường khi đối mặt với Chu Thanh.

Thông Thiên Giáo Chủ từ kinh hãi đến sùng bái, nhận ra Chu Thanh chính là "Đại Đạo Chúa Tể" – người nắm giữ vận mệnh của Tiệt giáo trong tay.

Kể từ đó, tiểu viện của Chu Thanh trở thành điểm đến bí mật của những nhân vật đứng đầu Hồng Hoang.

Từ Hồng Quân Đạo Tổ, Thái Thượng Lão Tử đến chuẩn đề, tiếp dẫn đều lần lượt kéo đến, người thì mang bảo vật bồi tội, kẻ thì tìm

cách lôi kéo.

Trong mắt Chu Thanh, họ chỉ là những lão già hàng xóm "Lão Hồng", "Lão Nguyên" có tu vi thấp kém nhưng nhiệt tình.

Anh hào phóng chia sẻ rượu ngon, đồ ăn và những "câu chuyện phiếm" về tương lai của Phong Thần lượng kiếp mà không hề hay biết rằng mỗi lời nói của mình đang vạch trần thiên cơ, trực tiếp thay đổi dòng chảy lịch sử.

Dưới sự chỉ điểm vô tình của "con rể", Thông Thiên Giáo Chủ đã thực hiện một hành động điên rồ: tự phế thánh vị để thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo, tìm kiếm con đường chứng đạo Hỗn Nguyên chân chính.

Tiệt giáo vốn dĩ định sẵn sẽ tiêu tan nay lại đứng trước một hy vọng mới đầy rực rỡ.

Những kẻ phản bội như Trường Nhĩ Định Quang Tiên bị trừng phạt, những mưu đồ của Tây Phương giáo bị bóc trần, và một trật tự Hồng Hoang mới đang dần hình thành xung quanh tiểu viện của gã tiều phu luôn nghĩ mình là kẻ yếu nhất thế giới.

Với văn phong hài hước, những tình tiết hiểu lầm dở khóc dở cười nhưng không kém phần hào hùng, câu chuyện đưa người đọc vào hành trình của một "vô địch" đầy thận trọng, dùng thái độ bình thản nhất để xoay chuyển cả càn khôn.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 1

Trong thế giới Hồng Hoang, tại một ngọn núi nhỏ nọ, Chu Thanh nhìn nữ tử trước mặt đang bất chấp hình tượng mà điên cuồng càn quét bàn ăn, bất đắc dĩ mỉm cười.

E rằng nếu nói ra, người khác sẽ không tin rằng cô nương này được hắn nhặt về khi lên núi đốn củi.

Khi đó, hắn đang ung dung đốn cây, đột nhiên, cô nương này từ trên trời rơi xuống, suýt chút nữa đã đè trúng hắn.

"Nàng ăn từ từ thôi, đừng nghẹn." Chu Thanh mỉm cười, chậm rãi nói.

Cô nương này dung mạo tú khí vô cùng, thân hình thướt tha, nhan sắc không chê vào đâu được, quả thực như tiên nữ giáng trần, chỉ là khi ăn uống lại quá bất chấp hình tượng. `【Đinh!

Ký chủ đang hô hấp, tu vi +1+1+1...】` Tiếng Hệ thống vang lên trong đầu, Chu Thanh nhướng mày, không mấy để tâm.

Hắn vừa xuyên không đến thế giới Hồng Hoang thì Hệ thống đã thức tỉnh. `【Hô hấp có thể trở nên mạnh hơn】`… Không, cái Hệ thống này quá cùi bắp.

Khi vừa xuyên không đến Hồng Hoang, Long Hán đại kiếp còn chưa bùng phát, giờ Phong Thần lượng kiếp sắp nổ ra rồi, vậy mà dựa vào Hệ thống này mấy năm trời, hắn mới miễn cưỡng đạt được cảnh giới Nhân Tiên.

Ừm, chắc là cảnh giới Nhân Tiên, thậm chí có lẽ còn chưa phải Nhân Tiên.

Kỳ thực, hắn cũng không hiểu rõ cảnh giới hiện tại của mình.

Nhưng kiếp trước xem qua biết bao nhiêu truyện Hồng Hoang, miêu tả các đại năng Hồng Hoang động một chút là có thể di sơn đảo hải, hủy thiên diệt địa, hắn cảm thấy mình kém xa những đại năng đó.

Cứ cẩn thận một chút thì hơn, có năng lực rồi hẵng ra ngoài "quẩy", ừm, tiếp tục cố gắng vậy.

Chu Thanh chống cằm, chăm chú nhìn cô nương đang ăn ngấu nghiến trước mặt.

Hắn ở Hồng Hoang đã lâu như vậy, đây cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với người khác.

Bởi vì ngọn núi nhỏ hắn sống quá hẻo lánh, cơ bản không có ai lui tới, nhưng cũng vì thế mà hắn cảm thấy an toàn hơn rất nhiều.

Hiện tại thế giới Hồng Hoang đang ở giai đoạn tiền kỳ của Phong Thần lượng kiếp, Kim Tiên nhiều như chó, Chuẩn Thánh đi đầy đất.

Một Nhân Tiên nhỏ nhoi như hắn, nếu rời khỏi đây, chưa chắc đã sống được mấy năm.

Ở lại đây an toàn hơn.

Nếu có thể cưới một cô tiên nữ làm vợ thì tốt biết mấy.

Đối diện, Vân Tiêu đang càn quét thức ăn, bỗng chốc má nàng ửng hồng.

Bàn tay ngọc ngà đang cầm thức ăn cũng khẽ khựng lại.

Người khác có thể không biết những món ăn này quý giá đến mức nào, nhưng nàng lúc này lại vô cùng rõ ràng.

Ví dụ như một miếng thịt, ngay khoảnh khắc nhập khẩu, nàng cảm giác từng tế bào trong cơ thể đều hoan hỷ, toàn bộ thần hồn và nhục thân đang nhanh chóng thăng hoa.

Thậm chí, sự lĩnh ngộ về đạo cũng tăng lên mấy phần.

Đây sao có thể là vật phàm tục bình thường được?

E rằng một số Tiên Thiên Linh Căn cũng không có được diệu dụng như vậy?

Nếu có thể trường kỳ phục dụng những thần vật như thế này, e rằng thần hồn của nàng không những sẽ càng thêm vững chắc, mà nhục thân cũng sẽ càng thêm cường đại.

"Đa tạ tiền bối đại ân, tiểu nữ vô dĩ hồi báo!" Vân Tiêu không giữ được bình tĩnh, vội vàng cảm tạ.

Chỉ ăn vài miếng món ăn do tiền bối nấu, vết thương nội thể của nàng đều được chữa lành hoàn toàn, không những trạng thái thăng lên đến đỉnh phong, mà tu vi thậm chí cũng đề thăng không ít.

Vật này, là thần vật.

E rằng vị tiền bối tôn kính này, cũng là một vị đại năng vô thượng.

Trong lòng, Vân Tiêu nhớ lại chuyện vừa xảy ra, ngọc thủ không khỏi siết chặt.

Không lâu trước đây, Hồng Quân Đạo Tổ triệu tập Thiên Đạo Lục Thánh đến Tử Tiêu Cung, thông báo về Phong Thần lượng kiếp.

Nàng vốn không quá để ý, trong lòng nghĩ Phong Thần lượng kiếp sẽ không đến nhanh như vậy, nhưng không ngờ hôm nay lại nhanh chóng bị nhắm đến.

Nàng bị Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất thủ, suýt chút nữa đã bị đưa lên Phong Thần Bảng.

May mắn thay, khi nàng trốn đến ngọn núi nhỏ này, phía dưới không biết vị ẩn sĩ đại năng nào đang đốn củi, sau đó, từng luồng khí tức kinh khủng như muốn nghịch loạn thương thiên bùng phát, trực tiếp làm kinh sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn lui bước.

Nàng cũng bị một luồng khí tức đáng sợ ảnh hưởng, rồi rơi xuống.

Nhưng dù sao cũng giữ được một mạng, nhất định phải tạ ơn vị tiền bối trước mắt này.

"Chỉ là một ít thức ăn thôi, cô nương không cần cảm tạ." Chu Thanh khẽ mỉm cười, cũng không để ý.

Nhìn dáng vẻ cô nương trước mắt, hắn còn tưởng nàng muốn lấy thân báo đáp chứ.

Chẳng lẽ bị tu vi thâm sâu của hắn làm cho chấn trụ rồi sao?

Nhưng cường giả cảnh giới Nhân Tiên, tuy không đáng là bao trong Hồng Hoang rộng lớn, nhưng trong phạm vi trăm vạn dặm thì cũng là kiệt xuất rồi.

"Đa tạ tiền bối, đại ân của tiền bối, tiểu nữ không dám quên!" Vân Tiêu Tiên Tử nghe vậy, vội vàng đứng dậy, hướng Chu Thanh hành một đại lễ.

Vị tiền bối trước mắt này nhất định là một vị Ẩn Thế Thánh Nhân, có lẽ còn lợi hại hơn cả Sư tôn Thông Thiên Thánh Nhân, nàng không dám vô lễ.

Chu Thanh có chút cạn lời, tùy tiện phất tay: "Tiên tử nếu thích những món ăn này, có thể ở lại đây mà, ta có thể nấu cho nàng ăn mỗi ngày." Nói rồi, Chu Thanh mỉm cười.

Hắn sống một mình đã lâu, ngoại trừ một con mèo và một con chó bầu bạn, hầu như không nói chuyện với người ngoài.

Hôm nay cuối cùng cũng gặp được một vị tu sĩ, một tiên tử, tự nhiên không nỡ để người ta rời đi.

Vân Tiêu Tiên Tử bên kia, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng.

Ý tứ trong lời nói của tiền bối, là muốn nàng ở lại đây, sống ở đây

sao?

Vân Tiêu Tiên Tử trong lòng có chút kích động, chỉ một bữa cơm đã mang lại cho nàng lợi ích lớn đến vậy, nếu ngày nào cũng ở lại đây, chẳng phải là một cơ duyên trời ban sao?

Nhưng… nàng và tiền bối lần đầu gặp mặt, sao có thể ở nhờ tiền bối mà ăn uống miễn phí được?

Nhưng nếu ở lại, nàng lại thấy không tiện… Vân Tiêu Tiên Tử trong lòng có chút rối rắm.

“Tiền bối, tiểu nữ hà đức hà năng, có thể ở lại chỗ tiền bối được chứ, chẳng phải sẽ thêm phiền toái cho tiền bối sao?” Vân Tiêu Tiên Tử cười tủm tỉm, có chút ngượng ngùng nói.

Chương 2

“Không sao đâu, nàng thích thì ta sẽ nấu cho nàng ăn mỗi ngày, ở lại đây đi.

Ta thấy tu vi của nàng quá thấp, hiện tại Phong Thần đại kiếp sắp bùng phát, Hồng Hoang nguy hiểm lắm đó!

Nàng yên tâm, ta sẽ bảo vệ nàng!” “Ai, một tiên tử đoan trang như nàng, nếu tìm được một phu quân có thực lực mạnh mẽ, thì sẽ không phải lo lắng về nhiều cao thủ ngoài thế giới Hồng Hoang nữa.” Chu Thanh thở dài.

Kỳ thực hắn đang nói trong lòng mình, nếu mình cũng là một cường giả thì tốt biết mấy, như vậy có thể trực tiếp chiếm đoạt tiên tử này làm của riêng.

Nhưng đáng tiếc, Hệ thống chó chết không chịu cấp lực a!

“…” Vân Tiêu Tiên Tử nghe vậy, luống cuống tay chân, hai tay không biết đặt vào đâu mà nghịch nghịch vạt váy.

Một phen lời nói của tiền bối, nàng đã hiểu ý tứ rồi.

Muốn nàng tìm một người có thực lực mạnh mẽ để bảo vệ.

Tiền bối không những thực lực không yếu, thậm chí còn mạnh hơn cả Nhị Sư Bá Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Kết hợp với lời tiền bối vừa nói muốn nàng ở lại… Tiền bối muốn nàng gả cho hắn sao!

Trong lòng, Vân Tiêu Tiên Tử vô cùng rối rắm, dù sao nàng cũng chưa từng muốn gả cho ai.

Nhưng, các món ăn tiền bối nấu thực sự quá ngon, mang lại lợi ích

lớn đến vậy!

Trong lòng, Vân Tiêu Tiên Tử đã hạ quyết tâm!

Gả!

Người ta là Thánh Nhân, có thể nhìn trúng nàng là phúc khí của nàng, còn chần chừ gì nữa!

Khi Sư tôn biết chuyện này, chẳng phải sẽ mắng nàng té tát sao?

Sau đó, Vân Tiêu Tiên Tử khuôn mặt nghiêm túc, hướng Chu Thanh cung kính nói: "Tiền bối, tiểu nữ nguyện ý gả cho tiền bối làm thê tử, đa tạ tiền bối thu lưu!" Nói rồi, Vân Tiêu Tiên Tử lại hướng Chu Thanh hành lễ.

Chu Thanh nghe vậy, ngẩn người. … … Thật đột ngột.

Vừa rồi hắn chỉ nói đùa thôi mà!

Nhưng nghĩ lại, đây cũng là một chuyện tốt mà, hắn ở Hồng Hoang đã lâu như vậy, một mình mãi, thoát ế thì bình thường cũng không nhàm chán như vậy nữa!

Cô nương này xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, cưới được người vợ như vậy, hắn cũng nở mày nở mặt biết bao!

"Được!" Chu Thanh nở một nụ cười, sau đó tiếp tục nói: "Ta nguyện ý cưới cô nương làm thê tử, sau này ta ẩn cư trong thâm sơn, sống ung dung tự tại." "Tiền bối đồng ý rồi sao?" Vân Tiêu có chút kích động nói.

Trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Đây chính là một vị Ẩn Thế Thánh Nhân a, nàng trực tiếp bị "bắt cóc" về Tiệt Giáo bằng một chiếc xe sang trọng!

"Đúng vậy, đương nhiên là dễ dàng rồi, vợ tiên tử tốt như vậy đi đâu mà tìm chứ." "À đúng rồi, ta tên là Chu Thanh, còn nàng?" Chu

Thanh khẽ mỉm cười nói.

Không dưng có thêm một vị tiên tử làm vợ, trong lòng hắn cũng có chút vui vẻ, cũng không uổng công nhặt cô nương này về nhà.

"Ta, ta tên là Tiểu Kumo!" Vân Tiêu Tiên Tử thuận miệng bịa ra một cái tên.

Đột nhiên, giữa hư không, một vị trung niên nam tử mặc thanh y sải bước xuống, trực tiếp hạ xuống trong sân.

"?" Chu Thanh lập tức lộ ra ánh mắt cảnh giác, cẩn thận nhìn vị trung niên nam tử trước mắt.

Người này nhìn có vẻ mạnh mẽ a.

"Ngô, tên là Vân Thiên, là phụ thân của Tiểu Kumo, ngô đến đây để tìm nàng." Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi nói với Chu Thanh.

Vừa rồi, khi Vân Tiêu bị Nguyên Thủy Thiên Tôn truy sát, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở phương Tây đã che lấp thiên cơ, khiến ngô không thể kịp đến.

May mà giờ thấy Vân Tiêu bình an vô sự, ngô cũng an tâm rồi.

Vừa rồi ngô đã quan sát rất lâu trong bóng tối, cuối cùng không nhịn được mà nhảy ra.

Tuyệt đối không thể để Vân Tiêu gả cho một tiểu phu tiều phu nhỏ nhoi được.

"Hóa ra là Nhạc phụ đại nhân, tiểu tế xin có lễ!" Chu Thanh nghe vậy lập tức sắc mặt nghiêm túc, hóa ra là phụ thân của Tiểu Kumo tiên tử, vậy đây chính là nhạc phụ của hắn a.

Cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, lời mai mối, tuy trong Hồng Hoang không có nhiều quy củ như vậy, nhưng nếu Tiểu Kumo tiên tử gả cho hắn, vị nhạc phụ già này không đồng ý cũng không được.

Ai bảo Chu Thanh mặt nóng lại gặp mông lạnh chứ, Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy hừ lạnh một tiếng, phất phất ống tay áo: "Hừ!

Ai là nhạc phụ của ngươi?" "Đạo hữu chỉ là cảnh giới Nhân Tiên, sao có thể để Tiểu Kumo gả cho ngươi?" "À phải rồi, đạo hữu cưới Tiểu Kumo, đã chuẩn bị sính lễ chưa?" Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt không vui.

Ông là Sư tôn của Vân Tiêu Tiên Tử, xưng là phụ thân của Vân Tiêu cũng hợp lý.

Vốn là lo lắng cho an nguy của Vân Tiêu, định đưa Vân Tiêu trở về.

Không ngờ lại bị tên nông phu trước mắt này lừa gạt đồ đệ bảo bối của mình!

Để Vân Tiêu gả cho một tiều phu?

Ông có nỡ lòng nào sao?

Lúc đó chẳng phải sẽ bị lão già Nguyên Thủy kia chế giễu đến chết sao?

"Sư tôn, kỳ thực phu quân không hề đơn giản…" Vân Tiêu Tiên Tử bên cạnh kéo kéo ống tay áo Thông Thiên, khuôn mặt có chút sốt ruột.

Nàng biết, phu quân không phải người bình thường, tu vi của ngài e rằng đã sớm đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân!

Chỉ nhìn từ dư ba phát ra từ một nhát phủ tùy ý của phu quân khi trên núi lúc nãy là có thể thấy, phu quân không hề đơn giản!

Vì vậy, nàng sợ lát nữa Sư tôn sẽ đánh nhau với phu quân.

"Nghịch đồ!

Vi sư vừa rồi còn lo lắng cho an toàn của con, không ngờ con lại

tùy tiện gả cho người khác, gả cho một tên nông phu!" Râu Thông Thiên tức đến mức dựng ngược, không biết phải nói gì cho phải.

Vốn dĩ ông không quản nhiều như vậy, nhưng đồ đệ thân truyền của Thiên Đạo Thánh Nhân lại gả cho một tiều phu, mặt mũi của Thánh Nhân chẳng phải đã mất sạch rồi sao!

Thân là Thánh Nhân, ông rất sĩ diện!

Nếu Vân Tiêu gả cho người khác, ông cũng sẽ không tức giận đến mức này!

Chu Thanh nhìn lão nhạc phụ tức giận như vậy, không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Nhạc phụ này coi thường hắn sao?

Không… tuy hắn không phải một Nhân Tiên nhỏ nhoi, nhưng tu vi của nhạc phụ cũng không cao a!

Cũng chỉ là một tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên thôi!

Ai coi thường ai chứ?

Sau đó, Chu Thanh bĩu môi, nói: "Nhạc phụ cũng chỉ là một tu sĩ nhỏ cảnh giới Nhân Tiên, sao lại coi thường ta?" "Ân?" Thông Thiên nghe vậy nhíu mày, sau đó sắc mặt bỗng nhiên biến đổi!

Sức mạnh của Thiên Đạo Thánh Nhân vốn dĩ không thể sử dụng chút nào ở đây!

Cảnh giới của ông, tại một ngọn núi nhỏ, đã bị áp chế xuống cảnh giới Nhân Tiên!

Hiện tại không những không thể động dụng sức mạnh cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân, mà tại ngọn núi nhỏ này lại bị khắp nơi áp chế!

"Ngô là Thiên Đạo Thánh Nhân, trong Hồng Hoang, làm sao có thể

có thứ áp chế sức mạnh của ngô được?" Thông Thiên trong lòng chấn nộ, lập tức cảm thấy mất mặt, muốn ngay lập tức triệt để phóng thích sức mạnh của mình, nhưng bất kể dùng lực thế nào, đều bị vô hình áp chế.

"…" Thông Thiên chăm chú nhìn Chu Thanh, lập tức bị chấn động.

Vị này thật sự là một tiều phu cảnh giới Nhân Tiên sao?

Nơi ở này, có Đại Đạo Pháp Tắc áp chế giữa trời đất, bất kể tu sĩ cảnh giới nào, khi tiến vào một khu vực này đều sẽ bị áp chế thành cảnh giới Nhân Tiên!

Ngay cả vị Thiên Đạo Thánh Nhân như ông, cũng không thể kháng cự!

Thông Thiên trong lòng kinh hãi, ngay lập tức đã hiểu ra.

Chẳng trách Vân Tiêu có thể thoát khỏi tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, chẳng trách Vân Tiêu lại cam tâm tình nguyện gả cho một tiều phu như vậy, hóa ra tiều phu này là một vị Ẩn Thế Đại Năng!

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân như ông, cũng bị quy tắc tối cao mà đối phương vô hình tỏa ra áp chế thành cảnh giới Nhân Tiên!

Thật là thực lực đến mức nào?

Thiên Đạo sao?

Trong lòng, Thông Thiên lắc lắc đầu.

Thiên Đạo đã bị Đạo Tổ dung hợp, không thể là vị nông phu trước mắt này.

Vậy thì chỉ có một khả năng, vị cao nhân trước mắt này, không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, mà là dựa vào thực lực để chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân!

Trong lòng Thông Thiên, đủ loại suy nghĩ xoay chuyển, đột nhiên

ông mỉm cười.

“Đạo hữu, bản tôn có chút thất lễ rồi, xin đạo hữu đừng để bụng.” Thấy nhạc phụ thừa nhận lỗi lầm, Chu Thanh thoải mái mỉm cười, phất phất tay.

“Nhạc phụ đại nhân, chuyện nhỏ như vậy ta sẽ không để bụng đâu, nhạc phụ đại nhân đã quá coi thường lòng dạ của ta rồi.” “Được rồi, mời ngồi, vừa hay ta vừa ủ mấy hồ mỹ tửu!” “Nhạc phụ đại nhân cứ uống trước, ta đi xào thêm vài món ăn nữa, đãi nhạc phụ đại nhân thật tốt.” Chu Thanh mỉm cười, bất kể thế nào, lão già trước mắt này là nhạc phụ của Tiểu Kumo cô nương, tự nhiên sẽ không để bụng chuyện vừa rồi.

Thấy Chu Thanh tự ý rời đi, Thông Thiên im lặng một chút, sau đó cùng Vân Tiêu ngồi xuống bên bàn.

Vân Tiêu lén nhìn Chu Thanh đang bận rộn, phát hiện ngài đang chuyên tâm nấu ăn, sau đó thần sắc khẽ động, truyền âm cho Thông Thiên: “Sư tôn, người có biết cảnh giới của phu quân không, trước đây khi con bị Nguyên Thủy Sư Bá truy sát, lúc đó phu quân đang đốn củi trong rừng núi phía dưới, khí lãng do phu quân tùy ý vung búa đốn củi đã trực tiếp làm Nguyên Thủy Sư Bá kinh sợ lui bước.” “Thực lực như vậy, Sư tôn e rằng cũng không có đâu.” Lời Vân Tiêu vừa dứt, Thông Thiên ngưng trọng gật đầu, sau đó hồi âm: “Không sai, thực lực của người này kinh khủng vượt xa tưởng tượng của bản tôn, Đạo Tổ cũng không thể áp chế tu vi của vi sư xuống cảnh giới Nhân Tiên như vậy được, vì vậy tu vi của người này theo vi sư thấy, không phải Hỗn Nguyên Thánh Nhân bình thường có thể sánh được.” “Có thể đã đạt đến Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên, thậm chí Thất Trọng Thiên cũng có khả năng.” Thông Thiên thần sắc vô cùng ngưng trọng, bởi vì ngay cả ở chỗ Hồng Quân Đạo Tổ, ông cũng chưa từng cảm nhận được lực áp chế kinh khủng đến vậy.

Có thể cứng rắn áp chế tu vi Thiên Đạo Thánh Nhân xuống cảnh giới Nhân Tiên nhỏ nhoi, mà không thể phản kháng.

Thực lực như vậy, tuyệt đối không phải Thánh Nhân bình thường có thể sánh được.

Chương 3

Cảnh giới của ông đã đạt đến Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên, Nguyên Thủy cũng tương tự, cảnh giới của Lão Tử ông cũng không nhìn thấu, chắc khoảng Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên.

Vị tiền bối này, rất có khả năng là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên, thậm chí Thất Trọng Thiên, nếu không thì không thể nào cường đại đến vậy.

Trong lòng, Thông Thiên tiếp tục truyền âm: "Vân Tiêu, con có thể gả cho vị ẩn thế đại năng này là phúc khí lớn, Phong Thần lượng kiếp sắp đến, hiện tại Tiệt Giáo có thêm một Ẩn Thế Thánh Nhân như vậy, ngày Phong Thần lượng kiếp đó, ngô cũng có thêm rất nhiều chỗ dựa." Vân Tiêu Tiên Tử nghe vậy, lập tức nghiêm túc gật đầu.

"Di, ở đây có trà?" Thông Thiên đột nhiên phát hiện trên bàn có một cái vò sành, trong đồng tử lóe lên cửu sắc thần quang.

Cái vò sành này, không tầm thường a.

Ngay sau đó, Thông Thiên nhẹ nhàng nhấc nắp vò sành.

"Hô ~" Một trận khói trắng từ trong bay lên, kèm theo từng luồng tử khí, tuy trong đó không đặt trà diệp, nhưng trong nước đun sôi bình thường lại phát ra từng trận thanh hương.

Ánh mắt Thông Thiên sáng rực, cảm thụ hương khí phả vào mặt, lập tức cảm thấy thần thanh khí sảng, nguyên thần một trận thư thái, từng tế bào đa nguyên vũ trụ trong cơ thể trong nháy mắt như được thăng hoa.

Vân Tiêu Tiên Tử bên cạnh cũng bị nước pha trà hấp dẫn theo.

"… Tam Quang Thần Thủy!" Thông Thiên lập tức bị chấn động.

Nước sôi trong vò sành trước mắt, lưu chuyển ba sắc quang mang, nếu nhìn kỹ, trong thần thủy vương vấn ánh tà dương, ba loại màu sắc đan xen hội tụ, quang mang chói lọi vô cùng.

"Không sai, Tam Quang Thần Thủy!" Thông Thiên thần sắc tràn đầy xúc động, lẩm bẩm tự nói.

Tam Quang Thần Thủy, lần lượt là: Kim sắc Nhật Quang Thần Thủy: có thể tiêu trừ huyết nhục cốt tinh!

Ngân sắc Nguyệt Quang Thần Thủy: có thể ăn mòn nguyên thần hồn phách!

Tử sắc Tinh Quang Thần Thủy: có thể nuốt giải chân linh thức niệm!

Ba loại thần thủy, nếu đơn độc lấy ra, mỗi loại đều là vô thượng độc dược có thể khiến Đại La Kim Tiên vẫn lạc.

Nhưng, một khi ba loại thần thủy hợp nhất, thì đó chính là đệ nhất thánh dược trị liệu trong Hồng Hoang!

Có thể giải trừ vạn độc thế gian, chữa trị tất cả vết thương cũ tật, có thể sinh cơ bạch cốt, cải tử hoàn sinh!

Ở đây!

Chu Thanh dùng thánh thủy Hồng Hoang như vậy… để pha trà?

"Quá lãng phí, bảo vật a!" Thông Thiên không thể bình tĩnh được nữa, dùng Tam Quang Thần Thủy pha trà, vị ẩn thế đại năng này cũng quá xa xỉ rồi sao?

Ngay cả ông, đối mặt với Tam Quang Thần Thủy, cũng không khỏi động dung, hận không thể giữ lại để phòng vạn nhất.

"Nhạc phụ đại nhân, Tiểu Kumo, nếm thử món sườn xào chua ngọt, và sườn chiên giòn của ta đi!" Lúc đó, Chu Thanh đã bận rộn

xong, chậm rãi bước ra.

"Ta nếm thử!" Thông Thiên không màng phong phạm Thánh Nhân hay không Thánh Nhân, xông lên cầm một miếng sườn chiên giòn nếm thử.

Nào ngờ.

Một miếng sườn chiên giòn, không thể tin được.

Miếng sườn đó, khi vào miệng, nhấm nháp một hồi không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng vừa vào đến bụng!

Trong nháy mắt, Thông Thiên chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới, vô lượng tế bào trong cơ thể đều được tẩy rửa một lần, thần hồn được tư nhuận, trong nháy mắt thăng hoa, một mảnh tạp niệm trong đạo tâm của ông, cũng được nhanh chóng tẩy rửa thanh lọc, một mảnh thông minh!

Sinh cơ trong cơ thể đang bùng phát, cả người hoàn toàn đổi mới, như thể sinh mệnh thăng hoa, trong nháy mắt được tái sinh!

Thánh Nhân a!

Cũng đã nhận được lợi ích lớn đến vậy!

Có thể thấy, miếng sườn đó nghịch thiên đến mức nào!

Quan trọng nhất… trong thịt có Đại Đạo Toái Phiến!

Nếu Vân Tiêu thường xuyên dùng những món thịt này, chẳng phải có cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên sao?

Vân Tiêu cũng bắt đầu bất chấp ăn uống sạch sẽ.

Vừa rồi nàng chỉ ăn một món rau do Chu Thanh nấu, chứ chưa ăn món thịt chứa Đại Đạo Toái Phiến.

Lúc này, từ món sườn xào chua ngọt, Vân Tiêu cuối cùng cũng

nếm được những toái phiến chứa đựng Đại Đạo.

"Đại Đạo Toái Phiến, Đại Đạo Toái Phiến, cảnh giới của phu quân là đại năng đến mức nào?" Vân Tiêu trong lòng cảm thấy vô cùng chấn kinh, ngay cả thịt chim Phượng Hoàng, cũng không thể chứa đựng Đại Đạo Toái Phiến a!

Cuối cùng nàng đã ý thức được, đã hiểu ra.

Một bàn cơm gia đình bình thường, quả thực là đại cơ duyên trong Hồng Hoang a!

Nếu mỗi ngày đều được ăn một bàn cơm như vậy, chứng đạo Hỗn Nguyên, thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng không phải là không thể!

Nghĩ đến đó, Vân Tiêu lại một lần nữa ra tay, ăn nốt miếng thịt kho tàu trước mặt.

"Cha cũng đói rồi, miếng thịt đó cho cha ăn đi!" Thông Thiên thấy miếng thịt kho tàu chứa Đại Đạo Toái Phiến sắp bị Vân Tiêu giành mất, mí mắt giật giật, lập tức vươn tay, trực tiếp giành lấy miếng thịt kho tàu trên đĩa.

Toàn bộ quá trình diễn ra trôi chảy, không một chút xấu hổ.

"Con, con gái chưa ăn no mà…" Vân Tiêu tức đến mức phồng má.

Một bên khác, lúc này Thông Thiên đã nhét miếng thịt vào miệng.

Vân Tiêu: "……" Khi ở Kim Ngao Đảo cũng chưa thấy Sư tôn mặt dày như vậy a!

Xưa nay hình tượng của Sư tôn trước mặt các đồ đệ này luôn vô cùng vĩ đại quang huy!

Chu Thanh nhìn dáng vẻ hai cha con tranh giành miếng thịt trước mắt, mí mắt giật giật.

Hai tên háu ăn a!

Cũng may là trong sân sau có không ít gà vịt nuôi, xử lý thì hoàn toàn đủ ăn rồi.

"Nào, nhạc phụ đại nhân, ta pha cho người một chén trà uống nhé." Chu Thanh khẽ mỉa cười, sau đó từ cái đỉnh đồng nhỏ bên cạnh lấy ra một ít trà diệp, bắt đầu chuẩn bị pha trà.

Nhưng Chu Thanh vừa mới lấy trà diệp ra, Thông Thiên thấy vậy, lập tức tặc lưỡi.

Chỉ thấy ánh mắt của ông chăm chú nhìn trà diệp trong tay Chu Thanh, lộ ra vẻ kinh ngạc.

"… Ngộ Đạo Trà Diệp!" … Thông Thiên không thể giữ bình tĩnh được nữa, trong lòng kinh ngạc.

Bên kia, Chu Thanh bắt đầu pha trà như một người bình thường không có gì đặc biệt.

Không lâu sau.

Nước trong vò sành đã sôi.

Chu Thanh liền chậm rãi nhấc nắp.

Ngay sau đó, một trận khói trắng lại bốc lên.

Trận khói trắng này và trận khói trắng vừa rồi tương tự, nhưng lại không giống nhau.

Thông Thiên và Vân Tiêu chỉ cảm nhận từng luồng trà hương phả vào mặt, cảm thấy như thể đã đắm chìm vào cảnh giới Ngộ Đạo.

"Nhạc phụ, mời người nếm thử." Chu Thanh khẽ mỉm cười nói, vô cùng khiêm tốn lễ phép.

Một màn này lọt vào mắt Thông Thiên quả thực là thụ sủng

nhược kinh!

Đây chính là một vị Ẩn Thế Đại Năng, còn mạnh hơn ông rất nhiều, sao có thể chịu được lễ ngộ như vậy?

"Đa tạ đạo hữu tứ trà!" Thông Thiên hướng Chu Thanh chắp tay, cảm tạ một tiếng.

Sau đó ngồi lại, hai tay nâng chén trà, bắt đầu thưởng thức.

Ngộ Đạo Trà, trà được pha từ trà diệp như vậy, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng chưa uống được mấy chén.

Thông Thiên không vội uống trà, mà trước tiên quan sát màu sắc trà trong chén.

Màu trà trong suốt vô cùng, toát ra hương trà, tỏa ra khắp nơi, từng luồng tiên vận phả vào mặt.

Trà này, không tầm thường!

E rằng vị cường giả ẩn thế này khi pha trà, cũng đã rải rắc đại đạo của mình vào trong đó!

"Trong nước trà, có chút đạo vận chưa biết đang lưu chuyển, như thể ẩn chứa một cỗ Đại Đạo Pháp Tắc vô thượng, lẽ nào đây là hiệu quả khi dùng Tam Quang Thần Thủy đun sôi?

Vị cường giả này đã ẩn chứa Đại Đạo vô thượng của mình vào trong đó sao?" Thông Thiên chăm chú nhìn chén trà trong tay, sắc mặt trang trọng.

Vân Tiêu bên cạnh cũng khuôn mặt kỳ dị, nội tâm suy tư, cảm thấy chén trà không hề bình thường.

Sau đó, hai người không chút do dự, uống cạn.

Một chén Ngộ Đạo Trà vừa vào bụng.

Trong nháy mắt.

Chỉ cảm thấy từng luồng ấm áp trong cơ thể đang cuồn cuộn dũng động, đạo tâm thông suốt, thần hồn trong nháy mắt hoảng hốt, cả người đắm chìm vào cảnh giới lĩnh ngộ Đạo!

Một chén trà, nhập Đạo!

Không chỉ Vân Tiêu đắm chìm trong vô tận đạo tắc, Thông Thiên cũng cảm thấy tâm thần thông suốt, trong một chén trà đã thể hội được vô thượng lợi ích!

Rất lâu sau, Vân Tiêu và Thông Thiên dần dần tỉnh lại từ trong tâm thần.

"Trà… ẩn chứa Đại Đạo thần vận!" Thông Thiên trong lòng có chút chấn kinh, lẩm bẩm tự nói.

Thằng con rể này trong món thịt không những ẩn chứa Đại Đạo toái phiến, mà tùy tiện pha một chén trà cũng ẩn chứa Đại Đạo thần vận!

Chương 4

Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng không có được như vậy a?

Lẽ nào… Đại Đạo Thánh Nhân?

Thông Thiên có chút kinh hồn bạt vía, thằng con rể này như một bí ẩn, càng tìm hiểu càng khiến ông cảm thấy kinh ngạc.

"?" Nhìn dáng vẻ hai cha con trước mặt, trong lòng Chu Thanh hiện lên một dấu chấm hỏi lớn.

Chẳng qua chỉ là một chén trà thôi mà, có cần phải làm quá lên như vậy không?

Thần cái gì mà Đại Đạo thần vận.

Một tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên nhỏ nhoi tùy tiện pha một chén trà, có thể có Đại Đạo thần vận sao?

Quả nhiên, nhạc phụ không phải một tu sĩ nhỏ cảnh giới Nhân Tiên, cũng có chút kiến thức.

Nhưng nghĩ lại, Chu Thanh cũng hiểu Tiểu Kumo và nhạc phụ.

Thế giới Hồng Hoang cường giả tung hoành, Đại La đi đầy đất, Thánh Nhân không bằng chó, nhạc phụ chỉ là một tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên nhỏ nhoi, e rằng mỗi ngày đều phải kinh hồn bạt vía, làm sao mà thấy được đồ tốt.

Kiến thức ít ỏi a, tùy tiện hái trà diệp lại coi thành Ngộ Đạo Trà, nước pha trà đó, chẳng lẽ lại là Tam Quang Thần Thủy?

Nhạc phụ và Tiểu Kumo cảnh giới quá thấp, không có mấy kiến thức a.

Trong lòng, Chu Thanh không khỏi thở dài.

Hắn cũng chỉ là một Nhân Tiên nhỏ nhoi thôi mà, không cần phải coi thường người khác như vậy.

Cứ cố gắng an phận đi, đợi Phong Thần lượng kiếp qua đi, có thể xuất sơn, làm mưa làm gió!

Lúc này, Thông Thiên đang cảm thụ từng luồng Đại Đạo, thần hồn vô cùng thư sướng, nhưng đột nhiên ông chợt hiểu ra, sắc mặt liền biến đổi.

Vừa rồi khi Vân Tiêu muốn gả cho thằng con rể này, ông đã tỏ vẻ ghét bỏ, thậm chí còn mỉa mai nữa.

Giờ thằng con rể này không những không để bụng hành vi trước đó, mà ngược lại còn lấy ra nhiều đồ tốt như vậy để khoản đãi.

Vân Tiêu gả cho thằng con rể này, với tư cách Sư tôn, ông cũng chưa lấy ra đồ tốt nào làm của hồi môn tặng cho thằng con rể.

So sánh như vậy, Thông Thiên hiển nhiên đã thua kém rồi!

Tuy chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng đối với một vị Ẩn Thế Thánh Nhân như vậy, tác dụng đối với Tiệt Giáo càng không thể nói hết!

Nhất định phải làm tốt mối quan hệ với người ta!

Sau này Phong Thần lượng kiếp, Tiệt Giáo cũng có thêm rất nhiều chỗ dựa!

Trong lòng, Thông Thiên chậm rãi đứng dậy, nói với Chu Thanh: "Đạo hữu, đã vậy ngô quyết định gả Tiểu Kumo cho đạo hữu rồi, không mang theo một ít của hồi môn cũng có chút không thỏa đáng!" "Như vậy, ngô trước tiên đưa Tiểu Kumo trở về nhà một chuyến, lấy một ít của hồi môn, làm vật bồi giá cho Tiểu Kumo!" Ông là Thiên Đạo Thánh Nhân, một trong Tam Thanh, đồ đệ gả cho người khác, nếu không có đồ vật xứng đáng, ra ngoài chẳng phải mất hết mặt mũi sao.

“Không cần đa lễ đâu nhạc phụ, ta chỉ là một nông phu cảnh giới Nhân Tiên nhỏ nhoi thôi mà, cần gì nhiều lễ nghi như vậy?” Chu Thanh mỉm cười, thuận miệng nói.

Có thể cưới được tiên tử như Tiểu Kumo làm vợ, hắn đã mãn nguyện rồi, không dám đòi hỏi gì thêm.

Nào ngờ, nhạc phụ bên kia nghe xong lời Chu Thanh, sắc mặt lập tức nghiêm túc: “Không được, lễ không thể thiếu!” “Tiểu Kumo là con gái ta yêu thích nhất, xuất giá sao có thể không có của hồi môn?” Nói rồi, Thông Thiên mang theo Vân Tiêu đi về phía bên ngoài.

Lời của hiền tế có thể chỉ là khách sáo thôi, không thể coi là thật được.

Vân Tiêu gả đi, được ăn của người ta, uống của người ta, ở đây có cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên, nếu không biểu hiện chút gì, thì Thông Thiên này thật có chút tiểu gia tử khí (nhà quê, keo kiệt).

Chu Thanh nghe vậy, có chút bất đắc dĩ, sau đó gật đầu.

Không ngờ trong thế giới Hồng Hoang này, người ta cũng coi trọng lễ nghi đến vậy.

Đợi Chu Thanh theo sau chuẩn bị tiễn một đoạn, thì phát hiện thân ảnh hai người đã biến mất không dấu vết.

Thấy vậy, Chu Thanh cười lắc đầu.

“Nhạc phụ đại nhân và Tiểu Kumo thật là có gan, không ngờ với tu vi cảnh giới Nhân Tiên nhỏ nhoi lại dám đi lại trong Hồng Hoang đại lục, thật là ghê gớm, hy vọng đừng gặp nguy hiểm gì…” Ngay sau đó, Chu Thanh chậm rãi trở về tiểu viện của mình.

“Meo –” Vừa vào tiểu viện, một con mèo con màu trắng lảo đảo chạy đến, bổ nhào vào lòng Chu Thanh.

“Tiểu Bạch, con chạy đi đâu chơi vậy, bên ngoài nguy hiểm lắm đó, sau này ít ra ngoài chạy lung tung thôi!” Chu Thanh vuốt ve mèo con trong lòng, sau đó giả vờ nghiêm túc trách mắng.

Tiểu Bạch đã sống với hắn rất lâu rồi, hắn lờ mờ nhớ rằng, khi Long Hán đại kiếp còn chưa bùng phát, Tiểu Bạch và Tiểu Hắc đã cùng hắn sống nương tựa vào nhau, sống đến bây giờ, tình cảm giữa họ tự nhiên không cần phải nói.

Vâng, Tiểu Bạch và Tiểu Hắc là linh sủng của hắn.

Theo Hệ thống, tu vi thăng cấp, thì Tiểu Bạch và Tiểu Hắc đã được ràng buộc cũng có thể thăng cấp.

Chỉ là Tiểu Bạch và Tiểu Hắc quá nghịch ngợm, thường xuyên chạy lung tung ra ngoài, cũng không sợ gặp nguy hiểm.

Mỗi lần đều lo lắng đến mức toát mồ hôi.

Điều khiến hắn bất đắc dĩ nhất, là Tiểu Bạch và Tiểu Hắc cũng giống hắn, căn nguyên quá kém, Tiểu Bạch và Tiểu Hắc hiện tại đều chưa hóa thành hình người.

Hắn cũng, hiện tại mới cảnh giới Nhân Tiên thôi, Tiểu Bạch và Tiểu Hắc còn không bằng, sao có thể hóa hình sớm được chứ?

“Meo, meo –” Cảm nhận được chủ nhân vuốt ve, Tiểu Bạch trong lòng Chu Thanh cọ cọ làm nũng.

Gần đây nó đã dọn dẹp một lượt dãy núi nhỏ gần chủ nhân, một số yêu thú cảnh giới Nhân Tiên trở lên đều đã bị nó thu thập sạch sẽ, toàn bộ dãy núi cũng đã thiết lập hộ sơn đại trận, Thánh Nhân vào trong, cảnh giới cũng sẽ bị áp chế xuống cảnh giới Nhân Tiên.

Chủ nhân ẩn nấp trong hồng trần, với tư cách linh sủng tự nhiên phải chịu trách nhiệm mọi việc.

“Meo meo meo!” Tiểu Bạch đảo mắt, phát ra tiếng mèo kêu non nớt.

Sống với chủ nhân lâu như vậy, nó đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo rồi, chủ nhân không biết nó đã đạt đến cảnh giới nào rồi sao?

“Được rồi, Tiểu Bạch ngoan a, hai ngày nữa ta sẽ đi câu vài con cá đen lớn cho con ăn!” Chu Thanh ra sức vuốt ve đầu Tiểu Bạch, cười nói.

Bên kia, Thông Thiên và Vân Tiêu sau khi rời khỏi dãy núi, Thông Thiên không khỏi thở ra một hơi trọc khí, sau đó, trong đồng tử Thông Thiên lưu chuyển vô tận quang mang, chăm chú nhìn ngọn núi nhỏ nơi Chu Thanh cư trú ở phía xa.

Khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng trong mắt Thông Thiên liền thay đổi.

Trong mắt ông, đó đã là một vùng thiên địa khác.

Tâm thần Thông Thiên hoảng hốt.

Đột nhiên, ông phát hiện mình đang thân ở một vùng hỗn độn mênh mông, thái cổ tinh hà giao nhau rực rỡ, vạn thiên tinh đấu càn khôn biến hóa.

Ức vạn vạn triệu thiên địa pháp tắc ngang dọc giữa trời đất, Đại Đạo tung hoành, rải rắc trong càn khôn, một màn, khiến người ta chấn động.

Trong đó vạn thiên tinh đấu, càng ẩn chứa càn khôn.

Trong tinh đấu, chư thiên tinh thần đặt trong hỗn độn, trường hà thời gian trôi nổi, trường hà vận mệnh lưu chuyển.

Thiên địa hạo hãn, chư thiên tinh hà là bàn cờ, vô tận đa nguyên vũ trụ, ức vạn vạn tinh thần là quân cờ!

Đó đâu phải là một ngọn núi bình thường, mà là một trận pháp được ngưng kết từ mấy đạo Đại Đạo Thiên Địa a!

Ông – Như thể cảm nhận được sự tò mò của Thông Thiên, ở vùng núi sâu phía xa, Tiểu Bạch trong lòng Chu Thanh ngáp một cái, vươn vai, móng vuốt nhỏ móc móc.

Ngay sau đó, giữa thiên địa bên ngoài, trong mắt Thông Thiên, chư thiên tinh hà bỗng nhiên phát sáng ức vạn trượng rực rỡ, chiếu rọi chư thiên!

Trong hư không hỗn độn u ám nặng nề, vô số dị tượng bốc lên.

Cảm nhận Đại Đạo vô tận oanh minh, tâm thần Thông Thiên cũng oanh minh theo, cả người ông lập tức run rẩy!

Ầm ầm ầm!

Trong nháy mắt!

Thông Thiên mang theo Vân Tiêu lùi lại ức vạn vạn dặm, tránh né một đạo ba động vĩ lực hùng vĩ và hạo hãn!

"Đây là trận pháp mà cường giả cảnh giới Đại Đạo mới có thể bố trí thành công… Thằng con rể, là cường giả cảnh giới Đại Đạo sao?" Thông Thiên không nhịn được lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng có chút hoảng sợ.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, lúc này lại bị dọa đến toát mồ hôi lạnh.

Uy lực vô lượng của đại trận này, tuyệt đối không phải Thánh Nhân có thể sở hữu.

Vừa rồi đạo vận trên đại trận lưu chuyển, mỗi một tia đạo vận đều chứa Đại Đạo chí lý, trấn áp thời gian không gian của vùng lãnh địa đó, cách ly trời đất.

Thiên Đạo cũng không thể giám sát và khống chế, có thể thấy người bố trí trận pháp, đã siêu việt tồn tại Thiên Đạo.

Đại Đạo Thánh Nhân!

Trong lòng Thông Thiên có chút kích động, lại càng có chút sợ hãi.

Tuy ông là Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng trước mặt Đại Đạo Thánh Nhân, ngay cả tư cách để người ta nhìn một cái cũng không có.

Nếu có thể may mắn được Đại Đạo Thánh Nhân chỉ điểm, đừng nói Phong Thần lượng kiếp, Thiên Đạo cũng không sợ.

Vị tồn tại nghi là Đại Đạo Thánh Nhân, lại là con rể của Thông Thiên, con rể của Tiệt Giáo!

Thông Thiên sao có thể không kích động!

Đương nhiên cũng có chút sợ hãi.

Vừa rồi khi Vân Tiêu muốn gả cho thằng con rể này, ông đã nhảy ra ghét bỏ thằng con rể cảnh giới Đại Đạo một phen.

Thông Thiên không khỏi cười khổ một tiếng.

Quả nhiên, tiền bối vẫn là tiền bối.

Nếu đổi lại là Đại Đạo Thánh Nhân khác, thấy một Thánh Nhân tầm thường ở trước mặt kiêu ngạo, e rằng đã sớm dùng một ngón tay nghiền chết rồi.

Tiền bối ẩn nấp trong hồng trần, có lẽ là để tôi luyện tâm cảnh vô thượng chăng!

Tiền bối, quả thực ghê gớm a!

Chương 5

May mắn thay vị ẩn thế đại năng này đã trở thành con rể của Tiệt Giáo!

Nghĩ đến đó, Thông Thiên suýt chút nữa cười toét miệng.

Trên đường trở về Kim Ngao Đảo, trong lòng Thông Thiên mãi không thể bình tĩnh.

Tuy ông là Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng những chuyện ông gặp hôm nay cũng đã khiến ông chấn động.

Vùng đất Hồng Hoang rộng lớn, quả nhiên thâm bất khả trắc.

Những tồn tại vô thượng như vậy ẩn nấp trong núi sâu, không ai hay biết.

Thậm chí, Đạo Tổ cũng chưa từng đề cập đến sự tồn tại như vậy.

Thông Thiên trong lòng có chút hưng phấn, lại có chút hỗn loạn.

Sau khi đến Kim Ngao Đảo, Thông Thiên đặc biệt đưa Vân Tiêu đến trước mặt mình.

Ngay sau đó, Thông Thiên sắc mặt nghiêm túc, nói: "Vân Tiêu, thực lực của vị kia thâm bất khả trắc, theo bản tôn suy đoán, rất có khả năng là cường giả cảnh giới Đại Đạo trong truyền thuyết, đã gả cho vị tồn tại đó, con cũng có cơ duyên lớn, hãy nhớ phải trân quý thật tốt." "Ở lại nơi vị tồn tại đó cư trú, việc chứng đạo Hỗn Nguyên cũng không phải là không thể, thậm chí khi Phong Thần lượng kiếp đến, nếu có vị tồn tại đó, vô số đệ tử Tiệt Giáo sẽ không phải lo lắng, vô lượng lượng kiếp sẽ không đáng nhắc đến." Lời Thông Thiên vừa dứt, Vân Tiêu có chút kinh ngạc.

Nàng vốn tưởng phu quân là một vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân,

không ngờ lại là một cường giả cảnh giới Đại Đạo!

Đương sơ Bàn Cổ Thần Tôn khai thiên tích địa, diễn hóa Hồng Hoang cũng chưa đạt đến cảnh giới Đại Đạo a!

Một tồn tại nghịch thiên như vậy, lại trở thành phu quân của nàng!

Đây chính là cơ duyên lớn của nàng!

Vân Tiêu vuốt vạt váy, khuôn mặt ửng hồng.

Không ngờ vô tình lại có thêm một vị phu quân cảnh giới Đại Đạo.

Thấy Vân Tiêu khuôn mặt ửng hồng, Thông Thiên nở nụ cười từ ái, sau đó tiếp tục nói: "Thực lực của vị tiền bối kia mạnh mẽ không thể nghi ngờ, giáo nghĩa của Tiệt Giáo chúng ta, giữ một tuyến sinh cơ." "Một lần Phong Thần lượng kiếp này, đệ tử Tiệt Giáo là đông nhất, Xiển Giáo, Nhân Giáo, Tây Phương Giáo đều muốn đệ tử Tiệt Giáo chúng ta lên Phong Thần Bảng, cuối cùng khi lượng kiếp đến, Tiệt Giáo rơi vào tuyệt cảnh cũng không phải là không thể." "Vì vậy, vi sư cảm thấy tuyến sinh cơ của Tiệt Giáo, chính là vị tồn tại kia." "Vị của Tiệt Giáo, hãy nhìn xem." Thông Thiên sắc mặt trang trọng, lộ ra thần sắc nghiêm túc.

Vân Tiêu nghe xong ngưng trọng gật đầu, cảm giác trên người mình gánh vác trách nhiệm to lớn!

"À đúng rồi, Thanh Bình Kiếm và Lôi Thần Xử coi như của hồi môn, tặng cho vị tiền bối đó đi." Thông Thiên nói rồi, quyết định lấy Thanh Bình Kiếm và Lôi Thần Xử làm của hồi môn, tặng cho Chu Thanh.

Vân Tiêu bên cạnh nghe xong khuôn mặt khựng lại.

Thanh Bình Kiếm!

Được hóa từ Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, là pháp

bảo chứng đạo của Sư tôn, lại là Tiên Thiên Linh Bảo!

Thanh Bình Kiếm uy lực cực lớn, là công phạt lợi khí, Lôi Thần Xử cũng phi thường không tầm thường, chủ quản lôi pháp thế gian, có thể hàng yêu phục ma!

Cả hai đều là vô thượng chí bảo, nếu đem ra, Kim Tiên bình thường e rằng đều phải tranh giành đến đầu rơi máu chảy!

Nhưng, bây giờ Sư tôn lại muốn tặng hai kiện vô thượng chí bảo làm của hồi môn cho Chu Thanh?

Có chút quá hào phóng rồi chăng?

Đồng tử Vân Tiêu lóe lên, có chút kinh ngạc.

Sư tôn không hề keo kiệt, hai kiện vô thượng chí bảo này, bình thường Đa Bảo Sư Huynh thường xuyên muốn, Sư tôn cũng không nỡ cho, bây giờ, lại trực tiếp tặng người khác rồi sao?

"Sư tôn, chẳng phải có chút không thỏa đáng sao…?" Vân Tiêu do dự một chút, chậm rãi nói.

"Ân?" Thông Thiên nghe vậy, suy tư một lát, sau đó gật đầu: "Ân, quả thực có chút không thỏa đáng." "Vậy thì, tặng cả trản Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng cho tiền bối đó đi!" "Vi sư không thiếu mấy kiện bảo vật đâu!" Thông Thiên phất phất tay, nói.

Nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ đau lòng.

Tuy gia đại nghiệp đại, nhưng một hơi đưa ra nhiều Linh Bảo như vậy, ông cũng không khỏi đau lòng a.

Nhưng, có thể lôi kéo được vị ẩn thế đại năng này, tất cả đều đáng giá!

"A?

Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng?" "Sư tôn, ý của Vân Tiêu là, Sư

tôn tặng có hơi nhiều rồi chăng?" Vân Tiêu vội vàng lắc đầu, nghe Thông Thiên muốn tặng Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng cho Chu Thanh xong, trong lòng càng thêm chấn kinh.

Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng!

Đèn ngũ sắc tạo hóa lưỡng nghi đỉnh đầu!

Tương truyền khi sử dụng linh bảo này, phía sau người sử dụng sẽ xuất hiện một đồ án Thái Cực Thần Quang khổng lồ, trong đó có Thái Cực song ngư chậm rãi xoay chuyển, có một đoàn hỏa diễm màu xanh lục bảo vệ toàn thân.

Trong hỏa diễm, càng có thanh, hoàng, xích, hắc, bạch, ngũ sắc thần quang lưu chuyển không ngừng, có Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ tứ tượng trấn giữ không gian tám phương!

Ngọn đèn này sinh ra trong hỗn độn, khi hỗn độn vỡ ra đã hấp thu tiên thiên nhị khí mà thành, lại luyện nhập tiên thiên ngũ hành, có thể không vật nào không quét, không vật nào không luyện!

Tuy chưa từng thấy dáng vẻ của Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng, nhưng uy lực của nó thì đã nghe nói, cầm giữ ngọn đèn này, dù là Đại La Kim Tiên gặp cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh cũng có thể xoay sở một phen!

Sư tôn điên rồi sao, thần vật như vậy cũng muốn tặng đi?

Vân Tiêu dùng ánh mắt nhìn phá gia chi tử mà nhìn Thông Thiên, có chút không thể tin nổi.

"Con nói gì?" Thông Thiên sắc mặt nghiêm túc, dùng sức gõ đầu Vân Tiêu, phát ra tiếng kêu giòn tan, sau đó tiếp tục nói: "Ba kiện linh bảo ta còn thấy ít, e rằng vị tồn tại kia còn không thèm nhìn, cường giả cảnh giới Đại Đạo như người ta, có lẽ ba kiện linh bảo trong mắt vị tồn tại kia chỉ là sắt vụn mà thôi!" Thông Thiên sắc mặt có chút

trách móc, nếu không phải gần đây Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cứ liên tục ép buộc, ông đã tặng cả Tru Tiên Kiếm Trận đi rồi.

"Vậy, được rồi." Vân Tiêu phồng má, lè lưỡi.

Nàng cảm thấy bây giờ phải thay đổi suy nghĩ của mình, gả cho phu quân, nên vì phu quân mà suy nghĩ nhiều hơn một chút.

Ba kiện bảo vật… không nhiều!

Ngược lại còn thiếu ấy chứ!

"Sư tôn, Sư tỷ, người ở đó sao?" "Con hình như nghe thấy con rể?" "Ai là con rể của Tiệt Giáo chúng ta…" Đột nhiên, hai giọng nói êm tai xuất hiện.

Ngay sau đó, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu xuất hiện trong đại điện.

Hai vị tiên tử mặt đầy tò mò, nhìn về phía Thông Thiên và Vân Tiêu, vừa rồi hai người đã lén nghe rất lâu, không ngờ Vân Tiêu lại muốn gả cho người khác!

Gả cho một tên nông phu!

Chuyện này đã hỏi hai muội muội này chưa, đã đồng ý chưa?

Hai vị tiên tử khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận phồng lên, có chút khó tin.

"Vi sư sớm đã phát hiện hai đứa đang lén nghe… Thôi, hai đứa biết cũng không sao." Thông Thiên lắc đầu, vừa rồi tự nhiên đã phát hiện Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu trốn một bên lén nghe.

Vân Tiêu gả cho người khác là chuyện đại sự, tự nhiên không thể giấu hai muội muội này được.

"Vân Tiêu thật sự muốn gả cho người khác sao?" "Một tên nông phu sao?" "?" Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu mặt đầy kinh ngạc.

“Không sai, đúng là một vị nông phu, nhưng lại là một vị ẩn thế đại năng.” “Hai đứa trước tiên hãy quay về tu luyện đi, đợi vi sư đưa của hồi môn cho Vân Tiêu xong, lúc đó sẽ nói chuyện với hai đứa.” Thông Thiên cười cười, sau đó phất phất tay.

Vân Tiêu Tiên Tử bên cạnh vừa nghe thấy hai chữ “của hồi môn”, khuôn mặt đỏ bừng.

Thật là xấu hổ, hai muội muội của nàng cũng biết chuyện này.

Miệng của hai đứa này không có cửa đóng, lát nữa chẳng phải toàn bộ Kim Ngao Đảo đều sẽ đồn thổi sao?

“Một tên nông phu sao?” “Một tên nông phu bình thường có thể xứng với Vân Tiêu tỷ tỷ sao!” “Không được, ta cũng muốn đi xem phu quân của Vân Tiêu tỷ tỷ trông như thế nào!” “Khoan đã, ta cảm thấy tên nông phu này có lẽ không đơn giản, vì Sư tôn đã đồng ý Vân Tiêu tỷ tỷ gả đi, vậy thì phu quân của Vân Tiêu tỷ tỷ nhất định là một cường giả, ít nhất tu vi đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, yếu ớt nhất định là một cường giả, nếu không thì sao có thể xứng với tỷ tỷ chứ?” Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu bắt đầu suy đoán lung tung.

Thông Thiên nhìn hai người thì thầm bàn tán, bất đắc dĩ phất phất tay nói: “Thực lực của vị tiền bối kia mạnh hơn vi sư rất nhiều, lần này vi sư trước tiên đưa Vân Tiêu đi tặng của hồi môn, đợi lần sau sẽ để Vân Tiêu đưa hai đứa đi xem.” “Nếu vị tiền bối kia nhìn trúng hai đứa, vi sư chuẩn bị gả cả hai đứa cho ngài!” “À đúng rồi, chuyện này đừng truyền ra ngoài, nếu không thì, không chừng sẽ khiến vị tiền bối kia không vui!” Nói xong, Thông Thiên cũng không đợi hai vị tiên tử hồi ứng, trực tiếp phất tay áo một cái, cả người biến mất tại chỗ.

Vân Tiêu Tiên Tử bên cạnh cũng cùng biến mất tại chỗ, bị Thông Thiên mang đi.

“Sư tôn sao lại đi rồi?” “Ngay cả hai con cũng không dẫn theo đi

cùng sao?" Quỳnh Tiêu tức đến dậm dậm chân, Bích Tiêu bên cạnh thì có chút ngẩn người.

Tiền bối mạnh hơn Sư tôn mấy phần sao?

Phu quân của Vân Tiêu tỷ tỷ chẳng lẽ cũng là một Thiên Đạo Thánh Nhân?

Trong Hồng Hoang, lại có Thánh Nhân đặc biệt tồn tại sao?

Hả… vừa rồi Sư tôn nói, muốn gả cả hai con cho vị nông phu ẩn thế kia sao?

Con mới không thèm đâu!

Đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo đường đường, đi trên Hồng Hoang đại lục cũng không có mấy ai dám trêu chọc, lại muốn con gả cho người khác?

Chết cũng không thèm!

Bên kia, Thông Thiên mang theo Vân Tiêu Tiên Tử đi về phía ngọn núi nhỏ nơi Chu Thanh cư trú.

"Ai, cũng không biết tiền bối có thể nhìn trúng mấy kiện bảo vật của bản tôn không." Trên đường đi, Thông Thiên không khỏi thở dài.

So với Thông Thiên thở dài liên tục, Vân Tiêu bên cạnh đang vuốt ve váy áo, lòng tràn đầy suy tư.

Lại sắp gặp Chu Thanh rồi, trong lòng vừa có chút hưng phấn, lại vừa có chút mong đợi.

Chẳng lẽ… đây là cái gọi là 'thích' trong phàm nhân sao?

Thích hắn rồi sao?

Trong lòng, Vân Tiêu lắc đầu như trống bỏi.

Nàng chỉ thích Chu Thanh nấu cơm ăn thôi, ừm, tuyệt đối là như

vậy… Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Nơi đây là đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đạo trường rộng lớn không biết bao nhiêu ức ức ức… vạn dặm, phong loan phục điệp, cao vút mây xanh, nối liền tinh hà thái cổ mênh mông, điểm xuyết bởi tinh mang rực rỡ.

Trong đạo trường, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi cao trên bồ đoàn, hai mắt nhắm chặt.

"Oanh!" Đột nhiên, một đạo uy áp kinh khủng bùng phát!

Chương 6

Cỗ uy áp kinh khủng này như muốn nghịch loạn hoàn vũ, dù siêu việt trường hà tuế nguyệt, một niệm có thể diệt sinh Đại La cường giả, cũng có thể bị trong nháy mắt ma diệt.

Lương cửu, uy áp tan hết, Nguyên Thủy khẽ mở hai mắt.

"Cái tên nông phu đó, rốt cuộc là ai… lại có thể làm bản tôn bị thương!" Nguyên Thủy lẩm bẩm tự nói, cái cảnh tượng xảy ra khi truy sát Vân Tiêu trước đó, trong lòng không khỏi có chút hoảng sợ.

Lúc đó ông đang truy sát Vân Tiêu, ngay trước mắt sắp bắt được thì, một tên nông phu đang đốn củi phía dưới, vô ý phát ra khí lãng, đã trực tiếp làm ông bị thương!

Khiến ông vừa cảm thấy chấn nộ, lại vừa cảm thấy một tia kinh hãi.

Ông, là Thiên Đạo Thánh Nhân!

Trong Hồng Hoang, trừ Thiên Đạo và Đạo Tổ Hồng Quân, ai có thể dễ dàng làm ông bị thương như vậy?

Tên nông phu đó… rốt cuộc là tồn tại nào?

"Nếu người này đứng về phe Tiệt Giáo, mọi việc sẽ có chút khó khăn rồi…" Nguyên Thủy lẩm bẩm tự nói, chung quanh hỗn độn khí tức lưu chuyển, dị tượng bốc lên.

"Vân Trung Tử!" Sau đó, Nguyên Thủy khẽ nhấc tay, Vân Trung Tử trong Thập Nhị Kim Tiên liền xuất hiện trước mặt Nguyên Thủy.

"Bái kiến Sư tôn!" Vân Trung Tử đang cùng các sư huynh đệ luận đạo, đột nhiên bị Nguyên Thủy triệu tập, ý thức có thể có chuyện, vội vàng hành lễ nói.

“Ân.” Nguyên Thủy gật đầu, sau đó tiếp tục nói: “Ở ngọn núi nhỏ đó, có một vị đại năng ẩn nấp, kỳ tu vi khủng bố e rằng đã đạt đến Thánh Nhân, có lẽ là cường giả còn sót lại từ Ma Thần trong hỗn độn ban đầu, ẩn giấu tu vi, con hãy đến đó xem xét một phen.” “Chắc sẽ không làm khó một Đại La Kim Tiên nhỏ nhoi đâu, con cứ đi đi.” Nguyên Thủy phất phất tay, nói cho Vân Trung Tử vị trí ngọn núi nhỏ nơi Chu Thanh cư trú.

Phong Thần lượng kiếp sắp đến, việc có thêm một cường giả ẩn thế cứu Vân Tiêu, e rằng sẽ khiến vô lượng lượng kiếp có thêm nhiều biến số.

Không thể để phe Tiệt Giáo có thêm một cường giả nghi là Thánh Nhân.

Ông là người rất sĩ diện, trước đó bị người này làm bị thương căn nguyên, nếu lại đi bái kiến người này, không phải tính cách của ông.

Để Vân Trung Tử đi xem xét một phen, báo cáo lại, ông cũng cần suy tính đối sách.

“Ẩn Thế Thánh Nhân!?” Vân Trung Tử trong lòng chấn động, có chút kinh hãi.

Hồng Hoang rộng lớn, cường giả tung hoành, không ngờ trong núi sâu lại có ẩn thế đại năng tồn tại.

Ông hiểu tính tình của Sư tôn, chắc chắn đã chịu thiệt thòi trên người vị cường giả này, mất mặt rồi, nếu không cũng sẽ không để ông đi xem xét vị Thánh Nhân đó.

Hiện tại Xiển Giáo và Tiệt Giáo đang tranh đấu lẫn nhau, nếu vị Thánh Nhân này đứng về phía Tiệt Giáo, thì Xiển Giáo sẽ có không ít người phải lên Phong Thần Bảng.

Trong lòng, Vân Trung Tử không dám chần chừ, xoay người rời

khỏi đó. … Lúc này, tại ngọn núi nhỏ nơi Chu Thanh cư trú, một dãy nhà tranh dựng lên.

Từng luồng Đại Đạo thần vận tản ra, vô cùng kinh người.

Nhà tranh, đơn sơ mà không hề sơ sài, vô cùng mộc mạc.

Trong nhà.

Lúc này Chu Thanh đang bày bàn cờ.

Sống ở Hồng Hoang lâu như vậy, bình thường khá nhàm chán, tự nhiên hắn cũng thích tìm một số việc để làm.

Chơi cờ, là một trong số đó.

Chỉ là, không có ai cùng chơi, hắn vẫn luôn cùng Tiểu Bạch chơi vài ván.

Tiểu Bạch tuy chưa hóa thành hình người, nhưng đã có trí tuệ, có thể cùng Chu Thanh xoay sở vài ván cờ.

"Tiểu Bạch, gần đây cờ nghệ càng ngày càng tiến bộ a." Chu Thanh đặt quân cờ trắng xuống, khẽ mỉm cười.

Thân mặc bạch y, mày kiếm mắt tinh, khuôn mặt anh tuấn gần như hoàn mỹ.

Giữa lông mày và khóe mắt, như bao hàm vũ trụ tinh la vạn tượng, mang lại cho người ta cảm giác cao nhân uyên thâm trầm tĩnh.

Chỉ là, bộ trang phục nông phu trên người hắn, lại phá hỏng khí chất của vị tuyệt thế cao nhân này.

Trông thì bí ẩn khó lường, nhưng lại có vẻ bình thường không có gì đặc biệt.

"Meo meo meo!" Tiểu Bạch ngoan ngoãn kêu hai tiếng, móc móc móng vuốt nhỏ, đẩy quân cờ đen về phía vị trí của nó.

Chỉ có nó mới biết, ván cờ chơi với chủ nhân.

Không phải ván cờ bình thường, mà là sự tranh giành giữa Đại Đạo của hai bên!

Mỗi lần cùng chủ nhân chơi cờ, nó đều có thể lĩnh ngộ vô lượng Đại Đạo thần vận từ trong đó.

Mỗi lần đều khiến nó thu hoạch không nhỏ.

Tuy Tiểu Bạch là linh sủng của Chu Thanh, được ràng buộc với Chu Thanh, Chu Thanh mỗi ngày tăng tu vi thì nó cũng tăng theo.

Nhưng nếu không có sự hun đúc từng giây từng phút bên cạnh Chu Thanh, nó cũng chưa chắc có thể nhanh chóng đạt đến cảnh giới Đại Đạo.

"Ai, Tiểu Bạch thật ngoan, so với Tiểu Hắc quả thực ngoan hơn rất nhiều!" "Cũng không biết Tiểu Hắc đoạn thời gian này chạy đi đâu rồi!" Chu Thanh nhìn mèo con trước mặt, mỉm cười, có chút oán trách Tiểu Hắc trong lời nói.

Tiểu Hắc cũng là một trong những linh sủng của hắn, một con chó đen lớn, đã đi theo hắn vô tận tuế nguyệt, chỉ là không ngoan ngoãn như Tiểu Bạch.

Ba ngày hai bữa lại chạy ra ngoài, mỗi lần đều tha về một ít đồ vô dụng.

Thật khiến hắn đau đầu.

Nếu có thể để Tiểu Bạch và Tiểu Hắc hóa hình thì tốt biết mấy.

Trong lòng, Chu Thanh lắc đầu, nói: "Tiểu Bạch à, đều tại ta, nếu không phải ngày trước ta đã thu dưỡng con và Tiểu Hắc bên cạnh, trở thành linh sủng của ta, ràng buộc với ta, e rằng hai đứa đã sớm tu luyện đến cảnh giới sâu hơn, hóa thành hình người rồi." "Nhưng nghĩ

lại, khi Long Hán sơ giai, Hồng Hoang đại địa quá nguy hiểm, hai đứa cũng chưa chắc có thể an toàn sống sót." "Meo meo!" Mèo con đối diện nghe vậy, bắt đầu liều mạng lắc đầu.

Không phải không thể hóa hình, mà là không hóa hình.

Hiện tại nó đã là tồn tại cảnh giới Đại Đạo rồi, nhưng ở bên cạnh chủ nhân vẫn thu hoạch không nhỏ.

Chủ nhân cũng chỉ coi nó như một con vật nhỏ nuôi trong nhà.

Hiện tại nó vẫn không biết chủ nhân đã đạt đến cảnh giới kinh khủng nào rồi.

Không, ngược lại là quá mạnh rồi.

Có thể trở thành linh sủng của một tồn tại nghịch thiên như vậy, là phúc khí của nó, nó đâu nỡ rời đi.

Thà cả đời không hóa hình, cùng chủ nhân an nhiên hưởng thụ vô tận tuế nguyệt.

"Gâu gâu gâu!" Đột nhiên, một trận tiếng chó sủa truyền đến, một con chó đen lớn chậm rãi chạy đến.

Nhìn vào miệng nó, như thể đang tha thứ gì đó.

"Tiểu Hắc về rồi sao?" "Mấy ngày nay chạy đi đâu vậy, Hồng Hoang đại địa nguy hiểm lắm, Tiểu Hắc vạn nhất có mệnh hệ gì, chẳng phải khiến ta lo lắng sao?" Chu Thanh trách móc nói, thấy Tiểu Hắc ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, không khỏi mỉm cười, gõ gõ đầu Tiểu Hắc.

"Di, Tiểu Hắc, ở bên ngoài bắt được chim sao?

Thèm thịt chim sao?" Chu Thanh cưng chiều vuốt ve đầu chó Tiểu Hắc, cười nói.

"Ta không phải chim a!" Côn Bằng bị Tiểu Hắc ngậm trong miệng

không ngừng giãy giụa, trong lòng vô cùng uất ức!

Vừa rồi hắn ra ngoài tìm kiếm một ít linh bảo, không ngờ đột nhiên bị một con ác khuyển tập kích, trực tiếp cắn hắn trở về nguyên hình, toàn bộ tu vi cũng bị giam cầm.

Con ác khuyển này vô cùng kinh khủng, ngay cả lực lượng Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không thể phản kháng, thậm chí lúc đó còn không nói được lời nào, bị chủ nhân ở đây coi là một con chim tạp mao.

"Gâu gâu gâu!" Tiểu Hắc vẫy vẫy đuôi, đưa Côn Bằng đang ngậm trong miệng đến bên cạnh Chu Thanh.

"Ta thấy con chim này gầy trơ xương, cũng chẳng có mấy lạng thịt.

Chi bằng cứ nuôi trước, để Tiểu Hắc mỗi ngày đùa nghịch, thế nào?" Chu Thanh liếc Côn Bằng một cái, lộ ra vẻ chê bai.

Con chim này đúng là gầy.

Trừ mỗi đôi cánh hơi lớn một chút, toàn thân trên dưới chẳng thấy mấy miếng thịt.

Nhìn vẻ ngoài thì chẳng ra gì.

Nấu chín thịt rồi, cũng chưa chắc đã ngon miệng.

Chi bằng cứ nuôi, để Tiểu Hắc mỗi ngày đùa nghịch.

"Gâu gâu!" Tiểu Hắc sủa hai tiếng, vẫy vẫy đuôi, quăng Côn Bằng sang một bên, rồi liếc nó một cái đầy dữ tợn.

Chỉ một ánh mắt bình thường, đã khiến thần hồn Côn Bằng run rẩy, không ngừng sụp đổ, suýt chút nữa hóa thành từng mảnh.

"Một con chó cảnh giới Đại Đạo!" Côn Bằng kinh hô trong lòng, thân thể không ngừng run rẩy.

Từ trước đến nay chưa từng cảm nhận được ý chí kinh khủng đến vậy, phảng phất như có thể xé rách trời xanh, nghịch loạn năm tháng cổ kim, ngay cả thần hồn của y cũng bị hai tiếng sủa của chó làm cho suýt hóa thành mảnh vụn.

Côn Bằng Yêu Sư, từng là vạn yêu chi sư của Thiên Đình.

Khi Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo, y cũng là một trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung, thực lực bản thân đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, Thánh Nhân phía dưới thì y là người đứng đầu cũng không quá.

Vậy mà, giờ đây lại bị một con chó cắn đến hóa thành nguyên hình!

Thậm chí cảnh giới bản thân cũng bị áp chế xuống cảnh giới Nhân Tiên, tu vi không cách nào vận dụng!

Con chó này có thực lực kinh khủng đến cực điểm!

Côn Bằng đã từng gặp Thông Thiên và những Thiên Đạo Lục Thánh khác, cũng từng gặp cả Hồng Quân Đạo Tổ dung hợp Thiên Đạo, nhưng trên người y chưa bao giờ cảm nhận được lực lượng kinh khủng như vậy.

Hiển nhiên, con chó trông phổ thông này, chính là một tồn tại vô thượng cảnh giới Đại Đạo!

Một con chó, lại là thú cưng của một nông phu!

Vậy… vị nông phu kia lại là cường giả cảnh giới nào?

Chương 7

Côn Bằng kinh hãi trong lòng, không dám tiếp tục suy nghĩ.

"Gần đây nhà ta thiếu thịt, ta lại mới cưới một bà vợ, chỉ có thể cho ăn chút đại mễ bình thường, cứ ăn tạm đi!" Chu Thanh tùy tay rải một nắm gạo xuống trước mặt Côn Bằng.

Một con chim gầy như vậy, không có giá trị thực dụng, cho nên hắn định nuôi.

Đợi Tiểu Kumo cô nương về, không có việc gì cũng có thể đùa chim cho vui.

Cũng không biết Tiểu Kumo cô nương có thích nuôi chim không.

Lắc đầu, Chu Thanh tiếp tục cùng Tiểu Bạch đánh cờ.

"Ngô đường đường Côn Bằng Yêu Sư, lại bị coi như gà nhà mà nuôi dưỡng!!!" Côn Bằng gào thét trong lòng, uất ức vô cùng!

Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, Côn Bằng chẳng phải sẽ mất mặt lớn sao?

"Ưm?

Đợi đã… gạo?" Côn Bằng liếc nhìn những hạt gạo trên mặt đất, thần trí bỗng chấn động.

Đây không phải gạo bình thường, đây là Hỗn Độn Thần Mễ!

Tuy rằng y chưa chắc đã kiến thức rộng bằng Hồng Quân, nhưng Hỗn Độn Thần Mễ là thần vật như vậy thì y cũng có nghe nói qua.

Tương truyền Hỗn Độn Thần Mễ, do cường giả cảnh giới Đại Đạo bồi dưỡng trong Hỗn Độn vô tận, phải mất ức vạn hội nguyên mới có thể thành thục!

Một hạt Hỗn Độn Thần Mễ, có thể khiến cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh tức khắc tiến vào cảnh giới ngộ đạo!

Trong Hỗn Độn Thần Mễ ẩn chứa Đại Đạo toái phiến!

Đại Đạo toái phiến, là thần vật có thể chứng đạo Hỗn Nguyên!

Không còn suy nghĩ gì, Côn Bằng liền vội vàng mổ, từng hạt Hỗn Độn Thần Mễ nuốt vào bụng.

Vừa vào bụng, sắc mặt Côn Bằng lập tức biến đổi!

Y cảm thấy nhục thân bên trong đang giãn nở vô hạn, vô lượng tế bào vũ trụ không ngừng xé rách, trùng tổ, thăng hoa đến cực hạn!

Thần hồn y trở nên hoạt bát, giống như ngâm mình trong suối nước nóng vô hình, vô cùng thoải mái, sảng khoái!

Ngay sau đó, từng luồng thần vận Đại Đạo lưu chuyển trong lòng Côn Bằng, y chỉ cảm thấy bình cảnh đã lâu không hề lay động dường như sắp bị phá vỡ!

"Đại Đạo toái phiến, Đại Đạo toái phiến!" Côn Bằng kinh hô trong lòng, tức khắc ngộ đạo!

Chỉ một hạt gạo mà lại mang đến cho y lợi ích lớn đến vậy!

Nếu ăn thêm vài hạt nữa, chẳng phải có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân sao?

Không giống như Nguyên Thủy, Thông Thiên là Thiên Đạo Thánh Nhân!

Loại chứng đắc Hỗn Nguyên Đại Đạo Thánh Nhân này, không biết mạnh hơn Thiên Đạo Thánh Nhân như Thông Thiên, Nguyên Thủy bao nhiêu lần!

Côn Bằng kích động khó tả trong lòng, lập tức bắt đầu điên cuồng ăn Hỗn Độn Thần Mễ trên mặt đất.

Đây không phải gạo bình thường, đây là bảo bối để chứng đạo Hỗn Nguyên!

"Cũng khá biết ăn." Chu Thanh ở một bên nhìn con chim gầy trên đất, không khỏi mỉm cười, tùy ý lại rải thêm một nắm đại mễ.

Đây đều là đại mễ bình thường mà hắn trồng tùy ý khi rảnh rỗi, cũng ăn không hết.

Giờ cho chim ăn, hắn cũng chẳng thấy tiếc.

"Lại có nữa!" Côn Bằng nhìn từng hạt Hỗn Độn Thần Mễ rơi xuống, thân thể hưng phấn run rẩy.

Quả nhiên cường giả vô thượng cảnh giới Đại Đạo, ra tay hào phóng a!

Hỗn Độn Thần Mễ như không mất tiền mà điên cuồng rải ra!

Quá hào khí!

Lần này, có người đuổi y cũng không đi nữa!

Muốn làm một con chim, làm con chim bên cạnh cường giả cảnh giới Đại Đạo, không mất mặt!

Côn Bằng suýt bật cười thành tiếng, nhìn từng hạt Hỗn Độn Thần Mễ rơi xuống bên cạnh, dường như đang đắm chìm trong giấc mơ đẹp.

"Phu quân, thiếp đến rồi!" Lúc này, Vân Tiêu và Thông Thiên bỗng nhiên xuất hiện trong sân Chu Thanh.

"À, thì ra là Tiểu Kumo cô nương và Nhạc phụ đại nhân đến." Thấy nhạc phụ và Vân Tiêu xuất hiện trước mặt mình, Chu Thanh vội vàng đứng dậy, hỏi han Thông Thiên.

Dù sao đi nữa, lão nhạc phụ đại nhân đã gả bảo bối nữ nhi yêu quý của mình cho một tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên nhỏ nhoi như hắn,

bất luận thế nào, lễ cũng không thể thất.

"Tiền bối hà tất đa lễ a…" Thông Thiên thấy Chu Thanh không nói hai lời đã hành một đại lễ, miệng thì cứ gọi một tiếng "Nhạc phụ", khóe mắt giật giật.

Ngô đã biết rõ thực lực của cô gia rồi.

Cường giả cảnh giới Đại Đạo!

Để một tồn tại kinh khủng cảnh giới Đại Đạo cứ một tiếng "Nhạc phụ đại nhân" mà gọi?

Ngô cũng không chịu nổi a!

"Tiền bối?" Chu Thanh ngẩn ra.

Sau đó tiếp tục nói: "Nhạc phụ đại nhân, ta cũng là tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên thôi, nào có tư cách nhận một tiếng tiền bối xưng hô." Chu Thanh mỉm cười, trước mặt nhạc phụ, thái độ chuyển biến khá lớn.

Hắn còn nhớ trước kia khi nhạc phụ vừa gặp mình, còn chê bai cảnh giới tu vi của mình thấp.

Thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh rồi, còn hơn cả lật sách.

Thông Thiên vừa định nói, nhưng chuyển niệm một cái, không khỏi trong lòng dừng lại.

Phải rồi, tiền bối ẩn mình trong thâm sơn, sống cuộc sống như tiều phu, nhất định có tính toán của mình, không muốn bị người khác nhận ra.

Không chừng vì cảnh giới tiền bối đã đạt đến tận cùng của Đại Đạo cảnh giới, cho nên mới thể nghiệm hồng trần, tham ngộ cảnh giới tâm vô thượng.

Nếu hôm nay cứ cố tình vạch trần, chẳng phải sẽ khiến tiền bối không vui sao.

Không chừng Tiệt Giáo và cơ duyên vô thượng của Vân Tiêu trong nháy mắt sẽ biến thành tai ương diệt đỉnh.

Cường giả cảnh giới Đại Đạo nổi giận, Thiên Đạo cũng không giữ nổi.

Nghĩ đến hậu quả này, Thông Thiên rùng mình, cười nói: "Vậy thế này, ngô cũng không xưng là tiền bối nữa, hiền tế cũng đừng gọi ngô là nhạc phụ đại nhân nữa, chúng ta xưng hô đạo hữu với nhau thế nào?" Chu Thanh nghe vậy, lắc đầu: "Như vậy không được, lễ không thể thất, nhạc phụ đại nhân mà còn như vậy nữa, ta sẽ giận đấy." Chu Thanh trong lòng cũng không khỏi vô ngữ, không cho mình gọi nhạc phụ, vậy gọi gì?

Lão già?

Nhạc phụ tính tình có chút cổ quái a.

Thông Thiên nghe vậy, trong lòng rùng mình.

Thôi được, cứ gọi như vậy đi, tuyệt đối không thể khiến tiền bối tức giận.

Nhưng chuyển niệm một cái, tiền bối làm như vậy cũng đúng.

Vì tiền bối ngụy trang thành tiều phu ẩn cư trong thâm sơn, chắc chắn muốn sống cuộc sống của phàm nhân.

Nếu còn cố chấp gọi người ta là tiền bối, chẳng phải là cố ý vạch trần thân phận của người ta, làm hỏng tu hành của người ta sao?

Nghĩ đến đây, sau lưng Thông Thiên không khỏi toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Suýt nữa đã chọc giận cường giả cảnh giới Đại Đạo.

Vậy thì cũng phải phối hợp tiền bối một chút.

Vậy thì gọi hiền tế đi.

Thông Thiên liền vung tay áo, lấy ra ba kiện trang sức đã chuẩn bị sẵn.

"Hiền tế a, đây là mấy món bảo vật ngô đặc biệt chọn từ trong nhà ra, coi như của hồi môn của Tiểu Kumo." Thông Thiên lấy ra, quả nhiên là ba kiện Linh Bảo đã chuẩn bị sẵn.

Thanh Bình Kiếm, Lôi Thần Chùy, Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng.

"Đa tạ hảo ý của nhạc phụ đại nhân." Chu Thanh mỉm cười, tiếp lấy mấy món bảo vật, đánh giá một chút.

Ngay sau đó, Chu Thanh nhướn mày, bỗng nhiên mỉm cười.

"Nhạc phụ đại nhân thật có tâm, cái chùy sắt này, lên núi đánh dã thú khá thích hợp, cũng có thể dùng để đập quả hạch ăn." "Cây trường kiếm màu xanh… có thể dùng để giết gà." "Cái đèn… vừa hay để trong kho phía sau nhà ta, dùng để chiếu sáng buổi tối." Chu Thanh mỉm cười, trong chốc lát đã sắp xếp công dụng cho ba kiện Linh Bảo.

Ngay sau đó, Chu Thanh cầm Lôi Thần Chùy, nhẹ nhàng đập một cái lên quả óc chó bên cạnh.

"Phanh!" Quả óc chó tức thì vỡ bảy tám mảnh.

Ưm, không tồi.

"Không tồi, chùy sắt này sau này đập óc chó có thể dùng được!" Vân Tiêu bên cạnh nhìn cảnh này, nét cười trên mặt cứng lại.

Lôi Thần Chùy a, Linh Bảo vô thượng quản lý lôi phạt trời đất, hàng yêu trừ ma, lại bị phu quân dùng để đập óc chó!

Thật là bạo điển thiên vật a!

Khóe miệng Thông Thiên cũng giật giật.

Tử Điện Chùy vẫn luôn được ngô coi như bảo bối, Đa Bảo muốn mấy lần ngô cũng không nỡ cho.

Vậy mà, tiền bối lại dùng để đập óc chó!

Linh Bảo… bị hủy hoại rồi a!

Chương 8

Lại còn… tiền bối muốn dùng Thanh Bình Kiếm… giết gà!?

Thanh Bình Kiếm chính là bảo bối chứng đạo của ngô, ngoài Tru Tiên Kiếm Trận ra thì đây là một trong những Linh Bảo mà ngô yêu thích nhất!

Chu Thanh lại muốn nó… trở thành công cụ giết gà?

Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng lại càng trở thành công cụ chiếu sáng trong kho!

Trong lòng Thông Thiên một trận co rút.

Cảm giác đau xót.

Trước đó khi chuẩn bị tặng ba kiện Linh Bảo cho Chu Thanh, ngô đã nghĩ cường giả cảnh giới Đại Đạo có lẽ sẽ không coi trọng ba kiện Linh Bảo này.

Thậm chí sẽ coi chúng như đồ đồng nát sắt vụn.

Nhưng không ngờ lại thật sự coi chúng như đồ đồng nát sắt vụn!

"Hiền tế, ba món bảo bối này không vừa mắt sao?" Thông Thiên miễn cưỡng nở một nụ cười, che giấu vẻ mặt đau xót, mở miệng hỏi.

"Ưm?

Không có không có!" Chu Thanh vội vàng lắc đầu.

Lão trượng nhân tặng đồ hồi môn, dù có hàn sắt đến đâu cũng không thể chê bai a.

Nhưng… mà cũng thật sự có hơi hàn sắt một chút.

Tặng một cái chùy sắt, một thanh kiếm cùn, một cái đèn hỏng.

Chu Thanh không ngờ gia cảnh nhạc phụ lại nghèo đến mức này.

Nghĩ vậy, Chu Thanh quyết định lảng sang chuyện khác.

Sau đó, Chu Thanh khẽ mỉm cười nói: "Nhạc phụ đại nhân, ta còn chưa tặng sính lễ cho nhạc phụ đại nhân mà." "Mà ta chỉ là một nông phu, kỳ thực trong nhà cũng không có đồ tốt gì, nhạc phụ đại nhân cứ tùy ý chọn đi." "Thích cái nào thì lấy cái đó!" "Tùy tiện chọn?" Trong lòng Thông Thiên chấn động.

Cơ duyên!

Cơ duyên đến rồi!

Ở nhà cường giả cảnh giới Đại Đạo tùy tiện chọn một thứ đồ vật!

Chẳng phải là cơ duyên lớn sao?

Chẳng nói gì khác, ngay cả chiếc chén trà mà tiền bối thường uống, cũng có thể nhiễm chút thần vận Đại Đạo!

Thần vật như vậy tiền bối có thể không coi trọng, nhưng nếu đem ra ngoài, đủ để khiến cường giả Chuẩn Thánh tranh giành đến vỡ đầu chảy máu!

Trong mắt Thông Thiên không ngừng lóe lên quang mang, bắt đầu nhìn ngắm khắp nơi.

Tiền bối đã cho chọn, vậy thì ngô sẽ không khách khí nữa!

Chọn cái tốt một chút!

Vân Tiêu tiên tử nhìn Thông Thiên đang nhìn ngắm khắp sân, không khỏi bĩu môi.

Trước kia ở trước mặt các sư huynh đệ, sư tôn luôn cao cao tại thượng, phủ thị cửu thiên.

Ở nhà phu quân thì lại chẳng có chút hình tượng nào.

Bỗng nhiên, Vân Tiêu chú ý đến một con gà con đang ăn gạo.

Mà không phải gà con, trông giống một con chim lớn hơn.

Mà con chim này có đôi cánh lớn hơn chim bình thường rất nhiều.

"Phu quân, đây là chim gì vậy?" Vân Tiêu tiên tử đi đến trước mặt Côn Bằng, lộ ra vẻ tò mò.

"Vừa nãy Tiểu Hắc đi chơi về bắt được, ước chừng Tiểu Hắc thèm thịt chim nên mới bắt về, nhưng ta thấy con chim này quá gầy, quyết định nuôi trước." "Đúng rồi Tiểu Kumo, không biết nàng có thích nuôi chim không?" Chu Thanh mỉm cười, vừa cùng Tiểu Bạch đánh cờ, vừa nói với Vân Tiêu.

"À, thì ra là vậy." "Thiếp cũng khá thích nuôi chim." Vân Tiêu tiên tử má ửng hồng, phu quân trông có vẻ thích nuôi chim.

Phu quân thích nuôi chim, vậy thiếp cũng thích nuôi chim.

Sau đó, Vân Tiêu chậm rãi đi đến trước mặt, đánh giá con chim kỳ lạ này.

Phu quân là cường giả cảnh giới Đại Đạo, chim mà người nuôi chắc chắn cũng đặc biệt.

Trong lúc Vân Tiêu suy tư, lặng lẽ đánh giá con chim gầy này, bỗng nhiên, mắt nàng trợn tròn.

Đây đâu phải một con chim bình thường, đây chẳng phải Côn Bằng sao?

Chẳng trách đôi cánh của nó lớn hơn chim khác, con chim này hóa ra chính là Côn Bằng!

"Côn Bằng Yêu Sư!" Trong lòng Vân Tiêu tiên tử hiện lên hai chữ.

Côn Bằng và sư tôn là người cùng bối phận, năm xưa là một trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung, khi Đông Hoàng Thái Nhất và Đế

Tuấn xây dựng Thiên Đình, Côn Bằng lại càng là vạn yêu chi sư của Yêu Tộc.

Năm xưa trong Vu Yêu Lượng Kiếp, Côn Bằng là đại năng số một số hai giữa trời đất, là một trong vài đại năng mạnh nhất dưới Thánh Nhân.

Sau Vu Yêu Lượng Kiếp, Côn Bằng với tư cách Yêu Sư, lại càng sống sót.

Đại năng như vậy, lại bị phu quân giam cầm nuôi dưỡng?

Trong đôi mắt đẹp của Vân Tiêu tiên tử, quang mang lóe lên, nàng nhìn Côn Bằng hồi lâu, phát hiện Côn Bằng không hề phản ứng, không khỏi nhíu mày.

Chẳng lẽ… Côn Bằng Yêu Sư đại danh đỉnh đỉnh, lại bị phu quân xóa bỏ thần hồn?

"Này!!!" Vân Tiêu tiên tử hiếu kỳ ghé sát tai Côn Bằng, hét lớn một tiếng.

Chu Thanh đang cùng Tiểu Bạch đánh cờ, liếc mắt nhìn Vân Tiêu bên kia, không khỏi mỉm cười: "Tiểu Kumo, đừng dọa con chim này sợ hãi, ta định nuôi nó mà." Tiếp đó, Chu Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục quay người, cùng Tiểu Bạch đánh cờ.

Xem ra Tiểu Kumo cũng thích tiểu động vật a, vậy thì cứ nuôi con chim này đi.

Ở một bên khác, Côn Bằng đang đắm chìm trong thần vận Đại Đạo bỗng nhiên bị giật mình.

"Phóng tứ, ai dám quấy rầy ngô ngộ đạo?" Côn Bằng gào thét trong lòng, vô cùng phẫn nộ.

Vừa rồi y một hơi ăn mấy chục hạt Hỗn Độn Thần Mễ, đang cảm

nhận Đại Đạo toái phiến vô tận trong cơ thể, và đã tiến vào trạng thái ngộ đạo, vốn sắp tìm thấy Đại Đạo của mình, sau đó mượn Đại Đạo toái phiến và thần vận Đại Đạo trong cơ thể để chứng đạo Hỗn Nguyên.

Không ngờ lại đột nhiên bị một tiếng hét lớn bên ngoài làm giật mình.

Hiện tại tu vi và cảnh giới của y đều bị áp chế, tiếng hét kiều diễm của Vân Tiêu đối với y đơn giản như ngũ lôi oanh đỉnh, sét đánh ngang trời.

Khiến y tức khắc từ trạng thái ngộ đạo rút ra, điều này sao có thể không tức giận?

"Côn Bằng tiền bối, hóa ra linh trí thần hồn không bị xóa bỏ?" Vân Tiêu che miệng nhỏ, kinh ngạc nói.

Vừa rồi thấy Côn Bằng cứ ăn gạo trên đất, ngay cả mình gọi cũng không phản ứng, còn tưởng thần hồn đã bị xóa sổ.

"Tiệt Giáo Vân Tiêu tiên tử?" Côn Bằng nhìn sang Vân Tiêu tiên tử bên cạnh, không khỏi ngẩn ra.

"Vân Tiêu tiên tử, sao lại ở đây?" Côn Bằng hiện tại bị Tiểu Hắc cắn về nguyên hình, không thể nói chuyện, chỉ có thể truyền âm cho Vân Tiêu.

"Đây là nhà phu quân thiếp a, cho nên thiếp mới ở đây." "Đúng rồi Côn Bằng tiền bối, vì sao lại lâm vào cảnh địa như vậy?" Vân Tiêu tò mò hỏi.

"Vị cường giả nào là phu quân của tiên tử?" "Ai, ngô mấy ngày trước khi đang tìm kiếm bảo vật trong Hồng Hoang, bỗng nhiên bị vị tồn tại vô thượng kia, Hắc Cẩu đại nhân, tha về." "Hiện tại, ngô lại càng rơi vào tay phu quân của tiên tử, may mà phu quân của tiên tử có

đức hiếu sinh, không những không giết ngô, ngược lại còn ban cho Hỗn Độn Thần Mễ, khiến ngô tiến vào cảnh giới ngộ đạo, vừa rồi ngô đang trong lúc ngộ đạo, mắt thấy sắp tìm thấy Đại Đạo, lại bị tiên tử một tiếng hét lớn, dọa cho lùi ra khỏi cảnh giới ngộ đạo." Côn Bằng truyền âm nói, ngữ khí có chút bất đắc dĩ.

Mắt thấy sắp chạm đến Đại Đạo, thậm chí có thể trực tiếp chứng đạo Hỗn Nguyên, lại bị Vân Tiêu tiên tử cắt ngang.

Nhưng không thể nổi giận.

Căn cứ tình hình hiện tại, y không những là thú cưng của Chu Thanh, mà còn là thú cưng của Vân Tiêu.

Nhưng… có thể mỗi ngày ăn Hỗn Độn Thần Mễ, làm một con chim thú cưng thì sao chứ?

Vân Tiêu nghe xong lời Côn Bằng, ngón tay ngọc thon dài không khỏi sờ sờ đầu.

Không ngờ Côn Bằng lại bị con chó mà phu quân nuôi tha về.

Côn Bằng Yêu Sư đã là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân.

Một con chó mà phu quân nuôi lại trực tiếp cắn Côn Bằng về nguyên hình.

Thực lực của con chó đó đáng sợ đến mức nào?

Thánh Nhân?

Vân Tiêu chỉ cảm thấy da đầu tê dại, không dám tiếp tục nghĩ sâu hơn.

Hiện tại… Côn Bằng chỉ ăn mấy hạt gạo mà phu quân rải xuống, đã lâm vào trạng thái ngộ đạo, thậm chí còn sắp chứng đạo Hỗn Nguyên.

Gạo… rốt cuộc là thần vật gì?

“Hỗn Độn Thần Mễ?” Vừa rồi Côn Bằng nhắc đến tên của loại gạo, Vân Tiêu hồi lâu không cách nào bình phục tâm tư đang dậy sóng.

Hỗn Độn Thần Mễ là thần vật như vậy, sư tôn có lần trong lúc giảng đạo đã vô tình nhắc đến một lần.

Tương truyền Hỗn Độn Thần Mễ là thần vật vô thượng do cường giả cảnh giới Đại Đạo trồng trong Hỗn Độn, hấp thu Đại Đạo toái phiến và thần vận Đại Đạo, kết hợp với Tiên Thiên Hỗn Độn Chi Khí, ăn một hạt Hỗn Độn Thần Mễ, cường giả Chuẩn Thánh có thể lập tức ngộ đạo.

Thánh Nhân ăn một hạt Hỗn Độn Thần Mễ cũng có lợi ích rất lớn.

Hiện tại… phu quân lại tùy tiện rải Hỗn Độn Thần Mễ quý giá như vậy, dùng để cho gà ăn?

Trong lòng Vân Tiêu không cách nào bình tĩnh, phu quân không chỉ riêng cho Côn Bằng ăn Hỗn Độn Thần Mễ, lần trước thiếp thấy trong chuồng gà trong sân phu quân, những con gà nhà kia ăn đều là loại gạo này.

Chẳng phải, phu quân bình thường cho gà ăn, đều dùng Hỗn Độn Thần Mễ sao!

Chương 9

Phá hoại thần vật!

Vân Tiêu tức giận bĩu môi nhỏ.

Cho dù phu quân là cường giả cảnh giới Đại Đạo, cũng không thể lãng phí như vậy a.

Nếu Hỗn Độn Thần Mễ được lấy ra một ít ban cho đệ tử Tiệt Giáo, không cần bao lâu, tuyệt đối có thể tạo ra mấy chục vị cường giả Chuẩn Thánh!

"Côn Bằng tiền bối, Hỗn Độn Thần Mễ ta thấy cũng ăn gần hết rồi, số còn lại ta xin thu lại nhé." "Hì hì." Vân Tiêu vẫy vẫy ngón tay ngọc thon dài, thu hết Hỗn Độn Thần Mễ trên mặt đất.

Đây đều là đồ tốt, Côn Bằng lại không phải người Tiệt Giáo, cho ăn hết thì quá lãng phí.

Đợi mang về, cho các sư đệ sư muội Tiệt Giáo ăn.

"Này, tiên tử có thể thưởng cho ngô Hỗn Độn Thần Mễ!" Côn Bằng tức giận vỗ cánh, mắt trợn tròn.

Đây là thần vật a, y có thể cảm nhận được, nếu thường xuyên ăn Hỗn Độn Thần Mễ, tuyệt đối có thể chứng đạo Hỗn Nguyên!

Dưới Thánh Nhân, đều là lâu nhị!

Nếu y bước chân vào cảnh giới Hỗn Nguyên, sau này trong Hồng Hoang, ngoài Đạo Tổ ra, ai có thể làm gì được y?

"Phu quân, con chim kia ăn no rồi, số gạo này thu lại đi." Vân Tiêu tiên tử đi đến bên cạnh Chu Thanh, trong tay ngón tay ngọc thon dài đang nâng một nắm Hỗn Độn Thần Mễ.

“Ồ?

Nhanh vậy đã ăn no rồi?” Chu Thanh có chút bất ngờ, vừa rồi thấy con chim này khá biết ăn mà.

Côn Bằng cũng vẫy vẫy đôi chân, lắc lư đi đến trước mặt Chu Thanh, đầu như cái trống bỏi, cố sức lắc lắc.

“Trông có vẻ như chưa ăn no a.” Chu Thanh thấy vậy mỉm cười, gõ gõ đầu Côn Bằng, sau đó tiếp tục nói: “Hôm nay ăn nhiêu đó thôi, nếu ăn béo quá, bay không nổi đâu.” “Không sợ ăn béo quá, ta sẽ hầm thịt ngươi ăn đấy!” Chu Thanh nhìn Côn Bằng, cười nói.

“S-sợ!” Côn Bằng nghe vậy, trong lòng hít một ngụm khí lạnh, da đầu tê dại.

Sau này phải biết kiểm soát lượng thức ăn, nếu ăn quá béo, chủ nhân trong nhà có khả năng sẽ hầm thịt mình a.

Sau đó vội vàng vỗ cánh, bay lên vai Chu Thanh, giả vờ nhắm mắt.

“Cũng khá ngoan.” Chu Thanh khẽ mỉm cười, xoa xoa đầu Côn Bằng, tiếp tục cùng Tiểu Bạch đánh cờ.

Vân Tiêu tiên tử bên cạnh nhìn Côn Bằng Yêu Sư thật sự như một con thú cưng, ngoan ngoãn đứng trên vai Chu Thanh, miệng há hốc.

Đây có phải Côn Bằng Yêu Sư năm xưa tung hoành Hồng Hoang đại địa, được xưng là vạn yêu chi sư không?

Không ngờ hôm nay cũng sẽ như một con thú cưng, bị phu quân thuần phục!

Vân Tiêu cảm giác thế giới quan của mình đang sụp đổ.

Hóa ra đây là uy thế vô hình của cường giả cảnh giới Đại Đạo, mạnh như Côn Bằng, cũng cam tâm tình nguyện làm một con thú cưng bị thuần phục.

Ở một bên khác, Thông Thiên đang cẩn thận chọn đồ vật tốt trong sân Chu Thanh.

Đã chọn rất lâu rồi.

Nhưng vẫn chưa chọn được thứ gì thích hợp.

Không phải Chu Thanh trong nhà không có đồ vật nào coi trọng.

Căn bản không thể chọn, toàn bộ đều là đồ tốt!

Mỗi một vật phẩm trong sân, đều ẩn chứa thần vận Đại Đạo vô thượng!

Hỗn Độn Thần Mễ, Bỉ Ngạn Hoa, Luân Hồi Thảo, Hỗn Độn Linh Quả… vô số thần vật, khiến Thông Thiên nhìn hoa cả mắt, khiến y nhất thời không biết nên chọn bảo vật nào.

Dù sao, chỉ có thể chọn một hoặc hai kiện, không thể tham lam.

Nếu chọn nhiều quá, tuy Chu Thanh không quan tâm đến những thần vật này, nhưng cũng sẽ ít nhiều làm giảm ấn tượng của y đối với Thông Thiên.

Khi giao thiệp với cường giả cảnh giới Đại Đạo, nhất định phải cẩn thận từng li từng tí.

"Đợi đã, bức họa…" Thông Thiên bỗng nhiên mắt sáng lên, trên bức tường phía trước, treo một bức tuyên chỉ bình thường.

Một tờ tuyên chỉ bình thường như vậy, nhưng bức sơn thủy họa được vẽ trên đó, lại khiến thần hồn Thông Thiên bắt đầu chấn động.

Thông Thiên nhìn chằm chằm bức họa treo trên tường, toàn thân run rẩy.

Ngay sau đó.

Cảnh tượng trong mắt y biến đổi.

Từng đạo Thái Cổ Tinh Hà vắt ngang giữa trời đất, nối liền Hỗn Độn mênh mông, xuyên thủng trời đất, gió mây cuồn cuộn, tử khí mênh mang lan tràn hư không, chư thiên tinh đấu không ngừng xoay chuyển theo từng quỹ đạo.

Chín tòa Tinh Hà hùng vĩ tráng lệ sừng sững giữa Hỗn Độn, đâm thẳng lên trời, nối liền Trường Hà Thời Gian và Trường Hà Vận Mệnh, xung quanh bao quanh chư thiên tinh vũ.

Trong Thái Cổ Tinh Hà, vô lượng Đa Nguyên Vũ Trụ như những quân cờ, sắp đặt có trật tự, bố cục tinh xảo, trong đó có địa thủy hỏa phong diễn hóa, có âm dương lưỡng nghi trấn giữ không gian tám phương, ẩn chứa đạo vận ba mươi sáu chu thiên.

Bố cục quỷ phủ thần công này, hoàn toàn tự nhiên, khớp với số lượng chu thiên tinh đấu, giao thoa Trường Hà Vận Mệnh và Trường Hà Thời Gian trong Hỗn Độn, dường như bị người dùng vô thượng vĩ lực, cưỡng ép sắp đặt ra!

Thông Thiên nhất thời nhìn ngây người, bị bố cục trong bức họa hấp dẫn.

"Đây… bố cục này, khớp với ba mươi sáu chu thiên tinh thần, đặt từng đạo Thái Cổ Tinh Hà vào trong Hỗn Độn, tinh la kỳ bố, khớp với Tam Thiên Đại Đạo, Trường Hà Thời Gian nổi chìm, Trường Hà Vận Mệnh lưu chuyển!" Thông Thiên cảm nhận mọi thứ trong họa quyển, tức thì bị dọa cho giật nảy mình.

Đây đâu phải một bức họa bình thường!

Đây là cảm ngộ của vị tiền bối kia đối với Tam Thiên Đại Đạo a!

Thông Thiên kinh hãi trong lòng, rút ra khỏi họa quyển, ngay sau đó.

Trong khoảnh khắc.

Thông Thiên đột nhiên phát hiện, đạo tâm và nguyên thần của y dường như đã đạt được một loại thăng hoa nào đó!

Loại thăng hoa này, đã vượt qua sự hiểu biết về bản thân y!

Một bước nhảy vọt về chất!

Chỉ vừa xem một cái bức họa này.

Đã khiến Thông Thiên mơ hồ chạm đến sự tồn tại của Đại Đạo của bản thân.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Xung quanh Thông Thiên, từng tia khí tức ẩn dật lưu chuyển.

"Hô…" Rất lâu sau, Thông Thiên khẽ thở ra một hơi trọc khí.

Chỉ một lát công phu, cảm ngộ của y đối với Đại Đạo càng thêm mãnh liệt vài phần.

Thậm chí, xung quanh y cũng không ngừng tản ra đạo vận nồng đậm.

Cả người y, khí chất càng thêm phi phàm.

"Bức họa này, có thể giúp ngô tham ngộ Đại Đạo của bản thân!" "Thậm chí, nếu ngô ngộ thấu bức họa quyển này, Đạo Tổ, ngô cũng không sợ!" Trong mắt Thông Thiên, thần quang lóe lên, lẩm bẩm tự nói.

Một bức họa quyển trông có vẻ bình thường, nhưng trong đó lại ẩn chứa cảm ngộ của tiền bối đối với Đại Đạo.

Nếu có thể ngộ thấu toàn bộ Đạo lý ẩn chứa trong họa quyển.

Đừng nói Hồng Quân, Thiên Đạo, cũng chưa chắc không dám một trận chiến.

"Lựa chọn!" Hai tay Thông Thiên có chút run rẩy, tiến lên nhẹ

nhàng gỡ bức họa quyển trên tường xuống.

Sau đó Thông Thiên liền nâng bức họa quyển lên, giống như nâng một chí bảo vô thượng vậy.

Tuy bức họa này trông bình thường, nhưng trong mắt Thông Thiên, nó còn quý giá hơn cả Tru Tiên Kiếm Trận.

"Cũng không biết tiền bối có nguyện ý ban bức họa quyển này cho ngô không… Đây là chí bảo vô thượng a." Thông Thiên trong lòng có chút thấp thỏm.

Ngay cả khi Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến y cũng chưa từng có tâm trạng này.

Chỉ có thể nói, bức họa quyển này, đối với y thực sự quá quan trọng.

Không chỉ đối với y, nếu bức họa quyển này truyền ra ngoài, e rằng Thiên Đạo Lục Thánh, thậm chí cả Hồng Quân cũng sẽ ra tay, tranh đoạt bức họa quyển này.

Bức họa quyển này truyền ra ngoài, không khác gì một lần Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm.

Một lúc sau, Thông Thiên đi ra khỏi phòng Chu Thanh, lúc này, Vân Tiêu đang ở một bên nhìn Chu Thanh và Tiểu Bạch đánh cờ.

Côn Bằng đang làm tròn bổn phận của một con chim thú cưng, đứng trên vai Chu Thanh giả vờ nhắm mắt.

"Nhạc phụ đại nhân đã chọn xong chưa?" Chu Thanh nhìn Thông Thiên, khẽ mỉm cười.

Trong lòng, lại không cho là đúng.

Hắn biết gia cảnh của mình.

Toàn bộ trong sân, thứ đáng giá nhất e rằng cũng là tu sĩ cảnh giới

Nhân Tiên như hắn thôi.

Những thứ khác đều là một ít hạt giống lương thực, hoa cỏ, các loại công cụ cày cấy chặt củi.

Nghèo rớt mồng tơi, nhạc phụ có thể chọn được đồ tốt gì.

"Hiền tế a, ngô thấy bức họa này không tồi, lấy nó làm sính lễ nhé!" Thông Thiên mặt dày mở miệng nói.

"Bức họa?" Chu Thanh liếc nhìn bức họa trong tay Thông Thiên, nhướn mày.

Chẳng phải hôm đó hắn rảnh rỗi vô vị, tiện tay vẽ sao.

Chương 10

Lúc đó trong nhà đang thiếu củi, hắn còn định đốt bức họa này để nấu cơm.

Nhạc phụ muốn một bức họa hỏng như vậy làm gì?

Thông Thiên ở một bên đột nhiên trong lòng "lạc đăng" một tiếng.

Hỏng rồi.

Hỏng rồi.

Ngô đã chạm vào vảy ngược của tiền bối rồi!

Bức họa chắc chắn là do tiền bối khổ công vẽ ra, là chí bảo vô thượng trong tay tiền bối, ngô lại dám đòi.

Tiền bối nhất định đã nổi giận rồi.

Sẽ không một trận nổi giận rồi diệt sát mình đến đây chứ?

Cường giả cảnh giới Đại Đạo, ai cũng không biết tính tình rốt cuộc là như thế nào a!

Nếu một lâu nhị cảnh giới Kim Tiên bình thường muốn đòi chí bảo yêu quý nhất trong lòng Thông Thiên, e rằng với tính khí của ngô, nhất định sẽ phất tay một cái trực tiếp diệt sát đối phương!

Sau lưng Thông Thiên toát ra một trận mồ hôi lạnh, trong lòng hoảng loạn vô cùng.

Ngay lúc Thông Thiên không nhịn được mở miệng nói không cần nữa, Chu Thanh bỗng nhiên cười nói: "Nếu nhạc phụ thích bức họa này, vậy thì cứ lấy đi." "Hóa ra nhạc phụ thích loại sơn thủy họa này a." "Nói thật, bức họa này chỉ là ta tùy tiện vẽ, lúc đó vẽ xong còn định đốt đi, nhưng sau đó thấy trên tường thiếu chút gì đó, nên mới

treo bức họa này lên, nếu nhạc phụ đại nhân thích, hôm nào ta lên núi chặt củi về, sẽ vẽ thêm cho nhạc phụ mấy bức!" Chu Thanh nói xong, liền mỉm cười.

Xem ra nhạc phụ là một người thích sơn thủy họa.

Vậy thì sau này không có việc gì thì vẽ thêm cho nhạc phụ mấy bức.

Hiện tại đều là người một nhà rồi.

Cũng sẽ không keo kiệt đâu.

"Tùy… tùy tay vẽ sao?" "Thật sự tặng cho ngô rồi sao?" Thông Thiên có chút thụ sủng nhược kinh.

Vừa rồi Chu Thanh nhướn mày, y còn tưởng đã chọc giận vị Đại Đạo nữ tế này.

Không ngờ người ta căn bản không coi bức họa này là chuyện gì to tát.

Bức họa quyển có thể gây chấn động toàn bộ Hồng Hoang khi truyền ra ngoài, hóa ra chỉ là do hiền tế tùy tiện vẽ.

Vẽ xong lúc đó còn định đốt đi.

Nếu để những cường giả trong Hồng Hoang biết, e rằng trong lòng họ đều sẽ không nhịn được mắng hiền tế phí phạm thần vật.

Nhưng Thông Thiên chuyển niệm một cái.

Hiền tế là cường giả cảnh giới Đại Đạo.

Không coi trọng thần vật vô thượng cũng là bình thường.

Bức họa quyển này phải thu tàng cẩn thận, đây là bảo bối.

Bức họa quyển này, liên quan đến việc sau này y có thể chạm đến Đại Đạo của mình hay không.

“Hiện tại sính lễ, của hồi môn đều đã trao nhau rồi, hiền tế a, con phải đối xử tốt với Tiểu Kumo đấy.” Thông Thiên lộ ra nụ cười từ ái, mở miệng nói.

Hiện tại y đã hoàn toàn nhập vai vào nhân vật nhạc phụ của Chu Thanh rồi, phải nói thật.

Hiện tại tâm cảnh và đạo tâm của y cũng không khỏi rộng rãi hơn rất nhiều.

Chẳng trách ngay cả hiền tế cảnh giới Đại Đạo cũng nguyện ý ẩn cư thâm sơn, ngụy trang thành nông phu, hóa ra đây là lợi ích của việc ẩn mình trong hồng trần a.

Hiền tế quả nhiên kinh khủng đến cực điểm a.

“Vâng, nhạc phụ đại nhân, ta sẽ đối xử thật tốt với Tiểu Kumo cô nương.” Chu Thanh nhìn Thông Thiên, mỉm cười, sau đó nắm chặt bàn tay ngọc thon dài của Vân Tiêu tiên tử.

Vân Tiêu cảm nhận được bàn tay nhỏ của mình bị nắm chặt, má lại đỏ bừng.

Đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc gần như vậy với nam nhân.

Cảm giác này… thật lạ.

Nhưng… lại thích!

Nhìn thấy cảnh này, Vân Tiêu tiên tử e ấp tựa vào lòng Chu Thanh, nụ cười trên mặt Thông Thiên càng thêm rạng rỡ.

Tốt a, đợi Vân Tiêu và vị Đại Đạo nữ tế này quan hệ tốt, vị Phong Thần Lượng Kiếp kia cũng không cần lo lắng nữa!

Nguyên Thủy lão già kia và hai tên ngốc phương Tây vẫn luôn đưa đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng, trước kia ngô có chút kiêng kỵ, nhẫn nhịn khắp nơi, hiện tại có Chu Thanh vị Đại Đạo nữ tế này,

Thông Thiên… tuyệt đối sẽ không Phong Thần!!!

"Ơ, con chim này…" Thông Thiên lúc này mới chú ý đến con chim đang đứng trên vai Chu Thanh, sau đó nhìn kỹ, tức thì mắt trợn tròn, trong lòng không khỏi kinh hô.

"Côn Bằng, đây chẳng phải Côn Bằng sao?" "Nhạc phụ đại nhân, trước đó Tiểu Hắc bắt được một con chim ở bên ngoài, vốn Tiểu Hắc định để ta hầm ăn thịt, nhưng con chim này quá gầy, ta định nuôi nó." Chu Thanh xoa xoa đầu Côn Bằng trên vai, cười nói.

"À, thì ra là vậy." Thông Thiên gật gật đầu, giả vờ như chợt tỉnh ngộ, nhưng trong âm thầm, bắt đầu truyền âm cho Côn Bằng: "Côn Bằng đạo hữu, không ngờ hiện tại lại trở thành linh sủng của hiền tế nhà ngô, ai!" Thông Thiên thở dài một tiếng, không ngờ Côn Bằng Yêu Sư năm xưa cùng y nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, thậm chí suýt nữa có được Hồng Mông Tử Khí, cuối cùng lại trở thành một con linh sủng.

Tạo hóa trêu ngươi a.

"Ngô tâm cam tình nguyện, ngô ở chỗ chủ nhân, ngay cả Hỗn Độn Thần Mễ cũng có thể ăn, e rằng không bao lâu nữa, ngô liền có thể chứng đạo Hỗn Nguyên!" Côn Bằng lắc lắc đầu trên vai Chu Thanh, đắc ý đáp lại Thông Thiên.

Đối với việc trở thành linh sủng của Chu Thanh, Côn Bằng không hề cảm thấy mất mặt.

Ngược lại, y cảm thấy đó là vinh hạnh vô thượng.

Thú cưng của cường giả cảnh giới Đại Đạo, đó đâu phải ai cũng có tư cách làm được?

Ngày xưa Long Vương, Nguyên Phượng, hiện tại nếu muốn làm linh sủng của chủ nhân, chủ nhân cũng chưa chắc đã coi trọng a!

Côn Bằng, lại có được tư cách này!

Không kiêu ngạo ai kiêu ngạo?

"Hỗn Độn Thần Mễ, ngô đột nhiên mạnh lên không ít, hóa ra là ăn Hỗn Độn Thần Mễ." Thông Thiên gật gật đầu, truyền âm nói.

Vừa rồi y liếc nhìn Côn Bằng một cái, phát hiện cảnh giới tu vi của Côn Bằng cũng giống y đều bị áp chế thành cảnh giới Nhân Tiên, nhưng bản thân dường như càng hòa hợp với Đại Đạo.

Thậm chí xung quanh y cũng có từng luồng đạo vận lưu chuyển.

Tức thì đoán được, Côn Bằng lão gia hỏa này đã có được lợi ích không nhỏ ở chỗ hiền tế.

Quả nhiên, hiền tế coi Hỗn Độn Thần Mễ như đại mễ bình thường, cho Côn Bằng ăn.

"Côn Bằng đạo hữu, Chu Thanh là nữ tế của ngô Thông Thiên, lại càng là cô gia của Tiệt Giáo, nhữ thân là linh sủng của Chu Thanh, lý ra là người trong Tiệt Giáo ngô, đợi đến khi Côn Bằng đạo hữu chứng đạo Hỗn Nguyên, đừng quên cùng Tiệt Giáo ngô đứng trên cùng một chiến tuyến, ứng phó Phong Thần Lượng Kiếp." Thông Thiên bỗng nhiên mỉm cười, truyền âm nói.

Côn Bằng hiện tại mỗi ngày sống ở chỗ hiền tế, ăn các loại thần vật vô thượng, mỗi ngày đều nhiễm thần vận Đại Đạo, chứng đạo Hỗn Nguyên chỉ là vấn đề thời gian.

Lại thêm căn nguyên của Côn Bằng bản thân cũng không thấp, trải qua thời gian dài như vậy, tích lũy của Côn Bằng vô cùng thâm hậu, nhìn lại, Côn Bằng sẽ không mất bao lâu liền có thể thành Thánh.

Hiện tại phải kéo Côn Bằng vào phe Tiệt Giáo trước.

Như vậy, khi Phong Thần Lượng Kiếp đến, Tiệt Giáo có hai vị

Thánh Nhân, lại thêm một cô gia cảnh giới Đại Đạo, Tiệt Giáo, không lo lắng!

"Không được!" "Ngô không nhúng tay vào Vô Lượng Lượng Kiếp!" Côn Bằng vỗ vỗ cánh, đứng trên vai Chu Thanh lắc lắc đầu, truyền âm nói.

Vô Lượng Lượng Kiếp, kinh khủng vô cùng.

Năm xưa Long Hán Đại Kiếp, Long Tộc, Phượng Tộc, Kỳ Lân Tộc, mạnh mẽ đến mức nào?

Có thể xưng bá chủ của Hồng Hoang đại địa lúc bấy giờ.

Cuối cùng Lượng Kiếp giáng lâm, Tam Tộc chẳng phải cũng âm thầm rút lui khỏi vũ đài Hồng Hoang đại lục sao?

Lại có Vu Yêu Lượng Kiếp lần trước.

Lần Vô Lượng Lượng Kiếp đó y đã đích thân trải qua.

Yêu Tộc và Vu Tộc đều là nhân vật chính của trời đất, cuối cùng chẳng phải cũng ẩn lui sao?

Đông Hoàng, Đế Tuấn, Thập Nhị Tổ Vu, từng tồn tại cường đại, cuối cùng phần lớn đều vẫn lạc giữa trời đất.

Y may mắn, mới thoát khỏi Vu Yêu Lượng Kiếp.

Hiện tại Thông Thiên lại mời y đứng về phe Tiệt Giáo, đối mặt với Phong Thần Lượng Kiếp!

Chẳng phải là tìm chết!

Lượng Kiếp giáng lâm, Thánh Nhân cũng không thể đứng ngoài cuộc!

Côn Bằng may mắn chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng trước mặt Lượng Kiếp, cũng chỉ là pháo hôi mà thôi.

Nhưng… Côn Bằng chuyển niệm một cái.

Thông Thiên là nhạc phụ của chủ nhân, Vân Tiêu tiên tử là thê tử của chủ nhân.

Y chỉ là linh sủng của chủ nhân mà thôi.

Nếu thật sự đắc tội Thông Thiên, vạn nhất lão gia hỏa này nói vài câu xấu trước mặt chủ nhân, thậm chí khiến chủ nhân hầm thịt y… Sắc mặt Côn Bằng đột nhiên biến đổi, không phải là không có khả năng a!

Y chỉ là một tiểu sủng, trước mặt chủ nhân, có thể quan trọng bằng Thông Thiên vị nhạc phụ này sao?

Trong mắt cường giả cảnh giới Đại Đạo, nếu coi trọng, y là một tiểu sủng, nhưng nếu không coi trọng, vậy thì Côn Bằng, chẳng qua chỉ là vật đánh răng mà thôi!

Nghĩ vậy, Côn Bằng vội vàng truyền âm nói: "Thông Thiên đạo hữu, ngô Côn Bằng nguyện ý đứng về phe Tiệt Giáo, cùng Tiệt Giáo đối phó Vô Lượng Lượng Kiếp!" "Ngô Côn Bằng, cùng Tiệt Giáo đồng tại!!!" Bên cạnh Chu Thanh, Thông Thiên nghe xong truyền âm của Côn Bằng, hàng lông mày đang nhíu chặt bỗng nhiên giãn ra, sau đó mỉm cười.

Có Côn Bằng ở đây, Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới không cần kiêng kỵ nhiều như vậy nữa.

Chương 11

Đối với Nguyên Thủy, Tây Phương Nhị Thánh, cũng không cần nhẫn nhịn khắp nơi!

Lại thêm, có một vị Đại Đạo cô gia nữa!

"Nhạc phụ đại nhân, đừng đứng ngây ra đó, cũng ngồi xuống uống trà đi." "Đúng rồi nhạc phụ đại nhân, không biết có biết chơi cờ không, cùng tiểu tế hạ một hai ván?" Chu Thanh đang cùng Tiểu Bạch đánh cờ, nhìn về phía Thông Thiên, khẽ mỉm cười, mở miệng nói.

Tiểu Bạch tuy đã thông linh trí, nhưng lại không thể nói, cứ đánh mãi cũng có chút tẻ nhạt.

Cũng không biết kỳ nghệ của nhạc phụ thế nào, không biết có thể đấu được mấy chiêu.

Đánh cờ?

Mắt Thông Thiên sáng lên.

Đương nhiên là nguyện ý!

Trong lòng Thông Thiên có chút kích động, vội vàng ngồi xuống đối diện Chu Thanh.

Tiểu Bạch thì ở một bên giả vờ nhắm mắt, có chút buồn ngủ.

"Nhạc phụ đại nhân mời!" Chu Thanh đối với Thông Thiên làm một thủ thế 'mời', khẽ mỉm cười.

"Tốt, vậy ta cùng hiền tế hạ một hai ván!" Thông Thiên hứng thú.

Có thể cùng cường giả cảnh giới Đại Đạo đánh cờ, khiến y có chút thụ sủng nhược kinh.

Nếu lúc này âm thầm nhường, lấy lòng hiền tế, không chừng hiền

tế có thể tặng cho y mấy món bảo bối!

Nghĩ vậy, Thông Thiên nhìn về phía bàn cờ.

Tuy nhiên.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Y tức thì ngây người.

Đây đâu phải bàn cờ!

Khi Thông Thiên nhìn về phía bàn cờ khoảnh khắc đó.

Trong đôi mắt y, bước vào một không gian thời gian khác.

Phiến không gian thời gian này, vô nhân quả, vô thời gian, vô luân hồi, vô vận mệnh!

Thần trí Thông Thiên một trận hoảng hốt.

Trong khoảnh khắc.

Y cảm giác trong phiến không gian thời gian này, đã mất đi tọa độ.

Phía trước.

Lại là một mảnh Hỗn Độn mênh mông vô bờ.

Trong Hỗn Độn, pháp tắc thiên địa và thần vận Đại Đạo triều quanh trong Thái Cổ Tinh Hà, có địa thủy hỏa phong diễn hóa Tứ Tượng Lưỡng Nghi, cũng có không gian tám phương trấn giữ ba mươi sáu chu thiên tinh thần.

Đây đâu phải một ván cờ bình thường!

Đây là Hỗn Độn Kỳ Cục a!

Lấy Hỗn Độn mênh mông làm bàn cờ!

Trường Hà Thời Gian, Trường Hà Vận Mệnh, Trường Hà Nhân Quả làm đường kẻ… lấy Tam Thiên Đại Đạo làm quân cờ!

Thông Thiên bị cảnh tượng trong mắt chấn động!

Không đánh cờ!

Đây là so tài cảm ngộ Tam Thiên Đại Đạo với dịch giả a!

"Hiền tế… hạ đi!" Thông Thiên cười khổ nói.

Tuy là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng cũng chưa ngộ được Đại Đạo.

Thiên Đạo Thánh Nhân, kỳ thực là người phát ngôn của Thiên Đạo.

Thiên Đạo trước mặt Đại Đạo, cũng chỉ là một tiểu đệ mà thôi.

Năm xưa Bàn Cổ Phụ Thần lấy lực chứng đạo thất bại, còn sáng tạo ra Hồng Hoang thế giới và Thiên Đạo.

Y chẳng qua chỉ là Thánh Nhân chịu sự quản hạt của Thiên Đạo, còn kém Thiên Đạo một bậc, làm sao có thể ở đây cùng hiền tế tranh đấu Đại Đạo chứ?

Đơn giản là đang làm khó Thông Thiên!

Hiền tế, thật sự xem trọng y!

"Ưm?" "Nhạc phụ cứ hạ đi, ta sẽ không nhường đâu." Chu Thanh nhìn về phía Thông Thiên, cười nói.

Nhạc phụ tuy nhìn không giống trung niên nhân, nhưng ước chừng tuổi tác của nhạc phụ cũng không nhỏ rồi.

Hồng Hoang không tính năm tháng, vô tận năm tháng trôi qua, Thánh Nhân có thể cũng sẽ vô vị, không tin nhạc phụ một tiểu tiểu cảnh giới Nhân Tiên, thời gian dài như vậy không tìm chút việc gì làm.

Kỳ đạo, không chừng nhạc phụ khi vô vị nhàn rỗi, đã chuyên tâm nghiên cứu thấu triệt rồi.

Nhạc phụ cứ chần chừ không chịu động quân cờ.

Chắc chắn kỳ đạo đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, phản phác quy chân rồi.

Sợ ra tay trước, đến lúc thua, bầu không khí sẽ xấu hổ.

Nhạc phụ tình thương cũng khá cao!

Chu Thanh hiểu ra, khẽ mỉm cười, tay phải cầm quân trắng, tiên thủ hạ xuống.

"Nhạc phụ, vậy ta đi quân trắng trước." "Không sao, nhạc phụ không cần giữ tay, ta biết kỳ đạo của nhạc phụ nhất định đã đạt đến cảnh giới kinh khủng như vậy, không sao!

Không cần nhường ta, ta chưa chắc đã thua đâu!" Lời Chu Thanh vừa dứt, Thông Thiên chợt hiểu ra, mỉm cười.

Hóa ra là vậy.

Đã hiểu.

Hiền tế đang ban cho y cơ duyên a.

Tu vi cảnh giới của hiền tế thâm bất khả trắc, kỳ cục ẩn chứa càn khôn, hiền tế không thể không biết.

Hiện tại hiền tế lại cố chấp muốn cùng y đánh cờ.

Rõ ràng là để y mượn ván cờ này, tham ngộ Đại Đạo vô thượng a!

Quả không hổ là cường giả cảnh giới Đại Đạo, tâm tư kín kẽ!

Hiền tế ẩn mình giữa thâm sơn, mục đích là để tránh xa sự ồn ào của Hồng Hoang, nhưng nay Tiệt Giáo đối mặt với đại nạn, hiền tế có lòng muốn giúp đỡ, nhưng lại không muốn ra mặt.

Cho nên mới bố trí Đại Đạo Kỳ Cục này, cung cấp cho y tham ngộ!

Hiền tế thật sự có dụng tâm khổ sở a!

Nếu y còn không động thủ hạ cờ, chẳng phải sẽ phụ lòng hảo ý của hiền tế sao?

Không chừng, cơ duyên vô thượng, trong nháy mắt sẽ biến thành tai ương diệt đỉnh.

Nghĩ vậy, Thông Thiên bỗng nhiên mỉm cười, tâm niệm vừa động.

Ngay sau đó, một quân cờ màu đen chậm rãi di chuyển, rơi vào bàn cờ.

Mỗi quân cờ màu đen này, đều không phải quân cờ bình thường.

Y giỏi nhất là một trong các Đạo trận pháp.

Ngoài việc giỏi kiếm đạo ra, y đối với trận đạo cũng khá tinh thông.

Bàn cờ là Hỗn Độn, quân cờ thì coi như Đại Đạo.

Cho nên y liền trực tiếp động dụng một trong các Đạo trận pháp mà mình giỏi nhất, hóa thành quân cờ, rơi vào bàn cờ.

"Ong!" Khi quân cờ trận đạo rơi xuống trong khoảnh khắc.

Cảnh tượng trong mắt Thông Thiên biến đổi.

Hỗn Độn vô tận vốn tối tăm sâu thẳm, đột nhiên bùng phát ra ức vạn vạn đạo quang mang rực rỡ, chiếu rọi chư thiên càn khôn.

Ngay sau đó.

Từng đạo khí tức kinh khủng ngập trời từ trong Hỗn Độn bùng phát, tương hỗ triều quanh, giao thoa, song song, cấu thành thành từng tòa Tiên Thiên Đại Trận.

Một trong các Đạo trận pháp, diễn hóa đến cực hạn, lấy Hỗn Độn mênh mông làm trận nhãn, kết thành Hỗn Độn Đạo Trận!

“Nhạc phụ đang bố trận a.” Chu Thanh cảm nhận sự biến hóa trong kỳ cục, mỉm cười.

Nhạc phụ đại nhân quả nhiên tinh thông kỳ đạo.

Một quân đen hạ xuống.

Tất cả quân đen trong bàn cờ giao thoa tung hoành liên hợp, dường như tạo thành một phương đại trận, vững chắc vây khốn quân trắng.

Chương 12

"Đến lượt ta." Trong lúc suy tư, Chu Thanh cười nói.

Sau đó, quân trắng hạ xuống.

"Ầm!!!" Trong khoảnh khắc!

Thần hồn Thông Thiên run rẩy, cảnh tượng trong mắt không ngừng biến ảo.

Chỉ thấy trong không gian Hỗn Độn mênh mông kia, đại trận do Hỗn Độn bố trí tức khắc sụp đổ!

Sau đó.

Địa thủy hỏa phong, bốn đại nguyên tố pháp tắc lưu chuyển, diễn hóa ra dị tượng kinh khủng vô biên.

"Bốn điều Đại Đạo!" Thông Thiên run rẩy.

Trên trán y toát ra mồ hôi.

Hiền tế một quân trắng hạ xuống, ẩn chứa bốn loại Đại Đạo!

Địa, Thủy, Hỏa, Phong!

Bốn điều Đại Đạo, ẩn chứa trong một, giao tương huy ánh!

Trực tiếp phá giải, phá tan Hỗn Độn Đại Trận!

"Ngô có chuyển cơ!" Thông Thiên lẩm bẩm tự nói, một quân đen lại lần nữa hạ xuống.

Quân đen này là một trong các Đạo kiếm pháp mà y giỏi nhất.

Trong Hồng Hoang, người giỏi kiếm đạo nhất phải kể đến Thông Thiên Giáo Chủ.

Tru Tiên Kiếm Trận trong tay y, được xưng là phi tứ Thánh bất

khả phá.

Trong Hồng Hoang, tuyệt đối là cường giả mạnh nhất trong lãnh địa kiếm đạo.

Cho nên, khi một quân đen hạ xuống, Thông Thiên không khỏi lộ ra nụ cười.

Tuy biết trên Đại Đạo tranh đấu không bằng hiền tế, nhưng thi triển ra một trong các Đạo kiếm pháp mà mình giỏi nhất, dù không tranh đấu được hiền tế, nhưng ít nhất thua cũng không đến mức quá khó coi.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trong Hỗn Độn mênh mông, vô số đạo kiếm khí kinh khủng ngập trời xuyên qua ức vạn vạn dặm, sức mạnh vô thượng dường như nghịch loạn năm tháng cổ kim!

Nhưng địa thủy hỏa phong, bốn điều Đại Đạo vẫn cắm rễ trong Hỗn Độn.

Dù kiếm khí ngập trời có kinh khủng đến đâu, cũng không thể lay chuyển bốn điều Đại Đạo dù chỉ một chút.

Ngay khi Thông Thiên đang cảm nhận sự biến động trong kỳ cục, đắc ý thì.

Chu Thanh lại lần nữa hạ cờ.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trong phương không gian Hỗn Độn kia, Thời Gian, Không Gian, Luân Hồi, Vận Mệnh, Nhân Quả, Âm Dương, Hủy Diệt… mười điều Đại Đạo mạnh nhất trong Tam Thiên Đại Đạo, đột nhiên phù hiện!

Một luồng uy lực hùng vĩ mênh mông chấn động, càn quét Hỗn Độn vô tận, diễn hóa ra dị tượng kinh khủng vô biên.

“Mười điều Đại Đạo mạnh nhất trong Tam Thiên Đại Đạo!” Sắc mặt Thông Thiên tái nhợt.

Vị Đại Đạo hiền tế này đối với Đạo lý lĩnh ngộ đã đạt đến mức độ nào?

Tam Thiên Đại Đạo, chẳng lẽ hiền tế toàn bộ nắm giữ, và còn đạt đến viên mãn? … Quá kinh khủng rồi!

Rất lâu sau.

Thông Thiên thở hổn hển dữ dội, từ trong kỳ cục rút ra.

Đột nhiên sản sinh một loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

Vị hiền tế này quá kinh khủng.

Tam Thiên Đại Đạo, toàn bộ nắm giữ!

Chứng đắc một điều Đại Đạo, và đi đến tận cùng, có thể xưng là cường giả cảnh giới Đại Đạo.

Hiền tế… Tam Thiên Đại Đạo toàn bộ tùy tâm điều khiển!

Cường giả cảnh giới Đại Đạo cũng chưa chắc đã làm được đến mức này chứ?

Trong đồng tử Thông Thiên kinh hãi, cảm giác da đầu tê dại.

Hóa ra cảnh giới của hiền tế không chỉ là cảnh giới Đại Đạo, mà có khả năng còn cao hơn!

Thông Thiên lần này… đã gặp được quý nhân rồi!

“Hiền… hiền tế, ngô thua rồi.” Thông Thiên kéo tâm tư trở về, thở dài một hơi, mở miệng nói.

Cuối cùng y cũng biết, thế nào mới gọi là cường giả chân chính.

So tài một ván cờ với hiền tế, Vu Yêu Lượng Kiếp, Phong Thần Lượng Kiếp, đều là trò trẻ con a.

“Nhận thua rồi?” Mặt Chu Thanh tức thì sụp xuống.

Hai bên tổng cộng chỉ hạ được bốn nước cờ a, vậy là kết thúc rồi sao?

Vốn dĩ hắn còn tưởng nhạc phụ đại nhân là một cao nhân chuyên nghiên cứu kỳ đạo.

Nhưng lại thiếu một cái gì đó.

Nhạc phụ vừa rồi tổng cộng cũng chỉ hạ được hai nước cờ.

Một nước cờ, bố trí đại trận, vây khốn quân cờ của mình.

Sau khi bị phá, lại hạ thêm một nước cờ, hóa trận thành kiếm, không tạo được đòn chí mạng cho quân trắng.

Nhưng cũng bị phá rồi.

Sau đó nhạc phụ nhận thua rồi.

Chỉ có hai chiêu như vậy sao?

Chu Thanh đột nhiên cảm thấy mất hứng.

Nghe xong lời Chu Thanh, mặt Thông Thiên đỏ bừng.

Trong lòng còn có chút xấu hổ.

Chu Thanh là cô gia của y, vốn dĩ chuẩn bị khi đánh cờ sẽ nhường nhịn một chút.

Không ngờ lại mất mặt ở đây rồi.

Ngay khi trong lòng Thông Thiên có chút khó xử, bỗng nhiên, y có sở cảm, thần hồn trong khoảnh khắc dường như thăng hoa đến cực hạn.

Đạo tâm, nguyên thần đều không ngừng đề thăng!

Loại thăng hoa và đề thăng này, dường như là một bước nhảy vọt về chất!

Chỉ vừa một ván cờ như vậy.

Thông Thiên liền mơ hồ cảm giác, đã chạm đến sự tồn tại của kiếm chi Đại Đạo và trận pháp Đại Đạo.

Nếu y sau này cũng trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, đạt cảnh giới Đại Đạo.

Hoàn toàn có thể từ hai điều Đại Đạo này nhập thủ, lấy trận chứng đạo, hoặc lấy kiếm chứng đạo!

Sau này trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, cũng không phải là không có khả năng!

Không chỉ tâm cảnh và nguyên thần của Thông Thiên đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Khí chất của cả người y trong khoảnh khắc cũng dường như đã biến đổi.

Xung quanh y, có từng luồng thần vận kiếm đạo đang quanh quẩn.

Có thần vận trận chi Đại Đạo đang lưu chuyển, đang nổi chìm!

Nếu hiện tại rời khỏi chỗ Chu Thanh, ra ngoài chiến đấu với Lão Tử, không chừng còn có thể áp chế Lão Tử vài phần!

"Ngô, đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên?" Giọng Thông Thiên run rẩy.

Một ván cờ.

Không những khiến y chạm đến hai điều Đại Đạo phù hợp nhất.

Khiến thần hồn, đạo tâm của y thăng hoa đến cực hạn, lại còn trực tiếp khiến y đột phá một cảnh giới!

Cảnh giới Thánh Nhân, muốn thăng lên một bước, đều khó như lên trời!

Thậm chí trầm điếm vô số cái hội nguyên, cũng chưa chắc đã có thể thăng lên một trọng cảnh giới.

Ở chỗ hiền tế, chỉ trong một ván cờ, Thông Thiên, đã đột phá!

Nếu để Lão Tử và Nguyên Thủy biết chuyện này, đủ để họ ngưỡng mộ đến chảy nước dãi!

Thông Thiên vội vàng đứng dậy, hướng về phía Chu Thanh hành một đại lễ.

Chương 13

"Hiền tế, nếu không có hiền tế, ngô không cách nào thăng lên đến mức độ này, đa tạ!" Thần sắc Thông Thiên trịnh trọng, nghiêm túc.

Ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân, cũng không khiến y cung kính như vậy.

"Phụ thân…" Vân Tiêu tiên tử ở một bên, lúc này cũng phát hiện sự bất thường của Thông Thiên.

Vân Tiêu tiên tử đôi mắt đẹp không rời nhìn chằm chằm Thông Thiên, cảm thấy không thể tin được.

Chỉ thấy xung quanh Thông Thiên, từng đạo kiếm khí ẩn dật ẩn hiện, dường như kết tụ thành từng tòa Tiên Thiên Đại Trận, câu liên giao hoành, bày bố ra.

Từng luồng khí tức như vậy, Vân Tiêu tiên tử đều cảm thấy kinh khủng vô cùng.

E rằng cường giả Chuẩn Thánh tiếp xúc với từng luồng khí tức trên người Thông Thiên, đều sẽ tức khắc vẫn lạc.

Sư tôn… chẳng lẽ đã đột phá rồi sao?

Vân Tiêu tiên tử che miệng, có chút kinh ngạc, trong lòng không thể bình tĩnh.

"Nhạc phụ đại nhân, ta đâu có chịu nổi đại lễ a!" Chu Thanh nhìn về phía Thông Thiên, vội vàng mỉm cười đỡ Thông Thiên dậy.

Hắn nhìn ra được, nhạc phụ đã đột phá.

Nhưng một ván cờ nhỏ nhoi, lại khiến nhạc phụ từ cảnh giới Nhân Tiên sơ kỳ đột phá lên trung kỳ.

Xem ra tư chất của nhạc phụ cũng cao a.

Chu Thanh không nhịn được thầm mắng một tiếng hệ thống chó.

Nếu không có cái hệ thống chó này, e rằng hiện tại hắn đã đột phá chân tiên cảnh, thậm chí địa tiên cảnh.

Cái hệ thống chó này mỗi ngày cứ bên tai +1+1+1, từ Long Hán Đại Kiếp đến Phong Thần Lượng Kiếp, mới cho tu vi của hắn lên Nhân Tiên cảnh!

Hệ thống chó, làm hỏng tu hành!

"Meo meo!" Lúc này, Tiểu Bạch vươn vươn móng vuốt, liếc Thông Thiên một cái, thần trí vừa động, sau đó ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Chu Thanh, dụi dụi.

"Ha ha, phải đa tạ hiền tế a!" Thông Thiên sờ sờ râu, cười nói.

Hiền tế khách khí, nhưng y không thể khách khí với hiền tế.

Hiện nay đã đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên, Lão Tử cũng không sợ.

Lại thêm Tru Tiên Kiếm Trận, không sợ Phong Thần Lượng Kiếp!

Hiện tại, y đã không cần phải nhẫn nhịn khắp nơi Nguyên Thủy và hai tên ngốc phương Tây nữa!

Nghĩ vậy, Thông Thiên suýt nữa không nhịn được bật cười thành tiếng, tâm tình sảng khoái!

Nhưng chuyển niệm một cái, y cũng hiểu ra.

Xem ra hiền tế đã sớm biết Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến.

Cho nên mới bố trí Hỗn Độn Kỳ Cục này, để nâng cao thực lực của Thông Thiên.

Bề ngoài trông có vẻ đang mời đánh cờ, nhưng thực tế là đang chỉ

điểm vị nhạc phụ này a!

Nếu không, làm sao có thể dễ dàng đột phá một tầng cảnh giới như vậy chứ? … Thật là tạo hóa vô thượng của Thông Thiên!

"Hiền tế a, sau này Tiểu Kumo sẽ ở lại đây, sau đó ngô sẽ về nhà một chuyến trước, xem mấy đệ tử của ngô thế nào rồi.

Vài ngày nữa sẽ đến thăm Tiểu Kumo và hiền tế." Suy nghĩ một lát, Thông Thiên nhìn về phía Chu Thanh, nói.

Y phải về Tiệt Giáo một chuyến rồi.

Thứ nhất, đã đột phá Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên, phải về để ổn định cảnh giới.

Thứ hai, hiền tế đã giúp đỡ nhiều như vậy, cũng phải chuẩn bị một số bảo vật để tặng hiền tế, biểu đạt lòng biết ơn.

Thứ ba, Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến, lão gia hỏa Nguyên Thủy không chừng sẽ nhân cơ hội này ra tay với đệ tử, phải mang bức họa quyển mà hiền tế tặng về, cho mấy đệ tử thân truyền của mình quan sát, nâng cao thực lực.

"Tốt, đợi đến khi nhạc phụ đến lần sau, rượu mà ta ủ không chừng đã ủ xong rồi, nhạc phụ đừng quên cùng ta uống rượu a." Chu Thanh gật gật đầu, mỉm cười với Thông Thiên, mở miệng nói.
.....

Đợi sau khi Thông Thiên rời đi, Chu Thanh liền cùng Vân Tiêu Tiên tử bắt đầu cuộc sống an nhàn canh tác.

"Phu quân, Thần Mễ dùng để cho gà ăn thật sự được sao?" "Có Linh Quả, phu quân lại dùng để nuôi lợn ư?" "Thật là quá lãng phí!" Vân Tiêu nhìn Chu Thanh đang cầm từng viên Hỗn Độn Linh Quả cho lũ lợn nuôi ở sân sau ăn, ngọc thủ không nhịn được kéo kéo ống tay áo Chu Thanh.

Phu quân lãng phí quá thể đáng.

Kia đều là Hỗn Độn Linh Quả a.

Mang ra ngoài, đủ để Đại La Kim Tiên tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy!

Phu quân lại dùng để nuôi lợn!

Thật là phí của trời!

"Được rồi, không phải mấy quả vớ vẩn thôi sao, Ta đã trồng mười mấy cây Linh Quả ở sân sau, bình thường cũng không ăn hết, đành phải cho lợn ăn thôi." Chu Thanh cưng chiều xoa xoa đầu Vân Tiêu Tiên tử, mỉm cười.

Tiểu Kumo hiền huệ quá, vừa mới gả, đã bắt đầu lo lắng cho Ta rồi.

Tuyệt đối không thể bạc đãi Tiểu Kumo, sau này phải đối xử tốt với Tiểu Kumo, đối đãi với Nhạc phụ đại nhân cũng phải hiếu kính hơn một chút.

Chính khi Chu Thanh và Vân Tiêu Tiên tử đang nói lời ngọt ngào, bên ngoài dãy núi, đột nhiên xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Chính là Vân Trung Tử, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

"Dãy núi mà Sư tôn nói hẳn là ở đây, nhưng nhìn kỹ thì dãy núi này cũng không có gì đặc biệt… Thật sự có Đại năng ẩn thế sao?" Vân Trung Tử tỉ mỉ đánh giá bên ngoài dãy núi một lát, lẩm bẩm tự nói.

Sau khi dò xét, trong dãy núi này, yêu thú có tu vi cao nhất cũng chỉ là Nhân Tiên cảnh mà thôi.

Yêu thú cấp độ như vậy, trong mắt hắn chỉ như lũ kiến hôi.

Theo như hắn tưởng tượng ban đầu, dãy núi mà Đại năng ẩn thế cư trú, xung quanh phải có dị tượng thăng đẳng, tiên mạch lâm lập, là một nơi phi phàm.

Dãy núi trước mắt này, lại càng giống một nơi nghèo nàn.

"Mặc kệ, cứ vào bái phỏng trước đã." Vân Trung Tử hạ quyết tâm, chuẩn bị đi vào trong dãy núi.

Nhưng đột nhiên, hắn phát hiện từ xa có một con chó đen to lớn đang nhìn chằm chằm vào mình.

Ánh sáng trong đồng tử Vân Trung Tử lóe lên, phát hiện con chó này không phải là một yêu thú Nhân Tiên cảnh bình thường.

"Hừ, lũ súc sinh sinh ra từ nơi ẩm ướt, trứng nở thành, mang lông đội sừng!" Vân Trung Tử hừ lạnh một tiếng, không để ý đến cái nhìn của con chó đen lớn kia.

Sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn khinh thường những kẻ có căn nguyên thấp kém, càng thích những kẻ có phúc duyên sâu dày như Thập Nhị Kim Tiên.

Thân là Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, ít nhiều gì cũng kế thừa tính cách của Nguyên Thủy, nhìn những súc vật như chó đen, tự nhiên lộ ra vẻ chán ghét.

Vân Trung Tử định thi triển một đạo pháp thuật để diệt sát con chó này, nhưng chuyển niệm nghĩ lại.

Trong dãy núi này có khả năng có Đại năng ẩn thế cư ngụ, nếu tùy tiện ra tay, vạn nhất chọc vị Đại năng kia không vui, e rằng khi đó Sư tôn Nguyên Thủy cũng sẽ trách phạt.

Dù sao Sư tôn bảo hắn đi tìm hiểu tin tức về vị cường giả ẩn thế,

chứ không phải gây chuyện.

Thôi vậy, ánh mắt Vân Trung Tử lạnh lẽo, liếc nhìn con chó đen lớn, nhàn nhạt nói: "Súc sinh, nếu không phải Bản tôn hôm nay không muốn vọng khai sát giới, định sẽ diệt sát ngươi, thay trời hành đạo!" Nói xong, Vân Trung Tử không quay đầu lại mà đi vào trong dãy núi.

Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo lấy danh nghĩa thay trời hành đạo mà đại khai sát giới trong hồng trần đâu phải là lần đầu.

Nếu không phải lo chọc vị cường giả ẩn thế không vui, hắn thật sự đã diệt sát súc sinh này rồi.

"Gâu gâu gâu!" Tiểu Hắc đang nhìn Vân Trung Tử hơi sững lại.

Cái đồ kiến hôi lại dám mắng ta là súc sinh!

"Gâu gâu!" Tiểu Hắc có chút tức giận, gào thét về phía Vân Trung Tử, ánh mắt lạnh lẽo.

"Ừm?" "Đại đảm súc sinh, cũng dám ở trước mặt Bản tôn múa rìu qua mắt thợ, xem Ngô lấy!" Ánh mắt Vân Trung Tử trong nháy mắt bộc phát ra từng đợt sát ý.

Hắn đã muốn bỏ qua con súc sinh này, nể mặt vị Đại năng ẩn thế kia.

Nếu con súc sinh này cố chấp tìm chết, vậy thì không thể trách hắn được nữa!

Vân Trung Tử vừa quay người, định diệt sát Tiểu Hắc, nhưng không ngờ, đột nhiên.

Cảnh tượng trước mắt hắn thay đổi, hắn đã bước vào một không gian khác.

Con chó đen lớn vốn là Nhân Tiên cảnh, trong mắt hắn, đã biến thành một con Hỗn Độn Cự Thú khổng lồ vô cùng!

Con Hỗn Độn Cự Thú khổng lồ này, thân thể dường như có thể lấp đầy cả Hỗn Độn, một bàn chân, không biết kéo dài bao nhiêu ức vạn vạn dặm, khủng bố ngút trời!

"Gào!" Tiểu Hắc nhìn lũ kiến hôi phía dưới, trong nháy mắt há to cái miệng huyết bồn.

"Súc sinh, dám?" Vân Trung Tử trong lòng kinh hãi, con Cự Thú này quá khủng bố, một tiếng chó sủa, kèm theo ý chí vô thượng nghịch loạn thương thiên, dường như muốn hủy diệt Hỗn Độn, diễn hóa lại thiên địa!

Sức mạnh này, ngay cả Sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn của hắn cũng không có, thậm chí, sức mạnh này còn vượt xa Thiên Đạo!

"Một con chó ở Đại Đạo cảnh giới?" Vân Trung Tử trong lòng vô cùng hoảng sợ, vừa định liên hệ với Nguyên Thủy để cầu cứu, nhưng giây tiếp theo, Hỗn Độn Cự Thú khổng lồ trực tiếp nuốt chửng hắn vào bụng.

"Gâu gâu gâu!" Tiểu Hắc ợ một cái, nhìn mấy món Linh Bảo Vân Trung Tử đánh rơi, ngậm lấy, rồi vẫy vẫy đuôi, lững thững đi về phía tiểu viện của Chu Thanh.

Vân Trung Tử bị Tiểu Hắc nuốt chửng một hơi, hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa này.

Tam hồn lục phách, toàn bộ tiêu tán.

Chương 14

Nếu trong tình huống bình thường, Vân Trung Tử bị diệt sát trong Hồng Hoang, Nguyên Thần có thể lên Phong Thần Bảng, trở thành một vị chính thần Thiên Đình.

Nhưng cảnh giới của Tiểu Hắc đã đạt đến Đại Đạo chi cảnh.

Cường giả Đại Đạo ra tay diệt sát, Vân Trung Tử không những không thể nhập Phong Thần Bảng, mà ngay cả linh hồn cũng không thể nhập Lục Đạo Luân Hồi, không còn hy vọng phục sinh.

Tương đương với việc hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa.

Trừ khi có cường giả siêu việt Đại Đạo cảnh giới, tồn tại mạnh hơn Tiểu Hắc, nghịch loạn thời không, mới có thể phục sinh Vân Trung Tử.

Hoặc cường giả Đại Đạo cảnh phải trả một cái giá nhất định, tìm chân linh của Vân Trung Tử trong Dòng Sông Vận Mệnh, dùng Đại pháp lực để phục sinh hắn.

Ngoài ra, Vân Trung Tử không còn cách nào phục sinh, hoàn toàn biến mất khỏi thiên địa.

Đồng thời, vào khoảnh khắc Vân Trung Tử tử vong.

Trên Côn Luân Sơn.

Đột nhiên, một đạo thần quang rực rỡ ức vạn trượng bùng phát mạnh mẽ, xông thẳng lên trời, một đạo thần quang xé rách mây trời mênh mang, khiến thiên địa càn khôn rung chuyển, vạn thiên tử khí kèm theo pháp tắc Đại Đạo hùng vĩ, lưu chuyển không ngừng, dẫn động Dòng Sông Thời Gian và Dòng Sông Vận Mệnh, đột nhiên giáng xuống Hồng Hoang đại địa.

Khí tức Hỗn Nguyên vô tận tràn ngập trời đất, điên cuồng dũng động, pháp tắc Hỗn Nguyên mênh mông vô tận như biển cả bao trùm càn khôn, khiến ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang không nhịn được quỳ bái trên mặt đất, đỉnh lễ phủ phục.

Sự động tĩnh này, lập tức khiến toàn bộ Hồng Hoang chấn động!

Trong nhất thời, trên Hồng Hoang đại địa, vô số ánh mắt đều đổ dồn về Côn Luân Sơn, đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Dị tượng mênh mông dũng động, kèm theo uy nghiêm Thánh Nhân vô tận và uy thế Đại Đạo mênh mang, càn quét khắp thiên địa!

Sinh linh khắp thiên địa, không ai là không cảm thấy chấn động.

Tất cả sinh linh đều hoảng sợ bất an.

Đã xảy ra chuyện gì, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn làm gì?

Kèm theo chúng sinh Hồng Hoang, vô số ánh mắt đổ về, trong Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên mở choàng hai mắt.

Vân Trung Tử chết rồi!

Vân Trung Tử thân là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, đệ tử được Nguyên Thủy yêu quý nhất, lại là kẻ có phúc duyên sâu dày!

Lại bị người diệt sát!

Đại Kiếp Phong Thần chưa bắt đầu, đã có người muốn đưa đệ tử Xiển Giáo lên bảng sao?

Là Thông Thiên sao?

Trong khi Nguyên Thủy suy tư điên cuồng dũng động, ánh mắt hướng về dãy núi mà Chu Thanh cư trú.

Trong khoảnh khắc.

Ánh mắt Thánh Nhân xuyên thấu hết thảy, càn khôn vỡ nát, thời không quy tịch, vũ trụ trọng diễn.

Trong ánh mắt Thánh Nhân, đồng thời mang theo thần niệm, đã cường đại đến một cảnh giới khủng bố vô cùng.

Trong một niệm, có thể biết rõ xu hướng của vạn vật thiên địa, toàn cảnh của vũ trụ Hồng Hoang, nhưng, lại không thể nhìn thấu một dãy núi nhỏ mà Chu Thanh cư trú.

Trong đó, có từng đạo khí tức ẩn tàng, trồi sụt giữa thiên địa, chỉ có thể thấy, trên dãy núi, có ánh sáng mông lung bao phủ cả ngọn núi nhỏ.

"Mặc kệ ngươi là ai, diệt sát đệ tử Xiển Giáo của Ngô, liền kết nhân quả với Ngô!

Hôm nay Ngô muốn xem ngươi là vị thần thánh phương nào!" Trong đồng tử Nguyên Thủy có chín sắc thần quang trồi sụt, nhìn chằm chằm vào dãy núi kia, có chút không tin tà.

Hắn đã chứng đạo Hỗn Nguyên, siêu thoát hết thảy, đứng trên vạn vật thiên địa, chúng sinh trong mắt hắn không khác gì lũ kiến hôi, kẻ Hỗn Nguyên giả, một niệm liền có thể điên đảo càn khôn vạn vật, một niệm, cũng có thể thay đổi vận mệnh chúng sinh.

Hắn không tin, trong Hồng Hoang, trừ Đạo Tổ Hồng Quân, lại có tồn tại mà hắn không thể tra xét được.

Ngay sau đó, Nguyên Thủy quả nhiên tế xuất Bàn Cổ Phiên, uy năng Thánh Nhân đổ ra, như biển cả Hỗn Độn tràn ngập tứ phía!

Trong khoảnh khắc, thiên địa trồi sụt, dị tượng thăng đằng, chấn động Hồng Hoang đại lục.

Các loại dị tượng diễn biến, biểu tình Nguyên Thủy càng thêm ngưng trọng, ngay cả thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, Đạo tâm vào giờ khắc này cũng bắt đầu hỗn loạn, "Không thể thôi diễn ra hung lịch này?" Ánh mắt Nguyên Thủy lạnh lẽo.

Vân Trung Tử bị diệt sát, nếu không làm gì, Xiển Giáo há chẳng phải ai cũng có thể tùy ý khi dễ sao?

Nguyên Thủy trong nháy mắt trở nên tàn nhẫn.

Một bàn tay lớn, kéo dài ức vạn vạn dặm hư không, mang theo pháp lực Thánh Nhân cuồn cuộn, xé rách từng tầng không gian đa nguyên vũ trụ, vỗ về phía dãy núi mà Chu Thanh cư trú!

Dường như, một chưởng của Nguyên Thủy, muốn xóa sổ một dãy núi!

Trong Hồng Hoang đại lục, vô số sinh linh hoảng sợ bất an.

"Thánh Nhân, Thánh Nhân ra tay rồi!" "Nguyên Thủy muốn làm gì?" "Sức mạnh Thánh Nhân sao, quá khủng bố!" "Chẳng lẽ lượng kiếp đã bắt đầu sao?" "…." Ức vạn vạn sinh linh trong Hồng Hoang kinh hãi, cảm nhận uy áp Thánh Nhân từ Nguyên Thủy, da đầu tê dại.

Trong nhất thời.

Thiên Đình Hạo Thiên, Vương Mẫu.

Vạn Thọ Sơn Trấn Nguyên Tử.

Trong Huyết Hải Minh Hà Lão Tổ.

Oa Hoàng Cung Nữ Oa, cùng với Tây Phương Nhị Thánh, Lão Tử, đều đổ dồn ánh mắt về Côn Luân Sơn!

Nguyên Thủy rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ trong dãy núi kia, có thần vật vô thượng hay sao?

Chính khi ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang đang hoảng sợ, bàn tay lớn của Nguyên Thủy đã ngưng kết thành hình, đang giáng mạnh xuống dãy núi.

Bên cạnh dãy núi, Tiểu Hắc nhìn bàn tay lớn trên bầu trời, nhe nhe răng.

"Gâu gâu, gâu!" Thánh Nhân ra tay, khí tức Hỗn Nguyên khủng bố tuyệt luân, trấn áp toàn bộ Hồng Hoang.

Khi ức vạn sinh linh hoảng sợ bất an.

Tiểu Hắc nhẹ nhàng vươn móng vuốt chó.

Đối mặt với uy áp Thánh Nhân khủng bố vô cùng trên bầu trời.

Tiểu Hắc không hề lộ ra bất kỳ vẻ hoảng loạn nào.

Đợi sau khi Tiểu Hắc vẫy vẫy móng vuốt, trong khoảnh khắc, "Ong" kèm theo một tiếng vang nhẹ, một đạo quang mang đen kịt từ trên dãy núi đột nhiên thăng đằng.

Chỉ thấy Tiểu Hắc híp híp mắt.

"Oanh long long!" Từng tiếng động kinh thiên động địa vang vọng khắp Hồng Hoang đại lục, ức vạn vạn đại địa Hồng Hoang trong nháy mắt rung lắc, khí tức Hỗn Độn vô tận xen lẫn hồng lưu tràn ngập khắp thiên địa, vô cùng hỗn loạn.

Ngay sau đó.

Quang mang đen kịt đột nhiên biến thành một đạo quang trụ xuyên thấu thiên địa.

Quang trụ đen kịt vô cùng, lấp lánh ánh sáng u ám khủng bố.

Trên đó, càng tràn ngập từng sợi Đại Đạo chi lực.

Có pháp tắc Hủy Diệt vô thượng tràn ngập khắp thiên địa.

Tam Thiên Đại Đạo, Hủy Diệt Đại Đạo.

Tiểu Hắc nắm giữ chính là Hủy Diệt Đại Đạo, một trong Tam Thiên Đại Đạo.

Pháp tắc Hủy Diệt khủng bố ngút trời trong nháy mắt bao trùm lấy bàn tay lớn trên bầu trời.

Rồi, "Oanh!" trong khoảnh khắc.

Thiên địa này không ngừng rung chuyển, dường như Hỗn Độn đã nổ tung, thiên địa muốn trọng diễn thành Hỗn Độn, Thiên Đạo vào giờ khắc này không ngừng ai minh!

Cường giả Đại Đạo cảnh ra tay, Thiên Đạo Hồng Hoang không thể chịu đựng được lực lượng khủng bố, sắp sửa sụp đổ!

Thiên địa này, ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, trong lòng kinh hãi, đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

"Gâu!" Tiểu Hắc nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Dường như một con chó bình thường đang sủa vậy, vào giờ khắc này, thiên địa xoay chuyển, Hủy Diệt Đại Đạo vô cùng vô tận trong nháy mắt bùng phát, quang mang rực rỡ chiếu sáng ức vạn vạn dặm núi sông, càn khôn vào giờ khắc này điên đảo!

Bàn tay vàng mà Nguyên Thủy Thiên Tôn ngưng tụ trong nháy mắt băng diệt!

Ngay sau đó hóa thành từng đạo mảnh vụn vàng, rải rác khắp thiên địa!

Xa xôi ở Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn của Nguyên Thủy, trong nháy mắt cảm thấy sau lưng nổi lên ý lạnh thấu xương.

Cảm giác linh hồn của hắn đang run rẩy, thần hồn dường như vào giờ khắc này muốn băng hội! ….Sức mạnh của Đại Đạo pháp tắc!

“Tồn tại bên trong, chẳng lẽ là cường giả Đại Đạo cảnh?” Thanh âm Nguyên Thủy Thiên Tôn run rẩy, sắc mặt tái nhợt, không khỏi lẩm bẩm tự nói.

Bàn tay vàng vừa ngưng tụ, trong đó ẩn chứa một đạo thần niệm của Thánh Nhân, thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, một sợi thần niệm, cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng có thể dễ dàng diệt sát.

Nhưng, lại bị đối phương vô thanh vô tức chấn lui!

Có thể thấy, vị cường giả ẩn thế kia đã đạt đến cảnh giới nào!

Chính khi Nguyên Thủy mồ hôi lạnh liên tục, tâm tư lưu chuyển, ở phía chân trời xa xôi, bên cạnh dãy núi nhỏ mà Chu Thanh cư trú, hai mắt Tiểu Hắc đột nhiên lạnh lẽo, trong đó ánh sáng lấp lánh bất định, giây tiếp theo, móng vuốt của nó lại vung lên, ngay sau đó, từng đạo khí tức Hủy Diệt ngưng tụ giữa thiên địa, trải dài ức vạn vạn dặm, xuyên thấu thiên địa, cuối cùng ngưng kết thành một thanh trường kiếm đen kịt!

Một thanh trường kiếm, khí thế bàng bạc, hùng vĩ mênh mông.

Chương 15

Trên đó có Hủy Diệt Đại Đạo vô tận trỗi sụt, dường như muốn hủy diệt chúng sinh, hủy diệt Hồng Hoang, hủy diệt cả thiên địa này!

Trong pháp tắc Hủy Diệt rực rỡ, tử vong, sát lục, phá hoại, các loại sức mạnh pháp tắc đại diện cho tấn công cực hạn hội tụ lại một chỗ, trở thành sức mạnh sát phạt mạnh nhất thế gian, tối cao hơn hết thảy!

Sức mạnh này, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể trực thị!

"Oanh long long!" Trường kiếm đen kịt dường như bị cường giả vô thượng dùng vĩ lực điều khiển, hướng về phía Côn Luân Sơn, đột nhiên giáng xuống!

"Oanh!!!" Hồng Hoang đại lục vào giờ khắc này rung chuyển dữ dội, các loại dị tượng thăng đẳng trong thiên địa, lôi điện dũng mãnh, thần quỷ kinh chiến, Dòng Sông Thời Gian trong nháy mắt bị cắt đứt, Dòng Sông Vận Mệnh cũng ẩn ước trở thành hư ảnh!

Đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Côn Luân Sơn, trong nháy mắt bị chém thành hai nửa!

"Hô." Sau khi một kiếm giáng xuống, Tiểu Hắc liếc nhìn Côn Luân Sơn xa xôi, ngáp một cái.

Ngay sau đó, giữa thiên địa, pháp tắc Hủy Diệt mênh mông vô vết hoàn toàn tiêu tán.

Toàn bộ Hồng Hoang lại khôi phục bình tĩnh.

Trong Hồng Hoang.

Ức vạn vạn sinh linh quỳ rạp trên mặt đất, thân thể run rẩy, đều bị cảnh tượng này chấn động đến há hốc mồm!

Trấn Nguyên Tử, Hạo Thiên, Dao Trì, Minh Hà…. cùng với các thần thai linh tiên thiên cường đại khác trong Hồng Hoang, đều hai mắt kinh hãi, vô cùng hoảng sợ.

Khi bàn tay lớn của Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa ngưng kết, bọn họ đã không thể chống cự lại uy thế khủng bố kia, Hỗn Nguyên chi lực, uy Thánh Nhân, ở trước mặt tồn tại vô thượng như vậy, cũng chỉ là lũ kiến hôi mà thôi.

Nhưng, bàn tay lớn do thần niệm của Nguyên Thủy ngưng tụ thành, lại bị cường giả không rõ lai lịch dễ dàng xóa sổ!

Ngay cả Côn Luân Sơn cũng bị một kiếm chém thành hai nửa!

Tồn tại vô thượng như vậy, rốt cuộc là tồn tại đẳng cấp nào?

Trong nhất thời, trong lòng các thần thai linh tiên thiên trong Hồng Hoang bão tố không ngừng.

Côn Luân Sơn, trong Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy ngã rạp trên mặt đất, vốn là một thân tiên vận, giờ đây lại chật vật không chịu nổi.

Một kiếm vừa rồi, không những chém đạo trường Ngọc Hư Cung của hắn thành hai nửa, mà ngay cả cảnh giới Thánh Nhân cũng bị rớt xuống một tầng!

Vốn đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên.

Nhưng bây giờ, lại rớt xuống thành Hỗn Nguyên tứ trọng thiên!

Cảm nhận ba động pháp tắc trong cơ thể, sắc mặt Nguyên Thủy âm trầm vô cùng, chỉ trong một lần đối mặt, thắng bại không cần nói cũng rõ, đạo trường của hắn bị chém thành hai nửa, cảnh giới bị rớt xuống một tầng, mà ngay cả mặt mũi của vị cường giả ẩn thế kia cũng chưa từng thấy, khiến Nguyên Thủy cảm thấy không thể tin nổi.

Trong Hồng Hoang, trừ Đạo Tổ Hồng Quân, lại có tồn tại mạnh hơn hắn!

Đây là lần đầu tiên, Nguyên Thủy thật sự mất mặt to!

Ở trước mặt toàn bộ Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh mà mất mặt!

Trong khi các loại suy nghĩ lưu chuyển, Nguyên Thủy từ từ nhắm hai mắt, bắt đầu thôi diễn tất cả những gì Vân Trung Tử vừa trải qua, từ đó, suy ra vị cường giả ẩn thế kia rốt cuộc là tồn tại đẳng cấp nào.

Trong quá trình thôi diễn, lại thấy biểu tình Nguyên Thủy càng thêm ngưng trọng, thậm chí đến cuối cùng, trên trán bắt đầu nổi lên từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu, Đạo tâm vào giờ khắc này bắt đầu hỗn loạn!

Ngay sau đó, Nguyên Thủy vội vàng lấy ra mấy món Tiên Thiên Linh Bảo, dùng để ổn định tâm thần, để tiếp tục thôi diễn sự tồn tại của vị cường giả không rõ kia.

Bàn Cổ Phiên, Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, Thái Cực Phù Ấn, Hư Vô Hạp, Côn Luân Kính, Bát Bảo Lưu Ly Bình, Càn Khôn Phiến….

Từng món Linh Bảo mà khi lấy ra đủ để gây chấn động toàn bộ Hồng Hoang, đều bị Nguyên Thủy một hơi lấy ra hết, bày ra xung quanh.

Dưới sự trợ giúp của mấy món Linh Bảo, Nguyên Thủy vẫn không thể thôi diễn ra vị cường giả ẩn thế kia, trong mắt hắn, chỉ có một mảnh Hỗn Độn mênh mông.

Ngay sau đó, đột nhiên, sắc mặt Nguyên Thủy biến đổi!

Trên Phong Thần Bảng không có tên Vân Trung Tử!

Hắn đã chết, Nguyên Thần không lên Phong Thần Bảng!

Sắc mặt Nguyên Thủy ngưng trọng, giờ khắc này, hoàn toàn bị chấn động.

Hiện nay Đại Kiếp Phong Thần sắp đến, Phong Thần Bảng đang ở trong tay Xiển Giáo, nếu có người trong Xiển Giáo vẫn lạc, Nguyên Thần cũng có thể lên Phong Thần Bảng, đắc một vị chính thần Thiên Đình!

Vân Trung Tử, không có trong Phong Thần Bảng!

Nguyên Thủy trong khi tâm tư lưu chuyển, tiếp tục suy tính những gì Vân Trung Tử vừa trải qua.

Một lát sau, tay Nguyên Thủy hơi run rẩy.

"Vân Trung Tử… nhục thân và Nguyên Thần đều bị xóa sổ, không có nhân quả trên thế gian, không có luân hồi, hoàn toàn tiêu tán giữa thiên địa!" Thanh âm Nguyên Thủy run rẩy, Vân Trung Tử hiển nhiên đã chết hoàn toàn.

"Chuyện này, Ngô nên hỏi Đạo Tổ một phen nên làm thế nào!" Sắc mặt Nguyên Thủy âm trầm, lúc này cũng không dám đi đến chỗ vị cường giả ẩn thế kia để báo thù, chỉ đành chuẩn bị đi đến Tử Tiêu Cung, bẩm báo Hồng Quân chuyện này.

Còn về Côn Luân Sơn… vừa rồi đã dùng Đại pháp lực thử, căn bản không thể hợp lại được nữa, chỗ Côn Luân Sơn bị đứt đoạn, tràn ngập pháp tắc Hủy Diệt nồng đậm, hình thành Hỗn Độn Cương Phong, cường giả Đại La cảnh tiến vào cũng chắc chắn phải chết, xem ra, Nguyên Thủy chỉ có thể tìm một nơi khác làm đạo trường.

Nguyên Thủy cảm thấy trong lòng uất ức vô cùng!

Đường đường là Thiên Đạo Thánh Nhân, lại rơi vào tình cảnh như vậy!

Sau khi Nguyên Thủy rời khỏi Côn Luân Sơn, các đệ tử Xiển Giáo

cũng lục tục quay về Ngọc Hư Cung, nghiêm chỉnh chờ đợi.

Trong Ngọc Hư Cung, Quảng Thành Tử, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân hội tụ tại đây.

"Sư huynh đệ, Vân Trung Tử sư huynh gặp nạn, Sư tôn đã đến Tử Tiêu Cung, chúng ta hãy ở lại Ngọc Hư Cung thủ đi, hiện nay trong Hồng Hoang quá hỗn loạn, nếu tùy tiện đi ra ngoài, e rằng sẽ gặp họa diệt đỉnh!" Thái Ất Chân Nhân từ từ nói.

Nghe vậy, những người còn lại cũng đều gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn rời đi, đã sắp xếp xong chuyện của Xiển Giáo.

Bọn họ cũng đã biết tin Vân Trung Tử vẫn lạc.

Một kiếm chém Côn Luân Sơn thành hai nửa vừa rồi, giờ đây vẫn còn in sâu trong ký ức.

Sức mạnh như vậy quả thật quá khủng bố, hiện tại, thân thể vẫn không ngừng run rẩy.

Cho nên, trong tình huống như vậy, tuyệt đối không thể tùy tiện ra ngoài nữa. ….Mặt khác.

Trong Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên cách vô tận khoảng cách, tự nhiên cũng đã chứng kiến cảnh tượng đó.

"Nguyên Thủy lão đông tây kia tìm chết, dám đi trêu chọc Hiền tế, thật không biết sống chết!" "Hiền tế một kiếm chém đạo trường Côn Luân Sơn của Nguyên Thủy thành hai đoạn, hẳn là đã cho Nguyên Thủy một bài học rồi." "Xem ra, Hiền tế nhất định phải đứng về phía Tiệt Giáo của Ta rồi." Thông Thiên mỉm cười, tâm tình vô cùng tốt.

Vốn có chút lo lắng Hiền tế có vì ẩn mình trong hồng trần mà khi Vô Lượng Lượng Kiếp đến, sẽ không để ý đến sống chết của Tiệt Giáo.

Nhưng Nguyên Thủy lão đông tây kia lại dám ra tay với Hiền tế.

Mặc dù không hiểu vì sao Hiền tế không diệt sát Nguyên Thủy, nhưng việc Nguyên Thủy kết thù với Hiền tế, đối với Tiệt Giáo, không nghi ngờ gì là một tin tốt.

"Đúng rồi, cũng nên đưa bức họa mà Hiền tế tặng Ta cho mấy vị đệ tử thân truyền của Ta xem rồi, để bọn họ cũng lĩnh ngộ đạo vận ẩn chứa trong bức họa của tiền bối." Thông Thiên nói xong, lập tức xuất hiện trong Bích Du Cung.

Ngay sau đó, Thông Thiên phất phất tay.

Trừ Vân Tiêu ra, sáu vị đệ tử thân truyền còn lại trong nháy mắt xuất hiện trước mặt hắn.

"Đệ tử chúng con bái kiến Sư tôn!" Phía dưới Thông Thiên, Quỳnh Tiêu Nương Nương, Bích Tiêu Nương Nương, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Đa Bảo Đạo Nhân đều cúi lạy Thông Thiên.

Vừa rồi động tĩnh bên Côn Luân Sơn vô cùng lớn, bọn họ đang ở bên ngoài xem náo nhiệt.

Không ngờ đột nhiên bị Sư tôn triệu tập.

Cũng không biết Sư tôn có chuyện gì muốn nói.

Thông Thiên nhìn sáu vị đệ tử thân truyền, giữa lông mày không khỏi lộ ra ánh sáng từ tường.

Ngay sau đó, Thông Thiên từ từ nói: "Đại Kiếp Phong Thần sắp đến, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo vẫn luôn muốn đưa đệ tử Tiệt

Giáo chúng ta lên Phong Thần Bảng, cho nên, vi sư đặc biệt từ tay một vị cao nhân ẩn thế cầu được một bức mặc bảo, để trợ giúp các con tu vi." "Các con đừng khinh thường bức mặc bảo này, vi sư ở trong bức mặc bảo này, cũng thu hoạch không nhỏ, trong đó ghi lại đạo vận Đại Đạo vô tận, cùng với các loại pháp tắc tiên thiên, đối với các con rất có ích." Nói xong, Thông Thiên mỉm cười, lập tức phất tay.

Một bức thủy mặc họa từ trong tay Thông Thiên xuất hiện.

Bức họa này, hiển nhiên chính là bức họa mà hắn đã mặt dày mày dạn cầu xin từ Chu Thanh lúc trước.

"Cao nhân ẩn thế, không lẽ là phu quân của Vân Tiêu sư tỷ sao?" Quỳnh Tiêu bên cạnh lộ ra vẻ mặt hiếu kỳ, hỏi.

"Ừm?

Vân Tiêu đã gả chồng rồi, chuyện này ta lại không biết?" Triệu Công Minh dựng tai lên, mắt trợn to.

Vân Tiêu đã gả chồng rồi, mình là ca ca lại không biết chuyện này!

Cái Vân Tiêu này, phải tìm thời gian mà răn dạy một trận mới được!

Chẳng trách trong điện không thấy Vân Tiêu muội muội đâu.

Đa Bảo, Kim Linh và những người khác cũng đều có chút kinh ngạc, hướng về phía Thông Thiên ném ánh mắt hiếu kỳ.

Vân Tiêu Tiên tử thân là một trong bảy đệ tử thân truyền của Sư tôn, gả chồng là chuyện lớn như vậy, mà lại không có tin tức gì?

Mọi người đều nhìn Thông Thiên, ai ngờ, đối mặt với ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, sắc mặt Thông Thiên cứng lại.

"Chuyện Vân Tiêu gả chồng này đừng truyền ra ngoài, đợi đến khi

thích hợp vi sư tự nhiên sẽ nói cho các con biết, chuyện này liên quan đến việc Tiệt Giáo chúng ta có thể an nhiên vượt qua Đại Kiếp Phong Thần hay không, đừng có mà đoán mò!" "Được rồi, vi sư cũng cần bế quan một thời gian, các con ở đây mà lĩnh ngộ thần vận trong bức họa đi." Giọng nói vừa dứt, Thông Thiên biến mất trong đại điện.

Hiện nay đã đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên, hắn cũng cần một khoảng thời gian để ổn định cảnh giới của mình.

Chương 16

Thông Thiên rời khỏi đại điện, Đa Bảo và những người khác nhìn nhau.

Không ai nhìn bức họa kia.

Ngược lại, từng người đều hiếu kỳ về vị cô gia Tiệt Giáo Chu Thanh kia.

"Quỳnh Tiêu sư muội, Vân Tiêu sư muội chẳng lẽ thật sự đã gả chồng sao?" "Tiệt Giáo chúng ta lại có thêm một vị cô gia sao?" Đa Bảo mỉm cười, nhìn Quỳnh Tiêu, hỏi.

Ánh mắt Triệu Công Minh lúc này cũng lóe lên, có chút hơi tức giận.

Hắn muốn xem xem, rốt cuộc là vị thần thánh phương nào, có tư cách cưới muội muội của Triệu Công Minh.

Chuyện này có hỏi qua ý kiến của ca ca hắn chưa?

"…" Khuôn mặt Quỳnh Tiêu khựng lại, rồi tiếp tục nói: "Thật ra chuyện này sư muội cũng không hiểu rõ lắm." "Nhưng điểm duy nhất sư muội biết, vị cô gia Tiệt Giáo kia rất mạnh, hẳn là một cường giả Chuẩn Thánh." "Cường giả Chuẩn Thánh?" Triệu Công Minh bên cạnh nghe vậy lập tức cười nhạt, có chút khinh thường.

Trong Hồng Hoang đại lục, Đại La Kim Tiên nhiều như lông trâu, cường giả Chuẩn Thánh càng đếm không xuể.

Không nói gì khác, hiện nay ba vị sư muội, Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, đều đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ba vị sư muội đã trảm được một thi trong đó, Lục Khí phao tận, nội liên chân hình, trong cảnh giới Chuẩn Thánh cũng là một trong

những kẻ xuất sắc.

Vị cô gia Tiệt Giáo kia cũng chỉ là một cường giả Chuẩn Thánh, rốt cuộc có tư cách gì, lại cưới Vân Tiêu sư muội?

"Đến lúc đó Ngô muốn lĩnh giáo bản lĩnh của vị cô gia Tiệt Giáo kia một phen, xem xem vị cường giả Chuẩn Thánh kia rốt cuộc có gì phi phàm!" "Nếu không địch được Ngô, Ngô sẽ không đồng ý Vân Tiêu sư muội gả cho người này!" Triệu Công Minh lạnh giọng nói, sắc mặt âm trầm như nước.

Hắn thật sự muốn biết ngay vị cô gia Tiệt Giáo kia là ai, thực ra hắn không muốn muội muội gả chồng, trong lòng có chút phản đối.

Đối với một người làm ca ca, giống như người thân bị cướp đi vậy, tâm tư vô cùng phiền não.

Nếu đối phương thực lực cường đại, đủ tư cách, căn nguyên trác tuyệt thì tốt.

Nhưng nếu đối phương không lọt vào mắt hắn, vậy thì đừng trách khi ra tay không nhẹ không nặng!

Triệu Công Minh tuyệt đối không cho phép muội muội gả cho một kẻ bình thường!

"Được rồi Công Minh sư đệ, Sư tôn đã đồng ý Vân Tiêu sư muội gả cho người khác, nhất định có đạo lý của nó, hiện nay Đại Kiếp Phong Thần sắp đến, chúng ta trước hết hãy lĩnh ngộ bức họa này đã." Đa Bảo Đạo Nhân ở bên cạnh mỉm cười, nói.

"Ừm, sư huynh nói rất đúng." Triệu Công Minh nghe vậy, gật đầu.

Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu bên cạnh cũng gật đầu, hướng ánh mắt về bức họa trên tường.

Giây tiếp theo.

Mọi người lập tức sững sờ, trong bức họa kia, đột nhiên cảm nhận được một loại đạo vận không rõ không ngừng lưu chuyển.

Trong bức họa, có thần vận Đại Đạo vung vãi ra!

Bức họa vốn bình thường trong mắt mọi người, lập tức biến hóa, dường như một tòa thái cổ tinh hà khí thế hùng vĩ, ức vạn vạn tinh thần đứng sừng sững, trời sụp đất nứt.

Lại như Hỗn Độn mênh mông, dùng Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc, định trụ lưỡng nghi tứ tượng, bát phương không gian, diễn hóa địa thủy phong hỏa!

Trong bức họa, hóa thành một thiên địa mới, trong thiên địa, vũ trụ chưa sinh, càn khôn huyễn diệt, vô số pháp tắc thiên địa, Đại Đạo chí lý, tràn ngập giữa thiên địa, cảnh tượng này, quả thực khiến người ta chấn động!

Đa Bảo, Quy Linh, Kim Linh, Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, sáu người cảnh tượng trong mắt toàn bộ đều thay đổi.

Đột nhiên.

Bọn họ phát hiện, mình đang ở giữa một mảnh Hỗn Độn mênh mông vô tận.

Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc, vô số Đại Đạo chí lý cùng với Đại Đạo thần vận, tràn ngập trong một mảnh Hỗn Độn, thấu nhân tâm huyền!

Trong mơ hồ, mọi người có thể nhìn thấy.

Ba mươi sáu chu thiên tinh thần dường như bị Đại năng vô thượng dùng Đại pháp lực đặt vào trong Hỗn Độn, tinh la mật bố.

Lại có Dòng Sông Thời Gian hiện lên, Dòng Sông Vận Mệnh lưu chuyển trong Hỗn Độn, Dòng Sông Luân Hồi treo lơ lửng trên chư

thiên, lấy Hỗn Độn mênh mông làm giấy, lấy Tam Thiên Đại Đạo làm mực, Dòng Sông Thời Gian làm bút, Dòng Sông Vận Mệnh làm nghiên!

Mọi người tâm thần kinh hãi, lập tức giật mình, Sư tôn thật không hề nói quá, đây thật sự không phải một bức họa bình thường, trong bức họa, rõ ràng ẩn chứa cảm ngộ của cường giả vô thượng đối với Tam Thiên Đại Đạo a!

Bức họa này, quả thực là chí bảo vô thượng!

"Tham ngộ, mau chóng tham ngộ bức họa này!" Mọi người trong lòng thầm nói một tiếng, lập tức ổn định tâm thần.

Ngay sau đó.

Nguyên Thần của mọi người đều chìm đắm vào trong bức họa kia.

Khi Nguyên Thần của mọi người tiến vào bức họa trong khoảnh khắc.

Đột nhiên.

Trong không gian vũ trụ Hỗn Độn mênh mông kia, một luồng năng lượng mênh mông đột nhiên bùng phát, chấn động ức vạn vạn dặm hư không.

Tam Thiên Đại Đạo vốn ngự trị trong bức họa, vào giờ khắc này trong nháy mắt băng hội, hóa thành từng mảnh vụn lấp lánh quang mang rực rỡ.

Từng mảnh vụn Đại Đạo, toàn bộ bị Nguyên Thần của Đa Bảo và những người khác hấp thụ vào trong.

"Đạo chi lực nồng đậm quá!" Đang ở trong không gian thời không vô tri trong bức họa, cảm nhận vô số mảnh vụn đang tưới nhuần thần hồn của mình, trong lòng Đa Bảo Đạo Nhân dấy lên từng đợt sóng

lớn, không nhịn được kinh thán thành tiếng.

Hắn vốn nghĩ bức họa mà Sư tôn lấy ra không có tác dụng lớn.

Bởi vì bản thân hắn sắp đi đến tận cùng của Chuẩn Thánh đỉnh phong, tiến vào tầng thứ Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn.

Trong cảnh giới như vậy, trừ Linh Bảo ra, không có cách nào đề thăng thực lực nữa.

Thông Thiên giảng kinh truyền pháp thường xuyên, cũng không giúp hắn đề thăng nhiều.

Nhưng… bây giờ, một bức họa nhìn có vẻ bình thường như vậy, sau khi tham ngộ một lát.

Liền cảm thấy Đạo tâm và Nguyên Thần của mình, dường như đã được một loại thăng hoa nào đó!

Loại thăng hoa này, không phải mang tính chất nhảy vọt!

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, liền mơ hồ chạm đến rìa của Đại Đạo.

Nếu có may mắn có thể được chủ nhân nguyên bản của bức họa này chỉ điểm.

Thậm chí có hy vọng chứng đạo Hỗn Nguyên!

Đồng thời, khí chất trên người Đa Bảo cũng đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Bất kể ai thấy, đều sẽ cảm thấy thần dị.

Bởi vì phía sau Đa Bảo, đột nhiên xuất hiện từng vòng quang mang, ẩn hiện.

Ánh sáng này, như kim luân Phật đạo, lấp lánh phía sau Đa Bảo Đạo Nhân, vô cùng rực rỡ, thần dị vô cùng.

“Sư huynh,…” Bên cạnh, Kim Linh, Quỳnh Tiêu, Triệu Công Minh và những người khác, lúc này đều lần lượt từ trong bức họa thối lui ra.

Sự biến hóa thần dị mà Đa Bảo sư huynh sản sinh, tự nhiên bọn họ cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Mặc dù bọn họ cũng thu hoạch được một chút lợi ích từ trong bức họa, nhưng so với Đa Bảo, lại kém không chỉ một chút.

Bởi vì cảnh giới của bọn họ, sự lĩnh ngộ về đạo, kém Đa Bảo không ít, cho nên trong thời gian ngắn, muốn giống như Đa Bảo, có biến hóa rõ rệt, chạm đến rìa Đại Đạo, rất khó.

“Đạo vận Đại Đạo trong bức họa quả thực khủng bố ngút trời, Ngô chỉ tham ngộ một lát, liền cảm thấy hòa hợp với đạo hơn một chút, thần hồn cực hạn thăng hoa, Đạo tâm cũng ổn định hơn rất nhiều.” Triệu Công Minh thở dài một hơi, trong đồng tử có thần quang lóe lên.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, mặc dù không thu hoạch được nhiều lợi ích như Đa Bảo sư huynh, nhưng cũng thu hoạch không nhỏ.

Tham ngộ bức họa trong vài phút, đủ để bằng trăm vạn năm khổ tu!

“Ta cũng từ trong họa mơ hồ tìm thấy con đường thuộc về mình, vốn dĩ với căn nguyên của Ta, chứng đạo Hỗn Nguyên căn bản là không thể, nhưng trong bức họa này, Ta dường như đã tìm thấy một tia hy vọng.” Kim Linh Thánh Mẫu ở bên cạnh nói, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ, nội tâm vô cùng hưng phấn.

Quá mãn nguyện.

Từ trong bức họa, thực lực không chỉ đề thăng một điểm hai

điểm, đến khi Vô Lượng Lượng Kiếp đến, dù Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo vây công, cũng sẽ không có bất kỳ sự hoảng loạn nào!

"Đa Bảo sư huynh đang lĩnh ngộ, chúng ta hãy lui ra đại điện trước đã." Quy Linh nhìn Đa Bảo, thấy Đa Bảo vẫn đang ngưng tụ kim sắc quang luân, từ từ nói.

"Được." Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Kim Linh, Triệu Công Minh gật đầu, đều đồng ý.

Sự lĩnh ngộ về đạo của họ quá thấp, ở lại đây tiếp tục lĩnh ngộ bức họa này, cũng không còn tác dụng lớn nữa.

Huống hồ, vừa rồi trong bức họa, đã thu hoạch được rất nhiều lợi ích rồi.

Cho nên, mọi người không còn tham lam nữa, lần lượt lui khỏi đại điện. ….Kim Ngao Đảo, bên ngoài Bích Du Cung.

Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Quỳnh Tiêu Tiên tử, Bích Tiêu Tiên tử, Triệu Công Minh.

Năm vị đệ tử thân truyền của Thông Thiên đều xuất hiện ở đây, từng người trên mặt đều nở nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Bức họa mà Sư tôn mang về đối với họ có lợi ích quá lớn, đối với việc đề thăng thực lực quả thực không chỉ một chút, một điểm, sau này, chỉ cần Nguyên Thủy không đích thân ra tay, mấy người bọn họ có thể đánh cho cái gọi là Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo té đái!

"Bức họa này thật sự quá khủng bố, đạo vận Đại Đạo trong đó không biết là vị thần thánh phương nào đã vung vãi vào, đẳng cấp lĩnh ngộ về đạo của Sư tôn cũng không thể sánh bằng phải không?" Bích Tiêu lúc này trong tâm thần, có chút đạo vận Đại Đạo lưu chuyển, không nhịn được nói.

"Sư tôn chẳng phải đã nói, cầu được mặc bảo này từ một vị cao

nhân ẩn thế sao, vì Sư tôn đã dùng từ 'cầu', vậy vị cao nhân ẩn thế kia nhất định là một tồn tại Thánh Nhân." "Trong Thiên Đạo Lục Thánh, Đại Sư Bá Lão Tử, Nhị Sư Bá Nguyên Thủy, Tây Phương Nhị Thánh vì chuyện Đại Kiếp Phong Thần mà bất hòa với Sư tôn, tuyệt đối không thể tặng Sư tôn mặc bảo, Nữ Oa Nương Nương không hỏi thế sự, cũng không thể tặng Sư tôn mặc bảo ẩn chứa Đại Đạo thần vận.

Cho nên Ta suy đoán, vị Đại năng ẩn thế mà Sư tôn nói, có khả năng là một Hỗn Nguyên Thánh Nhân!" Kim Linh Thánh Mẫu nhìn mọi người, sắc mặt ngưng trọng nói.

"Ta cũng có cảm giác như vậy." Quy Linh Thánh Mẫu bên cạnh cũng không khỏi gật đầu.

"Hỗn Nguyên Thánh Nhân?" Triệu Công Minh nghe vậy sững lại.

Thánh Nhân đều do Thiên Đạo điểm danh, tổng cộng chỉ có bảy vị.

Chương 17

Trừ Đạo Tổ Hồng Quân ra, sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân còn lại đều đã xuất hiện.

Trong Hồng Hoang, có thể có vị Thánh Nhân thứ tám sao?

Nhìn Triệu Công Minh đang ngẩn người, Kim Linh mỉm cười, từ từ nói: "Công Minh sư đệ, ngươi nhập sư môn muộn, Sư tôn có một số chuyện có thể chưa nói với ngươi." "Từng có lần Sư tôn giảng đạo, vô ý nói ra một số chuyện bí ẩn." "Tương truyền khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, Vô Lượng Lượng Kiếp bùng phát, khiến Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần trong Hỗn Độn toàn bộ vẫn lạc.

Nhưng cuối cùng, cũng có một vài Hỗn Độn Ma Thần may mắn sống sót, ví dụ như La Hầu, Đạo Tổ Hồng Quân, Thời Thần Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, thậm chí Bàn Cổ Đại Thần cũng cuối cùng sống sót, không phải sau khi khai thiên, thân hóa Hồng Hoang tử." "Cho nên Ta suy đoán, vị cao nhân ẩn thế mà Sư tôn nói, có khả năng là một Hỗn Độn Ma Thần tàn tồn lại khi Đại Kiếp Khai Thiên, căn nguyên của Hỗn Độn Ma Thần mạnh mẽ đến mức nào, cộng thêm thời gian dài trôi qua như vậy, e rằng vị Hỗn Độn Ma Thần kia đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, cho nên Sư tôn mới dùng từ 'cầu', để thể hiện sự tôn kính của Sư tôn đối với vị cường giả ẩn thế kia." Kim Linh một hơi nói xong.

"Nguyên lai là như vậy." Triệu Công Minh và những người khác tỏ vẻ rất tin tưởng gật đầu, không ngờ trong Hồng Hoang mênh mông lại có những bí mật như vậy.

Hỗn Độn Ma Thần sống sót từ Đại Kiếp Khai Thiên, phải khủng bố đến mức nào?

Triệu Công Minh chuyển niệm nghĩ lại, liền tùy theo đó mà thấy thoải mái.

Đúng vậy, cũng chỉ có tồn tại khủng bố như vậy, mới có thể viết ra một bức họa chứa đầy Đại Đạo thần vận như thế.

"Vạn nhất vị cao nhân ẩn thế kia, là phu quân của Vân Tiêu sư tỷ thì sao?" "Không chừng là cô gia Tiệt Giáo của chúng ta!" Quỳnh Tiêu nháy mắt, đột nhiên nói.

Vân Tiêu sư tỷ mấy ngày trước đã gả chồng, Sư tôn vừa đúng lúc mấy ngày nay mang về một bức mặc bảo như vậy.

Cho nên cô đoán, có khả năng vị cao nhân ẩn thế kia, chính là cô gia Tiệt Giáo.

"Haha, này, cô gia Tiệt Giáo không thể là tồn tại khủng bố như vậy được." "Nếu Vân Tiêu sư muội thật sự gả cho cường giả như vậy, vì sao Sư tôn lại không nói cho ta biết chuyện này chứ." Triệu Công Minh nghe vậy cười nhạt.

Hắn không cho rằng Vân Tiêu sư muội gả cho một Hỗn Độn Ma Thần khủng bố.

Theo hắn thấy.

Vân Tiêu sư muội nhất định bị tiểu nhân lừa gạt, cho nên mới gả đi, Sư tôn sợ hắn đi tìm tiểu nhân kia gây phiền phức, cho nên mới không nói cho hắn biết chuyện này.

Đến khi gặp cái gọi là cô gia Tiệt Giáo kia, xem hắn thu thập tên gia hỏa đó thế nào!

"Đợi có thời gian, ta nhất định sẽ đến xem phu quân của Vân Tiêu sư muội trông như thế nào." "Nếu không lọt vào mắt ta, Sư tôn có đồng ý, ta cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!" Bên cạnh, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu đều nói.

Bọn họ không thể tin rằng, cô gia Tiệt Giáo lại là Hỗn Độn Ma Thần.

"Được!" Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu nghe vậy, gật đầu.

Đợi Sư tôn xuất quan, nhất định phải bảo Sư tôn đưa họ đến chỗ Vân Tiêu xem sao.

Nếu cô gia Tiệt Giáo không lọt vào mắt họ, thì họ cũng tuyệt đối không đồng ý chuyện này. ….Lúc này.

Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ cao tọa trên cửu trọng thiên, hai mắt nhắm nghiền, đang thôi diễn sự tồn tại của Tiểu Hắc.

Dư ba khủng bố do Côn Luân Sơn bị một kiếm chém thành hai nửa vừa rồi, tự nhiên hắn đã cảm nhận được.

Trong Hồng Hoang, xuất hiện tồn tại khủng bố như vậy, hắn không thể không nghiêm túc, đối với hắn, đây là một dị số, nhất định phải tra xét rõ ràng.

Trong quá trình Hồng Quân thôi diễn.

Bên trong và bên ngoài Tử Tiêu Cung, các loại dị tượng phân trình, mỹ luân mỹ hoán.

Từng đạo thần quang xông thẳng lên trời, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, càn khôn phản chiếu, nhật nguyệt thông thiên, rồng phượng cùng múa, kỳ lân hiện thân, vạn thiên tử khí tràn ngập ức vạn vạn dặm thương khung, hà quang lấp lánh thần huy rực rỡ mênh mang.

Có Đại Đạo thần âm hiện lên, Tam Thiên Đạo Văn dũng động, từng trận kinh lôi nổ vang, tử khí cuồn cuộn thăng đằng.

Dị tượng này, khiến ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang trong lòng

có cảm ứng, không nhịn được quỳ bái về phía Tử Tiêu Cung.

Nhưng theo thời gian trôi qua, thân thể Hồng Quân liền không ngừng run rẩy, thậm chí trên trán, có mồ hôi lớn như hạt đậu hiện ra.

Đột nhiên, Hồng Quân mở choàng hai mắt.

Trong mắt Hồng Quân, từng đạo chín sắc thần quang bùng phát ra, dị thải liên liên, có kinh hãi, chấn kinh, khó có thể tin… các loại dị dạng từ trong mắt hiện lên, trong lòng khó có thể bình tĩnh.

Hồng Quân trong lòng vô cùng kinh ngạc, không thôi diễn ra căn nguyên của người này!

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, một niệm có thể biết quá khứ, vị lai, vãng sinh, lại còn dung hợp với Thiên Đạo, một niệm có thể biết xu hướng của vạn vật thiên địa Hồng Hoang.

Trừ Hậu Thổ Bình Tâm hiện đang ở Địa Phủ, sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân còn lại đều không thể thoát khỏi hai mắt hắn.

Nhưng, bây giờ lại không thể thôi diễn ra người này!

Tình huống như vậy, chỉ có hai loại khả năng.

Một loại, tồn tại kia căn nguyên nghịch thiên, chứng đạo Hỗn Nguyên, không thuộc quyền chưởng khống của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Loại thứ hai, cảnh giới của cường giả kia đã siêu thoát Thiên Đạo.

Nếu không, trong Hồng Hoang, không có bất kỳ tồn tại nào có thể tránh được thần niệm của hắn.

“Ngô muốn xem xem là ai!” Trong khi tâm tư dũng động, Hồng Quân hướng ánh mắt về phía dãy núi mà Chu Thanh cư trú.

Trong khoảnh khắc.

Pháp tắc Hỗn Nguyên khủng bố kích động vạn vật thiên địa, ánh mắt xuyên thấu thời không, vũ trụ vỡ nát, Hỗn Độn trọng diễn!

Hồng Quân đã dung hợp Thiên Đạo, thực lực đã đạt đến một cảnh giới khủng bố cực hạn.

Nhưng, vẫn không thể nhìn thấu tồn tại bên trong.

Dãy núi này khác với những dãy núi khác ở chỗ, chỉ là trên đó có thêm một tầng quang mang mờ nhạt.

Nhưng những gì Hồng Quân có thể nhìn thấy trong mắt, lại là một mảnh Hỗn Độn mênh mông.

"Không thể nào!" Hồng Quân không nhịn được kinh hô thành tiếng, phải biết hắn là người đại diện của Thiên Đạo, bất kỳ sự vật nào dưới Thiên Đạo, tất cả tồn tại, đều hoàn toàn nằm trong quyền kiểm soát của hắn.

Hiện tại Đại Kiếp Phong Thần sắp đến, vì sao bây giờ lại xuất hiện dị số?

Nếu dị số này làm trái với xu hướng của Thiên Đạo, đại thế Hồng Hoang há chẳng phải sẽ bị đảo loạn sao?

Trong khi tâm tư lưu chuyển, Hồng Quân tiếp tục thôi diễn.

Nhưng biểu tình lại càng thêm ngưng trọng, thậm chí đến cuối cùng, toàn thân trên dưới tràn ngập mồ hôi lạnh, Đạo tâm vào giờ khắc này hỗn loạn.

"Ong!" Thiên Đạo Hồng Hoang vào giờ khắc này chấn động, thiên địa đột nhiên tối sầm lại, ức vạn vạn sinh linh hoảng sợ.

Sau một thời gian dài, Hồng Quân từ từ thở ra một hơi trọc khí.

"Vị cường giả ẩn thế kia, nguyên là tồn tại Đại Đạo cảnh!" Hồng Quân trong lòng chấn động vô cùng.

Vừa rồi đã động dùng sức mạnh Thiên Đạo, tra xét vị cường giả không rõ kia.

Nhưng sức mạnh Thiên Đạo vừa bước vào trong dãy núi đó, liền tiêu tán vô hình vô tung.

Dường như chưa từng xuất hiện.

Điều quan trọng nhất là, vào khoảnh khắc thôi diễn kia, dường như hắn đã nhìn thấy một đôi mắt đen kịt khổng lồ vô cùng, phát ra khí tức Hủy Diệt vô cùng vô tận.

Khí tức đó hắn từng thấy trên người Bàn Cổ.

Pháp tắc Đại Đạo, lúc trước Bàn Cổ tuy rằng chứng đạo bằng sức mạnh thất bại, nhưng đã bước vào bán bộ Đại Đạo cảnh giới, trên người nhiễm pháp tắc Đại Đạo.

Vừa rồi trong khoảnh khắc đó, trong đôi mắt khủng bố kia, cũng tràn ngập Đại Đạo chi lực vô thượng!

Hiển nhiên, đó là lời cảnh cáo của vị cường giả Đại Đạo cảnh kia đối với hắn!

Nếu còn tiếp tục ra tay dò xét đối phương, vị cường giả Đại Đạo cảnh kia có khả năng sẽ nổi giận, diệt sát Hồng Quân!

Thậm chí toàn bộ Hồng Hoang cũng sẽ bị hủy diệt, tiêu tán giữa thiên địa!

Trong lòng Hồng Quân, sau lưng không khỏi toát ra một trận mồ hôi lạnh.

Nguyên lai là cường giả Đại Đạo cảnh.

Cường giả Đại Đạo cảnh, đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy.

Nhưng, không có nghĩa là hắn không biết sự khủng bố của cường giả Đại Đạo cảnh.

Hồng Quân tuy rằng dung hợp Thiên Đạo, trở thành người đại diện của Thiên Đạo, lại là sư phụ của Thánh Nhân, nhưng trước mặt cường giả Đại Đạo cảnh, ngay cả một hạt bụi cũng không bằng, đối phương muốn giết, có lẽ chỉ cần động tay một chút.

"Không được, Ngô phải đích thân đi bái hội vị tiền bối này, và mang theo một ít bảo vật để tạ tội!" Hồng Quân lẩm bẩm một tiếng, ngay sau đó đứng dậy từ bồ đoàn.

Lúc này.

Nguyên Thủy đột nhiên đến Tử Tiêu Cung.

"Đệ tử Nguyên Thủy, bái kiến Đạo Tổ!" Nguyên Thủy cung kính cúi lạy Hồng Quân.

Hắn đến đây, là để hỏi Đạo Tổ về chuyện của vị cường giả ẩn thế kia.

Hồng Quân nhìn Nguyên Thủy một cái, ánh mắt hơi lóe lên.

Ngay sau đó giọng điềm tĩnh nói: "Ngươi nói Ngô hiểu rõ." "Vị Đại năng ẩn thế kia, theo Ngô suy đoán, là cường giả Đại Đạo cảnh giới!" "Vừa rồi ra tay chém Côn Luân Sơn của ngươi thành hai nửa, là để cho ngươi một bài học, ngươi tuyệt đối đừng khiêu khích nữa, nếu không, Xiển Giáo sẽ vạn kiếp bất phục!" Giọng nói của Hồng Quân vừa dứt, da mặt Nguyên Thủy run rẩy dữ dội!

Cường giả Đại Đạo cảnh!

Vừa rồi hắn đã ra tay với một cường giả Đại Đạo cảnh!

Quả thực đã đi một chuyến trước cửa Quỷ Môn Quan!

Xem ra, vị cường giả kia chém một kiếm vào Côn Luân Sơn, chỉ là cho Nguyên Thủy một bài học nhỏ mà thôi.

Nếu không, e rằng bây giờ hắn đã bị diệt sát rồi!

Chương 18

“Vậy Đạo Tổ, đệ tử bây giờ nên làm thế nào?” Nguyên Thủy liên mang tuân vấn đạo.

Văn ngôn, Hồng Quân dao liễu dao đầu.

Phong Thần Lượng Kiếp tức tương hàng lâm, dã một, Hồng Hoang chi trung cư nhiên phù hiện xuất yêu nhất vị khủng bố đích tồn tại.

Nhượng dã một hữu bạn pháp.

Tư tự lưu chuyển gian, Hồng Quân vi vi thán tức nhất thanh, hoãn hoãn khai khẩu đạo :“tùy ngã tiền khứ bái phóng vị tiền bối, khán khán dụng ý ba. ” “tối hảo đái ta bảo vật bồi tội. ” “ai, hi vọng vị tiền bối vô ý tham dữ Phong Thần Lượng Kiếp nhất sự.” Nguyên Thủy bên cạnh nghe vậy, sắc mặt có chút khó coi.

Ánh sáng trong đồng tử càng lúc càng lập lòe.

Hắn vốn dĩ rất trọng thể diện.

Bây giờ bảo hắn đi bồi lễ xin lỗi, lại còn phải dâng lên một ít bảo vật, khiến hắn không thể nhẫn nhịn, nhưng Nguyên Thủy chuyển niệm nghĩ lại, đối phương là tồn tại Đại Đạo cảnh, nếu hôm nay không đi bồi lễ xin lỗi.

Vậy thì khi vị Đại năng kia thật sự nổi giận…. thì hậu quả nhất định không thể lường trước.

“Được, đệ tử nguyện ý cùng Đạo Tổ đi bồi lễ xin lỗi!” Nguyên Thủy gật đầu, nói.

Hồng Quân nghe vậy, cũng hơi gật đầu.

“Thiện!” Ngay sau đó.

Hai người liền biến mất trong Tử Tiêu Cung. ….Lúc này.

Trong viện lạc của Chu Thanh.

Chu Thanh đang kể cho Vân Tiêu các loại câu chuyện nhỏ từ tiền thế.

Còn về tất cả những gì xảy ra bên ngoài, việc Nguyên Thủy và Hồng Quân dò xét, Tiểu Hắc một kiếm chém đứt Côn Luân Sơn, những chuyện này hắn đều không biết.

Ngay cả việc Thiên Đạo Hồng Hoang vừa rồi không ngừng chấn động, dãy núi nơi hắn cư trú cũng không cảm nhận được.

Dường như bên ngoài dù có xảy ra chuyện động trời đến đâu, cũng không thể quấy rầy cuộc sống an nhàn canh tác của Chu Thanh.

“Cũng không biết Nhạc phụ khi nào mới đến nữa, rượu của ta đều đã ủ xong rồi, đợi lão nhân gia bồi Ta uống một trận tử tế.” Chu Thanh kể xong chuyện cho Vân Tiêu, nhàm chán nói.

“Phụ thân có thể phải mất một thời gian mới đến được….” Vân Tiêu Tiên tử bên cạnh khuôn mặt khựng lại, một bên xoa bóp hai vai cho Chu Thanh, một bên cười nói.

Sư tôn lần trước đến chỗ phu quân, đã thu hoạch được không ít lợi ích.

Lại còn đột phá thêm một trọng cảnh giới.

Khi quay về, nhất định sẽ chuẩn bị bế quan, để ổn định cảnh giới của mình.

Thánh Nhân bế quan một lần, mấy chục vạn năm thậm chí hàng trăm vạn năm cũng có khả năng.

Cho nên nàng và phu quân, có thể phải mất một thời gian dài mới

có thể gặp lại Sư tôn.

"Ai, được rồi." Chu Thanh thở dài một hơi, nói.

Một bên khác.

Hồng Quân và Nguyên Thủy xuất hiện bên ngoài dãy núi mà Chu Thanh cư trú.

"Đây là nơi vị cường giả kia ẩn cư." Hồng Quân nhìn chằm chằm dãy núi trước mắt, nói với Nguyên Thủy.

"Pháp tắc Đại Đạo khủng bố quá, quả nhiên vị Đại năng kia thật sự là cường giả Đại Đạo cảnh!" Thanh âm Nguyên Thủy run rẩy, khi ở Côn Luân Sơn tra xét dãy núi này, hắn không hề phát hiện dãy núi này có gì phi phàm.

Nhưng bây giờ khi đến gần quan sát, trong nháy mắt đã thấy một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Lúc này.

Trong mắt Hồng Quân và Nguyên Thủy.

Dãy núi vốn bình thường, thậm chí nghèo nàn trước mắt.

Đã hóa thành một vũ trụ mênh mông.

Trong vũ trụ mênh mông đó, uy áp hùng vĩ khủng bố như ngân hà đổ xuống, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng chưa từng cảm nhận được uy áp mạnh mẽ đến như vậy.

Những sợi đạo vận lượn lờ trên đó, càng khiến hai người tâm quý.

Trong mỗi sợi đạo vận đó, đều mang theo Đại Đạo chí lý.

Trong không gian này, thời gian và không gian đều bị trấn áp, hoàn toàn cách biệt Hồng Hoang và thiên địa.

Nơi đây ngay cả Thiên Đạo cũng không thể giám quản và khống

chế được, chủ nhân của nơi này, nhất định đã siêu việt Thiên Đạo.

"Đi thôi." Hồng Quân lúc này trên người tràn ngập áp lực, thậm chí còn có chút căng thẳng.

Thân là người đại diện của Thiên Đạo, trong toàn bộ Hồng Hoang có địa vị chí cao vô thượng, nhưng giờ đây sắp đi bái phỏng vị Đại năng ẩn thế kia, trong lòng cũng hiện lên ý căng thẳng.

Trước mặt cường giả Đại Đạo cảnh, vị người đại diện Thiên Đạo Hồng Hoang này thật sự không là gì.

Nguyên Thủy bên cạnh cũng gật đầu, đi theo Hồng Quân vào trong dãy núi.

Sau một thời gian dài, hai người cũng không biết đã đi bao lâu, dường như chỉ đi vài ngày, cũng dường như đã đi vô số hội nguyên, cuối cùng, hai người cũng đến được trước cửa viện lạc.

"Hô." Hồng Quân và Nguyên Thủy nhìn tiểu viện này, thân thể đều không tự chủ mà hơi khom xuống.

Vào giờ khắc này, ngay cả dũng khí để đứng thẳng lưng cũng không có.

Trước mắt họ, cánh cửa gỗ bình thường của viện lạc này, dường như đang gánh chịu trọng lượng của Hỗn Độn mênh mông, lại dường như vũ trụ đang trọng diễn, từng Đại Thiên Thế Giới đang trồi sụt.

Mặc dù chưa tiến vào trong viện lạc, nhưng có thể khẳng định, chủ nhân của viện lạc này, nhất định là một nhân vật cấp độ Đại Đạo.

Cường giả như vậy, chỉ tồn tại trong truyền thuyết, hai người họ, trước mặt cường giả cấp độ Đại Đạo, chỉ là lũ sâu kiến mà thôi.

"Phanh phanh phanh." Sau khi do dự một lát, Hồng Quân cuối cùng cũng lấy hết dũng khí, từ từ gõ cửa gỗ.

Mấy tiếng gõ cửa bình thường như vậy, lại đã hao hết tất cả sức lực của hắn. ….Trong viện lạc, Chu Thanh đang ôm Vân Tiêu Tiên tử, ung dung tự tại hưởng thụ cuộc sống.

Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên.

Chu Thanh nhíu mày.

Có người đến.

Cái sân này đã tồn tại vô tận năm tháng, Tiểu Kumo là người đầu tiên bước vào viện lạc.

Người gõ cửa bên ngoài là ai đây?

Chắc chắn không phải Nhạc phụ.

Mặc dù không quá thân với Nhạc phụ, nhưng qua lại một hai lần như vậy, cũng hiểu được tính cách phóng khoáng của Nhạc phụ.

Nếu đến gặp, căn bản sẽ không gõ cửa.

Thôi vậy, Chu Thanh gọi Tiểu Hắc.

“Tiểu Hắc à, đi mở cửa đi.” “Xem xem có phải khách đến không." "Gâu gâu!" Tiểu Hắc đáp lại hai tiếng, lắc lư hai cái chân chó đi ra ngoài cổng.

Vân Tiêu đang xoa bóp vai cho Chu Thanh lúc này cũng nhìn ra ngoài, lộ vẻ hiếu kỳ.

Rốt cuộc là ai đến vậy?Ngoài cổng.

Hồng Quân và Nguyên Thủy đang chờ đợi.

Chỉ chờ đợi thôi mà cảm giác như đã đợi mấy hội nguyên, vô cùng thống khổ.Két.Cánh cửa gỗ mở ra.

Hồng Quân và Nguyên Thủy lập tức thấy một con chó đen tuyền to lớn.

Khi Hồng Quân nhìn vào mắt con chó đen kia, trong khoảnh khắc, ông rùng mình một cái.Đôi mắt kia.

Vừa nãy, khi mượn Thiên Đạo chi lực ở Tử Tiêu Cung để thôi diễn sự tồn tại của cường giả vô danh ở đây, trong cõi hư vô ông đã thấy một đôi đồng tử đen kịt đang nhìn chăm chú.

Đôi đồng tử kia u ám, sâu thẳm, mang theo từng luồng khí tức hủy diệt, dường như có thể hủy diệt vạn vật hỗn độn.Điều quan trọng nhất là, Hồng Quân đã thấy Đại Đạo.Trong mắt con chó đen kia có thần vận Đại Đạo.

Hồng Quân cảm thấy cả người mình như đang ở bên bờ vực tịch diệt, sắp bị thần vận Đại Đạo xé nát thành mảnh vụn, hoàn toàn bị thần vận Đại Đạo hủy diệt.Hủy Diệt Đại Đạo!Hồng Quân, một trong những Ma Thần Hỗn Độn, trong khoảnh khắc đã phán đoán được Đại Đạo mà con chó đen kia chưởng khống cùng với thân phận của nó.Đó là một cường giả cấp bậc Đại Đạo chưởng khống Hủy Diệt Đại Đạo."Ngài, ngài khỏe không ạ." Sắc mặt Hồng Quân khẽ run, vội vàng cúi người, hạ giọng cung kính nói.

Lúc này, ông thậm chí không dám nói lớn, trong lòng vô cùng căng thẳng.Nguyên Thủy bên cạnh cũng đồng tử co rút mạnh, vội vàng cúi đầu.

Khí tức tản phát từ con chó đen kia.Hoàn toàn giống với kiếm khí chém đôi Côn Luân Sơn năm xưa!Đều tràn đầy Hủy Diệt Đại Đạo vô tận!Xem ra.

Năm xưa đã chọc giận vị cường giả cảnh giới Đại Đạo vô thượng này rồi.Vì lẽ đó, trong lòng Nguyên Thủy càng thêm thấp thỏm.

Thậm chí Bàn Cổ Phiên và các chí bảo vô thượng khác đều đã được chuẩn bị sẵn, một khi Hắc Cẩu tiền bối không vui, sẽ lập tức dâng lên để tạ tội.Gâu gâu gâu!"Chủ nhân của ta không ở đây, ta chỉ là

một con vật cưng nhỏ thôi, đi theo ta vào đi, chủ nhân đang đợi ở bên trong.

Đừng nói lung tung, hãy ghi nhớ." Tiểu Hắc liếc hai người một cái, sủa hai tiếng, rồi lắc lư cái đuôi đi vào sân.Phía sau, Hồng Quân và Nguyên Thủy lập tức thần hồn chấn động!Vừa rồi,Hắc Cẩu tiền bối cảnh giới Đại Đạo kia không hề trực tiếp nói ra, cũng không truyền âm cho hai người.

Mà giọng nói trực tiếp nổ vang sâu trong linh hồn của họ!Vật cưng!Một cường giả cấp bậc Đại Đạo lại chỉ là một con vật cưng nhỏ!Vậy chủ nhân trong sân chẳng lẽ là một tồn tại siêu việt Đại Đạo?Đại Đạo Chúa Tể!

Trong lòng Hồng Quân và Nguyên Thủy kịch liệt chấn động.Tâm tình vô cùng phức tạp.

Hai người vốn đã căng thẳng, giờ phút này càng thêm thấp thỏm.Ngay cả một cường giả Đại Đạo cũng chỉ là một con vật cưng nhỏ, hai Thánh Nhân bé nhỏ như họ thì có thể tính là gì?Nhìn sân trước mặt.Hồng Quân và Nguyên Thủy cố gắng kiềm chế sự căng thẳng trong lòng, chậm rãi bước vào.

Chương 19

Bước chân vô cùng nặng nề.Ngay sau đó.Hai người vừa bước vào sân.Một luồng lực lượng vô hình lập tức xuất hiện, tất cả Đại Đạo trong sân lập tức tiêu tán vô hình vô ảnh, nhìn vô cùng bình phàm.

Cảnh giới của hai người, trong khoảnh khắc đã biến thành Nhân Tiên cảnh.Hồng Quân và Nguyên Thủy cảm nhận được sức mạnh của mình bị vô hình áp chế xuống Nhân Tiên cảnh, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, không dám thở mạnh.Không hổ là tồn tại vô thượng cấp bậc siêu việt Đại Đạo cảnh, dễ dàng áp chế cảnh giới của họ, quả nhiên đáng sợ đến vậy!Trong mắt hai người.Cả tiểu viện nhìn bình dị vô thường, vô cùng tầm thường, nhưng nếu trong lòng hai người có một chút dị động, e rằng vô tận Đại Đạo pháp tắc sẽ lập tức bùng nổ, nghiền nát họ thành mảnh vụn.Khi hai người bước vào sân.Ngước mắt nhìn, trong sân có một người đang ngồi.Trông tuy thần uy không hiện, thậm chí mặc y phục nông phu, nhưng Hồng Quân và Nguyên Thủy lại không dám xem thường.Là khách nhân tới chơi, ta thất lễ không đón tiếp từ xa." Chu Thanh nhìn Hồng Quân và Nguyên Thủy, đánh giá một phen, cười nói.Ban đầu còn tưởng là hai đại nhân vật cơ.

Không ngờ lại giống mình, chỉ là hai tiểu tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên.Nhưng Chu Thanh chuyển niệm một cái, rồi cũng tự nhiên.

Chẳng phải mình cũng là một tiểu tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên sao, lẽ nào lại đi tìm Đại La Kim Tiên kết giao bằng hữu?Hai vị đạo hữu cứ ngồi, ta đi pha trà cho hai vị." Nhìn hai người ngây ngốc đứng yên không động, Chu Thanh vỗ trán một cái.Xem ra là mình lễ số không chu toàn rồi.

Từ việc nhạc phụ sống chết đòi tặng sính lễ mà thấy, Hồng Hoang

này cũng là một nơi giảng về lễ số, cho nên hai người rõ ràng cảm thấy mình đãi khách không chu đáo, nên mới đứng yên không động, tức giận rồi.Chu Thanh vội vàng đi vào trong phòng.Nhìn vị Đại năng vô thượng kia lại muốn đích thân pha trà cho mình, da mặt Hồng Quân và Nguyên Thủy giật giật.

Có chút được sủng mà lo sợ.Đó chính là cường giả siêu việt Đại Đạo cảnh, cũng là Đại Đạo Chúa Tể trong truyền thuyết.

Cường giả như vậy, đích thân pha trà, nào có ai dám nhận chứ.Hai người vừa định từ chối, nhưng Chu Thanh đã đi vào trong phòng.Ngay sau đó,Đúng lúc hai người đang bó tay không biết làm gì.Đột nhiên,Hai người chợt nhận ra sự khác biệt trong sân.

Rõ ràng là nơi ở của cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, nhưng cả tòa sân lại thần vận ẩn tàng, bình phàm vô cùng.

Trên người vị Đại Đạo Chúa Tể kia cũng không hiển lộ thần uy.Chẳng lẽ... vị Đại Đạo Chúa Tể này đang ẩn thế ngộ đạo trong hồng trần?.....Hắc Cẩu tiền bối cấp bậc Đại Đạo vừa nãy cũng đã nói, bảo sau khi vào thì đừng nói lung tung.

Lúc này Hồng Quân và Nguyên Thủy mới phản ứng lại, chắc chắn vị cường giả đã đạt đến cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, việc đề thăng cảnh giới là vô cùng khó khăn, thậm chí tham ngộ Đại Đạo cũng không còn nhiều hiệu quả nữa.

Vì vậy vị Đại Đạo Chúa Tể này mới chuẩn bị ẩn cư trong hồng trần, tìm kiếm cảm ngộ để đột phá.

Hắc Cẩu cấp bậc Đại Đạo vừa rồi, ở đây là để phụ trách không cho Đại Đạo Chúa Tể bị quấy nhiễu khi đang cảm ngộ trong hồng trần."Nguyên Thủy, xem ra vị Đại Đạo Chúa Tể này nên tôi luyện tâm cảnh trong hồng trần, sau khi vào tuyệt đối đừng nói năng lung tung, không được làm nhiễu loạn tâm cảnh của Đại Đạo Chúa Tể." Hồng

Quân truyền âm cho Nguyên Thủy, trong giọng nói tràn đầy sự ngưng trọng.Nguyên Thủy cũng vội vàng gật đầu.

Trong khoảnh khắc cũng đã hiểu ra một chuyện.Khó trách vị Đại năng vô thượng kia lại khách khí với mình và Đạo Tổ đến vậy.

Hiển nhiên, đối phương đã dung nhập vào hồng trần.Nếu như vào trong mà nói năng lung tung, bày trò huyền hư, phá hỏng tâm cảnh của đối phương, đến lúc đó ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân cũng có thể bị đối phương một ý niệm diệt sát trong cơn giận dữ.Có khách tới sao?" Đúng lúc này, Vân Tiêu đột nhiên chậm rãi bước ra từ trong phòng.Lúc này, Nguyên Thủy đang đánh giá xung quanh tiểu viện, đột nhiên thấy Vân Tiêu tiên tử của Tiệt giáo bước ra, sắc mặt lập tức biến đổi!"Vân Tiêu, sao nàng lại ở đây?" Trong lòng Nguyên Thủy run lên một tiếng, sau lưng nổi lên mồ hôi lạnh.

Vân Tiêu tiên tử lại bước ra từ trong phòng của Đại Đạo Chúa Tể, chẳng lẽ Vân Tiêu có mối quan hệ không tầm thường với Đại Đạo Chúa Tể?Đột nhiên.Nguyên Thủy như hiểu ra, thần hồn chấn động.Mấy ngày trước ta đã để Chuẩn Đề Tiếp Dẫn nhị Thánh che đậy thiên cơ, tìm kiếm Vân Tiêu, muốn diệt sát nàng, đưa nàng lên Phong Thần Bảng đầu tiên, lúc đó vị Đại Đạo Chúa Tể kia đang đốn củi, suýt nữa bị ta dọa chạy mất sao!Trong lòng Nguyên Thủy vô cùng phức tạp, thậm chí có chút hoảng sợ.

Xem ra, Vân Tiêu có địa vị không tầm thường trong sân, nếu lúc đó ta ra tay, chẳng lẽ Đại Đạo Chúa Tể sẽ ra tay diệt sát ta sao?"Nguyên Thủy sư bá và Đạo Tổ tới rồi.""Đã tới rồi thì cứ ngồi đi." Vân Tiêu nhìn chằm chằm hai người, ngữ khí bình đạm nói.Nếu là ngày trước, khi hành tẩu trong Hồng Hoang đại lục, thấy Nguyên Thủy và Hồng Quân, nàng đều phải hành một đại lễ.Hiện tại,Thôi không tìm Nguyên Thủy gây phiền phức là đã nể mặt lắm rồi!Gần đây, mỗi ngày nàng đều ở trong sân của phu quân hấp thu các loại Đại

Đạo toái phiến, cách chứng đạo Hỗn Nguyên không còn xa.

Lại thêm có một phu quân cảnh giới Đại Đạo, ngay cả Đạo Tổ cũng phải nhường ba phần!"Vân Tiêu sư điệt đừng ghi hận bản tôn, bản tôn cũng vì Vô Lượng Lượng Kiếp mà bất đắc dĩ thôi." Nguyên Thủy hạ thấp mặt già, trực tiếp truyền âm cho Vân Tiêu tiên tử, ngầm tạ lỗi.Ông cũng không ngờ, con kiến hôi trong mắt ông năm xưa, lại trở thành người của Đại Đạo Chúa Tể.

Hiện giờ Vân Tiêu, ông cũng không dám chọc!"Ở đây đừng để lộ thân phận của ta!""Đạo Tổ, phu quân ta không nhiễm việc ngoài hồng trần, nếu Đạo Tổ và sư bá ở đây biểu lộ thân phận, có khả năng sẽ phá hoại hồng trần tâm cảnh của phu quân!""Khi đó, phu quân chấn nộ, không khác gì một Vô Lượng Lượng Kiếp bùng nổ!" Vân Tiêu tiên tử hạ giọng nói.Trải qua một thời gian chung sống, nàng xác nhận phu quân đang khổ tu trong hồng trần.

Nếu để Nguyên Thủy và Hồng Quân phá hoại tâm cảnh của phu quân, thì ngay cả đem toàn bộ Hồng Hoang đánh đổi cũng không thể xoa dịu được lửa giận của phu quân.Vì vậy, nàng nhất định phải lo liệu thật tốt cho phu quân."Được, ta hiểu rồi." Hồng Quân và Nguyên Thủy liên tục gật đầu, đáp lại.Đúng lúc này, Chu Thanh chậm rãi bước ra."Hai vị, nếm thử trà mới ta tự tay bồi dưỡng đây!" Chu Thanh đặt hai chén trà lên bàn đá trước mặt Hồng Quân và Nguyên Thủy, cười nói.Nhìn hai chén trà trên bàn, Hồng Quân và Nguyên Thủy lập tức kinh hãi trong lòng.

Ngộ Đạo Trà.Một trong Thập Đại Linh Căn của Hồng Hoang, Ngộ Đạo Trà.Càng quan trọng hơn, trong trà có từng luồng thần vận Đại Đạo đang lưu chuyển.

Mắt của Hồng Quân và Nguyên Thủy lập tức đỏ lên.Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nếu muốn tiếp tục mạnh lên, nhất định phải tham ngộ

Đại Đạo.

Tam Thiên Đại Đạo, con đường nào cũng có thể chứng Hỗn Nguyên, nhưng sau Hỗn Nguyên, còn có tồn tại cảnh giới Đại Đạo.Trở thành Thánh Nhân không có nghĩa là đã thỏa mãn.

Họ cũng muốn trở nên mạnh hơn, ngao du Hồng Hoang vô tận, trở thành giống như Bàn Cổ Đại Thần vậy.Không chút do dự.Hai người một hơi uống cạn.Trong khoảnh khắc.Hai người cảm nhận được thần vận Đại Đạo vô cùng vô tận đang tư dưỡng căn cơ của mình, sự lĩnh ngộ Đại Đạo của hai người đều lập tức đề thăng rất nhiều."Thần vật!" Giọng nói của Hồng Quân và Nguyên Thủy đều run rẩy, không kìm được đứng dậy.Cơ duyên.

Cơ duyên!Chỉ một chén trà nhỏ, lại giúp sự lĩnh ngộ đạo của ta càng thêm sáng suốt mấy phần!" Trong lòng Hồng Quân chấn động, từ sau khi tự động dung hợp Thiên Đạo Hồng Hoang, đã lâu rồi ông không đề thăng thực lực.Nhưng chỉ một chén trà này.

Ông rõ ràng cảm thấy mình mạnh hơn rất nhiều."Không thể vô cớ nhận thần vật của tiền bối, ngô cũng phải biểu đạt chút thành ý!" Hồng Quân thầm nghĩ trong lòng, lập tức lấy ra Thí Thần Thương.Thí Thần Thương.Là chí hung chi bảo do Hỗn Độn Thanh Liên kết hợp với hung sát chi khí trong trời đất mà thành, là sát khí ma đạo trong Hồng Hoang, có uy năng vô thượng đồ sát thế giới, sát phạt tất cả.Mặc dù trong Đạo Ma chi chiến năm xưa, Thí Thần Thương bị tổn hại, phẩm giai hạ xuống, nhưng vẫn có thể sánh ngang với cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, thần khí vô thượng.Vật này, là do Ma Tổ La Hầu sở hữu năm xưa.

Sau khi Đạo Ma chi tranh kết thúc, La Hầu vẫn lạc, Thí Thần Thương cũng tự nhiên rơi vào tay Hồng Quân.Nguyên Thủy bên cạnh thấy Hồng Quân ngay cả Thí Thần Thương cũng lấy ra, tâm thần khẽ

run.Chí bảo vô thượng như vậy, Đạo Tổ lại muốn trực tiếp đem ra tặng cho vị tiền bối trước mắt sao?

Đạo Tổ thật là hào phóng a!Vậy thì mình, lát nữa cũng phải tặng bảo vật cho tiền bối để bồi lễ tạ tội sao?"Có ý gì?" Chu Thanh nhíu mày.Nhìn cây trường thương rách nát trước mắt, đen kịt, sắc mặt tối sầm lại.Đồ rách nát ư?

Tên này cũng quá nghèo rồi chứ?

Mình đã dùng trà ngon nước tốt khoản đãi hắn, vậy mà hắn lại tặng mình một món đồ rách nát như vậy sao?"Ha ha, tiền bối, đây là chút tâm ý của ngô, mong đạo hữu nhận cho." Hồng Quân cười tủm tỉm nói.Thí Thần Thương này ở Hồng Hoang đại lục hiện giờ, có thể xưng là chí bảo vô thượng, nếu đem ra ngoài, đủ để vô số tu sĩ tranh giành vỡ đầu.

Mặc dù tiền bối thân là cường giả vô thượng cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, có thể không thèm để mắt đến Thí Thần Thương này, nhưng cũng không thể chê bai chứ?Tâm ý của ông là thật lòng mà."Được thôi, vậy ta nhận vậy." Chu Thanh nhìn Hồng Quân, thấy đối phương vẻ mặt chân thành, bất đắc dĩ lắc đầu.Sau đó khẽ cầm Thí Thần Thương, suy nghĩ một lát, cắm Thí Thần Thương ở trước cổng tiểu viện."Cây thiết thương này tuy xấu một chút, nhưng chiều dài lại đủ, làm một cái cán cờ thì rất hợp." Chu Thanh cắm Thí Thần Thương vững vàng xuống đất, lộ ra một nụ cười.Tiền bối, lại dùng vật này làm cán cờ sao?" Mặt già của Hồng Quân co giật, mắt trợn tròn.Năm xưa La Hầu tay cầm Thí Thần Thương, cùng Chu Tuyền không biết bao nhiêu vạn năm, vật này, tuyệt đối là một trong những chí bảo Hồng Hoang, thần khí vô thượng.

Bình thường ông ta đều không nỡ dùng, Nguyên Thủy, Thông Thiên hỏi xin, ông ta có được Thí Thần Thương cũng không nỡ

cho.Vậy mà tiền bối ở đây, lại biến thành một cái cán cờ?Trong lòng Hồng Quân đang nhỏ máu!Mắng kẻ phung phí của trời!"Đúng vậy, đương nhiên là dùng làm cán cờ rồi, vừa hay trước cổng nhà ta thiếu một cái cán cờ." Chu Thanh cười cười, nói.Thở dài, "Ai, được rồi." Hồng Quân thở dài một hơi, tiền bối quả nhiên không thèm để mắt đến thần vật mà mình tặng ra.Tầm mắt ta quá thấp, không thể cùng tiền bối đặt ngang hàng để luận bàn được."Đúng rồi, tiền bối muốn làm một cái cán cờ!""Thí Thần Thương làm cán cờ, còn thiếu một lá cờ!" Nguyên Thủy đột nhiên ánh mắt sáng lên!Sau đó liền lấy ra Bàn Cổ Phiên."Tiền bối, xem vật này có thể tặng tiền bối làm lá cờ không, hiện giờ đã có cán cờ rồi, còn thiếu một mặt cờ!" Nguyên Thủy vội vàng đưa Bàn Cổ Phiên vào tay Chu Thanh, cười nói."Tê!" Vân Tiêu tiên tử bên cạnh mắt đẹp trợn tròn, cảm thấy không thể tin được.Bàn Cổ Phiên!Là Tiên Thiên chí bảo có thể phá vỡ hỗn độn, trong truyền thuyết chủ về công phạt, công kích đơn thể chỉ kém Khai Thiên Phủ! Tương truyền, uy thế của Bàn Cổ Phiên thật sự quá lớn, ngay cả Thánh Nhân bất tử bất diệt cũng phải kiêng kỵ, cho nên Hồng Quân Đạo Tổ khi ban Bàn Cổ Phiên cho Nguyên Thủy đã từng nói: "Bàn Cổ Phiên, không thể tùy tiện tế ra!"Vân Tiêu che miệng nhỏ, mặt đầy vẻ không thể tin.Đó là Bàn Cổ Phiên a, Nguyên Thủy dựa vào Bàn Cổ Phiên, có lúc đối mặt với Tru Tiên Kiếm Trận của sư tôn còn có thể chống đỡ được một lát.Vậy mà bây giờ lại được tặng cho phu quân làm lá cờ!Trong lòng Vân Tiêu tiên tử khó bình tĩnh, vô cùng phức tạp.Trong lòng Nguyên Thủy lại không nghĩ vậy.Bàn Cổ Phiên tuy là Tiên Thiên chí bảo, thần khí vô thượng trong Hồng Hoang.Nhưng, không thể sánh bằng việc kết giao tốt với một cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể.

Hơn nữa, đây cũng là một cơ hội để bồi lễ tạ tội.Cho nên, nhất định phải lấy ra trọng bảo mới được.Bằng không, hôm nay không nỡ bỏ Bàn Cổ Phiên, ngày mai Nguyên Thủy có lẽ sẽ mất mạng.Khi Chu

Thanh đánh giá xong Bàn Cổ Phiên trong tay, lập tức cười.Không tệ.Lá cờ này khá đẹp.Treo lên cũng được."Được, lá cờ này khá đẹp!""Đa tạ đạo hữu a!" Chu Thanh chắp tay với Nguyên Thủy.Ngay sau đó, Chu Thanh gắn Bàn Cổ Phiên lên Thí Thần Thương.Hai kiện thần khí vô thượng trong Hồng Hoang thành công kết hợp, trở thành một lá cờ phất phơ trong gió.Ngô đâu dám nhận một lời cảm tạ của tiền bối a!" Râu Nguyên Thủy run lên, đối mặt với lời cảm tạ của Chu Thanh, được sủng mà lo sợ.Thậm chí lúc này trong lòng ông ta còn kích động không thôi.Tiền bối đang thay đổi thái độ với mình a!Rõ ràng, lần bồi lễ tạ tội này đã thành công rồi!Nguyên Thủy cười liên tục, tâm tình vô cùng thoải mái.Sau đó, Chu Thanh mời Hồng Quân và Nguyên Thủy ngồi xuống bàn đá.

Chu Thanh nhìn Hồng Quân và Nguyên Thủy, khẽ cười, chậm rãi mở miệng nói: "Hai vị đạo hữu cũng là tu sĩ trong phạm vi vạn dặm thôi sao?"Hồng Quân vừa định trả lời không phải, nhưng chuyển niệm một cái.Tiền bối ẩn cư trong Hồng Hoang, tự thân hóa thành một nông phu cảnh giới Nhân Tiên.

Mình hiện tại cũng hóa thành một tiểu tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên.

Hiển nhiên, tiền bối đã dung nhập vào cuộc sống bình phàm.

Hiện tại mình cũng nhất định phải nhập vai một tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên.Ở Hồng Hoang hiện giờ, cường giả hoành hành, Đại La như lông trâu, Chuẩn Thánh khắp nơi, một Nhân Tiên cảnh bé nhỏ thì có thể đi xa đến đâu được?Nếu như mình nói là từ trên ba mươi ba tầng trời xuống, chẳng phải trực tiếp tiết lộ thân phận của mình, rồi phá hoại tâm cảnh của tiền bối sao!Vừa nãy, mình suýt nữa đã nói là người Tử Tiêu Cung, không phải tu sĩ trong phạm vi vạn dặm, Hồng Quân mồ hôi lạnh liên tục.Đang điên cuồng thử thách ở bờ vực tử vong a!Sau đó, Hồng Quân nhìn Chu Thanh, khẽ cười, nói: "Đúng vậy tiền bối, ta chính là một Nhân tu sĩ trên Côn Dương Sơn, cách đây trăm

vạn dặm.""Lần này ra ngoài lịch luyện, ngẫu nhiên đi ngang qua đây, nên mới đến thăm một chút.""Tiền bối, cứ gọi ta là Lão Hồng!" Hồng Quân cười cười, vẻ mặt già nua, trông giống một lão nhân từ tường.Tiền bối, cứ gọi ta là Lão Nguyên!" Nguyên Thủy lúc này cũng tự nhận mình đã khá thân thiết với vị cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể kia, liền tiến lên mặt dày nói."Vậy sao, Lão Hồng, Lão Nguyên, hiện giờ trong Hồng Hoang cường giả lớp lớp, Phong Thần Lượng Kiếp lại sắp giáng lâm, hai người lại dám xuống núi lịch luyện, thật là tài cao gan lớn a!""Hai vị chuyến này, nhất định sẽ có một phen thu hoạch!" Chu Thanh nhìn hai người, cười nói.Người ta đã tặng đồ, nói hai câu tốt cũng không sao.

Người ra ngoài xông pha, ai mà không muốn nghe lời cát lợi chứ? Quả nhiên.Hồng Quân và Nguyên Thủy nghe xong câu nói đó, tâm thần khẽ động.Có chút vui mừng.Câu nói của tiền bối chính là đang chỉ điểm mình a.

Hiển nhiên, tiền bối thấy hai người mang theo chút thành ý, cho nên mới chọn cách âm thầm chỉ điểm một phen.Tiền bối nói hai người chuyến này nhất định có thu hoạch.

Nước trà Ngộ Đạo vừa uống, chẳng phải là thu hoạch sao?Có lẽ,Lát nữa làm tiền bối vui lòng, sẽ ban thưởng thêm chút lợi ích nữa!"Đúng rồi tiền bối a, không biết ngài nhìn nhận về Phong Thần Lượng Kiếp sắp xảy ra thế nào?" Hồng Quân đột nhiên cẩn thận mở miệng hỏi.Chủ yếu là vì một chuyện.

Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới, theo kế hoạch ban đầu, đệ tử Tiệt giáo và đệ tử Xiển giáo đều phải có người lên bảng.Nhưng nếu ở đây xuất hiện biến số, khiến Phong Thần Lượng Kiếp không thể tiến hành, thì Thiên Đạo Hồng Hoang sẽ loạn mất.Nguyên Thủy bên cạnh cũng vội vàng nhìn Chu Thanh, trong lòng có chút căng thẳng.

Ông ta cũng muốn biết, khi Phong Thần Lượng Kiếp giáng lâm, Xiển giáo có đệ tử nào lên bảng hay không.Mặt khác.Sau khi Hồng Quân dứt lời, sắc mặt Chu Thanh đột ngột biến đổi.

Mắt trợn tròn, nhìn Hồng Quân và Nguyên Thủy với vẻ mặt không sợ chết.Hai tên này bị làm sao vậy?Hai tiểu tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên bé nhỏ, lại biết chuyện Phong Thần Lượng Kiếp sao?Nếu không phải là tiên tri tiên giác, thì chưa chắc đã biết chuyện Phong Thần Lượng Kiếp.

Ở Hồng Hoang a, lại dám nghị luận chuyện Phong Thần Lượng Kiếp ngay dưới mí mắt Thánh Nhân.Hai tên này không sợ bị kéo đi theo chết sao?"A a, đó là chuyện giữa các Thánh Nhân, không phải là chuyện mà tiểu tu sĩ như ta có thể nghị luận." Chu Thanh xua tay, nhỏ giọng nói.Hồng Quân nghe vậy, thần sắc nghiêm lại!Nhập vai!Tiền bối đã hoàn toàn nhập vai một nông phu cảnh giới Nhân Tiên rồi! Không hổ là cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, dung nhập vào hồng trần ngụy trang thành một nông phu, trông y như thật!Nếu không phải có thần vận Đại Đạo vô cùng vô tận trong sơn mạch bên ngoài, bây giờ mình thật sự đã nghĩ tiền bối là một nông phu bình thường rồi!Tiền bối a tiền bối, tâm cảnh như vậy, e rằng đã đạt đến cảnh giới phản phác quy chân rồi.

Hồng Quân cũng mạnh mẽ ổn định tâm tư.Cố gắng hết sức để nhập vai.Ngay sau đó,Hồng Quân liếc mắt nhìn trái nhìn phải, như thể làm trộm, rụt cổ lại, nhỏ giọng nói: "Tiền bối, thật lòng mà nói, ta và Lão Nguyên là đệ tử Ngọc Hư Cung của Xiển giáo, cho nên ta mới biết chuyện Phong Thần Lượng Kiếp.""Tiền bối cứ thoải mái nói về quan điểm của ngài về Phong Thần Lượng Kiếp, trên ta có Nguyên Thủy Thánh Nhân mà, không sao đâu!"Nguyên Thủy đứng bên cạnh nghe vậy, mắt giật giật!Đạo Tổ diễn rất giống a!Không hổ là Đạo Tổ, sư của Thánh Nhân, cảnh giới khủng bố đến vậy.

Nhưng cũng đã lâu rồi, ông vẫn chưa hoàn toàn dung nhập vào thân phận hiện tại.Vân Tiêu đang xoa bóp vai cho Chu Thanh cũng âm thầm kinh ngạc một phen.Hóa ra Đạo Tổ Hồng Quân, sư của Thánh Nhân, cũng có một mặt như vậy a.

Hôm nay thật là mở rộng tầm mắt.Chu Thanh thì lộ vẻ mặt bừng tỉnh.Hóa ra là vậy.

Lão Hồng và Lão Nguyên là đệ tử Ngọc Hư Cung của Côn Luân Sơn.

Khó trách lại dám nghị luận chuyện Phong Thần Lượng Kiếp.Người có bối cảnh thì không giống nhau a.

Thôi bỏ đi, thôi bỏ đi.Ngay sau đó.Chu Thanh suy nghĩ một chút, rồi khẽ cười, chậm rãi mở miệng nói: "Về quan điểm của ta về chuyện Phong Thần Lượng Kiếp thì... thật ra cuối cùng chính là tranh đấu giữa Xiển giáo và Tiệt giáo mà thôi."Nguyên Thủy và Hồng Quân nghe vậy, đều gật đầu.Tiền bối nói không sai, quả nhiên một châm thấy máu.

Phong Thần Lượng Kiếp, thật ra chính là tranh đấu giữa Xiển giáo và Tiệt giáo.Trong Lục Thánh Thiên Đạo, Nữ Oa tọa hạ không người, không cần tham gia Phong Thần Lượng Kiếp.

Trong Nhân giáo của Lão Tử cũng chỉ có Huyền Đô một mình, cũng không thể lên Phong Thần Bảng.

Hai người Chuẩn Đề Tiếp Dẫn của Tây Phương, vì Tây Phương nghèo khó nên căn bản không có mấy đệ tử, càng không thể lên Phong Thần Bảng.Cho nên, cuối cùng chỉ còn lại Xiển giáo và Tiệt giáo.Tiệt giáo xưng là Vạn Tiên Triều, đệ tử trong toàn Tiệt giáo hà cớ gì không phải vạn người.

Theo tình huống bình thường, lẽ ra nên để đệ tử Tiệt giáo lên

Phong Thần Bảng.Nhưng bản tính của Thông Thiên, ai cũng biết, tuyệt đối sẽ không dung thứ cho những đệ tử đó nhập Vô Lượng Lượng Kiếp, tiến vào Phong Thần Bảng, để được một vị chính thần Thiên Đình.Vì vậy, mâu thuẫn.Đệ tử Xiển giáo không đủ số lượng Phong Thần.

Tiệt giáo Thông Thiên không cho đệ tử lên Phong Thần Bảng.Cuối cùng Phong Thần Lượng Kiếp, có khả năng sẽ bùng nổ từ mâu thuẫn giữa Xiển giáo và Tiệt giáo, cuối cùng diễn hóa thành một trận Thánh Nhân đại chiến.Nguyên Thủy, ánh mắt khẽ lấp lánh, sau đó lấy hết dũng khí, cẩn thận hỏi: "Vậy không biết tiền bối, cho rằng cuối cùng trong Phong Thần Lượng Kiếp, Xiển giáo có thể thắng, hay Tiệt giáo có thể thắng?"Lời Nguyên Thủy vừa dứt, khuôn mặt cười của Vân Tiêu đang xoa bóp vai cho Chu Thanh cũng khựng lại, nghiêm túc lắng nghe.Thật ra nàng đã muốn hỏi phu quân chuyện này từ lâu.Nhưng, chuyện này liên quan đến Vô Lượng Lượng Kiếp, phu quân đã ẩn cư trong thâm sơn, nhất định sẽ không tham gia những chuyện như vậy.Cho nên, nàng vẫn luôn nhịn không dám hỏi.Đúng lúc này.Nguyên Thủy đã hỏi ra chuyện này, tự nhiên nàng cũng muốn biết vận mệnh của Tiệt giáo sẽ ra sao.Tương tự.Hồng Quân lúc này cũng nhìn về phía Chu Thanh, ánh mắt lấp lánh.Chuyện Phong Thần Lượng Kiếp, thật ra ẩn chứa một mưu đồ cực sâu.Chuyện này, ngay cả Thiên Đạo cũng chưa chắc đã biết.Chẳng lẽ... vị Đại Đạo Chúa Tể này cũng có thể biết được sao?Thấy mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía mình, Chu Thanh khẽ cười.Ngay sau đó,Chu Thanh nhẹ nhàng đặt chén trà trong tay xuống bàn đá, chậm rãi mở miệng nói: "Theo ta thấy, Phong Thần Lượng Kiếp đến cuối cùng, cả Xiển giáo và Tiệt giáo đều sẽ không thắng, Tây Phương giáo sẽ là người thắng lớn nhất!"Nói xong, Chu Thanh nheo nheo mắt.Oanh long!Trong lòng Nguyên Thủy đột nhiên oanh minh một tiếng, như sấm sét nổ vang.Tiệt giáo thất bại, trong dự liệu của ông ta, nhưng vì sao Xiển giáo cũng sẽ bại?Rõ ràng

Xiển giáo trong trận lượng kiếp này, đã thắng lớn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Lão Tử, đều đứng về phía Xiển giáo.

Đạo Tổ cũng ẩn ẩn ước ước đang giúp đỡ.Khi Phong Thần Lượng Kiếp giáng lâm, Xiển giáo có thể có bốn vị Thánh Nhân ra tay, thậm chí còn thêm một Đạo Tổ!Với đội hình như vậy, chẳng lẽ không thể thắng sao?Ngược lại, Tây Phương giáo lại là người thắng cuối cùng!Trong lòng Hồng Quân cũng không thể bình tĩnh, nhưng không hỏi tiếp.Cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, biết quá khứ, vị lai, hiện tại, biết chuyện cuối cùng của Vô Lượng Lượng Kiếp xảy ra, không có gì kỳ lạ.Hiện tại điều ông ta lo lắng nhất, là vị Đại Đạo Chúa Tể này, liệu có tham dự vào trận Vô Lượng Lượng Kiếp đó hay không."Tiền bối, không biết vì sao Xiển giáo và Tiệt giáo đều sẽ bại, mà Tây Phương giáo lại đại hưng?" Trong lòng Nguyên Thủy có chút hoảng loạn, vội vàng mở miệng hỏi."Thôi được, ta kể cho các ngươi nghe một chuyện." Chu Thanh phất phất tay áo, thấy hai tên này cũng giống người trung hậu, những lời này chắc sẽ không truyền ra ngoài, Chu Thanh chuẩn bị kể bí mật của Phong Thần Lượng Kiếp cho mọi người nghe.Nhưng, đúng lúc này,Đột nhiên,ngoài cổng tiểu viện của Chu Thanh cư trú, một tiếng gõ cửa vang lên.Cốc cốc cốc."Ừm, lại có người đến nữa sao?""Tiểu Hắc, đi xem ai vậy." Chu Thanh nhướng mày.Hôm nay tiểu viện này thật là náo nhiệt.

Sao lại có nhiều người đến thăm vậy?Mong là đừng có đại nhân vật nào, một tiểu tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên như mình sống co ro không dễ dàng gì.Hồng Quân, Nguyên Thủy cũng lần lượt nhìn ra ngoài cửa, lộ vẻ hiếu kỳ.Hồng Quân còn âm thầm bấm một quẻ.

Nhưng những gì ông ta thấy, chỉ là một mảnh hỗn độn mờ mịt.

Hiển nhiên, tòa tiểu sơn mạch này đã bình ổn Thiên Đạo, căn bản không thể thôi diễn ra bất cứ thứ gì.Mặt khác.Ngoài cổng tiểu

viện.Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, đang chờ đợi chủ nhân trong sân mở cửa.

Theo suy đoán của họ, chủ nhân trong sân hẳn là một đại năng ẩn thế.

Nếu không thì không thể một kiếm chém đôi Côn Luân Sơn.Thông Thiên cũng thường xuyên ở trong tiểu sơn mạch này.Vì vậy họ đoán, có khả năng ở đây xuất hiện biến số.

Hiện giờ Phong Thần Lượng Kiếp sắp giáng lâm, Xiển giáo và Tiệt giáo tranh đấu thường xuyên, chính là lúc Tây Phương giáo đại hưng.Cho nên, họ phải cố gắng lôi kéo vị cường giả không rõ này.

Phải đảm bảo rằng, sau Phong Thần Lượng Kiếp, Tây Phương giáo sẽ đại hưng."Không có ai ra sao?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đợi một lúc, lông mày khẽ nhướng.Ngay sau đó.Chuẩn Đề đột nhiên da mặt giật giật."Cán cờ cổng, cán thương kia trông giống Thí Thần Thương?""Còn có lá cờ, chẳng phải Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy sao?" Chuẩn Đề mắt trợn tròn, nhìn chằm chằm cán cờ cổng phía trước.Thí Thần Thương, Bàn Cổ Phiên?" Tiếp Dẫn cũng mắt giật giật, đưa ánh mắt về phía cán cờ cổng gỗ.Quả nhiên là Thí Thần Thương và Bàn Cổ Phiên!" Giọng Tiếp Dẫn khẽ run rẩy.Thí Thần Thương!Là sát khí vô thượng trong tay Ma Tổ La Hầu năm xưa!Bàn Cổ Phiên bên cạnh, lại càng là một kiện Tiên Thiên chí bảo có công phạt lực mạnh nhất trong số tất cả bảo vật dưới Khai Thiên Phủ năm xưa!Ở đây,Thí Thần Thương lại biến thành cán thương của một cây cờ cổng!Bàn Cổ Phiên lại biến thành lá cờ cổng!Hai kiện chí bảo, Thánh Nhân thấy cũng sẽ vô cùng động lòng!Ở đây lại như đồng nát sắt vụn, bị người ta lắp ráp thành một cây cờ cổng!"Chuyện gì vậy, Thí Thần Thương của La Hầu và Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy lại ở đây, tạo thành một cây cờ cổng, chẳng lẽ đều là do chủ nhân trong viện này làm?" Sắc mặt Tiếp Dẫn có chút khó coi, trong lòng có chút

căng thẳng.Thí Thần Thương sau Đạo Ma chi chiến năm xưa, không rõ tung tích, không ai biết Thí Thần Thương rốt cuộc lưu lạc đi đâu.Nhưng Bàn Cổ Phiên thì lại nhận ra rõ ràng,Là chí bảo vô thượng có công phạt đứng đầu trong tay Nguyên Thủy, bình thường Nguyên Thủy đều không nỡ dùng.Sao lại ở đây?Chẳng lẽ... chủ nhân ở đây đã ra tay cướp đoạt?Đúng lúc hai người đang trong lòng hồ đồ phỏng đoán,Két.Cánh cửa gỗ khẽ mở.Hiện ra trước mắt Chuẩn Đề Tiếp Dẫn không phải là thế ngoại cao nhân.Mà là một con chó đen lớn.Tê.Vừa nhìn thấy con chó đen lớn đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hít một ngụm khí lạnh.Họ đã thấy thần vận Đại Đạo.

Đặc biệt là đôi đồng tử đen kịt của con chó đen kia.Hắc ám liên hoa lơ lửng trong đó, vô tận pháp tắc hủy diệt lưu chuyển trong đồng tử.Sức mạnh hủy diệt hiện lên như mưa bụi liên miên.Dường như trong một đôi đồng tử đó.Vô số thế giới lớn nhỏ như thế giới Hồng Hoang đang được tạo ra và tiêu diệt trong không gian.Sinh linh tạo hóa, vô tận hiện ra.Trường hà thời gian và trường hà vận mệnh hiện lên trong hư không.Vô thượng Đại Đạo pháp tắc tràn ngập trên người con chó đen kia.Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức tâm đầu run lên một tiếng.Đại Đạo,Là nhân vật cấp bậc Đại Đạo cảnh!Trời ơi, không ngờ ở đây lại ẩn cư một tồn tại cấp bậc Đại Đạo!"Gâu gâu gâu!""Chủ nhân bảo vào đi, nhớ đừng nói lung tung." Tiểu Hắc sủa hai tiếng, rồi lắc lư cái đuôi quay trở lại sân.Một giọng nói như sấm sét giữa trời quang, nổ vang trong lòng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.Chủ nhân?Một con chó đen cấp bậc Đại Đạo, lại chỉ là vật cưng của người khác?Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong lòng càng thêm kinh hãi.

Mờ mịt, dường như đã chạm đến một bí mật kinh thiên động địa.Sau đó, hai người thấp thỏm bất an đi vào sân.Trong tiểu viện, có một luồng uy nghiêm chí cao hiển lộ.

Nhưng vừa bước vào sân, vô tận Đại Đạo pháp tắc và dị tượng

lại lập tức biến mất hoàn toàn.Khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bước vào tiểu viện, Chu Thanh cười tủm tỉm bước ra."Các khách tu, cùng ngồi đi." Chu Thanh phất phất tay, ra hiệu.Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức trong lòng được sủng mà lo sợ.Khi hai người nhìn về phía bàn đá bên cạnh, mí mắt giật giật.Đạo Tổ và Nguyên Thủy cũng ở đây.Hồng Quân và Nguyên Thủy thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến, cũng có chút ngây người.

Trong nhất thời, không khí trong sân có chút vi diệu."À, Lão Hồng, Lão Nguyên, hai người có quen hai vị này không?" Chu Thanh hiếu kỳ hỏi.Hồng Hoang nhỏ vậy sao, đi đâu cũng gặp người quen?Hồng Quân nghe vậy, rùng mình một cái, lập tức phản ứng lại.Sau đó Hồng Quân vội vàng đứng dậy, kéo Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngồi xuống bên cạnh, rồi cười nói với Chu Thanh: "Đúng vậy, hai vị này là đạo hữu từ Tây Phương, vị này ta quen gọi là Lão Đề, vị kia gọi là Lão Tiếp, đều là những người bạn cũ của ta."Nói xong, Hồng Quân kéo kéo vạt áo của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, truyền âm nói: "Nói chuyện chú ý một chút, tiền bối đang nhập đạo trong hồng trần, không được quấy rầy tiền bối tu hành, bằng không tiền bối một cơn giận dữ, không khác gì một Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm!"Lời Hồng Quân vừa dứt bên tai Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, hai người trong lòng chấn động, vội vàng mở miệng nói: "Bái kiến tiền bối!""Không cần đa lễ, không cần đa lễ a!" Chu Thanh nghe vậy, lộ ra một nụ cười, tu sĩ Hồng Hoang thật là thân thiện a.Các ngươi cứ thong thả, ta đi mang hai vò rượu, rồi giết một con gà làm món ăn cho các ngươi!" Nói xong, Chu Thanh liền xoay người đi vào trong phòng bắt đầu trổ tài.Có nhiều khách đến thăm vậy, ít nhiều gì cũng phải làm tròn bổn phận chủ nhà.Đợi Chu Thanh rời đi, Chuẩn Đề vội vàng truyền âm cho Hồng Quân: "Đạo Tổ, chuyện gì vậy, sao ngài và Nguyên Thủy lại ở đây?""Còn nữa, chủ nhân trong sân, chẳng lẽ thật sự là một cường giả cảnh giới Đại Đạo Chúa Tể?""Không sai, vị tiền bối này chính là một cường giả cấp bậc

Đại Đạo Chúa Tể!" Hồng Quân hít sâu một hơi, truyền âm cho Chuẩn Đề Tiếp Dẫn.Tê.Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nghe vậy hít một ngụm khí lạnh.

Mặc dù đã đoán chủ nhân trong sân có thể là một cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, nhưng khi thật sự nghe Đạo Tổ xác nhận, vẫn kinh hãi trong lòng.Đại Đạo Chúa Tể!Đó là tồn tại vô thượng siêu việt cấp bậc Đại Đạo rất xa!Mặc dù Thiên Đạo Thánh Nhân, phủ thị ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, nhưng trước mặt cường giả cấp bậc Đại Đạo, giản đơn như con kiến hôi.Càng đừng nói đến cường giả Đại Đạo Chúa Tể cấp bậc phía trên Đại Đạo.Không ngờ hôm nay có phúc lớn, lại có thể gặp được nhân vật chí cao vô thượng như vậy.Trong lòng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều có chút kích động.

Họ thầm nghĩ lát nữa nhất định phải biểu hiện thật tốt trước mặt tiền bối.Nếu có thể được Đại Đạo Chúa Tể chỉ điểm một chút, tuyệt đối là ba đời hữu hạnh."Đúng rồi, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, Đại Đạo Chúa Tể đang ngộ đạo trong hồng trần, tuyệt đối không được quấy rầy, bằng không vô thượng cơ duyên có thể trong nháy mắt biến thành tai họa diệt đỉnh.""Khi đó đừng trách ta, Thiên Đạo cũng không cứu được các ngươi." Hồng Quân sắc mặt ngưng trọng, lần nữa truyền âm nói.Đó là một chuyện quan trọng.Ông và Nguyên Thủy ở đây đều không dám thẳng thắn lộ thân phận, sợ ảnh hưởng đến hồng trần tĩnh tu của Đại Đạo Chúa Tể.Nếu Chuẩn Đề Tiếp Dẫn hai tên này gây ra chuyện rắc rối, phá hoại tu hành của Đại Đạo Chúa Tể, vạn nhất liên lụy đến, vậy thì mất nhiều hơn được.Một khi cường giả như vậy nổi giận, e rằng toàn bộ Hồng Hoang đều sẽ bị tiêu diệt trong một niệm."Minh bạch!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức hiểu ý Đạo Tổ, không khỏi gật đầu.Khó trách vị tiền bối kia lại xưng hô Đạo Tổ là Lão Hồng, xưng hô Nguyên Thủy là Lão Nguyên.Tiền bối ẩn mình trong hồng trần, không hỏi thế sự Hồng Hoang.Họ cũng đã phát hiện,

mặc dù bên ngoài sơn mạch pháp tắc ngập trời, nhưng trong sân lại thần vận ẩn tàng.Và vị Đại Đạo Chúa Tể này cũng thần uy không hiển, ngay cả cách ăn mặc, cũng giống như nông phu phàm tục.Xem ra, Đại Đạo Chúa Tể quả nhiên đang ẩn thế ngộ đạo trong hồng trần.

Trong lòng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn càng thêm minh ngộ rất nhiều.Đại Đạo Chúa Tể, thực lực e rằng đã đạt đến tận cùng của thế gian.

Muốn đề thăng thêm một bước, e rằng thiên nan vạn nan.Nếu tiếp tục tham ngộ Đại Đạo, e rằng cũng không còn hiệu quả nữa.Ở trong hồng trần ma luyện, càng có thể phản phác quy chân, cực hạn thăng hoa.Cử động của vị tiền bối vừa rồi cũng có thể thấy được, rõ ràng đối phương đã dung nhập vào trong đó.Nếu thật sự dựa vào tư bản Thiên Đạo Thánh Nhân mà làm trò, phá hỏng tâm cảnh của tiền bối,Tây Phương nhị Thánh có một vạn cái mạng cũng không đủ đối phương giết a.Hồng Quân bên cạnh thấy Chuẩn Đề Tiếp Dẫn phản ứng rồi, cũng khẽ cười, gật đầu.Đúng lúc này, Tiểu Hắc đột nhiên lắc lư cái đuôi, đi đến trước mặt mọi người.Trong miệng, dường như đang đùa giỡn với đồ chơi.Nguyên Thủy nhìn mấy khí vật trong miệng Tiểu Hắc, lập tức mặt già co giật.Mấy khí vật này ông ta đều nhận ra.Hoàng Kim Côn, Chiếu Yêu Kiếm, Thủy Hỏa Hoa Lam, Thông Thiên Thần Hỏa Trụ.Mấy pháp bảo này đều là do ông ta ban cho Vân Trung Tử năm xưa.

Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, đều là bậc có phúc duyên thâm hậu, cho nên mỗi người đều được ban cho một ít bảo vật."Ai." Nguyên Thủy trong lòng thở dài một tiếng, không dám giận, cũng không dám nói.Nhìn bảo vật của Vân Trung Tử bị con chó nhà người ta coi thành đồ chơi, trong lòng ngũ vị tạp trần.Nếu là với tính khí của ông ta thường ngày, e rằng đã sớm tế ra Bàn Cổ Phiên, đại chiến một trận rồi.Nhưng đây là địa bàn của Đại Đạo Chúa Tể, một Thiên Đạo

Thánh Nhân bé nhỏ, trước mặt người ta chẳng khác gì một con kiến hôi, dám ở đây làm càn.Hơn nữa con chó đen kia là cường giả cấp bậc Đại Đạo, ra tay cũng không đánh lại a.Vân Tiêu bên cạnh thấy Tiểu Hắc, khuôn mặt cười, xoa xoa đầu chó nhỏ của Tiểu Hắc, chậm rãi nói: "Tiểu Hắc a, lại nhặt được đồ chơi ở đâu vậy, cho ta xem nào.""Gâu gâu gâu!" Tiểu Hắc sủa hai tiếng, ngậm Hoàng Kim Côn, Chiếu Yêu Kiếm, Thủy Hỏa Hoa Lam đặt trước mặt Vân Tiêu, rồi ở một bên tiếp tục dùng Thông Thiên Thủy Hỏa Trụ mài răng.Nguyên Thủy nhìn cảnh tượng này, lòng càng đau hơn.Thông Thiên Thủy Hỏa Trụ cũng là một kiện pháp bảo uy lực mạnh mẽ, không ngờ lại trở thành vật mài răng của chó.Ai.Nguyên Thủy trong lòng liên tục thở dài, cũng không dám nói gì.Vân Tiêu bên cạnh nhìn mấy kiện pháp bảo, thì khuôn mặt cười khựng lại.Hoàng Kim Côn, Chiếu Yêu Kiếm, Thủy Hỏa Hoa Lam,Chẳng phải là pháp bảo của Vân Trung Tử Xiển giáo sao.Bị Tiểu Hắc ngậm về?Vân Tiêu liếc Tiểu Hắc một cái, xoa xoa đầu chó, truyền âm cho Nguyên Thủy: "Nhị sư bá, mấy kiện pháp bảo này chẳng phải là của Vân Trung Tử sao, lẽ nào Vân Trung Tử đã tặng mấy kiện pháp bảo này cho Tiểu Hắc?"Nghe xong lời nói đó, khóe miệng Nguyên Thủy càng giật giật.Ông ta hiểu ra rồi.Ban đầu ông ta cảm thấy, vị Đại Đạo Chúa Tể này bình dị gần gũi như vậy, lại diệt sát Vân Trung Tử.Hóa ra Vân Trung Tử không phải bị Đại Đạo Chúa Tể diệt sát!Mà là bị con chó đen cấp bậc Đại Đạo trước mắt này giết.Chắc là khi Vân Trung Tử đi qua sơn mạch này, tình cờ gặp Tiểu Hắc, chê bai đối phương là loài mang lông đội sừng, nên đã chọc giận Tiểu Hắc.Sau đó bị Tiểu Hắc trực tiếp diệt sát, thậm chí còn liên lụy đến Côn Luân Sơn, khiến Côn Luân Sơn bị Tiểu Hắc một kiếm chém thành hai nửa!"Cái nghịch đồ này, ngô đã bảo đến bái kiến vị cao nhân, không ngờ lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy!" Nguyên Thủy sau khi sắp xếp lại tiền căn hậu quả, lập tức tức đến râu run lên.Nguyên Thủy không biết nên nói gì.Nghịch đồ, trước khi động thủ

giết một loài mang lông đội sừng, lẽ nào lại không đi xem thực lực của đối phương trước sao?Ai.Nguyên Thủy trong lòng lần nữa thở dài một tiếng, sự việc đã đến nước này, cũng không thể tiếp tục nữa.Sau đó, Nguyên Thủy liền truyền âm cho Vân Tiêu tiên tử, kể rõ ngọn nguồn sự việc của Vân Trung Tử.Hóa ra là vậy." Vân Tiêu nghe xong truyền âm của Nguyên Thủy, gật đầu.Trong lòng lại không kìm được cười thầm.Vân Trung Tử thật đáng đời.Từ sau khi tin tức Phong Thần Lượng Kiếp truyền ra, Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo không ít lần ra tay độc ác với đệ tử Tiệt giáo.Đặc biệt là Vân Trung Tử này, dựa vào pháp bảo được Nguyên Thủy ban cho, càng vô pháp vô thiên.Trong số đệ tử Tiệt giáo, không ít người đã từng bị Vân Trung Tử diệt sát.Hiện giờ Vân Trung Tử đã chết.Tiệt giáo cũng bớt đi một kẻ địch lớn.Vân Tiêu, lập tức trong lòng vui sướng thầm, trên mặt nở nụ cười.Nguyên Thủy bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng càng thêm khó chịu.Mặt khác, Chu Thanh đang chuẩn bị từng món mỹ thực, sẵn sàng khoản đãi mấy vị khách nhân thật tốt.

Một mình cô độc sống vô tận tuế nguyệt, nay có nhiều người đến vậy, trong lòng cũng không khỏi phấn khởi.Mặt khác.Trên Thủ Dương Sơn.Thái Thượng Lão Tử đang luyện đan, tĩnh lặng mở hai mắt, mặt đầy ngơ ngác.Tây Phương nhị Thánh, Nguyên Thủy đều đi về phía tòa sơn mạch phía Đông kia, tự nhiên không thể giấu được ông.

Mấy ngày trước ông phát hiện, Thông Thiên cũng cách ba bữa năm lần lại đến tòa sơn mạch đó hai lần.Chẳng lẽ, trên ngọn núi đó có huyền cơ gì sao?Suy nghĩ một hồi, Thái Thượng Lão Tử ngừng luyện đan, rời Bát Cảnh Cung, cưỡi Thanh Ngưu đi về phía tòa sơn mạch nơi Chu Thanh cư trú.Trong Oa Hoàng Thiên, Nữ Oa cũng nhíu nhíu mày.Chẳng lẽ trong sơn mạch đó có bảo vật, Lão Tử, Nguyên Thủy, Tây Phương nhị Thánh đều lần lượt đi tới?" Dưới sự thúc đẩy của

lòng hiếu kỳ, Nữ Oa cũng đi về phía sơn mạch nơi Chu Thanh cư trú.Khi Lão Tử đi đến trước sơn mạch, lông mày đột nhiên khựng lại, rồi cười nói: "Nữ Oa sư muội, không ngờ nàng cũng tới."Ngay sau đó, Nữ Oa chậm rãi hiện thân."Đại sư huynh, đệ cũng hiếu kỳ, vì sao Tây Phương nhị Thánh, Nguyên Thủy sư huynh đều đến tòa sơn mạch này, chẳng lẽ trong sơn mạch thật sự có huyền cơ gì sao?"Lão Tử nghe xong, cũng lắc đầu nói: "Ta cũng không thôi diễn ra được nơi đây rốt cuộc có huyền diệu gì, nhưng khi thôi diễn, ta chỉ thấy một mảnh hỗn độn mờ mịt, cho nên ta mới đích thân đến xem.""Vậy thì chúng ta cùng đi xem đi." Nữ Oa gật đầu, đi theo Lão Tử về phía sơn mạch.Vừa tiến vào trong núi, hai người đột nhiên sắc mặt biến đổi.Cảnh giới của họ, đột nhiên bị áp chế thành Nhân Tiên cảnh!"Chuyện gì vậy?" Thái Thượng trầm giọng nói, trong đồng tử thần quang lấp lánh, đột nhiên cảm thấy bất an.Cảm giác này, đã lâu rồi ông không cảm thấy, từ sau khi trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, trong lòng chưa bao giờ có sự bất an như vậy.Ai đó, mau ra đây!" Nữ Oa dị tượng bay lên, quát khẽ một tiếng.Nàng cố gắng cưỡng chế đột phá sự áp chế ở đây, nhưng ngay cả với lực lượng Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không thể đột phá, cảnh giới vẫn như cũ bị áp chế ở Nhân Tiên cảnh."Nơi đây có đại quỷ dị, sư huynh, mau lui!" Nữ Oa khuôn mặt cười lạnh, vội vàng mở miệng nói.Lão Tử cũng sắc mặt ngưng trọng gật đầu, trong lòng nặng trĩu.Thiên Đạo Thánh Nhân, ở đây cảnh giới lại bị áp chế thành Nhân Tiên cảnh, lực lượng khủng bố đến mức nào?Đạo Tổ đã dung hợp Thiên Đạo cũng không thể dễ dàng áp chế cảnh giới của họ xuống được a?Nơi đây, chắc chắn là một địa điểm quỷ dị!Đúng lúc hai người muốn rời đi, một bóng đen tuyền đột nhiên xuất hiện."Đã đến rồi thì vào đi." Tiểu Hắc sủa hai tiếng, nhìn chằm chằm Lão Tử và Nữ Oa.Oanh long!Giọng Tiểu Hắc đột nhiên nổ vang sâu trong thần thức của Lão Tử và Nữ Oa, khiến hai người trong lòng lập tức kinh hãi.Sức mạnh của con chó đen này, đã siêu việt Thiên

Đạo!Là tồn tại cấp bậc Đại Đạo!Nữ Oa và Nguyên Thủy trong lòng hiện lên mấy chữ đó.Chỉ nhìn con chó đen bình dị vô thường kia, lại là một tồn tại vô thượng cấp bậc Đại Đạo!Hai người vừa định nói gì đó.Tiểu Hắc lắc lư cái đuôi, đi vào trong sân.Chỉ để Lão Tử và Nữ Oa ngượng ngùng đứng nguyên tại chỗ."Lão Tử sư huynh.

Bây giờ ta phải làm sao?" Nữ Oa trong lòng có chút thấp thỏm, ban đầu còn tưởng nơi đây có vô thượng bảo vật, không ngờ lại là nơi ẩn cư của một cường giả cấp bậc Đại Đạo.Thật là hỏng bét rồi.Trong mắt cường giả cấp bậc Đại Đạo, mình chẳng khác gì con kiến hôi, nếu vào trong chắc chắn sẽ làm người ta không vui, một cơn giận dữ diệt sát thì phải làm sao?"Sự việc đã đến nước này, chỉ có thể đi vào.""Nếu bây giờ ta rời đi, e rằng cũng không đi được." Lão Tử trầm giọng nói.Nếu cường giả cấp bậc Đại Đạo thật sự muốn giết họ, căn bản không thể chạy thoát.

Thiên Đạo Hồng Hoang ở đây, cũng căn bản không đủ xem.Nữ Oa nghe vậy, gật đầu.Sau đó, hai người liền đi về phía sân.Nhìn Thí Thần Thương và Bàn Cổ Phiên làm cờ cổng, Thanh Bình Kiếm, Tử Điện Chùy tùy ý vứt trên mặt đất, miệng Lão Tử và Nữ Oa há hốc.Cuối cùng, hai người bước đi với bước chân nặng nề, tiến vào trong sân.Vừa vào sân.Lão Tử và Nữ Oa kinh ngạc phát hiện ra Hồng Quân, Nguyên Thủy, Vân Tiêu, cùng với Tây Phương nhị Thánh.Đạo Tổ, ngài cũng ở đây sao?" Nữ Oa nhìn mọi người, lộ vẻ mặt mờ mịt.Hóa ra không chỉ Nguyên Thủy và Tây Phương nhị Thánh ở đây, Đạo Tổ cũng lại ở trong tiểu viện.Chuyện gì vậy?Bị cường giả cảnh giới Đại Đạo giam cầm sao?"Mau ngồi xuống!" Hồng Quân thấy Nữ Oa và Lão Tử cũng đến, vội vàng truyền âm nói.Đợi Lão Tử và Nữ Oa ngồi xuống bên cạnh Nguyên Thủy, Hồng Quân liền giải thích rõ ràng mọi chuyện cho hai người."Hóa ra là vậy, đây là nơi ở của Đại Đạo Chúa Tể, Đại Đạo Chúa Tể đang ẩn cư trong hồng trần." Nữ Oa và Nguyên

Thủy gật đầu, lộ vẻ mặt bừng tỉnh.Trong lòng cũng không khỏi kích động.Đây là Đại Đạo Chúa Tể a!Là tồn tại vô thượng mạnh hơn Bàn Cổ Đại Thần năm xưa gấp mấy lần!Không ngờ lại có phúc lớn được gặp một lần!Nếu lát nữa có thể được Đại Đạo Chúa Tể chỉ điểm hai câu, sẽ hưởng lợi cả đời a!Đúng lúc này.Chu Thanh cũng đã làm xong món ăn, chậm rãi bước ra."Ồ, có thêm hai người nữa sao?""Không biết hai vị là ai?" Chu Thanh hiếu kỳ hỏi.Hồng Quân nghe vậy, mặt già giật giật, vội vàng mở miệng giải thích."Vị này là hảo hữu của bần đạo, Vô Vi đạo hữu, vị này là Nữ Huyền đạo hữu.""Hai vị đều nghe đạo hữu ẩn cư ở đây, cho nên đặc biệt đến bái hội đạo hữu một lần." Hồng Quân dứt lời, Chu Thanh lộ vẻ mặt bừng tỉnh.Trong lòng ẩn ẩn ước ước có chút kích động.Ông hiểu ra rồi.Lão Hồng đang mời mình gia nhập vào một tiểu hội a.

Đại địa Hồng Hoang nguy hiểm như vậy, cường giả đơn đả độc đấu chắc chắn không được, cho nên ôm nhóm giữ ấm.Lão Hồng chắc chắn đã xem trọng thực lực của mình, cho nên mới mời mình gia nhập tiểu đoàn thể.

Lão Hồng cũng khá có lực triệu tập.Cái gọi là nhân đa lực lượng đại.Nhìn từng vị đại năng Nhân Tiên cảnh tụ họp lại một chỗ.Sau này nếu hành tẩu trong Hồng Hoang, cũng sẽ an toàn hơn rất nhiều a.Chu Thanh vỗ mạnh một cái vào vai Hồng Quân!"Tốt a Lão Hồng, không ngờ ngươi lại có lực triệu tập đến vậy, còn có một tiểu hội riêng!""Được, ta gia nhập rồi, sau này nếu gặp phiền phức, cứ gọi ta, ta sẽ đi cùng!

Có chuyện cùng gánh vác!" Chu Thanh cười nói.Đương nhiên, chỉ là lời khách sáo.Mạng chó quan trọng, sẽ không ra ngoài lang thang đâu.Mặt khác.Sau khi lời Chu Thanh vừa dứt, ánh mắt mọi người đều không khỏi sáng lên!Cơ duyên.

Kỳ ngộ.Lời hứa cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể a!Một câu nói như

vậy, còn quan trọng hơn bất kỳ bảo vật nào trong Hồng Hoang!Mặc dù thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, không thể gặp phiền phức.Nhưng, vạn nhất thì sao?Ví dụ như Phong Thần Lượng Kiếp này.

Chương 20

Xiển giáo, Tiệt giáo, phiền phức không ngừng.Lúc này nếu vị Đại Đạo Chúa Tể kia nhảy ra nói một câu.

Thiên Đạo Hồng Hoang cũng phải nể mặt a!Mọi người lập tức được sủng mà lo sợ, trong lòng vô cùng kích động."Vô Vi đạo hữu, ta xin kính một chén trước, nghe danh hiệu chắc chắn là một đại thần thông giả, cạn chén!" Chu Thanh hào sảng mở miệng nói, lập tức uống cạn một chén liệt tửu.Thái Thượng Lão Tử bên cạnh nghe vậy, lập tức mặt đầy hồng quang, cảm thấy thể diện tăng vọt.Đại Đạo Chúa Tể đích thân kính rượu!Ở Hồng Hoang đây là lần đầu tiên a! Chẳng lẽ không dám nể mặt?"Cạn chén!" Thái Thượng Lão Tử bản tính vô vi, rượu chè tự nhiên cũng sẽ không không uống, lập tức một chén liệt tửu xuống bụng.Rượu vừa vào bụng.Trong khoảnh khắc.Máu huyết trong cơ thể Lão Tử đột nhiên sôi trào.Chỉ cảm thấy, từng tế bào đa nguyên vũ trụ trong máu huyết đang không ngừng vui mừng, sôi trào, bùng cháy!Và, từng tia đạo vận lưu chuyển trong tâm trí của ông!Các loại Đại Đạo toái phiến trực tiếp dung hợp với nguyên thần!"Trong rượu, không chỉ ẩn chứa thần vận Đại Đạo, mà còn ẩn chứa Đại Đạo toái phiến!" Lão Tử trong lòng vô cùng chấn hãi.Đâu chỉ là rượu a.Đơn giản là vô thượng cơ duyên a!Thần vật ẩn chứa trong đó, mình cũng đã nhận được lợi ích to lớn.Đến cuối cùng.Lão Tử chỉ cảm thấy trong cơ thể có từng tiếng nổ lớn bùng phát, cảnh giới của ông đang lay động!"Chẳng lẽ ngô sắp đột phá rồi sao?" Lão Tử trong lòng càng thêm không thể bình tĩnh, cảnh giới đã đình trệ nhiều năm trong khoảnh khắc ẩn ẩn ước ước lay động, muốn đột phá chất cốc!Bản thân đã đạt đến Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên, nếu như đột phá nữa, sẽ là Thánh Nhân Hỗn Nguyên Thất Trọng Thiên!"Đa tạ

đạo hữu, một chén rượu, lại khiến ta ẩn ước sắp đột phá, thật là vô thượng thần vật a!" Lão Tử không tiếc lời tán thán.Tây Phương nhị Thánh, Nữ Oa, Nguyên Thủy và những người khác bên cạnh nghe vậy, đều kinh hãi trong lòng.Cảnh giới của Lão Tử đã không biết sâu đến mức nào, nếu đột phá nữa, chẳng phải có cơ hội vấn đỉnh Đại Đạo sao?Đến lúc đó, thực lực của Lão Tử sẽ đề thăng đến mức nào? Đối mặt với Lão Tử liên tục khen ngợi, Chu Thanh cũng không khỏi cười.Nữ Huyền đạo hữu cũng xinh đẹp, ta cũng kính một chén!" Chu Thanh khách khí nói, rồi tự mình uống một ngụm.Nữ Oa khuôn mặt cười đỏ ửng, cũng vội vàng không dám chậm trễ, uống một ngụm rượu.Uống xong, cũng như Lão Tử vậy, thần vận Đại Đạo điên cuồng dũng động trong cơ thể nàng, thu được lợi ích to lớn.Vân Tiêu bên cạnh nghe xong lời Chu Thanh, không khỏi ghen tị, sau đó kéo kéo tay Chu Thanh.

Chu Thanh lúc này mới phản ứng lại, Tiểu Kumo ghen rồi.Ngay sau đó.Chu Thanh một tay nắm lấy tay Vân Tiêu tiên tử, nắm chặt.Vân Tiêu tiên tử lập tức khuôn mặt cười đỏ ửng.Nhìn Chu Thanh và Vân Tiêu điên cuồng phát "cẩu lương", Nữ Oa, Hồng Quân và những người khác chỉ cảm thấy lòng dạ rối bời.Không ngờ Đại Đạo Chúa Tể cũng có một mặt như vậy.Quả nhiên,Tâm cảnh của những tồn tại như vậy căn bản không thể lĩnh ngộ được.

Nếu đạt đến cấp bậc như vậy, căn bản không thể giống như một người phàm trần, nói chuyện nam nữ yêu đương.Không hổ là Đại Đạo Chúa Tể.

Tâm cảnh của tiền bối thật là cao a.E rằng tiền bối bây giờ đã hoàn toàn dung nhập vào phàm trần, tâm cảnh và đạo tâm Đại Đạo đã đạt đến cảnh giới phản phác quy chân.

Mình cần phải cố gắng nhiều hơn a.Đúng lúc này.Đột nhiên.Một tiếng gọi truyền đến.Thông Thiên đột nhiên xuất hiện trong tiểu viện

của Chu Thanh.Mỗi lần Thông Thiên đến, mặc dù cảnh giới cũng bị áp chế xuống Nhân Tiên cảnh như những người khác, nhưng ông ta có thể không cần gõ cửa mà trực tiếp đi vào tiểu viện của Chu Thanh.Đương nhiên là do Tiểu Hắc.Hiền tế, ta lại tới thăm rồi." Thông Thiên tâm tình đặc biệt tốt, cho nên vừa xuất quan, đã đặc biệt đến đây thăm Chu Thanh.Vốn dĩ, bế quan một lần ít nhất cũng phải mấy nghìn năm hoặc thậm chí mấy triệu năm.Nhưng lần trước khi chơi cờ với Chu Thanh, vô tận Đại Đạo toái phiến và thần vận Đại Đạo đã hoàn toàn dung hợp với thần hồn của ông ta.Cho nên chỉ bế quan mấy ngày, đã hoàn toàn ổn định cảnh giới.Vì vậy, vừa xuất quan đã vội vàng đến thăm hiền tế.Ngoài việc cảm tạ ra, còn muốn xem tình cảm của Vân Tiêu và hiền tế thế nào rồi.Khi Thông Thiên dứt lời, lập tức sắc mặt khựng lại.Nhìn Hồng Quân, Nữ Oa, Lão Tử và những người khác, càng mờ mịt hơn.Tất cả đều tới rồi sao?Mình bế quan mấy ngày thôi mà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"Đạo Tổ, chuyện gì vậy, sao mọi người đều ở đây?" Thông Thiên vội vàng nhỏ giọng truyền âm cho Hồng Quân.Hồng Quân cũng sắc mặt khựng lại, kể lại ngọn nguồn sự việc của ông và Nguyên Thủy cùng những người khác ở đây cho Thông Thiên nghe một lần.Hóa ra là vậy." Sau khi hiểu rõ đại khái sự việc, Thông Thiên lộ vẻ mặt bừng tỉnh.Nhưng đồng thời,Trong lòng ông ta lúc này cũng cảnh giác.Chu Thanh là cô gia của Tiệt giáo.

Khi Phong Thần Lượng Kiếp xảy ra, vị cô gia Tiệt giáo này chắc chắn sẽ đứng về phía Tiệt giáo.Nhưng những người này lại đều tới đây.Mình phải giữ quan hệ thật tốt với hiền tế.

Vạn nhất hiền tế thay đổi tâm ý, đứng về phía Xiển giáo thì phải làm sao?Cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, ai cũng không biết rốt cuộc sẽ thế nào.Nhạc phụ, đứng đực ra đó làm gì, mau ngồi đi." Chu Thanh vội vàng phất phất tay, ra hiệu Thông Thiên ngồi xuống bên

cạnh.Bây giờ trong sân thật sự náo nhiệt rồi.

Mấy vị khách này, cộng thêm nhạc phụ của mình, Tiểu Kumo, và cả mình nữa.Tổng cộng tám người.Đây là lần đầu tiên trong tiểu viện của mình có nhiều người đến vậy.Chu Thanh trong lòng cũng đặc biệt vui mừng.Vì thật sự đã cô đơn quá lâu rồi.Nhưng bây giờ, mọi thứ đều sẽ trở nên tốt đẹp.

Ông phát hiện vòng giao tiếp của mình đang dần dần mở rộng."Được rồi hiền tế!" Thông Thiên cười cười, vội vàng đến trước mặt Chu Thanh, chậm rãi ngồi xuống.Ngồi sát Chu Thanh.Dường như đang tuyên cáo địa vị của mình.Ta Thông Thiên là nhạc phụ của Chu Thanh, các ngươi đều là người ngoài!Bên cạnh.Hồng Quân, Nữ Oa, Tây Phương nhị Thánh, Nguyên Thủy, Lão Tử lúc này đều sắc mặt khựng lại.Thông Thiên và vị Đại Đạo Chúa Tể này có quan hệ tốt đến vậy sao?Một người gọi hiền tế, một người gọi nhạc phụ!Khiến trong lòng họ có chút ghen tị, thậm chí có chút đố kỵ.Quan hệ với Đại Đạo Chúa Tể có thể đạt đến mức độ như vậy, sau này chẳng phải có thể thường xuyên được Đại Đạo Chúa Tể chỉ điểm sao?Nguyên Thủy lúc này có chút sắc mặt khó coi.Có chút hối hận.Hối hận năm xưa đã không nhận mấy nữ đồ đệ.Nếu nhận mấy nữ tử xinh đẹp hơn một chút hiến cho Đại Đạo Chúa Tể, vậy thì bây giờ ai sẽ gọi hiền tế chứ? Là Nguyên Thủy sao?Điều càng khiến trong lòng ông ta nặng trĩu là, Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới, hiện giờ Thông Thiên lại có thêm một con rể cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể.Vậy khi Phong Thần Lượng Kiếp thật sự bùng phát.Nếu Thông Thiên và con rể cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể này đứng về phía Tiệt giáo, thì Xiển giáo có Đạo Tổ giúp đỡ cũng không đủ người ta đánh a!Tâm tư Nguyên Thủy có chút rối loạn, Hồng Quân bên cạnh trong lòng càng thêm nghẹn lại.Ban đầu ông ta muốn biết vị cường giả ẩn thế này liệu có tham dự vào Phong Thần Lượng Kiếp hay không.Thậm chí, vừa nãy đã hỏi vị Đại Đạo Chúa Tể

này chuyện đó.Đại Đạo Chúa Tể vừa định trả lời câu hỏi.Hai tên Chuẩn Đề Tiếp Dẫn lại ở đây cắt ngang lời người ta.Sau đó tiếp tục.Lão Tử, Nữ Oa, Thông Thiên đều tới.Bây giờ có nhiều người ở đây như vậy, còn tiếp tục hỏi được sao?" Trong dòng suy tư, Hồng Quân cảm thấy không còn cần thiết nữa, nhưng lại có chút không cam lòng.

Dù sao, Phong Thần lượng kiếp sắp đến, theo quỹ đạo bình thường, Tiệt Giáo chắc chắn sẽ tan biến, phần lớn đệ tử trong môn sẽ lên Phong Thần Bảng.

Nhưng bây giờ, trong Hồng Hoang đột nhiên xuất hiện một vị cường giả vô thượng.

Vị tồn tại vô thượng ấy lại trở thành rể của Tiệt Giáo.

Nếu cứ mặc kệ Tiệt Giáo, hơn nữa vị ấy còn đứng về phe Tiệt Giáo, thì không chỉ đại thế thiên địa trong Hồng Hoang sẽ thay đổi mà ngay cả kế hoạch cũng đổ vỡ.

Hồng Quân nhìn Chu Thanh, khẽ mỉm cười, rồi ân cần rót một chén rượu, mở miệng nói: “Đạo hữu, không biết đạo hữu nhìn nhận thế nào về Vô Lượng Lượng Kiếp sắp xảy ra?

Vô Lượng Lượng Kiếp sẽ đi theo đại thế thiên địa nguyên bản, hay sẽ có một số thay đổi?” Hồng Quân nói xong, khẽ mỉm cười.

Lời nói của hắn kín kẽ, không để lộ sơ hở.

Nếu Đại Đạo Chúa Tể trả lời rằng Vô Lượng Lượng Kiếp sắp tới sẽ theo đại thế thiên địa nguyên bản, thì điều đó có nghĩa là Đại Đạo Chúa Tể sẽ không ra tay.

Khi đó, hắn có thể yên tâm.

Nhưng nếu Đại Đạo Chúa Tể nói sẽ có thay đổi… thì mọi chuyện sẽ phức tạp hơn.

Dù sao, hắn đã dung hợp Thiên Đạo, nhưng căn bản không thể đối mặt với Đại Đạo Chúa Tể, vì hai bên không cùng cấp độ.

Ngay cả Thiên Đạo Hồng Hoang cũng không thể đối kháng với vị Đại Đạo Chúa Tể này.

Lời của Hồng Quân vừa dứt, ánh mắt của Thông Thiên, Nguyên Thủy, Lão Tử, Nữ Oa, và Tây Phương Nhị Thánh đều ngưng trọng lại.

Trước đây, trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ từng triệu tập họ đến để bàn bạc về Phong Thần.

Đạo Tổ đã nói rõ rằng trong Vô Lượng Lượng Kiếp này, trừ Nữ Oa không có đệ tử, còn lại năm vị Thánh khác đều sẽ nhập kiếp.

Vì vậy, mọi người đều vô cùng quan tâm đến Vô Lượng Lượng Kiếp.

Đặc biệt là Nguyên Thủy và Thông Thiên, đôi tai của họ lúc này đã dựng đứng.

Nếu trong Vu Yêu lượng kiếp, Vu tộc và Yêu tộc là nhân vật chính, thì trong Phong Thần lượng kiếp, Tiệt Giáo và Xiển Giáo sẽ là nhân vật chính.

Giữa hai bên, chắc chắn sẽ có một bên đệ tử lên Phong Thần Bảng.

Thấy mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía mình, sắc mặt Chu Thanh khẽ khựng lại.

Mấy tên này nói chuyện kỳ quái, sao cứ phải nói về Vô Lượng Lượng Kiếp?

Chẳng lẽ những Thánh nhân trong Hồng Hoang đã phát giác ra điều gì đó ư?

Mấy tên này đúng là không sợ chết mà!

Chu Thanh nhìn Hồng Quân, khẽ mỉm cười nói: "Lão Hồng à… Vô Lượng Lượng Kiếp là chuyện của những đại thần thông giả, ta tùy tiện thảo luận, có phải không tốt lắm không?" "Không tốt sao?" Lời của Chu Thanh vừa dứt, đồng thời nhìn về phía mọi người.

Nghe vậy, dòng suy nghĩ trong lòng Hồng Quân lập tức vận chuyển cực nhanh.

Lời này của Đại Đạo Chúa Tể chẳng lẽ có thâm ý?

Chẳng lẽ… Đại Đạo Chúa Tể không muốn tiết lộ thân phận? …Có ý khác sao?

Sau một khắc suy tư, Hồng Quân liền sáng mắt.

Sau đó, lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Đại Đạo Chúa Tể hiện tại không còn là Đại Đạo Chúa Tể.

Ngài ẩn mình trong hồng trần, ngụy trang thành một người nông phu cảnh giới Nhân Tiên, cảm ngộ tâm cảnh, mài giũa đạo tâm.

Một tu sĩ Nhân Tiên cảnh bình thường, nếu gặp người khác bàn luận chuyện Phong Thần lượng kiếp, chẳng phải sẽ biểu hiện như Đại Đạo Chúa Tể sao?

Quả nhiên không hổ là Đại Đạo Chúa Tể, nay ẩn thế trong hồng trần, triệt để hòa nhập làm một với hồng trần.

E rằng đã đạt đến cảnh giới phản phác quy chân.

Nếu bây giờ muốn tiếp tục hỏi một vấn đề như vậy… thì phải phối hợp với thân phận hiện tại của Đại Đạo Chúa Tể!

Nghĩ vậy, Hồng Quân khẽ mỉm cười, rồi chậm rãi mở miệng nói: "Đạo hữu không cần lo lắng chuyện này." "Thực ra, ngô và Lão Nguyên thường xuyên bàn bạc chuyện Phong Thần lượng kiếp, thậm

chí là Thiên Đạo Lục Thánh, Hồng Quân Đạo Tổ, ta cũng thường xuyên thảo luận." "Những Thánh nhân ấy lăng giá vạn vật, lẽ nào sẽ để ý đến việc chúng ta những tu sĩ Nhân Tiên cảnh nhỏ bé nghị luận sao?" "Cho nên đạo hữu không cần để ý Thánh nhân có phát hiện chúng ta đang nghị luận hay không…" Lời Hồng Quân vừa dứt, cố ý liếc Nguyên Thủy một cái.

Nguyên Thủy nghe vậy rùng mình, vội vàng gật đầu, rồi mở miệng nói: "Không sai." "Ta và Lão Hồng thường xuyên thảo luận về các Thánh nhân, Thánh nhân cũng chưa từng để ý đến chúng ta, cho nên đạo hữu cứ yên tâm." Lời của Nguyên Thủy vừa dứt, trong lòng hắn cũng hiểu ra.

Ý của Đạo Tổ rõ ràng là muốn phối hợp với việc Đại Đạo Chúa Tể tu hành trong hồng trần.

Nếu không nhìn ra được điều này, thì thật là ngu xuẩn.

Vì vậy, lúc này, đương nhiên phải cố gắng phối hợp.

Biết đâu, đợi đến khi Đại Đạo Chúa Tể tỉnh ngộ từ hồng trần, có thể nhớ được một điểm tốt của Nguyên Thủy, tùy tiện ban thưởng vài sợi Đại Đạo Pháp Tắc.

"Thật sao?" Chu Thanh nghe vậy, sắc mặt khựng lại.

Mấy vị đạo hữu này gan không nhỏ.

Ngay cả Thánh nhân cũng dám tùy tiện nghị luận.

Xem ra, Thánh nhân siêu thoát thiên địa, cũng sẽ không để ý đến việc chúng sinh Hồng Hoang nghị luận về mình.

Nếu không, mấy vị đạo hữu trước mắt có lẽ đã sớm bị các Thánh nhân kia diệt sát rồi.

Nghĩ vậy, Chu Thanh khẽ nâng chén rượu trước mặt lên, nhấp

một ngụm.

Rồi đặt chén xuống, chậm rãi mở miệng nói: “Thực ra, Thiên Địa lượng kiếp trong Hồng Hoang căn bản không thể thay đổi, cũng không thể có dị số.” “Bởi vì sinh linh trong Hồng Hoang thực sự quá nhiều, cùng với việc cường giả trong Hồng Hoang không ngừng tăng lên, linh khí trong Hồng Hoang cũng không thể chịu đựng nhiều sinh linh tu luyện như vậy, cùng với việc sinh linh trong Hồng Hoang ngày càng nhiều, Thiên Đạo Hồng Hoang cũng chịu gánh nặng ngày càng lớn, cho nên Thiên Đạo Hồng Hoang trong trạng thái tự vận hành, mới cố ý tạo ra lượng kiếp, hạn chế sự ra đời của cường giả.” “Cho nên, mỗi lần Thiên Địa lượng kiếp, thực ra đều là do Thiên Đạo Hồng Hoang tự chủ sáng tạo ra để giảm thiểu cường giả.” Chu Thanh chậm rãi giải thích.

Thực ra, Thiên Đạo không có tư tâm.

Nếu Thiên Đạo có tư tâm, cũng sẽ không để Hồng Quân dung hợp với nó.

Nhưng Thiên Đạo có sinh mệnh.

Sau khi ra đời, nó phải duy trì trật tự của toàn bộ Hồng Hoang.

Loại Thiên Đạo này, tương đương với một chương trình trong máy tính ở kiếp trước.

Cần phải thỉnh thoảng dọn dẹp bộ nhớ, đảm bảo tự vận hành.

Nhưng, cùng với việc cường giả trong Hồng Hoang không ngừng tăng lên.

Rác thải trong cơ thể Thiên Đạo cũng ngày càng nhiều.

Không chỉ linh khí trong Hồng Hoang không đủ tu luyện, mà ngay cả Hồng Hoang cuối cùng cũng không thể chịu đựng được áp lực này.

Cho nên.

Thiên Đạo mới giáng lâm Vô Lượng Lượng Kiếp, giảm thiểu cường giả trong Hồng Hoang.

Nếu không.

Thiên Đạo Hồng Hoang sớm muộn cũng sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Các Thánh nhân trong Hồng Hoang, tương đương với những quản lý viên giúp Thiên Đạo vận hành, duy trì trật tự Hồng Hoang.

Cho nên, dưới ý thức tự chủ của Thiên Đạo, muốn thành Thánh trong Hồng Hoang, chỉ có thể chứng đạo Thiên Đạo Thánh nhân.

Thiên Đạo Thánh nhân chịu sự khống chế của Thiên Đạo, còn chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân bằng thực lực thì Thiên Đạo không thể khống chế được.

Cho nên, trong Hỗn Độn, Dương Mi lão tổ chứng đạo bằng thực lực căn bản không thể tiến vào Hồng Hoang.

Chu Thanh liền thở dài một tiếng bất lực.

Phát hiện ra dù biết nhiều như vậy cũng vô dụng, với thực lực thấp bé của mình, căn bản không thể làm được gì lớn trong Hồng Hoang.

Ở phía bên kia.

Hồng Quân cũng nheo mắt lại.

Lời nói của Đại Đạo Chúa Tể không sai một ly, bởi vì Thiên Đạo không thể chịu đựng vô số tu sĩ Hồng Hoang tu hành, cho nên mới một lần rồi một lần giáng lâm Vô Lượng Lượng Kiếp.

Vừa rồi Đại Đạo Chúa Tể cũng nói.

Thiên Địa lượng kiếp không thể thay đổi, cũng không thể có dị số.

Hàm ý là, Đại Đạo Chúa Tể không tham gia vào Vô Lượng Lượng Kiếp.

Chương 21

Vì vị tồn tại vô thượng này vẫn tiếp tục ẩn mình trong hồng trần, không tham gia Phong Thần lượng kiếp, nên hắn có thể yên tâm.

Phong Thần lượng kiếp có thể tiếp tục tiến hành, kế hoạch cũng có thể thuận lợi thành công.

Thông Thiên ở bên cạnh nghe xong, trong lòng vẫn không thể bình tĩnh.

Hiền tế nói Thiên Địa lượng kiếp không thể thay đổi, cũng không thể có dị số.

Hàm ý là, chẳng lẽ không quan tâm đến sự sống chết của Tiệt Giáo nữa sao?

Điều đó khiến Thông Thiên trong lòng phiền muộn.

Nếu hiền tế thật sự không quan tâm đến sự sống còn của Tiệt Giáo, thì Tiệt Giáo tất nhiên sẽ phải đối mặt với cục diện tứ Thánh ba giáo.

Đến lúc đó, dù có Tru Tiên Kiếm Trận, cũng căn bản không thể là đối thủ của tứ Thánh.

Trên mặt Nguyên Thủy thì gió nhẹ mây trôi, bình tĩnh hơn nhiều.

Phong Thần lượng kiếp có xảy ra hay không thì đối với hắn cũng không khác là bao.

Không có Vô Lượng Lượng Kiếp thì tốt nhất, hắn đã sớm thấy chướng mắt những kẻ thấp sinh noãn hóa, bị lông đội sừng của Tiệt Giáo rồi, vừa hay một lần đưa tất cả lên Phong Thần Bảng.

"Đạo hữu, uống rượu!" Hồng Quân sau khi thả lỏng, trong lòng tự

nhiên có chút vui mừng, tâm cảnh tĩnh lặng như hồ cổ cũng có chút gợn sóng, liền nhìn Chu Thanh, khẽ mỉm cười, nâng chén rượu lên, mở miệng nói.

"Được, Lão Hồng, cạn!" Chu Thanh nghe vậy, cũng mỉm cười, nâng chén rượu trước mặt lên, uống cạn một hơi.

Ngay khi Chu Thanh và Hồng Quân đang uống rượu vui vẻ, Vân Tiêu đột nhiên khựng cười, mở miệng nói: "Phu quân à, Thiên Đạo giáng lâm Vô Lượng Lượng Kiếp là để giảm bớt sự ra đời của cường giả Hồng Hoang, nhưng mỗi lần Vô Lượng Lượng Kiếp đều suýt chút nữa đánh nát cả Hồng Hoang." "Nếu Hồng Hoang thật sự bị đánh nát, thì Thiên Đạo Hồng Hoang chẳng phải cũng sẽ biến mất sao?" "Vậy tại sao Thiên Đạo lại muốn giáng lâm Vô Lượng Lượng Kiếp để những đại năng như Vu tộc, Yêu tộc tự tương sát, mà không trực tiếp giáng lâm Thiên Kiếp để diệt sát một số tu sĩ có thực lực thấp hơn thì có phải tốt hơn không?" Lời của Vân Tiêu vừa dứt, đôi mắt đẹp của nàng nhìn Chu Thanh, đầy vẻ khó hiểu.

Nàng vẫn luôn không hiểu điều này.

Vì Thiên Đạo muốn giảm bớt sự ra đời của cường giả trong Hồng Hoang.

Tại sao không trực tiếp đi diệt sát những tu sĩ có thực lực yếu hơn.

Dù sao, cường giả đều từ kẻ yếu từng bước tu luyện mà lên, trực tiếp diệt sát những tu sĩ có thực lực thấp nhất, chẳng phải sẽ tiết kiệm sức lực hơn sao?

Để những Tiên Thiên đại năng khác trong Hồng Hoang tự tương sát, không chỉ sẽ đánh sụp cả Hồng Hoang đại lục, thậm chí còn có thể đánh nát cả Hồng Hoang.

Hà tất phải như vậy chứ?

Lời của Vân Tiêu vừa dứt.

Bên cạnh.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tây Phương Nhị Thánh, Lão Tử, Nữ Oa đều động tâm thần.

Đúng vậy.

Còn một chuyện nữa?

Vì Thiên Đạo muốn thanh trừ một số cường giả, giảm bớt gánh nặng.

Trực tiếp giáng lâm Thiên Kiếp diệt sát những tu sĩ bình thường là được rồi.

Tại sao mỗi lần đều phải giáng lâm Vô Lượng Lượng Kiếp khủng bố như vậy?

Mỗi lần Vô Lượng Lượng Kiếp, trong Hồng Hoang đều có vô số Tiên Thiên đại năng vẫn lạc.

Trong trận Long Hán đại kiếp, Vu Yêu lượng kiếp trước đó, khi chiến đấu kịch liệt nhất, đã đánh nát cả Hồng Hoang đại lục thành mấy khối, cả Hồng Hoang suýt chút nữa bị đánh thành mảnh vụn.

Nếu chẳng may trong Phong Thần lượng kiếp tiếp theo, lúc đó các Thánh nhân tự mình ra trận tương sát.

Trực tiếp đánh nát cả thế giới Hồng Hoang.

Chẳng phải Thiên Đạo Hồng Hoang cũng sẽ sụp đổ ngay lập tức sao?

Vậy thì, Thiên Đạo giáng lâm Vô Lượng Lượng Kiếp là vì cái gì?

Các Thánh nhân đều cảm thấy khó hiểu, Hồng Quân thì trong lòng thót một cái, cảm thấy không ổn.

Đại Đạo Chúa Tể có thể biết rằng kẻ chủ mưu đằng sau mỗi lần Vô Lượng Lượng Kiếp đều là Hồng Quân.

Hiện tại Đại Đạo Chúa Tể có thể muốn nói ra chuyện này, không nói ra cũng không sao.

Các Thánh nhân biết nguyên nhân đằng sau cũng không thành vấn đề, bởi vì Nữ Oa, Thông Thiên và các Thánh nhân khác đều là Thiên Đạo Thánh nhân, chịu sự khống chế của Thiên Đạo.

Hắn đã dung hợp Thiên Đạo, tự nhiên cũng có thể khống chế họ.

Cho nên biết chuyện này, cũng sẽ không ảnh hưởng đến đại thế thiên địa tiếp theo.

Thấy mọi người đều đổ dồn ánh mắt hiếu kỳ về phía mình, Chu Thanh liền cười nhạt, chậm rãi mở miệng nói: "Thiên Đạo thực ra không có ý thức tự chủ, nếu có ý thức tự chủ, đương nhiên sẽ không giáng lâm những đại kiếp động một chút là có thể hủy diệt cả Hồng Hoang như Long Hán đại kiếp, Vu Yêu lượng kiếp." "Nhưng," "Thiên Đạo không có ý thức, nhưng có người có." Nói xong, Chu Thanh khẽ mỉm cười.

Nghe vậy, Vân Tiêu bên cạnh liền che miệng nhỏ của mình.

Ý của phu quân… chẳng lẽ, kẻ chủ mưu đằng sau tất cả Vô Lượng Lượng Kiếp, đều là Đạo Tổ sao?

Thiên Đạo không có ý thức, nhưng Đạo Tổ đã dung hợp Thiên Đạo lại có ý thức.

Thông Thiên, Nguyên Thủy và những người khác cũng đều chấn động trong lòng.

Đều nhận ra rằng, tiếp theo có thể sẽ nghe được nội dung không thể tưởng tượng nổi.

Trên mặt Hồng Quân vẫn bình lặng, vô cùng thản nhiên.

Thôi, dù sao có nói ra, cũng không thể thay đổi kết quả.

Ở phía bên kia, Chu Thanh tiếp tục nói.

"Thiên Đạo không có ý thức tự chủ, nhưng Hồng Quân đã dung hợp Thiên Đạo lại có ý thức." "Cho nên, mỗi lần Vô Lượng Lượng Kiếp, thực ra đều là do Hồng Quân âm thầm chủ mưu." Một câu nói vừa dứt, cả tiểu viện lập tức tĩnh lặng.

Nghe Đại Đạo Chúa Tể đích thân nói ra chuyện này, Hồng Quân trong lòng thở dài.

Quả nhiên.

Cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể đã siêu thoát vạn vật.

Pháp thuật của hắn có thể lừa được tất cả sinh linh trong Hồng Hoang, nhưng, lại không thể lừa được những sinh linh vô thượng như Đại Đạo Chúa Tể.

Ngay sau đó, Chu Thanh tiếp tục mở miệng nói: "Thực ra, Đạo Tổ Hồng Quân từ khi dung hợp Thiên Đạo, tuy rằng lăng giá trên ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, ngay cả Thiên Đạo Lục Thánh thấy Hồng Quân cũng phải gọi một tiếng lão sư, nhưng Hồng Quân vẫn không thỏa mãn điều này." "Bởi vì Hồng Hoang trong hậu thế, trải qua một lần rồi một lần luân hồi, sớm muộn cũng sẽ suy tàn, Thiên Đạo Hồng Hoang cũng sẽ theo đó mà suy yếu, Hồng Quân đã dung hợp Thiên Đạo tự nhiên cũng sẽ bị ảnh hưởng." "Hồng Quân tự nhiên muốn thoát khỏi Thiên Đạo, nhưng đã dung hợp Thiên Đạo, làm sao có thể thoát khỏi được?" "Cho nên, Hồng Quân đã lợi dụng Thiên Đạo, lại lừa gạt vô số sinh linh trong toàn bộ Hồng Hoang, sách lược Vu Yêu lượng kiếp, Phong Thần lượng kiếp, mượn lực lượng của vô số cường giả và Thiên Đạo Lục Thánh, đánh nát cả Hồng Hoang, giúp

hắn thoát ly Thiên Đạo.” Giọng Chu Thanh nhàn nhạt vừa dứt, nghe vậy, Hồng Quân trầm mặc một chút.

Không sai.

Đại Đạo Chúa Tể nói không sai một chút nào.

Hắn tinh tâm sách lược một lần rồi một lần Vô Lượng Lượng Kiếp, mục đích là để đánh nát hoàn toàn cả Hồng Hoang.

Rồi giúp hắn thoát ly Thiên Đạo, theo suy diễn của hắn, Hồng Hoang trải qua một lần rồi một lần luân hồi, sớm muộn cũng sẽ suy tàn, Thiên Đạo tự nhiên cũng sẽ dần dần suy yếu, hắn tự nhiên cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Cho nên, hắn mới nghĩ ra cách này.

Trực tiếp lừa gạt tất cả chúng sinh trong Hồng Hoang, mượn sức mạnh của họ, đánh nát Hồng Hoang, giúp hắn thoát ly Thiên Đạo.

Bên cạnh.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tây Phương Nhị Thánh nghe xong lời của Chu Thanh, trong lòng đều vô cùng phức tạp.

Thì ra là vậy, cuối cùng đã biết được bí mật thâm sâu trong Hồng Hoang.

Thì ra Hồng Hoang lượng kiếp là do đó mà sản sinh, các Thánh nhân này, chẳng qua cũng chỉ là quân cờ của Đạo Tổ Hồng Quân mà thôi.

Đạo Tổ sau khi dung hợp Thiên Đạo, đã lợi dụng sức mạnh của Thiên Đạo, lừa gạt vô số chúng sinh, lấy cả Hồng Hoang làm quân cờ, để giúp hắn thoát ly Thiên Đạo.

Thật là một thủ bút vĩ đại.

Sau khi nghe xong, mọi người trong lòng vẫn không thể bình tĩnh.

“Đúng rồi, mọi người cũng ăn gần xong rồi, vừa hay những quả ở sân sau nhà ta đã chín, ta đi hái một ít quả cho các vị đạo hữu ăn.” Chu Thanh đột nhiên nhớ ra những quả ở sân sau đã chín, liền động tâm thần.

Vừa hay nhân cơ hội này mang ra khoản đãi chư vị đạo hữu.

Nói rồi, Chu Thanh liền xoay người rời đi.

Trong sân, không khí lập tức trở nên ngượng ngùng.

Ban đầu không khí không đến nỗi ngượng ngùng như vậy.

Nhưng từ khi biết được Hồng Quân là kẻ chủ mưu đằng sau, mọi người đã thăm dò được bí mật trong lòng Đạo Tổ, nên ai cũng cảm thấy không tự nhiên.

Hồng Quân thấy vậy, khẽ thở dài, rồi mở miệng nói: “Nếu các ngươi đã biết chuyện này, vậy ngô cũng không che giấu nữa.” “Phong Thần lượng kiếp vẫn sẽ tiếp tục diễn ra, đến lúc đó các ngươi nên hiểu phải làm gì.” “Nhưng, ngô sẽ không tham gia vào cuộc chiến đấu này.” “Sau Phong Thần lượng kiếp, bất luận Tiệt Giáo đại hưng, Xiển Giáo đại hưng, hay Tây Phương Giáo đại hưng, đều do số mệnh quyết định.” Sắc mặt Hồng Quân bình tĩnh, không hề che giấu, trực tiếp nói ra.

Cũng không cần che giấu chuyện này.

Dù sao kết quả cũng như nhau.

Bên cạnh.

Các Thánh nhân nghe vậy, đều gật đầu.

Biết chuyện này, cũng không thể thay đổi được.

Bởi vì, nhân quả đã kết.

Ánh mắt Thông Thiên lóe lên, cũng không nói gì.

Nguyên Thủy và Lão Tử biết Phong Thần lượng kiếp là âm mưu của Đạo Tổ, nên trước khi Phong Thần lượng kiếp xảy ra, sẽ ra tay với Tiệt Giáo.

Đạo bất hợp, tắc bất tương vi mưu (đạo không hợp, thì không cùng mưu sự).

Chương 22

Nguyên Thủy vốn đã chướng mắt đệ tử Tiệt Giáo, chướng mắt những kẻ thấp sinh noãn hóa, bị lông đội sừng của Tiệt Giáo, nên Xiển Tiệt lưỡng giáo, tất nhiên sẽ đứng ở mặt đối lập.

Phong Thần lượng kiếp, cục diện Xiển Giáo và Tiệt Giáo tương sát, không thể tránh khỏi.

Bên cạnh, Nguyên Thủy trong lòng cũng nghĩ như vậy.

Hắn vẫn luôn khinh thường những kẻ căn nguyên thấp kém của Tiệt Giáo.

Tuyệt đối không thể để những đệ tử phúc nguyên thâm hậu của môn hạ hắn lên Phong Thần Bảng.

Cho nên, trong Phong Thần lượng kiếp, hắn sẽ tự mình ra tay, đưa đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trong lòng thì không để ý chuyện này.

Theo họ thấy, kết cục đã định sẵn.

Trong Phong Thần đại chiến, Tiệt Giáo và Xiển Giáo tương sát, thực ra đều là nội bộ Huyền Môn tương sát.

Bất kể kết cục sau này thế nào, hai giáo đều sẽ nguyên khí đại thương.

Đến lúc đó, chính là thời cơ để Tây Phương Giáo quật khởi.

Cho nên bất kể Đạo Tổ có mục đích gì khi sách lược trận Vô Lượng Lượng Kiếp này, họ đều sẽ đứng về phía Đạo Tổ.

Dù sao sau này, Tây Phương Giáo cũng sẽ là người thắng lớn nhất.

Nữ Oa và Lão Tử cũng không để ý chuyện này.

Một người môn hạ chỉ có một đệ tử, một người không có đệ tử.

Phong Thần lượng kiếp, cũng không liên quan đến họ.

Còn về việc Đạo Tổ lừa gạt tất cả chúng sinh Hồng Hoang, cũng không liên quan đến ai.

Không lâu sau, Chu Thanh đã quay trở lại.

Và mang theo một đống linh quả, chuẩn bị cho mọi người thưởng thức.

Mọi người thưởng thức một hồi linh quả, đều thu được một số lợi ích.

Ngay sau đó.

Hồng Quân đột nhiên hỏi, liệu Phong Thần lượng kiếp sắp tới có thể đánh nát toàn bộ Hồng Hoang hay không.

Nhưng… Thông Thiên, Tây Phương đều ở đây.

Hắn cũng có chút không tiện hỏi chuyện này, trong dòng suy tư.

Hồng Quân cảm thấy không còn cần thiết nữa, chi bằng lần sau lại tranh luận.

Lúc đó chỉ có một mình hắn.

Cũng tiện hỏi.

Ngay sau đó.

Hắn đột nhiên cười một tiếng, nhìn Chu Thanh, mở miệng nói: "Đạo hữu à, ta bên kia có chút việc, đợi ta vài ngày nữa sẽ tìm ngươi." Lời của Hồng Quân vừa dứt, Nguyên Thủy bên cạnh nghe vậy thần sắc khẽ động.

Đạo Tổ muốn đi rồi.

Vậy hắn cũng đi thôi.

Vừa rồi, Đại Đạo Chúa Tể nói, sau Phong Thần lượng kiếp, Xiển Giáo và Tiệt Giáo đều sẽ không thắng, Tây Phương Giáo sẽ hưng thịnh.

Hiện tại Chuẩn Đề Tiếp Dẫn nhị Thánh của Tây Phương ở đây, cũng không có cách nào tiếp tục hỏi nữa.

Đợi lần sau.

Một mình lén lút hỏi.

Nhất định phải hỏi kỹ Đại Đạo Chúa Tể về chuyện Phong Thần lượng kiếp.

Nguyên Thủy cũng nhìn Chu Thanh, chậm rãi mở miệng nói: "Đạo hữu, Lão Hồng đã muốn đi, ta cũng không quấy rầy đạo hữu nữa, đợi vài ngày nữa, ta nhất định sẽ mang theo lễ vật phong phú, đến bái kiến!" Nguyên Thủy nói xong, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa, Lão Tử cũng đều động thần sắc.

Vì Đạo Tổ và Nguyên Thủy đều muốn đi.

Ở lại đây cũng không tiện.

Thông Thiên là nhạc phụ của Đại Đạo Chúa Tể, ở lại đây còn có lý do.

Còn họ và Đại Đạo Chúa Tể cũng không có giao tình sâu sắc như vậy, nếu tiếp tục mặt dày ở lại đây, vạn nhất Đại Đạo Chúa Tể chán ghét, thì trong nháy mắt sẽ là tai họa diệt môn.

"Đạo hữu, vậy ta cũng xin phép đi trước." Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, Nữ Oa Lão Tử đều cười nói.

"Đi rồi sao?" "Vậy sau này thường xuyên đến chơi nhé." Chu Thanh cũng cười cười, mở miệng nói, không hề có ý giữ lại.

Dù sao Hồng Hoang không tính năm tháng, các vị ở đây đều là đại năng Nhân Tiên cảnh, thọ mệnh vô cùng lâu dài.

Sau này còn nhiều thời gian để tụ họp.

Hơn nữa rượu cũng uống gần hết rồi, mọi người ăn cũng có hương vị riêng.

Chủ nhà cũng đã tận tình tiếp đãi.

Nhìn vẻ mặt của mọi người, hiển nhiên đều đồng ý gia nhập vào tiểu đoàn đội của hắn rồi.

Sau này có sự giúp đỡ của mấy vị đạo hữu, trong Hồng Hoang cũng an toàn hơn rất nhiều.

Thông Thiên bên cạnh thấy vậy, trong lòng đột nhiên vui mừng.

Đi đi.

Mau mau đi đi.

Đi cho tốt.

Vừa hay có thể cùng hiền tế phát triển tình cảm.

Nếu ở đây, không biết phải làm sao để cải thiện mối quan hệ với hiền tế, nhỡ sau này Phong Thần lượng kiếp hiền tế lại không quan tâm đến Tiệt Giáo thì sao?

Thông Thiên vội vàng đứng dậy, chậm rãi mở miệng nói: "Ha ha, các vị đi thong thả nhé, ta tiễn các vị." Thấy vẻ mặt phúc hậu của Thông Thiên, các Thánh nhân trong lòng đều có chút cạn lời.

Thông Thiên thật sự coi mình là chủ nhân ở đây, rõ ràng là muốn đuổi họ đi mà.

Còn Nguyên Thủy trong lòng thì càng khó chịu hơn, nhìn thấy Thông Thiên không ngừng cố gắng xây dựng mối quan hệ tốt với vị

Đại Đạo Chúa Tể này, trong lòng có chút hoảng loạn.

Sợ rằng, sau này vị Đại Đạo Chúa Tể thật sự đứng về phe Tiệt Giáo, rồi đưa đệ tử Xiển Giáo lên Phong Thần Bảng.

Không được, lần sau nhất định phải mang thêm bảo vật dâng lên cho tiền bối, để tiền bối vui lòng.

"Vậy được, ta tiễn các ngươi." Chu Thanh cười cười, chậm rãi đứng dậy.

Khi Chu Thanh tiễn mọi người ra đến cửa, đột nhiên vỗ đầu một cái.

"Ta suýt nữa quên mất, nhà ta không còn nhiều thịt, vừa hay ta đi săn quanh sơn mạch gần đây, các vị đạo hữu, đi thong thả nhé." Chu Thanh nhìn mọi người, mở miệng nói.

Vốn dĩ những con gà rừng nuôi ở nhà đủ ăn.

Nhưng từ khi Tiểu Kumo về đây, nhạc phụ cũng thường xuyên đến chơi.

Thêm vào hôm nay lại 'chảy máu' một phen, làm mấy món ngon.

Lương thực dự trữ ở nhà quả thực có hơi thiếu.

Nhìn dáng vẻ này, mấy vị đạo hữu chắc vài ngày nữa sẽ đến chơi lần nữa.

Đương nhiên hắn cũng phải ra ngoài săn bắn, chuẩn bị thêm thức ăn, đến lúc đó tiện bề khoản đãi.

Vừa nghe Chu Thanh muốn đi săn, thần sắc Hồng Quân khẽ động.

Đại Đạo Chúa Tể đích thân đi săn!

Đi săn sao?

Chẳng lẽ muốn đi vào Hỗn Độn, săn giết những Hỗn Độn Ma

Thần còn sót lại để ăn sao?

Vừa rồi hắn cũng đã cẩn thận nếm thử những món ăn mà Đại Đạo Chúa Tể đã làm, mỗi món đều chứa đựng lượng lớn Đại Đạo mảnh vỡ và Đại Đạo thần vận.

Thịt đó, hiển nhiên không phải thịt bình thường.

E rằng thịt Long Vương, Nguyên Phượng năm xưa, cũng không thể sánh bằng thịt mà Đại Đạo Chúa Tể đã làm.

Cho nên hắn suy đoán, Đại Đạo Chúa Tể có thể muốn đi vào Hỗn Độn để săn giết những Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại.

Hồng Quân đột nhiên nảy sinh ý muốn đi theo.

Lúc đó.

Không chỉ có thể đi theo Đại Đạo Chúa Tể ngao du Hỗn Độn vô tận, săn giết Hỗn Độn Ma Thần, phát triển tình cảm.

Mà còn có thể tận mắt chứng kiến vị cường giả vô thượng ra tay.

Không chỉ Thiên Đạo Thánh nhân, nếu có thể tận mắt chứng kiến đạo vận khủng bố khi vị tồn tại vô thượng kia ra tay, đối với hắn cũng sẽ thu được lợi ích không nhỏ.

Hồng Quân vội vàng mở miệng nói: "Đạo hữu, Lão Hồng ta cũng không vội quay về, chi bằng để ta đi cùng đạo hữu săn bắn nhé, vừa hay có bạn!" Những Thánh nhân còn lại nghe vậy, cũng lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Trong dòng suy tư, họ đã hiểu rõ Đạo Tổ đang có ý định gì.

Chương 23

Ngay sau đó, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, Lão Tử Nguyên Thủy, Nữ Oa đều mở miệng nói; "Đạo hữu, xin hãy cho ta đi cùng!" "…" Chu Thanh do dự một lát, có chút ngẩn người.

Mấy tên này không về nhà sao, lại muốn theo mình đi săn nữa?

Sau một khắc suy tư, Chu Thanh đột nhiên bừng tỉnh.

Thì ra là vậy.

Bây giờ mình đã là một thành viên của tiểu đoàn đội này rồi.

Nếu ra ngoài săn bắn gặp nguy hiểm, vậy tiểu đoàn đội này cũng sẽ thiếu đi một cường giả Nhân Tiên cảnh.

Rõ ràng, mấy vị đạo hữu này đang quan tâm đến sự an toàn của mình.

Sợ mình gặp bất trắc trong khi săn bắn.

Dù sao, trong Hồng Hoang, cường giả tung hoành, nguy hiểm vô cùng.

Sơ suất một chút, có thể sẽ gặp bất trắc.

Bạn bè trong Hồng Hoang thật đoàn kết và yêu thương nhau.

Chu Thanh, khẽ mỉm cười, rồi mở miệng nói: "Được!" "Chúng ta cùng đi săn!" Lời vừa dứt.

Hồng Quân và các Thánh nhân đều lộ ra nụ cười.

Sắp có thể đi theo Đại Đạo Chúa Tể đến Hỗn Độn săn giết Hỗn Độn Ma Thần, có thể tận mắt chứng kiến nhân vật cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể đích thân ra tay, một cơ duyên hiếm có, ngàn năm khó gặp!

“Hiền tế, ta cũng đi cùng!” “Có ta!” Thông Thiên và Vân Tiêu cũng ở bên cạnh mở miệng nói.

Họ cũng mơ hồ đoán được, Chu Thanh có thể muốn đến Hỗn Độn để săn giết Hỗn Độn Ma Thần, cho nên, không thể bỏ lỡ cơ duyên này.

“Cũng được, Tiểu Kumo đi cạnh ta, ta dễ bảo vệ nàng.” Chu Thanh nhìn hai người, không từ chối.

Trong số những người có mặt, đều là Nhân Tiên cảnh sơ kỳ, chỉ có nhạc phụ là một cường giả Nhân Tiên cảnh trung kỳ.

Có ông ấy đi cùng, cũng an toàn hơn rất nhiều.

Tiểu Kumo, bản thân nàng cũng là một cường giả Nhân Tiên cảnh, đi theo cũng sẽ không có nguy hiểm.

Lúc này, Tiểu Hắc và Tiểu Bạch đều đã đến bên cạnh Chu Thanh, Côn Bằng cũng vỗ vỗ cánh, đậu trên vai Chu Thanh.

Đi Hỗn Độn săn giết Hỗn Độn Ma Thần, Côn Bằng không thể bỏ lỡ cơ duyên này.

Cứ như vậy.

Chu Thanh dẫn theo hai yêu thú cảnh giới Đại Đạo, sáu Thiên Đạo Thánh nhân, cùng với Vân Tiêu và Côn Bằng cấp Chuẩn Thánh, chuẩn bị đi vào sơn mạch săn giết yêu thú.

“Đừng, trong lòng ta có chút kích động.” Nữ Oa đi theo sau mọi người, không kìm được mở miệng nói.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân, coi thường ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, nhưng việc săn giết Hỗn Độn Ma Thần đối với họ cũng vô cùng kích thích và mới mẻ.

“Ha ha, ta cũng có chút mong chờ đây.” Hồng Quân bên cạnh cũng

lộ ra một nụ cười.

"Ừm, mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng, chuyến đi này chắc chắn nguy hiểm vô cùng." Chu Thanh quay người nói chậm rãi với mọi người.

Lần này hắn chuẩn bị chơi lớn.

Trước đây chỉ dám săn giết những yêu thú dưới Nhân Tiên cảnh trong vòng trăm vạn dặm để ăn.

Lần này có nhiều vị đạo hữu giúp đỡ như vậy, hắn chuẩn bị săn giết một con yêu thú Nhân Tiên cảnh cường đại, để cải thiện bữa ăn.

Lời vừa dứt.

Phía sau.

Hồng Quân và các Thánh nhân nghe vậy, đều sắc mặt ngưng trọng.

Đại Đạo Chúa Tể đang nhắc nhở.

Đi vào Hỗn Độn mênh mông săn giết Hỗn Độn Thần Ma, làm sao có thể không nguy hiểm chứ?

Không ngờ Đại Đạo Chúa Tể cũng sẽ quan tâm đến sự an toàn của họ.

Điều này khiến họ có chút thụ sủng nhược kinh.

Chu Thanh thấy mọi người đều gật đầu biểu thị, tiếp tục nghiêm túc mở miệng nói: "Chư vị đạo hữu hãy nhớ kỹ." "Chuyến đi này ta chuẩn bị chơi lớn, đi săn giết một con yêu thú thực lực không dưới ta, cho nên sự an toàn của chư vị ta nhất định phải chịu trách nhiệm đến cùng." "Ta sẽ tự mình sáng tạo ra một thuật pháp, truyền cho các ngươi, đến lúc đó bất kể gặp nguy hiểm gì, các ngươi đều có thể an toàn thoát thân!" Chu Thanh nghiêm trọng mở miệng nói.

Yêu thú Nhân Tiên cảnh hắn cũng là lần đầu tiên chuẩn bị săn giết, cho nên lần săn bắn này nhất định hung hiểm vô cùng.

Mấy vị đạo hữu này lo lắng an toàn của hắn, đi cùng hắn săn bắn, đương nhiên hắn phải chịu trách nhiệm về sự an toàn của họ.

"Không dưới thực lực của đạo hữu!" Hồng Quân và các Thánh nhân trong lòng đột nhiên nổ vang một tiếng, da đầu đều tê dại!

Sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch!

Không dưới cảnh giới của Đại Đạo Chúa Tể!

Chẳng phải đó cũng là một cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể sao?

Muốn đi theo Đại Đạo Chúa Tể để săn giết tồn tại khủng bố như vậy sao?

Hồng Quân và các chủ nhân cảm thấy sau lưng lạnh toát, mồ hôi lạnh thấm ướt y phục.

Vốn dĩ, Thánh nhân không thể bị dọa đến mức như vậy.

Nhưng, lát nữa sắp phải tham gia vào cuộc chiến đấu cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, những Thiên Đạo Thánh nhân này chẳng qua cũng chỉ là con kiến hôi, làm sao có thể không sợ hãi?

Không chừng, lát nữa dư âm khi hai vị tồn tại vô thượng tùy tiện giao thủ, cũng có thể tiêu diệt họ!

Không, may mà Đại Đạo Chúa Tể đã ban cho họ một đạo thuật pháp.

Thuật pháp do Đại Đạo Chúa Tể đích thân sáng tạo ra, nhất định là Đại Đạo Thần Thuật!

Cơ duyên như vậy, có đổi cả Hồng Hoang cũng không đổi được!

Nghĩ vậy.

Mọi người đều nhìn Chu Thanh, nghiêm trọng gật đầu.

Chu Thanh thấy vậy, cũng nghiêm túc, rồi chậm rãi mở miệng nói: "Thuật pháp ta sáng tạo ra, là Hồng Mông Ẩn Nặc Thuật." "Chỉ cần thi triển thuật này, người thi triển sẽ lập tức ẩn mình trong thiên địa, khí tức hoàn toàn bị cách tuyệt, có kẻ thù truy sát cũng không cần sợ hãi." Ngay sau đó, Chu Thanh truyền một đạo thuật pháp cho mọi người.

Đương nhiên, tất cả những lời vừa rồi đều là khoác lác.

Mục đích là để cổ vũ mọi người.

Cho nên cái tên cũng lấy có vẻ oai phong một chút.

Dù sao đối mặt với yêu thú Nhân Tiên cảnh khủng bố, bất kể là mấy vị đạo hữu này, áp lực nhất định là vô cùng lớn.

Cùng với việc một đạo Hồng Mông Ẩn Nặc Thuật pháp quyết được Chu Thanh truyền cho các Thánh nhân.

Sắc mặt các Thánh nhân đều nghiêm túc lại.

Quả nhiên là Đại Đạo Thần Thuật!

Tuy cái tên của thuật này nghe có vẻ hơi kỳ lạ.

Nhưng Đại Đạo thần vận trong đó lại có thể cảm nhận rõ ràng.

Tuyệt đối là thần thuật vô thượng do cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể khổ tâm nghiên cứu!

Lâu sau, mọi người chậm rãi thở ra một hơi.

Ánh mắt của Hồng Quân, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Tây Phương Nhị Thánh, Vân Tiêu đều bùng phát một đạo tinh quang.

Đại Đạo Chúa Tể đích thân truyền thụ vô thượng đạo pháp, giản

dị như thể hồ quán đỉnh vậy, trong nháy mắt họ đã lĩnh ngộ thấu triệt thuật này.

Và cảm thấy uy lực của thuật này, cũng khiến họ run sợ.

Theo họ thấy, nếu chuyên tâm tu hành thuật này, sau này nếu tu luyện sâu sắc, cường giả cấp bậc Đại Đạo muốn truy sát, cũng có thể lập tức ẩn mình trong thiên địa.

Thuật này, không chỉ có thể ẩn giấu khí tức, mà còn có thể ẩn giấu dao động tu vi, thậm chí là vận mệnh, nhân quả!

Thuật này, chính là vô thượng thần thuật!

Không hổ là Đại Đạo Chúa Tể, ra tay hào phóng, tùy tiện truyền thụ thần thuật Đại Đạo như vậy, sự kính trọng của mọi người đối với Chu Thanh lại càng tăng thêm vài phần.

Hồng Quân cảm nhận sự tinh diệu của pháp thuật này, không kìm được mở miệng nói: "Thật sự là vô thượng đạo pháp, ngô cảm thấy đợi đến khi ngô tu luyện sâu sắc, cường giả cấp bậc Đại Đạo muốn truy sát ngô, cũng chưa chắc có thể tìm thấy ngô." Nói xong, Thông Thiên và các Thánh nhân khác cũng nghiêm túc gật đầu, lộ ra vẻ vui mừng.

Pháp thuật này, trong đó ẩn chứa vô tận Đại Đạo thần vận và Hỗn Độn Đạo Tắc, quả thực khiến họ thu được lợi ích không nhỏ.

Bên cạnh.

Chu Thanh thấy vẻ mặt nghiêm túc của mọi người, cộng thêm lời của Lão Hồng, suýt chút nữa bật cười.

Một tiểu pháp thuật tùy tiện nghiên cứu ra mà lại thần diệu như vậy sao?

Khoác lác một chút thôi mà, mấy tên này thật sự coi là thật.

Thật là, tu sĩ trong Hồng Hoang tâm tính chất phác quá.

Chu Thanh nhìn mọi người, khẽ mỉm cười, chậm rãi mở miệng nói: "Nếu chư vị đạo hữu đều đã lĩnh ngộ thuật pháp này, vậy ta bắt đầu đi săn thôi!" Lời vừa dứt, Chu Thanh xoay người đi về phía sâu trong sơn mạch.

Mọi người nghe vậy, trong lòng tràn đầy mong đợi và căng thẳng.

Mong đợi là, sắp được chứng kiến cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể tương sát rồi.

Chương 24

Căng thẳng là, vạn nhất dư âm khi vị tồn tại vô thượng kia giao thủ ảnh hưởng đến họ, có lẽ lúc đó ngay cả chạy cũng không kịp.

Tuy nhiên.

Khi mọi người đi được gần nửa ngày, Hồng Quân, Thông Thiên, Nữ Oa, Vân Tiêu và những người khác đều lộ ra vẻ khó hiểu.

Đại Đạo Chúa Tể không phải muốn đi vào Hỗn Độn để săn giết Hỗn Độn Ma Thần sao.

Sao lại cứ đi lòng vòng trong tiểu sơn mạch này?

Trong lòng mọi người đều dấy lên một dấu hỏi lớn.

Lúc này.

Chu Thanh đang đi ở phía trước đột nhiên nghiêm túc lại.

"Đạo, đạo hữu, có chuyện gì vậy?" Hồng Quân phía sau thấy Chu Thanh dừng lại không động, có chút bất an.

"Chư vị cẩn thận, sắp bắt đầu đại chiến sinh tử, cho nên ta phải nhắc nhở." Chu Thanh sắc mặt nghiêm túc nói.

Sinh, sinh tử đại chiến?

Hồng Quân, Thông Thiên và những người khác trong lòng chấn động.

Có chút kinh hãi.

Trong sơn mạch vạn dặm này, chẳng lẽ có Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại sao?

Đại chiến sinh tử!

Chẳng lẽ ở đây có một con yêu thú cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể sao?

Nếu ở đây bắt đầu đại chiến cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, Hồng Hoang có thể chịu đựng được không?

Dư âm khi những cường giả như vậy tùy tiện ra tay, cũng có thể hủy diệt cả Hồng Hoang!

Lập tức.

Hồng Quân và các Thánh nhân, bao gồm cả Vân Tiêu, Côn Bằng đều sắc mặt dị thường ngưng trọng.

Chỉ có Tiểu Bạch và Tiểu Hắc, vẫn lười biếng bước đi vui vẻ, vẻ mặt thờ ơ.

Không lâu sau, Hồng Quân và các Thánh nhân đều vũ trang đầy đủ, các loại vô thượng chí bảo được lấy ra, thậm chí pháp quyết cũng ẩn ẩn tế xuất, chuẩn bị nghênh đón trận đại chiến sinh tử.

"Được, theo ta lên." Chu Thanh nhìn mọi người một cái, gật đầu.

Ừm.

Ý thức phòng bị của các vị đạo hữu thật tốt.

Đáng để truyền dạy cho thận trọng.

Chu Thanh thần niệm khẽ động, nhìn về phía sơn mạch xa xôi.

Vừa rồi trong lúc thần thức phóng ra, hắn phát hiện bên trong có một đạo khí tức ẩn tàng.

Khí tức này vô cùng thâm hậu, có thể là một con yêu thú vô cùng khủng bố.

"Chư vị đạo hữu, săn bắn bắt đầu!" Chu Thanh trầm giọng quát khẽ một tiếng, rồi ngự pháp quyết, đi về phía sơn mạch xa xôi.

Các Thánh nhân phía sau cũng gật đầu, trong lòng vô cùng căng

thẳng, theo sát phía sau.

Trong khoảnh khắc.

Dưới sự dẫn dắt của Chu Thanh.

Mọi người đã đến trước mặt con mồi.

Khi nhìn thấy con mồi, Hồng Quân, Thông Thiên, Nữ Oa, Nguyên Thủy và những người khác, trong nháy mắt đều ngây người.

"Nhân, Nhân Tiên cảnh dã trư tinh?" Mí mắt mọi người giật giật.

Phía trước.

Một con dã trư tinh trưởng thành đang lười biếng nằm trên mặt đất, xem ra đang ngủ say.

Quan trọng là, dao động tu vi trên người con dã trư tinh này, chỉ có Nhân Tiên cảnh!

Chẳng qua chỉ là một tiểu yêu thú Nhân Tiên cảnh trung kỳ mà thôi!

Con dã trư tinh Nhân Tiên cảnh kia dường như bị trọng thương, nằm đó trông yếu ớt không chịu nổi một trận gió, vẻ mặt như đèn cạn dầu.

Hồng Quân và Thông Thiên đều có chút hoài nghi nhân sinh.

Đại Đạo Chúa Tể không phải muốn đi săn Hỗn Độn Ma Thần sao? …Giết một con kiến hôi Nhân Tiên cảnh trung kỳ.

Ngay khi mọi người đang suy nghĩ trong lòng.

Chu Thanh sắc mặt ngưng trọng, nhỏ giọng nói: "Con dã trư tinh này ta đã quan sát lâu rồi, vốn dĩ chỉ có tu vi Nhân Tiên cảnh sơ kỳ, không ngờ bây giờ lại đột phá Nhân Tiên cảnh trung kỳ rồi, nhìn bộ dạng suy yếu này, nhất định là khi đột phá đã làm tổn thương đạo cơ,

cho nên thân chịu trọng thương, vì vậy ta chuẩn bị nhân cơ hội này, trực tiếp giết chết con dã trư tinh Nhân Tiên cảnh trung kỳ này!" "Chư vị đạo hữu, cứ đứng một bên xem là được." Chu Thanh sắc mặt ngưng trọng, rồi pháp quyết trong tay ngưng kết lại.

"Giết!" Lời vừa dứt.

Ánh mắt Chu Thanh lóe lên, thanh trường kiếm trong tay trực tiếp đâm về phía dã trư tinh.

Thanh trường kiếm này đã dùng vô số năm tháng, trước đây giết yêu thú dưới Nhân Tiên cảnh, chỉ cần một nhát.

Đối phương lập tức chết, không làm hỏng huyết nhục của đối phương.

Thông Thiên bên cạnh có chút ngẩn người, Hồng Quân, Nữ Oa, Lão Tử, Tây Phương Nhị Thánh, Vân Tiêu cũng thần sắc ngẩn ra.

Ở một bên khác.

Chu Thanh khẽ nheo mắt lại, rồi nhắm chuẩn góc độ, trong nháy mắt, một kiếm không tiếng động trực tiếp bùng phát, lập tức đâm xuyên tim con dã trư tinh kia.

Dã trư tinh chết ngay tại chỗ.

Với cảnh giới của Chu Thanh, giết một con yêu thú Nhân Tiên cảnh, quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thậm chí có thể dễ dàng như giết gà.

Bên cạnh, Thông Thiên, Nguyên Thủy và những người khác cảm thấy bất lực.

Thì ra Đại Đạo Chúa Tể thật sự đi săn.

Săn bắn yêu thú Nhân Tiên cảnh, hoàn toàn không giống như tưởng tượng về một trận đại chiến kinh thiên động địa, giống như

một người bình thường săn bắn dã thú bình thường, một kiếm, gọn gàng dứt khoát, kết thúc.

"Hô…" Thấy dã trư tinh bị giết chết, Chu Thanh thở phào một hơi dài, lộ ra nụ cười.

Con dã trư tinh lớn như vậy, sau khi về nhà sẽ có thịt ăn dài dài.

Hồng Quân, Nguyên Thủy, Lão Tử, Nữ Oa và những người khác cũng thu hồi pháp bảo, trong lòng suy nghĩ miên man.

Quả nhiên.

Đại Đạo Chúa Tể đúng là Đại Đạo Chúa Tể, trong hồng trần đã đạt đến cảnh giới chí cao phản phác quy chân.

Và triệt để hòa nhập làm một với hồng trần.

Tu sĩ Nhân Tiên cảnh bình thường săn bắn chẳng phải là yêu thú dưới Nhân Tiên cảnh sao?

Cẩn thận suy xét, hành vi của Đại Đạo Chúa Tể cũng là bình thường, là để hòa nhập tốt hơn vào hồng trần.

Đồng thời, các Thánh nhân trong lòng cũng thầm kinh hãi.

Một kiếm không tiếng động của Đại Đạo Chúa Tể, phi phàm bất thường!

Nếu không bị áp chế cảnh giới ra tay, e rằng một đòn, đã có thể nghiền nát con dã trư tinh kia.

Thậm chí còn tan thành tro bụi.

Đại Đạo Chúa Tể, khi ra tay mà cảnh giới không bị áp chế như vậy, lại không làm hỏng một phân một hào huyết nhục trên người dã trư tinh.

Có thể thấy, sự khống chế sức mạnh của Đại Đạo Chúa Tể đã đạt

đến một trình độ nhất định.

Sau khi trở thành Thiên Đạo Thánh nhân, căn bản không thể khống chế sức mạnh của bản thân, muốn giống như Đại Đạo Chúa Tể có thể khống chế pháp lực của bản thân đến mức vi tế như vậy, lại càng không thể.

Do đó có thể thấy.

Cảnh giới của Đại Đạo Chúa Tể nhất định đã đạt đến cảnh giới vô thượng phản phác quy chân!

"Thu hoạch không tệ, một con dã trư Nhân Tiên cảnh, đủ ăn một thời gian dài rồi." Chu Thanh chậm rãi đi đến trước con dã trư tinh, đánh giá một lượt, lộ ra nụ cười.

Rồi quay đầu nhìn lại, thấy mọi người ngây người đứng một bên, liền khẽ mỉm cười, xem ra, mấy tên này nhất định bị tu vi cao thâm mạt trắc của mình dọa sợ rồi.

Một kiếm giết chết một con dã trư tinh Nhân Tiên cảnh, có thể vô hình trung đã lập được uy, cho các vị đạo hữu biết được thực lực của mình.

Sau này trong tiểu đoàn đội, cũng không nghi ngờ gì có thêm quyền phát ngôn.

"Thế nào, chư vị đạo hữu, vừa rồi quan sát ta và con yêu thú kia giao chiến, không cảm thấy vô hình trung đã thăng tiến không ít sao?" Chu Thanh chuẩn bị nâng cao uy thế của mình trong đội ngũ, rồi chậm rãi mở miệng nói.

Lời vừa dứt, Hồng Quân và các Thánh nhân đột nhiên chấn động.

À, quả thực cảm thấy đạo tâm đã thăng tiến không ít, bởi vì đã lâu không nhìn thấy tiểu tu sĩ Nhân Tiên cảnh tương sát rồi.

Trước khi họ tiến vào đây bị áp chế cảnh giới, đều là Thiên Đạo Thánh nhân.

Chương 25

Trong toàn bộ Hồng Hoang, dưới Thánh nhân đều là con kiến hôi, họ đâu có để ý đến việc con kiến hôi tương sát.

Đột nhiên thấy một tu sĩ Nhân Tiên cảnh săn giết một yêu thú Nhân Tiên cảnh, đột nhiên trong lòng có chút cảm ngộ.

Theo họ thấy, tiền bối đang âm thầm chỉ điểm.

Tiền bối biết họ đã trầm tịch trong cảnh giới này lâu rồi, sớm đã không còn đối thủ, cũng không thể thăng tiến thêm, cho nên mới tốn bao tâm tư đưa họ ra ngoài săn bắn, mài giũa tâm cảnh của họ, để mấy Thiên Đạo Thánh nhân này cũng hòa nhập vào hồng trần, mài giũa đạo tâm.

Thật không sai, sau khi quan sát xong một trận 'đại chiến' của tiền bối.

Họ đều mơ hồ cảm thấy đạo tâm đã khoát đạt hơn một chút, không hổ là tiền bối, nhìn xa trông rộng.

Hồng Quân và Thông Thiên trong nháy mắt đã hiểu ra dụng tâm lương khổ của Chu Thanh, sự kính trọng đối với Chu Thanh lại càng tăng thêm vài phần.

"Nếu đã săn xong con mồi, chúng ta mau quay về thôi, ta cảm thấy có một luồng khí tức khủng bố đang âm thầm dòm ngó ta." Chu Thanh sắc mặt ngưng trọng lại, nói với Thông Thiên và Hồng Quân bên cạnh.

"Khí tức khủng bố?" Hồng Quân và Thông Thiên và những người khác nghe vậy trong lòng thót một cái!

Ngay cả Đại Đạo Chúa Tể cũng cảm thấy khí tức khủng bố!

Vậy nó phải khủng bố đến mức nào?

Chẳng lẽ lần này mới là yêu thú cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể thật sự?

Ngay khi Chu Thanh tiếp tục nói, đột nhiên, một tầng mây đen khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu của mọi người.

Oanh long long!

Trong mây đen khổng lồ, điện chớp sấm rền, không thể không nói là khủng bố!

Phía trên, còn có từng tầng từng tầng sát ý ngưng kết thành thực chất!

Đến đây với ý đồ không tốt!

"Không xong, đến rồi!" Chu Thanh sắc mặt biến đổi.

Vừa rồi khi Lão Hồng và Lão Nguyên săn giết dã trư tinh, hắn đã cảm nhận được một luồng khí tức ẩn tàng.

Không ngờ tên này lại nhanh như vậy.

Luồng khí tức vô thượng đó che phủ cả trăm vạn dặm bầu trời gần đó, khiến bầu trời trong khoảnh khắc tối sầm lại.

Ngay sau đó.

Mây đen bùng phát.

Từng đạo thần quang đen kịt lóe lên, chiếu sáng trời đất!

Dần dần.

Ô vân hiện hóa ra chân chính bản thể.

Một con giao long màu đen!

Chu Thanh nhìn con giao long màu đen kia, ánh mắt khẽ lóe lên.

Một con yêu thú Địa Tiên cảnh!

"Ngao!!!" Phía trên, cự long màu đen nhìn xuống những con kiến hôi Nhân Tiên cảnh phía dưới, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Nó đã sống trong sơn mạch vạn dặm này lâu rồi, bây giờ vừa mới đột phá Địa Tiên cảnh.

Vừa hay bắt mấy con kiến hôi này luyện tay.

"Đã dẫn đến yêu thú khủng bố như vậy, nhạc phụ, Tiểu Kumo, chư vị đạo hữu, mau rút lui!" Chu Thanh trầm giọng quát khẽ một tiếng.

Nói xong, cả người hắn dẫn theo Vân Tiêu tiên tử bay về hướng tiểu viện.

Hồng Quân và Nguyên Thủy cùng những người khác ở lại chỗ cũ thì nhìn nhau.

Giao long Địa Tiên cảnh?

Trong mắt họ chẳng qua cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi.

Đối mặt với con yêu thú này, mấy vị Thánh nhân chỉ cần một đạo ánh mắt, đã có thể khiến con giao long Địa Tiên cảnh này thần hồn câu diệt, vĩnh viễn không nhập luân hồi!

Nhưng, họ không quên thân phận hiện tại của mình.

Cường giả Nhân Tiên cảnh.

Và đang cùng Đại Đạo Chúa Tể cảm ngộ đạo trong hồng trần.

Nghĩ vậy, Hồng Quân chậm rãi mở miệng nói: "Vừa hay sử dụng Hồng Mông Ẩn Nặc Thuật mà Đại Đạo Chúa Tể đã truyền cho ta trước đó!" Lời của Hồng Quân vừa dứt.

Khí tức của cả người hắn lập tức biến mất, cả người hắn biến

mất trong thiên địa.

Nguyên Thủy, Thông Thiên và những người khác cũng sáng mắt, đều sử dụng Hồng Mông Ẩn Nặc Thuật mà Chu Thanh đã truyền cho trước đó, ngay sau đó, từng đạo thân ảnh tiêu tán trong thiên địa.

Phía sau.

Giao long màu đen thấy cảnh này, lập tức ngẩn ra.

Người đâu?

Đi đâu rồi?

Sau khi cẩn thận tra xét khí tức xung quanh, phát hiện khí tức của mấy con kiến hôi đã tiêu tán trong thiên địa, ngay sau đó giao long màu đen bất lực rống lên một tiếng, chậm rãi rút lui.

Lúc này.

Trong tiểu viện của Chu Thanh.

Chu Thanh nắm tay Vân Tiêu tiên tử, đang nhìn Hồng Quân, Nguyên Thủy và những người khác bên cạnh.

"Thế nào, các vị, Hồng Mông Ẩn Nặc Chi Thuật của ngô thế nào?" Chu Thanh cười cười.

Các Thánh nhân nghe vậy, đều sáng mắt.

Sau khi sử dụng Đại Đạo Thần Thuật, họ cảm thấy như thể bị cách tuyệt khỏi thiên địa, căn bản không ai có thể phát giác khí tức của họ!

Thậm chí họ không khỏi cảm thấy, đạo tâm của mình dường như càng thêm sáng tỏ, thấu triệt hơn một chút.

"Đạo hữu thuật này, quả thực huyền diệu, không ngờ con yêu thú kia thật sự không phát hiện ra chúng ta!" Nguyên Thủy bên cạnh cười

nhạt một tiếng, mở miệng nói.

Không ngờ, trong lòng hắn lúc này lại đang ghi hận con hắc long kia.

Hắn vốn luôn chán ghét những kẻ thấp sinh noãn hóa.

Hôm nay con súc sinh đó lại dám động thủ với hắn, đợi sau khi rời khỏi đây, nhất định phải giết vài con long tộc để giải hận!

"Đây là thuật pháp ta tiềm tâm nhiều năm sáng tạo ra, đương nhiên là tinh diệu." "Được rồi, con mồi đã săn được, ta đưa Tiểu Kumo về nhà đây, chư vị đạo hữu cũng đi thong thả nhé." Chu Thanh nhìn mọi người, cười nói.

Có thể săn được con dã trư tinh Nhân Tiên cảnh này, mấy vị đạo hữu cũng đã giúp đỡ không ít.

Đợi lần sau, nhất định phải khoản đãi mọi người một phen thật tốt.

"Vậy ngô và các vị không quấy rầy đạo hữu nữa." Hồng Quân cũng khẽ mỉm cười, mở miệng nói.

Đại Đạo Thần Thuật mà tiền bối truyền thụ, vô cùng huyền diệu.

Hắn phải nhanh chóng quay về Tử Tiêu Cung, tham ngộ cho thật tốt một phen.

"Hiền tế à, ta cũng xin phép về trước một chút, đợi lần sau lại đến chơi nhé." Thông Thiên cũng ôm suy nghĩ như vậy, rồi nhìn Chu Thanh, mở miệng nói.

"Được, các vị đi thong thả nhé." Chu Thanh vẫy vẫy tay, tiễn các Thánh nhân rời đi.

Bên cạnh tiểu sơn mạch nơi Chu Thanh cư trú.

Hồng Quân, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Tây Phương Nhị Thánh,

Nữ Oa, vừa mới xuất hiện từ trong sơn mạch, đều không khỏi cảm thấy thân tâm thả lỏng.

Sau khi rời khỏi tiểu sơn mạch, cảnh giới của họ cuối cùng đã khôi phục lại cảnh giới Thiên Đạo Thánh nhân.

Ngay sau đó.

Từng đạo khí tức Hỗn Nguyên vô thượng bùng phát, cả Hồng Hoang trong khoảnh khắc không khỏi rung chuyển.

Ức vạn vạn sinh linh cảm nhận sức mạnh pháp tắc Hỗn Nguyên khủng bố, đều không kìm được quỳ rạp trên đất, hoảng sợ bất an.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và các Tiên Thiên đại năng khác, lại càng đổ dồn ánh mắt về phía các Thánh nhân đang ở, lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Các Thánh nhân, lại sắp có động thái lớn sao?

Lâu sau.

Sức mạnh pháp tắc trên người các Thánh nhân mới dần dần tiêu tán.

Hồng Quân liền nhìn các Thánh nhân, chậm rãi mở miệng nói: "Đại Đạo Chúa Tể ẩn thế tu hành trong hồng trần, các ngươi hãy nhớ kỹ, không được tùy tiện tiết lộ chuyện này." "Nếu thật sự có kẻ không biết sống chết quấy rầy Đại Đạo Chúa Tể tu hành, cả Hồng Hoang đều có thể phải đối mặt với một trận tai họa diệt môn." "Và, hôm nay chúng ta cũng đã nhận được nhiều lợi ích như vậy, cho nên đều tán đi thôi." Lời Hồng Quân vừa dứt, mọi người đều không khỏi gật đầu.

Chuyến đi này, quả thực đã thu được lợi ích cực lớn.

Đầu tiên, Ngộ Đạo Trà do Đại Đạo Chúa Tể ban tặng, không chỉ thăng tiến thần hồn của họ, mà còn khiến chân linh của họ càng thêm ổn cố.

Lại có rượu đó, trong đó ẩn chứa lượng lớn Đại Đạo thần vận!

Còn về những món thịt mà Đại Đạo Chúa Tể đích thân làm, Đại Đạo mảnh vỡ trong đó càng khiến họ cảm thấy tâm thần chấn động.

Lại có, Hồng Mông Ẩn Nặc Thuật, và các Đại Đạo Thần Thuật khác, người ta trực tiếp truyền cho họ.

Chương 26

Đều là ân tình lớn.

"Đợi đã, Đạo Tổ, vừa rồi chúng ta quan sát Đại Đạo Chúa Tể ngụy trang thành tu sĩ Nhân Tiên cảnh diệt sát con yêu thú kia, Đạo Tổ có cảm thấy bản thân có chút biến hóa nào không?" Nguyên Thủy đột nhiên không kìm được mở miệng nói.

Từ khi quan sát trận chiến vừa rồi, hắn đột nhiên cảm thấy cảnh giới đã đình trệ từ lâu hơi nới lỏng ra rất nhiều.

Hắn đã dừng lại ở Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên lâu rồi.

Ít nhất cũng đã mấy hội nguyên.

Có thể nói, đạt đến cấp bậc này, muốn thăng tiến là vô cùng khó khăn, nhưng, vừa rồi thấy Đại Đạo Chúa Tể diệt sát con yêu thú kia, hắn cảm thấy nút thắt sắp bị phá vỡ.

Điều đó thực sự khiến hắn cảm thấy chấn động trong lòng.

Bên cạnh, Hồng Quân nghe vậy, gật đầu, mở miệng nói: "Không sai, ta cũng cảm thấy bản thân có chút biến hóa." "Theo ta thấy, Đại Đạo Chúa Tể cố ý âm thầm chỉ điểm chúng ta." "Và, từ khi trở thành Thánh nhân, đã bao lâu rồi chúng ta không còn chiến đấu như những tu sĩ bình thường nữa?" "Bàn Cổ đại thần năm xưa, trong Hỗn Độn mênh mông, đã chiến đấu với vô số Hỗn Độn Ma Thần, cuối cùng đơn độc chống lại ba ngàn Ma Thần, mới chứng đắc Lực Chi Đại Đạo, tuy cuối cùng chứng đạo thất bại, nhưng cũng hóa thành Hồng Hoang đại lục ngày nay." "Chúng ta, sau khi trở thành Thánh nhân, coi thường ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, vẫn luôn không tiếp tục chiến đấu mài giũa, cho nên cảnh giới đã đình trệ vô số năm tháng, hiển nhiên, Đại Đạo Chúa Tể đã thấy được điểm thiếu sót của chúng

ta, cho nên mới cố ý dẫn dụ hắc giao long ra tay, giao chiến với nó, để chúng ta trong quá trình quan sát, hòa nhập vào cuộc sống phàm trần, như vậy, cuối cùng mới có thể đạt đến cảnh giới phản phác quy chân như tiền bối." "Đại Đạo Chúa Tể là nhân vật cấp bậc nào, ngụy trang thành tu sĩ Nhân Tiên cảnh, nhưng cảnh giới và sự lĩnh ngộ về đạo của ngài vẫn ở đó, cho nên chúng ta trong quá trình quan sát, tự nhiên sẽ thu được lợi ích to lớn." "Có thể nói, Đại Đạo Chúa Tể dụng tâm lương khổ." Hồng Quân thở dài một tiếng, lúc này, hắn mới hiểu được dụng tâm lương khổ của Chu Thanh.

Bên cạnh, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Thông Thiên và những người khác nghe vậy, đều chấn động trong lòng!

Thì ra Đại Đạo Chúa Tể đang âm thầm chỉ điểm!

Đúng vậy.

Cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, đều chọn ẩn mình trong hồng trần, tham ngộ Đại Đạo.

Những Thánh nhân đã tu vi đình trệ lâu rồi như họ, hòa nhập vào hồng trần, thể nghiệm cuộc sống tương sát của tu sĩ bình thường, nhất định có thể thu được một tâm cảnh khác biệt.

Hèn chi cảm thấy đạo tâm của mình đều ổn cố không ít.

Thì ra là tiền bối đang âm thầm chỉ điểm.

Nếu không nghe lời của Đạo Tổ, có lẽ bây giờ họ vẫn không phản ứng kịp.

"Được rồi, ngô phải về Tử Tiêu Cung." "Đúng rồi, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Phong Thần lượng kiếp sắp đến, các ngươi phải chuẩn bị kỹ càng nhé." Nói xong, Hồng Quân cười cười, trực tiếp tiêu tán trong thiên địa.

Cùng với lời của Hồng Quân vừa dứt, Nguyên Thủy phất phất tay

áo, nhìn chằm chằm Thông Thiên, mở miệng nói: “Thông Thiên sư đệ, vừa rồi con giao long súc sinh bị lông đội sừng kia thấy chúng ta sinh sát niệm, ngươi còn nhớ chứ?” “Trong Hồng Hoang, bởi vì có thêm những kẻ thấp sinh noãn hóa, bị lông đội sừng súc sinh, mới trở nên hỗn loạn không chịu nổi!” “Theo ta thấy, Thông Thiên cũng nên về quản lý những đệ tử bị lông đội sừng kia, để chúng bớt làm việc ác, an tâm chuẩn bị lên Phong Thần Bảng đi!” Nói xong, Nguyên Thủy không khỏi lộ ra một nụ cười.

Tuy Thông Thiên là nhạc phụ của Đại Đạo Chúa Tể, nhưng trong lúc đó, hắn đã hiểu rõ tình hình của Đại Đạo Chúa Tể, Đại Đạo Chúa Tể ẩn mình trong hồng trần, cảm ngộ đạo tâm, khẳng định sẽ không tham gia vào chuyện lượng kiếp trong Hồng Hoang.

Nếu không, việc tu hành trong hồng trần của Đại Đạo Chúa Tể chẳng phải sẽ bị phá hỏng giữa chừng sao?

Ai cũng không biết vị đại năng kia rốt cuộc đã ẩn mình trong hồng trần bao lâu rồi, tuyệt đối không thể vì một Thông Thiên và Vân Tiêu nhỏ bé mà phá hỏng việc tu hành trong hồng trần.

Cho nên, hắn hoàn toàn không cần sợ hãi bất kỳ phương diện nào.

Ở một bên khác.

Thông Thiên nghe vậy, sắc mặt lập tức lạnh xuống.

Hắn biết Nguyên Thủy đang tính toán gì.

Hiện tại hiền tế ẩn mình trong hồng trần cảm ngộ đạo tâm, không thể quản chuyện của Tiệt Giáo, cho nên Nguyên Thủy mới tứ vô kỵ đạn (không kiêng nể gì).

Nhưng, Tiệt Giáo bây giờ không chỉ có một mình Thông Thiên.

Còn có Côn Bằng Yêu Sư nữa!

Vừa rồi hắn cố ý quan sát Côn Bằng, phát hiện tu vi của Côn Bằng sắp chứng đạo Hỗn Nguyên.

Lúc đó, dù hiền tế vị Đại Đạo Chúa Tể không giúp Tiệt Giáo.

Hoàn toàn có thể đưa Côn Bằng ra giúp Tiệt Giáo!

Như vậy, vừa có thể không phá hỏng việc tu hành trong hồng trần của hiền tế, vừa có thể mượn sức mạnh của hiền tế!

Nghĩ vậy, Thông Thiên phẩy phẩy tay áo, lạnh giọng nói: "Nhị sư huynh, vậy đợi đến ngày Phong Thần lượng kiếp nhé!" "Xem xem đệ tử Tiệt Giáo của ngô lên Phong Thần Bảng, hay đệ tử quý giáo lên Phong Thần Bảng!" "Đúng rồi, ngô nhớ trong Thập Nhị Kim Tiên của sư huynh, Vân Trung Tử đã chết rồi phải không, dường như ngay cả Phong Thần Bảng cũng không lên được!" "…" Nguyên Thủy tức đến toàn thân run rẩy.

Thông Thiên dám ở trước mặt các Thánh nhân nhắc đến nỗi đau của hắn sao?

"Hừ, Thông Thiên, Phong Thần lượng kiếp gặp!" Nguyên Thủy phất phất tay áo, không chuẩn bị ra tay đánh nhau, rồi chuẩn bị rời đi.

Nơi đây không xa sơn mạch nơi Đại Đạo Chúa Tể cư trú, không thể ra tay quấy rầy cuộc sống của Đại Đạo Chúa Tể.

Trong tay Thông Thiên có Tru Tiên Kiếm Trận, một mình hắn cũng chưa chắc có thể làm gì được.

Trong tình huống này, Lão Tử, Nữ Oa, Tây Phương Nhị Thánh cố kỵ thần uy của Đại Đạo Chúa Tể, cũng chưa chắc có thể giúp đỡ.

Cho nên hắn chọn nhẫn nhịn một thời gian.

Đợi về Côn Luân Sơn, cẩn thận chọn mấy kiện pháp bảo, rồi dâng lên cho Đại Đạo Chúa Tể.

Tốt nhất là còn thu nhận vài nữ đệ tử phúc duyên thâm hậu, dâng lên cho Đại Đạo Chúa Tể.

Thông Thiên nghe vậy, không nói gì, cũng chuẩn bị xoay người rời đi.

Hắn về cũng có việc quan trọng phải làm, chuẩn bị truyền Hồng Mông Ẩn Nặc Thuật cho đệ tử của mình.

Vô Lượng Lượng Kiếp hung hiểm vô cùng, những đệ tử đó đều là bảo bối của hắn, không thể mất đi.

Vừa hay truyền Đại Đạo Thần Thuật cho họ, để phòng vạn nhất, có thể giữ được mạng.

Nữ Oa, Lão Tử, Tây Phương Nhị Thánh cũng chuẩn bị rời đi.

Ở lại đây cũng không còn cần thiết nữa.

Dù sao Đại Đạo Chúa Tể vẫn luôn ẩn cư ở đây, vừa hay quay về chọn vài kiện bảo vật, dâng lên cho Đại Đạo Chúa Tể, kéo gần tình cảm.

Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng theo đó trở về đạo tràng của mình.

Thông Thiên vừa về đến Kim Ngao Đảo, liền phát hiện Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu và Triệu Công Minh đang đợi sẵn trong Ngọc Hư Cung.

"Sư tôn, người đã về rồi, sao không đi gặp phu quân của Vân Tiêu tỷ tỷ vậy?" "Vị tiệt giáo cô gia kia trông thế nào ạ, căn nguyên ra sao, có đẹp trai phong độ, cốt cách hơn người không?" "Đúng rồi, tiệt giáo cô gia tu vi đã đạt đến cảnh giới nào rồi, đã đạt đến cảnh Chuẩn Thánh chưa?" "Sư tôn, khi nào người dẫn hai chúng con đi thăm tiệt giáo cô gia của chúng ta đi?" Thông Thiên vừa bước vào Ngọc Hư Cung, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đã vây quanh người, ríu rít không

ngừng.

Triệu Công Minh cũng vô cùng tò mò về vị tiệt giáo cô gia này, nên mấy ngày nay vẫn luôn đợi Thông Thiên trở về ở Ngọc Hư Cung.

Hắn muốn xem thử rốt cuộc là thần thánh phương nào đã cưới muội muội của mình.

"Ai, thôi được rồi, thôi được rồi." Thông Thiên bị Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu làm phiền đến mức có chút bực mình, bất đắc dĩ lắc đầu, rồi cười nói: "Tiệt giáo cô gia đang ở một sơn mạch hoang vắng, nếu các ngươi tò mò thì cứ đi mà xem đi." "Nhưng hãy nhớ kỹ, không được trêu chọc tiệt giáo cô gia, nếu chọc giận người ta, hoặc quấy rầy đối phương thanh tu hồng trần, nếu không thì vi sư cũng không cứu nổi các ngươi đâu!" "Thậm chí cuối cùng, Tiệt giáo sẽ vạn kiếp bất phục!" Thông Thiên nói xong, liền nói cho ba người vị trí cụ thể của ngọn núi nhỏ nơi Chu Thanh đang ở, rồi cả người biến mất trong Ngọc Hư Cung.

Hắn phải tranh thủ thời gian lĩnh ngộ đại đạo thần thuật kia, tự nhiên không có thời gian để nói nhảm với Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu.

Đợi Thông Thiên biến mất tại chỗ, ba người nhìn nhau.

Quỳnh Tiêu tươi cười thoáng cứng lại, rồi nhìn về phía Triệu Công Minh, mở miệng nói: "Sư huynh, sư tôn nói nếu ta xúc phạm vị tiệt giáo cô gia kia, ngay cả sư tôn cũng không thể bảo vệ ta, thậm chí cả Tiệt giáo cũng có họa diệt vong, vậy ta có nên đi không?" Trên mặt Bích Tiêu cũng lộ ra vẻ do dự.

Bởi vì lúc sư tôn nói chuyện rất nghiêm túc, nên bọn họ cũng phải cẩn thận hành sự.

Đồng thời, cũng không muốn gây phiền phức cho sư tôn, càng không muốn liên lụy Tiệt giáo.

“Đi!

Sao lại không đi được chứ?” “Là muội phu của Triệu Công Minh ta, ta muốn xem thử người này có đủ tư cách không, đi thôi!” Triệu Công Minh sắc mặt trầm xuống, có chút nóng lòng.

Đối với hắn, Vân Tiêu đã lớn, giống như bị cướp đi vậy, khiến trong lòng hắn có chút khó chịu.

Nếu đối phương đủ xuất sắc, tự nhiên sẽ không làm khó đối phương.

Nhưng nếu đối phương căn nguyên ngoan liệt, tu vi thấp kém, vậy thì đừng trách linh bảo trong tay hắn không nể tình!

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu ở bên cạnh thấy vậy, liền gật đầu.

Đã vậy sư huynh nhất định muốn đi xem, vậy thì bọn họ cũng đi xem cùng vậy.

Vừa hay cũng muốn biết, tiệt giáo cô gia rốt cuộc trông thế nào.

Ngay sau đó.

Ba người biến mất tại chỗ, theo vị trí mà Thông Thiên đã cho, bay về phía xa.

Hồng Hoang rộng lớn, vô cùng to lớn.

Ba người dù là cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng phải mất hơn trăm năm, mới đến trước ngọn núi nơi Chu Thanh đang ở.

Trước ngọn núi, ba người cảm ứng được khí tức của Vân Tiêu.

Hơn nữa khí tức đã ở lại đó hơn trăm năm.

Rõ ràng, trong trăm năm gần đây, Vân Tiêu hẳn là không rời khỏi ngọn núi.

“Cuối cùng cũng có thể gặp tỷ tỷ rồi.” Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu

cảm nhận khí tức còn sót lại của Vân Tiêu, cũng không khỏi vui mừng trong lòng.

Tình cảm ba tỷ muội tự nhiên không cần phải nói, hai người đã lâu không gặp Vân Tiêu, cũng không khỏi có chút nhớ mong.

"Để ta xem thử người này trông như thế nào!" Triệu Công Minh thân hình khôi ngô trầm giọng quát lên, rồi nhanh chóng tiến vào trong sơn mạch.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu hai tỷ muội cũng theo sát phía sau.

Vừa bước vào trong sơn mạch.

Triệu Công Minh đột nhiên sắc mặt biến đổi!

Tu vi của hắn đã bị áp chế!

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, tu vi cấp Chuẩn Thánh vốn có của mình, ở đây lại bị áp chế xuống cảnh giới Nhân Tiên.

"Chuyện gì thế này?

Nơi đây có quỷ dị!" Triệu Công Minh sắc mặt ngưng trọng.

Chương 27

Có thể lặng lẽ áp chế tu vi cảnh giới Chuẩn Thánh xuống cảnh giới Nhân Tiên, ít nhất cũng phải là chuyện mà Thánh Nhân mới có thể làm được.

Chẳng lẽ vị tiệt giáo cô gia kia, là một tồn tại cấp Thánh Nhân sao?

"Sư huynh, tu vi của ta cũng bị áp chế xuống cảnh giới Nhân Tiên!" Phía sau Triệu Công Minh, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu cảm nhận sự dao động pháp lực trong cơ thể, gương mặt xinh đẹp cũng căng thẳng, trong lòng có chút thấp thỏm bất an.

Có thể dễ dàng áp chế tu vi xuống cảnh giới Nhân Tiên như vậy, thì điều đó có nghĩa là đối phương có thực lực dễ dàng diệt sát bọn họ.

Hèn chi sư tôn dặn phải cẩn thận lời nói hành động, đừng dễ dàng chọc giận vị tiệt giáo cô gia kia.

Không ngờ người này tu vi lại đáng sợ đến thế!

"Đi thôi!" Triệu Công Minh dùng thần thức bao trùm cả sơn mạch, lập tức phát hiện ra căn nhà nhỏ nơi Chu Thanh đang ở.

Ngay sau đó dẫn Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đi về phía căn nhà nhỏ.

Một lát sau.

Ba người đứng trước cửa căn nhà nhỏ.

"Xem kìa, đến rồi." Triệu Công Minh nhìn chằm chằm căn nhà nhỏ trước mắt, trầm giọng nói.

Đồng thời, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu trong lòng vừa căng thẳng

vừa mong đợi.

Căng thẳng vì không biết vị đại năng ẩn thế này rốt cuộc là cường giả cấp bậc nào, mong đợi vì sắp có thể nhìn thấy tiệt giáo cô gia.

Khi Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đến gần sân, chuẩn bị gõ cửa, đột nhiên phát hiện có một con chim đang lười biếng nằm trên mặt đất.

"Ơ, con chim này trông có vẻ quen quen?" Triệu Công Minh đột nhiên lộ ra vẻ tò mò, đánh giá con chim gầy gò trước mắt.

"Côn Bằng Yêu Sư!" Một lát sau, Triệu Công Minh đột nhiên tim đập mạnh một cái, nhận ra thân phận của con chim này.

Chẳng phải là Côn Bằng nổi danh lừng lẫy trong Hồng Hoang sao?

Từng là Vạn Yêu Chi Sư, Côn Bằng Yêu Sư!

Vị này cũng giống như sư tôn của hắn, là một trong tam thiên khách Tử Tiêu Cung năm xưa, một Tiên Thiên Đại Năng!

Bây giờ, lại nằm lười biếng ở đây như một con sủng vật sao?

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu ở bên cạnh lúc này cũng sắc mặt biến đổi, chú ý đến Côn Bằng.

"Các ngươi vào đi, chủ nhân đang dùng bữa với Vân Tiêu tiên tử đó." Côn Bằng thấy Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu xuất hiện trước sân, khẽ liếc mắt một cái, truyền âm cho ba người.

Sau đó, lại tiếp tục lười biếng nằm xuống một bên.

Lúc này, nó vừa mới ăn xong một lượng lớn Hỗn Độn Thần Mễ, đang trong thần thức cảm nhận vô lượng Đại Đạo Pháp Tắc.

Cảm giác như sắp đột phá, chứng đạo Hỗn Nguyên rồi.

“Chủ nhân????” Não hải Triệu Công Minh oanh minh một tiếng.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu hai vị tiên tử càng sắc mặt cứng đờ!

Côn Bằng lại trở thành một con tiểu sủng?

Tiệt giáo cô gia rốt cuộc là đại năng phương nào?

Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cũng chưa chắc có thể khiến Côn Bằng Yêu Sư cam tâm tình nguyện trở thành một con tiểu sủng đúng không?

Chẳng lẽ, tiệt giáo cô gia không chỉ ở cảnh giới Thánh Nhân, mà còn siêu việt Thánh Nhân, là một tồn tại vô thượng?

Ba người trong lòng vô cùng kinh hãi.

Đồng thời, còn liên tưởng đến một chuyện.

Năm xưa sư tôn mang về một bức họa, trong bức họa đó có vô tận Đại Đạo thần vận lưu chuyển, vô cùng huyền diệu.

Lúc đó sư tôn nói, bức họa đó là cầu được từ một ẩn thế cao nhân.

Giờ đây liên kết lại.

Vị ẩn thế cao nhân kia chẳng lẽ chính là tiệt giáo cô gia sao?

Nghĩ vậy.

Trong lòng ba người càng thêm thấp thỏm bất an.

“Đi thôi, hai vị sư muội.” “Đã đến rồi, chúng ta vào xem, sư tôn đã đồng ý cho chúng ta rồi, cũng không nên xảy ra chuyện lớn gì.” Trầm ngâm một lát, Triệu Công Minh chậm rãi mở miệng nói.

Ở bên cạnh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu nghe vậy, gật đầu.

Có sư huynh ở đây, sự hoảng loạn trong lòng cũng giảm đi rất nhiều.

Ngay sau đó, mọi người nhẹ nhàng mở cánh cửa gỗ, bước vào trong sân.

Trong sân, không có ai.

Chỉ có một con gà mái và một con mèo trắng đang đi lại khắp nơi.

"Vân Tiêu sư muội và tiệt giáo cô gia đâu?" Triệu Công Minh nhìn thấy trong sân không có ai, có chút nghi hoặc.

Ngay sau đó.

Hắn nhìn thấy Chiếu Yêu Kiếm, Thủy Hỏa Hoa Lam trên mặt đất, đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Chẳng phải là pháp bảo hộ thân của Vân Trung Tử, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo sao?

Sao lại ở đây?

Chuyện Vân Trung Tử bị diệt sát, tự nhiên hắn cũng đã nghe nói.

Nhưng không hiểu rõ cụ thể diễn biến, càng không biết rốt cuộc là ai đã diệt sát Vân Trung Tử.

Hiện tại.

Khi nhìn thấy Thủy Hỏa Hoa Lam, Chiếu Yêu Kiếm trên mặt đất, trong lòng hắn đột nhiên hiện lên một khả năng.

Hẳn là tiệt giáo cô gia đã ra tay, trực tiếp đánh chết Vân Trung Tử, diệt trừ một mối họa lớn cho Tiệt giáo!

"Sư huynh, huynh nhìn con chó đen lớn kia kìa, miệng nó đang ngậm Thần Tiên Thủy Hỏa Trụ của Vân Trung Tử không phải sao?" Quỳnh Tiêu đột nhiên chú ý đến sự tồn tại của Tiểu Hắc, mặt tươi cười thoáng cứng lại, kinh ngạc nói.

Triệu Công Minh đưa mắt nhìn về phía xa, nhìn Tiểu Hắc một cái, ánh mắt hơi lóe lên.

Thần Tiên Thủy Hỏa Trụ.

Là một trong những pháp bảo hộ thân mà Vân Trung Tử tin cậy nhất.

Năm xưa Nguyên Thủy Thiên Tôn đặc biệt ban cho.

Đệ tử Tiệt giáo và đệ tử Xiển giáo gần đây không ít lần động thủ, pháp bảo trong tay mỗi Thập Nhị Kim Tiên, hắn đều nhận biết rõ ràng.

Khi nhìn thấy Thần Tiên Thủy Hỏa Trụ, hắn đã xác định một điều.

Vân Trung Tử, nhất định đã bị tiệt giáo cô gia diệt sát!

"Theo ta suy đoán, tiệt giáo cô gia nhất định là một ẩn thế đại năng, có khả năng là một Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tiệt giáo cô gia ra tay diệt sát Vân Trung Tử, điều đó biểu thị người đã đứng về phe Tiệt giáo của chúng ta." "Hèn chi sư tôn lại đồng ý cho Vân Tiêu sư muội gả cho người này, hóa ra là như vậy." "Hai vị sư muội, lát nữa khi gặp vị tiệt giáo cô gia này, nhất định phải đặc biệt tôn trọng người, nghe rõ chưa!" Triệu Công Minh âm thầm dặn dò.

Là đệ tử truyền thừa của Thông Thiên, hắn cũng biết Vô Lượng Lượng Kiếp bùng nổ sẽ đáng sợ đến mức nào.

Rất có khả năng đệ tử Tiệt giáo sẽ bị đưa lên bảng Phong Thần.

Hiện tại, Tiệt giáo lại có thêm một vị cô gia mạnh mẽ như vậy, nhất định có thể bảo vệ Tiệt giáo vô ưu trong Phong Thần Lượng Kiếp!

"Sư muội đã rõ!" Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu nghe vậy, đều sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

Bọn họ cũng biết tầm quan trọng của vị cô gia này đối với Tiệt giáo, nên lúc này, cũng không dám lơ là.

Đúng lúc ba người đang thầm truyền âm, Tiểu Hắc cách đó không

xa đột nhiên ngáp một cái, chú ý đến ba người, thần sắc khựng lại.

Ngay sau đó.

Một giọng nói vang lên trong não hải ba người.

"Chủ nhân đang ẩn tu trong hồng trần, tuyệt đối đừng quấy rầy chủ nhân tu hành hồng trần!" "Không được tiết lộ thân phận, để tránh phá hoại tâm cảnh của chủ nhân!" Giọng nói đó đột nhiên vang dội từ sâu thẳm thần thức của mọi người, khiến tim mọi người đập mạnh!

Giọng nói của ai?

Có thể là một tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh.

Chủ nhân của giọng nói đó, có thể không tiếng động truyền âm vào sâu trong thần thức sao?

Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu đều sắc mặt biến đổi, nhìn quanh.

Nhưng lại phát hiện xung quanh không có ai xuất hiện.

Chẳng lẽ...

Ngay lập tức.

Ba người đều đưa mắt nhìn về phía con chó đen lớn đang nằm đó.

Sâu thẳm linh hồn có một cảm giác mơ hồ, giọng nói kia chính là do con chó đen bình thường kia phát ra.

Ngay sau đó.

Cảnh tượng trước mắt ba người đột nhiên thay đổi.

Chương 28

Tiểu Hắc ở phía trước, đột nhiên trong não hải của họ biến thành một con Hỗn Độn Cự Thú khổng lồ vô cùng.

Xung quanh, có từng luồng khí tức Đại Đạo lưu chuyển!

Đại Đạo thần vận!

Tim Triệu Công Minh ba người run rẩy dữ dội.

Con chó đen này là một tồn tại vô thượng cấp Đại Đạo sao?

"Gâu gâu gâu!" Thấy ba người ngây ra tại chỗ, Tiểu Hắc nheo mắt, sủa hai tiếng.

Dường như đang đáp lại ba người, rằng giọng nói vừa rồi là do nó phát ra.

"Quả nhiên, là một tồn tại cấp Đại Đạo!" "Bất quá, vị tiền bối này, hình như chỉ là một linh sủng?" Triệu Công Minh da đầu không ngừng tê dại.

Hèn chi sư tôn dặn không được chọc giận vị tiệt giáo cô gia kia, nếu chọc giận thì Tiệt giáo có thể gặp họa diệt vong.

Hóa ra vị tiền bối này là một Đại Đạo Chúa Tể!

Lúc này, nhìn lại căn nhà nhỏ, Triệu Công Minh và những người khác đột nhiên cảm thấy đây là một thế giới khác.

Đúng lúc mọi người đang kinh hãi, trong phòng đột nhiên có tiếng nói vọng ra.

"Tiểu Hắc, ồn ào quá, không phải nhạc phụ đại nhân đến rồi sao?" Lời vừa dứt.

Một bóng người chậm rãi bước ra từ trong phòng.

Đập vào mắt Triệu Công Minh và những người khác là một thanh niên mặc đồ nông dân.

Không hề có cảm giác thần bí khó lường của một tuyệt thế cao nhân.

Lại giống như người đang đứng trước mắt chỉ là một người bình thường.

Một nông dân bình thường.

Thấy vậy.

Ánh mắt Triệu Công Minh lóe lên.

Nhìn người trước mắt, phu quân của Vân Tiêu sư muội, tiệt giáo cô gia.

Lúc này, hắn chợt nhớ lại lời con chó đen vừa nói.

Lập tức bừng tỉnh đại ngộ, quả nhiên, vị tồn tại vô thượng này đã ngụy trang thành một nông dân bình thường, hiển nhiên là đang tham ngộ tâm cảnh trong hồng trần.

Nếu lúc nãy tiền bối chó đen không nói cho hắn biết chuyện này, hắn đã thực sự nghĩ người trước mắt chỉ là một nông dân mà thôi.

Quả không hổ là Đại Đạo Chúa Tể.

Cảnh giới như vậy, quả nhiên thần bí khó lường.

Ở một bên khác.

Chu Thanh thấy Triệu Công Minh ba người, đột nhiên ngây người.

Không phải là nhạc phụ chứ.

Ba người này anh cũng không quen biết a.

Một nam hai nữ, ăn mặc không tầm thường, trông không phải nhân vật bình thường.

Bất quá tu vi không cao, cũng giống anh đều chỉ là cảnh giới Nhân Tiên mà thôi.

Sau khi nhìn thấu tu vi của ba người, Chu Thanh liền yên tâm.

Ngay sau đó khẽ mỉm cười, chậm rãi mở miệng nói: "Không biết ba vị đạo hữu quang lâm hàn xá, có chuyện gì sao?" Một tiếng "đạo hữu", lập tức khiến ba người Triệu Công Minh thụ sủng nhược kinh.

Chẳng phải là lũ kiến cảnh giới Chuẩn Thánh, lại được một cường giả cấp Đại Đạo Chúa Tể gọi là đạo hữu, nào có tư cách đó chứ.

Bất quá Triệu Công Minh chuyển niệm một cái.

Tiền bối nhất định đã hòa nhập vào hồng trần, lúc này trạng thái giống như nông dân, nên cách xưng hô như vậy cũng bình thường.

Ngay sau đó, Triệu Công Minh cũng làm theo, chắp tay, chậm rãi mở miệng nói: "Tại hạ Triệu Công Minh, hai vị này là hai vị muội muội của tại hạ, chúng ta đến đây, đặc biệt là để gặp Tiểu Kumo cô nương." "Nghe nói đạo hữu đã cưới Tiểu Kumo cô nương làm vợ, nên ta đặc biệt đến bái phỏng một phen, tiện thể xem Tiểu Kumo gần đây thế nào rồi." Nghe vậy, Chu Thanh lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Hóa ra là hai muội muội và đại ca của Tiểu Kumo.

Trong khoảng thời gian Tiểu Kumo sống cùng anh, cô cũng đã kể cho anh một số chuyện về gia đình mình.

Trong đó có nhắc đến một người anh trai và hai người em gái.

Gọi là trưởng huynh như phụ, vị Triệu Công Minh đạo hữu này, theo lý mà nói, cũng là người nhà vợ.

Nghĩ vậy, trên mặt Chu Thanh lập tức hiện lên nụ cười, ngay sau đó vội vàng mở miệng nói: "Hóa ra là người nhà của Tiểu Kumo, mau

mời vào, ta đi chuẩn bị một ít rượu ngon thức ăn ngon cho Triệu Công Minh đại ca và hai vị muội muội!" "Tiểu Kumo, đại ca và hai muội muội của nàng đến rồi!" Nói xong, Chu Thanh liền quay người đi vào trong phòng, bắt đầu trổ tài.

Anh vốn hiếu khách, tình cảm giữa Tiểu Kumo và anh cũng ngày càng sâu đậm, giờ người nhà vợ đến, tự nhiên không thể không khoản đãi một phen.

"Đại ca đến rồi sao?" Trong phòng, Vân Tiêu tiên tử đang buồn chán nghe vậy, mắt sáng lên, vội vàng đứng dậy, đi ra ngoài phòng.

Đã rời khỏi Tiệt giáo lâu như vậy, cô cũng có chút nhớ sư huynh sư muội.

"Đại ca, hai vị sư muội, cuối cùng cũng đến thăm thiếp." Vân Tiêu vừa bước ra khỏi phòng, liền thấy Triệu Công Minh ba người đang đứng tại chỗ, trên mặt tươi cười lập tức hiện lên.

"Sư tỷ!" Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu hai vị tiên tử cũng đã lâu không gặp Vân Tiêu, tự nhiên trong lòng dấy lên nỗi nhớ, ngay sau đó tiến lên ôm Vân Tiêu một cái thật chặt.

"Sư muội, thấy muội bình an, vi huynh ta cũng yên tâm nhiều rồi." Triệu Công Minh ở một bên lộ ra một tia cười, mở miệng nói.

Vốn dĩ, hắn cứ nghĩ tiệt giáo cô gia chỉ là loại người lừa gạt muội muội tầm thường.

Thậm chí, trước đó, hắn đã chuẩn bị kỹ càng để dạy dỗ vị tiệt giáo cô gia kia một trận.

Không ngờ, sư muội lại tìm được một chỗ nương tựa tốt đến vậy.

Cường giả cấp Đại Đạo Chúa Tể!

Triệu Công Minh, có một muội phu cấp Đại Đạo Chúa Tể!

Đi ra ngoài, còn phong quang hơn cả thành Thánh Nhân.

Trong nhất thời, Triệu Công Minh cảm thấy thể diện của mình tăng vọt.

"Đại ca, nhị muội, tam muội, trước đó, sư tôn có nói với các huynh muội không, không được quấy rầy tiền bối thanh tu hồng trần?" "Lần trước sư tôn và thiếp đã xác nhận, phu quân là một tồn tại vô thượng cấp Đại Đạo Chúa Tể, đang trong hồng trần để rèn giũa đạo tâm, nên tuyệt đối đừng chọc giận tiền bối, cũng đừng phá hoại cuộc sống của tiền bối." Vân Tiêu vội vàng truyền âm cho ba người.

Triệu Công Minh cùng Quỳnh Tiêu Bích Tiêu nghe vậy, thần sắc lập tức nghiêm túc lại.

Sư tôn Thông Thiên tự nhiên không nói chuyện này, nhưng ở đây, bọn họ đã cảm nhận được thần uy vô thượng của vị tồn tại kia!

Vạn Yêu Chi Sư Côn Bằng lại trở thành một con chim sủng vật.

Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương bị lắp thành cột cờ, ngay cả một con chó mà tiền bối nuôi cũng là yêu thú cấp Đại Đạo.

Nếu còn không nhìn ra, thì mấy năm nay bọn họ hoàn toàn sống uổng phí rồi.

Tiếp đó, Triệu Công Minh truyền âm cho Vân Tiêu tiên tử: "Yên tâm đi sư muội, vi huynh hiểu mà, sư muội không tin vi huynh làm việc sao?" "Vi huynh còn không kịp tôn kính vị tiền bối kia nữa là, sao có thể xúc phạm người được?" Quỳnh Tiêu Bích Tiêu ở bên cạnh nghe vậy, gương mặt xinh đẹp khựng lại.

Trước đó sư huynh chẳng phải nói, muốn dạy dỗ tiệt giáo cô gia một trận sao.

Bây giờ, phong cách đột nhiên thay đổi rồi.

Ở một bên khác, Chu Thanh bưng từng món mỹ thực, đi đến trước mặt mọi người.

"Ba vị, cứ từ từ thưởng thức, ta đi lấy một vò rượu!" "Đại ca của Tiểu Kumo thân hình khôi ngô như vậy, nhìn là biết người thiện ẩm, hôm nay chúng ta không say không về!" Chu Thanh hào phóng đặt thức ăn xuống trước mặt mọi người, sau đó quay người rời đi, chuẩn bị mang hai vò rượu ngon để khoản đãi mọi người.

"Đại ca, nhị muội, tam muội, ngồi đi." "Đúng rồi, những món mỹ thực này các huynh muội phải ăn nhiều một chút, trong đó có lợi ích rất lớn, trước đây sư tôn còn tranh giành ăn với thiếp đó." Vân Tiêu tươi cười, kéo ba người ngồi xuống một bên, mở miệng nói.

"Sư tôn lại tranh giành vật phàm tục này với muội ăn sao?" Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu nghe vậy, gương mặt xinh đẹp khựng lại.

Triệu Công Minh cũng lộ ra vẻ khó tin.

Sư tôn là Thánh Nhân cao cao tại thượng, đồ ăn có ngon đến mấy, cũng không thể tham lam khẩu vị đúng không?

"Thường thì huynh muội sẽ hiểu." Vân Tiêu đẩy món thịt kho đến bên cạnh ba người, khẽ mỉm cười nói.

Đồng thời, cô cũng động đũa.

Một thời gian thường xuyên ăn những vật thần vô thượng này, gần trăm năm nay vẫn luôn tham ngộ những mảnh vỡ Đại Đạo trong đó.

Cô cảm thấy, mình sắp chứng đạo Hỗn Nguyên rồi.

"Được, vậy vi huynh nếm thử." Triệu Công Minh lộ ra vẻ ý động.

Hắn muốn xem thử, món ăn mà Thánh Nhân cũng không nhịn được tranh giành rốt cuộc có vị gì.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu ở bên cạnh cũng đều cầm đũa, gắp một miếng thịt sườn đưa vào miệng.

Ngay sau đó.

Một miếng thịt vừa vào bụng.

Sắc mặt Triệu Công Minh đột nhiên 'bá' một tiếng, biến đổi!

Mảnh vỡ Đại Đạo!

Trong đó có mảnh vỡ Đại Đạo!

Hắn có thể cảm nhận, trong món thịt kho, mỗi một sợi huyết nhục đều ẩn chứa vô lượng mảnh vỡ Đại Đạo.

Chương 29

Trong khoảnh khắc chân linh run rẩy, tầng rào cản đã đình trệ vô tận năm tháng mơ hồ muốn phá vỡ!

Hiện tại hắn có một cảm giác.

Nếu rời khỏi sơn mạch này, hắn có thể lập tức chém đi đệ tam thi!

"Đại Đạo cơ duyên!" Triệu Công Minh trong lòng kinh hãi một tiếng, lúc này cũng không còn để ý hình tượng hay không hình tượng nữa, vội vàng gắp từng miếng thịt kho, nhét vào miệng.

Hèn chi Vân Tiêu sư muội ăn thịt lại có lợi ích lớn đến vậy.

Căn bản không phải đang ăn thịt, mà là đang tham ngộ Đại Đạo Pháp Tắc a!

Lúc nãy còn tò mò, vì sao sư tôn đường đường là Thiên Đạo Thánh Nhân, lại tham lam khẩu vị, lại tranh giành thịt ăn với Vân Tiêu sư muội.

Hắn mà gặp, hắn cũng tranh giành a!

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu ở bên cạnh cũng mặt mày hồng hào.

Bọn họ có thể cảm nhận, trong vô tận tế bào đa nguyên vũ trụ trong cơ thể, có một dòng nước ấm do Đại Đạo Pháp Tắc hội tụ lại đang dũng động!

Trong khoảnh khắc như vậy, bọn họ cảm thấy chân linh của mình đang tiến hành biến đổi, thăng hoa đến cực hạn!

Đây là thịt gì?

Huyết nhục của Hỗn Độn Thần Ma, cũng không thể ẩn chứa mảnh vỡ Đại Đạo đúng không?

“Sư muội a, đây là thịt gì, trong đó lại ẩn chứa mảnh vỡ Đại Đạo?” Triệu Công Minh cảm nhận mảnh vỡ Đại Đạo trong cơ thể không ngừng dung hợp, vô cùng chấn động, ngay sau đó vội vàng truyền âm cho Vân Tiêu.

“Sư huynh, đó là thịt lợn rừng yêu thú cảnh giới Hỗn Nguyên.” “Thịt yêu thú cảnh giới Hỗn Nguyên?” Triệu Công Minh nghe xong câu nói đó, suýt chút nữa ngã khỏi chỗ ngồi.

Cố gắng kìm nén sự chấn động trong lòng, Triệu Công Minh hít sâu một hơi, sau đó mở miệng nói với Vân Tiêu: “Sư muội, đừng lừa gạt vi huynh nữa, yêu thú cấp Hỗn Nguyên, đó là tồn tại cùng đẳng cấp với Thánh Nhân, coi thường chúng sinh Hồng Hoang, sao có thể bị làm thịt được?” “Hỗn Nguyên giả, vĩnh hằng bất diệt, một niệm biết quá khứ, hiện tại, vị lai, một niệm biết nhân quả, một niệm phá vận mệnh, chân linh khắc sâu trong trường hà vận mệnh, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể ma diệt, thịt yêu thú cảnh giới Hỗn Nguyên, quá hoang đường rồi.” Lời vừa dứt, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu cũng gật đầu.

Sư huynh nói không sai.

Cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng là đại năng vô thượng cấp Thánh Nhân.

Tồn tại như vậy, đã siêu thoát luân hồi vận mệnh, sao có thể bị diệt sát?

Trừ khi Đại Thần Bàn Cổ năm xưa chứng đạo thất bại, thân hóa Hồng Hoang, từ đó về sau chưa từng nghe nói vị Thánh Nhân nào sẽ chết.

Bọn họ cũng có chút không tin.

Một bên.

Vân Tiêu nghe vậy, lại lắc đầu.

Món thịt kho trên bàn, chính là con lợn rừng yêu tinh mà phu quân đã săn được lúc đầu.

Mặc dù con lợn rừng yêu tinh đó bị nhìn giống như yêu thú cảnh giới Nhân Tiên, nhưng cô cảm thấy, không thể đơn giản như vậy được.

Phu quân là Đại Đạo Chúa Tể, đang trong hồng trần rèn giũa tâm cảnh, làm sao có thể đi ăn thịt yêu thú cảnh giới Nhân Tiên chứ?

Nên cô cho rằng, con lợn rừng yêu tinh đó, nhất định là yêu thú cảnh giới Hỗn Nguyên.

Mặc dù Hỗn Nguyên Thánh Nhân quả thật là tồn tại chí cao vô thượng, vĩnh hằng bất diệt.

Nhưng phu quân lại là cường giả cấp Đại Đạo Chúa Tể!

Trước mặt Đại Đạo Chúa Tể, Thiên Đạo Hồng Hoang chẳng khác gì lũ kiến, cường giả Đại Đạo cũng chỉ là phù du mà thôi, một con yêu thú cảnh giới Hỗn Nguyên, bị diệt sát đi chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Vân Tiêu tươi cười hiện lên vẻ nghiêm túc, chậm rãi mở miệng nói: "Thật sự là yêu thú cảnh giới Hỗn Nguyên làm thành món thịt này." "Mặc dù cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên vĩnh hằng bất diệt, nhưng phu quân đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo Chúa Tể, diệt sát cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên, tự nhiên là một việc dễ như trở bàn tay." Lời vừa dứt.

Não hải Triệu Công Minh "oanh long" một tiếng!

Thấy muội muội mình gương mặt nghiêm túc, hắn biết, Vân Tiêu không hề nói dối!

Món thịt trên bàn, thật sự là do yêu thú cảnh giới Hỗn Nguyên làm thành!

Triệu Công Minh trong lòng vô cùng kinh hãi, trên trán đều nổi lên mồ hôi.

Tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên a, lại bị diệt sát như vậy sao?

Thật sự quá đáng sợ.

Triệu Công Minh chỉ là một Chuẩn Thánh thấp kém mà thôi, lại có thể ăn huyết nhục của yêu thú cấp Hỗn Nguyên.

Triệu Công Minh chỉ cảm thấy da đầu tê dại, miếng thịt trên tay đột nhiên không còn ngon nữa.

Cường giả Hỗn Nguyên vĩnh hằng bất diệt, hôm nay ăn huyết nhục của họ, vạn nhất một ngày nào đó vị cường giả cấp Hỗn Nguyên đó quay về, có trực tiếp tìm đến tính sổ không?

Không, hắn chuyển niệm một cái.

Đại Đạo Chúa Tể đã ra tay đánh chết con yêu thú này, nhất định đã ma diệt chân linh của nó.

Nên, hình như cũng không cần lo lắng chuyện đó.

"Ăn!" Triệu Công Minh nhìn một bàn đầy món thịt làm từ yêu thú cảnh giới Hỗn Nguyên, đột nhiên mắt sáng lên, bắt đầu điên cuồng ăn.

Huyết nhục Hỗn Nguyên, ăn một miếng cũng là kiếm lời a!

Thấy sư huynh mình ăn uống bất chấp hình tượng, Vân Tiêu tiên tử bất đắc dĩ cười cười, sau đó cũng từ từ ăn.

Một bên, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu lúc này cũng động đũa, gắp từng miếng thịt bỏ vào miệng mình.

Món thịt làm từ yêu thú cấp Hỗn Nguyên, trong đó ẩn chứa mảnh

vỡ Đại Đạo, đơn giản là có lợi ích to lớn với bọn họ.

Thậm chí, có thể mượn những mảnh Đại Đạo Pháp Tắc trong huyết nhục, để xung kích hỗn nguyên cảnh giới.

Ở một bên khác, Chu Thanh bưng một vò rượu lớn đi đến.

Sau đó đặt vò rượu xuống trước bàn đá.

"Đại ca của Tiểu Kumo là đại huynh của ta, Chu Thanh!" "Đại huynh, ta kính huynh một ly!" Chu Thanh chậm rãi rót một ly rượu cho Triệu Công Minh, khẽ mỉm cười, mở miệng nói.

Sau đó một hơi uống cạn.

Triệu Công Minh ở bên cạnh nghe vậy, da mặt giật giật.

Đại Đạo Chúa Tể tự mình rót rượu!

Lại còn gọi mình là đại huynh!

Hắn nào có thể chịu đựng nổi chứ!

Mặc dù biết tiền bối đang tĩnh tu trong hồng trần, nhưng hắn chỉ là một Chuẩn Thánh, làm sao có thể chịu đựng được sự khoản đãi thịnh tình như vậy của tiền bối.

"Uống đi, lẽ nào đại huynh không nể mặt ta, một người em rể sao?" Chu Thanh uống xong, thấy Triệu Công Minh ngây ra, bất động, liền nhíu mày.

Đối mặt với ánh mắt của Chu Thanh, Triệu Công Minh tim đập mạnh một cái, vội vàng nâng ly rượu.

"Ta nào dám không nể mặt muội phu a!" "Muội phu, ngô cũng kính một ly!" Ngay sau đó, một ly rượu được uống cạn.

Uống xong, Triệu Công Minh chỉ cảm thấy vừa căng thẳng vừa kích thích.

Suýt chút nữa chọc giận Đại Đạo Chúa Tể, vừa rồi Đại Đạo Chúa Tể tự mình kính rượu cho hắn, hắn lại đứng ngây ra đó, đơn giản là không nể mặt Đại Đạo Chúa Tể a.

Nhưng mà.

Dù sao đi nữa, được một tồn tại vô thượng gọi là muội phu, muội phu, thật sự rất kích thích!

Đúng lúc Triệu Công Minh đang thầm sảng khoái trong lòng vì hai tiếng "muội phu" đó.

Đột nhiên.

Trong não hải của hắn, vô tận dị tượng hiện ra!

Địa dũng kim liên, thiên hoa loạn trụy, vô tận mảnh vỡ Đại Đạo trong khoảnh khắc đó, hoàn toàn dung nhập vào thần hồn của hắn, vô biên vô tế Hỗn Nguyên Pháp Tắc đang tràn ngập, bầu trời rộng lớn!

Mơ hồ giữa hỗn độn, hắn có thể thấy tam thiên pháp tắc đang luân chuyển, có Đại Đạo uy thế mang theo thiên uy cuồn cuộn, hạo hạo đãng đãng!

Oanh long!

Một tiếng nổ lớn đột nhiên bùng nổ trong sâu thẳm thần hồn của Triệu Công Minh, trong khoảnh khắc đó.

Chân linh đột nhiên khựng lại, trong hỗn độn mênh mông, mơ hồ chạm đến quỹ tích của Đại Đạo!

Cũng là, lúc này, Triệu Công Minh đã tìm thấy đạo của mình!

Thuộc về Đại Đạo!

Nếu không có gì bất ngờ, hắn hoàn toàn có thể dựa vào con Đại Đạo mà hắn đã chạm đến, để chứng ngộ Hỗn Nguyên!

Ngay sau đó.

Đôi mắt Triệu Công Minh từ từ mở ra.

Lúc này, những gì hắn có thể cảm nhận hoàn toàn không giống trước nữa.

Triệu Công Minh đã tìm thấy con đường của mình, một niệm có thể đảo ngược càn khôn, một niệm cũng có thể khuấy động vận mệnh chúng sinh.

Trừ Hỗn Nguyên Thánh Nhân ra, tất cả mệnh số trong thiên địa rộng lớn đều nằm trong mắt hắn, đạo pháp tự nhiên, bất kỳ sự vật nào cũng không thể thoát khỏi.

Dần dần, cảnh tượng trong mắt Triệu Công Minh dần trở lại bình tĩnh, khí tức cũng ổn định lại.

Bên ngoài, Chu Thanh tự nhiên cũng chú ý một chút, sau đó khẽ mỉm cười, mở miệng nói: "Đại huynh vừa rồi hình như đã chìm vào đốn ngộ?" Nghe vậy, Triệu Công Minh gật đầu.

Hắn biết, Đại Đạo Chúa Tể đã nhìn thấu tất cả.

Chương 30

Một ly rượu, lúc vừa uống, cảm thấy bình thường.

Nhưng.

Vừa vào bụng.

Cả người hắn lại xảy ra thay đổi lớn đến vậy, ngay cả con đường Đại Đạo sẽ đi trong tương lai, cũng chạm đến quỹ tích của nó.

Cơ duyên vô thượng!

Nếu tự mình mò mẫm, có thể vạn năm, thậm chí mấy hội nguyên, cũng không thể chạm đến quỹ tích của Đại Đạo.

Hắn nhìn lại, một hành động của Đại Đạo Chúa Tể đối với hắn, không kém gì ân truyền đạo!

Trong lòng Triệu Công Minh, địa vị của Chu Thanh có thể sánh ngang với địa vị của Thông Thiên Giáo Chủ!

Trong lòng Triệu Công Minh đối với Chu Thanh càng kính trọng hơn mấy phần, đồng thời, hắn cũng hiểu, nhất định là Đại Đạo Chúa Tể nể mặt Vân Tiêu, nên mới âm thầm chỉ điểm.

Nếu không.

Triệu Công Minh hắn nào có đức có năng, lại có thể khiến Đại Đạo Chúa Tể tự mình truyền thụ Đại Đạo?

Ngay sau đó.

Triệu Công Minh hướng về phía Vân Tiêu tiên tử ném một ánh mắt cảm ơn.

"Thật sự ngộ đạo?" Chu Thanh thấy Triệu Công Minh gật đầu, đột nhiên ngây người.

Tên này đúng là một quái thai!

Không đúng, cả gia đình đều là quái thai!

Tiểu Kumo kể từ khi gả cho anh, cách ba ngày năm bữa lại có thể tiến vào cảnh giới ngộ đạo, tu vi tăng vọt.

Nhạc phụ lần trước cũng thế, chơi cờ với anh một ván, đã đột phá một cảnh giới.

Bây giờ đại ca của Tiểu Kumo cũng vừa uống rượu vừa tiến vào cảnh giới ngộ đạo!

Sinh linh trong Hồng Hoang đều có thiên phú cao đến vậy sao?

Khiến Chu Thanh trong lòng phiền muộn, xuyên việt Hồng Hoang lâu như vậy, đừng nói là nhập đạo, đột phá cũng không được mấy lần.

Vô tận năm tháng, mới chỉ vừa vặn đạt đến cảnh giới Nhân Tiên.

Đôi khi thậm chí còn cảm thấy.

Nếu không có cái hệ thống chó má này, cảnh giới của anh bây giờ có thể đã sớm đạt đến cảnh giới Địa Tiên rồi. 【Ký chủ đang hô hấp, tu vi +1+1+1+1+.....】Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống chó má vang lên trong tai Chu Thanh.

"Cút ngay!" Chu Thanh đang buồn bực, tiếng "+1" lại lần nữa vang lên trong não hải, sắc mặt lập tức tối sầm.

Ở một bên khác.

Triệu Công Minh đột nhiên thần sắc khẽ động, lấy Định Hải Thần Châu ra.

"Ta cũng mang theo một ít lễ vật cho muội phu, món này xin tặng muội phu." Nói xong, Triệu Công Minh đưa hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu vào tay Chu Thanh.

Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu là bảo vật mạnh nhất trong tay hắn, uy lực cường đại.

Bình thường hắn vẫn luôn không nỡ dùng.

Nhưng lúc này, hắn lại chọn làm quà tặng cho Chu Thanh.

Hắn đã chạm đến sự tồn tại của Đại Đạo trong tay Đại Đạo Chúa Tể, lại ăn thịt yêu thú cấp Hỗn Nguyên, nhận được nhiều lợi ích như vậy, nếu không thể hiện chút tâm ý, thì Triệu Công Minh làm việc không chu toàn.

Mặc dù mất đi một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lại đổi lấy hảo cảm của Đại Đạo Chúa Tể.

Giao dịch này, đáng giá!

Bên cạnh, Tam Tiêu thấy Triệu Công Minh lấy Định Hải Thần Châu ra, làm quà tặng cho Chu Thanh, vẻ mặt xinh đẹp khựng lại.

Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu!

Đó là linh bảo vô thượng mà sư tôn đã ban cho sư huynh năm xưa!

Truyền thuyết kể rằng khi hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu được thúc giục, sẽ phát ra ngũ sắc hào quang, làm mê hoặc thần thức lục giác của kẻ địch, uy năng to lớn như sức mạnh của tứ hải!

Sở hữu bảo vật này, Đại La Kim Tiên đối mặt với cường giả Chuẩn Thánh, mặc dù chưa chắc có thể đánh lại, nhưng bảo toàn tính mạng thì không thành vấn đề!

Sư huynh, lại nỡ lòng nào tặng linh bảo như vậy cho Đại Đạo Chúa Tể?

Hắn nghĩ, sư huynh hiến bảo vật này cho Đại Đạo Chúa Tể, là để kéo gần mối quan hệ giữa Tiệt giáo và Đại Đạo Chúa Tể.

Như vậy, Đại Đạo Chúa Tể đã nhận bảo vật, khi Tiệt giáo gặp

nạn, cũng không thể thờ ơ.

Sư huynh thật sự nhìn xa trông rộng!

Nhìn hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu trước mắt, Chu Thanh mắt sáng lên, nhận lấy, nhận lấy!

Cuối cùng cũng có một món quà ra dáng!

Mấy viên châu này bên ngoài sáng bóng lộng lẫy, lấp lánh ánh sáng trắng trong, không những nhìn đẹp mắt, mà còn hữu dụng nữa.

Vừa hay có thể treo ở cửa phòng.

Treo như vậy, căn phòng cũng sáng sủa hơn nhiều.

Nhìn lại những thứ vỡ nát mà lão Hồng, lão Nguyên, và nhạc phụ đã tặng trước đó.

Lão Hồng tặng một cây thương sắt rỉ sét.

Lão Nguyên tặng một lá cờ rách nát.

Nhạc phụ đại nhân mặc dù tặng nhiều đồ hơn một chút, nhưng cái búa nát đó, có đẹp bằng dạ minh châu này không?

Nghĩ vậy, Chu Thanh khẽ mỉm cười, mở miệng nói: "Haha, đa tạ đại huynh nha, đại huynh cũng khách khí quá, ta cũng không khách sáo nhận lấy đâu." Lời vừa dứt.

Chu Thanh không chút tiếng động thu hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu.

"Tiền bối đã nhận!" Triệu Công Minh thấy Chu Thanh nhận hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, trong lòng lập tức vui mừng khôn xiết.

Tiền bối đã nguyện ý nhận linh bảo, vậy có nghĩa là đã chấp nhận tâm ý của hắn!

Mối quan hệ với vị Đại Đạo Chúa Tể này lại gần hơn một bước!

Triệu Công Minh trong lòng vui vẻ khôn xiết, nếu không phải hắn không còn linh bảo nào có thể lấy ra, thậm chí hắn sẽ tặng Chu Thanh hai món.

"Dạ minh châu này trông không tồi, vừa hay hai mươi bốn viên." "Trong Hồng Hoang có một vị đại năng, tên là Nhiên Đăng Đạo Nhân, dạ minh châu của ông ta và hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu của ta có chút tương tự." "Không tồi, không tồi." Chu Thanh sau khi nhận hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, cũng có chút vui vẻ, không nhịn được mở miệng nói.

Theo như anh biết, trong số các đệ tử truyền thừa của Thông Thiên Thánh Nhân Tiệt giáo, có tài thần Triệu Công Minh cũng có hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu.

Đáng tiếc, cuối cùng Triệu Công Minh đã chết trong Đại Chiến Phong Thần, Định Hải Thần Châu cuối cùng cũng rơi vào tay Nhiên Đăng.

Nếu hai mươi bốn viên dạ minh châu này của anh là hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu thì tốt biết mấy.

Truyền thuyết hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực vô cùng đáng sợ.

Nếu có thể sở hữu bảo vật này, dù tu vi thấp kém, trong toàn bộ Hồng Hoang, cũng có chỗ đứng.

"Nhiên Đăng?

Nhiên Đăng có hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu?" Triệu Công Minh nghe vậy, lông mày nhíu lại.

Đại Đạo Chúa Tể nói lời này, có ý gì?

Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu trong tay hắn, là do sư tôn Thông Thiên ban cho, là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không có bao nhiêu loại.

Có thể được gọi là hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, cũng chỉ có một chuỗi.

Hơn nữa, kể từ khi sư tôn ban cho linh bảo này, linh bảo vẫn luôn trong tay hắn, chưa từng giao cho người khác.

Vậy, trong lời của Đại Đạo Chúa Tể, Nhiên Đăng cũng có một chuỗi Định Hải Thần Châu sao?

Nghĩ vậy, Triệu Công Minh vội vàng mở miệng hỏi: "Muội phu a, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu mà Nhiên Đăng Đạo Nhân sở hữu đó, có phải là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?

Có phải là chuỗi Định Hải Thần Châu mà Thông Thiên Thánh Nhân đã từng sở hữu không?" Nghe vậy, Chu Thanh hơi kinh ngạc.

Không ngờ đại ca của Tiểu Kumo lại biết nhiều như vậy, biết Định Hải Thần Châu vốn là của Thông Thiên Giáo Chủ.

Ngay sau đó, Chu Thanh đặt chén rượu trong tay xuống, chậm rãi mở miệng nói: "Không sai, chuỗi Định Hải Thần Châu đó, là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Lời nói của Chu Thanh vừa dứt, Triệu Công Minh càng thêm bối rối.

Có chút mơ hồ.

Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu rõ ràng là của mình, sao trong lời của Đại Đạo Chúa Tể, lại trở thành pháp bảo của Nhiên Đăng Xiển giáo rồi?

Không chút do dự, Triệu Công Minh tiếp tục mở miệng hỏi:

“Muội phu a, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu không phải là do Thông Thiên Thánh Nhân truyền cho Triệu Công Minh sao, sao lại biến thành pháp bảo của Nhiên Đăng rồi?” Lời nói của Triệu Công Minh vừa dứt, một bên, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu cũng đều lộ ra vẻ nghi hoặc.

Họ cũng tò mò nhìn về phía Chu Thanh, hỏi xem có chuyện gì.

“...” Thấy mọi người đều hướng ánh mắt về phía mình, Chu Thanh sắc mặt khựng lại.

Nếu nói ra một số chuyện trong Đại Chiến Phong Thần, chẳng phải sẽ tiết lộ thiên cơ sao?

Nếu bị Thiên Đạo hoặc Đạo Tổ Hồng Quân phát hiện tiết lộ thiên cơ, chẳng phải sẽ bị diệt sát trong phút chốc sao?

Chương 31

Nghĩ vậy, Chu Thanh lắc đầu, mở miệng nói: "Thiên cơ bất khả tiết lộ a, những đại thần thông giả đó, nào phải loại tiểu tu sĩ như chúng ta có thể bàn luận được." "Phu quân, người nói thật đó." "Huống hồ, những đại thần thông giả đó nào có để ý chúng ta những tiểu tu sĩ bàn luận chứ, nếu đại thần thông giả vì người khác nghị luận mấy câu mà nổi giận, chẳng phải đạo tâm sẽ không ổn định, cuối cùng vô duyên với Đại Đạo sao?" Vân Tiêu ở bên cạnh biết Chu Thanh đã hoàn toàn nhập vai một nông dân cảnh giới Nhân Tiên, ngay sau đó vội vàng thuận lời nói theo.

Trên mặt Triệu Công Minh cũng hiện lên nụ cười, mở miệng nói: "A, muội phu, đại thần thông giả, nào có để ý lời nói của chúng ta chứ?" "Nếu tùy ý đánh giết sinh linh, nghiệp lực quấn thân, cũng không có lợi cho tu hành a." Lời nói của Vân Tiêu và Triệu Công Minh vừa dứt, Chu Thanh liền suy nghĩ một phen.

Tiết lộ một chút, hẳn là không có vấn đề gì chứ?

Cũng không biết hệ thống chó má này có thể bảo vệ mạng mình không?

"Được rồi, một chút chắc không sao đâu, những tồn tại đó hẳn sẽ không chú ý đến ta." Sau khi suy nghĩ một lát trong lòng, Chu Thanh khẽ nhấp một ngụm rượu, sau đó chậm rãi mở miệng nói: "Thôi được, ta kể cho các ngươi nghe chuyện gì đã xảy ra." Lời vừa dứt, Triệu Công Minh và Tam Tiêu lập tức lộ ra thần sắc nghiêm túc, tai dựng thẳng lên.

Côn Bằng đang lười biếng phơi nắng trong sân cũng nghe thấy tiếng mọi người nói chuyện, ngay sau đó vỗ vỗ cánh, bay vào trong

sân.

Tiểu Hắc và Tiểu Bạch thì vẫn tiếp tục nằm lười biếng trên mặt đất, không động đậy.

Chúng không hề có chút hứng thú nào với những thứ này.

Thấy mọi người tập trung tinh thần, Chu Thanh khẽ mỉm cười, mở miệng nói: "Chuyện này phải bắt đầu từ Đại Chiến Phong Thần." "Vốn dĩ hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu là linh bảo mà Thông Thiên Thánh Nhân đã ban cho Triệu Công Minh." "Sau đó, khi Phong Thần Lượng Kiếp bắt đầu, Triệu Công Minh truy sát Nhiên Đăng Đạo Nhân trên núi Vũ Di Sơn, vốn dĩ Nhiên Đăng Đạo Nhân không đánh lại Triệu Công Minh, nhưng đúng lúc đó có hai tán nhân trên núi Vũ Di Sơn, Tiêu Thăng, Tào Bảo, đã dùng Lạc Bảo Kim Tiền thu đi hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh, đồng thời cứu Nhiên Đăng Đạo Nhân." "Đồng thời, Tiêu Thăng đã bị Triệu Công Minh diệt sát bằng Thần Tiên Diệt, trong tình huống không còn hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, thực lực của Triệu Công Minh giảm sút đáng kể, không thể đối kháng với Nhiên Đăng và Tào Bảo cầm Lạc Bảo Kim Tiền, nên đành phải rút lui vô vọng." "Vì vậy cuối cùng, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu đã rơi vào tay Nhiên Đăng." Chu Thanh chậm rãi kể lại một hơi, mọi người nghe xong đều sắc mặt biến đổi.

Đặc biệt là Triệu Công Minh, trong lòng vô cùng phức tạp.

Hai tán nhân trên núi Vũ Di Sơn, Tào Bảo, Tiêu Thăng tự nhiên hắn cũng biết.

Chỉ là hắn không qua lại với hai người đó.

Không ngờ cuối cùng hai tán nhân đó lại giúp Nhiên Đăng Xiển giáo đối phó Triệu Công Minh, thu đi Định Hải Thần Châu.

Vật Lạc Bảo Kim Tiền này hắn cũng đã nghe nói.

Truyền thuyết, nó là đồng tiền đầu tiên giữa trời đất, có thể làm rơi tất cả bảo vật dưới Tiên Thiên Chí Bảo, đồng thời cũng có thể diễn thiên cơ.

Không ngờ vật này lại lợi hại đến vậy, ngay cả hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu cũng bị thu đi.

Đối với lời nói của Chu Thanh, hắn không hề có chút nghi ngờ nào.

Thánh Nhân có thể trong một niệm biết quá khứ vị lai, huống chi là Đại Đạo Chúa Tể vượt xa Thánh Nhân.

Sư tôn Thông Thiên và các Thiên Đạo Thánh Nhân khác không thể suy diễn vận mệnh của tất cả mọi người, vì Vô Lượng Lượng Kiếp sắp đến, thiên cơ hỗn loạn.

Nhưng Đại Đạo Chúa Tể suy diễn những điều này, cũng không khó khăn.

Không ngờ, vị Triệu Công Minh này lại gặp phải tai ương như vậy, ngay cả linh bảo trong tay cũng bị hai tán nhân kia thu đi.

Đợi trở về Tiệt giáo sau, nhất định phải đến Vũ Di Sơn một chuyến, diệt sát hai tán nhân đó!

"Vậy phu quân, cuối cùng Triệu Công Minh của Tiệt giáo ra sao ạ?" Vân Tiêu kéo kéo tay áo Chu Thanh, mắt lóe sáng, chậm rãi mở miệng nói.

Phu quân đã nguyện ý tiết lộ vận mệnh tương lai của huynh trưởng, vận mệnh của Tam Tiêu, phu quân hẳn cũng nguyện ý tiết lộ.

Dù sao cô và phu quân đã sống cùng nhau lâu như vậy, sớm đã có tình cảm, cầu xin phu quân nói ra vận mệnh của cô và hai vị muội

muội, hẳn không khó.

"Được, vậy ta nói tiếp." Chu Thanh cười cười, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó tiếp tục mở miệng nói: "Trong Đại Chiến Phong Thần, Tam Tiêu nương nương đã bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, tước đi Tam Hoa trên đỉnh của Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo, khiến bọn họ không còn khí lực, trực tiếp khiến vạn năm tu vi của Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo hủy hoại trong chốc lát." "Cuối cùng, Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận ra tay, trực tiếp diệt sát Tam Tiêu, đưa lên bảng Phong Thần." Nói xong, Chu Thanh thở dài một tiếng, những chuyện xảy ra sau đó, liên quan đến đại thế Hồng Hoang, không thể tiếp tục nói.

Dù sao, Thiên Đạo và Hồng Quân có thể trong một niệm biết pháp thuật của chúng sinh, vạn nhất phát hiện anh đang tiết lộ chuyện Phong Thần Lượng Kiếp, trong cơn giận dữ có thể trực tiếp diệt sát anh.

"Tam Tiêu, cuối cùng cũng lên bảng Phong Thần sao?" Giọng Vân Tiêu run rẩy.

Gương mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch.

Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu gương mặt xinh đẹp cũng hơi run lên.

Mặc dù đã sớm có linh cảm, Tiệt giáo vị có thể sẽ thua.

Nhưng không ngờ lại thảm liệt đến vậy, không những huynh trưởng sẽ lên bảng Phong Thần, Tam Tiêu cũng sẽ bị Nguyên Thủy tự tay diệt sát.

Bởi vì, sư tôn đã từng nói, khi Phong Thần Lượng Kiếp bùng nổ, Tiệt giáo có khả năng phải đối mặt với Tam Giáo Tứ Thánh!

Xiển giáo, Nhân giáo, Tây Phương giáo!

Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn!

Đều muốn đệ tử Tiệt giáo lên bảng Phong Thần, bởi vì trong Hồng Hoang, đệ tử Tiệt giáo là nhiều nhất, mà sư tôn lại không nỡ để những đệ tử đó lên bảng.

Nên cục diện cuối cùng, nhất định là sư tôn Thông Thiên một mình đối mặt với bốn vị Thánh Nhân!

Lại thêm Đạo Tổ Hồng Quân cũng mơ hồ đứng về phe Xiển giáo.

Nên, áp lực của Tiệt giáo vô cùng to lớn, đơn giản là lấy sức một giáo, cứng rắn chống lại toàn bộ Hồng Hoang!

Cuối cùng.

Tam Tiêu và huynh trưởng Triệu Công Minh lên bảng Phong Thần, cũng không phải là chuyện không thể xảy ra.

Thấy mọi người lại trầm mặc, Chu Thanh sắc mặt khựng lại, nghĩ rằng mọi người bị Vô Lượng Lượng Kiếp dọa sợ, ngay sau đó khẽ mỉm cười, mở miệng nói: "Không cần lo lắng, ta sẽ bảo vệ tốt cho các ngươi." "Có đại huynh ở đây, nếu sợ Vô Lượng Lượng Kiếp liên lụy, cứ trực tiếp đến chỗ ta trốn một thời gian!" "Dù sao ta ở đây cũng cách Kim Ngao Đảo xa!" Lời nói của Chu Thanh vừa dứt.

Tam Tiêu và Triệu Công Minh mắt sáng lên.

Lời của Đại Đạo Chúa Tể có nghĩa là trong Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới, Người sẽ đứng về phe Tiệt giáo sao?

A, Đại Đạo Chúa Tể sẽ bảo vệ họ.

Phong Thần Lượng Kiếp một khi bắt đầu, là đệ tử Tiệt giáo không thể không tham chiến.

Rõ ràng, lời của Đại Đạo Chúa Tể đang ám chỉ, nếu Tiệt giáo gặp nguy nan, Người sẽ không bỏ mặc.

Nghĩ vậy, mọi người lập tức yên tâm.

Có Đại Đạo Chúa Tể ở đây, Phong Thần Lượng Kiếp.

Căn bản không cần phải sợ hãi nữa.

Trong tâm tư đang lưu chuyển, Triệu Công Minh chậm rãi đứng dậy, hướng về phía Chu Thanh bái một cái.

"Muội phu, chúng ta xin phép đưa hai vị muội muội trở về, Phong Thần Lượng Kiếp sắp đến, ta cũng cần chuẩn bị sớm." Lời nói của Triệu Công Minh vừa dứt, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu nghe vậy, cũng vội vàng gật đầu, chậm rãi đứng dậy.

Ở đây lâu như vậy, cũng nên trở về rồi.

Sư tỷ Vân Tiêu đã gặp, và cảnh giới của tiệt giáo cô gia cũng đã biết.

Vận mệnh liên quan đến Tam Tiêu và Triệu Công Minh, Đại Đạo Chúa Tể cũng đã tiết lộ một ít, nên cũng nên trở về Tiệt giáo, những chuyện xảy ra hôm nay ở đây, cùng với lời tiên tri của Đại Đạo Chúa Tể về bốn người, cũng phải báo cáo với sư tôn một lượt.

Quan trọng nhất là, phải nhờ sư tôn ra tay.

Đi trước một bước, đánh chết hai tán nhân núi Vũ Di Sơn và Lục Áp Đạo Nhân.

Như vậy, huynh trưởng cuối cùng cũng sẽ không bị cướp Định Hải Thần Châu, không vẫn lạc dưới Đinh Đầu Thất Tiễn Thư của Lục Áp Đạo Nhân.

"Về rồi sao." "Vậy được, hai vị muội muội, đại huynh, lần sau lại đến chơi nha." "Đúng rồi, nhạc phụ dạo này đang làm gì vậy, cũng không cùng ta uống rượu nữa, về báo cho nhạc phụ đại nhân một tiếng, bảo người có thời gian thì ghé chơi lâu một chút." Chu Thanh mỉm cười nói, không giữ lại nhiều.

Bên cạnh, Côn Bằng thấy mọi người sắp rời đi, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Đại Đạo Chúa Tể đã tiên tri Lục Áp Đạo Nhân sẽ đánh chết Triệu Công Minh Tiệt giáo.

Nếu Triệu Công Minh trở về kể chuyện này cho Thông Thiên.

Cháu trai Lục Áp chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao?

Lục Áp có mạnh đến đâu, cũng không thể địch lại Thánh Nhân a!

Nghĩ vậy, Côn Bằng vội vàng truyền âm cho Triệu Công Minh: "Đạo hữu, có thể nể mặt ta một chút, đừng để lệnh tôn Thông Thiên Thánh Nhân đánh chết cháu trai Lục Áp của ta không?" "Năm xưa khi Thông Thiên Thánh Nhân chiêu mộ, ta đã khuyên gia nhập vào phe Tiệt giáo, cùng nhau đối phó Phong Thần Đại Kiếp, ta cũng đã đồng ý rồi." "Ta Côn Bằng, bây giờ cũng là một thành viên của Tiệt giáo a." Giọng Côn Bằng truyền vào tai Triệu Công Minh, sắc mặt Triệu Công Minh hơi khựng lại.

Chuyến này trở về, đương nhiên hắn đã chuẩn bị để sư tôn Thông Thiên đánh chết Lục Áp Đạo Nhân.

Dù sao, tương lai hắn có thể sẽ chết dưới Đinh Đầu Thất Tiễn Thư của Lục Áp.

Nên, chi bằng đi trước một bước, trừ đi họa hoạn này.

Như vậy, Tiệt giáo cũng ít đi một đối thủ, nhưng Côn Bằng Yêu Sư lại bảo hắn đừng thỉnh sư tôn diệt sát Lục Áp Đạo Nhân?

Lại còn đứng về phe Tiệt giáo?

Ánh mắt Triệu Công Minh hơi lóe lên, có chút không tin.

Côn Bằng đã trải qua Vu Yêu Lượng Kiếp, biết sự đáng sợ của Vu Yêu Lượng Kiếp, và cũng may mắn sống sót, làm sao có thể dính

vào Phong Thần Lượng Kiếp đáng sợ hơn tiếp theo chứ?

Suy nghĩ lưu chuyển, Triệu Công Minh khẽ mỉm cười, sau đó truyền âm cho Côn Bằng: "Tiền bối, chuyện này đợi ta trở về bẩm báo sư tôn, để sư tôn làm chủ." "Nếu tiền bối Côn Bằng thật sự đứng về phe Tiệt giáo, cùng Tiệt giáo tồn vong, vậy thì ngô sẽ không động thủ với Lục Áp." "Nhưng, để đề phòng vạn nhất, ngô sẽ để sư tôn bắt Lục Áp, dù sao, ngô cũng phải đề phòng vạn nhất." Lời vừa dứt, Triệu Công Minh dẫn Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đi về phía bên ngoài sân.

"Lần sau lại đến chơi nha." Chu Thanh tiễn ba người ra cửa, cười cười, sau đó quay người trở về căn nhà nhỏ.

Đợi Triệu Công Minh dẫn Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, rời khỏi ngọn núi nơi Chu Thanh đang ở.

Khi quay đầu nhìn lại.

Trong mắt họ lại biến thành một cảnh tượng khác.

Chỉ thấy trong sơn mạch, đá lạ lởm chởm, vô tận ngân hà và pháp tắc thiên địa cùng nhau rũ xuống, các loại Đại Đạo thần vận bao quanh giữa sơn mạch, toàn bộ ngọn núi rộng lớn này, dường như mỗi nơi đều tràn đầy sinh cơ, mỗi nơi đều ẩn chứa chí lý pháp tắc vô thượng.

Thiên địa huyễn diệt, càn khôn băng hội, vô tận hỗn độn mờ mịt hóa tác vi nhãn tiền đích tiểu sơn, nhãn tiền đích tiểu sơn chu vi, phảng phật hữu nhất điều hựu nhất điều thái cổ tinh hà giao thác tung hoành, chu vi biến bố chu thiên tinh đấu.

Pháp tắc thiên địa, chí lý Đại Đạo, hội tụ trước mắt, một cảnh tượng, khiến người ta chấn động!

"Quả nhiên là tồn tại vô thượng!" Cảm nhận cảnh tượng trước

mắt, Triệu Công Minh cùng Quỳnh Tiêu Bích Tiêu trong lòng vô cùng kinh hãi.

Nhưng, ba người đồng thời cũng nảy sinh nghi hoặc.

Vì sao khi ở trong sơn mạch, họ lại không nhìn thấy cảnh tượng này.

Bây giờ rời khỏi sơn mạch, lại thấy cảnh tượng chấn động lòng người đến vậy.

Chương 32

Có phải Đại Đạo Chúa Tể cố ý làm cho họ thấy không?

Chẳng lẽ, Đại Đạo Chúa Tể đang ám chỉ điều gì?

Không bao lâu sau, mọi người lập tức chạy về phía Bích Du Cung.

Trong Bích Du Cung.

Lúc này, Thông Thiên vẫn đang ở trong trạng thái ngộ đạo.

Ông đắm chìm trong Đại Đạo Thần Thuật mà lần trước Chu Thanh truyền cho, không cách nào tự thoát ra được.

Phải biết rằng, đây là thuật pháp do tồn tại cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể tạo ra, vô luận là loại thuật pháp nào, đối với một tu sĩ cấp bậc Hỗn Nguyên Thánh Nhân đều có lợi ích to lớn.

Môn thần thuật này không chỉ là một đạo thần thông đào tẩu vô thượng, mà trong đó càng ẩn chứa vô tận Đại Đạo thần vận.

Năm đó khi Chu Thanh sáng tạo Thần Cấp Ẩn Nặc Thuật, hắn đã dung nhập toàn bộ cảm ngộ đối với Tam Thiên Đại Đạo vào trong đó.

Cho nên, khi tham ngộ đạo vô thượng thần thông này, Thông Thiên cũng cảm thấy thụ ích phỉ thiển.

Trong lúc Thông Thiên lĩnh ngộ, xung quanh ông, các loại dị tượng nhao nhao xuất hiện.

Có Thái Cổ Tinh Hà lưu chuyển quanh thân, cũng có Vận Mệnh Trường Hà ẩn ước phù động.

Hết thảy đều thấu lộ ra vô thượng thần uy của môn thần thuật này, cũng như phương pháp tham ngộ Đại Đạo của cường giả Hỗn Nguyên cảnh giới.

Ngay sau đó.

Thật lâu sau.

Thông Thiên bỗng nhiên mở mắt, sát na gian, thể nội vô lượng đa nguyên vũ trụ tế bào hóa thành từng cái Hỗn Độn vũ trụ không gian.

Trong không gian, từng đạo vô thượng vĩ lực khôi hoằng hạo hãn đang cuộn trào, tịch quyển vô tận càn khôn thương khung.

Trong đó, có cửu sắc thần quang trán phóng ra hào quang vô cùng sáng chói, cũng có Tiên Thiên Lưỡng Nghi định trụ bát phương không gian, có tử khí thăng đằng, địa dũng kim liên... vô thượng dị tượng phù hiện. "Ngô cảm giác, ngô cự ly đột phá lại không xa nữa rồi." Thông Thiên lẩm bẩm tự nói.

Tuy rằng sắc mặt ông bình tĩnh, nhưng trong lòng lại chấn hám vô cùng, dấy lên sóng to gió lớn.

Nguyên bản, cảnh giới của ông ở Hỗn Nguyên tứ trọng thiên.

Tại cảnh giới này, ông đã trầm tẩm vô tận tuế nguyệt mà không có đột phá.

Lần trước tại nhà Đại Đạo Chúa Tể, bàn cờ Hỗn Độn kia đã giúp ông đột phá Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên.

Hiện tại, lại sắp đột phá nữa rồi.

Nói ra việc này, quả thực làm cho người ta cảm giác không thể tin nổi.

Tu vi cảnh giới càng cao, tăng lên càng thêm khó khăn.

Tu sĩ bình thường muốn đột phá, tăng lên một cái cảnh giới, không ai không cần hao phí mấy chục vạn năm, thậm chí thượng trăm vạn năm quang âm mới có thể đột phá thành công.

Trừ phi là kẻ có căn nguyên trác tuyệt, ví dụ như Tam Thanh, là

Bàn Cổ chính tông, cho nên tốc độ đột phá cũng nhanh hơn tu sĩ bình thường.

Nhưng, dù là Bàn Cổ chính tông căn nguyên, cũng không có khả năng nhanh như vậy liên tục đột phá hai trọng cảnh giới.

Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tại Hồng Hoang đã là tận cùng mà sinh linh có thể đạt tới.

Muốn tăng lên thiên nan vạn nan.

Nguyên Thủy và Lão Tử muốn tiếp tục đột phá một cái cảnh giới, cũng cần đến mấy cái hội nguyên mới có biện pháp.

Hiện tại, Thông Thiên từ trong Đại Đạo Thần Thuật tham ngộ ra sự tồn tại của quy tắc Tam Thiên Đại Đạo, cộng thêm trước đó ăn quá nhiều thịt thà ẩn chứa Đại Đạo quy tắc ở chỗ Chu Thanh, cho nên ông cảm thấy, khoảng cách chứng đạo Hỗn Nguyên lục trọng thiên đã không còn xa. "Chờ ngô đột phá Hỗn Nguyên lục trọng thiên, Thái Thượng Lão Tử kia, ngô cũng sẽ không cần quá mức kiêng kị nữa." Ánh mắt Thông Thiên hơi hơi chớp động, suy tư trong lòng.

Ông biết rõ, Thái Thượng Lão Tử đứng ở bên phe Nguyên Thủy, Tây Phương Nhị Thánh cũng đối với Tiệt Giáo hổ thị đăm đăm.

Chờ Phong Thần lượng kiếp chân chính buông xuống, ông có khả năng phải đối mặt với tứ tôn Thánh Nhân.

Nếu là ông của lúc trước, căn bản không cách nào đối kháng Tứ Thánh.

Nhưng hiện tại ông đã đột phá Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên, nếu trước khi Phong Thần đại chiến giáng lâm có thể đột phá Hỗn Nguyên lục trọng thiên, cộng thêm Tru Tiên Kiếm Trận cùng Vạn Tiên Trận trong tay, đối mặt Tứ Thánh, chưa hẳn không thể địch!

Trong lúc Thông Thiên suy tư, hốt nhiên thần sắc ông khẽ động,

lập tức biến mất tại chỗ.

Một cái chớp mắt sau, ông đã xuất hiện trong đại điện Bích Du Cung.

Trong đại điện, Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu đã đợi đã lâu. "Bái kiến sư tôn!" Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu thấy sư tôn xuất hiện, nhao nhao hướng về phía Thông Thiên cúi đầu. "Ừm.

Lần này đi thăm Vân Tiêu, không chọc Tiệt Giáo cô gia không vui chứ?" Thông Thiên lộ ra nụ cười từ tường, ánh mắt hướng về phía ba người, chậm rãi mở miệng hỏi. "Hồi bẩm sư tôn, tịnh không có.

Nhưng, đệ tử lại từ chỗ Tiệt Giáo cô gia, biết được một số sự tình về tương lai Phong Thần lượng kiếp." Triệu Công Minh chậm rãi đáp. "Phong Thần lượng kiếp?

Chẳng lẽ Đại Đạo Chúa Tể đã tiết lộ thiên cơ cho ngươi?" Thông Thiên có chút ngoài ý muốn, vội vàng dò hỏi.

Vô lượng lượng kiếp sắp tới, thiên cơ hỗn loạn không thể thôi diễn, càng không thể dự tri chuyện tương lai.

Cho nên, ông cũng không biết trong Phong Thần lượng kiếp, kết cục của Tiệt Giáo sẽ như thế nào.

Nhưng ẩn ước trong đó, ông có thể cảm nhận được, nếu Đại Đạo Chúa Tể không xuất hiện, Tiệt Giáo tất bại vô nghi.

Thông Thiên dứt lời, Triệu Công Minh vội vàng thuật lại lời dự ngôn của Chu Thanh một lần. "Vũ Di Sơn nhị tán nhân, Lục Áp đạo nhân?" Nghe xong lời Triệu Công Minh, trong đồng khổng của Thông Thiên đột nhiên bộc phát ra một trận sát ý!

Lời của Đại Đạo Chúa Tể không thể nào là giả.

Những chuyện này Thiên Đạo Thánh Nhân nhìn không thấu,

nhưng Đại Đạo Chúa Tể là tồn tại lăng giá trên Thiên Đạo, tự nhiên có thể liếc mắt một cái nhìn thấu chân tướng.

Không ngờ Phong Thần đại chiến, mấy tên đệ tử của ông lại thê thảm như vậy.

Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu ông ban cho Triệu Công Minh bị hai tán nhân trên núi Vũ Di thu mất, cuối cùng rơi vào tay Nhiên Đăng.

Triệu Công Minh bị Kim Ô Lục Áp đạo nhân còn sót lại từ Vu Yêu lượng kiếp giết chết.

Tam Tiêu bị Nguyên Thủy đích thân ra tay diệt sát, tống lên Phong Thần Bảng.

Bảy tên thân truyền đệ tử, có bốn người cuối cùng lên Phong Thần Bảng?

Không, Đại Đạo Chúa Tể chỉ thôi trắc vận mệnh tương lai của bốn đệ tử này.

Kết quả bốn người đều lên Phong Thần Bảng.

Nếu Đại Đạo Chúa Tể dự ngôn toàn bộ bảy tên đệ tử thì sao?

Chẳng lẽ đến cuối cùng, cả bảy thân truyền đệ tử đều sẽ nhập Phong Thần Bảng? "Vũ Di Tiêu Thăng, Tào Bảo tất tử vô nghi.

Ngoài ra cái tên Lục Áp kia cũng không cần thiết phải sống nữa, nếu ngày sau hắn là mầm tai vạ cho Tiệt Giáo ta, vậy thì ra tay trước một bước, diệt trừ hắn đi." Thông Thiên trong lòng tư lự một phen, chậm rãi mở miệng nói.

Tiêu Thăng, Tào Bảo, hai gã tán nhân núi Vũ Di, ông cũng từng nghe nói.

Tuy rằng sở hữu Tiên Thiên Linh Bảo Lạc Bảo Kim Tiền, nhưng

đối với ông, không đáng nhắc tới.

Trảm Tiên Phi Đao và Đinh Đầu Thất Tiễn Thư trong tay Lục Áp đạo nhân tuy rằng lợi hại vô cùng, nhưng dưới Thánh Nhân, hết thảy đều là hư vô.

Hiện tại không phải thời đại Yêu chưởng thiên, Vu chưởng địa nữa rồi.

Lục Áp năm đó là Kim Ô thập thái tử thì thế nào, nếu hung vật này ngày sau là tai họa của Tiệt Giáo, vậy giết là được!

Nghe xong lời Thông Thiên, Triệu Công Minh thần sắc khẽ động, vội vàng nói: "Khoan đã, sư tôn.

Tiêu Thăng, Tào Bảo giết thì giết.

Nhưng Lục Áp đạo nhân kia..." "Trước đó khi đệ tử rời khỏi nhà Đại Đạo Chúa Tể, Côn Bằng Yêu Sư đặc biệt truyền âm cho đệ tử, nói rằng hắn đứng ở phe cánh Tiệt Giáo, nguyện cùng Tiệt Giáo ứng đối vô lượng lượng kiếp.

Cho nên, ý tứ của Côn Bằng Yêu Sư là, muốn sư tôn nể mặt hắn, tha cho Lục Áp đạo nhân một mạng." "Sư tôn, Côn Bằng thật sự gia nhập Tiệt Giáo chúng ta?" Triệu Công Minh dứt lời, Thông Thiên nghe vậy, hơi gật đầu.

Suýt nữa đã quên chuyện này.

Côn Bằng tích nhật là Thiên Đình Yêu Sư, địa vị trong Yêu Tộc Thiên Đình chỉ đứng sau Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, quan hệ với hai vị Yêu Hoàng tự nhiên không tầm thường.

Cho nên, hắn và Lục Áp đạo nhân tự nhiên có một tầng quan hệ.

Côn Bằng cầu tình cho Lục Áp đạo nhân, ông cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng, nếu hôm nay không ra tay diệt Lục Áp đạo nhân, ngày sau trong Phong Thần lượng kiếp, hắn dùng Trảm Tiên Phi Đao và Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, chẳng phải là mối đe dọa lớn cho đệ tử Tiệt Giáo sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thông Thiên hơi hơi chớp động, lập tức mở miệng: "Chuyện này tạm thời để đó.

Lục Áp đạo nhân có thể không giết, nhưng nếu giữ lại, đối với Tiệt Giáo ta vẫn là một mầm tai họa.

Chờ lần sau ngô đi gặp Đại Đạo Chúa Tể, tuân vấn chuyện này xem nên làm thế nào." Dứt lời, Thông Thiên hướng mắt về phía Triệu Công Minh, tiếp tục nói: "Đã vậy, hai tên tán nhân Tào Bảo, Tiêu Thăng ở núi Vũ Di ngày sau sẽ thu Định Hải Thần Châu, vậy hôm nay ngô liền mạt trừ hai con sâu kiến này!" Ngay sau đó, Thông Thiên cả người biến mất tại chỗ.

Chương 33

Một cái chớp mắt sau, ông xuất hiện phía trên Kim Ngao Đảo.

Đồng thời, Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu cũng đi theo ra ngoài.

Trên Kim Ngao Đảo, mấy vạn đệ tử Tiệt Giáo nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên thương khung, không biết Thánh Nhân chuẩn bị làm gì.

Giới thì.

Thông Thiên đưa mắt nhìn về phương xa, trên núi Vũ Di cách đó ức vạn vạn dặm!

Một cỗ thần hồng sáng chói ức vạn trượng, mãnh liệt xuất hiện từ trên người Thông Thiên.

Ngay sau đó, thần hồng dần dần ngưng kết thành một bàn tay to lớn khủng bố.

Bàn tay hạo hãn miên diên, trấn áp hư không, xé rách vân tiêu, cuộn trào vạn thiên tử khí, làm cho chư thiên vạn đạo đều đang run rẩy, nương theo quy tắc Đại Đạo khôi hoằng, hách nhiên xuất hiện giữa thiên địa Hồng Hoang!

Khí thế của bàn tay này hạo hãn, trấn áp vạn cổ càn khôn!

Trong nháy mắt.

Trong Hồng Hoang, ánh mắt của ức vạn vạn sinh linh đều hướng về Kim Ngao Đảo xa xôi, nhìn vào bàn tay khổng lồ kia.

Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, long phượng cộng vũ, kỳ lân hiện thế, vô tận khí tức Hỗn Nguyên như đại dương mênh mông tứ ý, pháp lực ba động hạo hãn khiến vô tận sinh linh Hồng Hoang

trong khắc này đều phải triều bái!

Cỗ uy thế này, trấn áp hoàn vũ, như trời sập, như thần linh, mang theo Đại Đạo uy thế cuồn cuộn.

Giữa thiên địa, vô tận sinh linh trong lòng hoảng sợ bất an.

Khí tức Thánh Nhân!

Là Tiệt Giáo Thông Thiên Thánh Nhân!

Hắn muốn làm gì?

Trong Hồng Hoang, vô tận sinh linh tâm thần chấn hám, nhao nhao quỳ bái tại chỗ.

Hóa thành một nửa Côn Luân Sơn, trên Ngọc Hư Cung.

Cảm nhận được khí tức Hỗn Nguyên của Thông Thiên, Nguyên Thủy không khỏi cười nhạo một tiếng.

Phong Thần lượng kiếp sắp giáng lâm, tuy rằng không biết Thông Thiên đang làm gì, nhưng kết cục Tiệt Giáo đã chú định, tất bại vô nghi!

Đồng dạng, trong Hồng Hoang.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà cùng các Tiên Thiên đại năng khác nhao nhao hướng ánh mắt về phía Kim Ngao Đảo.

Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung, Tây Phương Nhị Thánh, Lão Tử, cũng chú ý tới dị động bên đó.

Bọn họ cũng không biết, Thông Thiên muốn làm gì.

Ngay sau đó, dưới sự bao quanh của vô tận dị tượng, song nhãn Thông Thiên chợt bộc phát ra hào quang sáng chói, nhìn về hướng núi Vũ Di.

Hỗn Nguyên Thánh Nhân, siêu thoát hết thảy, lăng giá trên vũ trụ

vạn vật, chấp chưởng hướng đi của thiên địa, nhất niệm có thể biết vận mệnh chúng sinh, nhất niệm cũng có thể điên đảo thương mang càn khôn.

Dưới ánh mắt của Thông Thiên, vạn vật giữa thiên địa, một ngọn cỏ một cành cây, đều không chỗ nào che giấu.

Một ánh mắt, trong sát na, động xuyên hết thảy!

Thời gian phá toái, không gian băng hội, Hỗn Độn trọng diễn, chợt giáng lâm trên núi Vũ Di!

Lúc này, hai tán nhân Tiêu Thăng, Tào Bảo trên núi Vũ Di bỗng nhiên cảm giác thần hồn run lên!

Da đầu trong khoảnh khắc này tê dại!

Cỗ vô thượng Hỗn Nguyên chi uy này, là hướng về phía bọn họ!

Xảy ra chuyện gì?

Hai người vẫn luôn ẩn cư trong núi Vũ Di, không tiếp xúc với ngoại giới, càng không đắc tội người Tiệt Giáo, vì sao Thông Thiên Thánh Nhân lại muốn ra tay với bọn họ? "Tế xuất Lạc Bảo Kim Tiền!" Tiêu Thăng trầm quát một tiếng, trong tay, Lạc Bảo Kim Tiền được tế xuất, hào quang màu vàng kim sáng chói chiếu rọi thiên vũ!

Tiên Thiên Linh Bảo, Lạc Bảo Kim Tiền!

Là đồng tiền đầu tiên trong thiên địa hóa thành, có thể làm rơi rụng tất cả bảo vật dưới cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo!

Không, tuy rằng uy lực Lạc Bảo Kim Tiền to lớn, nhưng cũng không cách nào đối mặt với Hỗn Nguyên chi uy của Thông Thiên! "Thông Thiên Thánh Nhân, chúng ta cùng Tiệt Giáo không oán không cừu, cũng chưa từng trêu chọc Tiệt Giáo, vì sao ngài giáng lâm thánh uy, trấn áp chúng ta?" Tiêu Thăng hô hấp dồn dập, sắc mặt trướng

hồng vô cùng.

Hỗn Nguyên thần uy quá mức khủng bố, cỗ khí thế áp bách khiến hắn căn bản không cách nào phản kháng.

Tào Bảo thân thể cũng run rẩy không ngừng, tế xuất Lạc Bảo Kim Tiền, nhưng đối mặt với thần uy của Thông Thiên, hắn cảm giác thần hồn đều đang dao động. "Ngô giết các ngươi, cần lý do sao?" Thông Thiên ngữ khí bình đạm cười lạnh.

Lập tức, bàn tay to lớn màu vàng kim đã sớm ngưng tụ trong nháy mắt hoành quán mà ra, nghiền nát thời không, rơi xuống hướng núi Vũ Di!

Sát na gian.

Thiên địa nơi này trầm phù, từ sáng chuyển tối, rồi lại từ tối chuyển sáng, vô tận thần quang sáng chói chiếu rọi thiên vũ, từng cỗ dị tượng khôi hoằng hạo đại sinh ra. "Diệt!" Một thanh âm bình đạm truyền ra.

Bàn tay to lớn màu vàng kim mang theo pháp lực Thánh Nhân cuồn cuộn, khẽ vỗ xuống hướng núi Vũ Di.

Trong mắt ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, trên bầu trời núi Vũ Di, một bàn tay che khuất bầu trời từ trong vô tận hư không xé rách tầng tầng đa nguyên vũ trụ không gian, trong nháy mắt vỗ xuống núi Vũ Di!

Tựa hồ, một chưởng này muốn trực tiếp san bằng cả núi Vũ Di thành tro bụi! "Thông Thiên Thánh Nhân muốn làm gì, Thánh Nhân cư nhiên ra tay rồi!" "Hỗn Nguyên thần uy thật khủng bố, cỗ sức mạnh này quá đáng sợ!" "Muốn san bằng cả núi Vũ Di sao?" "Chẳng lẽ hai tán nhân trên núi Vũ Di đã trêu chọc người Tiệt Giáo?" "....." Một chưởng của Thông Thiên chấn kinh toàn bộ Hồng Hoang.

Thánh Nhân ra tay, Hồng Hoang ức vạn vạn sinh linh hãi nhiên vô cùng, trong lòng hoảng sợ bất an.

Vô số Tiên Thiên đại năng giờ khắc này đều cảm giác toàn thân run rẩy, trong lòng lộ ra vẻ sợ hãi.

Ví dụ như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà bọn người.

Uy thế của Thánh Nhân, quả nhiên khủng bố vô cùng.

Không nhập Hỗn Nguyên, căn bản không cách nào đối kháng với Thánh Nhân.

Có Tiên Thiên đại năng cũng tự hỏi lòng mình, nếu Thông Thiên ra tay với bọn họ, bọn họ có lực phản kháng sao?

Bên kia.

Trên núi Vũ Di.

Cảm nhận được uy áp Thánh Nhân vô cùng khủng bố, Tiêu Thăng Tào Bảo trong lòng hãi nhiên vô cùng.

Nhưng cho dù tế xuất Lạc Bảo Kim Tiền, cũng căn bản không có lực phản kháng!

Ngay sau đó, bàn tay to lớn màu vàng kim trực tiếp rơi xuống, hào quang khủng bố chiếu rọi vũ trụ thương khung, uy lực Hỗn Nguyên quy tắc kích động chư thiên hoàn vũ! "Ngô không cam tâm!" "Không!!!" Tiêu Thăng, Tào Bảo trong lòng tê hống, nhưng một cái chớp mắt sau, đã bị thuấn gian diệt sát.

Nhục thân, tam hồn thất phách, nguyên thần chân linh của hai người toàn bộ tiêu tán trong thiên địa.

Ngay cả khả năng phục sinh cũng không có.

Hai người này ngày sau sẽ trợ giúp Xiển Giáo đối phó đệ tử Tiệt Giáo, Thông Thiên tự nhiên sẽ không lưu thủ.

Cho nên vừa ra tay, liền trực tiếp triệt để ma diệt chân linh của hai người, khiến bọn họ không cách nào tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, không cách nào chuyển thế vãng sinh. "Thu!" Sau khi diệt sát hai người, bàn tay vàng kim của Thông Thiên thu lấy Lạc Bảo Kim Tiền trên mặt đất.

Lập tức, bàn tay xé rách tầng tầng đa nguyên vũ trụ không gian, biến mất trong thiên khung.

Ngay sau đó, cả Hồng Hoang bình tĩnh trở lại.

Màn này làm cho ức vạn vạn sinh linh ai nấy đều khiếp đảm.

Nhị tán nhân núi Vũ Di, Tiêu Thăng Tào Bảo cũng không phải hạng người vô danh, trong Hồng Hoang cũng có chút danh tiếng.

Hai người bằng vào Lạc Bảo Kim Tiền, tại Hồng Hoang cũng coi như một phương cường giả, không ai dám trêu chọc.

Nhưng không ngờ, tồn tại bực này, đối mặt Thánh Nhân ngay cả lực phản kháng cũng không có.

Linh bảo đều bị Thông Thiên đoạt đi.

Việc này khiến chúng cường giả Hồng Hoang trong lòng càng thêm sợ hãi uy thế của Thánh Nhân. "Hư trương thanh thế, giãy chết mà thôi!" Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy tự nhiên cũng nhìn thấy toàn bộ quá trình, bất tiết nhất tiếu.

Cách vô tận cự ly, nhìn một màn này, Nguyên Thủy lộ ra ánh mắt khinh thường.

Nhị tán nhân núi Vũ Di hắn cũng biết, Tiên Thiên Linh Bảo Lạc Bảo Kim Tiền kia hắn tự nhiên cũng từng nghe nói.

Thông Thiên hôm nay ra tay với núi Vũ Di, trong mắt hắn, phân minh là có chút sợ hãi vô lượng lượng kiếp kia.

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy cho rằng Thông Thiên sợ đám môn hạ "lông lá sừng sẹo, thấp sinh noãn hóa" bị đệ tử Xiển Giáo diệt sát, cho nên mới ra tay diệt Vũ Di Sơn, đoạt lấy Lạc Bảo Kim Tiền.

Tuy rằng Lạc Bảo Kim Tiền là Tiên Thiên Linh Bảo, có thể rơi rụng tất cả bảo vật dưới Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng thì tính sao?

Đến lúc đó Tiệt Giáo đối mặt cũng không chỉ vẻn vẹn một phương Xiển Giáo!

Lão Tử sư huynh đã đáp ứng sẽ tương trợ hắn trong Phong Thần lượng kiếp, Tây Phương Nhị Thánh cũng lựa chọn liên thủ với Xiển Giáo, cộng đồng đối phó Tiệt Giáo.

Chương 34

Khi đó, Thông Thiên và Tiệt Giáo phải đối mặt là Tam Giáo liên thủ, Tứ Thánh chi lực!

Cục diện như thế, làm sao có thể phá?

Chỉ trông cậy vào vị Đại Đạo Chúa Tể kia sao?

Đại Đạo Chúa Tể ẩn nặc hồng trần để đả ma đạo tâm, cảm ngộ tâm cảnh, nếu ngài ấy lựa chọn giúp Tiệt Giáo, thì đã sớm ra tay với Xiển Giáo rồi!

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy càng thêm khinh thường.

Thái Thượng Lão Tử thấy một màn Thông Thiên ra tay với núi Vũ Di, cũng khẽ thở dài một tiếng.

Vô lượng lượng kiếp, cục diện Tiệt Giáo tất bại là không thể nghịch chuyển.

Thông Thiên, vì sao phải khổ sở giãy giụa làm gì?

Tây Phương.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cảm nhận được ba động trên Kim Ngao Đảo, tâm tư cũng không ngừng lưu chuyển. "Thông Thiên ra tay đoạt đi Lạc Bảo Kim Tiền kia, hẳn là để tăng thêm chút sức mạnh cho đệ tử Tiệt Giáo.

Bất quá chờ vô lượng lượng kiếp kết thúc, đông đảo đệ tử Tiệt Giáo cuối cùng đều sẽ bị chúng ta độ hóa về Tây Phương.

Lạc Bảo Kim Tiền, cuối cùng cũng sẽ rơi vào tay Tây Phương ta." Chuẩn Đề chậm rãi mở miệng nói.

Ngoài thân hắn, có vô tận phật quang màu vàng kim chớp động,

phật quang chiếu rọi đến đâu, đều có phật âm phiêu diêu.

Dưới lòng đất cả Tây Phương, cũng có phật đạo kim liên hiển hóa.

Nơi kim liên đi qua, đều có phật âm trận trận, độ hóa vô số tu sĩ Hồng Hoang hướng về phía Linh Sơn. "Không sai, hành động này của Thông Thiên chỉ là giãy chết mà thôi." Tiếp Dẫn mỉm cười, đồng dạng trán phóng ra phật đạo chi quang vô cùng sáng chói.

Mỗi cách một đoạn thời gian, hắn sẽ thích phóng phật âm, nhiễm vào tu sĩ trong Hồng Hoang, độ hóa bọn họ trở thành tu sĩ Tây Phương. "Bất quá, tuy rằng chúng ta liên hợp Xiển Giáo đối phó Tiệt Giáo, nhưng trong sơn mạch Đông Phương kia có Đại Đạo Chúa Tể đang ẩn thế, nếu như Thông Thiên cầu trợ Đại Đạo Chúa Tể, dù có Đạo Tổ giúp đỡ chúng ta, cũng không cách nào chống lại a." Nhớ tới vị vô thượng tồn tại ở sơn mạch Đông Phương kia, ánh mắt Chuẩn Đề hơi chớp động.

Vị vô thượng tồn tại kia cưới đệ tử Vân Tiêu của Thông Thiên Giáo Chủ làm vợ, tịnh nhận Thông Thiên làm nhạc phụ.

Có tầng quan hệ này, nếu Thông Thiên cầu trợ, ngài ấy cũng không thể nào không giúp. "Không ngại, Đại Đạo Chúa Tể ẩn cư hồng trần sẽ không khinh dễ xuất thế.

Vừa khéo, ta mang theo chút lễ vật, đi tặng cho Đại Đạo Chúa Tể, kéo gần quan hệ một chút, lại sấn cơ nghe ngóng ý tứ của Đại Đạo Chúa Tể bên kia đối với vô lượng lượng kiếp." Trên mặt Tiếp Dẫn lộ ra nụ cười đại từ đại bi.

Chuẩn Đề nghe vậy, cũng mỉm cười: "Thiện!" Lập tức, từng trận phật quang từ hướng Linh Sơn hốt nhiên chớp động, phật âm lượn lờ trên đại địa Tây Phương.

Tây Phương Nhị Thánh xé rách tầng tầng đa nguyên vũ trụ không gian, hướng về phía sơn mạch nơi Chu Thanh cư trú mà đi. .....

Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đang ngồi trên bồ đoàn tham ngộ Đại Đạo Thần Thuật bỗng nhiên mở bừng đôi mắt.

Tâm tư lưu chuyển, sát giác được một tia dị số.

Bất quá dị số này lại không ảnh hưởng đến đại thế Thiên Đạo tẩu hướng hiện nay.

Đồng thời, chỉ trong một ý niệm, ông đã biết chuyện nhị tán nhân núi Vũ Di bị Thông Thiên diệt sát. "Dựa theo quỹ tích Thiên Đạo, hành động này của Thông Thiên tịnh sẽ không ảnh hưởng đến đại thế Phong Thần lượng kiếp." Hồng Quân lẩm bẩm một tiếng, lập tức chậm rãi nhắm mắt lại.

Đã không ảnh hưởng đến đại thế thiên địa Hồng Hoang, cũng không cần thiết tiếp tục quan chú chuyện này. .....

Kim Ngao Đảo, trong Bích Du Cung.

Thông Thiên đánh giá Lạc Bảo Kim Tiền trong tay, ánh mắt hơi chớp động. "Triệu Công Minh, bảo vật này tứ cho ngươi.

Hiện tại không còn hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, thực lực của ngươi giảm xuống rất nhiều, có bảo vật này, cũng có thể giảm bớt rất nhiều nguy hiểm." Nói xong, Thông Thiên liền đem Lạc Bảo Kim Tiền ban cho Triệu Công Minh. "Đa tạ sư tôn!" Triệu Công Minh nghe vậy, cao hứng cười lớn một tiếng.

Lạc Bảo Kim Tiền a, là đồng tiền đầu tiên trong thiên địa hóa thành.

Tuy rằng uy lực vật này không bằng hai mươi bốn viên Định Hải

Thần Châu, nhưng bảo vật này có thể làm rơi rụng tất cả bảo vật dưới cấp Tiên Thiên Chí Bảo, hoàn toàn có thể lợi dụng Lạc Bảo Kim Tiền đi thu lấy bảo vật của tu sĩ khác, tăng cường thực lực. "Ừm." Thông Thiên gật đầu, lập tức tiếp tục nói: "Ngô hiện tại muốn đi đến nhà Tiệt Giáo cô gia một chuyến, các ngươi lưu lại Kim Ngao Đảo tiềm tâm tu hành.

Lục Áp đạo nhân này, ta cần hảo hảo dò hỏi ý kiến của Đại Đạo Chúa Tể.

Ngoài ra, ta cũng đi xem Côn Bằng đạo hữu hiện nay tu vi rốt cuộc thế nào rồi." Thông Thiên dứt lời, ánh mắt đột nhiên hướng về phía sơn mạch Đông Phương nơi Chu Thanh cư trú mà nhìn.

Ánh mắt Thánh Nhân, liếc mắt có thể biết hướng đi của vạn vật Hồng Hoang.

Ngay sau đó, sắc mặt Thông Thiên bỗng nhiên biến đổi. "Tây Phương Nhị Thánh đến chỗ hiền tế rồi, thật xui xẻo!" Thông Thiên phất phất ống tay áo, sắc mặt lạnh lùng hừ nói.

Trong cảm ứng của ông, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang đi về hướng Đông, đã đến bên cạnh sơn mạch.

Tâm tư của hai người này tự nhiên bị ông liếc mắt một cái nhìn thấu.

Tự nhiên là sấn cơ hiến cho hiền tế một ít bảo vật, kéo gần quan hệ giữa Tây Phương và hiền tế, vì Tây Phương mưu cầu một ít chỗ tốt.

Thậm chí sẽ châm ngòi ly gián quan hệ giữa Tiệt Giáo và Đại Đạo Chúa Tể.

Dù sao danh thanh vô sỉ của hai người này ai ai cũng biết.

Với bản tính của bọn hắn, thật sự có thể làm ra loại chuyện này.

Bất quá, tư tự lưu chuyển, khí tức Hỗn Nguyên trên người Thông Thiên dần dần tiêu tán.

Ông không lựa chọn lập tức đi phá hoại kế hoạch của Tây Phương Nhị Thánh.

Bởi vì tình cảm của Vân Tiêu và hiền tế ông tự nhiên nhìn ở trong mắt.

Ông tin tưởng Đại Đạo Chúa Tể không có khả năng vì chút lợi nhỏ của Tây Phương Nhị Thánh mà buông tha Vân Tiêu, buông tha Tiệt Giáo. "Cũng được, chờ Tây Phương Nhị Thánh rời đi, ngô sẽ lại đi một chuyến.

Vừa vặn cũng có thể sấn cơ hội này, làm rõ ràng Tây Phương Nhị Thánh đang đánh chủ ý gì." Thông Thiên lẩm bẩm một tiếng, lập tức chậm rãi rời khỏi đại điện Bích Du Cung. .....

Lúc này, trong sơn mạch Chu Thanh cư trú.

Chu Thanh đang du tai du tai ngồi trên ghế, nhàn nhã ăn thịt nướng. "Đều nói trong Hồng Hoang nguy hiểm vô cùng, nhưng ta lại thấy thoải mái như vậy.

Những đại thần thông giả kia, chắc cũng không có được sự nhàn nhã như ta đâu nhỉ." Trên ghế, Chu Thanh khẽ nhấp một ngụm rượu mạnh, lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Có núi, có nước, có vợ.

Lúc buồn chán thì trồng trọt, câu cá, trêu chọc con chim kiểng kia.

Lại có Tiểu Bạch, Tiểu Hắc bồi tiếp.

Cuộc sống như vậy, đi đâu mà tìm?

Chính vào lúc này.

Hốt nhiên. "Cốc cốc cốc!" Tiếng gõ cửa vang lên.

Sắc mặt Chu Thanh hốt nhiên khựng lại. "Tiểu Hắc, đi mở cửa!" Xem ra lại là vị đạo hữu nào đến thăm.

Cũng may trên bàn còn mấy đĩa đồ ăn, cũng đỡ phải đi làm thêm.

Két...

Cửa mở ra.

Chuẩn Đề Tiếp Dẫn nhìn thấy Tiểu Hắc, trong lòng run lên.

Bọn họ biết rõ, con chó cưng trước mắt này chính là một tôn vô thượng tồn tại cấp bậc Đại Đạo!

Tự nhiên không dám quá mạo phạm, lập tức thật cẩn thận đi vào tiểu viện của Chu Thanh. "Đạo hữu, huynh đệ hai người chúng ta đến thăm ngài!" Thấy Chu Thanh đang ngồi trên ghế ung dung uống rượu, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn vội vàng lộ ra ý cười, mở miệng nói. "Ta tưởng là ai, thì ra là Lão Tiếp, Lão Đề a!

Mau ngồi!

Vừa hay ta đang buồn chán, một bàn đồ ăn này ăn không hết, bồi ta ăn một chút." Thấy Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đi vào, Chu Thanh vội vàng khách khí nói.

Đã không phải là nhạc phụ, vậy để hai vị đạo hữu này ăn tạm một miếng đi.

Chương 35

Cũng đỡ phải đi nấu lại.

Dù sao cơm canh cũng chưa nguội.

Tiểu Kumo mấy ngày nay đang ngộ đạo, không gọi ra được. "Đa tạ đạo hữu!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nghe vậy, cũng không có khách khí, vội vàng mặt dày ngồi xuống.

Một bàn đồ ăn này ẩn chứa Đại Đạo toái phiến và Đại Đạo thần vận quá hào phóng.

Không ăn chẳng phải lãng phí sao.

Tùy tiện ném một phiến lá rau ra ngoài, đều đủ để vô số Tiên Thiên đại năng trong Hồng Hoang tranh đoạt a! "Nào, hai vị, uống rượu!" Chu Thanh nhẹ nhàng rót cho Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai ly rượu, mỉm cười nói. "Hảo, đa tạ đạo hữu a!" Chuẩn Đề Tiếp Dẫn mắt sáng lên, nhao nhao nâng chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Trong rượu này ẩn chứa cảm ngộ hồng trần của Đại Đạo Chúa Tể, đối với bọn hắn quả thực là vô thượng cơ duyên.

Uống xong rượu, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề tự nhiên không quên chuyện chính, lập tức lấy ra linh bảo đã chuẩn bị từ sớm. "Đạo hữu a, lần trước đến vội vàng, không mang lễ gặp mặt, lại ở chỗ đạo hữu ăn uống chùa một bữa, có chút ngại ngùng.

Vật này, coi như lễ gặp mặt tặng cho đạo hữu." Tiếp Dẫn đạo nhân cười cười, lập tức lấy ra lá cờ nhỏ màu xanh trong tay.

Côn Bằng đang đứng trên vai Chu Thanh mắt đột nhiên giật một cái.

Đây không phải là Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ sao?

Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Khi sử dụng, người dùng sẽ có xá lợi hào quang, ninh tâm tĩnh khí, tru tà tị thối, vạn pháp bất xâm!

Nếu đơn độc lấy ra, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng nếu kết hợp Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ với Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Nam Phương Ly Địa Diễm Hỏa Kỳ, Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, liền có thể tạo thành Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo - Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ!

Sau khi tạo thành Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, lực phòng ngự sở hữu tuyệt đối có thể xếp vào top 3 trong Hồng Hoang!

Tiếp Dẫn không phải luôn luôn vô sỉ tham lam sao, ngay cả bảo vật bậc này cũng lựa chọn tặng ra?

Ánh mắt Côn Bằng tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Đồng thời, hắn cũng hy vọng Tiếp Dẫn tặng nhiều thêm một chút.

Bởi vì đối với Tiếp Dẫn, hắn có cảm giác chán ghét sâu sắc.

Năm đó, trên sáu cái bồ đoàn thánh vị ở Tử Tiêu Cung, vốn dĩ Côn Bằng có một cái danh ngạch!

Thậm chí hắn đều đã ngồi lên cái bồ đoàn cuối cùng kia.

Kết quả lại bị Tây Phương Nhị Thánh phá đám, trực tiếp ép phải nhường thánh vị.

Cho nên hắn đối với Tây Phương Nhị Thánh chán ghét tột cùng. "Lá cờ nhỏ này nhìn không tệ, đa tạ đạo hữu a." Nhận lấy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Chu Thanh tỉ mỉ đánh giá một phen, lộ ra thần sắc hài

lòng.

Lá cờ này nhìn xác thực không tệ, tối thiểu bề ngoài rất đẹp.

Giữ lại trang trí phòng cảm giác rất tốt.

Nghĩ vậy, Chu Thanh cầm Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, chậm rãi đi đến trước cửa phòng, treo nó lên trên cửa. "Không tệ." Nhìn lá cờ nhỏ tung bay trước cửa phòng, Chu Thanh không khỏi lộ ra một tia ý cười.

Lão Tiếp làm việc không tệ.

Tuy rằng đồ tặng tịnh không quý trọng, nhưng hắn rất thỏa mãn.

Không giống như Lão Hồng lần trước, tặng cái thương sắt rách nát, quá không biết làm việc.

Bên cạnh bàn đá, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thấy Chu Thanh treo Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ bọn họ tặng lên cửa phòng, khóe miệng khẽ co giật.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ là Tiên Thiên Linh Bảo a!

Năm đó bọn họ cũng tốn một phen khí lực mới đạt được kiện linh bảo này.

Đến chỗ Đại Đạo Chúa Tể, lại bị treo lên cửa.

Bất quá, chuyển niệm nghĩ lại.

Nhân vật cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, sao có thể để ý một kiện nho nhỏ Tiên Thiên Linh Bảo chứ.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trong mắt bọn họ trân quý vô cùng, nhưng có khả năng trong mắt Đại Đạo Chúa Tể chỉ là một lá cờ phổ thông mà thôi.

Dù sao đứng càng cao, nhìn càng xa.

Cảnh giới không giống nhau, nhãn giới và tâm cảnh cũng không giống nhau.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề liền thoải mái hơn.

Ngay sau đó, Chuẩn Đề cũng lấy ra bảo vật đã sớm chuẩn bị. "Đạo hữu, đây là một phen tâm ý của ta, vật này liền tặng cho đạo hữu." Dứt lời, trong tay Chuẩn Đề xuất hiện Thất Bảo Diệu Thụ.

Côn Bằng thấy một màn này trong lòng càng thêm chấn hám.

Thất Bảo Diệu Thụ!

Cây này nãi là nhánh Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, Chuẩn Đề đạo nhân dùng bản thể Tây Phương Canh Kim Đề Mộc kết hợp với thất bảo như vàng, bạc, lưu ly... luyện chế thành, là chứng đạo pháp khí của Chuẩn Đề!

Vật này hào xưng vô vật bất xoát!

Chuẩn Đề chẳng lẽ điên rồi sao, ngay cả Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như Thất Bảo Diệu Thụ cũng tặng ra.

Côn Bằng chỉ cảm giác da đầu tê dại, không thể tin nổi.

Đây còn là hai kẻ vô sỉ của Tây Phương sao?

Hôm nay lại hào phóng như vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại, Côn Bằng bỗng nhiên khựng lại, phản ứng được rồi.

Trước đó, Hồng Quân Đạo Tổ đem Thí Thần Thương của La Hầu tặng cho.

Thông Thiên tặng ra chứng đạo chi bảo Thanh Bình Kiếm.

Nguyên Thủy càng tặng ra công phạt tối cường Bàn Cổ Phiên.

Lại thêm Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Thất Bảo Diệu Thụ của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Nhiều Thánh Nhân như vậy tranh nhau tặng chủ nhân lễ vật là vì

cái gì?

Chẳng phải là vì muốn tạo quan hệ tốt với vị Đại Đạo Chúa Tể này, để ứng đối với Phong Thần lượng kiếp tương lai sao?

Nghĩ thông suốt điểm này, Côn Bằng lộ ra vẻ hoảng nhiên.

Thực lực mạnh thật tốt a.

Cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể đều không cần làm gì, chỉ cần ngồi đó, là có các loại vô thượng linh bảo dâng tới tận cửa.

Bất quá nghĩ đến đây, Côn Bằng trong lòng vui vẻ.

Cũng may năm đó bị Tiểu Hắc tha về.

Được chủ nhân thu nhận làm một con chim kiểng.

Nếu không, sao có thể mỗi ngày bồi bạn bên cạnh Đại Đạo Chúa Tể, cảm ngộ vô thượng Đại Đạo thần vận cùng Đại Đạo quy tắc.

Bình thường ăn đều là Hỗn Độn Thần Mễ, quả thực là kỳ ngộ mà người ngoài không thể tưởng tượng. "Cây này..." Chu Thanh đánh giá Thất Bảo Diệu Thụ trước mắt, mày nhướn lên.

Cây nhìn không tệ, nhưng quan trọng là có nuôi sống được không?

Cũng không biết có thể kết quả để ăn hay không.

Nghĩ vậy, Chu Thanh mỉm cười với Chuẩn Đề, chậm rãi nói: "Vậy ta đa tạ hai vị đạo hữu, cái cây này ta nhận." Nói xong, Chu Thanh nhận lấy Thất Bảo Diệu Thụ, để sang một bên.

Chờ lát nữa hai vị đạo hữu rời đi, sẽ đem trồng ở ngoài cửa.

Nếu kết quả, bình thường không có việc gì cũng có thể hái vài cái ăn. "Ha ha, đạo hữu quá khách khí rồi, khu khu một kiện bảo vật, không tính là gì!" Chuẩn Đề cười cười nói.

Tuy rằng mặt ngoài không thèm để ý, nhưng trong lòng đau thịt

muốn chết.

Thất Bảo Diệu Thụ là chứng đạo chi bảo của hắn a, cứ như vậy tặng đi, tự nhiên đau lòng vô cùng.

Bất quá có thể đổi lấy hảo cảm của Đại Đạo Chúa Tể, hết thảy đều đáng giá!

Chờ đến lúc đó, Đại Đạo Chúa Tể không còn lựa chọn giúp đỡ Thông Thiên và Tiệt Giáo.

Như vậy Tây Phương Giáo liền có cơ hội lập túc.

Chương 36

Chờ Phong Thần lượng kiếp kết thúc, Huyền Môn suy lạc cũng không còn xa.

Tây Phương Giáo sẽ phát dương quang đại!

Sau khi tặng xong bảo vật, Chuẩn Đề thần sắc khẽ động, đối với Chu Thanh chậm rãi nói: "Đạo hữu a, không biết ngài có từng nghe nói về Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai vị đạo nhân chưa?

Hiện nay Phong Thần lượng kiếp sắp đến, vận mệnh cuối cùng của Tây Phương Giáo sẽ như thế nào a?" Dứt lời, sắc mặt Chu Thanh lập tức ngẩn ra.

Bị lời của hai người dọa nhảy dựng.

Tu sĩ trong Hồng Hoang đều to gan như vậy sao, tùy tùy tiện tiện nghị luận Thánh Nhân? "..." Chu Thanh lộ ra vẻ do dự, rồi chậm rãi nói: "Hai người các ngươi vì sao lại muốn nghe ngóng về hai vị Thánh Nhân Tây Phương?" Chuẩn Đề Tiếp Dẫn đã sớm nghĩ sẵn lý do thoái thác, mỉm cười đáp: "Thực không dám giấu giếm, đạo hữu, hai người chúng ta chính là người của Tây Phương Giáo.

Gần đây Phong Thần lượng kiếp sắp đến, trong Hồng Hoang, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, bao gồm cả người Tây Phương Giáo chúng ta đều nhân tâm hoảng hoảng, dù sao không có ai muốn lên cái Phong Thần Bảng kia.

Cho nên ta mới hỏi đạo hữu một chút, xem đạo hữu có cao kiến gì không." Nghe xong, Chu Thanh lộ ra vẻ hoảng nhiên.

Nguyên lai là vì Phong Thần đại chiến sắp bắt đầu.

Thảo nào lần trước Lão Nguyên cũng hướng hắn nghe ngóng

chuyện Xiển Giáo.

Nghĩ vậy, Chu Thanh nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống, cười nói: "Ta nói thẳng với hai vị đạo hữu nhé, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn nhị thánh của Tây Phương thực tại không ra gì a, thanh danh bại hoại, quả thực là hai kẻ vô sỉ nhất trong Hồng Hoang!" "Ta cũng không sợ hai tôn Thánh Nhân kia tìm ta gây phiền toái, phản chính người ta không có khả năng để ý đến lời của một tu sĩ Nhân Tiên cảnh nho nhỏ như ta, cho nên ta cứ nói về sự tình của vô sỉ chi đồ Tây Phương Chuẩn Đề Tiếp Dẫn." "Trước kia khi Tử Tiêu Cung giảng đạo, vì muốn ngồi lên hai cái bồ đoàn cuối cùng, tổ hợp hai kẻ vô sỉ kia trực tiếp đuổi Côn Bằng và Hồng Vân xuống, sau đó còn chưa hết, cuối cùng càng trực tiếp tính kế Hồng Vân một phen, hại chết Hồng Hoang đệ nhất lão hảo nhân Hồng Vân." "Về sau càng âm thầm liên hệ Trường Nhĩ Định Quang Tiên của Tiệt Giáo, sách hoạch Định Quang Tiên mưu phản, lại độ hóa Đa Bảo đạo nhân trở thành Tây Phương Giáo Phật Tổ.

Tại hạ cảm thấy hai kẻ này rất âm hiểm, nhưng chờ đến khi Phong Thần lượng kiếp kết thúc, Xiển Giáo, Tiệt Giáo cùng với toàn bộ Huyền Môn đều sẽ một lạc, Tây Phương Giáo sẽ đại hưng.

Haizz." Nói xong, Chu Thanh thở dài một tiếng.

Hắn biết rõ kết cục cuối cùng của Phong Thần lượng kiếp, vô luận Nguyên Thủy hay Thông Thiên, cuối cùng đều bị Hồng Quân tính kế.

Cuối cùng, Tây Phương vô sỉ nhị thánh mới là người chiến thắng lớn nhất.

Dẫn đến về sau, toàn bộ Tây Phương Giáo đều đại hưng.

Bên kia, ngồi ở đối diện, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lúc này lăng trụ.

Trong lòng không ngừng hãi nhiên, chỉ cảm giác sau lưng toát mồ

hôi lạnh!

Đại Đạo Chúa Tể biết tường tận như vậy sao?

Cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể nhất niệm có thể biết vận mệnh chúng sinh Hồng Hoang, ngài ấy lại biết chuyện cái chết của Hồng Vân có quan hệ với bọn hắn?

Chuyện âm thầm thông đồng với Trường Nhĩ Định Quang Tiên cư nhiên cũng bị Đại Đạo Chúa Tể phát hiện.

Lại còn chuyện ám định Đa Bảo đạo nhân làm Tây Phương Giáo Phật chủ, cũng như kết thúc của Phong Thần đại chiến.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người chỉ cảm giác trong đầu không ngừng oanh minh, chân linh đang không ngừng run rẩy!

Đây chính là cường giả cảnh giới Đại Đạo Chúa Tể sao?

Quá khủng bố!

Tri hiểu hết thảy nhân quả, vận mệnh, quá khứ, tương lai!

Cho dù hai người bọn họ đã chứng đạo Hỗn Nguyên, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng lúc này, trước mặt Chu Thanh, đột nhiên cảm giác mình chẳng khác gì sâu kiến!

Bất quá, câu nói cuối cùng của Đại Đạo Chúa Tể làm cho bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng Huyền Môn một lạc, Phật môn đại hưng.

Cái kết này, chính là điều bọn hắn mong muốn.

Nghĩ đến đây, Chuẩn Đề hướng mắt về phía Chu Thanh, chậm rãi nói: "Đạo hữu a, không ngờ ngài đối với sự tình giữa các Thánh Nhân lại hiểu rõ như vậy, thụ giáo a." Chuẩn Đề nói xong, cười cười, chuẩn bị cho qua chuyện này.

Dù sao loại sự tình này đối với Tây Phương Nhị Thánh là chuyện xấu.

Nếu bị lôi ra nói, da mặt bọn hắn tuy dày tự nhiên chịu được, nhưng để lại ấn tượng không tốt trong lòng Đại Đạo Chúa Tể thì không hay.

Chính lúc Chuẩn Đề muốn đổi chủ đề, hốt nhiên, một thanh âm từ phòng Chu Thanh truyền ra. "Khoan đã phu quân, vì sao Hồng Vân nhường thánh vị, cuối cùng lại bị Tây Phương Nhị Thánh tính kế chết chứ?" Một thanh âm thanh thúy như chuông bạc vang lên, ngay sau đó, thân ảnh Vân Tiêu tiên tử xuất hiện trước mặt mọi người.

Nàng vừa mới tham ngộ xong đại đạo lĩnh ngộ được gần đây, sắp trăn chí Hỗn Nguyên chi cảnh, hiện tại chỉ cần một cái khế cơ là có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Vừa từ trong ngộ đạo tỉnh lại, nghe được Tây Phương Nhị Thánh đang cùng phu quân nói về chuyện này, đốn thời nảy sinh lòng hiếu kỳ.

Năm đó khi Hồng Vân bị giết, tất cả mọi người đều cho rằng là do Côn Bằng Yêu Sư liên hợp Đế Tuấn bọn người làm.

Chẳng lẽ, phía sau còn có tân mật gì khác.

Côn Bằng đứng trên vai Chu Thanh trong lòng cũng có chút động.

Năm đó vì nguyên nhân nhường chỗ, hắn đối với Hồng Vân sinh lòng oán hận.

Cho nên mới liên hợp nhiều Yêu Thánh trong Thiên Đình truy sát Hồng Vân, triệt để diệt sát hắn.

Hắn nhớ rõ chuyện này Tây Phương Nhị Thánh tịnh không có tham hợp vào a.

Chẳng lẽ trong bóng tối, chuyện này có quan hệ với Tây Phương Nhị Thánh?

Chu Thanh thấy Vân Tiêu đi ra, sắc mặt lập tức hiện lên ý cười. "Tiểu Kumo, rốt cuộc nàng cũng xuất quan rồi." "Vâng, phu quân, thiếp cảm giác mình cách đột phá không còn xa nữa." Vân Tiêu tiên tử nghe vậy, trên mặt cũng dương dật nụ cười.

Lập tức chậm rãi đi đến bên cạnh Chu Thanh, sát vào hắn ngồi xuống. "Khí tức Hỗn Nguyên cảnh giới..." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cảm nhận được khí tức ba động trên người Vân Tiêu tiên tử, không khỏi thầm kinh ngạc.

Bọn hắn đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, lại ở cảnh giới Thánh Nhân trầm tẩm thời gian dài, tự nhiên đối với cỗ khí tức này quen thuộc vô cùng.

Lần trước tới, bọn họ phát hiện Vân Tiêu chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh giới.

Tuy rằng cự ly chứng đạo Hỗn Nguyên không xa, nhưng vẫn còn một khoảng cách.

Nhưng hiện tại Vân Tiêu trước mắt, lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Quanh thân nàng có vô tận Đại Đạo thần vận bao quanh, có Hỗn Nguyên quy tắc chu phục thủy, vây quanh không ngừng lưu chuyển.

Cỗ khí thế này đã sơ bộ cụ bị Hỗn Nguyên chi lực.

Nói cách khác, Vân Tiêu hiện tại tương đương với một tôn Bán Thánh, cự ly Thánh Nhân cũng chỉ còn một bước ngắn.

Hiện tại Vân Tiêu chỉ cần một cái khế cơ, liền có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, đạp nhập cảnh giới Thánh Nhân kia.

Việc này làm cho Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người trong lòng phức tạp vô cùng.

Từ khi nào cảnh giới Thánh Nhân lại dễ dàng chạm tới như vậy?

Năm đó hai người bọn hắn thành thánh khó khăn muôn vàn, không tiếc xá khí da mặt chiếm cứ thánh vị kia, càng tại Tây Phương phát hạ đại chí nguyện, cuối cùng mới công đức thành thánh.

Hiện tại, Vân Tiêu sắp sửa bộ nhập Hỗn Nguyên chi cảnh.

Điều này khiến hai người trong lòng vừa phức tạp lại vừa khó tin.

Bất quá hai người chuyển niệm nghĩ lại, liền lập tức thích nhiên.

Vân Tiêu tiên tử là đạo lữ của Đại Đạo Chúa Tể, có Đại Đạo Chúa Tể tận tâm dạy bảo và chỉ điểm, lại mỗi ngày sống trong phòng ốc được Đại Đạo thần vận bao quanh.

Ăn thực vật đều ẩn chứa hải lượng Đại Đạo toái phiến.

Hoàn cảnh tốt như vậy, đột phá sao có thể không nhanh?

Trong hoàn cảnh này, bất kể là ai ở đây chứng đạo Hỗn Nguyên cũng đều không phải là chuyện không thể. "Tiểu Kumo a, vừa rồi nàng hỏi chuyện Hồng Vân sao?" Chu Thanh xoa xoa đầu Vân Tiêu, cười cười nói.

Vân Tiêu nghe vậy gật đầu, chậm rãi đáp: "Không sai, thiếp rất tò mò, Hồng Vân lão tổ vẫn lạc, vì sao lại có quan hệ với Tây Phương Nhị Thánh?" Dứt lời.

Sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn biến đổi.

Vừa mới không muốn nhắc tới chuyện này, định đổi chủ đề, không ngờ Vân Tiêu lại đề cập đến.

Đến lúc Đại Đạo Chúa Tể nói ra sự thật, không những hai người bọn hắn cảm thấy vô địa tự dung, mà điều làm bọn hắn lo lắng nhất là

Đại Đạo Chúa Tể sẽ vì chuyện này mà chán ghét họ.

Nhưng Vân Tiêu là đạo lữ của Đại Đạo Chúa Tể, bọn họ cũng không dám ngăn cản.

Nghe xong lời Vân Tiêu, Chu Thanh mỉm cười, chậm rãi giải thích: "Hồng Vân năm đó vì sao lại thân tử, là bởi vì có quan hệ với chuyện nhường chỗ cho hai tên kia.

Nguyên bản, hai cái thánh vị đó Hồng Vân và Côn Bằng ngồi trước, nhưng cái tên Hồng Hoang đệ nhất lão hảo nhân Hồng Vân kia nhất định phải bán cho hai tên vô sỉ đồ Chuẩn Đề Tiếp Dẫn một cái nhân tình, đem thánh vị nhường ra, liên lụy Côn Bằng cũng bị ép phải nhường chỗ." "Cho nên Côn Bằng Yêu Sư vì chuyện này mà ký hận Hồng Vân, chuẩn bị ra tay với hắn.

Tiểu Kumo, nàng nghĩ xem, nhường là nhường thánh nhân chi vị, đây là nhân quả lớn đến mức nào, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có thể gánh vác nổi nhân quả này sao?

Biện pháp giải quyết nhân quả tốt nhất chính là đem nhân quả mạt trừ, đem Hồng Vân giết đi!

Cho nên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng đã động sát niệm với Hồng Vân!" "Còn có một cái cuối cùng, là Đạo Tổ Hồng Quân tính kế.

Hồng Quân tại Tử Tiêu Cung giảng đạo, Hồng Vân công nhiên nhường chỗ, đây là không nể mặt Đạo Tổ a.

Năm đó Đạo Tổ đã là Thánh Nhân, Thánh Nhân sao có thể không giận?

Cho nên cuối cùng Hồng Quân đem đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng ban cho Hồng Vân.

Hồng Vân đạt được Hồng Mông Tử Khí, tất nhiên sẽ chiêu trí vô số đại năng trong Hồng Hoang truy sát." "Cuối cùng, khi Hồng Vân bị

rất nhiều cường giả diệt sát, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã che lấp thiên cơ, cho nên Trấn Nguyên Tử không biết chuyện Hồng Vân bị truy sát.

Kết quả Hồng Vân cô lập vô viện, bị rất nhiều Tiên Thiên đại năng liên thủ diệt sát." Chu Thanh từ từ nói hết lời, dứt lời, sắc mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lập tức biến huyễn.

Trong lòng đều có chút hoảng sợ bất an.

Chương 37

Lúc này, bọn hắn mới rốt cuộc biết được sự khủng bố của Đại Đạo Chúa Tể.

Cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, ngay cả ý nghĩ trong lòng Tây Phương Nhị Thánh và Đạo Tổ Hồng Quân đều có thể biết!

Quá đáng sợ, thế gian này còn chuyện gì Đại Đạo Chúa Tể không biết chứ?

Năm đó Tây Phương Nhị Thánh xác thực đã làm chuyện này, che lấp thiên cơ, ngăn cản Vạn Thọ Sơn Trấn Nguyên Tử đi cứu viện Hồng Vân.

Bởi vì nhân quả nhường chỗ, hai người bọn hắn căn bản trả không nổi.

Không ngờ chuyện này Đại Đạo Chúa Tể đều hiểu rõ rành mạch.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chỉ cảm giác tâm thần phảng phất bị một bàn tay vô hình gắt gao nắm chặt, sợ hãi bất an.

Côn Bằng đứng trên vai Chu Thanh trong lòng cũng không cách nào bình tĩnh.

Thảo nào năm đó hắn suất lĩnh Yêu Thánh Thiên Đình truy sát Hồng Vân, lại không thấy Vạn Thọ Sơn Trấn Nguyên Tử xuất hiện tương cứu.

Nguyên lai là Chuẩn Đề Tiếp Dẫn lấy oán trả ơn, che lấp thiên cơ!

Tây Phương Nhị Thánh, thật không phải thứ tốt lành gì!

Truy sát Hồng Vân là vì Hồng Vân liên lụy hắn cùng mất thánh vị, nhưng Tây Phương Nhị Thánh lại là lấy oán trả ơn!

Thảo nào Đại Đạo Chúa Tể gọi Tây Phương Nhị Thánh là vô sỉ chi đồ!

Vân Tiêu nghe xong lời Chu Thanh, trong ánh mắt cũng tràn ngập kinh ngạc.

Không ngờ Hồng Vân nhường chỗ lại dẫn tới nhiều người tính kế như vậy.

Năm đó Hồng Vân hảo tâm nhường chỗ, cuối cùng lại đắc tội nhiều người như thế.

Nghĩ vậy, Vân Tiêu không khỏi thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ.

Tại Hồng Hoang, làm một người tốt quả thực là tự tìm đường chết a. "Lão Tiếp, Lão Đề, cứ ngồi đó không uống rượu làm gì, nào, uống!" Thấy hai người trước mắt ngây ngốc ngồi bất động, Chu Thanh bất đắc dĩ cười, mở miệng nói.

Xem ra lời nói vừa rồi của hắn đả kích hai vị đạo hữu này quá lớn.

Cũng đúng, phương pháp chiêu thu đệ tử của Tây Phương Nhị Thánh là đi độ hóa.

Nói trắng ra là tẩy não.

Trong lòng hai vị đạo hữu Tây Phương này, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn quả thực là tồn tại vĩ ngạn vô cùng.

Hắn vạch trần bộ mặt thật của tổ hợp vô sỉ Tây Phương trước mặt họ, hai vị đạo hữu khẳng định bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Cho nên lộ ra thần thái như vậy cũng là bình thường.

Thấy Chu Thanh đích thân rót rượu cho hai người, lại diện đái tiếu dung, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn bỗng nhiên thả lỏng, thở phào một hơi.

Vừa rồi bọn họ vừa khẩn trương vừa thảm thắc.

Đại Đạo Chúa Tể nói ra hành vi vô sỉ lấy oán trả ơn năm xưa với Hồng Vân, bọn họ thật sự sợ ngài ấy sẽ chán ghét hai người.

Nhưng xem ra Đại Đạo Chúa Tể chỉ nói mồm, nguyên lai trong lòng tịnh không để ý chuyện này.

Cũng đúng.

Đại Đạo Chúa Tể là tồn tại chí cao vô thượng bực nào, sao có thể để ý đến hai con sâu kiến Thánh Nhân nhỏ bé chứ?

Lập tức, Chuẩn Đề vội vàng cười nói: "Ha ha, hảo, đạo hữu, cạn!" Tiếp Dẫn cũng vội vàng nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

Ngay sau đó.

Sau một hồi nâng ly cạn chén, Chuẩn Đề trong lòng tư lự một phen, lại tiếp tục hỏi Chu Thanh: "Đạo hữu a, phương tài ngài nói Đa Bảo đạo nhân của Tiệt Giáo sẽ trở thành Phật Tổ của Tây Phương, chuyện này chẳng lẽ trong tương lai sẽ xảy ra sao?" Chuẩn Đề dứt lời, ánh mắt Tiếp Dẫn cũng hơi chớp động.

Đa Bảo đạo nhân có một viên phật tâm, chuyện này bọn hắn đã sớm phát hiện.

Bọn hắn cũng có ý định muốn độ hóa Đa Bảo đạo nhân về Tây Phương.

Nhưng vì Phong Thần lượng kiếp chưa bắt đầu, nên hai người trì trệ chưa động thủ.

Tây Phương Giáo cần có một tôn Phật Tổ, một tôn Phật Mẫu.

Trong đó, vị trí Phật Tổ đã định trên người Đa Bảo đạo nhân.

Hiện tại bọn hắn cũng chỉ mới có ý tưởng đó thôi, cũng không biết tương lai chuyện này có thành công hay không.

Bởi vì nguyên nhân vô lượng lượng kiếp, các Thánh Nhân cũng không thôi diễn được chuyện tương lai.

Vừa rồi Đại Đạo Chúa Tể nói tương lai Đa Bảo đạo nhân sẽ bị độ hóa thành Tây Phương Phật Tổ.

Chẳng lẽ trong tương lai, chuyện này sẽ thành công?

Nghe vậy, Chu Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài nói: "Không sai.

Đa Bảo đạo nhân có một viên phật tâm, sau khi Phong Thần lượng kiếp kết thúc, Tiệt Giáo tan thành mây khói, cuối cùng Đa Bảo đạo nhân quy y cửa Phật, trở thành Phật Tổ.

Ngoài ra, Trường Nhĩ Định Quang Tiên của Tiệt Giáo trong Phong Thần đại chiến phản biến, cuối cùng cũng đi tới Tây Phương, trở thành Tây Phương Giáo Hoan Hỉ Phật." Chu Thanh dứt lời, trong đầu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn "oanh" một tiếng!

Tương lai, Đa Bảo đạo nhân sẽ thành Tây Phương Giáo Phật Tổ!

Trường Nhĩ Định Quang Tiên thì thành Tây Phương Hoan Hỉ Phật!

Tiệt Giáo đại bại, tan thành mây khói!

Vậy chẳng phải là Huyền Môn một lạc, Tây Phương Giáo đại hưng sao?

Chuẩn Đề Tiếp Dẫn nghe xong, trong lòng vui sướng vô cùng.

Đại chí nguyện năm đó lập hạ khi thành thánh xem ra lập tức muốn hoàn thành rồi.

Tây Phương Giáo đại hưng, chỉ nhật khả đãi a!

Nghĩ đến đây, Chuẩn Đề bỗng nhiên truyền âm cho Tiếp Dẫn: "Đại Đạo Chúa Tể đem việc này báo cho chúng ta, tương lai Phong Thần lượng kiếp, Tây Phương Giáo tất nhiên đại hưng.

Nhưng Vân Tiêu ở đây cũng biết chuyện này, chờ lần sau Thông Thiên tới, Vân Tiêu định nhiên sẽ đem toàn bộ lời Đại Đạo Chúa Tể hôm nay nói cho Thông Thiên." "Cho nên, Đa Bảo và Trường Nhĩ Định Quang Tiên có khả năng sẽ bị Thông Thiên ra tay diệt sát trước một bước!

Chúng ta hôm nay đến chỗ Đại Đạo Chúa Tể, định nhiên giấu không được Thông Thiên.

Theo ta thấy, ta hiện tại liền phản hồi Tây Phương.

Thông Thiên thấy ta rời đi, định nhiên sẽ đến chỗ Đại Đạo Chúa Tể hỏi thăm việc chúng ta tới đây làm gì.

Đến lúc đó, Thông Thiên không ở Kim Ngao Đảo, chúng ta liền có thể sấn cơ đi Kim Ngao Đảo, đem Đa Bảo và Trường Nhĩ Định Quang Tiên mang đi!" Chuẩn Đề dứt lời, Tiếp Dẫn nghe vậy mỉm cười, truyền âm: "Thiện!" Ngay sau đó.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhao nhao đứng dậy, hướng mắt về phía Chu Thanh, chậm rãi nói: "Đạo hữu, chúng tôi xin phép rời đi trước.

Chờ mấy ngày nữa, chúng tôi lại đến thăm đạo hữu." Tiếp Dẫn Chuẩn Đề dứt lời, Chu Thanh cũng cười nói: "Được, vậy hai vị đạo hữu thường đến chơi a." Thấy Tiếp Dẫn Chuẩn Đề rời đi, trong lòng Vân Tiêu thật lâu không thể bình tĩnh.

Tương lai, Tây Phương Giáo đại hưng, Tiệt Giáo tan thành mây khói?

Đại sư huynh Đa Bảo sẽ bị Tây Phương Nhị Thánh độ về Tây Phương, trở thành Tây Phương Phật Tổ?

Điều làm nàng không thể bình tĩnh nhất là Trường Nhĩ Định Quang Tiên cuối cùng sẽ phản biến!

Hết thảy sự tình đều làm nàng không thể tiếp thu.

Lại kết hợp với lời dự ngôn trước đó của phu quân về Tam Tiêu và Triệu Công Minh.

Huynh muội bốn người lên Phong Thần Bảng, đại sư huynh bị độ hóa về Tây Phương.

Vậy còn các vị sư tỷ khác thì sao?

Tương lai, hạ tràng của Tiệt Giáo thật sự sẽ thê thảm như vậy sao? ..... "Không được, ta phải đem chuyện này nói cho sư tôn!" Vân Tiêu thầm nghĩ.

Tây Phương Nhị Thánh biết tình huống tương lai, khẳng định sẽ sớm đưa ra một ít chuẩn bị.

Bên phía sư tôn lại không biết những chuyện này.

Quan trọng nhất là chuyện Trường Nhĩ Định Quang Tiên phản biến.

Phải để sư tôn nhanh chóng biết chuyện này, Trường Nhĩ Định Quang Tiên lưu tại Tiệt Giáo một ngày, đối với Tiệt Giáo là nguy hiểm một ngày.

Ai cũng không biết Định Quang Tiên đã tiết lộ những chuyện gì của Tiệt Giáo ra ngoài.

Đang lúc Vân Tiêu trong lòng thầm lo lắng.

Ngoại giới.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đã phản hồi Tây Phương.

Trong Bích Du Cung.

Thông Thiên đang nhắm chặt hai mắt, cảm ngộ Đại Đạo tồn tại.

Hiện tại cảm ngộ của ông đối với cảnh giới này cũng đã gần đủ rồi.

Duy nhất thiếu khuyết là Đại Đạo toái phiến.

Chỉ cần lại hấp thu đại lượng Đại Đạo toái phiến, liền có thể lần nữa đột phá, đạt tới Hỗn Nguyên lục trọng thiên cảnh giới.

Chương 38

Đến lúc đó, sở hữu Tru Tiên Kiếm Trận, cộng thêm tu vi Hỗn Nguyên lục trọng thiên, đối mặt Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tứ thánh liên thủ, cũng không có gì phải sợ.

Tây Phương Nhị Thánh cảnh giới tại Hỗn Nguyên tam trọng thiên, Nguyên Thủy tại Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên, trong đó mạnh nhất là Lão Tử, đạt tới Hỗn Nguyên lục trọng thiên cảnh giới.

Chỉ cần đến lúc đó Đạo Tổ Hồng Quân không ra tay, sở hữu Tru Tiên Kiếm Trận tại toàn bộ Hồng Hoang căn bản không người có thể đối kháng.

Ngay sau đó, Thông Thiên đang cảm ngộ bỗng nhiên mở bừng hai mắt.

Sát na gian, thiên hôn địa ám, thần niệm Thánh Nhân bao trùm toàn bộ Hồng Hoang đại lục. "Tây Phương Nhị Thánh rời khỏi chỗ hiền tế rồi?

Đi cũng thật vội vàng, xem ra đã từ chỗ hiền tế kiếm được chút chỗ tốt.

Vừa vặn ta cảm ngộ cũng đã gần xong, đến chỗ hiền tế hấp thu thêm một ít Đại Đạo toái phiến, xem có thể đột phá Hỗn Nguyên lục trọng thiên hay không, cũng thuận tiện hỏi thăm hiền tế xem Tây Phương Nhị Thánh đến đó rốt cuộc làm gì." Thông Thiên trong lòng tự ngữ.

Lập tức, ông biến mất tại chỗ.

Một cái chớp mắt sau, Thông Thiên đã đến trước sơn mạch Chu Thanh cư trú.

Bên kia.

Tây Phương.

Chuyện Thông Thiên đi đến nhà Chu Thanh, tự nhiên không giấu được hai người. "Thông Thiên quả nhiên đi đến chỗ Đại Đạo Chúa Tể, giống hệt như ta suy đoán." Chuẩn Đề cười nói, trong ánh mắt có phật quang chớp động. "Nếu Thông Thiên đã rời khỏi Kim Ngao Đảo, chúng ta liền có thể đi Kim Ngao Đảo Bích Du Cung, đem Đa Bảo đạo nhân và Trường Nhĩ Định Quang Tiên mang về Tây Phương, độ hóa hai người.

Đến lúc đó, Đa Bảo đạo nhân có thể trở thành Tây Phương Phật Tổ, Trường Nhĩ Định Quang Tiên tắc có thể xưng là Phật Mẫu.

Khi Phong Thần lượng kiếp đến, chính là ngày Tây Phương ta đại hưng!" Tiếp Dẫn ở một bên mở miệng nói. "Khoan đã, tiên đừng vội.

Chờ Thông Thiên tiến vào nhà Đại Đạo Chúa Tể rồi chúng ta hãy ra tay cũng không muộn.

Một khi Thông Thiên vào nhà Đại Đạo Chúa Tể, liền mất đi liên hệ với ngoại giới.

Trong sơn mạch đó, Thiên Đạo không thể khuy tham, Thánh Nhân cũng bị áp chế cảnh giới, không thể thôi xuất chuyện bên ngoài.

Lúc đó, chúng ta đi Kim Ngao Đảo, liền có thể vạn vô nhất thất." Chuẩn Đề suy tư một chút rồi nói.

Nếu hiện tại đi Kim Ngao Đảo, có khả năng Thông Thiên cảm ứng được khí tức Hỗn Nguyên sẽ quay đầu phản hồi Kim Ngao Đảo.

Cho nên, cần phải bảo đảm vạn vô nhất thất. "Cũng tốt." Tiếp Dẫn gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ vô lượng từ bi. .....

Lúc này, trong tiểu viện Chu Thanh cư trú.

Chu Thanh vừa đem cơm canh trên bàn dọn xuống, bỗng nhiên một đạo thanh âm vang lên. "Hiền tế a, đã lâu không gặp, ta đến thăm con đây." Thanh âm hạ xuống.

Thông Thiên đã đứng trong viện lạc.

Chu Thanh thấy Thông Thiên đến, lập tức vỗ đầu một cái. "Nhạc phụ, người đến thật đúng lúc, con vừa mới dọn bàn xuống.

Nhạc phụ cứ ngồi trước, con đi xào cho nhạc phụ mấy món nhắm, hôm nay bồi ta uống một bữa cho đã!" Chu Thanh thấy Thông Thiên đến cũng cao hứng, cười nói.

Dứt lời, Chu Thanh liền vào phòng bếp, bắt đầu đại triển thân thủ.

Thông Thiên nghe vậy cũng cười cười, ngồi xuống bên bàn đá.

Chuyến này, trừ bỏ chuyện của Tây Phương Nhị Thánh, được ăn đồ ăn Chu Thanh làm cũng quá tốt.

Đại Đạo toái phiến trong đó chính là mấu chốt để ông đột phá.

Không ngờ vừa đến, hiền tế đã hiểu tâm ý của ông, đi bận rộn rồi.

Thông Thiên chỉ cảm thấy vừa thụ sủng nhược kinh, lại vừa cao hứng. "Phụ thân?" Trong phòng, Vân Tiêu nghe được thanh âm của Thông Thiên, khuôn mặt tươi cười vui vẻ, vội vàng đi ra.

Nàng vốn đang sầu não chuyện làm sao báo cho sư tôn biết về Định Quang Tiên và Đa Bảo sư huynh.

Hiện tại sư tôn đến rồi, vừa vặn đem chuyện này nói cho người. "Sư tôn, người đến rồi!" Thấy Thông Thiên ngồi bên bàn đá cười ngâm ngâm nhìn mình, Vân Tiêu vội vàng đi đến đối diện Thông Thiên ngồi xuống. "Gần đây tình cảm với hiền tế thế nào?" Thông Thiên nhìn Vân Tiêu trước mắt, càng nhìn càng hài lòng.

Thật sự thu được một đồ đệ tốt a.

Nếu không phải Vân Tiêu tìm được một phu quân tốt, Tiệt Giáo thật sự không có hy vọng lật mình. "Tình cảm giữa con và phu quân rất tốt." Vân Tiêu vội vàng truyền âm cho Thông Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ nghiêm túc. "Nhưng Sư tôn, có một đại sự con muốn bẩm báo cùng người." "Là chuyện về Tây Phương Nhị Thánh kia sao, sau này đều sẽ xảy ra à?" Thông Thiên nghe vậy, mỉm cười, mở miệng hỏi.

Tây Phương Nhị Thánh kia từ chỗ hiền tế đạt được chút chỗ tốt cũng không sao cả.

Đợi hắn đột phá Hỗn Nguyên lục trọng thiên xong, hết thảy đều là hư vô.

Thông Thiên vừa dứt lời, Vân Tiêu vội vàng gật đầu, tiếp tục truyền âm, đem toàn bộ những gì Chu Thanh vừa dự ngôn về Tây Phương Nhị Thánh và kết cục tương lai kể lại một lượt.

Nghe xong, sắc mặt Thông Thiên bỗng nhiên biến đổi kịch liệt. "Hiền tế nói, Đa Bảo về sau sẽ bị hai tên lừa trọc Tây Phương độ hóa thành Phật Tổ?" "Trường Nhĩ Định Quang Tiên cuối cùng sẽ phản giáo!" "Phong Thần đại chiến, Xiển Giáo và Tiệt Giáo đều sẽ thất bại, Huyền Môn xuống dốc, Tây Phương Giáo đại hưng?" Thông Thiên lập tức không thể bình tĩnh được nữa, trong lòng chấn động dữ dội.

Triệu Công Minh và Tam Tiêu cuối cùng sẽ bị đưa lên Phong Thần Bảng, chuyện này đã nằm ngoài dự liệu của hắn.

Không ngờ đại đồ đệ Đa Bảo Đạo Nhân cuối cùng lại bị độ hóa sang Tây Phương.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên, thân là một trong Tùy Thị Thất Tiên, hắn vẫn luôn yêu mến có thừa.

Bình thường, các loại bảo vật không thiếu ban thưởng cho gã.

Lại còn tận tâm dạy bảo, giúp nâng cao thực lực.

Không ngờ cuối cùng, Định Quang Tiên lại phản bội Tiệt Giáo.

Trong đôi mắt Thông Thiên, sát ý lập tức hiện lên.

Bởi vì hắn vốn cực kỳ tin tưởng Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Thậm chí, hắn đã chuẩn bị sẵn, khi Phong Thần lượng kiếp buông xuống, sẽ giao Lục Hồn Phiên cho tên này.

Lục Hồn Phiên nãi là hung sát dị bảo trong tay hắn, cùng một mạch với Trấn Thiên Quan.

Dị bảo này là do vô tận oán niệm của ba ngàn Đại Đạo Thiên Ma sau khi chết biến thành, dưới cờ có sáu đuôi, có thể thương tổn đến Thiên Đạo Thánh Nhân Đại Đạo Thánh Thể, mang theo vô thượng hung sát chi khí!

Hắn vốn có dự cảm, chỉ dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận, có khả năng không cách nào đối kháng Tứ Thánh Tam Giáo, cho nên mới tập hợp Tiệt Giáo vạn tiên chi lực, bày ra một cái Vạn Tiên Trận!

Lục Hồn Phiên chính là chân nhãn của Vạn Tiên Trận, có địa vị cực kỳ quan trọng!

Sở dĩ hắn định giao Lục Hồn Phiên cho Định Quang Tiên, là vì bảo vật này cực kỳ quan trọng đối với cả đại trận, mà hắn lại cực kỳ tín nhiệm gã!

Nếu Định Quang Tiên tại thời điểm Tiệt Giáo vạn tiên bày ra Vạn Tiên Trận đột nhiên phản bội...

Kết quả thật không dám tưởng tượng!

Toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo đều có khả năng bị Định Quang Tiên hại chết! "Ngô đối với Trường Nhĩ Định Quang Tiên tín nhiệm có thừa, vốn định giao phó trọng trách, không ngờ kẻ này lại phản bội Tiệt

Giáo.

Đã như vậy, không thể lưu lại!" Thông Thiên lạnh lùng nói.

Ngay lập tức, trong một ý niệm.

Hắn muốn trực tiếp xé rách tầng tầng không gian đa vũ trụ, đem Trường Nhĩ Định Quang Tiên ma diệt.

Nhưng, ngay sau đó, Thông Thiên thu liễm khí tức, bình tĩnh trở lại.

Hiện tại hắn đang ở trong sơn mạch của hiền tế.

Nơi này không những Thiên Đạo không cách nào dòm ngó, mà ngay cả thần niệm Thánh Nhân cũng không thể vươn ra ngoại giới.

Hiện tại muốn ra tay diệt sát Định Quang Tiên cũng không có biện pháp.

Chỉ có chờ ra khỏi sơn mạch, mới có thể ra tay. "Trước tiên dung túng cho tên nghiệt đồ kia sống thêm một thời gian, đợi ngô trở về, tất sẽ ma diệt tam hồn thất phách, nguyên thần chân linh của hắn, khiến hắn vĩnh viễn không được chuyển thế luân hồi!" Trong lòng Thông Thiên sát ý cuồn cuộn, chậm rãi nói.

Hắn cũng không ngờ, trong Tiệt Giáo vô cùng đoàn kết lại xuất hiện một tên phản đồ.

Điều này làm cho hắn nhất thời có chút không chấp nhận được. "Sư...

Phụ thân xin hãy bớt giận." Vân Tiêu vừa định mở miệng, lại phát hiện Chu Thanh đã làm xong cơm nước bưng ra, liền vội vàng đổi giọng.

Chương 39

"Sao vậy nhạc phụ đại nhân, người đang tức giận à?" Chu Thanh chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Vân Tiêu tiên tử, rót cho Thông Thiên một chén rượu, mở miệng hỏi.

Thông Thiên nghe vậy, cười khổ một tiếng, lập tức nói: "Cũng không có gì, chỉ là vừa rồi Tiểu Kumo kể cho ta nghe chuyện Phong Thần lượng kiếp.

Không ngờ tên Trường Nhĩ Định Quang Tiên của Tiệt Giáo kia cuối cùng lại phản giáo, đúng là kẻ phản nghịch, ngô bình sinh ghét nhất loại người này, cho nên nhất thời cảm thấy phẫn nộ." Thông Thiên dứt lời, Chu Thanh nghe vậy thì mỉm cười, lộ ra vẻ giật mình hiểu ra: "Hóa ra là chuyện này a, ha ha, nhạc phụ nghĩ nhiều làm gì.

Tiệt Giáo và Xiển Giáo cùng những đại thần thông giả kia đánh cờ, có quan hệ gì với đám tiểu tu sĩ chúng ta đâu, nghĩ nhiều lại thêm phiền lòng.

Đến, uống rượu!" Chu Thanh nhìn về phía Thông Thiên, nâng chén. "Hiền tế nói có lý, đến, uống rượu!" Thông Thiên nghe vậy cũng lộ ra tiếu ý, bưng chén rượu trước mặt lên, uống một hơi cạn sạch.

Uống xong, Thông Thiên liền bắt đầu không màng hình tượng mà ăn thức ăn trên bàn đá.

Mục đích lớn nhất của chuyến đi này chính là hấp thu thêm một ít Đại Đạo toái phiến.

Phong Thần lượng kiếp sắp đến, hắn muốn trước đó đột phá Hỗn Nguyên lục trọng thiên cảnh giới.

Sau một hồi càn quét như gió cuốn mây tan, Thông Thiên lộ ra nụ

cười thỏa mãn.

Hắn có thể cảm nhận được, những món ăn hiền tế làm hôm nay ẩn chứa Đại Đạo toái phiến càng thêm phong phú.

Thậm chí, Đại Đạo toái phiến và Đại Đạo thần vận đã dung hợp làm một.

Người bình thường ăn vào có thể không cảm giác được, nhưng khi hắn ăn xong, lại cảm giác cảnh giới của hiền tế gần đây càng thêm cao thâm.

Bởi vì ăn xong những món này, hắn trong nháy mắt liền có thể hoàn chỉnh dung hợp Đại Đạo toái phiến và thần vận bên trong, không cần giống như trước kia phải bế quan tế tế đả ma.

Đột nhiên, Thông Thiên nghĩ đến một khả năng, da đầu lập tức tê dại.

Đại Đạo Chúa Tể, là tồn tại có thể nắm giữ ba ngàn Đại Đạo.

Hiện tại thực lực hiền tế, chẳng lẽ đã siêu thoát cảnh giới Đại Đạo Chúa Tể?

Không những nắm giữ ba ngàn Đại Đạo trong Hỗn Độn, mà còn đem ba ngàn Đại Đạo cùng chư thiên vạn đạo dung hợp lại?

Vạn đạo hợp nhất?

Trong lòng xuất hiện ý nghĩ này, Thông Thiên lập tức kinh hãi, bị chính suy đoán của mình dọa cho giật mình.

Đại Đạo Chúa Tể đã là cảnh giới vô số sinh linh ngưỡng vọng, nếu siêu việt cả Đại Đạo Chúa Tể, hắn thật không dám tiếp tục suy nghĩ. "Nhạc phụ, đến, cạn!" Bên cạnh, Chu Thanh cũng không biết Thông Thiên đang suy nghĩ lung tung cái gì, lúc này đang uống đến tận hứng, lại rót đầy cho Thông Thiên một chén. "Tốt, uống!" Thông

Thiên vội vàng hồi thần, cười to một tiếng, bưng chén cạn sạch.

Hắn phát hiện mình thật sự nghĩ nhiều rồi.

Hiền tế bất quản cảnh giới gì, vẫn cứ là con rể Thông Thiên hắn, nghĩ nhiều như vậy lại có ích lợi gì đâu.

Sau khi uống cạn chén rượu, Thông Thiên đưa mắt nhìn về phía Chu Thanh, chậm rãi hỏi: "Hiền tế a, vừa rồi Tiểu Kumo kể chuyện Phong Thần lượng kiếp, ta đột nhiên đối với việc này có chút tò mò.

Chẳng lẽ, ngày sau Tiệt Giáo thật sự tất bại sao?" Thông Thiên dứt lời, trong lòng liền khẩn trương.

Lời này ý tứ là muốn hỏi Chu Thanh, Thông Thiên đối mặt Phong Thần lượng kiếp rốt cuộc có chuyển cơ hay không.

Dù sao, hắn tịnh không muốn để những đệ tử kia lên Phong Thần Bảng.

Bên cạnh, Chu Thanh nghe vậy, ánh mắt hơi lóe lên.

Hắn đặt chén rượu xuống bàn đá, thở dài một tiếng: "Haizz, trong Hồng Hoang, tiểu thế tuy rằng có thể sửa, nhưng đại thế lại không cách nào thay đổi." "Vận mệnh cá nhân có khả năng nhờ vào các loại ngoại ý muốn và kỳ ngộ mà thay đổi, nhưng thiên địa đại thế của cả Hồng Hoang lại căn bản không thể lay chuyển.

Bỏ qua chiến lực cấp bậc Thánh Nhân mà nói, trước kia trong Hồng Hoang, Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân nhất tộc cường đại nhường nào?

Vu tộc và Yêu tộc lại hung hãn ra sao?

Cuối cùng thì sao, cũng chẳng thể thay đổi thiên địa lượng kiếp, rốt cuộc trở thành quân cờ trong vô lượng lượng kiếp, tan thành mây khói?" "Cho nên, trận Phong Thần lượng kiếp này tuy rằng chưa bắt

đầu, nhưng kết quả sớm đã chú định.

Xiển Giáo, Tiệt Giáo cùng Nhân Giáo, toàn bộ Huyền Môn đều sẽ xuống dốc, Tây Phương Giáo tắc sẽ đại hưng, không cách nào thay đổi." Chu Thanh nói xong câu này, trong lòng cũng bất đắc dĩ.

Hắn đối với Hồng Hoang hiểu rất rõ.

Toàn bộ chúng sinh trong Hồng Hoang đều không thoát khỏi Thiên Đạo, cũng chỉ là quân cờ của Hồng Quân mà thôi.

Vốn dĩ, Thánh Nhân có thể thay đổi vận mệnh của mình.

Nhưng những Thánh Nhân như Thông Thiên, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Tây Phương Nhị Thánh lại căn bản không cách nào thay đổi vận mệnh tại Hồng Hoang.

Bởi vì từ khi dung hợp Hồng Mông Tử Khí, bọn họ liền trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân chịu sự chưởng khống của Thiên Đạo.

Chịu Thiên Đạo chưởng khống, lại có khả năng đối kháng Thiên Đạo sao?

Một bên Thông Thiên nghe vậy, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi.

Vô lượng lượng kiếp căn bản không cách nào thay đổi?

Chẳng lẽ ý của hiền tế là vận mệnh Tiệt Giáo cũng không có khả năng thay đổi?

Tiệt Giáo thế tất sẽ tan thành mây khói?

Kết quả này, hắn đột nhiên có chút không cách nào tiếp nhận.

Tuy rằng biết lấy sức một mình hắn và Tiệt Giáo đối mặt Tứ Thánh Tam Giáo có khả năng sẽ đại bại, nhưng không nghĩ đến cục diện tất bại không thể nghi ngờ.

Vận mệnh Tiệt Giáo chẳng lẽ thật sự không cách nào phá giải?

Bên cạnh Vân Tiêu thấy thế, trong lòng cũng khẩn trương, vội vàng kéo tay áo Chu Thanh: "Phu quân, nếu thiên địa đại thế không thể thay đổi, vậy vận mệnh của Xiển Giáo, Tiệt Giáo cụ thể sẽ như thế nào, các vị Thánh Nhân lại sẽ ra sao?" Thông Thiên cũng sáng mắt lên.

Hắn vẫn luôn muốn hỏi kết cục cuối cùng của Tiệt Giáo, nhưng sợ phá hỏng hồng trần chi tu của hiền tế nên không dám.

Hiện tại Vân Tiêu đã hỏi, có khả năng tình cảm hai người đã phát triển đến mức độ nhất định, nên nàng mới dám nói thẳng không kiêng kỵ.

Trong lòng Thông Thiên càng thêm chờ mong.

Côn Bằng cũng dựng lỗ tai lên nghe ngóng.

Thấy Vân Tiêu làm nũng, Chu Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, chậm rãi nói: "Thôi được, ta nói cho nàng nghe.

Những Thánh Nhân kia hẳn là sẽ không để ý ta hồ ngôn loạn ngữ." Nói xong, Chu Thanh đặt nhẹ chén rượu xuống, mỉm cười: "Trong Phong Thần đại chiến, Tiệt Giáo đệ tử tử thương thảm trọng, sau khi kết thúc, đại bộ phận đệ tử đều bị độ hóa sang Tây Phương." "Trong đó, Đa Bảo Đạo Nhân bị Tây Phương Nhị Thánh độ hóa, trở thành Tây Phương Phật Tổ.

Kim Linh Thánh Mẫu trong lúc chiến đấu với Xiển Giáo thập nhị kim tiên thì bị Nhiên Đăng Đạo Nhân sử dụng hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu đánh lén ngã xuống, lên Phong Thần Bảng." "Tam Tiêu bị Nguyên Thủy Thiên Tôn diệt sát, Triệu Công Minh bị Lục Áp Đạo Nhân bắn chết, toàn bộ đều lên Phong Thần Bảng." "Thê thảm nhất là Quy Linh Thánh Mẫu.

Quy Linh Thánh Mẫu cuối cùng bị Văn Đạo Nhân hút hết tinh huyết toàn thân, nguyên thần tan rã, tam hồn lục phách mang theo

không cam lòng đầu thai vào lục đạo luân hồi, ngay cả Phong Thần Bảng cũng không được lên." "Chỉ có Vô Đương Thánh Mẫu cuối cùng không biết tung tích, vừa không bị diệt sát, cũng không lên Phong Thần Bảng, nhưng cuối cùng cũng phải mai danh ẩn tích." Nghe đến đó, trong lòng Thông Thiên "lộp bộp" một tiếng, sắc mặt âm trầm vô cùng.

Tọa hạ tám đại đệ tử, năm người lên Phong Thần Bảng, một người vào lục đạo luân hồi, một người bị độ hóa sang Tây Phương Giáo?

Chỉ có Vô Đương so với những đệ tử khác là giữ được một mạng, nhưng cũng phải ẩn tính mai danh!

Văn Đạo Nhân!

Tên người này hắn loáng thoáng có nghe qua, là con muỗi đầu tiên trong thiên địa hóa hình, nghe đồn bất kỳ cường giả nào dưới Chuẩn Thánh đối mặt đều sẽ bị hút khô tinh huyết trong nháy mắt!

Kẻ này hút khô tinh huyết Quy Linh, khiến nàng tiến vào lục đạo luân hồi!

Lục đạo luân hồi là nơi nào chứ!

Có khả năng chuyển thế thành phàm nhân, cũng có khả năng thành súc sinh!

Đệ tử của Thông Thiên hắn sao có thể bị tống vào lục đạo luân hồi!

Trong lòng Thông Thiên có vô lượng sát ý đang ngưng tụ, nếu là ở bên ngoài, cỗ sát ý này đủ để khiến cả Hồng Hoang run rẩy!

Vân Tiêu sắc mặt cũng vô cùng khó coi, nàng cũng không ngờ đồng môn của mình cuối cùng lại thê thảm như vậy.

Bên kia, Chu Thanh cũng không chú ý thần sắc của Thông Thiên và Vân Tiêu, tiếp tục nói: "Trừ mấy vị thân truyền đệ tử của Thông Thiên ra, đại bộ phận đệ tử Tiệt Giáo toàn bộ bị độ sang Tây Phương, rất nhiều đệ tử thậm chí trở thành tọa kỵ cho người ta." "Đương nhiên, Xiển Giáo cũng đại bại mà về.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đầu thân Tây Phương trở thành Nhiên Đăng Cổ Phật.

Trong Xiển Giáo thập nhị kim tiên, Từ Hàng Đạo Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Cụ Lưu Tôn toàn bộ đều bị độ hóa sang Tây Phương." "Cuối cùng, Thái Thượng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ bị bắt phục Vẫn Thánh Đan mà Hồng Quân ban cho, bị cầm tù tại Tử Tiêu Cung vĩnh thế không thể rời đi.

Thái Thượng Lão Tử lưu lại một cỗ hóa thân tại Thiên Đình luyện đan.

Huyền Môn từ đó xuống dốc, Tây Phương Giáo triệt để đại hưng." Chu Thanh từ từ kể xong, nhẹ nhàng bưng chén nhấp một ngụm rượu.

Bên cạnh, Thông Thiên, Vân Tiêu, Côn Bằng đều cửu cửu không thể bình tĩnh.

Đặc biệt là Thông Thiên, trong lòng phức tạp vô cùng.

Hắn không ngờ đấu với Nguyên Thủy lâu như vậy, đến mức Tam Thanh phân gia, Xiển - Tiệt đối lập, cuối cùng lại thành toàn cho Tây Phương Nhị Thánh.

Thậm chí, cả Huyền Môn đều đáp vào đó, để Tây Phương Giáo đại hưng.

Dù là tâm cảnh Thánh Nhân, lúc này hắn cũng có chút không thể

tiếp nhận. "Hiền tế a, có một chuyện ta vẫn luôn muốn hỏi, lại có chút không dám hỏi." Thông Thiên do dự hồi lâu, thở dài một tiếng, chậm rãi mở miệng.

Nếu kết cục Tiệt Giáo đã chú định, vậy thì nhất định phải thay đổi vận mệnh Tiệt Giáo.

Hiện tại người có thể thay đổi vận mệnh Tiệt Giáo chỉ có vị cô gia này.

Cho nên mặc kệ trả giá lớn thế nào, hắn cũng muốn cầu Đại Đạo Chúa Tể giúp đỡ Tiệt Giáo độ qua một lần vô lượng lượng kiếp này.

Tuyệt đối không cho phép những đệ tử kia lên Phong Thần Bảng, thành Thiên Đình chính thần mặc người sai khiến!

Càng không cho phép đệ tử của mình trở thành tọa kỵ cho đám lừa trọc Tây Phương!

Thông Thiên dứt lời, nụ cười trên mặt Vân Tiêu cứng lại, lập tức khẩn trương.

Chương 40

Nàng biết Sư tôn muốn hỏi gì.

Chỉ có như vậy mới có thể giúp Tiệt Giáo vượt qua cửa ải khó khăn.

Chỉ là Sư tôn hỏi như vậy, liệu có phá hỏng hồng trần chi tu của phu quân không?

Côn Bằng cũng trừng lớn mắt, cẩn thận lắng nghe.

Chu Thanh thì không cho là đúng, mỉm cười nói: "Nhạc phụ đại nhân nói lời khách sáo rồi, quan hệ giữa chúng ta đâu cần như vậy.

Có vấn đề gì cứ việc hỏi là được, chẳng lẽ con sẽ vì một câu hỏi mà tức giận?" Chu Thanh nói xong, lại rót thêm rượu cho Thông Thiên.

Vị nhạc phụ này quá khách khí rồi.

Có vấn đề thì hỏi, cần gì ấp a ấp úng như vậy. "Hiền tế không giận là tốt rồi." Thông Thiên nghe vậy cũng yên tâm, uống cạn chén rượu, hít sâu một hơi rồi nhìn Chu Thanh: "Hiền tế a, như hôm nay Phong Thần lượng kiếp sắp buông xuống, nếu ta là Thông Thiên Giáo Chủ, nên đối mặt lượng kiếp này thế nào, làm sao mới có thể thay đổi vận mệnh bi thảm của Tiệt Giáo ngày sau?" Thông Thiên trong lòng thầm thon thót.

Vân Tiêu cũng nắm chặt bàn tay ngọc.

Không biết lời này có phá hỏng tu hành của Chu Thanh hay không.

Nếu phá hỏng, cơ duyên vô thượng của Tiệt Giáo có thể biến thành tai ương ngập đầu.

Chu Thanh nghe xong thì ngẩn ra.

Tưởng là chuyện gì kinh thiên động địa.

Hóa ra là cái này.

Phương pháp tránh vận mệnh bi thảm cho Tiệt Giáo thì nhiều lắm.

Hắn biết sơ sơ cũng mấy loại.

Chu Thanh mỉm cười: "Theo con biết, phương pháp để Tiệt Giáo thay đổi vận mệnh quá nhiều, con tùy tiện cũng có thể nói ra bốn loại!" Thông Thiên rùng mình một cái.

Bốn loại?

Không hổ là Đại Đạo Chúa Tể, khẩu khí thật dọa người.

Hắn nghĩ nát óc cũng không ra một cách, Đại Đạo Chúa Tể lại tùy tiện nói ra bốn loại.

Chênh lệch a...

Thông Thiên vội hỏi: "Vậy hiền tế, là bốn loại phương pháp nào?" Chu Thanh trầm ngâm một chút rồi nói: "Loại thứ nhất, Thông Thiên suất lĩnh toàn bộ Tiệt Giáo bế quan, đợi vô lượng lượng kiếp kết thúc mới xuất quan.

Thông Thiên vừa bế quan, tự nhiên cũng không cần nhập vào vô lượng lượng kiếp kia nữa." "Loại thứ hai, Thông Thiên suất lĩnh toàn bộ Tiệt Giáo đệ tử lên Phong Thần Bảng, trực tiếp chiếm kín bảng, lúc đó toàn bộ Thiên Đình đều là người Tiệt Giáo, cũng không tới lượt Tây Phương Giáo đại hưng, vô lượng lượng kiếp cũng không cần quản nữa." "Loại thứ ba, trực tiếp giải tán Tiệt Giáo!

Vô lượng lượng kiếp là tranh đấu giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo, đem Tiệt Giáo giải tán, đệ tử Tiệt Giáo tự nhiên không cần nhập lượng kiếp." "Loại thứ tư là loại con đề cử nhất: Trực tiếp tự phế

Thánh vị, một lần nữa chứng đạo, dựa vào thực lực bản thân suất lĩnh Tiệt Giáo an nhiên độ qua vô lượng lượng kiếp." Nghe xong, trong lòng Thông Thiên dậy sóng kinh hoàng.

Ba phương pháp đầu đều là tuyệt diệu, định nhiên có thể giúp Tiệt Giáo an toàn.

Nhưng hiện tại hiền tế lại đề cử phương pháp thứ tư.

Tự phế Thánh vị, một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên?

Thánh vị a!

Đó là vị trí bao nhiêu người nằm mơ cũng cầu không được.

Một khi nhập Thánh cảnh liền siêu thoát hết thảy, vĩnh hằng bất diệt, Thánh Nhân chi hạ giai vi lâu kiến.

Hiện tại hiền tế lại bảo hắn tự phế?

Phế đi Thánh vị xong, còn có thể chứng đạo Hỗn Nguyên được nữa sao?

Thông Thiên nhìn Chu Thanh hỏi: "Hiền tế a, nếu Thông Thiên tự phế Thánh vị thì có chỗ tốt gì?

Vì sao phải tự phế Thánh vị để chứng đạo Hỗn Nguyên lại?" Chu Thanh đạm nhiên cười: "Thiên Đạo Lục Thánh đều là Thiên Đạo Thánh vị, phải chịu Thiên Đạo chưởng khống, cũng chịu Hồng Quân chưởng khống.

Cho nên nếu Thông Thiên không phế đi Thiên Đạo Thánh vị, thì dù thế nào cũng sẽ trở thành quân cờ, tiếp tục tham dự vào Phong Thần lượng kiếp." "Sau khi tự phế Thánh vị, lấy căn nguyên của Thông Thiên, hoàn toàn có thể một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên.

Loại Hỗn Nguyên Thánh Nhân này không chịu Thiên Đạo chưởng khống, chiến lực cũng cao hơn những kẻ Công Đức Thành Thánh kia

không chỉ một đẳng cấp.

Cũng không cần sợ hãi Thiên Đạo hay Hồng Quân, bằng vào thực lực Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tự nhiên có thể độ qua vô lượng lượng kiếp." "Nhưng mà, bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên cần lượng lớn Đại Đạo toái phiến cùng Đại Đạo thần vận." Nói xong, Chu Thanh lắc đầu.

Trong lòng Thông Thiên như có tiếng sấm nổ vang!

Hắn hiểu ý của hiền tế!

Hiền tế đang âm thầm chỉ điểm hắn tự phế Thánh vị, thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo và Hồng Quân.

Ở chỗ hiền tế có lượng lớn Đại Đạo toái phiến và thần vận, hoàn toàn có thể giúp hắn chứng đạo lại.

Hiền tế không muốn tham dự chuyện hồng trần nên mới phí tâm tư chỉ điểm ngầm như vậy!

Ngộ ra rồi!

Thông Thiên lập tức tỉnh ngộ!

Hắn vội vàng đứng dậy: "Một lời của hiền tế khiến ngô như vén mây thấy mặt trời, mao xá đốn khai.

Ta về trước một chuyến, vài ngày nữa lại đến thăm hiền tế." Chu Thanh mỉm cười: "Vậy cũng tốt, nhạc phụ đại nhân thường xuyên tới chơi a." Thông Thiên gật đầu, liền hướng phía ngoài tiểu viện rời đi.

Lúc này, bên ngoài Kim Ngao Đảo đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Từng đạo phật âm vang vọng thiên địa, phật quang sáng chói bao trùm cả hòn đảo.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cao cao tại thượng ngồi trên thiên khung,

khuôn mặt từ bi, đang công nhiên độ hóa đệ tử Tiệt Giáo.

Cảnh tượng này nếu để Thông Thiên nhìn thấy, e rằng sẽ bất chấp tất cả mà tế ra Tru Tiên Kiếm Trận. "Nhữ cùng Tây Phương Giáo ngô có duyên, theo ngô đi thôi." Chuẩn Đề bỗng nhiên chú ý tới một đệ tử có căn nguyên không tệ, vô lượng phật quang lập tức bao trùm lấy hắn.

Ngay sau đó, đệ tử này trong mắt lóe lên phật quang, từ trong hộ sơn đại trận Kim Ngao Đảo chậm rãi đi ra. "Ha ha, nhữ cũng cùng ngô có duyên, về Tây Phương Giáo ngô đi." Tiếp Dẫn cũng không ngừng độ hóa, trên mặt lộ ra nụ cười từ bi. "Hừ!

Các ngươi công nhiên ở trước mặt Tiệt Giáo ta độ hóa đệ tử, không sợ sư tôn Thông Thiên của ta tới tính sổ sao!" Triệu Công Minh trầm giọng quát.

Tây Phương Nhị Thánh quá mức càn rỡ vô sỉ, nhân lúc Sư tôn không có nhà mà công nhiên làm loạn.

Thật coi Tiệt Giáo dễ bắt nạt sao?

Chuẩn Đề không để ý đến Triệu Công Minh, chỉ cười từ bi: "Trong Tiệt Giáo các ngươi, Tùy Thị Thất Tiên của Thông Thiên có Trường Nhĩ Định Quang Tiên là đệ tử Tây Phương Giáo ta, mời ra đi thôi." Lời này vừa dứt, vô số môn đồ trên Kim Ngao Đảo đều ngẩn người.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên từ khi nào thành đệ tử Tây Phương Giáo?

Chẳng lẽ hắn đã phản giáo? "Chuyện gì xảy ra?

Vì sao Tây Phương Nhị Thánh lại nói Định Quang Tiên sư huynh là đệ tử Tây Phương?" "Định Quang Tiên sư huynh, mời ra mặt!" Trong Kim Ngao Đảo, vô số đệ tử hô hoán.

Đột nhiên, trong Tiệt Giáo có một đạo phật quang sáng chói bùng lên.

Triệu Công Minh, Vô Đương Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu cùng đông đảo đệ tử đều nhìn về phía đó.

Sát na gian, đồng tử mọi người co rụt lại!

Người toàn thân lấp lánh phật quang kia chính là Tùy Thị Thất Tiên của Thông Thiên Giáo Chủ - Trường Nhĩ Định Quang Tiên!

Tất cả mọi người đều chết lặng.

Hắn hiện tại phật quang vây quanh, phật âm miên man, đây không phải cảnh giới mà phật tu bình thường có thể đạt tới!

Hắn chẳng lẽ đã sớm bái nhập môn hạ Tây Phương Giáo?

Trường Nhĩ Định Quang Tiên vẻ mặt đạm nhiên, không hề có chút xấu hổ.

Hắn không để ý đến ánh mắt của đồng môn, trực tiếp rời khỏi Kim Ngao Đảo, xuất hiện trước mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn. "Ngô, Định Quang Tiên, bái kiến ngã Phật Thánh Nhân!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên mặt đầy thành kính quỳ lạy. "Đứng lên đi." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mỉm cười gật đầu.

Hoan Hỉ Phật Mẫu đã độ hóa xong, hiện tại chỉ còn thiếu Đa Bảo Đạo Nhân – đại sư huynh Tiệt Giáo.

Nếu độ hóa thành công người này làm Tây Phương Giáo Phật Tổ, không những khiến Tiệt Giáo nguyên khí đại thương, mà Tây Phương còn có thêm một tôn cường giả Chuẩn Thánh.

Nhất cử lưỡng tiện.

Bên dưới, các đệ tử Tiệt Giáo thấy cảnh này, lửa giận trong lòng bốc lên ngùn ngụt!

Định Quang Tiên thật sự phản bội sư môn!

Hắn ẩn tàng lâu như vậy, vẫn hưởng thụ đãi ngộ Tùy Thị Thất Tiên!

Kẻ này vong ân phụ nghĩa, đáng chém!

Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh, Tam Tiêu sắc mặt âm trầm vô cùng.

Uổng công Sư tôn bình thường tận tâm dạy bảo!

Triệu Công Minh mặt lạnh như băng, phất tay áo quát: "Trường Nhĩ Định Quang Tiên, lúc trước Sư tôn thu ngươi nhập môn, đối với ngươi chỉ điểm có thừa, còn cho ngươi làm Tùy Thị Thất Tiên.

Chương 41

Sư tôn đối với ngươi tốt như vậy, ngươi lại phản bội sư môn!

Tâm ngươi đáng chém!

Ngươi có biết hậu quả của việc phản bội sư môn không?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên nghe vậy thì cười khẩy, khinh thường nói: "Một đám ngu xuẩn.

Tiệt Giáo không thuận thiên hành, tất nhiên sẽ diệt vong.

Ngô nhập Tây Phương Giáo là bỏ tối theo sáng!

Vô lượng lượng kiếp sắp đến, Tiệt Giáo phải đối mặt với lực lượng Tam Giáo Tứ Thánh, các ngươi làm sao đối kháng?

Ngô nếu tiếp tục ở lại Tiệt Giáo, ngược lại là tự tìm đường chết, cho nên tự nhiên phải thuận thiên hành, rời khỏi Tiệt Giáo!" "Các ngươi cũng có thể theo ta nhập Tây Phương Giáo, bái kiến ngã Phật Thánh Nhân, vãng sinh cực lạc.

Nếu tiếp tục lưu lại thì chuẩn bị lên Phong Thần Bảng đi thôi." Trường Nhĩ Định Quang Tiên cực kỳ khinh thường.

Tiệt Giáo giáo nghĩa là chặn lấy một đường sinh cơ của thiên địa, không khác gì nghịch thiên.

Nhập Tây Phương Giáo mới là thuận ứng thiên đạo.

Hắn chỉ vì mưu cầu đường lui cho mình, có gì sai? "Tốt, tốt!" Triệu Công Minh cười lạnh, trong mắt sát ý tràn ngập. "Ngô Triệu Công Minh hôm nay thay mặt Sư tôn, trục xuất Trường Nhĩ Định Quang Tiên khỏi Tiệt Giáo!

Từ nay về sau, hắn không còn là người của Tiệt Giáo!

Nhớ kỹ, kẻ bị Tiệt Giáo trục xuất sư môn không xứng làm môn đồ Tiệt Giáo!" Lời Triệu Công Minh vừa dứt, toàn bộ Tiệt Giáo vang lên tiếng mắng chửi như thủy triều. "Cút đi, ngươi không xứng làm môn đồ Tiệt Giáo!" "Kẻ vong ân phụ nghĩa, hành vi súc sinh, cút!" "Định Quang Tiên, nhìn ngươi thật buồn nôn, mau biến đi, thật xui xẻo!" Đối mặt với tiếng nhục mạ của hàng triệu đệ tử, Trường Nhĩ Định Quang Tiên sắc mặt tái mét, cảm thấy mất hết mặt mũi. "Ha ha, các ngươi chớ sinh vọng ngôn!" Chuẩn Đề cười nói, vẻ mặt từ bi lại hiện lên. "Các ngươi đều là người có duyên với ngã Phật!" Từng trận phật quang vô lượng bao trùm không trung Tiệt Giáo, phật âm vang vọng khiến vô số đệ tử trong nháy mắt bị độ hóa, từ trong đảo đi ra quỳ lạy.

Chuẩn Đề đạm nhiên nói: "Phàm là đệ tử Tiệt Giáo nhập Tây Phương Giáo ta, ngô đều che chở!" Phật quang biến thành từng đóa kim liên.

Số lượng đệ tử Tiệt Giáo bị độ hóa càng lúc càng nhiều.

Chuẩn Đề nhìn Định Quang Tiên cười: "Định Quang Tiên, ngày sau ngươi là Tây Phương Giáo Hoan Hỉ Phật Mẫu, đợi về Tây Phương, Phật Mẫu hãy thuận ứng thiên đạo cát vận, sáng lập Phật Giáo!" Người Tiệt Giáo nghe vậy phẫn nộ vô cùng.

Triệu Công Minh xuất hiện trên không Bích Du Cung: "Các ngươi khinh người quá đáng!

Tiệt Giáo đệ tử nghe lệnh, theo ta liều chết một trận!" "Sư đệ không được!" Vô Đương Thánh Mẫu trầm giọng ngăn cản. "Thánh Nhân chi lực, tập hợp cả Tiệt Giáo cũng không cách nào đối kháng.

Tây Phương Nhị Thánh giảo hoạt, dám công nhiên độ hóa chắc chắn có âm mưu.

Nếu giờ mở đại trận ra ngoài quyết chiến, chắc chắn trúng kế, Tiệt Giáo sẽ lâm vào diệt đỉnh chi tai." Kim Linh Thánh Mẫu cũng nói:

"Chư vị sư đệ sư muội, nhẫn nại nhất thời!

Đợi Thông Thiên sư tôn trở về, nhất định sẽ rửa sạch mối nhục hôm nay!" Triệu Công Minh nén giận, hạ lệnh: "Phong tỏa Kim Ngao Đảo, khởi động Hộ Đảo Đại Trận Sư tôn lưu lại!

Không thể để đệ tử Tiệt Giáo tiếp tục bị độ hóa!" Kim Ngao Đảo bùng lên ánh sáng vô tận, hỗn nguyên khí tức cùng kiếm khí tạo thành đại trận khổng lồ.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bên ngoài cảm thấy kinh ngạc.

Hộ sơn đại trận này ẩn chứa Kiếm chi Đại Đạo và Trận pháp Đại Đạo pháp tắc, khiến bọn hắn da đầu tê dại.

Xem ra Thông Thiên đã đạt được không ít chỗ tốt từ chỗ Đại Đạo Chúa Tể. "Trước tiên độ hóa Tây Phương Giáo Phật Tổ, sau đó chúng ta lập tức phản hồi Tây Phương.

Trì hoãn sẽ sinh biến!" Tiếp Dẫn ngưng trọng nói.

Chuẩn Đề gật đầu, phật quang lần nữa cuộn trào về phía Kim Ngao Đảo: "Tiệt Giáo Đa Bảo Đạo Nhân, nhữ có một trái tim Phật, có duyên với Tây Phương Giáo ta, hợp nên nhập giáo trở thành Phật Tổ!

Đa Bảo Đạo Nhân, mời hiện thân gặp mặt!" Đệ tử Tiệt Giáo biến sắc.

Không xong!

Bọn họ muốn bắt Đại sư huynh!

Đa Bảo Đạo Nhân đã đạt tới Chuẩn Thánh cảnh giới, nhưng dưới Thánh Nhân đều là sâu kiến, làm sao kháng cự?

Vô Đương Thánh Mẫu cố gắng liên hệ với Thông Thiên nhưng thất bại.

Nơi Sư tôn đang ở ngăn cách mọi sự dòm ngó của Thiên Đạo.

Triệu Công Minh vỗ đầu: "Sư tôn đi chỗ Đại Đạo Chúa Tể rồi!

Tây Phương Nhị Thánh quả nhiên âm hiểm, tính toán kỹ lưỡng mới dám tới đây!" Sâu trong Bích Du Cung, một đạo khí tức bỗng nhiên xuất hiện, mang theo vô tận phật quang.

Đa Bảo Đạo Nhân bước ra.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mừng rỡ.

Đa Bảo toàn thân phật quang, đúng là trời sinh Phật Tổ.

Nếu độ hóa hắn, Tây Phương sẽ có thêm một Thánh Nhân!

Các đệ tử Tiệt Giáo thấy Đa Bảo xuất hiện với phật quang nồng đậm, đau đớn gào thét: "Đại sư huynh!

Không lẽ huynh cũng muốn đi theo con đường này?" Đa Bảo cũng có chút mê mang.

Hắn nhớ lại bức họa mà Sư tôn mang về từ chỗ ẩn thế cao nhân.

Hắn tham ngộ bức họa, ngộ ra Phật đạo, tu thành Phật tâm.

Chẳng lẽ vì thế mà có duyên với Tây Phương?

Chuẩn Đề cười từ bi: "Đa Bảo, quy y đi!" Hắn phóng ra vô lượng phật đạo pháp tắc tẩy lễ cho Đa Bảo.

Đa Bảo cảm thấy phật tâm thăng hoa tột độ.

Hắn sắp trở thành một tôn Phật thực thụ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn quyết định truyền thụ tất cả cảm ngộ Phật đạo của mình cho Đa Bảo, kết hạ nhân quả, giúp hắn chứng đạo Hỗn Nguyên.

Dị tượng kinh thiên động địa xuất hiện, phật quang chiếu rọi hồng hoang.

Các Thánh Nhân khác như Nguyên Thủy, Lão Tử, Nữ Oa đều chú

ý tới.

Nguyên Thủy cười nhạt: "Tốt lắm, xem Thông Thiên làm sao đối kháng Phong Thần lượng kiếp.

Đám súc sinh này xứng đáng lên bảng!" Đa Bảo tiếp nhận cảm ngộ, khí chất thay đổi nghiêng trời lệch đất, phía sau hiện ra Phật đạo kim luân.

Vô Đương, Kim Linh, Triệu Công Minh nhìn mà tuyệt vọng.

Tây Phương Nhị Thánh quá thâm độc.

Đa Bảo nếu nhận ân truyền đạo này, nhân quả cực lớn, bắt buộc phải bái nhập Tây Phương, nếu không tu vi sẽ vĩnh viễn đình trệ.

Đột nhiên, Đa Bảo mở mắt, chậm rãi nói: "Ngô, chú định sẽ trở thành một tôn Phật." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cười đắc ý.

Đệ tử Tiệt Giáo khóc lóc cầu xin: "Đại sư huynh, đừng đi Tây Phương!

Đừng bỏ chúng đệ tử!" Đa Bảo nhìn các sư đệ sư muội, lắc đầu cười: "Ngô khi nào nói muốn đi Tây Phương Giáo?

Cái nơi bần tích đó cũng có tư cách để ngô đi làm Phật Tổ sao?

Tây Phương Giáo...

KHÔNG XỨNG!!!" Câu nói "Tây Phương Giáo, không xứng!" vang vọng, khiến cả Kim Ngao Đảo tĩnh lặng, rồi bùng nổ tiếng hoan hô chấn thiên động địa. "Đa Bảo sư huynh vô địch!!!" "Tây Phương Giáo không xứng!" Nụ cười trên mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tắt ngấm, mặt trầm như nước.

Tại sao Đa Bảo không bị độ hóa?

Chuẩn Đề lạnh lùng: "Đa Bảo, nhữ đã nhận cảm ngộ của bọn ta, kết hạ nhân quả, nếu không bái nhập Tây Phương, nhân quả Thánh

Nhân nhữ trả nổi sao?" Đệ tử Tiệt Giáo lại lo lắng.

Nhân quả Thánh Nhân, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng chưa chắc trả hết.

Đa Bảo mỉm cười, lấy ra bức họa mà Thông Thiên mang về. "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, chẳng lẽ các ngươi nghĩ đạo của hai người có thể cùng ta kết nhân quả?

Ta có được Phật tâm, chạm tới Phật chi đại đạo, hoàn toàn là nhờ tham ngộ đoạt được từ bức họa này.

Chủ nhân bức họa mới là người có ân truyền đạo với ta!

Các ngươi hiện tại tranh đoạt nhân quả với chủ nhân bức họa, là muốn đối đầu với ngài ấy sao?" Đa Bảo mở bức họa ra.

Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh đều nhận ra bức họa của vị "cô gia" kia.

Thì ra Phật tâm của Đa Bảo đến từ đây!

Khi bức họa mở ra, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn mang mang, vũ trụ trọng diễn, đại đạo pháp tắc cuồn cuộn.

Bọn họ kinh hãi tột độ.

Đây là tranh do nhân vật cấp bậc Đại Đạo vẽ ra!

Bọn họ lập tức nhận ra đây là tác phẩm của vị Đại Đạo Chúa Tể - con rể Thông Thiên!

Bọn họ vừa rồi dám tranh đoạt nhân quả với Đại Đạo Chúa Tể!

Chương 42

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn da đầu tê dại. "Làm sao bây giờ?" Chuẩn Đề hỏi. "Không vội, Thông Thiên chưa về ngay được.

Chúng ta cứ tiếp tục độ hóa các đệ tử khác!" Tiếp Dẫn nghiến răng nói.

Đã lỡ rồi, tranh thủ vớt vát thêm.

Hai Thánh Nhân tiếp tục tụng kinh, phật âm xuyên thấu đại trận, lại có thêm đệ tử bị độ hóa.

Đa Bảo nhìn mà bất lực, hắn tuy là Chuẩn Thánh đỉnh phong nhưng không thể chống lại Thánh Nhân.

Đúng lúc này, một cỗ khí tức Hỗn Nguyên vô tận đột nhiên giáng lâm Kim Ngao Đảo!

Một giọng nói băng lãnh vang vọng khắp Hồng Hoang đại lục: "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn!

Nhân lúc ngô không có mặt, công nhiên tại đạo trường Kim Ngao Đảo của ngô độ hóa đệ tử Tiệt Giáo!

Hôm nay, ngô mời các ngươi tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận đàm đạo một chút!" "Hôm nay, ngô liền mời hai vị tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận đi dạo một vòng!!!" Giọng nói lạnh lùng của Thông Thiên truyền ra từ trong vô tận thời không.

Ngay sau đó, một đạo thần hồng rực rỡ ức vạn trượng mãnh liệt giáng lâm từ giữa thiên địa.

Trường hồng xé toạc hỗn độn vô tận, khiến thiên địa càn khôn trong khoảnh khắc khẽ biến sắc.

Tử khí vô tận cuộn trào khắp Hồng Hoang đại lục, một luồng khí tức Hỗn Nguyên vô thượng nương theo Đại Đạo pháp tắc, có luân hồi nhân quả quấn quanh, trật tự quang mang lấp lánh!

Khí thế hạo đãng, khiến cả Hồng Hoang chấn động, to lớn bàng bạc, vô cùng hùng vĩ!

Đột nhiên, thân ảnh Thông Thiên xuất hiện phía trên Bích Du Cung.

Sắc mặt Thông Thiên cực kỳ âm trầm, sát ý trong đồng tử ngưng kết thành thực chất, đủ để khiến cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên trong nháy mắt tan xương nát thịt, đi vào Lục Đạo Luân Hồi kia! "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn!" "Các ngươi nhân lúc ngô không có mặt, công khai ở trước cửa đạo trường của ngô độ hóa đệ tử Tiệt Giáo!" "Các ngươi, thật sự không để ngô vào trong mắt a!" Thanh âm băng lãnh của Thông Thiên phảng phất vang vọng từ Cửu U địa ngục, vô cùng thâm thúy, khiến thần hồn của tất cả mọi người trong khoảnh khắc như bị đông cứng.

Một câu nói của Thông Thiên trực tiếp làm chấn động cả Hồng Hoang!

Trong nháy mắt, ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều hướng ánh mắt về phía đạo trường Bích Du Cung xa xôi!

Địa dũng kim liên, thiên hoa loạn trụy.

Hỗn Nguyên khí tức của Thông Thiên Giáo Chủ, người đã đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên, giống như đại dương mênh mông không ngừng tàn phá bừa bãi, làm cho cả Hồng Hoang không ngừng chấn động, khiến vô số sinh linh lập tức túc nhiên khởi kính!

Ức vạn sinh linh trong khoảnh khắc này nhịn không được quỳ rạp xuống đất, trong lòng hoảng sợ bất an!

Dị tượng bực này, vô biên vô tế, bao trùm vạn lý càn khôn, bao phủ trong lòng ức vạn sinh linh.

Sức mạnh Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hạo đãng đãng cuộn trào.

Giữa thiên địa, vô luận là sinh linh bình thường, hay là các phương tiên thiên đại năng như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, không ai là không cảm thấy tâm thần chấn động.

Ở phía đối diện, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sau khi thấy Thông Thiên xuất hiện, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Thông Thiên sao có thể quay về nhanh như vậy?

Phải biết rằng, mỗi lần trước đây đều không thất bại.

Theo tình huống dự tính, Thông Thiên cảm ngộ Đại Đạo pháp tắc và Đại Đạo thần vận ở chỗ Đại Đạo Chúa Tể sẽ có sự tiến bộ, cho nên mỗi lần Thông Thiên đến chỗ Đại Đạo Chúa Tể định nhiên sẽ lưu lại rất lâu, tiếp tục từ chỗ vị kia đạt được các loại chỗ tốt.

Vừa rồi Tây Phương Nhị Thánh cũng lại đến chỗ Đại Đạo Chúa Tể một chuyến, với bỉnh tính của Thông Thiên, dù biết chuyện Trường Nhĩ Định Quang Tiên phản giáo, cũng không có khả năng vì một con kiến hôi mà lãng phí thời gian lĩnh ngộ Đại Đạo pháp tắc.

Sao Thông Thiên lại về nhanh thế!

Nhưng, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng không hoảng loạn.

Ngược lại, hai người nhìn thấy Thông Thiên, liền lộ ra ý cười.

Chuẩn Đề hướng ánh mắt về phía Thông Thiên, mỉm cười mở miệng nói: "Thông Thiên đạo hữu, nói không thể nói như vậy.

Ngô đẳng đến đây, nãi là tìm kiếm người hữu duyên với Phật ta, sao có thể gọi là độ hóa ni?" "Trong Tiệt Giáo của nhữ có một bộ phận đệ tử hữu duyên với phương Tây ta, hợp nên gia nhập Tây

Phương Giáo, vốn là thuận ứng Thiên Đạo, sao có thể gọi là độ hóa?" "Hơn nữa, ngô đẳng chưa từng dùng Hỗn Nguyên khí tức cưỡng ép đệ tử Tiệt Giáo bái nhập phương Tây, hoàn toàn là do đệ tử Tiệt Giáo nghe Phật âm trận trận, sinh ra Phật tâm, cho nên mới bái nhập Tây Phương Giáo!" "Thông Thiên đạo hữu, thiết mạc cưỡng từ đoạt lý a." Chuẩn Đề thản nhiên mở miệng, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, phảng phất như đệ tử Tiệt Giáo là tâm cam tình nguyện bái nhập Tây Phương Giáo, không có bất kỳ quan hệ gì với hắn.

Phía dưới, vô tận Tiệt Giáo môn đồ ánh mắt đỏ ngầu, trong lòng lửa giận thiêu đốt.

Tây Phương Nhị Thánh, quá vô sỉ hạ lưu!

Rõ ràng vì phương Tây nghèo nàn, chiêu thu không được đệ tử, lại chạy đến Tiệt Giáo tìm sẵn!

Rõ ràng là nhân lúc Sư tôn Thông Thiên không có mặt, cố ý dùng thủ đoạn đê hèn mê hoặc tâm trí môn đồ Tiệt Giáo, đem bọn họ độ hóa về phương Tây!

Thủ đoạn hạ lưu bực này qua miệng Nhị Thánh, lại biến thành đại nghĩa lẫm nhiên!

Nguyên lai Thánh Nhân cũng sẽ không biết xấu hổ như vậy!

Đối mặt với ánh mắt như muốn giết người của chúng môn đồ Tiệt Giáo phía dưới, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vẫn phong khinh vân đạm.

Thậm chí, trong lòng đều chưa từng gợn sóng.

Đối diện, Thông Thiên lúc này giận quá hóa cười. "Hảo, hảo hảo!" "Nhữ làm ra hành động vô sỉ như thế, phản đảo thành Tiệt Giáo ta nghịch thiên mà đi?" "Vậy thì đánh một trận!" Sắc mặt Thông Thiên lãnh đạm, không có bất kỳ lời thừa thãi nào.

Ngay sau đó, khí tức Hỗn Nguyên khủng bố trên người Thông

Thiên nháy mắt bộc phát!

Khí tức Hỗn Nguyên vô thượng này hạo hãn vô ngân, vô biên vô tế.

Sát na gian, vũ trụ trọng diễn, thời không phá toái, Tam Thiên Đại Thiên Thế Giới quay về hỗn độn.

Dị tượng bực này, nương theo ba ngàn Đại Đạo pháp tắc, lập tức cuộn trào về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn!

Trong nháy mắt, giữa thiên địa, vô số sinh linh, phàm là sinh linh đã sinh ra linh trí, trong lòng đều kinh hãi.

Trong Hồng Hoang... có Thánh Nhân đại chiến!

Sau đó, ức vạn sinh linh Hồng Hoang nhao nhao quỳ bái tại địa, tâm sinh kính sợ, hoảng sợ bất an.

Thánh Nhân đại chiến, động một chút liền có thể đánh nát cả thiên địa Hồng Hoang, những con kiến hôi tu vi thấp kém này nếu bị lan đến, e rằng sẽ trong nháy mắt bị tống vào Lục Đạo Luân Hồi. "Thông Thiên, nhữ thật cho rằng có thể địch lại hai thánh chúng ta sao?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bình tĩnh nói.

Phải biết rằng, bên này cũng không chỉ có hai vị Thánh Nhân.

Nguyên Thủy và Lão Tử đều đang mật thiết quan chú động tĩnh nơi đây.

Sau khi Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung phát ra tin tức Phong Thần lượng kiếp, Nguyên Thủy và Lão Tử đã âm thầm liên hợp lại.

Bởi vì, ý tứ của Tứ Thánh Tam Giáo đều giống nhau: Tống đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng!

Cho nên, Thông Thiên hiện tại muốn chiến, bọn hắn cũng không sợ hãi!

Ngay sau đó, biểu tình vốn bi thiên mẫn nhân của Chuẩn Đề biến hóa.

Khi thì khóc lớn, khi thì cười to, đại bi đại hỉ, phổ độ chúng sinh, liên mẫn từ bi.

Các loại biểu tình hiện lên trên mặt Chuẩn Đề.

Sát na gian, Chuẩn Đề mở bừng đôi mắt, Hỗn Nguyên khí tức vô tận động xuyên hết thảy thiên địa, vũ trụ trọng diễn!

Cảnh giới Hỗn Nguyên, siêu thoát hết thảy, lăng giá trên vũ trụ vạn vật Hồng Hoang, chấp chưởng hướng đi của chư thiên vạn giới, một ý niệm có thể cải biến vận mệnh chúng sinh, một ý niệm cũng có thể điên đảo càn khôn hạo hãn.

Chuẩn Đề tuy rằng chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên Tam Trọng Thiên, nhưng một khi nhập cảnh giới Hỗn Nguyên, so với dưới Hỗn Nguyên thì là hai cấp bậc hoàn toàn khác biệt.

Sát na gian, hai tay Chuẩn Đề chậm rãi chắp lại, ba mươi sáu viên Phật đạo Xá Lợi Tử huyền phù xung quanh, Thánh Nhân uy năng trong nháy mắt bộc phát ra.

Oanh long long!

Tại nháy mắt Chuẩn Đề ra tay, thiên địa hôn ám âm trầm, một cỗ dị tượng khôi hoằng hạo đại chấn động chư thiên hoàn vũ.

Đồng thời, Tiếp Dẫn bên cạnh cũng ra tay, một bàn tay lớn lấp lánh Phật quang rực rỡ thò ra từ trong tay áo rộng thùng thình, mang theo pháp lực Thánh Nhân cuồn cuộn, lập tức quét về phía Thông Thiên!

Cả Hồng Hoang, vô số sinh linh ngẩng đầu ngưỡng vọng, có thể nhìn thấy, phía trên Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung xa xôi, có một bàn tay lớn che trời thò ra từ trong hỗn độn hư không, xé rách tầng tầng

không gian đa nguyên vũ trụ, trực tiếp rơi xuống Bích Du Cung!

Không chỉ như thế, tại nháy mắt bàn tay vàng rơi xuống, có vô tận Phật quang bao trùm cả Kim Ngao Đảo, Phật âm cuồn cuộn, tựa hồ muốn độ hóa cả Kim Ngao Đảo thành thánh địa Phật môn!

Màn này làm chấn động cả Hồng Hoang! "Thánh Nhân cư nhiên ra tay, khí tức Phật đạo, là hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo cùng ra tay!" "Trời ạ, muốn làm gì?" "Chẳng lẽ Tây Phương Giáo muốn khai chiến với Tiệt Giáo sao?" "Tây Phương Nhị Thánh muốn đánh chìm cả Kim Ngao Đảo ư, cũng quá khủng bố rồi." Vô tận Hỗn Nguyên khí tức của Tây Phương Nhị Thánh bộc phát, trực tiếp chấn kinh cả Hồng Hoang, khiến ức vạn sinh linh trong lòng kinh hãi, tất cả đều hít một hơi khí lạnh.

Thánh Nhân chiến đấu, quả thực quá khủng bố.

Nhất thời, giữa thiên địa, các phương tiên thiên đại năng đều hướng ánh mắt về phía Kim Ngao Đảo.

Trấn Nguyên Tử trên Vạn Thọ Sơn...

Hạo Thiên trên Thiên Đình...

Minh Hà Lão Tổ trong Huyết Hải...

Cùng với các đại năng ẩn thế kỳ lạ khác, đều cảm thấy da đầu tê dại.

Uy Thánh Nhân, quả nhiên khủng bố!

Đồng thời, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân ngồi trên bồ đoàn chậm rãi mở mắt, quan sát sự tình trên Kim Ngao Đảo một lát rồi lại nhắm mắt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trên Côn Luân Sơn cũng nhìn về phía Kim Ngao Đảo, làm tốt chuẩn bị động thủ.

Chương 43

Tương tự, Lão Tử trong lòng cũng nảy sinh ý nghĩ như vậy.

Chính khi ánh mắt của tất cả sinh linh đều hướng về Kim Ngao Đảo, Thông Thiên cảm nhận được Hỗn Nguyên khí tức của Tây Phương Nhị Thánh ập đến, đột nhiên cười.

Nếu là trước kia, trong tình huống không động dụng Tru Tiên Kiếm Trận, Tây Phương Nhị Thánh cùng ra tay sẽ khiến hắn có chút cố kỵ, bởi vì khi đó hắn bất quá chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên bãi liễu.

Nhưng hiện tại Thông Thiên đã từ cảnh giới Đại Tướng trăn chí Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên đỉnh phong!

Hiện tại dù không tế xuất Tru Tiên Kiếm Trận, muốn đối phó Tây Phương Nhị Thánh cũng dễ như trở bàn tay!

Tây Phương Nhị Thánh cũng bất quá mới đạt Hỗn Nguyên Tam Trọng Thiên mà thôi!

Thông Thiên cười phong khinh vân đạm, đối mặt với công kích Thánh Nhân phô thiên cái địa vẫn mặt không đổi sắc.

Hắn nhẹ nhàng phất tay, một cỗ Đại Đạo pháp tắc khôi hoằng phảng phất truyền ra từ vũ trụ không gian xa xôi, oanh minh không ngừng.

Ngay sau đó, vô lượng Đại Đạo pháp tắc bộc phát, uy thế hạo hãn vô tận!

Đại Đạo pháp tắc khủng bố xuất hiện trong tay Thông Thiên, lập tức giao thoa lẫn nhau, tạo thành từng tòa tiên thiên đại trận.

Từng tòa đại trận này toàn bộ đều do Kiếm Đạo pháp tắc tổ thành.

Có thể nói, từ chỗ Chu Thanh, Thông Thiên đã đem Kiếm Đạo và Trận Đạo hai điều đại đạo trăn chí Hỗn Nguyên chi cảnh.

Cho nên, lúc này hắn ra tay không phải là Hỗn Nguyên pháp tắc phổ thông, mà xen lẫn Đại Đạo pháp tắc Hỗn Nguyên chi lực! "Trảm!" Thông Thiên thản nhiên nhả ra một chữ.

Trong nháy mắt, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang điên cuồng thôi động sức mạnh Hỗn Nguyên pháp tắc bỗng nhiên cảm giác thần hồn run lên, sâu trong linh hồn đột nhiên cảm giác một trận hàn ý thấu xương.

Trong mắt bọn họ, từng tòa đại trận do kiếm khí ngưng kết đột nhiên biến đổi.

Trong kiếm mang rực rỡ kia, ba ngàn đại đạo lưu chuyển không ngừng, dần dần dung hợp, giao thoa, đem hủy diệt, tử vong, sát lục, phá hoại các loại pháp tắc dung hợp lại, đúc thành một tòa sát phạt đại trận khủng bố vô cùng!

Đại trận này, Hỗn Nguyên khí tức mang theo Đại Đạo pháp tắc, từng luồng kiếm khí thăng đẳng, liền có thể xé rách thương khung vô tận, khiến thái cổ tinh hà xa xôi hóa thành bột mịn! "Thông Thiên, hắn chạm đến biên duyên Đại Đạo!" Cảm nhận sự khủng bố của tiên thiên đại trận, Chuẩn Đề đột nhiên thần hồn run lên, kinh khủng gào thét một tiếng.

Đại Đạo, đó là thứ mà Thiên Đạo Thánh Nhân bọn hắn khao khát nhất.

Bởi vì cảnh giới này muốn tăng lên thiên nan vạn nan, phương pháp tốt nhất là hấp thu Đại Đạo pháp tắc và cảm thụ Đại Đạo thần vận.

Thông Thiên giống như bọn hắn, đều là Thiên Đạo Thánh Nhân,

lại chạm đến Đại Đạo pháp tắc!

Chẳng lẽ nói, Thông Thiên cự ly Đại Đạo cảnh giới đã không xa? "Còn nữa, Thông Thiên đột phá Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên cảnh giới!" Tiếp Dẫn bỗng nhiên cảm thụ được tu vi dao động trong cơ thể Thông Thiên, trong lòng khựng lại.

Cảnh giới của Nhị Thánh bọn hắn là Hỗn Nguyên Tam Trọng Thiên, trước đó Thông Thiên cũng chỉ cao hơn một trọng, đạt tới Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên.

Nhưng hiện tại Thông Thiên cư nhiên lại đột phá!

Từ sau khi thành thánh, mấy cái hội nguyên trôi qua, cảnh giới không có động đậy một phân một hào.

Cùng là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng cùng là công đức thành thánh, vì sao Thông Thiên lại nhanh hơn một bước, đi trước đột phá? "Không sai, ngô đã chứng đắc Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên!" "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, tiên nhập Ngũ Hành Tiên Thiên Kiếm Trận của ngô đi!" Thông Thiên cười lớn một tiếng, Ngũ Hành Tiên Thiên Kiếm Trận vừa cấu kiến thành công lập tức bao trùm lấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Trận pháp này cũng là hắn lĩnh ngộ được từ ván cờ hỗn độn tại chỗ Chu Thanh.

Ngũ Hành Tiên Thiên Kiếm Trận lấy Tiên Thiên Ngũ Hành làm trận cơ, lấy Kiếm Pháp Đại Đạo hắn nắm giữ làm nguồn, Trận Chi Nhất Đạo làm dẫn mà cấu thành!

Tuy rằng uy lực không so được với Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng dùng để đối phó Tây Phương Nhị Thánh thì hoàn toàn đủ.

Sở dĩ không tế xuất Tru Tiên Kiếm Trận mà lại dùng Ngũ Hành Tiên Thiên Kiếm Trận, là bởi vì hắn cảm giác Nguyên Thủy và Lão

Tử sẽ không an phận, có lẽ lát nữa sẽ giết tới trợ giúp Tây Phương Nhị Thánh thoát khốn!

Cho nên, Tru Tiên Kiếm Trận phải giữ lại để dành cho Nguyên Thủy và Lão Tử! "Nguyên lai Thông Thiên thật sự đạt tới Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên, xem ra ở chỗ Đại Đạo Chúa Tể thật sự hoạch đắc không ít chỗ tốt a." Chuẩn Đề trầm giọng nói, sắc mặt có chút khó coi.

Lúc này, Nhị Thánh bị khốn trong đại trận.

Sức mạnh khủng bố của đại trận tự nhiên bọn hắn có thể cảm giác được.

Đại trận do Kiếm Chi Đại Đạo và Tiên Thiên Ngũ Hành dung hợp thành, tuyệt đối có thể làm bị thương Thánh Nhân chi thể, cho nên tuyệt đối không thể xem thường! "Mặc kệ, phá trận trước, nếu để Thông Thiên thôi động kiếm trận này, ngô đẳng có khả năng sẽ bị thương thánh thể!" Chuẩn Đề quát, khí tức Hỗn Nguyên vô tận trên người bộc phát!

Trong Ngũ Hành Tiên Thiên Kiếm Trận, cảm nhận vô tận phong mang xung quanh, sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trầm xuống.

Hai cỗ uy áp Thánh Nhân vô thượng dâng lên từ trên người hai người, phô thiên cái địa lao thẳng lên mây, xé rách thiên địa, trực tiếp đối kháng với vô thượng đại trận!

Đồng thời, trong đồng tử Thông Thiên cũng có cửu sắc quang mang xoay chuyển, sinh sinh bất tức!

Uẩn hàm vô lượng Kiếm Đạo và Trận Đạo, lại cộng thêm Tiên Thiên Ngũ Hành ngưng kết thành vô thượng đại trận bị nháy mắt thôi động!

Trong đại trận, kiếm mang rực rỡ xé rách hỗn độn mang mang,

kiếm khí khủng bố tàn phá bừa bãi, phá toái hư không hoàn vũ.

Tại nháy mắt bộc phát, diễn nghĩa ra sự khủng bố vô cùng!

Oanh long long!

Song phương va chạm, thiên địa phát ra tiếng vang lớn.

Sơn thủy động thiên, danh sơn đại xuyên phương viên ức vạn dặm trong dư ba kịch liệt tiêu tán, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Giao phong cảnh giới Hỗn Nguyên, ba tôn Thánh Nhân toàn lực ra tay, thiên địa dị tượng thăng đằng, thời không phá toái, càn khôn hạo hãn sụp đổ, Hồng Hoang không ngừng run rẩy!

Giữa thiên địa, vô tận sinh linh nhìn về phía Kim Ngao Đảo đều bị khí tức khủng bố làm cho thần hồn run rẩy!

Chỉ cảm thấy dưới uy thế khủng bố bực này, những cường giả dưới Thánh Nhân cũng bất quá là kiến hôi!

Nếu ly Kim Ngao Đảo gần thêm một chút, e rằng đều sẽ bị dư ba chém giết của ba vị Thánh Nhân làm cho hình thần câu diệt!

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sắc mặt trắng bệch.

Cà sa vốn Phật quang rực rỡ cũng trở nên lăng loạn.

Uy năng Ngũ Hành Tiên Thiên Kiếm Trận siêu hồ tưởng tượng!

Vốn dĩ Thông Thiên nếu không tế xuất Tru Tiên Kiếm Trận thì chỉ có năng lực chu toàn với Tây Phương Nhị Thánh, nhưng Thông Thiên lúc này đã đột phá Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên, lại ngộ thấu Kiếm Đạo và Trận Đạo, hoàn toàn có thể không cần Tru Tiên Kiếm Trận liền có thể lực địch Nhị Thánh!

Gương mặt vốn đại từ đại bi của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức âm trầm, trong đồng tử cũng lộ ra vẻ kinh hãi và chấn động.

Vừa rồi bọn hắn đã động dụng toàn lực, nhưng chỉ một trận pháp Thông Thiên bố hạ đã suýt chút nữa làm bị thương thánh thể, chênh lệch song phương không cần nói cũng biết.

Tuy hiện tại chưa bị thương, nhưng vừa rồi khi Thông Thiên vận hành kiếm trận, vô lượng pháp tắc kiếm khí giao thoa ba cập, khiến lục phủ ngũ tạng bọn hắn kịch liệt quay cuồng, huyết khí sôi trào. "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, hôm nay ngô sẽ thử một lần cảm giác đồ thánh!" Cảm nhận uy lực trận pháp, Thông Thiên không khỏi lộ ra ý cười.

Lúc trước tại ván cờ hỗn độn với Đại Đạo Chúa Tể, hắn thụ ích phỉ thiển, không những đột phá Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên trong thời gian ngắn, càng lĩnh ngộ được Kiếm Đạo và Trận Đạo.

Hiện tại đối mặt Tây Phương Nhị Thánh vây công căn bản không có áp lực.

Tây Phương Nhị Thánh nhân lúc hắn không ở Kim Ngao Đảo lại dám công khai độ hóa đệ tử Tiệt Giáo ngay trước cửa đạo trường, điều này khiến hắn không thể dung thứ.

Hôm nay vừa lúc mượn cơ hội này giáo huấn bọn hắn một trận!

Thông Thiên phất tay, thiên địa nơi đây lập tức biến đổi hoàn toàn.

Sau khi chạm đến quỹ tích Trận Pháp Đại Đạo từ chỗ Đại Đạo Chúa Tể, hắn có thể một ý niệm cải thiên hoán địa, lấy thiên địa làm trận!

Trong mắt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cảnh tượng biến ảo.

Kim Ngao Đảo trước mắt biến mất, thay vào đó là một vùng thiên địa mang mang.

Bọn hắn cảm giác như đang ở trong hỗn độn, mấy vạn đạo thái cổ tinh hà liên tiếp thiên địa, trán phóng quang mang rực rỡ, phong vân

cuộn trào.

Vô tận Hồng Mông khí tức hoành quán ức vạn dặm thương khung, linh khí hạo đãng trấn áp thiên địa vạn vật.

Mang mang hỗn độn, từng dải thái cổ tinh hà nối liền từng ngôi sao cổ lão, tổ thành một thể, phảng phất như một bàn cờ, bố cục tinh diệu, thác lạc hữu trí, tương phụ tương thành!

Chuẩn Đề da đầu tê dại, lộ ra vẻ cảnh giác: "Thông Thiên rốt cuộc đã đạt được chỗ tốt gì ở chỗ Đại Đạo Chúa Tể?

Bố cục bực này, phân minh là một vô thượng trận pháp!

Thông Thiên hiện tại có thể trực tiếp câu thông Trận Pháp Đại Đạo, một ý niệm lấy thiên địa bố trận!" "Như hôm nay chúng ta hãm nhập trận pháp của Thông Thiên không cách nào đào thoát, kỳ phong bố cục của trận pháp này hồn nhiên thiên thành, ám hợp thiên địa kinh vĩ chi số, tổ thành một tiên thiên đại trận lấy Hồng Hoang làm cơ, lấy Hỗn Độn làm nguyên, lấy Chư Thiên làm dẫn, kiên bất khả tồi, lao bất khả phá!" "Trận này, chỉ dựa vào sức của hai thánh chúng ta, không cách nào phá khai!" Giọng Chuẩn Đề run rẩy. "Chẳng lẽ chúng ta phải mời Nguyên Thủy và Lão Tử đến một chuyến?" Tiếp Dẫn sắc mặt âm trầm vô cùng.

Đúng là mất mặt, Thông Thiên ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận còn chưa tế xuất mà bọn hắn đã phải cầu cứu.

Nhưng nếu không cầu cứu, bọn hắn căn bản bị khốn chết ở đây. "Tạm thời nếm thử một phen, nếu không phá được trận này, chỉ có thể tìm Nguyên Thủy và Lão Tử tương trợ!" Chuẩn Đề trầm giọng nói.

Bên ngoài, Thông Thiên thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bị khốn trong thiên địa lao lung, cười khinh thường.

Hắn giờ đã chạm đến biên duyên Đại Đạo, trận này dung hợp Đại Đạo pháp tắc, Tây Phương Nhị Thánh bất quá là Hỗn Nguyên Tam Trọng Thiên, phá giải Đại Đạo trận pháp đàm hà dung dị?

Trong trận pháp, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hãm nhập vào một vùng thiên địa khác, tâm thần hoảng hốt.

Nơi đây thiên địa vị di, càn khôn huyễn diệt!

Thái cổ tinh hà xé rách vân tiêu, cắm rễ vào mang mang hỗn độn, chi chít chư thiên tinh đấu, vô số Đại Đạo pháp tắc và chí lý giao thoa, sung mãn huyền diệu.

Trận pháp này không những ám tàng Đại Đạo pháp tắc, càng liên tiếp Nhân Quả trường hà và Vận Mệnh trường hà, huyền chi hựu huyền!

Chương 44

Khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong quá trình phá giải đầu đầy mồ hôi, đạo tâm đều loạn.

Loại trận pháp lấy Đại Đạo làm cơ bản này, dùng sức mạnh không thể phá giải, chỉ có thể dùng cảm ngộ của bản thân đối với thiên địa đại đạo để hóa giải! "Thông Thiên thật là giỏi, tham ngộ Trận Pháp Đại Đạo đến tình trạng này.

Đã như vậy, ngô đẳng sẽ đánh nát Trận Pháp Đại Đạo này!" Chuẩn Đề trầm giọng.

Vô tận Đại Đạo Phật âm trong tay chiếu rọi chư thiên vạn kiếp, trong trận pháp bỗng nhiên sáng lên quang mang rực rỡ vô kỷ niên.

Một nháy mắt, cả hỗn độn thương khung hôn ám lập tức bừng sáng. "Muốn đánh nát Trận Pháp Đại Đạo của ngô?

Tây Phương Nhị Thánh thật vô sỉ!" Thông Thiên cảm nhận dao động trong trận, ánh mắt bộc phát khí tức băng lãnh, lập tức thu lưới.

Trong hỗn độn vũ trụ của trận pháp dâng lên một cỗ ba động khủng bố không thể tưởng tượng, cuộn trào vạn lý càn khôn, chấn động thiên địa.

Ba động vô hình hình thành hủy diệt cương phong, diễn hóa vô biên dị tượng khủng bố.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang phá giải trận pháp sắc mặt lập tức khó coi.

Đến cuối cùng, chỉ thấy hai người thở hổn hển kịch liệt, đầu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch vô cùng!

Bọn hắn lúc này có cảm giác kiếp hậu dư sinh!

Cùng Thông Thiên so đấu Đại Đạo, đánh cược không nổi! "Đại Đạo mà Thông Thiên nắm giữ nãi là do Đại Đạo Chúa Tể đích thân truyền thụ.

Chúng ta nếu tiến hành đại đạo bác dịch với Thông Thiên, tương đương với đang đánh cược với Đại Đạo Chúa Tể, sao có thể thắng nổi?" "Thông Thiên quả nhiên âm tổn, dùng Đại Đạo tù khốn ngô đẳng." Chuẩn Đề sắc mặt khó coi.

Thông Thiên tâm cơ quá sâu, có thực lực không dùng, lại mượn nhờ sức mạnh Đại Đạo Chúa Tể tù khốn bọn hắn.

Trừ phi bọn hắn có lĩnh ngộ về Đại Đạo ngang hàng với Đại Đạo Chúa Tể mới có thể thoát ra.

Nhưng sao có thể?

Đại Đạo Chúa Tể chưởng ác Tam Thiên Đại Đạo trong hỗn độn, dung hội quán thông, phản phác quy chân. "Việc đã đến nước này, chỉ có thể liên hệ Nguyên Thủy, Lão Tử thôi." Tiếp Dẫn chậm rãi nói.

Chuẩn Đề do dự một lát rồi nhắm mắt.

Cùng lúc đó, Thái Thượng Lão Tử trong Bát Cảnh Cung và Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Ngọc Hư Cung đồng thời mở mắt!

Hai đạo khí tức Hỗn Nguyên vô thượng phóng lên tận trời!

Hai đạo khí tức nương theo Đại Đạo pháp tắc, khơi động Tuế Nguyệt trường hà, Thời Gian trường hà lưu chuyển, hóa thành thần hồng cao ức vạn trượng, xé rách càn khôn, quét về phía Kim Ngao Đảo!

Uy thế vô cùng khôi hoằng, làm chấn động cả Hồng Hoang!

Lão Tử và Nguyên Thủy bỗng nhiên xuất hiện trên Kim Ngao Đảo!

Thông Thiên sớm đã cảm ứng được, lập tức cười: "Đạo trường của ngô hôm nay thật náo nhiệt, người không nên đến đều đã đến." "Không biết hai vị sư huynh đến Kim Ngao Đảo của ngô có việc gì quý cán?" Thông Thiên lạnh lùng nhìn chăm chú, trong mắt hiện lên đủ loại dị tượng khủng bố như địa thủy phong hỏa diễn dịch, vũ trụ trầm luân!

Lão Tử chậm rãi mở miệng: "Thông Thiên sư đệ, thỉnh thả Tây Phương Nhị Thánh ra khỏi trận pháp!" Nguyên Thủy cũng cười lạnh: "Tam đệ, còn không mau thả Tây Phương Nhị Thánh ra!" Cả Kim Ngao Đảo chìm vào yên lặng.

Thông Thiên nghe xong, thật lâu không đáp lại.

Hắn nhìn Lão Tử và Nguyên Thủy với ánh mắt châm chọc và khinh thường.

Trước Phong Thần lượng kiếp, hắn thân là tiểu đệ trong Tam Thanh, luôn đối với nhị ca Nguyên Thủy ngôn thính kế tòng.

Nhưng từ sau khi phân gia, Nguyên Thủy càng ngày càng quá quắt.

Không những nhiều lần ra tay diệt sát đệ tử Tiệt Giáo, còn xúi giục môn hạ thấy đệ tử Tiệt Giáo là giết!

Vốn Xiển Giáo và Tiệt Giáo đều là Huyền Môn chính thống, nhưng dưới sự tung dung của Nguyên Thủy, giờ đây như nước với lửa!

Phải biết rằng, Tam Thanh mới là người một nhà!

Tây Phương Nhị Thánh kia là người ngoài!

Trước mắt, Lão Tử và Nguyên Thủy vừa đến, không hỏi xanh đỏ đen trắng liền bắt hắn thả người!

Trong mắt hai người bọn họ, hắn là tam đệ còn không bằng người

ngoài!

Thông Thiên ánh mắt hàn lãnh, chậm rãi nói: "Hừ!

Đại ca, nhị ca, lời này là ý gì?" "Tây Phương Nhị Thánh nhân lúc ngô không ở Kim Ngao Đảo, công nhiên đến trước cửa đạo trường độ hóa đệ tử Tiệt Giáo, chẳng lẽ ngô phải tiếp tục dung nhẫn?" "Các ngươi vừa đến đã không hỏi nguyên nhân, bắt ngô thả người!

Chẳng lẽ trong mắt các ngươi, Thông Thiên ta dễ bị bắt nạt như vậy sao?" Lão Tử vô tình, Nguyên Thủy vô nghĩa, vậy thì đừng trách Thông Thiên đại sát tứ phương!

Đã biết kết cục của Tiệt Giáo từ chỗ Đại Đạo Chúa Tể, việc gì phải tiếp tục nghe lời bọn họ?

Đều là Thánh Nhân, dựa vào đâu phải nghe lệnh kẻ khác?

Nguyên Thủy nghe xong thì xùy cười một tiếng: "Tam đệ, Tiệt Giáo của nhữ toàn là lũ thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giác súc sinh, chính cai nhập thế ứng kiếp, lên Phong Thần Bảng để nhận chức chính thần Thiên Đình!

Tây Phương Nhị Thánh niệm tình sinh linh tu hành không dễ, không nỡ nhìn lũ súc sinh trong giáo của nhữ tử thương hầu như không còn, nên mới đến độ hóa, vốn là ý tốt.

Nhưng Thông Thiên sư đệ lại không biết tốt xấu, tù khốn hai vị đạo hữu!

Chẳng lẽ sư đệ không thấy hổ thẹn sao?" Nguyên Thủy phất tay áo, tiếp tục nói: "Thông Thiên sư đệ, ngô và đại sư huynh đều là muốn tốt cho ngươi.

Lũ súc sinh ti tiện kia có thể theo đạo hữu tu hành vô tận tuế nguyệt đã là thiên đại ân tứ rồi.

Hiện tại Tây Phương đạo hữu độ hóa chúng đi cũng là phân ưu cho nhữ.

Cho nên mau thả người ra đi." Ý tứ trong lời nói không cần nói cũng biết: Hôm nay thả cũng phải thả, không thả cũng phải thả!

Lão Tử bên cạnh ánh mắt cũng lấp lánh nhìn Thông Thiên.

Nhưng Thông Thiên chỉ liếc Nguyên Thủy một cái, phảng phất như đang nhìn không khí.

Nguyên Thủy sắc mặt lập tức âm trầm.

Hắn cũng là nhị ca của Thông Thiên, vậy mà lúc này Thông Thiên đến lời của hắn cũng lười đáp lại!

Thật sự không để hắn vào mắt!

Nguyên Thủy vốn trọng sĩ diện, giờ bị ức vạn sinh linh Hồng Hoang nhìn vào, cảm thấy mất mặt vô cùng. "Thông Thiên sư đệ, nhữ không để lời của ta vào trong mắt sao?" Nguyên Thủy phất nhẹ ống tay áo.

Vô số đạo tiên quang từ trên người bộc phát, Hỗn Nguyên pháp tắc khủng bố cuồn cuộn quét về phía Thông Thiên như ngân hà chín tầng trời đổ xuống.

Thông Thiên bỗng nhiên nhìn về phía Nguyên Thủy, đồng tử biến thành màu đen kịt.

Các loại pháp tắc lĩnh ngộ từ chỗ Chu Thanh lưu chuyển sinh sinh bất tức.

Hắn đại tụ vung lên, khí tức Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên bộc phát, trực trùng vân hà!

Hiện tại chiến lực của hắn hoàn toàn không phải Thánh Nhân Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên bình thường có thể so sánh!

Hắn nhẹ nhàng vung tay, sức mạnh Hỗn Nguyên pháp tắc Nguyên Thủy trấn áp xuống nháy mắt tan thành mây khói.

Thông Thiên cười lạnh: "Nguyên Thủy, ngô kính nhữ là nhị huynh nên luôn nhẫn nhượng, ngôn thính kế tòng.

Nhưng nhữ không màng tình nghĩa huynh đệ Tam Thanh, đi giúp người ngoài đối phó ta!" "Đã như vậy, Nguyên Thủy, ta và ngươi hôm nay ân đoạn nghĩa tuyệt!" "Nhữ, không xứng làm huynh trưởng của Thông Thiên ta!" "Còn nữa, nếu nhữ thật sự muốn ta thả Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, vậy thì dựa vào thực lực mà nói chuyện đi!" Nhất thời, cả thiên địa yên tĩnh.

Môn đồ Tiệt Giáo chấn động: Sư tôn đoạn tuyệt quan hệ với Nguyên Thủy sư bá!

Vì bọn họ mà sư tôn rút khỏi Tam Thanh!

Ức vạn sinh linh Hồng Hoang xôn xao.

Tam Thanh phân gia, giờ Thông Thiên lại đoạn tuyệt quan hệ với Nguyên Thủy!

Trời muốn đổi rồi sao?

Nguyên Thủy nghe xong thì ngẩn người, thậm chí có chút ngốc trệ.

Hắn có cảm giác như đang nằm mơ.

Đệ đệ ngoan ngoãn ngày nào giờ lại bá đạo như vậy, dám nói ra những lời này trước mặt toàn thể chúng sinh Hồng Hoang!

Hắn bạo nộ: "Tam đệ!

Sao dám nói chuyện với ta như thế!

Phải biết rằng ngô mãi mãi là nhị ca của nhữ!

Đệ tử Tiệt Giáo bản là súc sinh, được Tây Phương độ hóa là cơ duyên!

Ngô vì là nhị ca mới khuyên bảo, nếu là người khác ngô đã sớm diệt sát!" "Nguyên Thủy, chớ nói nhiều, thỉnh nhập trận đàm đạo!" Thông Thiên đối với Nguyên Thủy lúc này chỉ còn chán ghét sâu sắc.

Nguyên Thủy rõ ràng không muốn đệ tử Xiển Giáo lên Phong Thần Bảng nên mới đẩy Tiệt Giáo vào tử lộ, lại còn mỹ danh kỳ viết là thiên đại cơ duyên.

Thông Thiên, sỉ nhục khi làm bạn với kẻ này! "Nhập trận tương đàm?

Thông Thiên, ngươi..." Nguyên Thủy tức đến trướng hồng mặt.

Thông Thiên cho rằng có con rể là Đại Đạo Chúa Tể thì có thể tứ vô kỵ đạn sao?

Chương 45

Lão Tử bỗng phất tay ngăn Nguyên Thủy lại, nhìn Thông Thiên chậm rãi nói: "Thông Thiên sư đệ, chúng ta đều do nguyên thần Phụ Thần Bàn Cổ hóa sinh, vốn là người một nhà, hà tất phải như vậy?

Nhị ca cũng là có ý tốt.

Sư đệ mau thu liễm uy áp, thả người ra đi.

Đệ tử Tiệt Giáo căn nguyên đê liệt, sư đệ giữ lại chẳng phải hạ thấp thân phận Bàn Cổ chính tông của chúng ta sao?

Để họ về Tây Phương cũng là một cái quy túc tốt." Thông Thiên nghe xong đột nhiên cười, mở miệng nói: "Đã đại ca cảm thấy Tây Phương Giáo là quy túc tốt, sao không để Chuẩn Đề Tiếp Dẫn độ hóa Huyền Đô môn hạ của đại ca đi?

Đến lúc đó để Huyền Đô làm một con chó trọc Tây Phương Giáo, như vậy chẳng phải tốt hơn sao?

Đại ca thấy thế nào?" Lão Tử nghẹn lời, sắc mặt cứng đờ.

Thông Thiên đây là công khai vả mặt!

Sắc mặt Nguyên Thủy cũng chuyển từ xanh sang tím. "Đại ca, nhị ca, đây là cái gọi là muốn tốt cho ta?

Đây là tình huynh đệ Tam Thanh?" "Thật buồn cười, Thông Thiên ta thật xấu hổ khi làm bạn với các ngươi!" "Từ nay về sau, không chỉ Nguyên Thủy, mà với Lão Tử, ngô cũng ân đoạn nghĩa tuyệt!" "Tam Thanh, từ đây triệt để trảm trừ nhân quả, đoạn tuyệt bất kỳ quan hệ nào!" Thông Thiên lãnh mạc dứt lời, chậm rãi vươn tay, hướng vào hư không vạch một cái!

Một luồng đao quang xuất hiện!

Một đao này, trực tiếp đem vận mệnh, nhân quả vạn cổ của Tam Thanh toàn bộ chém đứt!

Từ nay về sau, trong Hồng Hoang không còn Tam Thanh!

Ba người, đường ai nấy đi!

Khi nhân quả Tam Thanh bị chém đứt, ức vạn sinh linh Hồng Hoang, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Hạo Thiên... tất cả đều mục trừng khẩu ngốc.

Tam Thanh từ khi xuất thế vẫn tình như thủ túc, giờ đây ân đoạn nghĩa tuyệt!

Lão Tử và Nguyên Thủy sắc mặt khó coi tột độ, cảm nhận được sự liên hệ đã biến mất, bọn hắn triệt để ngây người.

Thông Thiên nhu thuận ngày nào sao hôm nay lại quyết đoán như thế?

Trong trận pháp, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nghe được thì âm thầm kinh hỷ.

Tam Thanh đoạn nghĩa, Huyền Môn suy yếu, Tây Phương Giáo sẽ đại hưng!

Đây chính là cơ hội của bọn hắn!

Cùng lúc đó, đại trận của Thông Thiên mở rộng, cuốn về phía Lão Tử và Nguyên Thủy! "Lão Tử, Nguyên Thủy, thỉnh nhữ đẳng nhập trận!" Đại trận vây khốn Chuẩn Đề Tiếp Dẫn lập tức lan tràn, cuốn cả Lão Tử và Nguyên Thủy vào trong.

Chuẩn Đề Tiếp Dẫn mừng rỡ, có thêm đồng minh phá trận.

Lão Tử thở dài, oán trách Thông Thiên bao che đệ tử đê liệt.

Nguyên Thủy thì giận dữ mắng mỏ Thông Thiên ngu xuẩn, ngỗ nghịch phạm thượng.

Tây Phương Nhị Thánh cũng hùa theo chửi bới Thông Thiên.

Lão Tử gật đầu, trong mắt lóe lên quang mang, khẽ quát: "Hiện!" Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp - bạn sinh chí bảo của Lão Tử được tế xuất, treo trên đỉnh đầu, vạn pháp bất xâm.

Nguyên Thủy cũng lấy ra Chư Thiên Khánh Vân, dị bảo do hạo nhiên chính khí của Bàn Cổ hóa thành, lấp lánh ngũ sắc hào quang.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy thế thì hâm mộ vô cùng, bọn hắn nghèo hơn nhiều, đành lấy ra Gia Trì Thần Xử, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc và Thập Nhị Phẩm Liên Đài. "Liệt vị đạo hữu, theo ngô phá trận!" Nguyên Thủy quát.

Bốn đạo thần hồng rực rỡ bộc phát, khí tức Hỗn Nguyên của Tứ Thánh cùng lúc dâng lên, làm rung chuyển cả đại trận.

Bên ngoài, Thông Thiên cười khinh thường.

Hắn biết đại trận này chỉ giữ chân được Tứ Thánh trong chốc lát.

Muốn đối đầu Tứ Thánh, phải dùng đến thứ đó. "Hộ sơn đại trận!!!" Thông Thiên lập tức phong tỏa Kim Ngao Đảo.

Ngay sau đó, một tiếng nổ lớn vang lên, Tứ Thánh phá trận thoát ra, sắc mặt đều có chút khó coi vì tiêu hao không ít sức lực. "Các ngươi rốt cuộc cũng ra rồi!" "Tru Tiên Kiếm Trận của ngô, đã đợi chư vị đã lâu!!!" Thông Thiên lạnh lùng kết ấn.

Tứ đạo kiếm mang kinh thiên động địa bạo phát!

Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm!

Bốn thanh tiên kiếm quán xuyên hư không, tàn phá bừa bãi ức vạn dặm, biến cửu thiên tinh thần thành bột mịn!

Tru Tiên Tứ Kiếm cùng hiện thế, hóa thành Tru Tiên Kiếm Trận

khiến người người kinh hãi!

Tru Tiên Kiếm Trận - Hồng Hoang đệ nhất sát phạt kiếm trận, phi Tứ Thánh bất khả phá!

Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trong lòng khựng lại.

Dù có bốn người, nhưng muốn phá trận này chắc chắn phải trả cái giá cực lớn, thậm chí thánh thể bị thương tổn.

Lão Tử sinh lòng thối ý: "Thông Thiên sư đệ, chớ chấp mê bất ngộ, thu hồi Tru Tiên Kiếm Trận đi!

Nếu không sẽ lưỡng bại câu thương!" Nguyên Thủy cũng rùng mình trước sát khí của Tru Tiên Kiếm Trận, lại thêm Thông Thiên hiện tại đã là Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên (do đột phá), hắn nói: "Thông Thiên sư đệ, hạ kiếm trận xuống trước, có chuyện gì hảo hảo thương lượng!" Sợ rồi sao?

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ý lui, Thông Thiên cười khinh miệt. "Nói nhiều vô ích, chiến thôi!!!" Tru Tiên Tứ Kiếm lập tức bắn về phía Tứ Thánh, thần uy khủng bố bao trùm cả thiên địa!

Tức thì, cảm nhận được kiếm khí khủng bố trước mắt, trong nháy mắt cả bốn vị Thánh nhân đều cảm giác da đầu tê dại!

Tru Tiên Kiếm Trận khủng bố ngập trời!

Quan trọng nhất là, uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận đạt thẳng đến bản nguyên.

Nếu chịu phải vết thương do kiếm khí này gây ra, e rằng đại đạo bản nguyên lĩnh ngộ vô số hội nguyên đều sẽ bị trọng thương trong nháy mắt!

Đợi đến khi đạo thương lan tràn, e rằng mất mấy hội nguyên cũng không thể hoàn toàn khỏi hẳn!

Nhất thời gian, đối mặt với Tru Tiên Tứ Kiếm khủng bố, tứ Thánh đều phân phân thi triển các loại thần thuật phòng ngự, để ngăn cản Tru Tiên Kiếm Trận công sát!

Nhưng, dù cho Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều tế ra linh bảo, vận chuyển các loại thần thuật để kháng cự Thông Thiên, nhưng trước mắt, từng đạo kiếm khí vẫn kích động trong cả thiên địa càn khôn!

Mỗi một luồng kiếm khí bạo phát, đều khiến cho trong hỗn độn mênh mang, vô tận thái cổ hằng tinh trong nháy mắt hóa thành bột mịn, vô số tinh hà trầm luân, trong khoảnh khắc hóa thành hư vô, thời không tái diễn, quay về hỗn độn mờ mịt! "Các ngươi, vào trận đi!" Thông Thiên cường hãn tuyệt luân, trực tiếp ra tay, không hề giữ lại chút nào!

Không đơn thuần là giải phóng phẫn hận bị tứ Thánh áp chế trong vô tận tuế nguyệt, mà còn muốn mượn cơ hội này, trực tiếp đột phá Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên!

Tuy rằng sớm muộn gì cũng sẽ tự phế đi Thánh vị, nhưng lúc này đang ở Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên viên mãn.

Nếu có thể bước chân vào Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên, thì có thể sớm cảm ngộ sức mạnh của cảnh giới này và đại đạo uẩn hàm trong đó.

Cho nên, ngày sau dù tự phế Thánh vị rồi, kinh nghiệm và cảm ngộ Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên vẫn còn đó!

Đây mới là mục đích thực sự khi Thông Thiên hãn nhiên ra tay!

Theo Tru Tiên Kiếm Trận được bố trí xong, tứ Thánh liên tiếp bại lui! "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, trảm nhị Thánh các ngươi trước!" Thông Thiên nhìn về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang bị vây khốn trong Tru

Tiên Kiếm Trận, nhàn nhạt mở miệng.

Lập tức, Thông Thiên khẽ phất tay áo.

Sát na gian, lôi đình vô tận lan tràn giữa thiên địa, cả Hồng Hoang thiên địa bị một mảng kiếm mang trắng xóa bao phủ, trận trận kiếm thanh hô khiếu chấn động cửu thiên hoàn vũ, khiến vũ trụ tinh không sáng chói trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Tru Tiên Kiếm Trận lúc này đã diễn dịch sự khủng bố đến cực hạn. "Trảm!" Thông Thiên nhàn nhạt quát.

Theo chữ này rơi xuống, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang bị khốn trong trận bỗng nhiên cảm giác một cỗ vô thượng sát ý xuất hiện, vây quanh xoay chuyển không ngừng.

Một đạo sát ý khiến người ta rợn tóc gáy, da đầu tê dại, thậm chí đến cuối cùng, sau lưng đều sinh ra từng trận lương ý thấu xương!

Một kiếm, lóe lên phong mang kiếm khí cuồn cuộn, thần mang nóng rực xé rách càn khôn hạo hãn, quang mang sáng chói trong nháy mắt chiếu rọi Hồng Hoang ức vạn vạn dặm sơn hà!

Bước vào Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên, Thông Thiên lại lĩnh ngộ thấu triệt Trận đạo và Kiếm đạo, chạm đến biên duyên Đại Đạo.

Tru Tiên Kiếm Trận lúc này tế ra, uy lực vượt xa sức mạnh trước kia.

Dưới sự khống chế của Thông Thiên, từng đạo hư vô kiếm khí từ trong vũ trụ vô tận xé rách tầng tầng đa nguyên không gian, treo dưới ức vạn vạn thiên khung, trán phóng phong mang, trực tiếp liên kết với thiên địa!

Từng luồng kiếm khí, sát phạt lăng lệ!

Phong mang tất lộ!

Ẩn chứa đại khủng bố không thể tưởng tượng!

Chỉ vẻn vẹn vài luồng Tru Tiên kiếm khí, liền có khí thế bàng bạc, hùng vĩ hạo hãn như thế!

Trong Tru Tiên kiếm khí vô cùng sáng chói ấy, có sát lục, hủy diệt, tử vong... các loại đại biểu cho cực hạn công phạt đại đạo pháp tắc hội tụ lại, trở thành đạo tắc kiếm khí do đại đạo pháp tắc diễn hóa thành!

Kiếm khí này, Thánh nhân đối mặt, cũng phải tạm tránh mũi nhọn!

Chương 46

Kiếm khí khủng bố tung hoành trong cả Hồng Hoang, xé rách vũ trụ thời không, khiến chư thiên hỗn độn giờ khắc này lung lay sắp đổ, cả đại lục Hồng Hoang phảng phất như muốn bị vô thượng kiếm khí xé thành mảnh nhỏ!

Hiện tại, Tru Tiên Kiếm Trận chưa hoàn toàn thôi động, phảng phất chỉ đang tích súc vô tận phong mang kia, để cấp cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một kích trí mạng! "Thông Thiên tư này chẳng lẽ muốn đồ Thánh hay sao?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cảm thụ kiếm khí vô cùng khủng bố, tâm thần lập tức run lên.

Có thể cảm giác được, trong từng luồng kiếm khí của Thông Thiên ẩn chứa sát cơ vô tận.

Rõ ràng, Thông Thiên động chân cách rồi, muốn dùng Tru Tiên Kiếm Trận giết chết Tây Phương nhị Thánh! "Thông Thiên, ngươi chớ quá phận, thật cho rằng hôm nay có thể lưu lại chúng ta hay sao?" Người bùn còn có ba phần nóng nảy, huống chi là Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng, nhìn xuống ức vạn vạn sinh linh!

Đối phương đã động sát cơ, nếu không làm gì đó, chẳng phải sẽ mất hết mặt mũi trước chúng sinh Hồng Hoang sao?

Tức thì, vô tận phật quang chiếu rọi vạn lý càn khôn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đồng thời ra tay!

Hai tôn Phật môn Thánh nhân, lặng lẽ hình thành một cỗ uy áp khủng bố, phô thiên cái địa càn quét cả đại lục Hồng Hoang, trực tiếp hướng về phía Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên mà cuộn tới!

Oanh long long!

Nguyên Thủy và Lão Tử chưa kịp ra tay, khí tức Hỗn Nguyên trên người Chuẩn Đề Tiếp Dẫn đã va chạm với Tru Tiên Kiếm Trận!

Khoảnh khắc hai bên va chạm, thiên địa đột nhiên vang lên tiếng nổ ầm ầm!

Trừ Kim Ngao Đảo đã được Thông Thiên bố trí trận pháp bảo vệ từ trước, thì trong phạm vi phòng ngự ức vạn vạn dặm, vô số danh sơn đại xuyên, tiên sơn động thiên, cùng với thái cổ tinh hà trong vũ trụ xa xôi, toàn bộ đều tiêu tán trong nháy mắt sau cú va chạm này.

Phảng phất như chưa từng xuất hiện trên thế gian vậy.

Thánh nhân giao phong, thiên địa sinh dị tượng, Thiên Đạo không ngừng chấn động, đại lục Hồng Hoang cũng rung lắc, tựa như tận thế sắp hàng lâm.

Tức thì, trong cả Hồng Hoang, vô luận là tiểu tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên, hay tiên thiên đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên, trong nháy mắt đều khiếp sợ.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Hạo Thiên, Dao Trì...

đều bị cú va chạm vô thượng chấn cho thần hồn run rẩy, mắt chữ A mồm chữ O!

Chỉ cảm thấy, dù đã trở thành một phương đại năng, uy chấn Hồng Hoang, nhưng dưới uy thế khủng bố vô cùng này, cũng chẳng khác gì sâu kiến!

Nhất thời gian, trong Hồng Hoang, tất cả sinh linh đều nảy sinh ý nghĩ như vậy.

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung nơi hỗn độn vô tận, Hồng Quân đột nhiên mở hai mắt.

Dung hợp Thiên Đạo, tự nhiên hắn có thể cảm thụ được động tĩnh

bên phía Kim Ngao Đảo.

Nhìn thấy Thông Thiên đang dùng Tru Tiên Kiếm Trận vây khốn tứ Thánh, trong lòng Hồng Quân, vạn thiên suy tư bắt đầu không ngừng lưu chuyển.

Uy lực Tru Tiên Kiếm Trận hắn có thể cảm giác được.

Nhưng hiện tại Thông Thiên tuy mở ra Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng muốn đánh vỡ cả Hồng Hoang thì vẫn có chút khó khăn.

Trừ khi, cộng thêm hai đại trận của Vu tộc và Yêu tộc trong Vu Yêu lượng kiếp năm xưa.

Tam đại trận pháp cùng xuất hiện, mới có khả năng đánh nát triệt để Hồng Hoang.

Tâm tư lưu chuyển, Hồng Quân chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc này, trên Kim Ngao Đảo, sau khi vô lượng phật quang của Chuẩn Đề Tiếp Dẫn va chạm với Tru Tiên Kiếm Trận, sắc mặt hai người lập tức trở nên khó coi.

Vừa rồi, bọn họ đã động dụng toàn bộ sức mạnh, nhưng dù vậy cũng không thể đột phá Tru Tiên Kiếm Trận.

Hơn nữa, ẩn ước cảm thụ được, Thông Thiên vừa rồi còn chưa động dụng toàn lực!

Chẳng lẽ, Thông Thiên chuẩn bị chiến một lúc bốn Thánh sao? "Hừ!

Lão Tử sư huynh, theo ta phá trận!" Nguyên Thủy cảm thụ kiếm khí khủng bố ngập trời quanh Tru Tiên Kiếm Trận, tuy trong lòng có chút hãi nhiên, nhưng cũng lập tức mở miệng nói với Lão Tử.

Đã Thông Thiên quyết định nhất định phải dùng Tru Tiên Kiếm Trận chiến tứ Thánh, vậy hôm nay dù liều mạng chịu đạo thương

cũng phải phá trận!

Lão Tử nghe vậy, gật đầu: "Thiện!" Theo lời Lão Tử dứt, trên người Nguyên Thủy và Lão Tử, hai đạo thần hồng rực rỡ tức khắc xông lên trời!

Hai đạo thần hồng rạch phá ức vạn vạn dặm càn khôn, nương theo vô thượng đại đạo pháp tắc của hai tôn Thánh nhân, dẫn động bốn dòng trường hà Thời Gian, Không Gian, Vận Mệnh, Nhân Quả, mãnh liệt cuộn về phía Tru Tiên Kiếm Trận!

Lần này, Nguyên Thủy và Lão Tử ra tay không chút giữ lại!

Khí thế hùng vĩ vô cùng, chấn động cả Hồng Hoang!

Thấy vậy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng không do dự.

Hỗn nguyên pháp tắc thuộc về hai Thánh cũng thăng đẳng trong nháy mắt, trực tiếp hội tụ cùng đại đạo pháp tắc do Nguyên Thủy và Lão Tử dẫn dắt!

Nhất thời gian, bốn đạo hỗn nguyên khí tức điên cuồng càn quét giữa thiên địa, trấn áp ức vạn vạn dặm hỗn độn thương khung!

Cả Hồng Hoang trong nháy mắt bị từng đạo hỗn nguyên khí tức xé toạc!

Vô số ánh mắt nhao nhao hướng về phía Kim Ngao Đảo!

Năm tôn vô thượng Thánh nhân đại chiến, oanh động Hồng Hoang! "Thái Cực Đồ!" Lão Tử trầm quát một tiếng, lại một kiện Tiên Thiên Chí Bảo xuất hiện trong tay hắn.

Đối mặt Tru Tiên Kiếm Trận, không thể không tế ra tất cả chí bảo để kháng cự thần uy của nó!

Nguyên Thủy thấy Lão Tử lấy cả Thái Cực Đồ ra, tâm thần hơi khựng lại.

Thái Cực Đồ là Tiên Thiên Chí Bảo, vẫn luôn do Lão Tử nắm giữ, dùng để bình định địa thủy hỏa phong, đi tới đâu địa thủy hỏa phong đều bình lặng, không gì không phá, cũng có thể khốn người, trong đó có một cây Cầu Vàng (Kim Kiều), nếu không phải Thánh nhân đối mặt thì trong nháy mắt sẽ hóa thành tro bụi!

Thấy Lão Tử lấy bảo vật này ra, Nguyên Thủy cũng sầm mặt, lập tức phất tay.

Oanh long long!

Một đạo khí tức tràn ngập hung sát vô tận xuất hiện bên cạnh hắn, một cỗ quan tài đen kịt, mang theo u sâm vô tận được Nguyên Thủy tế ra!

Vật này là Trấn Thiên Quan, là đệ nhất hung sát dị bảo của Thiên Đạo!

Quan tài này cùng Lục Hồn Phiên, Vẫn Thánh Đan cùng xuất phát từ một mạch, do nguyên thần và tinh huyết của Đại Đạo Thiên Ma hóa thành, có thể phong ấn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Một khi bị nhốt vào Trấn Thiên Quan, thần thông của Thánh nhân đều vô dụng, chỉ cần sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, Thiên Đạo Thánh Nhân sẽ bị phong ấn vĩnh viễn!

Khi thấy Trấn Thiên Quan được lấy ra, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bên cạnh đều rùng mình.

Không ngờ Nguyên Thủy lại quả đoán như vậy, dám lấy cả hung sát dị bảo trấn áp Thánh nhân ra.

Xem ra tình phân Tam Thanh đã triệt để đoạn tuyệt, hai bên đã đến cảnh giới thủy hỏa bất dung.

Thậm chí hôm nay có thể sẽ có một phương Thánh nhân bị trấn áp.

Tiếp Dẫn đạo nhân sau đó cũng phất tay, trực tiếp lấy ra Cửu Phẩm Kim Liên.

Tuy không phải dị bảo như Trấn Thiên Quan hay Thái Cực Đồ, nhưng Cửu Phẩm Kim Liên vốn từ Thập Nhị Phẩm Liên Đài phân hóa ra, lực phòng ngự kinh người, cũng có thể cầm cự một trận.

Đồng thời Tiếp Dẫn cũng tế ra ba mươi sáu viên Xá Lợi Tử, huyền phù vây quanh bát phương không gian để kháng cự kiếm khí.

Bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận.

Khi Thông Thiên thấy Nguyên Thủy lấy Trấn Thiên Quan ra, tâm thần khựng lại, rồi bật cười. "Khá lắm Nguyên Thủy, ngươi đem cả Trấn Thiên Quan ra rồi.

Xem ra hôm nay ngươi quyết tâm muốn diệt sát ngô tại đây.

Vậy thì ngô cũng không cần lưu tình nữa!" "Tru Tiên Kiếm Trận, lên!!!" Theo tiếng quát của Thông Thiên, nhất thời gian địa dũng kim liên, thiên hoa loạn trụy, vô tận hỗn nguyên khí tức phảng phất như đại dương hỗn độn cuộn trào, điên cuồng ập tới bốn vị Thánh nhân trong trận!

Kiếm mang khủng bố khiến sinh linh Hồng Hoang rợn tóc gáy.

Vô thượng kiếm mang lóe lên thần quang sáng chói, vô biên vô tế, càn quét đại lục Hồng Hoang hạo hãn, như thiên uy hàng lâm, nương theo khí tức Hỗn Nguyên cảnh giới khủng bố của Thông Thiên, mãnh liệt bạo phát!

Vô tận sinh linh thiên địa không ai không cảm ứng được kiếm khí khủng bố, đều chấn hám vô cùng, sinh lòng hoàng khủng, phân phân trốn vào núi sâu hoặc động phủ bế quan để tránh bị lan đến. "Tru Tiên Kiếm Trận thì đã sao?

Tuy hào xưng phi tứ Thánh bất khả phá, nhưng chúng ta nơi này

có đủ bốn vị Thánh nhân!" Nguyên Thủy cười lạnh.

Trấn Thiên Quan được tế ra, thiên sát chi khí điên cuồng dũng động trong càn khôn mênh mang, tàn phá cả thương khung!

Sát na gian, hung sát chi khí vô cùng xé rách tất cả, xuyên thủng vũ trụ càn khôn, khiến thời không vỡ nát, vũ trụ tái diễn!

Trấn Thiên Quan, đệ nhất hung sát chí bảo Thiên Đạo, uy năng khủng bố đến một cảnh giới nhất định!

Nhưng dù dưới sự toàn lực thôi động của Nguyên Thủy, vẫn không thể lập tức phá trừ Tru Tiên Kiếm Trận!

Thông Thiên thấy cảnh này, cười lạnh liên hồi.

Hắn đã bước vào Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên, lại từ chỗ Đại Đạo Chúa Tể lĩnh ngộ thấu triệt Kiếm đạo và Trận pháp đại đạo.

Tru Tiên Kiếm Trận hiện tại dễ phá vậy sao? "Ngô không tin!" Nguyên Thủy khó tin, chậm rãi nói.

Trấn Thiên Quan là hung sát dị bảo, lại có thêm ba Thánh nhân tương trợ, lý thuyết phải phá được trận mới đúng, vì sao Tru Tiên Kiếm Trận vẫn không chút sứt mẻ?

Bên kia, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đang điên cuồng thi triển pháp lực và linh bảo để đối kháng phong mang của trận pháp. "Trấn Thiên Quan, trấn!" Nguyên Thủy lại trầm quát, trấn định lại, dồn vô thượng hỗn nguyên chi lực vào Trấn Thiên Quan, trút hết uy năng Thánh nhân vào đó, lần nữa thôi động.

Oanh long long!

Chương 47

Sát na gian, thiên địa trầm phù, từng cỗ dị tượng hạo hãn vô ngân bạo phát, chấn động càn khôn hoàn vũ!

Kiếm mang khủng bố ngập trời và hung sát chi khí vô tận va chạm vào nhau! "Trời ơi, là khí tức của Ma Tổ La Hầu sao?

Sao lại mang theo sức mạnh hung sát như thế!" "Chẳng lẽ là sức mạnh của Thiên Đạo hung sát dị bảo Trấn Thiên Quan?" "Thánh nhân đại chiến, ngay cả dị bảo bực này cũng tế ra rồi!" "Kiếm mang và hung sát chi lực thật đáng sợ, cứ tiếp tục thế này Hồng Hoang sẽ bị hủy diệt mất!" Thông Thiên lực chiến tứ Thánh tạo ra chấn động cực lớn.

Ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang hãi nhiên, hít một hơi khí lạnh.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Hạo Thiên...

đều cảm thấy đảm chiến tâm kinh.

Đây chính là sự khủng bố của Thánh nhân thần uy.

Xem ra Vô Lượng Lượng Kiếp đã bắt đầu!

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đột nhiên mở bừng mắt. "Không thể tiếp tục nữa, hiện tại chưa phải lúc kết thúc Phong Thần lượng kiếp!" Hồng Quân ngồi cao trên bồ đoàn, lẩm bẩm.

Tức thì, từ Tử Tiêu Cung, một đạo thần hồng rực rỡ xông lên trời, mang theo vạn thiên tử khí, nương theo đại đạo pháp tắc, bay thẳng về hướng Kim Ngao Đảo!

Chính lúc tứ Thánh và Tru Tiên Kiếm Trận đang đối kháng kịch liệt, một đạo thần hồng đột nhiên xuất hiện trên không trung Kim Ngao Đảo!

Các loại dị tượng phân phân hàng lâm, địa dũng kim liên, thiên hoa loạn trụy, vô thượng hỗn nguyên khí tức lăng giá vạn vật điên cuồng dũng động, uy áp Thiên Đạo hạo hãn hoành tảo vạn vật, càn quét vạn lý càn khôn.

Ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang lập tức sinh lòng kính sợ, nhịn không được quỳ rạp xuống đất, đỉnh lễ mô bái!

Thần uy Hỗn Nguyên hạo hãn này vượt xa Thông Thiên và nhóm Nguyên Thủy, xen lẫn thiên địa đại thế, mang theo thiên đạo pháp tắc, trong nháy mắt hàng lâm! "Haizz..." Một tiếng thở dài bỗng vang lên giữa thiên địa, phảng phất truyền đến từ bờ bên kia thời không xa xôi, lại như nổ vang trong lòng chúng sinh, nương theo đại đạo thần âm, khiến người ta sợ hãi bất an!

Đạo Tổ Hồng Quân, Hồng Hoang đệ nhất nhân, Thánh nhân chi sư đã tới!

Trên không trung Kim Ngao Đảo, Hồng Quân Đạo Tổ xuất hiện, đồng khổng lóe lên quang mang thâm thúy.

Lúc này, hắn bước vào Tru Tiên Kiếm Trận, đối mặt với kiếm khí khủng bố thao thao, Hồng Quân phảng phất như không thấy, ung dung bước đi.

Tru Tiên Kiếm Trận vốn là hắn ban cho Thông Thiên, sao hắn lại có thể sợ hãi uy lực của nó!

Hồng Quân khẽ phất tay.

Trong nháy mắt, thiên địa chìm nổi, từng cỗ dị tượng hạo hãn vô ngân từ người hắn truyền ra, tán phát ba động huyền diệu, trực tiếp rơi xuống trận pháp.

Sát na gian, Thiên Đạo pháp tắc tuôn trào, một phương thiên địa Hồng Hoang tối sầm lại, rồi lập tức lóe lên quang mang rực rỡ chiếu

rọi vạn lý thương khung. "Thu!" Hồng Quân mặt không đổi sắc, nhàn nhạt nói.

Chỉ khinh miêu đạm tả một chữ, nhưng bên kia, Thông Thiên đang liên tục truyền hỗn nguyên pháp lực vào trận bỗng cảm giác hàn ý thấu xương.

Hồng Quân tùy tiện phất tay liền ẩn chứa vô thượng đại đạo pháp tắc, một ký tự đơn giản nhưng chứa đựng thần lực vô thượng bao trùm toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận!

Thực lực Đạo Tổ Hồng Quân, khủng bố tuyệt luân! "Thông Thiên, đủ rồi!!!" Hồng Quân ánh mắt lạnh lẽo, lại mở miệng.

Lời vừa dứt, trên người Hồng Quân xuất hiện một cỗ uy áp độc thuộc về Thiên Đạo, hàng lâm thiên địa.

Các loại dị tượng hiện lên quanh hắn: nhật nguyệt tinh hà tái diễn, địa thủy hỏa phong quy về hỗn độn, thời không phá toái, đại đạo băng hội!

Dung hợp Thiên Đạo, Hồng Quân căn bản không phải là tồn tại mà Thiên Đạo Thánh Nhân bình thường có thể đối kháng!

Dù Thông Thiên đột phá Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên, lại thấu triệt Trận đạo và Kiếm đạo, cộng thêm Tru Tiên Kiếm Trận, cũng không thể chống lại uy áp Thiên Đạo của Hồng Quân!

Oanh long long!

Ánh mắt Hồng Quân sầm xuống, khí tức khủng bố quét qua Tru Tiên Kiếm Trận.

Ánh mắt hắn xé rách vô tận đa nguyên vũ trụ không gian, khiến tầng tầng hư không trọng tổ, uy năng Thánh nhân trút xuống, làm Tru Tiên Kiếm Trận ẩn ẩn sụp đổ!

Tiếng nổ vang trời, Tru Tiên Kiếm Trận trong nháy mắt chi ly phá toái, quay về trong thần niệm Thông Thiên.

Dị tượng này chấn động chư thiên hoàn vũ.

Sắc mặt Thông Thiên trong nháy mắt trắng bệch.

Thực lực Hồng Quân quá đáng sợ, không chỉ tùy tay phá trận, còn trực tiếp làm bị thương Thánh thể của hắn.

Không biết vì sao, dù đã đạt Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên, nhưng đối mặt Hồng Quân, hắn vẫn cảm giác giữa hai bên phảng phất có một đạo hồng câu không thể vượt qua.

Lúc này, Thông Thiên bỗng nhiên hiểu ra, thần hồn chấn động.

Hắn cùng Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, là Thánh nhân chịu sự khống chế của Thiên Đạo.

Trước kia ở chỗ Đại Đạo Chúa Tể, ngài ấy từng nói: Vô luận Thiên Đạo Thánh Nhân đạt đến cảnh giới nào, vĩnh viễn sẽ chịu sự quản hạt của Thiên Đạo và Hồng Quân.

Thông Thiên đốn ngộ.

Hèn gì hiện tại hắn có sức mạnh chiến tứ Thánh, nhưng trước mặt Hồng Quân vẫn không có sức phản kháng.

Nguyên lai là vì hắn là Thiên Đạo Thánh Nhân, thành Thánh nhờ Hồng Mông Tử Khí và công đức Thiên Đạo ban cho, chứ không phải dựa vào cảm ngộ đại đạo chứng đắc Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Nói cách khác, nếu không tự phế Thánh nhân, bức đạo Hồng Mông Tử Khí kia ra khỏi cơ thể, thì cho dù Thông Thiên đạt tới Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên, thậm chí Thất Trọng Thiên, Bát Trọng Thiên, cũng căn bản không thể nào đối kháng Hồng Quân.

Chính lúc Thông Thiên vạn thiên tư lự, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy, Lão Tử lần lượt xuất hiện từ trong Tru Tiên Kiếm Trận đã tan rã.

Nguyên Thủy vừa ra, lão kiểm trầm xuống, cực kỳ khó coi.

Thông Thiên không những đoạn tuyệt ân nghĩa, còn bố trận đối phó hắn, khiến hắn bị đạo thương.

May nhờ Đạo Tổ đến kịp nên thương thế không quá nghiêm trọng, nhưng cũng cần mấy chục vạn năm mới khỏi. "Thông Thiên, ngươi làm quá đáng rồi!" Nguyên Thủy nhìn Thông Thiên, chậm rãi nói.

Hiện tại Đạo Tổ rõ ràng đứng về phía bọn hắn, nên không cần nể mặt Thông Thiên nữa.

Dù sao Tam Thanh cũng đã ân đoạn nghĩa tuyệt!

Lão Tử cũng thở dài: "Không sai, Thông Thiên, chuyện ngươi đoạn tuyệt quan hệ, nể tình ngươi là lão tam, chúng ta có thể dung nhẫn.

Nhưng ngươi lại trực tiếp bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận, thương cập bọn ta!

Ngươi có biết đạo thương phải mất bao nhiêu tuế nguyệt mới lành không?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong lòng vui mừng.

Hiện tại Lão Tử và Nguyên Thủy đã đối lập với Thông Thiên, Đạo Tổ lại đứng về phía này, phen này Huyền Môn nội đấu chắc chắn kịch liệt.

Chuẩn Đề giả bộ đáng thương nói với Hồng Quân: "Đạo Tổ, chúng ta thấy đệ tử Tiệt Giáo đa phần là hạng súc sinh, vị lai định nhiên sẽ hóa thành tro bụi trong vô lượng lượng kiếp.

Ngã Phật từ bi, phổ độ chúng sinh, nên mới hảo tâm đến độ hóa

những súc sinh này!

Nào ngờ chúng ta một phen hảo tâm, Thông Thiên không lĩnh tình, lại còn bố trận làm bọn ta bị thương, xin Đạo Tổ làm chủ cho chúng ta a!" Tiếp Dẫn cũng than: "Không sai, xin Đạo Tổ làm chủ!" Tứ Thánh vừa dứt lời, thiên địa tĩnh lặng.

Lời bọn hắn không hề che giấu, đệ tử Tiệt Giáo bên dưới nghe rõ mồn một, nộ hỏa bùng cháy!

Chẳng lẽ căn nguyên thấp kém một chút là sai sao?

Vì sao Thánh nhân lại không dung?

Tây Phương nhị Thánh cùng Lão Tử, Nguyên Thủy quá khả ác!

Rõ ràng là cậy thế Đạo Tổ mà lãnh trào nhiệt phúng!

Phía trên, Hồng Quân nghe xong, khẽ gật đầu, nhìn Thông Thiên phán: "Thông Thiên, chuyện lần này ngươi làm xác thực có chút quá phận." "Vô luận đệ tử Tiệt Giáo bị Tây Phương giáo độ hóa hay lên Phong Thần Bảng, đều là thuận ứng Thiên Đạo hành sự.

Ngô, chính là Thiên Đạo!" Hồng Quân không kiêng nể gì nữa.

Dù sao chuyện hắn sách hoạch vô lượng lượng kiếp, lần trước ở nhà Đại Đạo Chúa Tể, bọn Thông Thiên cũng đã biết, nên không cần che giấu.

Tiệt Giáo vạn tiên lai triều, đệ tử đông như vậy, không lên Phong Thần Bảng thì ai lên?

Chỉ có Xiển Giáo và Tây Phương Giáo liên hợp đưa Tiệt Giáo lên bảng, thì Thông Thiên mới bạo nộ xuất thủ, bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận và Vạn Tiên Trận.

Chỉ trong tình huống đó, Hồng Hoang mới có khả năng bị đánh vỡ, Hồng Quân mới có thể thoát khỏi Thiên Đạo.

Cho nên, lần Phong Thần lượng kiếp này, Tiệt Giáo tránh cũng không thể tránh!

Hy sinh Thông Thiên và Tiệt Giáo, vừa để Tây Phương Giáo đại hưng trả nợ nhân quả Đạo Ma chi chiến, vừa giúp hắn thoát khốn!

Nhất cử lưỡng tiện!

Nghe Hồng Quân nói, bốn vị Thánh nhân đều lộ vẻ vui mừng.

Đạo Tổ quả nhiên đứng về phía này!

Tiệt Giáo đệ tử cuối cùng vẫn phải nhập kiếp lên bảng!

Bên kia, Thông Thiên trầm mặc hồi lâu.

Sau đó, hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Hồng Quân, nở nụ cười.

Hồng Quân Đạo Tổ, Thánh nhân chi sư, chẳng lẽ thật sự coi mình là chủ nhân Hồng Hoang?

Tu tri, Hồng Hoang nãi do Bàn Cổ đại thần thân hóa thành.

Thông Thiên là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, là Bàn Cổ chính tông.

Chương 48

Chủ nhân Hồng Hoang, luận thế nào cũng không đến lượt Hồng Quân!

Giọng điệu Hồng Quân lãnh mạc vô tình, coi việc độ hóa đệ tử và Phong Thần là mệnh lệnh chứ không phải thương nghị.

Hắn muốn hy sinh tất cả đệ tử Tiệt Giáo để thoát khỏi Thiên Đạo trói buộc?

Thông Thiên cười, ánh mắt lộ vẻ châm chọc, chậm rãi nói: "Hồng Quân, ngươi cũng xứng dạy ngô làm việc?" "Thứ như ngươi, chẳng lẽ thật sự cho rằng Hồng Hoang là thiên hạ của ngươi?" "Ngươi là cái cẩu đông tây gì chứ?

Đương nhiên chỉ là dư nghiệt Hỗn Độn Ma Thần!

Hồng Hoang là do Bàn Cổ phụ thần hóa thành, ngô Thông Thiên là Bàn Cổ phụ thần nguyên thần sở hóa.

Luận về chủ nhân Hồng Hoang, cũng không đến lượt một tên dư nghiệt Hỗn Độn Ma Thần như ngươi làm chủ!" "Ngươi cũng xứng ra lệnh cho ngô hành sự!!!" Lời Thông Thiên nhàn nhạt rơi xuống.

Nhất thời gian, cả Hồng Hoang triệt để an tĩnh!

Một lời nói.

Bá đạo!

Hãn nhiên!

Thông Thiên đối mặt ánh mắt Hồng Quân không hề thối lui, trực tiếp mắng thẳng mặt.

Vô tận sinh linh Hồng Hoang nghe xong, tâm thần chấn động mãnh

liệt, tam hồn thất phách suýt chút nữa bị dọa bay ra ngoài!

Hồng Hoang sắp xảy ra đại sự rồi!

Thông Thiên công nhiên mắng Hồng Quân Đạo Tổ trước mặt ức vạn vạn sinh linh!

Cả Hồng Hoang oanh động!

Đó là Đạo Tổ a!

Dung hợp Thiên Đạo, Thánh nhân chi sư!

Từ sau Đạo Ma chi chiến, hắn ngự trị trên cả Hồng Hoang, không ai dám trêu chọc!

Vậy mà Thông Thiên dám nhục mạ Đạo Tổ, chẳng khác nào nhục mạ Thiên Đạo!

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Hạo Thiên, Dao Trì, Nữ Oa... tất cả đều kinh ngạc tột độ.

Không khí trên Kim Ngao Đảo áp lực đến đáng sợ.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Lão Tử, Nguyên Thủy cũng chấn động.

Thông Thiên thật sự không muốn sống nữa sao?

Đạo Tổ dung hợp Thiên Đạo, muốn phế Thánh vị của Thông Thiên không phải là không thể!

Tứ Thánh trong lòng cười lạnh, lần này Thông Thiên và Tiệt Giáo chắc chắn vạn kiếp bất phục.

Bên phía Hồng Quân, sắc mặt hắn sầm xuống, cả thiên địa Hồng Hoang trong nháy mắt âm u.

Linh khí ngưng kết, Thiên Đạo đình chỉ vận chuyển.

Tất cả phảng phất tĩnh lặng, báo hiệu cơn bão lớn sắp ập đến.

Hồng Quân ánh mắt lạnh lẽo cùng cực, nhàn nhạt nói: "Thông

Thiên, lần này ngươi thật sự chọc giận ta rồi!!!" Lời vừa dứt, Hồng Hoang chấn động!

Dung hợp Thiên Đạo Thánh nhân chi sư phát nộ, hà đẳng đáng sợ?

Hồng Quân vươn ra một bàn tay lớn!

Bàn tay phảng phất trấn áp vô tận thương khung, thần quang rực rỡ hóa thành thần hồng xông thẳng lên trời.

Hắn điều động vạn thiên tử khí và đại đạo pháp tắc (Vận Mệnh, Nhân Quả, Luân Hồi, Trật Tự, Thời Gian...), gia trì lên thân, uy áp khủng bố hàng lâm, khiến Hồng Hoang không ngừng rung chuyển!

Đệ tử Tiệt Giáo bên dưới dù được trận pháp bảo vệ cũng cảm thấy hít thở không thông, tế bào toàn thân rên rỉ.

Vô số hội nguyên qua đi, đây là lần đầu tiên Hồng Quân Đạo Tổ ra tay, có thể thay đổi cả cục diện Hồng Hoang.

Uy thế hạo hãn khiến Trấn Nguyên Tử, Minh Hà lão tổ cũng phải quỳ bái. "Ngươi thật cho rằng ngô không thể phản kháng?" Đối mặt uy áp Thiên Đạo, Thông Thiên cười.

Tru Tiên Kiếm Trận lần nữa được thi triển!

Nhưng lần này, Thông Thiên dung hợp các loại đại đạo pháp tắc lĩnh ngộ từ chỗ Chu Thanh vào trong đó.

Dung hợp tam thiên trật tự pháp tắc vào một kiếm, đại biểu cho duy nhất sát lục, thần uy mạc trắc! "Hồng Quân, vào trận nói chuyện!" Thông Thiên ung dung nói.

Hồng Quân bỗng cảm thấy sống lưng lạnh toát, một cỗ hàn ý thấu xương dâng lên.

Tru Tiên Kiếm Trận trong mắt hắn đã hoàn toàn thay đổi, chứa đựng vô tận kiếm mang dung hợp tam thiên đại đạo pháp tắc, phảng

phất có thể ma diệt ức vạn vạn dặm sơn hà!

Dưới sự khống chế của Thông Thiên, Tru Tiên Kiếm Trận bao trùm lấy Hồng Quân!

Từng đạo kiếm khí ngưng tụ, treo giữa hoàn vũ càn khôn, mang theo ti ti lũ lũ đại đạo pháp tắc, sát phạt lăng lệ!

Hồng Quân tuy chấn động nhưng không lùi bước.

Hắn cười: "Thông Thiên à, ngươi nghĩ rằng học lỏm được một chiêu nửa thức Kiếm đạo và Trận đạo chỗ Đại Đạo Chúa Tể là có thể đối kháng ta sao?

Dù dùng đại đạo bố trận, nhưng ngươi chỉ mới là Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên.

Quan trọng nhất, ngươi là Thiên Đạo Thánh Nhân, vĩnh viễn chịu Thiên Đạo chưởng khống!" "Thông Thiên, ta hôm nay sẽ phá Tru Tiên Kiếm Trận chỗ dựa của ngươi, để ngươi chết tâm.

Ở trong Hồng Hoang, ta mới là Thiên!" Oanh long!

Hồng Quân không dùng sức mạnh nào khác, trực tiếp dùng sức mạnh Thiên Đạo dung hợp, thôi động thiên đạo pháp tắc, vươn bàn tay khổng lồ vỗ mạnh xuống Tru Tiên Kiếm Trận!

Một bàn tay vàng che khuất bầu trời, mang theo thiên đạo pháp tắc khủng bố giáng xuống Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên sắc mặt trắng bệch.

Quả thực, cảnh giới của hắn so với Hồng Quân quá thấp, một mình thôi động trận pháp chứa đại đạo pháp tắc áp lực cực lớn.

Cú đánh của Hồng Quân chấn động cả Hồng Hoang.

Vô số sinh linh cảm thấy tam hồn thất phách lung lay.

Dưới một chưởng này, Tru Tiên Kiếm Trận lại lần nữa hóa thành lưu quang, quay về nguyên thần Thông Thiên.

Nhưng Hồng Quân không dừng lại.

Hắn muốn dạy cho Thông Thiên một bài học nhớ đời vì dám nhục mạ hắn.

Hắn không thể giết Thông Thiên vì còn cần cho lượng kiếp và cũng e ngại vị "con rể" Đại Đạo Chúa Tể kia, nhưng trừng phạt thì không thể thiếu.

Khí tức hạo hãn của Hồng Quân tiếp tục trấn áp xuống Thông Thiên.

Thông Thiên sắc mặt trắng bệch, nhưng trong lòng lại vui mừng.

Hắn đang ở đỉnh phong Ngũ Trọng Thiên, chỉ thiếu một khế cơ để đột phá.

Hành động này của Hồng Quân chính là mượn áp lực Thiên Đạo giúp hắn đột phá!

Trong lúc bị trấn áp, Thông Thiên hoảng hốt tiến vào một phương thiên địa khác, thấy mình đứng giữa hỗn độn mênh mang.

Phía trên hỗn độn có một bóng người.

Thông Thiên đồng khổng co rụt lại: "Hiền... hiền tế..." Cùng lúc đó, tại một sơn mạch cách Kim Ngao Đảo ức vạn vạn dặm, Chu Thanh đang ôm Vân Tiêu uống Ngộ Đạo Trà bỗng nhíu mày.

Hình như nghe tiếng nhạc phụ gọi?

Chu Thanh lắc đầu cười, chắc là nghe nhầm.

Trong mắt Thông Thiên, từng luồng đại đạo thần vận từ bóng người kia cuộn tới.

Hắn hiểu ra, do mình lĩnh ngộ đại đạo từ chỗ hiền tế, nên khi sắp đột phá, tự nhiên nhìn thấy đại đạo lạc ấn của hiền tế.

Bên ngoài, Hồng Quân thấy Thông Thiên đứng yên bất động, tưởng hắn đã bị trấn áp, nhưng lại kinh ngạc phát hiện Thông Thiên đang tiến vào trạng thái ngộ đạo! "Thông Thiên rốt cuộc đã nhận được lợi ích gì từ Đại Đạo Chúa Tể mà có thể ngộ đạo trong quan đầu này?" Các đệ tử Tiệt Giáo lo lắng tột độ.

Đa Bảo Đạo Nhân trấn an: "Sư tôn đang ngộ đạo, sắp đột phá rồi." Trong tầm mắt Thông Thiên, hình ảnh Chu Thanh giữa hỗn độn ngày càng rõ nét.

Xung quanh Chu Thanh, thiên địa vị di, thái cổ tinh hà mọc lên, mạn thiên tinh thần giao thác.

Vận Mệnh trường hà, Tuế Nguyệt trường hà, Thời Không trường hà, Luân Hồi trường hà... vây quanh Chu Thanh lưu chuyển.

Hình ảnh này khiến Thông Thiên chấn hám.

Từng đạo đại đạo pháp tắc dũng nhập vào người Thông Thiên.

Một trận huyền diệu ba động xuất hiện, đánh tan áp lực Thiên Đạo của Hồng Quân!

Thông Thiên mở bừng mắt!

Chương 49

"Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên!" Hắn lẩm bẩm.

Đột phá Lục Trọng Thiên cực kỳ khó khăn, nếu không nhờ thoáng thấy bóng dáng hiền tế, hắn khó mà thành công.

Sau khi đột phá, đạo tâm và nguyên thần thăng hoa, lĩnh ngộ Đại Đạo càng thêm thông triệt.

Hắn cảm giác có thể hấp thu đại đạo pháp tắc ngay trong thiên địa càn khôn chứ không cần phải đến nhà hiền tế nữa.

Khí chất Thông Thiên thay đổi, bá đạo, hãn nhiên, lăng lệ hơn xưa!

Hồng Quân thấy Thông Thiên đột phá, sắc mặt sầm xuống.

Hắn dùng toàn lực trấn áp, không những không thành công mà còn giúp đối phương đột phá, thật sự mất mặt!

Các Thánh nhân khác thì ghen tị đỏ mắt, đặc biệt là Nguyên Thủy. "Thừa dịp ngô cảm ngộ đại đạo mà ra tay, Hồng Quân, ngươi thật vô sỉ!" Thông Thiên ổn định khí tức, nhìn Hồng Quân cười khinh bỉ.

Cắt ngang ngộ đạo là thù hận sinh tử, Hồng Quân rõ ràng muốn hắn thân tử đạo tiêu.

Hồng Quân thẹn quá hóa giận: "Thông Thiên, ngươi đã chấp mê bất ngộ, đừng trách ngô vô tình!" Khí tức hạo hãn trên người Hồng Quân lại thăng đẳng.

Phía sau, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy, Lão Tử cũng nhìn nhau rồi cùng động thủ!

Ngũ đạo khí tức khủng bố bạo phát, muốn đánh chìm cả Hồng Hoang.

Thông Thiên ánh mắt lóe lên.

Hắn biết dù đột phá Lục Trọng Thiên cũng không thể địch lại năm người này liên thủ.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Thông Thiên cười nhạt, lấy ra bức tranh thủy mặc mà Đa Bảo đang giữ (bức tranh do Chu Thanh vẽ). "Bức tranh thủy mặc này, các ngươi có nhận ra không?" "Nếu tiếp tục ra tay, các ngươi tất nhiên sẽ trong nháy mắt thần hồn câu diệt, vạn kiếp bất phục!

Thánh nhân cũng sẽ hóa thành vô tận yên trần, tiêu tán giữa thiên địa!" "Thánh nhân cũng tất nhiên trong nháy mắt thần hồn câu diệt, vạn kiếp bất phục, hóa thành tro bụi vô tận, tiêu tán giữa thiên địa!!!" Theo lời Thông Thiên vừa dứt, cả thiên địa trong khoảnh khắc bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Ngay sau đó, bức tranh thủy mặc kia bị Thông Thiên quả đoán tế ra, huyền phù ngay trên đỉnh đầu!

Phía dưới, đệ tử trên Kim Ngao Đảo giờ phút này toàn bộ thần hồn run lên, sau khi nghe xong lời của Thông Thiên, thật lâu không cách nào bình tĩnh.

Một bức họa quyển, Thánh nhân tiếp xúc cũng sẽ trong nháy mắt tan thành mây khói?

Vạn kiếp bất phục!

Đây là họa quyển bực nào?

Chẳng lẽ chủ nhân bức tranh thủy mặc này cảnh giới đã siêu việt Hỗn Nguyên chi cảnh?

Cùng dạng chấn động còn có Đa Bảo Đạo Nhân.

Trong các đệ tử Tiệt Giáo, hắn là người từ trong bức họa quyển

thu hoạch được nhiều chỗ tốt nhất.

Hắn không chỉ tìm được đại đạo tu hành sau này, mà đồng thời còn cảm ngộ ra một trái tim Phật (Phật tâm).

Nếu tự mình lĩnh ngộ, có khả năng mấy chục vạn năm, thậm chí hơn ngàn vạn năm đều không thể đả mài ra được một khỏa Phật tâm như vậy.

Vốn dĩ, hắn tưởng rằng bức tranh thủy mặc này là do một tôn cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên vẽ, nhưng sau khi Sư tôn nói ra câu nói kia, trong lòng hắn cũng run rẩy.

Chẳng lẽ chủ nhân họa quyển đã siêu việt Hỗn Nguyên cảnh giới hay sao?

"Đại Đạo cấp bậc cường giả!" Trong lòng Đa Bảo Đạo Nhân đột nhiên hiện ra mấy chữ này.

Có thể bằng vào một bức họa quyển khiến cường giả cấp bậc Thánh nhân tan thành mây khói, cũng chỉ có Đại Đạo cấp bậc cường giả mới có thể làm được.

Không sai, Tiệt Giáo âm thầm có một vị Đại Đạo cấp bậc vô thượng tồn tại tọa trấn.

Thảo nào Sư tôn ngay cả Hồng Quân cũng dám nhục mạ.

Nguyên lai là như vậy.

Một bên khác, Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu trong lòng cũng hơi chấn động.

Hiện tại trong các đệ tử Tiệt Giáo trên Kim Ngao Đảo, khả năng cũng chỉ có bọn hắn biết thân phận chân chính của chủ nhân bức tranh thủy mặc.

Đó cũng không phải là một vị Đại Đạo cấp bậc cường giả bình

thường, mà là một vị Đại Đạo Chúa Tể chưởng khống vạn thiên đại đạo!

Đáng tiếc, vị Đại Đạo Chúa Tể này đang đả mài đạo tâm trong hồng trần.

Nếu không thì, chỉ cần vị Tiệt Giáo cô gia (con rể) cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể kia xuất thế, chỉ cần một câu nói, Đạo Tổ Hồng Quân lại có thể như thế nào?

"Thủy mặc họa do Đại Đạo Chúa Tể tự tay vẽ?" Ngay khoảnh khắc nhìn thấy bức tranh thủy mặc huyền phù trên đỉnh đầu Thông Thiên, tim Hồng Quân lập tức run lên.

Không chỉ Hồng Quân, phía sau, cảnh tượng trong mắt Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn toàn bộ đều thay đổi.

Bức tranh thủy mặc vốn bình thường không có gì lạ kia, nay vô tận dị tượng thăng đằng, có thái cổ tinh hà trán phóng quang mang lấp lánh, liên tiếp giữa thiên địa hạo hãn, khiến hỗn độn mang mang vì đó mà chấn động.

Vô số đại đạo chí lý, thiên địa pháp tắc sung mãn trong bức họa quyển, khiến người ta cảm giác chấn hám vô cùng!

Thêm vào đó, trong hình ảnh kia, từng sợi đại đạo phảng phất hình thành từng quân cờ, sừng sững trong hỗn độn mang mang, vừa hiển lộ sự rắc rối phức tạp, lại vừa hiển lộ sự tinh diệu vô cùng, thác lạc hữu trí, tương phụ tương thành, đối ứng với vận mệnh trường hà, ám hợp đạo vận của ba mươi sáu chu thiên, khiến người ta trầm mê trong đó, không cách nào tự kiềm chế!

"Trong tranh này ẩn chứa đại khủng bố!" Sau khi cảm nhận được pháp tắc đại đạo khủng bố ẩn chứa trong họa quyển, Nguyên Thủy lập tức thần hồn run lên.

Tại khoảnh khắc vừa rồi khi liếc nhìn họa quyển, chân linh của hắn ẩn ẩn ước ước muốn ngưng kết!

Chân linh là căn bản của tu sĩ!

Tam hồn thất phách, nhục thân nguyên thần đều bị diệt sát, nhưng nếu còn một tia chân linh thì đều có thể tái độ phục sinh.

Nguyên Thủy, hắn chính là đường đường Thiên Đạo Thánh Nhân!

Chân linh của Thánh nhân mạnh hơn tu sĩ bình thường vô số lần, Thánh nhân về lý thuyết là bất tử bất diệt, vĩnh hằng tồn tại.

Nhưng, vừa rồi chỉ nhìn thoáng qua họa quyển kia, hắn đã đối mặt với một cỗ nguy cơ tử vong!

Nếu Thông Thiên thật sự cầm họa quyển kia ra tay đối với hắn, vậy Nguyên Thủy hắn thật sự có khả năng hôm nay diệt vong tại đây!

"Nhữ đẳng, không tiếp tục động thủ nữa sao?" Nhìn Tứ Thánh cùng Hồng Quân lộ ra thần sắc cảnh giác, Thông Thiên lập tức lộ ra nụ cười miệt thị, lập tức đạm đạm cười một tiếng, lộ ra thần sắc giật mình hiểu ra, mở miệng nói: "Ngô hiểu rồi, nguyên lai Thánh nhân cũng sẽ nhát gan như thế này, vừa rồi nhữ đẳng không phải muốn trấn áp ngô sao?" Lời vừa dứt, sắc mặt Hồng Quân cùng Nguyên Thủy Tứ Thánh đều lập tức khó coi.

Bọn hắn ngược lại là muốn trực tiếp trấn áp Thông Thiên, nhưng tên này trực tiếp lấy ra bức tranh thủy mặc do Đại Đạo Chúa Tể vẽ, bảo bọn hắn làm sao địch lại?

Thiên Đạo, đối mặt với cường giả cấp bậc Đại Đạo, cũng căn bản không chống cự được a!

Thấy mọi người đều không mở miệng đáp lại, ánh mắt Thông Thiên lập tức trở nên hàn lãnh, lộ ra nụ cười khinh thường, lập tức chậm rãi mở miệng nói: "Đã như vậy, vậy thì đến lượt ngô ra tay!"

“Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, nhữ đẳng nhân lúc ngô không có mặt, công nhiên trước cửa đạo trường ta độ hóa đệ tử Tiệt Giáo ta, thực sự là coi Thông Thiên ngô như không có gì!” “Hôm nay, ngô liền cùng hai vị đạo hữu, đem nhân quả này giải quyết!” Thông Thiên dứt lời băng lãnh, trong nháy mắt, bức tranh thủy mặc treo trên đỉnh đầu lập tức lấp lóe quang mang sáng chói.

Ngay sau đó, Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn vô cùng trực tiếp hướng về phía hai người Chuẩn Đề Tiếp Dẫn cuộn tới!

Từ trong thủy mặc họa phát ra các loại dị tượng khủng bố ẩn chứa đại đạo pháp tắc phân phân xuất hiện, bao vây Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vào bên trong.

“Không tốt!” “Thông Thiên, nhữ dám!” Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sắc mặt đều biến đổi, phân phân bạo quát một tiếng.

Nếu Thông Thiên hiện tại tế ra Tru Tiên Kiếm Trận, bọn hắn cũng sẽ không úy kỵ, nhưng bức họa quyển này là do Đại Đạo Chúa Tể tự tay vẽ, trong đó ẩn chứa chân chính đại đạo pháp tắc!

Tru Tiên Kiếm Trận cũng chỉ có thể làm bọn hắn bị thương, nhưng bức tranh thủy mặc này, lại có khả năng diệt sát bọn hắn!

“Chạy?

Không kịp nữa rồi!” “Đúng rồi, Nguyên Thủy, Lão Tử, nhữ đẳng cùng ngô nhất thể đồng sinh, đều do Bàn Cổ phụ thần nguyên thần sở hóa, ngô Tiệt Giáo gặp nạn, nhữ đẳng không giúp Tiệt Giáo thì thôi, ngược lại còn giúp đỡ người ngoài đối phó ngô, kỳ tâm khả tru!

Nhữ đẳng, cũng đừng hòng chạy!” “Còn có Hồng Quân, nhữ năm đó bất quá chỉ là một con Hỗn Độn dư nghiệt, may mắn từ trong Khai Thiên Lượng Kiếp tồn hoạt, cũng dám ở Hồng Hoang tác oai tác quái, nhữ cũng lưu lại đi!” Lời Thông Thiên vừa dứt, sức mạnh Hỗn

Nguyên pháp tắc thuộc về hắn trút vào trong họa quyển, lập tức, trong thủy mặc họa, đại đạo thần quang sáng chói lập tức hướng về phía Hồng Quân cùng Nguyên Thủy Tứ Thánh cuộn tới!

Lập tức, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đang muốn nhân cơ hội rời đi, cùng với Hồng Quân, Lão Tử, Nguyên Thủy sắc mặt khó coi đều bị thủy mặc họa trấn áp, không cách nào hành động!

"Thông Thiên, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng chỉ bằng vào một tấm họa quyển, là có thể giữ được ngô?" "Hỗn Nguyên lục trọng thiên thì lại như thế nào, an năng nghịch thiên?" Hồng Quân lập tức bạo nộ vô cùng, hắn lăng giá trên vạn vật, đã vô tận hội nguyên, bất luận kẻ nào gặp mặt đều phải cung cung kính kính gọi một tiếng Đạo Tổ, khi nào chịu qua nhục nhã như thế này?

Ngay sau đó, vô tận Thiên Đạo pháp tắc lập tức hướng về phía Thông Thiên cuộn tới, Thiên Đạo tại giờ khắc này như ẩn như hiện, dữ tợn khủng bố, trấn áp thiên địa càn khôn!

Thiên Đạo, lăng giá trên Hồng Hoang vạn vật, Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo, là Hồng Hoang chi chủ.

Thông Thiên tiếp năm đến ba lần nhục mạ, khiến hắn động chân hỏa.

Hắn không tin, một bức họa quyển của Đại Đạo Chúa Tể, lại có thể ngăn cản được sức mạnh của cả Hồng Hoang Thiên Đạo!

Khi khí thế của Hồng Quân vừa mới hiện ra, bức tranh thủy mặc mà Thông Thiên cầm trong tay đột nhiên tản mát ra quang mang thương mang, trực tiếp đem Thiên Đạo pháp tắc trên người Hồng Quân cưỡng ép nghiền ép xuống.

Lại ngay sau đó, Hồng Quân bỗng nhiên phát hiện, bức tranh thủy mặc trong mắt hắn đã thay đổi.

Bức tranh thủy mặc vốn bình thường không có gì lạ kia, trong nháy mắt, phảng phất hóa thành một phương Hỗn Độn mang mang vô tận.

Trong Hỗn Độn, có từng mảng từng mảng tinh hà hạo hãn liên tiếp thiên địa, xung quanh bố đầy tinh thần Bắc Đẩu.

Trong đó có các loại đại đạo pháp tắc tung hoành giữa thiên địa, ba ngàn Hỗn Độn đại đạo nương theo thiên địa chí lý, sung mãn trong một phương Hỗn Độn này, quả thực là nội uẩn càn khôn!

Từng luồng pháp tắc, lại càng có cảnh tượng Địa Thủy Hỏa Phong, vũ trụ phá toái, hỗn độn trọng diễn xuất hiện!

Hồng Quân lập tức tâm thần run lên, phát hiện mình vừa rồi suy nghĩ quá đơn giản.

Dùng sức mạnh cả Hồng Hoang Thiên Đạo, cũng căn bản không cách nào đối kháng với cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể.

Bởi vì hai bên căn bản không phải tồn tại cùng một cấp bậc.

Trong lúc ngàn vạn tâm tư lưu chuyển trong lòng Hồng Quân, có thể thấy, trong Hỗn Độn của bức tranh thủy mặc kia, đột nhiên lấp lóe ức vạn vạn trượng thần quang sáng chói, thần quang ánh chiếu chư thiên vạn giới, đem vũ trụ hôn ám trầm tịch vạn cổ đột nhiên chiếu sáng.

Sát na gian, trong họa quyển, mãnh liệt bạo phát ra một cỗ uy lực ba động khôi hoằng hạo hãn, khiên dẫn vô thượng đại đạo pháp tắc, cuộn lên ức vạn vạn dặm cương phong, chấn động vạn cổ hư không, trực tiếp hướng về phía Chư Thánh cuộn tới!

Trí thân vào trong vũ trụ Hỗn Độn mang mang, Chư Thánh có thể thân thân cảm thụ khủng bố đại đạo pháp tắc tản ra xung quanh, trong lòng nhịn không được run rẩy.

Hồng Quân, cùng với Nguyên Thủy, Chuẩn Đề các Thánh nhân cảm thụ được dị tượng xuất hiện, đột nhiên thần hồn run rẩy, trong lòng hoảng sợ.

Chương 50

Cảm thụ được khí tức khủng bố, bọn họ đột nhiên cảm thấy phảng phất như một con sâu kiến, đang đối mặt với một tôn vô thượng tồn tại.

Cảm giác như vậy đã thời gian rất dài không có cảm giác được, bởi vì từ khi chứng đạo Hỗn Nguyên, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân về sau, bọn họ vẫn luôn lăng giá trên ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang.

Vẫn luôn coi ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang là sâu kiến trước mắt, đâu từng có cảm giác như vậy?

Không ngờ, quý vi Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng có một ngày run rẩy hoảng sợ như thế này.

Đồng dạng, trong lòng Hồng Quân cũng có chút hoảng sợ, cảm thụ khí tức khủng bố, không chỉ hắn, cả phiến thiên địa Hồng Hoang cũng tại lúc này không ngừng chấn động.

Lúc này giờ khắc này, Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều kịch liệt thở hổn hển, đầy đầu mồ hôi, sắc mặt tái nhợt.

"Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp!!!" Tại thời khắc quan trọng, Hồng Quân trầm hát một tiếng!

Ngay sau đó, một đạo thần hồng sáng chói ức vạn trượng từ trên người hắn mãnh nhiên bạo phát ra!

Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thấy Đạo Tổ đem Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp đều lấy ra, lập tức tâm thần run lên.

Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, đây chính là Hỗn Độn Chí Bảo năm đó Bàn Cổ đại thần sở hữu!

Bảo vật này ẩn chứa áo nghĩa của ba ngàn đại đạo, tại thời điểm khai thiên đã phá toái hóa thành hai mươi bốn mảnh.

Không biết tung tích, sau bị Đạo Tổ thu thập đạt được, trong đó ghi chép lại Thiên Đạo chí lý của ba ngàn đại đạo!

"Hiện!" Hồng Quân cầm Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp trong tay, cả người khí tràng lập tức thăng đẳng, uyên đình nhạc trĩ, mục quang thâm thúy.

Mãnh nhiên, Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp tiếp dẫn Thiên Đạo chi lực, trán phóng ra ức vạn vạn luồng thần hồng, xông thẳng lên trời, nương theo ba ngàn Thiên Đạo pháp tắc, dẫn động bốn dòng sông pháp tắc Vận Mệnh, Nhân Quả, Thời Không, Tuế Nguyệt, hách nhiên xuất hiện trong Hồng Hoang!

Uy thế bực này, vô cùng hạo đãng, khôi hoằng liêu khoát, khiến cả càn khôn Hồng Hoang đều đang không ngừng chấn động!

Nhất thời, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, Hỗn Nguyên pháp tắc, Thiên Đạo pháp tắc trên người Đạo Tổ Hồng Quân, cùng với ba ngàn Thiên Đạo pháp tắc mà Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp mang theo phô thiên cái địa điên cuồng dũng động, lực lượng pháp tắc hạo hãn ngưng kết lại, khiến cả ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang vì đó mà hoảng sợ bất an!

Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp là Hỗn Độn Chí Bảo, bây giờ tế ra, như thiên tướng dị tượng hàng lâm, uy thế hạo hãn cuộn qua vô tận chúng sinh, khiến sinh linh giữa thiên địa không ai không cảm ứng, tâm thần chấn hám.

"Ngô không tin mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp cũng không làm gì được ngươi!" Hồng Quân đạm đạm mở miệng nói, giữa lúc thần lực điên cuồng dũng động, ba ngàn Thiên Đạo pháp tắc khủng bố trực tiếp hướng về phía Thông Thiên cuộn tới, sát na gian thời không phá

toái, có vũ trụ đang trọng diễn, thử gian thiên địa trầm phù, chấn động chư thiên hoàn vũ!

Oanh long long!!!

Một tiếng vang thật lớn trong nháy mắt bạo phát, tại khoảnh khắc mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp Hồng Quân cầm va chạm với bức tranh thủy mặc Thông Thiên cầm, cả đại lục Hồng Hoang lập tức bị chia làm hai!

Từ hướng Kim Ngao Đảo, từ đông sang tây, cả tòa đại lục sụp đổ, tứ phân ngũ liệt!

"Trời ạ, chuyện gì xảy ra, đại lục nứt ra rồi!" "Va chạm thật đáng sợ, thần hồn của ta đang run rẩy!" "Lượng kiếp đến rồi sao, Đạo Tổ đều tự mình ra tay rồi!" "Đạo Tổ muốn hủy diệt Kim Ngao Đảo sao?" '.....' Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp cùng thủy mặc họa va chạm, lập tức chấn động cả Hồng Hoang, khiến ức vạn vạn sinh linh trong thiên địa Hồng Hoang tại giờ khắc này vì đó mà hãi nhiên, không ai không hít vào một ngụm khí lạnh!

Trong Thiên Đình, Hạo Thiên cảm thụ dư ba va chạm khủng bố, trong lòng hoảng sợ bất an.

Hết thảy mồi lửa đạo hỏa tác này, đều bởi vì hắn ba lần năm lượt đi tìm Đạo Tổ, vì quan hệ điền sung thần vị cho Thiên Đình.

Hiện tại tính nghiêm trọng của sự tình đã vượt quá dự liệu của hắn.

Tam Thanh phân gia, Thông Thiên lực chiến Tứ Thánh, cuối cùng Đạo Tổ Hồng Quân đều tự mình ra tay.

Nhân quả gánh chịu trong đó, hắn có thể thừa thụ được sao?

Xa xa trong Hỗn Độn, đôi mắt đẹp của Nữ Oa cũng khẽ mở ra, trong lòng chấn động vô cùng.

Nàng cũng không ngờ, Đạo Tổ cùng Thông Thiên lại đại chiến đến trình độ này.

Hồng Hoang đại lục đều đánh cho tứ phân ngũ liệt, chẳng lẽ Phong Thần Lượng Kiếp sớm bắt đầu rồi sao?

Một bên khác, thượng không Kim Ngao Đảo.

Tiêu tán dần dần tan đi.

Thiên địa lúc này, triệt để bình tĩnh lại.

Hồng Quân cùng Nguyên Thủy Tứ Thánh đều há to mồm thở hổn hển, từ trong thủy mặc họa tránh thoát ra ngoài.

Khiến bọn hắn có một loại cảm giác sống lại sau kiếp nạn.

Bên kia, Thông Thiên cũng không dễ chịu, dùng sức mạnh Thánh nhân thôi động bức tranh thủy mặc do Đại Đạo Chúa Tể tự tay làm ra, áp lực đó có thể biết được.

Quan trọng nhất là, hắn phát hiện trong quá trình đối trận với Hồng Quân, Thiên Đạo vẫn luôn áp chế sức mạnh của hắn, khiến cho dù trong tình huống thôi động bức tranh thủy mặc, thực lực của hắn cũng bị áp chế rất nhiều.

Hắn hiểu được, đây là bởi vì hắn chứng đạo Thiên Đạo Thánh Nhân, chịu sự chưởng khống của Thiên Đạo.

Điều này làm cho quyết tâm tự phế thánh vị trong lòng hắn càng ngày càng kiên định.

Lập tức, Thông Thiên đưa ánh mắt nhìn về phía Hồng Quân, mỉm cười, đạm đạm mở miệng nói: “Hồng Quân, nhữ đẳng còn dám tái chiến không?

Như nếu không dám, mời rời đi, ngô muốn bắt đầu thanh lý môn hộ!” Lời Thông Thiên vừa dứt, Hồng Quân nghe vậy, sắc mặt vốn tái

nhợt, lúc này càng thêm khó coi.

Vừa rồi tế ra mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, uy lực trong nháy mắt va chạm với thủy mặc đồ của Thông Thiên, hiện tại làm hắn cảm thấy ẩn ước tim đập nhanh, trực tiếp sắp đem cả đại lục Hồng Hoang đánh cho tứ phân ngũ liệt rồi.

Quan trọng nhất là, dưới đủ loại ưu thế, hắn cùng Thông Thiên chẳng qua chỉ đánh một cái ngang tay.

Vô luận cảnh giới, đối với đại đạo cảm ngộ, hắn đều xa xa thắng Thông Thiên.

Thậm chí, lúc đại chiến với Thông Thiên, Thiên Đạo cũng đối với cảnh giới và thực lực của Thông Thiên tiến hành áp chế.

Bởi vì Thông Thiên chứng đạo Thiên Đạo Thánh Nhân, lại trong cơ thể có một đạo Hồng Mông Tử Khí, cho nên vô luận mạnh đến mức nào, hắn cũng sẽ chịu sự chưởng khống của Thiên Đạo.

Cho nên, vừa rồi trong khi thôi động Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, hắn cũng đang điên cuồng lợi dụng sức mạnh Thiên Đạo, áp chế cảnh giới và thực lực Thông Thiên.

Nhưng làm hắn không ngờ tới là, dưới tình huống chiếm hết ưu thế như vậy, cư nhiên chỉ hòa với Thông Thiên một cái ngang tay.

Bức tranh thủy mặc do Đại Đạo Chúa Tể vẽ, quả nhiên khủng bố ngập trời.

"Thông Thiên, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng có vị tồn tại kia, là có thể che chở Tiệt Giáo rồi sao?" Hồng Quân đối với Thông Thiên đạm đạm mở miệng nói.

Kỳ thực, suy nghĩ của hắn cũng giống như Nguyên Thủy, nhân vật bực như Đại Đạo Chúa Tể, đã mài tâm cảnh trong hồng trần, e rằng đã trầm tẩm vô tận tuế nguyệt, Thông Thiên và Tiệt Giáo trong mắt

Đại Đạo Chúa Tể, cũng chỉ là sâu kiến và phù du mà thôi.

Đại Đạo Chúa Tể sẽ bởi vì một con sâu kiến và một đám phù du mà phá hoại tu hành hồng trần?

Đại Đạo Chúa Tể hiện tại sở dĩ nguyện ý cưới Vân Tiêu làm vợ, cũng một ngụm một cái nhạc phụ trực tiếp xưng hô Thông Thiên, cũng là bởi vì Đại Đạo Chúa Tể đang ở trong hồng trần đạt tới cảnh giới phản phác quy chân, cho nên không thèm để ý những chuyện này.

Chờ đến khi Đại Đạo Chúa Tể cảm ngộ viên mãn trong hồng trần, Thông Thiên?

Là cái thứ gì?

Theo lời Hồng Quân dứt, giữa thiên địa, ánh mắt của ức vạn vạn sinh linh đều hướng về bên phía Kim Ngao Đảo.

Vô tận sinh linh lúc này trong lòng đều hoảng sợ bất an.

Vừa rồi lần va chạm kia của song phương, trực tiếp đem cả đại lục Hồng Hoang đánh cho tứ phân ngũ liệt.

Nếu lại tiếp tục đánh xuống, những tu sĩ tu vi yếu nhỏ như bọn họ há không phải trong nháy mắt bị lan đến, ngay cả tư cách thủ hộ cũng không có, sẽ trong nháy mắt tan thành mây khói?

Cho nên, lúc này, nhưng phàm là sinh linh đã sản sinh linh trí giữa thiên địa, đều không muốn song phương tiếp tục chiến đấu nữa.

Trấn Nguyên Tử trên Vạn Thọ Sơn, Minh Hà trong Vô Tận Huyết Hải, Hạo Thiên, Dao Trì ở Thiên Đình, Nữ Oa ở Oa Hoàng Cung, cùng vô số tiên thiên đại năng giữa thiên địa cũng đồng dạng đưa ánh mắt về hướng Kim Ngao Đảo.

Những tiên thiên đại năng này lúc này cũng cảm nhận được sự khủng bố của song phương Thông Thiên và Hồng Quân.

Nếu song phương lại tiếp tục chém giết, uy lực tạo thành không thua gì một tràng Vô Lượng Lượng Kiếp bạo phát.

Cho nên, bọn họ cũng không muốn song phương tiếp tục chiến đấu.

"Hồng Quân, nhữ nói lời này, là không tiếp tục chiến đấu nữa?" Thông Thiên khẽ cười một tiếng, lập tức bức tranh thủy mặc của Chu Thanh lần nữa xuất hiện trong tay hắn, ánh mắt băng lãnh hướng về phía Hồng Quân cuộn tới.

"Hừ, Thông Thiên, phong thần chi chiến, tự giải quyết cho tốt!" Hồng Quân nghe vậy, đạm đạm mở miệng nói.

Lập tức, vô tận dị tượng xuất hiện, cả người hắn trong nháy mắt hóa thành một đạo thần hồng sáng chói ức vạn trượng, trực tiếp hướng về phía Tử Tiêu Cung bay đi.

Hắn không có khả năng tiếp tục ở lại chỗ này đấu với Thông Thiên.

Thủ đoạn mạnh nhất trên người hắn chính là Thiên Đạo chi lực cùng Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, nhưng hai loại thủ đoạn này đều không cách nào làm gì được Thông Thiên.

Lại tiếp tục ở lại chỗ này, chỉ sẽ làm mất mặt mũi của hắn.

Ngược lại ngày sau còn dài, Thông Thiên là Thiên Đạo Thánh Nhân, chịu Thiên Đạo chưởng khống, cũng tức là chịu hắn chưởng khống.

Có thời gian thu thập Thông Thiên.

Chờ đến ngày Phong Thần Lượng Kiếp hàng lâm, lại cùng Thông Thiên giải quyết hết thảy nhân quả!

Theo Hồng Quân rời đi, trong Tiệt Giáo, một đám đệ tử đều cảm

giác một cỗ áp lực vô hình xuất hiện.

Trên trái tim phảng phất đột nhiên xuất hiện một tảng đá lớn.

Vốn dĩ, đối thủ của Tiệt Giáo đã đủ nhiều rồi.

Xiển Giáo, Nhân Giáo, Tây Phương Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Tử, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn Tây Phương Nhị Thánh.

Hiện tại, lại nhiều thêm một vị Đạo Tổ Hồng Quân.

Đến lúc đó Phong Thần Lượng Kiếp hàng lâm, bọn hắn thật sự có thể độ lượng kiếp sao?

Vị cao nhân sau lưng Tiệt Giáo, rốt cuộc là tu vi bực nào, có thể hay không giúp đỡ Tiệt Giáo vượt qua tràng diệt đỉnh tai ương này?

Thông Thiên sừng sững trên thiên khung, chăm chú nhìn Hồng Quân rời đi, đạm đạm cười một tiếng.

So với sự khẩn trương và thảm thắc trong lòng các đệ tử Tiệt Giáo, hắn thì một mặt đạm nhiên.

Lập tức, Thông Thiên nhìn về phía Nguyên Thủy và Lão Tử, tùy chi mở miệng nói: "Ngô cùng Tây Phương hai vị đạo hữu có sự tình muốn đàm đạo, nhữ đẳng còn lưu tại nơi này, chẳng lẽ muốn tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận của ngô gặp mặt một lần?" Lời vừa dứt, Nguyên Thủy và Lão Tử lập tức sắc mặt trầm xuống.

Bị uy hiếp rồi!

Chương 51

Thông Thiên đang trắng trợn uy hiếp!

Nếu bọn hắn không đi, vậy Thông Thiên sẽ tiếp tục bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận vây khốn bọn hắn!

Tuy rằng lúc này bọn hắn đoán định, trải qua một trận đại chiến vừa rồi, Thông Thiên không còn lực tái chiến, nhưng trong tay Thông Thiên còn có bức thủy mặc đồ do Đại Đạo Chúa Tể vẽ kia!

Nếu tiếp tục ở lại chỗ này chọc giận Thông Thiên, đến lúc đó Thông Thiên bất chấp tất cả tiếp tục tế ra bức thủy mặc đồ kia, trong tình huống không có Đạo Tổ ở đây, trong tràng ai có thể địch nổi?

Lão Tử vung vung ống tay áo, chậm rãi mở miệng nói: "Vậy liền đợi Vô Lượng Lượng Kiếp gặp lại!" Lão Tử dứt lời, Nguyên Thủy cũng hừ lạnh một tiếng, ngay cả lời cũng không nói, trực tiếp tiêu tán giữa thiên địa.

Thấy Lão Tử và Nguyên Thủy rời đi, tâm thần Thông Thiên bỗng nhiên buông lỏng, trong lòng hơi buông lỏng xuống.

Cuối cùng cũng đi rồi.

Phương tài cùng Hồng Quân và Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp đối kháng, tiêu hao hết pháp lực trong cơ thể, nếu quả thật tái chiến tiếp, hắn chưa hẳn có thể địch lại đám người Lão Tử.

Trước mắt Lão Tử và Nguyên Thủy rời đi, hắn cũng rốt cục yên tâm.

Lập tức đem ánh mắt nhìn về phía Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, chậm rãi mở miệng nói: "Nhữ đẳng, nhân lúc ngô không ở Kim Ngao Đảo, độ hóa đệ tử Tiệt Giáo ngô, không cần đi, vĩnh viễn lưu lại nơi này đi!"

Lời Thông Thiên băng lãnh vang lên, lập tức làm cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thần hồn run lên.

Đạo Tổ, Nguyên Thủy, Lão Tử đều đi rồi, còn lại hai cái bọn hắn, làm sao đối kháng Thông Thiên?

Lộng không tốt, thật sự có khả năng bị Thông Thiên giữ lại.

Chuẩn Đề sắc mặt khựng lại, cưỡng ép nặn ra một tia nụ cười, lập tức nhìn về phía Thông Thiên, chậm rãi mở miệng nói: "Thông Thiên đạo hữu, có chuyện hảo hảo nói, ngô liền đem độ hóa chi lực rút đi, để đệ tử Tiệt Giáo hồi quy!" Lời vừa dứt, Chuẩn Đề lần nữa hiện ra sắc mặt đại từ đại bi, bi thiên mẫn nhân, trận trận phật quang trên người hắn lan tràn ra, từng sợi phật âm vang vọng giữa thiên địa, đến cuối cùng, trong hư không phía dưới, có từng đóa từng đóa kim liên sáng chói trong nháy mắt xuất hiện.

Lần này, phật quang Chuẩn Đề thi triển cũng không phải là độ hóa chi lực, mà là đem các môn đồ Tiệt Giáo bị độ hóa trước đó tái độ hoán tỉnh trở về.

Một bên hoán tỉnh những đệ tử Tiệt Giáo này, trong lòng Chuẩn Đề cũng đang không ngừng đau lòng.

Cả Tây Phương mới được không đến mấy chục vạn đệ tử, đều là hạng người tư chất bất kham.

Những đệ tử Tiệt Giáo này tuy rằng trong mắt Nguyên Thủy đều là căn nguyên đê tiện, hạng súc sinh mang lông đội sừng, nhưng ở Tây Phương, đó cũng đều là đồ tốt.

Không ngờ những đệ tử này vừa mới độ hóa về Tây Phương, lại muốn trả về.

Điều này làm cho trong lòng Chuẩn Đề cực kỳ đau lòng.

Bên cạnh Tiếp Dẫn trên mặt cũng không ngừng co rút, đau lòng vô

cùng.

Phía dưới, theo tiếng phật âm của Chuẩn Đề không ngừng bao phủ, từng cái môn đồ Tiệt Giáo ánh mắt kiền thành lập tức thanh tỉnh, trong ánh mắt mang theo vài phần mờ mịt.

"Ta làm sao vậy, cảm giác phảng phất như đang nằm mơ?" "Phát sinh chuyện gì rồi?" "Đầu ta cũng đau quá, phương tài ẩn ước trong mơ hồ ta thấy trong đầu có từng tôn Phật đà đang không ngừng tụng đọc kinh văn với ta, muốn dẫn ta tiến về cực lạc thánh địa Tây Phương!" "Không sai, trong đầu ta cũng có người bảo ta đi đến cái nơi cực lạc thánh địa Tây Phương kia!" "Phi, cái loại địa phương nghèo nàn kia cũng muốn ta đi, sẽ không phải là do Tây Phương Vô Sỉ Nhị Thánh mà Sư tôn nói làm ra chứ?" "....." Các đệ tử Tiệt Giáo vừa mới thanh tỉnh mờ mịt nhìn quanh bốn phía, lập tức bắt đầu không ngừng nghị luận.

Vừa rồi cảm giác phảng phất như đang làm một giấc mộng, trong mộng bị hai tôn Phật đà độ hóa về Tây Phương, tiến vào tịnh thổ cực lạc của Tây Phương.

Nay vừa thanh tỉnh, chúng đệ tử Tiệt Giáo đều không khỏi rùng mình một cái.

Tây Phương cái nơi nghèo nàn bất kham, chim không thèm ỉa kia, bọn hắn mới không đi.

Phía trên, bản thân sắc mặt đã không dễ nhìn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Nhị Thánh sau khi nghe xong thanh âm của các đệ tử Tiệt Giáo phía dưới, sắc mặt càng thêm đen.

Lập tức, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lần nữa tản mát ra từng trận phật âm, đem tất cả đệ tử bị độ hóa trước đó toàn bộ hoán tỉnh.

Sau khi đem tất cả đệ tử Tiệt Giáo toàn bộ giải trừ độ hóa, sắc

mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng có chút tái nhợt.

Vừa mới kinh lịch xong một trận đại chiến, lại bắt đầu thi triển vô tận độ hóa chi lực, tự nhiên có chút cảm thấy tâm thần mệt mỏi.

Lập tức, Chuẩn Đề nhìn về phía Thông Thiên, chậm rãi mở miệng nói: "Thông Thiên đạo hữu, đệ tử quý giáo đã toàn bộ tỉnh lại, ngô đẳng có thể trở về rồi chứ?" Tiếp Dẫn cũng đồng dạng nhìn về phía Thông Thiên.

Hiện tại bọn hắn hận không thể lập tức phản hồi Tây Phương.

Sau đó chế định kế hoạch, liên hợp Lão Tử và Nguyên Thủy, báo thù hôm nay.

Hiện tại mỗi khi ở lại chỗ này thêm một khắc, thân tâm đều chịu sự dày vò.

Ai cũng không biết, Thông Thiên có thể hay không trở mặt, trực tiếp tế ra Tru Tiên Kiếm Trận công phạt Nhị Thánh.

Cho nên hai người trong lòng cũng có chút hoảng loạn.

Thông Thiên nghe vậy, lập tức cười.

Lập tức đạm đạm mở miệng nói: "Nhữ đẳng cho rằng như vậy là có thể rời đi rồi?

Nếu hiện tại ngô phóng nhậm nhữ đẳng rời đi, vậy Tiệt Giáo ngô há không thành một cái trò cười, giữa thiên địa ai cũng có thể tới trước cửa Tiệt Giáo ngô giẫm lên hai cước?" Lời Thông Thiên vừa dứt, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức lão kiểm co rút.

Hai cái bọn hắn lại không phải người ngu độn, tương phản hai cái đều là kẻ tinh minh, tự nhiên nghe ra được ý tứ trong lời nói của Thông Thiên.

Rõ ràng là Thông Thiên muốn gõ một khoản a.

Nếu hôm nay không lấy ra đồ vật giải quyết việc này, e rằng Thông Thiên tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Tiếp Dẫn Chuẩn Đề lập tức khó coi.

Phải biết, Tây Phương vốn là nhất cùng nhị bạch (nghèo rớt mồng tơi), Tây Phương Nhị Thánh càng nghèo kiết xác, trên người vốn không có mấy kiện bảo vật.

Lần trước tiến về nhà Đại Đạo Chúa Tể, đã đem Thất Bảo Diệu Thụ và Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ tặng ra ngoài rồi.

Nếu lại tặng nữa, e rằng trên người thật sự không còn linh bảo nào để dùng.

Trên không trung Kim Ngao Đảo, Thông Thiên thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang do dự ở đó, lập tức cười lạnh một tiếng.

Hôm nay nếu không lột được một lớp da trên người Tây Phương Nhị Thánh, vậy Tiệt Giáo há không phải người người có thể khi nhục rồi?

Kỳ thực hắn cũng muốn hảo hảo giáo huấn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một trận, thậm chí đem Nhị Thánh diệt sát.

Nhưng hiện tại hắn đã không còn lực để chiến, huống hồ Tây Phương Nhị Thánh cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo bất diệt, Thiên Đạo Thánh Nhân cũng sẽ không diệt vong, cho nên diệt sát Tây Phương Nhị Thánh hiện nay với thực lực của hắn là chuyện không thể nào.

Cho nên chi bằng nhân cơ hội này, tác yêu một ít bảo vật, đến lúc đó vừa vặn tặng cho hiền tế một ít, lạp cận tình cảm với hiền tế.

Thông Thiên sắc mặt lập tức lạnh lẽo, lập tức nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh, chậm rãi mở miệng nói: “Xem ra nhữ đẳng muốn tiếp tục lưu lại nơi này a, vậy liền nhập vào Tru Tiên Kiếm Trận của

ngô đàm đạo một chút!" Thông Thiên dứt lời, Tru Tiên Tứ Kiếm lần nữa được rút ra!

Kiếm khí khủng bố ngập trời, nương theo các loại sát phạt pháp tắc, ngưng kết giữa thiên địa, phảng phất đang tích súc một kích trí mạng!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong lòng đang do dự, sau khi thấy Tru Tiên Tứ Kiếm, da mặt lập tức run lên.

Lập tức Tiếp Dẫn vội vàng đem Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên lấy ra.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, là do hạt sen của Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Thanh Liên năm xưa hóa thành, sở hữu lực phòng ngự vạn pháp bất xâm.

Đồng dạng, Chuẩn Đề cũng vung tay lên, ba mươi sáu khỏa Xá Lợi Tử được lấy ra.

Vô tận hội nguyên tới nay, dùng Phật đạo thần lực ngưng kết thành Xá Lợi Tử, sau khi nuốt vào, cơ hội tu sĩ tầm thường đột phá Đại La Kim Tiên sẽ tăng lên rất nhiều.

Vốn dĩ, hắn vẫn luôn coi ba mươi sáu khỏa Xá Lợi Tử là bảo bối, giữ lại để sau này dùng khi Tây Phương Giáo đại hưng.

Nhưng hiện tại tình huống này, nếu không lấy ra bảo vật tốt một chút, Thông Thiên tuyệt đối sẽ không thiện bãi cam hưu.

Khi ba mươi sáu khỏa Xá Lợi Tử và Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên rơi vào tay Thông Thiên, Thông Thiên đoan tường một phen, khẽ gật đầu.

Hai kiện bảo vật này xác thực không tệ, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và ba mươi sáu khỏa Xá Lợi Tử tướng mạo rất đẹp mắt.

Vị con rể cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể kia thích nhất loại vật phẩm hoa lệ này.

Vừa vặn có thể đem vật này tặng cho hiền tế.

"Được rồi, nhữ đẳng có thể đi, đợi đoạn thời gian nữa, ngô sẽ tiến về Tây Phương Giáo đi một chuyến!" Thông Thiên ngữ khí bình thản nói.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nghe vậy, vội vàng thi triển pháp lực, chuẩn bị rời đi.

Còn việc Thông Thiên ngày sau sẽ lên Tây Phương Giáo đi một chuyến, bọn hắn cũng không lo được nữa, dù sao song phương đã trở thành tử địch, trở thành thế như thủy hỏa bất dung.

Trước khi đi, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tự nhiên cũng không quên Trường Nhĩ Định Quang Tiên, lập tức thi triển pháp lực, muốn đem Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng mang đi theo.

"Chờ chút." "Ngô, cho phép nhữ đẳng đem tên phán giáo nghịch đồ kia mang đi sao?" "Trường Nhĩ Định Quang Tiên, nhữ cái súc sinh này, còn muốn đi?" Thanh âm Thông Thiên vang vọng giữa thiên địa, khiến vạn dặm càn khôn vì đó mà chấn động!

Đang trong lòng thầm thiết hỷ, chuẩn bị đi theo Tây Phương Nhị Thánh đào tẩu, Trường Nhĩ Định Quang Tiên lập tức tim đập mạnh một cái!

Thông Thiên chuẩn bị diệt sát hắn sao?

"Ngã Phật Thánh nhân, đừng xá khí (bỏ rơi) ngã!", Trường Nhĩ Định Quang Tiên vội vàng truyền âm cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cầu cứu nói.

Nếu Tây Phương Nhị Thánh vứt bỏ hắn mặc kệ, vậy Thông Thiên thật sự có khả năng giận quá hóa điên đem hắn giết chết.

Cho nên lúc này, hắn đem toàn bộ hy vọng đều ký thác lên trên người Tây Phương Nhị Thánh.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang rời đi thân hình cũng hơi khựng lại.

Tưởng rằng sự tình hôm nay đến đây là kết thúc rồi, không ngờ Thông Thiên cư nhiên không chịu bỏ qua, muốn bắt bọn hắn lưu lại Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Phật tính trên người Trường Nhĩ Định Quang Tiên cực giai, đã được phong làm Tây Phương Giáo Hoan Hỉ Phật Mẫu, ngày sau muốn đại biểu Tây Phương Giáo tại Hồng Hoang đại lục truyền thụ Phật đạo.

Làm sao có thể bỏ rơi?

Huống hồ, tu sĩ giống như Trường Nhĩ Định Quang Tiên trên người sung mãn phật tính nồng đậm như thế, cả Hồng Hoang đều không có mấy người, quả thực khó tìm.

Cho nên, lúc này hai người cũng không muốn bỏ rơi Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Lập tức, Chuẩn Đề xoay người nhìn về phía Thông Thiên, lộ ra một tia nụ cười miễn cưỡng nói: "Thông Thiên đạo hữu, Trường Nhĩ Định Quang Tiên có duyên với Tây Phương ta, xin Thông Thiên đạo hữu tha cho Trường Nhĩ Định Quang Tiên một mạng, không được thì, ngô đẳng lại tặng đạo hữu thêm một ít bảo vật!" "Cút!!!" Lời Chuẩn Đề vừa dứt, chuyển nghênh chính là kiếm khí mãnh liệt ngập trời!

Theo Thông Thiên khẽ quát một tiếng, Tru Tiên Tứ Kiếm không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp bạo phát ra!

Kiếm khí ngập trời nương theo lôi đình khủng bố, điện quang tứ dật, thử gian thiên địa đều bị kiếm mang vô cùng sáng chói sung mãn, rặt một mảnh trắng xóa, kiếm khí thao thao dẫn động cửu thiên hoàn

vũ chấn động không ngừng, vạn dặm càn khôn đang không ngừng kích đãng, diễn dịch cực hạn khủng bố.

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, nhữ đẳng đã muốn bảo vệ súc sinh này, vậy thì theo ngô nhập trận!" Thông Thiên đạm đạm mở miệng nói, quả nhiên bá khí, lăng liệt hãn nhiên!

Theo Tru Tiên Kiếm Trận tế ra, lúc này ở bên kia, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức cảm giác một luồng hàn ý lãnh liệt thấu xương, lưng ở giờ khắc này đều nổi da gà.

Chương 52

Trước mắt, kiếm khí ngập trời kia phong mang tất lộ, lấp lóe kiếm quang sáng chói, mỗi một đạo kiếm quang trong đó thần quang sáng chói chiếu rọi ức vạn vạn dặm sơn hà, huyền phù dưới chín tầng trời, thùy trực hạ xuống!

Tại Tru Tiên Kiếm Trận, mỗi một đạo kiếm khí đều phảng phất liên kết với thiên địa, giao chức ba ngàn Hỗn Độn pháp tắc, đại biểu cho cực hạn sát phạt, hướng về phía Nhị Thánh cuộn tới!

Vẻn vẹn bên ngoài thích phóng ra ti ti lũ lũ kiếm khí, liền diễn dịch ra vô thượng khủng bố không thể danh trạng, tứ ý vạn dặm càn khôn!

"Không tốt, Thông Thiên thật động thủ rồi!" Sắc mặt Chuẩn Đề lập tức biến đổi.

Hắn đánh giá thấp quyết tâm của Thông Thiên rồi, không ngờ vì một cái nho nhỏ Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Thông Thiên nói tế ra Tru Tiên Kiếm Trận liền tế ra Tru Tiên Kiếm Trận.

Trước mắt hắn không cách nào cố kỵ Thông Thiên lúc này rốt cuộc còn có năng lực tiếp tục chiến đấu hay không, bởi vì bọn hắn đã không cách nào tiếp tục chiến đấu.

Tuy rằng pháp lực Thánh nhân hạo hãn vô cùng, vô cùng vô tận, nhưng Tây Phương Nhị Thánh, tiên thị tại trước Bích Du Cung tản phát trận trận phật âm độ hóa vô tận đệ tử Tiệt Giáo, lại tham dự một loạt đại chiến khủng bố phía sau, cuối cùng dưới sự bức bách của Thông Thiên, lại tản phát phật âm, hoán tỉnh các đệ tử Tiệt Giáo bị độ hóa.

Hiện tại bọn hắn thật sự không còn pháp lực để đánh một trận với Thông Thiên.

Hơn nữa trong tay ngay cả linh bảo có thể để ngự Thông Thiên đều không còn, bảo bọn hắn làm sao đối kháng Thông Thiên?

Chẳng lẽ, Trường Nhĩ Định Quang Tiên vị Tây Phương Phật Mẫu vừa mới lập ra, trong nháy mắt lại muốn bị bỏ rơi?

Một bên khác, trong đồng khổng của Thông Thiên bắt đầu lấp lóe quang mang đen kịt, vô cùng khủng bố.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên, súc sinh phán giáo này hôm nay tất sát vô nghi!

Vị con rể cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể kia đã nói với hắn, Trường Nhĩ Định Quang Tiên không chỉ câu thông với Tây Phương Giáo, mà càng trong Phong Thần Lượng Kiếp hậu thế, tại thời điểm quan trọng Vạn Tiên Trận bạo phát trực tiếp phán giáo!

Bởi vì cái tên Trường Nhĩ Định Quang Tiên này, trong thiên địa đại thế nguyên bản, Tiệt Giáo cuối cùng thất bại, tan thành mây khói!

Trường Nhĩ Định Quang Tiên dùng sức một mình, khiến cả Tiệt Giáo diệt vong, khiến Tiệt Giáo vạn tiên cuối cùng toàn bộ vẫn lạc!

Đối với tràng súc sinh này, hắn làm sao có thể buông tha!

Tất phải diệt sát, tỏa cốt dương hôi, diệt sát tam hồn thất phách, ma diệt chân linh, khiến hắn vĩnh thế không được luân hồi, mẫn diệt giữa thiên địa!

Ngay sau đó, thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không có đem Trường Nhĩ Định Quang Tiên để xuống, trong lòng Thông Thiên càng thêm phẫn nộ.

Lập tức, hắn nhẹ nhàng vung tay lên, kiếm khí ngập trời treo giữa thiên địa, kiếm khí khủng bố tứ ý vạn dặm càn khôn, khiến chư thiên hoàn vũ tại giờ khắc này phảng phất hóa thành mảnh vỡ, trong hạo hãn tinh hà thái hằng tinh dính phải một tia kiếm khí, đều trong nháy

mắt hóa thành tro bụi tê phấn!

Ngay sau đó, kiếm khí hạo hãn cũng không có vì vậy mà đình chỉ, ngược lại dưới sự thôi động của Thông Thiên, kiếm khí càng ngày càng khủng bố, đồng thời đang tích súc phong mang sáng chói, uy lực hạo hãn hình thành thiên địa uy áp, diễn dịch cực hạn khủng bố, phô thiên cái địa hướng về phía Tây Phương Nhị Thánh cuộn tới.

Oanh long long!!!

Thông Thiên quả đoán ra tay, trực tiếp hướng về phía Tây Phương Thánh công kích!

Một đạo thiên địa cự hưởng truyền ra, vạn dặm càn khôn tại giờ khắc này phảng phất đều muốn bị tạc khai một phen, thánh nhân chi pháp, thiên địa có dị tượng thăng đẳng, vạn lý kính sợ.

Đạo công phạt khủng bố này, lập tức khiến ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang trong lòng vì đó mà hoảng sợ bất an.

Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung, Lão Tử trong Bát Cảnh Cung, Nguyên Thủy trên Côn Luân Sơn, Nữ Oa tại Oa Hoàng Thiên, đều phân phân nhịn không được đưa ánh mắt nhìn về phía Kim Ngao Đảo.

Tùy chi đều thở dài một tiếng.

Chỉ bất quá là một cái nho nhỏ Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Tây Phương Nhị Thánh vì sao không nguyện ý bỏ rơi đây?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, tắc ngạnh sinh sinh ai thượng một đạo kiếm khí khủng bố.

“Thông Thiên đã bước vào Hỗn Nguyên lục trọng thiên cảnh giới, căn bản không phải ngô đẳng có thể đối kháng, đem Trường Nhĩ Định Quang trả lại cho Tiệt Giáo đi!” Chuẩn Đề sắc mặt có chút không quá đẹp, mở miệng nói.

Vừa rồi đạo kiếm khí kia của Thông Thiên, chỉ đả thương thể biểu bọn hắn.

Hắn biết, Thông Thiên đang cho bọn hắn cơ hội lựa chọn.

Nếu lại không đem Trường Nhĩ Định Quang Tiên lưu lại, e rằng Thông Thiên trong cơn bạo nộ, thật sự sẽ triệt để khai chiến với Tây Phương Nhị Thánh.

Đến lúc đó, vạn nhất bị Tru Tiên Kiếm Trận làm bị thương, chịu đạo thương, vậy muốn thuyên dũ (chữa khỏi) có thể nói thiên nan vạn nan.

"Vậy liền đem Trường Nhĩ Định Quang Tiên trả cho Thông Thiên đi!" Tiếp Dẫn nghe vậy, thở dài một tiếng, trên khuôn mặt từ bi hiện ra một tia bất đắc dĩ, lập tức mở miệng nói.

Tuy rằng bỏ rơi Trường Nhĩ Định Quang Tiên đối với bọn hắn rất đau đầu, nhưng hiện tại cũng không có biện pháp nào khác.

Dùng cảnh giới Hỗn Nguyên tam trọng thiên, lại thêm trong tình huống không có linh bảo, đối mặt với Thông Thiên Hỗn Nguyên lục trọng thiên, quả thực là si tâm vọng tưởng.

"Thiện!" Chuẩn Đề nghe vậy, gật đầu, lập tức chuẩn bị đem Trường Nhĩ Định Quang Tiên trực tiếp ném về trong Tiệt Giáo.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên nghe vậy, lập tức sắc mặt dọa đến trắng bệch.

Năm đó câu kết với Tây Phương Giáo, là vì không muốn lên Phong Thần Bảng kia, trở thành một tôn chính thần Thiên Đình.

Hiện tại Tây Phương Nhị Thánh lại bỏ rơi hắn.

Đến lúc đó bị lưu lại nơi này, Thông Thiên há không phải sẽ đem hắn đánh đến hình thần câu diệt, ngay cả chân linh cũng sẽ bị gạt bỏ?

Như vậy đừng nói lên Phong Thần Bảng, đến lúc đó e rằng ngay cả lục đạo luân hồi kia cũng không vào được, vĩnh thế không cách nào đầu thai chuyển thế, triệt để tiêu tán giữa thiên địa!

Nghĩ tới đây, Trường Nhĩ Định Quang Tiên lăn lộn thân thể phì nộn lập tức hướng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ai cầu nói: "Ngã Phật Thánh nhân, đệ tử đã nhập Tây Phương Giáo, tịnh tâm cam tình nguyện làm Tây Phương Giáo Hoan Hỉ Phật Mẫu, xin Ngã Phật Thánh nhân cứu đệ tử một mạng!" "Đừng đem đệ tử lưu lại nơi này a!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên ai cầu nói, nhưng bên kia, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn một cái.

Thánh nhân vô tình, huống hồ Trường Nhĩ Định Quang Tiên dạng quân cờ này.

Lập tức, Chuẩn Đề chậm rãi vung tay áo, vận chuyển Hỗn Nguyên pháp lực, trực tiếp đem Trường Nhĩ Định Quang Tiên tống về trên Kim Ngao Đảo, lập tức đối với Thông Thiên chậm rãi mở miệng nói: "Thông Thiên đạo hữu, hiện tại có thể để ngô đẳng trở về rồi chứ." Lời vừa dứt.

Trong đồng khổng Thông Thiên, kiếm quang sáng chói tứ ý, lập tức đạm đạm cười một tiếng: "Hai vị đạo hữu đi thong thả, chờ Phong Thần Lượng Kiếp gặp lại!" Sau khi dứt lời, Thông Thiên vung y bào.

Ngay sau đó, Tru Tiên Kiếm Trận đang thích phóng kiếm khí ngập trời lập tức tiêu tán giữa thiên địa, hóa thành một đạo lưu quang, phản hồi trong nguyên thần.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy thế, vội vàng vận chuyển Hỗn Nguyên pháp lực, hướng về phía Tây Phương bay đi.

Một bên khác, trên Kim Ngao Đảo.

Một đám đệ tử Tiệt Giáo chăm chú nhìn Trường Nhĩ Định Quang Tiên, phân phân lộ ra vẻ chán ghét.

"Phi!

Cẩu đông tây, đồ phán giáo, thật đáng chết!" "Không sai, cẩu đông tây, sư tỷ sư đệ đối xử với ngươi tốt như vậy, Thông Thiên sư tôn càng thu ngươi làm một trong Thất thị tùy thân, không ngờ tên vong ân phụ nghĩa nhà ngươi lại câu kết Tây Phương!" "Phi, nhổ một bãi!" "Súc sinh!" "....." Một đám đệ tử Tiệt Giáo vây quanh Trường Nhĩ Định Quang Tiên, xông lên đấm đá một trận, đối với hắn phẫn hận, không thua gì Tây Phương Chuẩn Đề Tiếp Dẫn Nhị Thánh.

Triệu Công Minh càng là vác thân hình khôi ngô, không biết từ đâu tìm một thanh kiếm, trực tiếp hướng về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên chém một nhát.

Hắn so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng Trường Nhĩ Định Quang Tiên rốt cuộc khả ố bao nhiêu.

Ở trong nhà vị muội phu Đại Đạo Chúa Tể kia, muội phu đã đem ác tính của Trường Nhĩ Định Quang Tiên kể hết một lần.

Thông Thiên sư tôn đối với Trường Nhĩ Định Quang Tiên tín nhiệm có thừa, nhưng Trường Nhĩ Định Quang Tiên lại tại Phong Thần Lượng Kiếp trong tương lai, phản bội Tiệt Giáo, càng làm cho Vạn Tiên Trận trực tiếp sụp đổ, khiến Tiệt Giáo vạn tiên tử thương đãi tận.

Có thể nói, trong thiên địa đại thế nguyên bản, Tiệt Giáo hủy diệt cùng Trường Nhĩ Định Quang Tiên có không nhỏ công lao!

Nghĩ tới đây, mắt Triệu Công Minh đều đỏ lên, lần nữa hướng về phía Trường Nhĩ Định Quang Tiên chém một nhát.

Một đao này sẽ không thương cập nhục thân Trường Nhĩ Định

Quang Tiên, nhưng loại đau đớn tận sâu trong linh hồn này, Đại La Kim Tiên cũng không cách nào ngăn cản.

Khi Tiệt Giáo vạn tiên đối với Trường Nhĩ Định Quang Tiên đấm đá túi bụi, Thông Thiên chậm rãi đi xuống.

"Ngô đẳng bái kiến Sư tôn!" "Bái kiến Sư tôn!" Tiệt Giáo vạn tiên thấy Thông Thiên xuất hiện, đều phân phân cung kính quỳ lạy trên mặt đất.

Theo Thông Thiên xuất hiện, cả Kim Ngao Đảo tại giờ khắc này lập tức yên tĩnh lại.

Thông Thiên chăm chú nhìn Trường Nhĩ Định Quang Tiên, ánh mắt lãnh mạc vô cùng!

Trong mấy chục vạn đệ tử Tiệt Giáo, tu sĩ có tu vi thấp hơn Trường Nhĩ Định Quang Tiên trước mắt nhiều vô số kể, nhưng lại chỉ có một mình Trường Nhĩ Định Quang Tiên phán giáo!

"Sư tôn, không bằng đem tu vi Trường Nhĩ Định Quang Tiên tước đi, để hắn vĩnh thế làm khất cái trong phàm nhân, đương vĩnh thế chịu phàm trần tật khổ!" Triệu Công Minh ánh mắt hàn lãnh, mở miệng nói.

Hiện tại hắn đối với hận ý Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã không cách nào dung nhẫn, hận không thể dùng một vạn loại phương pháp tra tấn hắn chí tử.

"Ta thấy trực tiếp diệt sát đi." Vô Đương chậm rãi mở miệng nói.

Nàng biết không nhiều bằng Triệu Công Minh, đối với một kẻ phán giáo, diệt sát là được, không cần tàn nhẫn giống như Triệu Công Minh vậy.

"Sư tỷ, ta kể cho tỷ nghe Trường Nhĩ Định Quang Tiên hậu thế đối với Tiệt Giáo ta có nguy hại lớn bao nhiêu." Triệu Công Minh lập

tức truyền âm cho Vô Đương Thánh Mẫu, đem sự tình tương lai Trường Nhĩ Định Quang Tiên làm toàn bộ kể lại một lần.

"Tê, súc sinh này dùng sức một mình, khiến cả Tiệt Giáo hôi phi yên diệt!" Vô Đương Thánh Mẫu mắt đẹp ngưng trọng, trong lòng sung mãn chấn hám.

"Giết, để hắn tiến vào Súc Sinh Đạo của Bình Tâm nương nương, đời đời kiếp kiếp làm súc sinh!" Lập tức, Vô Đương hung tợn mở miệng nói.

Thấy các sư huynh sư tỷ dĩ vãng đối với mình trăm phương ngàn kế che chở đều đối đầu chán ghét, thậm chí từng cái đều kiến nghị tra tấn hắn chí tử, Trường Nhĩ Định Quang Tiên lập tức trong lòng hoảng sợ.

Sắc mặt cũng trở nên vô cùng trắng bệch.

Vì sao lại không giống với suy nghĩ ban đầu của hắn.

Tiệt Giáo nghịch thiên mà đi, cuối cùng định nhiên sẽ tiêu thất trong Vô Lượng Lượng Kiếp.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên hắn phán xuất Tiệt Giáo, nhập Tây Phương Giáo, là hành vi thuận ứng Thiên Đạo, vì sao lại rơi vào kết cục như thế này.

"Sư tôn, cầu tha thứ cho đệ tử một mạng, đệ tử bị Tây Phương Nhị Thánh kia cổ hoặc tâm thần, mới bị độ hóa trở thành Hoan Hỉ Phật của Tây Phương, cũng không phải đệ tử thật sự muốn phản bội sư môn a!" "Sư tôn, đều là Tây Phương Nhị Thánh bức bách đệ tử làm, trực tiếp dùng sức mạnh Thánh nhân cưỡng ép đệ tử gia nhập Tây Phương Giáo, hết thảy sự tình đều không liên quan đến đệ tử a!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên vội vàng giải thích, đem nước bẩn tạt về hướng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Hiện nay, chỉ có như vậy hắn mới có khả năng sống sót.

Thông Thiên bên này, lại bỗng nhiên cười.

Lập tức Thông Thiên nhìn về phía Đa Bảo, chậm rãi mở miệng nói: "Đa Bảo, nhữ cứ yên tâm, đạo quả cả đời sở tu của nhữ sẽ suất tiên sụp đổ, ngay sau đó chân hình tán tận, kim tính sẽ tán, tam hoa trên đỉnh đầu, ngũ khí trong lồng ngực cũng sẽ theo đó tiêu tán." "Căn cơ chủng chủng đại đạo mà nhữ sở tu sẽ toàn bộ yên diệt." "Đến cuối cùng, ý thức của nhữ sẽ tiêu tán giữa thiên địa, nhục thân và nguyên thần của nhữ đều sẽ quy về hư vô, sẽ không lưu nhập lục đạo luân hồi!" "Như vậy, Trường Nhĩ Định Quang Tiên sẽ triệt để tiêu tán giữa thiên địa, Hồng Quân tự mình ra tay, hoặc là Địa Phủ Bình Tâm Chí Tôn, cũng không cách nào phục sinh hắn." Thông Thiên đạm đạm mở miệng.

Loại phán giáo dư nghiệt súc sinh này, há có thể lưu?

Tất phải diệt sát!

"Sư tôn, đệ tử biết sai rồi, cầu....." "Không!!!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên vừa muốn tiếp tục cầu xin tha thứ, nhưng Thông Thiên đã bắt đầu hành động.

Ngay sau đó, Thông Thiên nhẹ nhàng vung tay lên.

Chương 53

Nhục thân Trường Nhĩ Định Quang Tiên trong nháy mắt hóa thành trần ai.

Ngay sau đó tam hồn yên diệt, thất phách hóa thành hư vô.

Đến cuối cùng, chân linh của Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng triệt để tiêu tán giữa thiên địa.

"Súc sinh này cuối cùng cũng chết rồi!" Thấy cặn bã Trường Nhĩ Định Quang Tiên triệt để tiêu tán giữa thiên địa xong, Triệu Công Minh thở dài một hơi, lộ ra một tia nụ cười.

Ngay sau đó, Thông Thiên xoay người, nhìn về phía một đám môn đồ Tiệt Giáo, chậm rãi mở miệng nói: "Tiên lui xuống đi, ngô có sự tình muốn làm." Thông Thiên dứt lời, một đám môn đồ Tiệt Giáo nghe vậy, phân phân lui xuống.

Triệu Công Minh, Đa Bảo Đạo Nhân, Vô Đương Thánh Mẫu các thân truyền đệ tử phân phân lộ ra vẻ tò mò.

Sư tôn vừa mới đại chiến xong, có sự tình gì muốn làm?

Lập tức, Thông Thiên không để ý đến mọi người, trực tiếp thân hình lóe lên, đi tới thượng không Kim Ngao Đảo.

"Ngô Thông Thiên, hôm nay tự phế thánh vị, từ nay về sau, không còn là Thiên Đạo Thánh Nhân!" Theo lời Thông Thiên rơi xuống trong nháy mắt, Thông Thiên lần nữa khẽ quát một tiếng.

"Toái!!!" Oanh long!!!

Trong cơ thể Thông Thiên, bỗng nhiên bạo hưởng một tiếng, một tiếng này như cùng thiên uy hàng lâm, lại phảng phất như càn khôn tại giờ khắc này nổ tung!

Ngay sau đó, trong đồng khổng Thông Thiên, có kiếm khí ngập trời lấp lóe, điên cuồng dũng động giữa thiên địa!

Sau đó, trên người Thông Thiên, vô lượng Hỗn Nguyên thần lực ngưng kết lại, Hỗn Nguyên đạo quả trong cơ thể dưới thần niệm khống chế, lập tức mãnh nhiên bạo tạc!

Oanh long long!

Từng trận thanh hưởng kích đãng càn khôn từ trong cơ thể Thông Thiên hung mãnh tứ ý ra bên ngoài, Hỗn Nguyên đạo quả trong nháy mắt hóa thành từng mảnh linh lực toái phiến, tiêu tán giữa thiên địa.

Nhưng đồng thời, tuy rằng Thiên Đạo quả vị tan rã, nhưng những mảnh vỡ đại đạo vô tận mà hắn hấp thu trước đó ở nhà Chu Thanh, tại lúc này nhanh chóng tu bổ những tổn thương trong đạo quả bị phá toái.

Tự phế thánh vị, cùng tự trảm một đao không khác gì nhau, đều là cách làm tổn thương cực lớn đối với bản thân tu sĩ.

Một khi tự phế thánh vị hoặc là tự trảm một đao xong, nhẹ thì thân chịu đạo thương, nặng thì sẽ trong nháy mắt tẩu hỏa nhập ma, linh hồn tịch diệt.

"May mà ngô ở chỗ hiền tế hấp thu đại lượng đại đạo toái phiến, vừa vặn hiện tại có thể tu bổ thánh thể và đạo thương của ngô, nếu không thì e rằng ngô sẽ suy yếu không ít thời gian." Thông Thiên lẩm bẩm tự nói.

Đồng thời, ngay khoảnh khắc Thông Thiên tự phế thánh vị, tự bạo Hỗn Nguyên đạo quả.

Thiên Đạo oanh minh không chỉ, đang không ngừng chấn động, cả phiến đại địa Hồng Hoang đều tại lúc này động đãng.

Tuy rằng Thiên Đạo Thánh Nhân đời đời kiếp kiếp đều phải chịu

Thiên Đạo chưởng khống, nhưng đạo quả tu vi là của bản thân Thánh nhân, cho nên hiện tại Thông Thiên tự phế thánh vị, đem đạo quả dẫn bạo, Thiên Đạo cũng không cách nào ngăn cản.

Oanh long long!!!

Thiên Đạo không ngừng ầm ầm vang dội, đồng thời lời nói của Thông Thiên, cùng động tĩnh bên phía Kim Ngao Đảo cũng đồng thời truyền khắp cả Hồng Hoang!

"Thông Thiên tự phế thánh vị, từ nay không còn là Thiên Đạo Thánh Nhân?" Giữa thiên địa, vô số tiên thiên đại năng phân phân ngẩng đầu, đem ánh mắt nhìn về phía Kim Ngao Đảo.

Trong Hỗn Độn.

Trong Oa Hoàng Cung, mắt đẹp của Nữ Oa ngưng kết, sau khi nghe được thanh âm Thông Thiên tự phế thánh vị, lập tức tâm thần run lên.

"Thông Thiên sư huynh, đem thánh vị phế trừ?" Nữ Oa thanh âm hơi run rẩy, lẩm bẩm tự nói.

Phải biết, giữa thiên địa, thành Thánh khó khăn biết bao nhiêu!

Thánh vị, là vị trí của Thánh nhân!

Đó là Thánh nhân quả vị mà bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn đạt được!

Là Thánh nhân đạo quả mà rất nhiều người cầu còn không được!

Thông Thiên, cư nhiên tự trảm một đao, xá khí Thánh nhân quả vị?

Chẳng lẽ Thông Thiên sư huynh điên rồi sao?

"Không đúng, không đúng..." Nữ Oa bỗng nhiên thần hồn run lên, nàng nghĩ tới điều gì, trong mắt đẹp lấp lóe quang mang vô cùng sáng chói.

Thông Thiên chính là có một người con rể cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể.

Từ khi Thông Thiên có người con rể kia xong, ngắn ngủi ngàn năm thời gian, liền từ Hỗn Nguyên tứ trọng thiên cảnh giới đột phá Hỗn Nguyên lục trọng thiên.

Càng chạm đến biên duyên đại đạo, ở trình độ lĩnh ngộ đại đạo, siêu việt chư thánh còn lại.

Hết thảy những điều này, nếu nói không có quan hệ với Đại Đạo Chúa Tể, nói ra người khác có thể đều không tin.

Thông Thiên không có khả năng không biết chỗ xấu của việc tự phế thánh vị.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn tự phế thánh vị.

Điều này chứng minh, Thông Thiên tự phế thánh vị cử động này, nãi là do Đại Đạo Chúa Tể âm thầm chỉ điểm!

"Sau khi tự phế thánh vị đạo quả, chẳng lẽ có bí mật gì hay sao?" Trong lòng Nữ Oa đột nhiên hiện ra một ý nghĩ như vậy, khuôn mặt tươi cười lập tức chấn động!

Nếu tự phế thánh vị không có chỗ tốt, vì sao Thông Thiên lại muốn tự phế thánh vị?

Nghĩ tới đây.

Nữ Oa do dự một lát.

Lập tức tiêu tán trong Oa Hoàng Cung, hóa thành một đạo lưu quang, hướng về phía sơn mạch nơi Chu Thanh cư trú bay đi.

Nguyên Thủy trên Côn Luân Sơn, nghe được tin tức Thông Thiên tự phế thánh vị, lập tức sắc mặt ngưng trọng.

Thông Thiên cái tên này cư nhiên tự phế thánh vị?

Trực tiếp đem thánh vị đạo quả trảm đi?

Vì sao hắn lại muốn làm như vậy?

Trước mắt, Phong Thần Lượng Kiếp sắp sửa hàng lâm, nếu Thông Thiên sở hữu Hỗn Nguyên lục trọng thiên cảnh giới, có lẽ đối mặt với Phong Thần Lượng Kiếp, còn có lực phản kháng, nhưng hiện tại Thông Thiên lại làm một cái tự phế thánh vị.

Đây há không phải tự tìm đường chết?

Nghĩ tới đây, Nguyên Thủy bỗng nhiên lộ ra một tia nụ cười, trong lòng đối với Thông Thiên úy cụ cũng không còn nhiều như vậy nữa.

Trong Bát Cảnh Cung, Thái Thượng Lão Tử cũng bỗng nhiên lộ ra một tia nụ cười.

Tự phế Thánh nhân, Thông Thiên thật điên rồi.

Chẳng lẽ hắn cho rằng, mình có thể bằng vào thực lực, một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên hay sao?

Từ khi Hồng Hoang đản sinh đến nay, bỏ đi vị ẩn thế Đại Đạo Chúa Tể kia, chưa từng có tồn tại nào bằng vào thực lực chứng đạo Hỗn Nguyên!

"Hừ, Thông Thiên, nhữ tự phế thánh vị, thực nãi là tự tìm đường chết, chờ Phong Thần Lượng Kiếp đến, định phải đem mặt mũi đánh rơi hôm nay đòi lại!" Lão Tử hừ lạnh một tiếng, thầm thì tự nói.

Tuy rằng nhị đệ Nguyên Thủy luôn luôn chú trọng da mặt, nhưng sau khi trở thành Thánh nhân, người nào không lăng giá trên ức vạn vạn sinh linh, người nào không chú trọng da mặt của mình?

Hôm nay tại trong Kim Ngao Đảo, Tứ Thánh không cách nào làm gì được Thông Thiên, thể diện mất hết, hắn đã ghi hận Thông Thiên.

Trước mắt, Thông Thiên tự phế thánh vị, vô dị là cho hắn cơ hội

báo thù.

Cùng lúc đó, tại trong vô tận quần sơn Tây Phương, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang khôi phục đạo thương vừa chịu.

Xung quanh bọn hắn, có phật đạo kim quang sáng chói lấp lánh thiên vũ, có trận trận phật âm đang độ hóa vân vân chúng sinh phương viên.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lúc này dĩ nhiên nhắm chặt hai mắt, thỉnh thoảng lộ ra sắc mặt từ bi bi thiên mẫn nhân.

Bỗng nhiên, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đồng thời mở hai mắt ra.

Thần tình bi khổ từ bi vốn có cũng trong nháy mắt biến huyễn.

"Thông Thiên cư nhiên tự phế thánh vị, xem ra hắn không cam lòng với thực lực hiện tại, muốn một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên." "Thông Thiên có vị tồn tại kia ở sau lưng, cho nên không thiếu khuyết đại đạo toái phiến, cho nên mới phế bỏ Thánh nhân đạo quả, một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên, lấy đó gia tăng thực lực." Tế tế cảm ngộ một phen xong, Chuẩn Đề bỗng nhiên cười một tiếng, mở miệng nói.

Bên cạnh, Tiếp Dẫn nghe vậy, cũng theo đó cười một tiếng, gật đầu nói: "Nhưng mà, Thánh nhân quả vị há lại dễ dàng một lần nữa chứng ngộ như vậy?

Thông Thiên nghĩ quá đơn giản, Đại Đạo Chúa Tể ẩn nặc trong hồng trần, Thông Thiên mỗi ngày đều liều mạng da mặt đi đến nhà Đại Đạo Chúa Tể hấp thu đại đạo toái phiến, cũng chưa chắc có thể chứng đạo Hỗn Nguyên." Lời Tiếp Dẫn vừa dứt, ngay sau đó, trong đồng khổng màu vàng lấp lóe vô tận quang mang, vô số đại đạo phật lý lấp lóe.

Lúc này Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, hoàn toàn không có một điểm dáng

vẻ chó nhà có tang tại Kim Ngao Đảo kia, sừng sững trên bồ đoàn màu vàng, càng giống hai tôn chí cao vô thượng Phật đà.

"Nếu nhìn như vậy, Tây Phương Giáo ngô, ngày sau sẽ thuận thiên đạo đại hưng, vận mệnh của Thông Thiên cùng Tiệt Giáo, cuối cùng cũng sẽ không bị thay đổi." Chuẩn Đề nghe vậy, gật đầu, cười nói.

Vốn dĩ, hắn đã tính chuẩn rồi, sau Phong Thần Lượng Kiếp, Xiển Giáo và Tiệt Giáo chém giết, Tây Phương Giáo sẽ đại hưng.

Nhưng hôm nay chiến lực Thông Thiên biểu hiện ra chấn động cả Hồng Hoang, trở thành biến số.

Thông Thiên sở hữu Tru Tiên Kiếm Trận, lại đột phá Hỗn Nguyên lục trọng thiên, căn bản không phải Tứ Thánh có thể chống lại.

Thậm chí sau khi Hồng Quân Đạo Tổ đến, đều bị bức tranh thủy mặc trong tay Thông Thiên kháng hành lại.

Vốn nhìn tình huống hôm nay, thiên địa đại thế khả năng sẽ thay đổi, Tây Phương Giáo chưa hẳn có thể giống như trước kia tại hậu thế đại hưng.

Nhưng, Thông Thiên không biết nghĩ thế nào, cư nhiên phế bỏ Thánh vị quả vị.

Thông Thiên đã tự phế thánh vị, còn có thể cùng Tứ Thánh và Đạo Tổ kháng hành sao?

Nghĩ tới đây, Chuẩn Đề lần nữa nhịn không được cười ra tiếng.

"Thông Thiên làm hành động này, ngày sau Tiệt Giáo phúc diệt đã trở thành định cục, xem ra Tiệt Giáo gia đại nghiệp đại đệ tử kia, thật có duyên với Tây Phương Giáo ngô a." "Ha ha, không sai, Tây Phương Giáo tất nhiên đại hưng." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau một cái, đều cười to một tiếng, trong lòng hân hỷ.

Nghĩ đến từng cái môn đồ thiên tư hoành dật trong Tiệt Giáo ngày sau sẽ bái nhập Tây Phương Giáo, trên mặt bọn hắn liền nhịn không được lộ ra nụ cười!

Một bên khác.

Thượng không Kim Ngao Đảo.

Chương 54

Thông Thiên sau khi tự phế thánh vị, cảm thụ pháp lực ba động trên người, nhịn không được kinh thiên trường khiếu một tiếng!

Nguyên lai hiền tế nói một điểm cũng không sai.

Thiên Đạo Thánh Nhân, thật sự sẽ trong vô hình bị Thiên Đạo chưởng khống!

Như hôm nay, sau khi đem thánh vị tự phế đi, hắn đột nhiên cảm thụ được giữa vô hình, áp lực giảm nhẹ không ít.

Phảng phất như một loại gông cùm nào đó, đột nhiên tiêu thất.

"Hồng Mông Tử Khí, cũng không cần nữa." Trong tay Thông Thiên, bỗng nhiên xuất hiện một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Chính là một trong sáu đạo Hồng Mông Tử Khí năm đó Hồng Quân ban thưởng khi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Lúc này, hắn cũng chân chính phát hiện ra, tệ đoan của Hồng Mông Tử Khí.

Tuy rằng trong Hồng Hoang, Thánh nhân lăng giá trên ức vạn vạn sinh linh, bất tử bất diệt, vĩnh hằng duy nhất, vô câu vô thúc.

Kỳ thực, những cái đó đều là trên bề mặt.

Bởi vì, vô luận Thông Thiên, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề các loại, thời điểm thành Thánh, đều bởi vì Hồng Mông Tử Khí, cuối cùng mới chứng đạo Hỗn Nguyên.

Mượn dùng Hồng Mông Tử Khí trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, tuy rằng cũng có thể trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng so với chân chính Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kém cũng không chỉ

một tinh bán điểm.

Thiên Đạo Thánh Nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lại không phải là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bởi vì Thiên Đạo Thánh Nhân, bản chất là phải chịu Thiên Đạo chưởng khống.

Nói cách khác, nếu Thông Thiên tiếp tục làm một cái Thiên Đạo Thánh Nhân, vậy thì phải tiếp tục bị Thiên Đạo chưởng khống, bị Hồng Quân chưởng khống!

Nếu như thế, làm sao suất lĩnh Tiệt Giáo nghịch thiên cải mệnh?

Chỉ có phế trừ thánh vị, đào thoát Thiên Đạo và Hồng Quân chưởng khống, mới có thể thay đổi vận mệnh Tiệt Giáo.

"Hiện tại, ngô mới hiểu được khổ tâm của hiền tế, nguyên lai Hồng Mông Tử Khí và Thiên Đạo thánh vị đã hạn chế ngô nhiều như vậy." "Nếu không có hiền tế, e rằng ngô cuối cùng mặc kệ dùng hết phương pháp, cũng không cách nào làm gì được Thiên Đạo và Hồng Quân!" Thông Thiên lẩm bẩm tự nói một tiếng, lập tức đem khí tức Hồng Mông trong tay chậm rãi buông ra.

Lập tức, Hồng Mông Tử Khí liền tiêu thất trước mắt hắn.

Một tia Hồng Mông Tử Khí này, hắn không dám đưa cho đệ tử Tiệt Giáo sử dụng.

Hắn khống chế không được Hồng Mông Tử Khí, quyền chưởng khống Hồng Mông Tử Khí nằm trong tay Thiên Đạo và Hồng Quân.

Theo Hồng Mông Tử Khí tiêu thất trong tay Thông Thiên, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân bỗng nhiên mở hai mắt ra.

"Dùng tự phế thánh vị để tránh thoát sự chưởng khống của ngô

đối với ngươi?" "Hỗn Nguyên chi vị, há lại dễ chứng ngộ như vậy?" "Thông Thiên, nước cờ này của nhữ, đi sai rồi!" Hồng Quân lẩm bẩm tự nói một tiếng, lập tức, tiêu tán trong Tử Tiêu Cung.

Hạ một cái khoảnh khắc, Hồng Quân xuất hiện trong Hồng Hoang.

"Thông Thiên tự phế thánh vị, quy hoàn lại một tia Hồng Mông Tử Khí do Thiên Đạo ban tặng!" "Thiên Đạo thánh vị đã khuyết, Hồng Mông Tử Khí vô chủ, trong Hồng Hoang, vô luận bất kỳ kẻ nào, đều có thể thủ đắc Hồng Mông Tử Khí, một lần nữa chứng đạo Thiên Đạo thánh vị!" Theo lời Hồng Quân vừa dứt vang vọng khắp Hồng Hoang, tại khoảnh khắc này, giữa thiên địa ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang đều chấn động!

Cử thế giai kinh! "Thánh vị, cư nhiên có người tự phế thánh vị rồi, là Tiệt Giáo Thông Thiên Giáo Chủ!" "Thiên Đạo thánh vị đã khuyết, Hồng Mông Tử Khí vô chủ, người người đều có thể thay thế!" "Hồng Mông Tử Khí a, đoạt được một luồng Hồng Mông Tử Khí, liền có hy vọng trở thành Thánh Nhân cao cao tại thượng!" "Thông Thiên vì sao lại muốn tự phế thánh vị?

Phải biết rằng Thánh Nhân chi vị là vị trí mà tất cả mọi người đều mong mỏi cầu còn không được!" "Hồng Mông Tử Khí, tất nhiên sẽ dẫn động cả Hồng Hoang một lần đại loạn!" Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh xôn xao một mảnh, toàn bộ đều kinh hô!

Đạo tin tức này khiến người ta có chút không dám tin tưởng!

Nhưng, đây là tin tức do Đạo Tổ Hồng Quân đích thân phóng xuất từ Tử Tiêu Cung!

Vậy liền đại biểu cho việc, thánh vị thật sự là kẻ có năng lực có thể thay thế!

Giữa thiên địa, vô số Tiên Thiên đại năng tại khoảnh khắc này,

nhao nhao mở bừng mắt.

Vạn Thọ Sơn thượng Trấn Nguyên Tử, Vô Tận Huyết Hải trong đó Minh Hà.

Thậm chí, những tồn tại từ thời Long Hán lượng kiếp năm xưa, bởi vì sát kiếp nhân quả quấn thân như Thủy Kỳ Lân, Long Vương, Nguyên Phượng cũng tại khoảnh khắc này nhao nhao mở mắt.

Trong Vu Yêu lượng kiếp, những kẻ tàn tồn như Lục Áp đạo nhân, Xi Vưu cũng ánh mắt khẽ chớp động.

Trong Thiên Đình, Hạo Thiên cao cao tại thượng cũng đem ánh mắt ném về phía phương xa vô tận, thân là Thiên Đình chi chủ, hào lệnh thiên địa gian tất cả tiên thần, lý ứng đắc thánh duyên chi vị.

Một bên khác.

Nữ Oa một mình lặng lẽ đi đến nhà Chu Thanh.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên. "Tiểu Hắc, đi mở cửa." Chu Thanh chậm rãi mở miệng nói.

Đoạn thời gian này, hắn cùng Tiểu Vân sống cuộc sống nam canh nữ chức.

Hơn nữa, hai người cũng đã có phu thê chi thực.

Quan trọng nhất là, cảnh giới của Tiểu Vân đoạn thời gian này đột phi mãnh tiến, tăng lên cực nhanh, vợ chồng hai người tại cái Hồng Hoang to lớn này cũng an toàn hơn rất nhiều. "Có phải là nhạc phụ đại nhân đến hay không?" Chu Thanh nghĩ đến Thông Thiên, liền theo đó lộ ra một tia cười ý. "Hẳn là không phải phụ thân đâu." Vân Tiêu tiên tử đôi mắt đẹp chớp động, phát hiện ra thân ảnh đang gõ cửa bên ngoài là Nữ Oa trong Oa Hoàng Cung.

Không biết nàng đến đây, là vì chuyện gì?

Két.

Cửa bị mở ra.

Đập vào mắt Nữ Oa, vẫn là một con chó mực lớn.

Tiếp theo đó là một tòa sân viện bình bình vô kỳ.

Trong sân, các loại Linh bảo nhiều vô số kể.

Thí Thần Thương, Bàn Cổ Phiên, Thanh Bình Kiếm, Tử Điện Chùy, Thất Bảo Diệu Thụ...

Mỗi một kiện ném ra bên ngoài, Thánh Nhân nhìn thấy cũng sẽ động tâm, lại bị tùy ý ném loạn xạ trong sân.

Tiến vào viện lạc, trong mắt Nữ Oa, Chu Thanh đang cùng Vân Tiêu giống như phàm nhân bình thường ngồi ăn cơm. "Nữ Huyền kiến quá đạo hữu." Nhìn thấy Chu Thanh, Nữ Oa vội vàng hướng về phía Chu Thanh hành một cái đại lễ, cung kính vô cùng.

Lúc này, nàng đã triệt để minh bạch sự đáng sợ của cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể.

Chỉ tùy tiện một bức tranh thủy mặc, liền ngay cả Hồng Quân tế xuất Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp tàn phiến đều không thể chống lại.

Tại trước mặt đẳng cấp cường giả này, Nữ Oa nói dễ nghe một chút, cũng bất quá chỉ là con kiến hôi hơi lớn một chút mà thôi.

Chu Thanh vừa thấy Nữ Oa, lập tức lộ ra một tia cười ý, mở miệng nói: "Nguyên lai là Nữ Huyền đạo hữu, mau mời ngồi.

Đúng lúc ta và Tiểu Vân đang ăn cơm, Nữ Huyền đạo hữu, cùng ăn một chút." Nhìn Chu Thanh khách khí như vậy, Nữ Oa có chút thẹn thùng, lập tức chậm rãi đi đến đối diện Chu Thanh, ngồi xuống. "Có chút quấy rầy đạo hữu." Nữ Oa gật đầu, lập tức liếc nhìn những đĩa

thức ăn trên bàn, ánh mắt liền không cách nào di dời.

Chỉ ngửi mùi vị những món ăn này, nàng cảm giác linh hồn mình tại lúc này không ngừng run rẩy, ẩn ước chi gian phảng phất như được cực hạn thăng hoa.

Nếu ăn một miếng, sẽ có chỗ tốt lớn đến nhường nào?

Trách không được Thông Thiên có thể tại ngắn ngủi ngàn năm thời gian, từ Hỗn Nguyên tứ trọng thiên cảnh giới, liên tục đột phá hai trọng, trực tiếp đạt tới Hỗn Nguyên lục trọng thiên.

Lại còn chạm đến biên duyên Đại Đạo pháp tắc, trên phương diện Đại Đạo lĩnh ngộ, viễn viễn siêu việt nàng.

Thông Thiên chỉ cách năm dặm đến chơi còn có thể hoạch đắc chỗ tốt lớn như vậy, thế thì Vân Tiêu luôn luôn ở nơi này lại sẽ có bao nhiêu chỗ tốt?

Nữ Oa trong lòng vạn thiên tâm tư lưu chuyển, nhịn không được đem ánh mắt ném về phía Vân Tiêu.

Ngay sau đó, đôi mắt đẹp của Nữ Oa bỗng nhiên khựng lại, trong lòng chấn hám. "Hỗn Nguyên cảnh giới, Vân Tiêu chứng đạo Hỗn Nguyên?" Nữ Oa trong lòng kinh hô một tiếng.

Nàng có thể cảm giác được, Vân Tiêu lúc này đã đạt tới Hỗn Nguyên cảnh giới, trở thành một tên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Vân Tiêu đạt tới cảnh giới Thánh Nhân, là hoàn toàn bằng vào đối với Đại Đạo lĩnh ngộ mới đạt tới.

Đây mới là nơi làm cho nàng cảm thấy chấn hám nhất.

Bởi vì, bằng vào thực lực bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh, cùng những Thiên Đạo Thánh Nhân như các nàng có sự khác biệt một trời một vực về thực lực.

Tuy nhiên Vân Tiêu tiên tử vẻn vẹn đạt tới Hỗn Nguyên nhất trọng thiên cảnh giới, nhưng lúc này, nàng dù toàn lực xuất thủ, cũng chưa chắc có thể áp chế Vân Tiêu.

Đây chính là khác biệt giữa Thiên Đạo Thánh Nhân và chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Hai bên đối với Đại Đạo lĩnh ngộ không giống nhau, cho nên thực lực cũng tự nhiên sẽ một trời một vực.

Bị Nữ Oa nhìn chăm chú, Vân Tiêu tiên tử cũng trong lòng khựng lại.

Nàng biết Nữ Oa nhìn mình như vậy, định nhiên là cảm thụ được khí tức Hỗn Nguyên cảnh giới.

Kỳ thật, nàng cũng không biết vì sao đột nhiên lại đột phá.

Nguyên bản, ở tại nơi này của phu quân mỗi ngày hấp thu Đại Đạo toái phiến và Đại Đạo thần vận, tích súc cũng không sai biệt lắm, nhưng Hỗn Nguyên chi cảnh tối hậu, thủy chung khó mà bước vào.

Cho đến đêm hôm đó...

Vân Tiêu nhớ tới chuyện đêm hôm đó, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Chính đang lúc Vân Tiêu tâm tư lưu chuyển, Nữ Oa đối với Vân Tiêu lặng lẽ truyền âm: "Vân Tiêu tiên tử, một đoạn thời gian ngắn không gặp, tiên tử đã bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh, dám hỏi tiên tử như thế nào đột phá cảnh giới này, chẳng lẽ là nhận được Đại Đạo Chúa Tể chiếu cố?" Nữ Oa truyền âm xong, đôi mắt đẹp hơi nhìn thoáng qua Chu Thanh, phát hiện Chu Thanh cũng không có phát hiện dị động gì, trong lòng khẩn trương mới hơi buông lỏng xuống.

Chương 55

"..." Nghe xong Nữ Oa truyền âm, Vân Tiêu tiên tử ánh mắt hơi lóe lên, có chút không có ý tứ, lập tức Vân Tiêu bất đắc dĩ lắc đầu, truyền âm nói: "Nữ Oa nương nương, người cũng biết, ta ở chỗ phu quân mỗi ngày đều có thể hấp thu Đại Đạo toái phiến cùng Đại Đạo thần vận, cho nên ta tại Chuẩn Thánh cảnh giới tích lũy đã đủ rồi, nhưng nguyên nhân chân chính để ta đánh vỡ gông cùm xiềng xích, đột phá Hỗn Nguyên cảnh giới là bởi vì...

đêm hôm đó, ta cùng phu quân..." Nói xong, Nữ Oa nghe vậy, khuôn mặt cũng bá một cái đỏ bừng lên.

Nguyên lai là dạng này.

Cùng Đại Đạo Chúa Tể làm loại sự tình kia, liền có thể đột phá Hỗn Nguyên chi cảnh?

Cũng đúng.

Đại Đạo Chúa Tể là nhân vật bực nào?

Sớm đã lăng giá vu Hỗn Độn Tam Thiên Đại Đạo chi thượng, nắm giữ vạn đạo.

Đạt tới Hỗn Nguyên chi cảnh, chỉ cần đem một con đường Đại Đạo chứng ngộ là được.

Muốn đạt tới cấp bậc Đại Đạo mà nói, không chỉ muốn chứng ngộ một con đường Đại Đạo, còn phải triệt để đem con đường Đại Đạo đó nắm giữ, đi đến tận cùng.

Tượng tiền bối như vậy, e rằng sớm đã nắm giữ Tam Thiên Đại Đạo, thậm chí chư thiên vạn đạo đều tham ngộ đến cảnh giới phản phác quy chân.

Nếu có thể giống như Vân Tiêu, cùng tiền bối...

Vậy chẳng phải so với bất kỳ sự chỉ điểm nào đều hữu dụng hơn?

Nghĩ đến đây, Nữ Oa khuôn mặt lại càng đỏ.

Một bên khác, Chu Thanh khẽ nhấp một ngụm rượu, chậm rãi mở miệng nói: "Nữ Huyền đạo hữu a, không biết gần đây đang bận gì a?" Lời nói rơi xuống, Nữ Oa lập tức hồi thần.

Ngay sau đó, Nữ Oa đem tạp niệm loạn thất bát tao trong lòng áp ức xuống, mỉm cười, mở miệng nói: "Gần đây chính đang bế quan tu hành, nhưng khá là vô liêu, cho nên đến nơi này của đạo hữu bái phỏng một phen.

Đúng rồi đạo hữu, ngươi có biết Thiên Đạo Thánh Nhân nếu như tự phế thánh vị mà nói, có chỗ tốt gì không?" Nói xong một câu này, Nữ Oa trong lòng thầm thỏm.

Một câu nói này vô cùng cẩn thận từng li từng tí.

Thậm chí đều không dám đem chuyện Thông Thiên tự phế thánh vị nói ra.

Bởi vì nàng sợ hãi dưới sự vọng ngôn, đánh vỡ tâm cảnh của Đại Đạo Chúa Tể.

Nếu vạn nhất Đại Đạo Chúa Tể chấn nộ, vậy hôm nay mục đích không chỉ không đạt được, ngược lại còn có khả năng nghênh đón diệt đỉnh tai ương.

Một bên, Vân Tiêu nghe xong lời Nữ Oa, tâm thần lập tức khựng lại.

Lần trước, sư tôn tới đây, hướng phu quân tuân vấn phương pháp cải biến vận mệnh bi thảm của Tiệt Giáo, phu quân liền kiến nghị sư tôn tự phế thánh vị.

Nơi nàng cư trú là tiểu sơn mạch cùng Hồng Hoang thiên địa cách tuyệt, cũng không biết tin tức ngoại giới.

Hiện tại nghe ngôn ngữ của Nữ Oa, chẳng lẽ sư tôn đã tự phế bỏ thánh vị rồi?

Nghĩ tới đây, Vân Tiêu sắc mặt biến đổi, đối với Nữ Oa truyền âm nói: "Nữ Oa nương nương, chẳng lẽ sư tôn ta đã tự phế bỏ thánh vị?" Vân Tiêu thoại âm tại bên tai Nữ Oa vang lên, Nữ Oa trong lòng lập tức sững sờ.

Thông Thiên tự phế thánh vị, chẳng lẽ không phải ý tứ của Đại Đạo Chúa Tể sao?

Vì sao Vân Tiêu tiên tử lại hỏi lại chuyện này?

Ngay sau đó, Nữ Oa lộ ra vẻ chợt hiểu.

Định nhiên là phiến thiên địa này cùng ngoại giới cách tuyệt, Vân Tiêu không biết sự tình phát sinh bên ngoài, cũng không biết việc Thông Thiên lực chiến Tứ Thánh, tịnh đại chiến Hồng Quân, cuối cùng tự phế thánh vị, trả lại Hồng Mông Tử Khí.

Đại Đạo Chúa Tể cũng không để ý tới chuyện này, càng không có nói cho Vân Tiêu.

Những chuyện bên ngoài kia, so với việc cảm ngộ trong hồng trần thì đều chẳng qua là chuyện nhỏ mà thôi.

Nghĩ tới đây, Nữ Oa càng thêm cẩn thận từng li từng tí.

Lập tức Nữ Oa đối với Vân Tiêu truyền âm, đem hết thảy sự tình phát sinh bên ngoài thuật lại một lần. "Nguyên lai là như thế, sư tôn và Tiệt Giáo vô ngại là tốt rồi." Nghe xong Nữ Oa truyền âm, Vân Tiêu đôi mắt đẹp cũng lộ ra kinh ngạc chi sắc.

Không nghĩ tới bên ngoài lại phát sinh nhiều sự tình như vậy.

Tây Phương Nhị Thánh công nhiên tiến về Kim Ngao Đảo độ hóa Tiệt Giáo đệ tử, Thông Thiên sư tôn lực chiến Tứ Thánh, cuối cùng càng cùng Hồng Quân đại chiến, lại đem thánh vị phế trừ.

Nhiều đại sự như vậy, mỗi một kiện đều đủ để khiến cả Hồng Hoang chấn động, không nghĩ tới cư nhiên cùng một lúc phát sinh.

Trách không được Nữ Oa sẽ trước tiên chạy tới nơi này, tuân vấn quan hệ giữa Thiên Đạo Thánh Nhân tự phế thánh vị và những chỗ tốt sau đó.

Nguyên lai là dạng này.

Một bên khác, Chu Thanh mày nhíu chặt.

Bạn bè của nhạc phụ, thật sự là từng cái không sợ chết a.

Hôm nay thảo luận Phong Thần lượng kiếp, ngày mai thảo luận Hồng Quân Đạo Tổ, ngày kia thảo luận Thông Thiên Giáo Chủ.

Hiện tại Nữ Huyền đạo hữu lại tìm đến thảo luận sự tình Thiên Đạo Thánh Nhân tự phế thánh vị.

Hồng Hoang bất kế niên, những tiên nhân này thọ mệnh quá lâu, đều rảnh rỗi thành dạng này rồi sao!

Nghĩ tới đây, Chu Thanh bất đắc dĩ cười một tiếng, lắc đầu, mở miệng nói: "Nữ Huyền đạo hữu, Thiên Đạo Thánh Nhân tự phế thánh vị, tự nhiên là có chỗ tốt, không những thế tệ còn lớn hơn lợi!" Chu Thanh thoại âm rơi xuống, Nữ Oa đôi mắt đẹp ngưng lại.

Trong lòng lúc này càng thêm nghi hoặc.

Tự phế thánh vị, tệ lớn hơn lợi?

Vậy vì sao lại để Thông Thiên tự phế thánh vị?

Đây không phải là để Thông Thiên tự đào phần mộ sao?

Nhìn bộ dáng của Nữ Oa, Chu Thanh mỉm cười, chậm rãi mở miệng nói: "Cũng được, lần trước ta đã giảng với nhạc phụ một lần, hôm nay ta lại nói cho Nữ Huyền đạo hữu về chuyện tự phế thánh vị." "Hiện như hôm nay, Thiên Đạo Lục Thánh chứng đạo là do Hồng Mông Tử Khí và công đức thành thánh, Thiên Đạo Thánh Nhân cả một đời chịu Thiên Đạo chưởng khống, cho nên sinh sinh thế thế đều phải chịu Đạo Tổ Hồng Quân và Thiên Đạo chưởng khống, không cách nào cải biến vận mệnh bản thân, đồng thời cũng vĩnh viễn không cách nào đột phá Đại Đạo cảnh giới!" "Sau khi tự phế thánh vị, ký có thể thoát khỏi Thiên Đạo cùng Hồng Quân chưởng khống, sau khi một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên, thực lực cũng sẽ viễn viễn mạnh hơn Thiên Đạo Thánh Nhân, càng có cơ hội chứng ngộ Đại Đạo.

Đây là chỗ tốt." "Chỗ xấu đâu, sau khi tự phế thánh vị, cần đại lượng Đại Đạo toái phiến mới có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, thậm chí gặp phải gông cùm xiềng xích, cần thích hợp khế cơ mới có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, cho nên sau khi tự phế thánh vị, lợi lớn hơn tệ.

Nữ Huyền đạo hữu, nghe hiểu chưa?" Chu Thanh thoại âm rơi xuống, Nữ Oa lập tức trong lòng chấn động.

Nguyên lai là như thế!

Những Thiên Đạo Thánh Nhân này, nếu không tự phế thánh vị mà nói, sinh sinh thế thế đều phải chịu Thiên Đạo và Hồng Quân chưởng khống!

Đồng thời vĩnh viễn cũng không cách nào đột phá Đại Đạo chi cảnh!

Trách không được Thông Thiên sẽ kiên quyết tự phế đi thánh vị như vậy.

Nếu Thông Thiên không tự phế thánh vị, như vậy Thiên Đạo

Thánh Nhân sẽ bị Hồng Quân và Thiên Đạo sở chướng khống, như vậy liền không cách nào cải biến vận mệnh Tiệt Giáo.

Nghĩ tới đây, Nữ Oa trong lòng phức tạp vô cùng.

Kỳ thật, nàng nghe ra được ý tứ một tầng khác trong lời nói của Đại Đạo Chúa Tể.

Tuy nhiên Đại Đạo Chúa Tể nói tự phế thánh vị về sau, khó tại trọng tân chứng đạo Hỗn Nguyên.

Muốn trọng tân chứng đạo Hỗn Nguyên, nhất định phải cần đại lượng Đại Đạo toái phiến và khế cơ mới có thể.

Nhưng ở nơi này của Đại Đạo Chúa Tể, mỗi ngày đồ ăn chẳng phải đều tràn ngập Đại Đạo toái phiến sao?

Chí vu khế cơ...

Vân Tiêu không phải là lúc cùng Đại Đạo Chúa Tể hành loại sự tình kia, liền trực tiếp đột phá Hỗn Nguyên cảnh sao?

Tế tế tư lự một phen, Nữ Oa mới minh ngộ.

Đại Đạo Chúa Tể đây là cũng đang khuyên nàng tự phế thánh vị a.

Nếu nàng cũng giống như Thông Thiên tự phế thánh vị, không chỉ có thể đào thoát Thiên Đạo và Hồng Quân chướng khống, còn có thể mỗi ngày ở nơi này của Đại Đạo Chúa Tể, giống như Vân Tiêu, hấp thu đại lượng Đại Đạo toái phiến, trọng tân chứng đạo Hỗn Nguyên! "Chẳng lẽ ta cũng phải giống như Vân Tiêu một phen, gả cho Đại Đạo Chúa Tể?" Nữ Oa nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm rối rắm.

Từ khi chứng đạo Hỗn Nguyên, trở thành Thánh Nhân lăng giá vu ức vạn vạn sinh linh chi thượng, nàng liền chưa từng nghĩ tới chuyện nam nữ.

Hiện tại, đột nhiên để nàng gả người, trong lòng có chút kháng cự.

"Mặc kệ, gả thì gả!" Nữ Oa đột nhiên hạ quyết định, trong lòng ám đạo.

Được Đại Đạo Chúa Tể coi trọng, là phúc khí của nàng.

Lại còn rối rắm nữa, nếu một hồi chọc Đại Đạo Chúa Tể không vui, chẳng phải chuyển nhãn gian, diệt đỉnh tai ương liền sẽ hàng lâm?

Lập tức.

Nữ Oa đối với Vân Tiêu truyền âm nói: "Vân Tiêu tiên tử, ta muốn gả cho Đại Đạo Chúa Tể, chúng ta cộng đồng hầu hạ Đại Đạo Chúa Tể, làm bạn tại bên cạnh ngài, ngươi có nguyện ý không?" "A?" Vân Tiêu bị Nữ Oa đột nhiên truyền âm làm cho giật nảy mình.

Nữ Oa nương nương là một trong những Tiên Thiên sinh linh, là Thánh Nhân a, cư nhiên muốn gả cho phu quân của nàng?

Chuyện này, nói ra thật đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Bất quá, phàm gian đế vương còn có vô số tần phi, huống chi phu quân là nhân vật cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể. "Nữ Oa nương nương, ta tự nhiên không có ý kiến, chỉ cần phu quân đồng ý là được." Vân Tiêu đối với Nữ Oa truyền âm nói, đồng thời lộ ra ý cười.

Nếu Nữ Oa nương nương cũng gả cho phu quân, như vậy lúc Tiệt Giáo gặp nạn, Nữ Oa nương nương cũng không có khả năng sẽ khoanh tay đứng nhìn.

Như vậy, Tiệt Giáo tương lai sẽ không sợ hãi Tứ Thánh Tam Giáo kia nữa.

Nghe xong Vân Tiêu truyền âm, Nữ Oa yên tâm lại.

Chỉ cần Vân Tiêu đồng ý, chuyện này liền dễ làm.

Lập tức, Nữ Oa chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía Chu Thanh, khuôn mặt có chút thẹn thùng, nghiêm túc mở miệng nói: "Đạo hữu,

tiểu nữ nguyện ý gả cho đạo hữu, không biết đạo hữu có nguyện ý tiếp nhận không?" "?" Nghe xong lời Nữ Oa, trên mặt Chu Thanh đột nhiên phù hiện ra một cái dấu chấm hỏi thật lớn.

Chương 56

Chuyện này... rất đột ngột nha.

Không phải đang thảo luận chuyện Thiên Đạo Thánh Nhân tự phế thánh vị sao, Nữ Huyền đột nhiên muốn gả cho hắn?

Mị lực của hắn lớn như vậy sao? "Ách, Nữ Huyền đạo hữu a, đang nói chuyện rất tốt, sao đột nhiên lại muốn gả chồng rồi?

Tiên tọa hạ hảo hảo nói chuyện a." Chu Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, mỉm cười mở miệng nói.

Lập tức, Chu Thanh liếc mắt nhìn Vân Tiêu tiên tử một cái.

Vân Tiêu tiên tử cảm thụ được ánh mắt, lập tức đôi mắt đẹp dừng lại, vội vàng mở miệng nói: "Phu quân, ta không có ý kiến!

Nữ Huyền đạo hữu xinh đẹp như vậy, phu quân đáp ứng đi mà." Vân Tiêu hiện tại trong lòng hận không thể để Nữ Oa lập tức gả cho Chu Thanh.

Như vậy, không chỉ có thêm một người mỗi ngày bồi bạn bên cạnh Chu Thanh, đồng thời Tiệt Giáo cũng nhiều ra một vị Thánh Nhân đại năng.

Nhất cử lưỡng tiện. "Nữ Huyền đạo hữu cứ ngồi xuống trước đã." Chu Thanh chậm rãi mở miệng nói, cười cười.

Không nghĩ tới tại Hồng Hoang thoát ế lại dễ dàng như vậy a.

Nhanh như vậy liền muốn lên sinh hoạt tam thê tứ thiếp rồi?

Bất quá, Nữ Huyền đạo hữu dáng dấp lại xinh đẹp như thế, so với thê tử Tiểu Vân cũng không kém cạnh.

Nếu có hai tiên nữ như vậy bồi bạn, đời này túc hĩ a!

Chu Thanh suýt chút nữa nhịn không được cười ra tiếng.

Tuy nhiên hiện tại hắn chỉ là đại năng Nhân Tiên cảnh, nhưng nữ sắc, là căn bản của nam nhân a.

Một bên Nữ Oa tự nhiên không biết ý nghĩ trong lòng Chu Thanh.

Nghe xong lời Chu Thanh, Nữ Oa cũng theo đó khuôn mặt đỏ lên, chậm rãi ngồi xuống.

Ngồi xuống xong, Chu Thanh nhìn về phía Nữ Oa, mỉm cười nói: "Nữ Huyền đạo hữu, nàng thật sự muốn gả cho ta, Chu Thanh sao?

Ta bất quá chỉ là một cái nông phu Nhân Tiên cảnh nhỏ bé mà thôi, mỗi ngày cũng phải lên núi đốn củi sống cuộc sống nghèo khổ, nếu gả cho ta, e rằng cũng phải đi theo ta chịu khổ.

Cho nên Nữ Huyền đạo hữu, hãy bình tĩnh một chút a." Chu Thanh thoại âm rơi xuống, trong lòng cũng bất đắc dĩ thán tức một tiếng.

Cũng không phải là hắn không muốn tiếp nhận Nữ Huyền đạo hữu.

Là do thực lực quá thấp kém, chỉ bất quá là Nhân Tiên cảnh mà thôi, nếu lại cưới một bà vợ tiên tử, ngày sau gặp phải tu sĩ cảnh giới cao, đối phương tâm sinh ác niệm thì phải làm sao?

Nếu tu vi cường đại một chút thì tốt rồi, cũng không đến mức lúc này do do dự dự.

Nghĩ tới đây, Chu Thanh lại nhịn không được thầm mắng một tiếng cẩu hệ thống.

Từ khi có cái hệ thống này, tuy nhiên có thể cảm thụ được mỗi ngày đều đang không ngừng trở nên mạnh mẽ, nhưng cảnh giới của hắn lại thủy chung không thể đột phá!

Hệ thống, muốn ngươi để làm gì? "Phu quân, Nữ Huyền đạo hữu

nhìn bộ dáng là thật tâm thích phu quân, chi bằng để Nữ Huyền đạo hữu gả cho chàng đi." Vân Tiêu lần nữa ở một bên mở miệng nói.

Vân Tiêu thoại âm rơi xuống, Nữ Oa cũng đồng dạng đem ánh mắt ném về phía Chu Thanh, lộ ra vẻ mong đợi.

Nếu hôm nay, bị Đại Đạo Chúa Tể cự tuyệt, vậy thì lúng túng.

Mất mặt là chuyện nhỏ, e rằng giao tình sinh ra với Đại Đạo Chúa Tể những ngày qua cũng sẽ trong nháy mắt tiêu thất hầu như không còn.

Chu Thanh thấy Vân Tiêu và Nữ Oa đều đôi mắt đẹp chớp động, đem ánh mắt ném về phía mình, không khỏi nắm chặt nắm đấm!

Cưới!

Tiên tử lão bà đẹp như thế này, hiện tại không cưới, chẳng lẽ giữ lại cho người khác được hời?

Chính đang lúc Chu Thanh vừa chuẩn bị đáp ứng.

Hốt nhiên, tiểu viện thượng không, một trận ba động có chút xuất hiện.

Thông Thiên hốt nhiên xuất hiện tại trong sân. "Nhạc phụ đại nhân đến rồi!" Nhìn thấy Thông Thiên, Chu Thanh lập tức lộ ra ý cười, mở miệng nói.

Đã thật lâu không có gặp nhạc phụ đại nhân, lâu như vậy không gặp, cũng không khỏi có chút nhớ.

Thông Thiên nghe vậy, cũng cười lớn một tiếng, mở miệng nói: "Ha ha, hiền tế, ta đến thăm các con!" Lời nói rơi xuống, Thông Thiên chậm rãi rơi xuống mặt đất, hướng về phía Chu Thanh đi tới.

Vừa rồi hắn kỳ thật đã ẩn nặc tại hư không hồi lâu.

Bởi vì vừa mới tự phế thánh vị, cần đại lượng Đại Đạo toái phiến

mới có thể di bổ thiếu hụt, sau đó dựa vào những Đại Đạo toái phiến này trọng tân chứng đạo Hỗn Nguyên chi vị, cho nên vừa mới tự phế thánh vị, liền đi tới nơi này.

Làm hắn không nghĩ tới chính là, Nữ Oa sư muội cư nhiên cũng ở trong nhà hiền tế.

Vừa rồi, càng là muốn gả cho hiền tế.

Việc này đối với hắn là hảo sự a.

Hiền tế hiện tại cưới Vân Tiêu, trở thành Tiệt Giáo cô gia, nếu Nữ Oa sư muội gả cho hiền tế, tương lai Tiệt Giáo có việc, Nữ Oa sư muội há sẽ tọa thị mặc kệ?

Hôm nay, hiền tế nhất định phải đem Nữ Oa sư muội cũng cho cưới! "Tới tới, nhạc phụ đại nhân, mau ngồi!

Nhạc phụ đại nhân, Nữ Huyền đạo hữu, các người nói chuyện trước, ta đi làm mấy món ăn ngon khoản đãi, người nhiều quá, đồ ăn trên bàn đâu có đủ." Chu Thanh lộ ra ý cười, lập tức xoay người rời đi chạy về phía hậu phòng, bắt đầu đại triển thân thủ.

Trong tiểu viện, Thông Thiên, Vân Tiêu, Nữ Oa phân biệt ngồi tại trước bàn đá.

Bên cạnh có một con nhện trắng, chính đang lười biếng phơi nắng. "Vân Tiêu, con không ngờ đã bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh!" Thông Thiên đầu tiên cảm thụ một phen tu vi ba động trên người Vân Tiêu, lập tức trên mặt lộ ra kinh hỉ chi sắc.

Nguyên bản hắn lo lắng, sau khi tự phế thánh vị, Tiệt Giáo sẽ không có Thánh Nhân che chở một đoạn thời gian, trong lúc đó nếu Nguyên Thủy và đám Tây Phương Nhị Thánh tìm tới cửa, sẽ làm cho Tiệt Giáo xuất hiện rất nhiều phiền phức.

Hiện tại Vân Tiêu cư nhiên bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh!

Lập tức làm cho thân tâm hắn buông lỏng!

Càng quan trọng hơn là, Vân Tiêu bằng vào thực lực chứng đạo Hỗn Nguyên, tự thân cảnh giới tuy nhiên lúc này mới đạt tới Hỗn Nguyên nhất trọng thiên, nhưng Thông Thiên có thể cảm giác được, dù là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Tây Phương Nhị Thánh đạt tới Hỗn Nguyên tam trọng thiên cũng chưa chắc có thể đánh thắng được Vân Tiêu!

Thông Thiên trong lòng hân hỉ vô cùng, trên mặt càng lộ ra ý cười.

Bên cạnh Vân Tiêu nghe vậy, cũng mỉm cười nói: "Phải đa tạ phu quân chỉ điểm, nếu không đệ tử cũng không có khả năng nhanh như vậy bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh." Vân Tiêu trong lòng cũng có chút cao hứng.

Lúc này, nàng hận không thể lập tức phản hồi Kim Ngao Đảo, dẫn đầu các đệ tử sát thượng Côn Luân Sơn, đem đám Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên hảo hảo thu thập một trận.

Từ khi Phong Thần lượng kiếp tin tức truyền ra đến nay, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên không thiếu lần chèn ép diệt sát Tiệt Giáo đệ tử, hiện tại nàng đạt tới Hỗn Nguyên chi cảnh, tự nhiên muốn dẫn đầu sư đệ sư muội đem thù này báo về. "Ân, bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh về sau, Tiệt Giáo ta tại Phong Thần lượng kiếp, cũng không cần sợ hãi Tứ Thánh Tam Giáo kia." Thông Thiên hài lòng gật đầu, lập tức nhìn về phía Nữ Oa, lần nữa lộ ra ý cười. "Nữ Oa sư muội, phương tài ta thấy sư muội muốn gả cho Đại Đạo Chúa Tể?

Chi bằng, ta trợ giúp Nữ Oa sư muội?" Thông Thiên thoại âm rơi xuống, Nữ Oa đôi mắt đẹp dừng lại.

Thông Thiên muốn giúp nàng?

Nếu không phải Thông Thiên đột nhiên xuất hiện, vừa rồi không

chừng Đại Đạo Chúa Tể đã đáp ứng rồi.

Bất quá tuy nhiên Nữ Oa trong lòng nghĩ như vậy, nhưng mặt ngoài tự nhiên không thể biểu hiện ra.

Lập tức Nữ Oa mỉm cười, mở miệng nói: "Để sư huynh chê cười, sư muội xác thực có ý này." "Tốt, chuyện này bao tại trên người sư huynh!" Nữ Oa lời nói vừa rơi xuống, Thông Thiên lập tức vỗ vỗ ngực, cười lớn một tiếng.

Vân Tiêu đã chứng đạo Hỗn Nguyên, Nữ Oa sau khi gả cho Đại Đạo Chúa Tể cũng sẽ đứng tại bên phía Tiệt Giáo, lại thêm hắn cái Thánh Nhân này, Tiệt Giáo có ba tôn Thánh Nhân, đối mặt Tứ Thánh Tam Giáo thì như thế nào?

Đến lúc đó trong Phong Thần lượng kiếp, xem xem đến tột cùng là đệ tử ai lên Phong Thần Bảng! "Vậy, sư muội đa tạ sư huynh." Nữ Oa nghe vậy, mỉm cười, chậm rãi mở miệng nói.

Trong lòng, lại các loại tư tự bắt đầu lưu chuyển.

Mọi người cũng không phải kẻ ngu.

Thông Thiên để nàng gả cho Đại Đạo Chúa Tể, khẳng định là muốn nàng tại Phong Thần lượng kiếp sắp tới đứng ở trận doanh Tiệt Giáo.

Thông Thiên thật sự là lo xa rồi.

Nếu thật sự gả cho Đại Đạo Chúa Tể, cùng Vân Tiêu tắc thành tỷ muội quan hệ, cuối cùng chẳng lẽ còn có thể không gia nhập Tiệt Giáo trận doanh sao?

Thông Thiên trong lòng cũng các loại tiểu tâm tư đang lưu chuyển.

Một bên khác, Chu Thanh bưng một bàn lớn món ngon chậm rãi đi ra. "Nhạc phụ đại nhân, Nữ Huyền đạo hữu, nếm thử thức ăn ta làm!

Đúng rồi, còn có một ít trái cây." Đem thức ăn đặt lên bàn đá xong, Chu Thanh theo đó mỉm cười nói. "Đa tạ hiền tế!" "Đa tạ đạo hữu!" Nữ Oa cùng Thông Thiên nhao nhao nói lời cảm tạ, sau đó nhẹ nhàng ngửi thức ăn trên bàn, lập tức thần hồn run lên!

Cảnh giới của Đại Đạo Chúa Tể lại tăng lên!

Tăng lên không ít!

Chương 57

Dĩ vãng, cần phải đem những thức ăn này ăn vào, mới có thể hấp thu trong đó ẩn chứa Đại Đạo toái phiến.

Nhưng hiện tại, những món ăn trước mắt này chỉ là tỏa ra từng luồng hương khí cũng đã ẩn chứa Đại Đạo toái phiến!

Đẳng cấp thực lực này, khủng bố thao thiên! "Ta nếm thử linh quả trước xem sao." Thông Thiên nhìn trái cây màu sắc diễm lệ, tâm thần dao động, vội vàng cầm một cái trái cây, bỏ vào trong miệng.

Ngay sau đó, trái cây trực tiếp hóa thành một đoàn tinh hoa tràn ngập thần vận, từ trên xuống dưới, dung nhập vào trong thần hồn Thông Thiên!

Trong nháy mắt, Thông Thiên liền cảm thấy cả người tại thời khắc này thần thanh khí sảng, nguyên thần một trận thư thản, tam hồn thất phách, thậm chí chân linh của hắn tại lúc này đều phảng phất như được cực hạn thăng hoa! "Hỗn Độn Linh Quả!

Không phải Hỗn Độn Linh Quả bình thường, những linh quả này trong đó ẩn chứa hiền tế tất sinh đối với Tam Thiên Hỗn Độn Đại Đạo cảm ngộ, đây là Hỗn Độn Linh Quả cấp bậc vô thượng chí bảo!" Thông Thiên trong lòng hãi nhiên một tiếng, vô cùng chấn kinh.

Ngay sau đó, hắn lại phục dụng một viên Hỗn Độn Linh Quả.

Sát na gian, đạo thương do trước đó tự phế thánh vị mang lại tại thời khắc này toàn bộ khôi phục như lúc ban đầu, đạo cơ của cả người cũng tại lúc này toàn bộ bị Đại Đạo thần vận trong Hỗn Độn Linh Quả điền sung hoàn tất!

Đối với Đại Đạo lĩnh ngộ cũng càng thêm thâm hậu một tầng!

"Ngô cảm giác, ngày ngô chứng đạo Hỗn Nguyên, không xa!" Thông Thiên trong lòng ám đạo, thanh âm run rẩy không thôi.

Phải biết rằng, hắn mới vừa vặn tự phế thánh vị a.

Nếu là tầm thường tu sĩ, như Nguyên Thủy, Chuẩn Đề các loại Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu tự phế thánh vị mà nói, chỉ riêng Đại Đạo thương thế, cũng cần khôi phục vô tận tuế nguyệt.

Càng đừng đề cập đến chuyện trọng tân chứng đạo Hỗn Nguyên.

Lúc này, hắn chỉ ăn hai viên linh quả, liền trong nháy mắt đem tự thân đạo cơ cùng đạo thương toàn bộ tu phục hoàn tất, lại từ trong Hỗn Độn Linh Quả hấp thu vô tận Đại Đạo toái phiến.

Hắn tin tưởng, không dùng được bao nhiêu thời gian, liền có thể trọng tân chứng đạo Hỗn Nguyên. "Hiền tế của ngô, thực lực thật sự là khủng bố thao thiên!" Tâm tư lưu chuyển, Thông Thiên trong lòng nhịn không được thốt lên.

Thực lực của hiền tế e rằng đã siêu hồ hắn lý giải.

Một bên khác, nhìn bộ dáng vẻ mặt hưởng thụ của Thông Thiên, Nữ Oa cũng lộ ra vẻ ý động, sau đó nhịn không được cầm một mai Hỗn Độn Linh Quả, ăn xuống.

Nào ngờ, một viên linh quả xuống bụng, quả thực không được rồi.

Trong nháy mắt, Nữ Oa liền cảm thấy cả người cao thấp một trận thư thản, chân linh tại một cái chớp mắt nhận được tẩy luyện, tam hồn thất phách bị vô tận Đại Đạo chí lý ẩn chứa trong linh quả tư nhuận, cả cỗ thánh thể đều tại lúc này cực hạn thăng hoa!

Ngay sau đó, nàng cảm giác thể nội ức vạn vạn đa nguyên vũ trụ tế bào tại lúc này bị tẩy địch một lần, nguyên bản một mảnh tạp niệm trong đạo tâm, tại lúc này cũng bị cỗ tinh hoa kia quét sạch sẽ, đạo tâm minh ngộ, thông triệt minh tịnh! "Linh quả này, lại thần diệu như

thế!" Nữ Oa trong lòng nhịn không được tán thán một tiếng.

Không hổ là Đại Đạo Chúa Tể, xuất thủ đại khí, tùy tiện lấy ra trái cây khoản đãi khách nhân đều là thử đẳng vô thượng thánh vật, quả thực làm người bên cạnh ghen tị.

Lập tức, Nữ Oa sau khi ăn xong linh quả, gắp một miếng thức ăn bên cạnh, bỏ vào trong miệng, ánh mắt càng thêm sáng ngời.

Cùng nàng tưởng tượng đồng dạng, Đại Đạo toái phiến ẩn chứa trong thức ăn so với trước kia càng thêm nồng đậm hơn rất nhiều.

Chỉ một miếng thức ăn, liền để nàng cảm giác cả người tại thời khắc này hoán nhiên nhất tân, phảng phất sinh mệnh tái tạo, sinh cơ toả sáng, đạt được trùng sinh!

Vân Tiêu nhìn dị tượng trên người Thông Thiên và Nữ Oa, mỉm cười, không cho là đúng.

Những linh quả và thức ăn này, nàng mỗi ngày đều ăn đến ngán.

Nếu không thì nàng cũng không có khả năng nhanh như vậy chứng đạo Hỗn Nguyên. "Nhạc phụ đại nhân, Nữ Huyền đạo hữu, không cần cùng ta khách khí, cứ việc hưởng dụng." Chu Thanh khách khí nói.

Loại quả này trong hậu viện hắn có rất nhiều, nếu để một mình hắn ăn, ăn cái mười vạn tám vạn năm cũng ăn không hết.

Nhìn bộ dáng, nhạc phụ đại nhân cùng Nữ Huyền đạo hữu đảo ngược lại rất thích ăn.

Vừa vặn để hai người bọn họ giúp tiêu diệt bớt.

Tại sau khi Nữ Oa và Thông Thiên không màng hình tượng điên cuồng càn quét một phen, Thông Thiên lập tức nhìn về phía Chu Thanh, chậm rãi cười nói: "Hiền tế a, thực không dám giấu giếm, vị

Nữ Huyền đạo hữu này, là sư muội của ta." "Sư muội ta đã nguyện ý gả cho hiền tế, hiền tế liền tiếp nhận đi.

Sở vị trường huynh như phụ, ta hôm nay liền đem Nữ Huyền hứa phối cho ngươi, có Tiểu Vân ở một bên làm chứng chuyện này, hiền tế, vọng đừng cự tuyệt a." Thông Thiên thoại âm rơi xuống, Nữ Oa khuôn mặt sững sờ.

Lập tức trong đôi mắt đẹp, chớp động điểm điểm tinh quang, mỹ lệ lộng lẫy.

Chu Thanh nghe xong lời Thông Thiên, trong lòng lập tức khựng lại.

Chuyện này... lại rất đột ngột a.

Không nghĩ tới Nữ Huyền đạo hữu lại là sư muội của nhạc phụ đại nhân.

Đã có một tầng quan hệ như vậy tại, thế thì cũng không tiện cự tuyệt.

Hắn cùng nhạc phụ đại nhân quan hệ tốt như vậy, tình cảm cùng Tiểu Vân cũng cực kỳ hòa mục, huống chi Nữ Huyền đạo hữu lại sinh đẹp như thế, nhìn cũng không giống người xấu.

Hắn cũng không có lý do gì không đáp ứng a.

Nghĩ tới đây, Chu Thanh mỉm cười, mở miệng nói: "Thành!

Ta nguyện ý cưới Nữ Huyền đạo hữu làm vợ!" Lời nói rơi xuống.

Thông Thiên, Vân Tiêu sắc mặt lập tức vui mừng.

Sự tình rốt cục thành!

Nữ Oa trong lòng cũng hân hỉ, đồng thời lại có chút phức tạp.

Không nghĩ tới nàng cũng sẽ có một ngày gả chồng như thế này.

Đột nhiên trong lòng có chút loạn cào cào.

Bất quá có thể gả cho Đại Đạo Chúa Tể, cũng là phúc khí của nàng, tìm được một nơi quy túc tốt.

Lập tức, Nữ Oa khuôn mặt đỏ lên, nhìn về phía Thông Thiên, chậm rãi mở miệng nói: "Sư huynh, đã sư muội ta gả cho phu quân, sư huynh hiện tại liền đem giá trang (của hồi môn) lấy ra tặng cho phu quân đi." Nữ Oa thoại âm rơi xuống, ý cười trên mặt Thông Thiên trong nháy mắt cứng đờ.

Khuôn mặt cũng hơi co quắp, không nghĩ tới Nữ Oa lúc này lại hố chết hắn.

Lập tức Thông Thiên lắc đầu, mỉm cười, vung tay lên.

Một kiện linh bảo xuất hiện trong tay hắn. "Hiền tế, Xuyên Tâm Tỏa này liền coi như giá trang của sư muội, tặng cho hiền tế." Lời nói rơi xuống.

Thông Thiên đem Xuyên Tâm Tỏa đưa tới trong tay Chu Thanh.

Bên cạnh, Nữ Oa thấy Thông Thiên đem Xuyên Tâm Tỏa lấy ra, không khỏi lộ ra một tia cười ý.

Sư huynh ngược lại không nhỏ mọn.

Xuyên Tâm Tỏa là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có hình dạng khóa trường mệnh, thân khóa màu vàng kim, hai bên khắc Thiên Đạo minh văn, dưới khóa có ba sợi dây xích bạch ngọc.

Bảo vật này một khi tế xuất, ba sợi dây xích bạch ngọc lập tức phóng thích chín sợi dây xích hắc ngọc, sau khi thi triển, đỉnh thượng tam hoa của đối phương đều diệt, hung trung ngũ khí đều tiêu, tam hồn thất phách và ngũ tạng lục phủ cũng sẽ bị lao lao khóa chặt động đậy không được.

Người trúng chiêu sẽ thống khổ dị thường, cầu sinh không được, cầu tử không xong, dù là Đại La Kim Tiên đắc đạo nhiều năm cũng khó thoát kiếp nạn này.

Bảo vật này tặng cho Đại Đạo Chúa Tể, cũng miễn cưỡng đủ tư cách làm giá trang. "Cái khóa này rất xinh đẹp, ta liền đeo cho Nữ Huyền nhé." Chu Thanh cười cười, tiếp lấy Xuyên Tâm Tỏa, liền chậm rãi đi đến gần Nữ Oa, vươn hai tay, chuẩn bị đeo cho nàng.

Cảm thụ khí tức cùng động tác của Chu Thanh, Nữ Oa hô hấp trì trệ, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Ngay sau đó, Chu Thanh đem Xuyên Tâm Tỏa chậm rãi đeo lên cái cổ ngọc ngà của Nữ Oa.

Nữ Oa lúc này thẹn thùng vô cùng, có chút không có ý tứ.

Tuy rằng tồn tại vô tận tuế nguyệt, nhưng hôm nay, đây là lần đầu tiên nàng cùng khác giới tiếp xúc thân mật như vậy.

Loại cảm giác này, là lạ.

Nhưng, nàng tịnh không có phản cảm với loại cảm giác này.

Ngược lại, rất thích loại cảm giác này. "Nguy rồi, chẳng lẽ đây là cái gọi là thích trong miệng phàm nhân?" Nữ Oa trong lòng chấn động.

Ngay sau đó, Nữ Oa hốt nhiên nghĩ đến, theo đó thích nhiên. "Định nhiên là Đại Đạo Chúa Tể tại trong hồng trần đạt tới vạn đạo quy nhất, phản phác quy chân vô thượng cảnh giới, cùng vạn vật giữa thiên địa đều cực kỳ thân thiết, cho nên ta mới có thể nảy sinh cảm giác như vậy." Nữ Oa trong lòng tự mình an ủi, phản chính nàng sẽ không tin tưởng, chính mình sẽ đột nhiên thích người khác.

Lập tức, Nữ Oa hốt nhiên vung tay lên, một kiện bảo vật xuất hiện tại trong tay nàng. "Phu quân, vật này coi như một chút tâm ý của ta, tặng cho phu quân đi." Nữ Oa đôi mắt đẹp chớp động, đem cái đỉnh

nhỏ màu vàng trong tay đưa tới trên tay Chu Thanh.

Bên cạnh, Thông Thiên thấy đỉnh nhỏ màu vàng, lập tức sắc mặt dừng lại.

Càn Khôn Đỉnh!

Một trong Thập đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là đỉnh cấp phòng ngự chí bảo, chỉ cần là bảo vật luyện chế trong đỉnh, đều có thể từ Hậu Thiên hóa thành Tiên Thiên, bảo vật này từng được Nữ Oa dùng để luyện đá vá trời.

Không nghĩ tới Nữ Oa ngay cả vật này đều bỏ được tặng ra. "Cái đỉnh nhỏ này nhìn không tệ, có thể dùng để nấu cơm." Chu Thanh tiếp nhận Càn Khôn Đỉnh, cẩn thận dò xét, híp híp mắt, lộ ra một tia cười ý.

Cái đỉnh này kim quang chói lọi, hoa lệ vô cùng, tuy nhiên bề ngoài đẹp mắt, nhưng trong tay hắn, cũng chỉ có thể dùng làm một cái công cụ đựng cơm mà thôi.

Chương 58

"Tốt, vậy vật này cho phu quân sau này dùng nấu cơm." Nữ Oa trên khuôn mặt tinh xảo lộ ra nụ cười xán lạn.

Càn Khôn Đỉnh tuy là Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng trong mắt Đại Đạo Chúa Tể kỳ thật cùng phế đồng lạn thiết không có gì khác biệt, có thể làm công cụ nấu cơm cho phu quân, là vinh hạnh của nó.

Bên cạnh Thông Thiên thấy thế, nhịn không được lắc đầu.

Tuy nhiên đối với một màn này nhìn lắm thành quen, tập mãi thành thói quen rồi, nhưng lúc này trong lòng vẫn nhịn không được thán tức một tiếng.

Đó chính là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Đỉnh a, ở chỗ hiền tế, lại trở thành một cái công cụ nấu cơm?

Cũng quá lãng phí đi?

Chà đạp thần vật a!

Lập tức.

Mọi người lần nữa ngồi xuống.

Bất quá lần này, quan hệ cùng vị trí ngồi của mọi người đều đã cải biến.

Nữ Oa và Vân Tiêu một trái một phải, ngồi tại hai bên Chu Thanh, Thông Thiên ngồi đối diện Chu Thanh. "Ai, nhân sinh thật sự là mộc mạc không hoa, khô khan vô vị." Chu Thanh nhìn hai bà vợ tiên tử bên người, không khỏi cảm khái một tiếng.

Không nghĩ tới một cái nông phu Nhân Tiên cảnh nho nhỏ, cũng có

một ngày này.

Tả ôm hữu ấp, đều là hai bà vợ cấp bậc tiên tử.

Cuộc sống bậc này, những đại thần thông giả cao cao tại thượng kia cũng chưa chắc có thể sở hữu a?

Bên cạnh, Vân Tiêu, Nữ Oa, Thông Thiên nghe xong một câu nói này của Chu Thanh, đều trong lòng nhao nhao chấn động!

Câu nói này của Đại Đạo Chúa Tể là có ý gì?

Nhân sinh thật sự là mộc mạc không hoa, khô khan vô vị?

Chẳng lẽ Đại Đạo Chúa Tể tại trong hồng trần cảm ngộ căn bản của thiên địa, đi đến tận cùng của phản phác quy chân?

Hoặc là, Đại Đạo Chúa Tể đã tìm được ý nghĩa tu hành cả đời của tu sĩ?

Không hổ là Đại Đạo Chúa Tể.

Tùy tiện một câu nói, lại có triết lý như thế, làm cho người ta vừa hồi vị vô cùng, lại cảm giác cao thâm mạc trắc.

Lập tức.

Thông Thiên hốt nhiên nghĩ đến, nhìn về phía Chu Thanh, cười nói: "Hiền tế a, lần trước ngô đem Tiểu Vân gả cho ngươi, hiền tế tặng sính lễ là bức tranh thủy mặc kia.

Lần này Nữ Huyền cũng bị ngô gả cho ngươi, hiền tế chuẩn bị muốn tặng sính lễ gì đây?" Thông Thiên thoại âm vừa rơi xuống, Chu Thanh sắc mặt dừng lại.

Suýt chút nữa quên mất, cưới vợ, phải tặng sính lễ chuyện này.

Nhưng hiện tại trong tiểu viện, nghèo rớt mùng tơi a.

Cùng lần trước đồng dạng, cả cái sân này, có khả năng đáng tiền

nhất chính là cá nhân tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên này.

Nghĩ tới đây, Chu Thanh chậm rãi mở miệng nói: "Nhạc phụ a, người cũng biết tình huống trong nhà tiểu tế, nào có vật kiện gì đáng tiền làm sính lễ.

Như vậy đi, giống lần trước, nhạc phụ mặc kệ nhìn trúng thứ gì trong viện tử của tiểu tế, cứ việc cầm đi là được, tùy tiện chọn!" Chu Thanh thoại âm rơi xuống, Thông Thiên lập tức trong lòng vui vẻ.

Chính là chờ câu nói này a.

Lần trước từ chỗ hiền tế chọn một bức tranh thủy mặc mang về.

Bức tranh thủy mặc kia không chỉ làm cho hắn được lợi ích không nhỏ, càng làm cho môn hạ những thân truyền đệ tử kia cũng nhao nhao hoạch đắc chỗ tốt ý không ngờ được!

Cuối cùng càng làm cho Đa Bảo lĩnh ngộ ra một khỏa Phật tâm.

Thậm chí, trong đại chiến với Hồng Quân, bức tranh thủy mặc phổ thông kia cùng Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp trong tay Hồng Quân uy lực bất phân thắng bại!

Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp chính là Hỗn Độn Chí Bảo!

Có thể tưởng tượng, bức tranh thủy mặc của hiền tế đến tột cùng khủng bố cỡ nào.

Mà bức tranh thủy mặc đó, cũng chỉ bất quá là một bức tranh cực kỳ phổ thông trong viện tử của hiền tế mà thôi.

Hiện tại hiền tế lại cho hắn một cơ hội chọn lựa bảo vật, làm sao hắn có thể không kích động?

Lập tức, Thông Thiên vội vàng nhìn về phía Chu Thanh mở miệng nói: "Hiền tế, các con cứ từ từ ăn, ta bên này không khách khí a." Nói xong, Thông Thiên liền đi vào trong viện lạc, bắt đầu chọn lựa.

Chu Thanh thấy một màn này, cũng bất đắc dĩ cười cười, cảm thán liên liên.

Nhạc phụ thật sự là một người tâm thiện, xưa nay không quan tâm gia cảnh bần hàn.

Lần trước tùy tiện vẽ một bức tranh phổ thông, nhạc phụ đều nguyện ý làm sính lễ thu nhận.

Từ đó có thể thấy được, nhạc phụ tịnh không phải là một người ham giàu chê nghèo.

Chính đang lúc Chu Thanh trong lòng tư lự, bên cạnh Nữ Oa nhìn Thông Thiên chính đang trong viện lạc tứ xứ chọn đồ, khuôn mặt theo đó dừng lại.

Trước đó nàng còn hiếu kỳ, bức tranh thủy mặc của Thông Thiên có thể đối kháng Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp kia, đến tột cùng là từ chỗ nào của Đại Đạo Chúa Tể xin được.

Nguyên lai là sính lễ Đại Đạo Chúa Tể tặng khi Vân Tiêu gả cho Đại Đạo Chúa Tể lúc trước!

Hiện tại.

Nàng gả cho Đại Đạo Chúa Tể, sính lễ này lẽ ra phải cho nàng... không nghĩ tới cư nhiên bị Thông Thiên chặn mất.

Nữ Oa lập tức trong lòng tức giận, nhưng lúc này cũng không tiện nói, chỉ có thể đôi mi thanh tú nhướng lên, hung hăng trừng mắt liếc Thông Thiên một cái.

Ngay sau đó, Nữ Oa nhìn về phía Chu Thanh, chậm rãi mở miệng nói: "Phu quân, có một chuyện ta vẫn luôn không hiểu, muốn hỏi phu quân, nhưng ta sợ nói ra, phu quân lại sẽ tức giận, cho nên..." Nữ Oa do do dự dự mở miệng nói, thanh âm kiều nhược vô cùng.

Bên cạnh, Chu Thanh nghe vậy, mỉm cười, khoát tay áo nói: "Tiểu Huyền a, cứ hỏi đi, trong Hồng Hoang, không có chuyện gì phu quân ta không biết!" Chu Thanh thoại âm rơi xuống, Nữ Oa khuôn mặt hơi khựng lại.

Đường đường Oa Hoàng, Thánh Nhân Nữ Oa, bị gọi là...

Tiểu Huyền?

Bất quá, Nữ Oa chuyển niệm nghĩ nghĩ, theo đó thích nhiên.

Đại Đạo Chúa Tể có thể xưng hô như vậy, kia đại biểu cho việc nàng đã chiếm được Đại Đạo Chúa Tể niềm vui, cùng Đại Đạo Chúa Tể quan hệ càng gần thêm một bước.

Nghĩ tới đây, Nữ Oa trong lòng vui vẻ.

Lập tức, Nữ Oa nhìn về phía Chu Thanh, chậm rãi mở miệng nói: "Phu quân, ta nhớ lần trước chàng nói, trong Phong Thần lượng kiếp vị lai, Thông Thiên Thánh Nhân dùng sức một mình đối mặt bốn vị Thánh Nhân.

Như vậy, vị Thánh Nhân cuối cùng là Nữ Oa đi đâu rồi, chẳng lẽ không nhập vào vô lượng lượng kiếp sao?" Nữ Oa thoại âm rơi xuống, trong lòng lập tức khẩn trương.

Bởi vì Phong Thần lượng kiếp sắp đến, cho nên nàng cũng không cách nào thôi diễn thiên cơ tương lai, cũng nhìn không thấy vận mệnh vị lai.

Đối mặt Phong Thần lượng kiếp sự kiện này, bởi vì tọa hạ không có đệ tử quan hệ, cho nên nàng tự nhiên cũng sẽ không tham dự vào trong đó.

Cho nên, vô lượng lượng kiếp, tự nhiên hẳn là trí thân sự ngoại.

Nhưng, nhìn không thấy thiên cơ vị lai, cho nên trong lòng nàng có

chút lo lắng.

Bởi vậy lúc này, mới tuân vấn một phen, vô lượng lượng kiếp vị lai, đến tột cùng có đem nàng liên lụy vào trong đó hay không, cùng Nữ Oa có hay không nhân quả.

Theo Nữ Oa thoại âm rơi xuống, Vân Tiêu đồng dạng cũng đem ánh mắt ném về phía Chu Thanh.

Nàng cũng hiếu kỳ, trong thiên địa đại thế vị lai, Nữ Oa đến tột cùng có bị liên lụy vào trong đó hay không.

Bên cạnh, Chu Thanh nghe vậy, cười cười.

Lập tức Chu Thanh đem chén rượu trong tay nhẹ nhàng buông xuống, mở miệng nói: "Vô lượng lượng kiếp, sáu vị Thánh Nhân không ai có thể trí chi độ ngoại.

Nữ Oa tự nhiên cũng bị liên lụy vào trong đó." Theo lời nói của Chu Thanh rơi xuống một nháy mắt, Nữ Oa trong lòng run lên.

Rõ ràng tọa hạ không có đệ tử, vì sao cũng bị liên lụy tại trong đó?

Chẳng lẽ, tân mật cùng tính kế trong Phong Thần lượng kiếp, viễn viễn so với nàng tưởng tượng còn muốn rắc rối phức tạp hơn?

Vân Tiêu cũng lộ ra thần sắc nghi hoặc, trong đôi mắt đẹp mang theo ta hứa kinh ngạc.

Lúc trước trong Tử Tiêu Cung, khi Hồng Quân tuyên bố chuyện Phong Thần Bảng, trong Thiên Đạo Lục Thánh, chỉ có Nữ Oa không có đệ tử.

Nàng tự nhiên sẽ không bị dính dáng vào vô lượng lượng kiếp.

Nhưng phu quân vì sao lại nói, Nữ Oa cũng cùng vô lượng lượng kiếp có nhân quả đây?

Nhìn hai nàng đều nhao nhao nhìn mình, Chu Thanh mỉm cười, lập

tức mở miệng nói: "Tính kế giữa các Thánh Nhân còn viễn viễn phức tạp hơn so với ta tưởng tượng.

Nữ Oa tuy nhiên tọa hạ không có đệ tử, nhưng cũng không đại biểu sau này Hồng Quân và Nguyên Thủy sẽ không tính kế.

Cuối cùng bởi vì Hồng Quân và Nguyên Thủy tính kế, Nữ Oa cùng vô lượng lượng kiếp cũng sinh ra nhân quả, bị liên lụy vào trong đó." Nữ Oa ở một bên nghe xong một phen lời nói này, lập tức không cách nào tiếp tục bình tĩnh được nữa.

Tọa hạ không có đệ tử, cũng sẽ bị Hồng Quân và Nguyên Thủy tính kế?

Cuối cùng, cũng bị dính dáng vào vô lượng lượng kiếp kia?

Đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? "Phu quân, kia Hồng Quân và Nguyên Thủy đến tột cùng tính kế Nữ Oa như thế nào a?" Nữ Oa nhịn không được kéo kéo y phục Chu Thanh, tuân vấn nói.

Trong đôi mắt đẹp, tràn ngập vẻ nghi hoặc.

Chương 59

Nàng nghĩ mãi, cũng không minh bạch, đến tột cùng bị tính kế vào trong Phong Thần lượng kiếp như thế nào. "Được được được, ta giảng cho nàng nghe chuyện gì xảy ra." Chu Thanh cười cười, lắc đầu, sủng nịch xoa xoa đầu Nữ Oa, lập tức chậm rãi mở miệng nói: "Đầu tiên, Hồng Quân trù hoạch trận Phong Thần lượng kiếp này, trừ việc vì Hạo Thiên Thiên Đình bổ sung thần vị ra, cũng đồng thời mượn nhờ trận lượng kiếp này, đem Hồng Hoang đánh nát, để hắn từ trong Thiên Đạo tránh thoát ra." "Nhưng, Hồng Hoang há lại dễ đánh nát như vậy?

Nhất định phải Thiên Đạo Lục Thánh toàn bộ xuất thủ mới có khả năng, cho nên Hồng Quân liền bức bách hộ pháp đồng tử Linh Châu Tử của Nữ Oa Thánh Nhân nhập cục, một khi Linh Châu Tử nhập kiếp, đến lúc đó Nữ Oa không có khả năng không bị liên lụy vào trong Phong Thần lượng kiếp, đây liền là đạo tính kế thứ nhất Nữ Oa phải chịu." Nghe xong lời Chu Thanh, Nữ Oa lập tức hít sâu một hơi.

Trên khuôn mặt, phù hiện ra vẻ chấn động.

Trong lòng lúc này cũng đang không ngừng chấn động.

Bởi vì, Chu Thanh nói toàn bộ đều là thật, không có một câu vọng ngôn.

Trước đây không lâu, Hồng Quân xác thực đi Oa Hoàng Cung của nàng một chuyến, để hộ pháp đồng tử Linh Châu Tử của nàng cũng nhập Phong Thần lượng kiếp.

Bất quá, tuy nhiên nàng bị ép đồng ý để Linh Châu Tử nhập kiếp, nhưng nàng cũng làm một ít thủ đoạn.

Bởi vì lo lắng Linh Châu Tử cuối cùng sẽ bị đưa lên Phong Thần

Bảng, cho nên nàng tịnh không có để Linh Châu Tử trực tiếp xuống núi, tham dự vào tranh đấu giữa Tiệt Giáo và Xiển Giáo, mà để Linh Châu Tử chuyển thế, lấy thân phận ấu đồng gia nhập vào trong lượng kiếp.

Như vậy, Linh Châu Tử thân ấu đồng tại trong Phong Thần lượng kiếp cũng tịnh không quá dẫn người chú ý, cũng có thể tránh đi một kiếp, sẽ không bị đưa lên Phong Thần Bảng.

Nàng đã đem tương lai Linh Châu Tử quy hoạch tốt như vậy, làm sao còn sẽ bị dính dáng vào trong Phong Thần lượng kiếp?

Chính đang lúc Nữ Oa nghi hoặc trong lòng, Chu Thanh tiếp tục bắt đầu giải thích: "Nữ Oa vì để cho Linh Châu Tử không bị cuốn vào trong sát kiếp lên Phong Thần Bảng, cho nên để Linh Châu Tử chuyển thế trùng sinh, nhưng, lại không có phòng bị tầng tính kế thứ hai của Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Nữ Oa." "Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi tính ra nơi sinh của Linh Châu Tử, liền lập tức phái ra Thái Ất Chân Nhân trong Thập Nhị Kim Tiên xuống núi thu Linh Châu Tử làm đồ đệ.

Như vậy, Linh Châu Tử bái nhập Xiển Giáo, cũng chẳng khác nào Xiển Giáo cùng Nữ Oa sinh ra nhân quả, tương lai Nữ Oa cũng tất nhiên sẽ đứng tại trận doanh Xiển Giáo đối kháng Tiệt Giáo." "Có thể nói, Linh Châu Tử xuống núi là tính kế của Hồng Quân đối với Nữ Oa, Linh Châu Tử bái nhập Xiển Giáo, là tính kế của Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Nữ Oa." Chu Thanh nói xong một phen lời nói này, khẽ than thở một tiếng.

Có chút bất đắc dĩ.

Vừa rồi trong ngôn ngữ nói Linh Châu Tử, chính là Na Tra trong hậu thế.

Bản thể của Na Tra là Linh Châu Tử tọa hạ Nữ Oa, tương lai tối

thiểu cũng có thể đạt tới Thái Ất Kim Tiên cảnh giới.

Đáng tiếc tại dưới trùng trùng tính kế của Hồng Quân và Nguyên Thủy, cuối cùng bất đắc dĩ trở thành một tôn Chính Thần Thiên Đình, chịu Hạo Thiên chưởng khống.

Theo Chu Thanh thoại âm rơi xuống, cả cái sân tại thời khắc này yên tĩnh trở lại.

Nữ Oa trong lòng lúc này nhấc lên kinh đào hải lãng.

Nguyên bản, nàng cho rằng bởi vì tọa hạ không có đệ tử quan hệ, có thể không bị cuốn vào trong Phong Thần lượng kiếp.

Nhưng không nghĩ tới, nàng xem thường tính kế của Hồng Quân và Nguyên Thủy rồi.

Hai gia hỏa này tính kế một tầng lại so với một tầng thâm sâu, trực tiếp đem nàng tính kế gắt gao.

Nếu như hôm nay nàng không hỏi thăm những chuyện này, e rằng thật sự sẽ tại dưới sự chưởng khống của Hồng Quân và Nguyên Thủy, trở thành một con khôi lỗi, từng bước từng bước đứng tại Xiển Giáo trận doanh.

Hơn nữa, còn sẽ liên lụy đệ tử của nàng, Linh Châu Tử tiến vào Phong Thần Bảng.

Bên cạnh.

Vân Tiêu cũng đôi mắt đẹp ngưng kết, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Không nghĩ tới, tính kế giữa các Thánh Nhân, so với nàng tưởng tượng đều muốn hung hiểm vạn phần.

Sở vị thiên hạ vân vân chúng sinh giai vi kỳ tử (đều là quân cờ), chỉ có Thánh Nhân mới là người chưởng khống toàn cục. "Ai, không nghĩ tới Nữ Oa cuối cùng cũng sẽ bị cuốn vào Phong Thần lượng

kiếp." Nữ Oa trong lòng ngàn vạn tư tự không ngừng lưu chuyển, sau đó cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài. "Nói cho cùng, đều là do quan hệ giữa các Thiên Đạo Thánh Nhân, Nữ Oa sẽ lạc vào kết cục này, cũng bởi vì nàng chứng đạo cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, chịu Thiên Đạo và Hồng Quân chưởng khống, cho nên nàng căn bản không cách nào cải biến vận mệnh bản thân." Chu Thanh lắc đầu, trong lòng lúc này cũng cảm khái vạn thiên.

Trong Hồng Hoang, Thánh Nhân, tại trong mắt Hồng Quân và Thiên Đạo, cuối cùng cũng là quân cờ, mặc người bài bố a.

Chu Thanh thoại âm rơi xuống một nháy mắt, Nữ Oa khuôn mặt sững sờ.

Nàng minh bạch ý tứ của phu quân rồi.

Phu quân là muốn để nàng tự phế thánh vị, thoát khỏi Hồng Quân và Thiên Đạo khống chế!

Cũng đúng, phu quân là nhân vật cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, là vô thượng tồn tại.

Thân là thê tử Đại Đạo Chúa Tể, lại ỷ lại vào Hồng Quân và Thiên Đạo thành thánh, chịu Thiên Đạo và Hồng Quân chưởng khống.

Nàng cảm thấy không thích hợp, phu quân cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Trong phàm trần, lại có nam tử nào có thể nhẫn chịu nữ nhân của mình sinh sinh thế thế chịu người khác chưởng khống?

Nghĩ tới đây, Nữ Oa lập tức lộ ra vẻ chợt hiểu.

Lập tức Nữ Oa chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía Chu Thanh, mở miệng nói: "Phu quân, ta về nhà một chuyến trước, có chút chuyện muốn làm, hơn nữa ta muốn dọn tới đây ở, cũng phải thu dọn đồ đạc, cho nên ta đi trước." "Mặt khác phu quân không cần tiễn ta, ta sẽ đi

nhanh về nhanh." Nữ Oa thoại âm rơi xuống, Chu Thanh nghe vậy, gật đầu.

Nữ nhi gả chồng rồi, quay về bẩm báo phụ mẫu một tiếng, thu dọn đồ đạc chuyển tới, cũng là một chuyện hết sức bình thường.

Lập tức Chu Thanh gật đầu, mở miệng nói: "Vậy chú ý an toàn a.

Đúng rồi, để Tiểu Hắc đi theo nàng một chuyến đi, gia hỏa này gần đây cũng đột phá Địa Tiên cảnh giới, có nó tại cũng an toàn hơn rất nhiều." Chu Thanh nghĩ nghĩ, lập tức gọi Tiểu Hắc tới.

Mình đưa Tiểu Huyền về, không bằng để Tiểu Hắc đưa Tiểu Huyền về.

Tiểu Hắc đã đạt tới Địa Tiên cảnh giới, để nó đưa còn an toàn hơn hắn đưa nhiều.

Một bên khác, Nữ Oa nghe vậy, trong lòng lập tức ấm áp.

Phu quân đây là đang quan tâm nàng sao?

Cư nhiên để một con yêu thú cấp bậc Đại Đạo đưa nàng trở về.

Lập tức.

Nữ Oa khuôn mặt đỏ lên.

Sau đó, Nữ Oa nhìn về phía Chu Thanh, gật đầu, mở miệng nói: "Tốt, phu quân chờ ta, ta sẽ mau chóng quay lại." Ngay sau đó.

Nữ Oa mang theo Tiểu Hắc rời đi.

Chu Thanh nhìn Nữ Oa cùng Tiểu Hắc biến mất trong tầm mắt, lắc đầu, lập tức tại bên cạnh Vân Tiêu ngồi xuống. "Ai, cũng không biết Tiểu Huyền có gặp nguy hiểm hay không a." Chu Thanh thán tức một tiếng, bên cạnh Vân Tiêu nghe vậy, khuôn mặt tinh xảo lộ ra ý cười, mở miệng nói: "Yên tâm đi, Nữ Huyền tỷ tỷ sẽ không có nguy hiểm đâu." Nữ Oa là một trong Thiên Đạo Lục Thánh, có thể có nguy

hiểm mới là lạ.

Một bên khác.

Trong hỗn độn vô tận.

Oa Hoàng Cung.

Ngật lập tại cửu thiên chi thượng, Nữ Oa, ánh mắt sậu nhiên gian mở ra, một đạo thanh âm băng lãnh, vang vọng khắp cả Hồng Hoang: "Ngô, Nữ Oa, hôm nay tự phế thánh vị, trả lại Thiên Đạo sở tứ dư một luồng Hồng Mông Tử Khí!" Theo Nữ Oa thoại âm rơi xuống.

Cả Hồng Hoang lập tức oanh động! "Thánh nhân Nữ Oa cũng tự phế Thánh vị?" Trong thế giới Hồng Hoang, ức vạn sinh linh sau khi nghe xong giọng nói băng lãnh kia, tâm thần lập tức run lên bần bật!

Từng tiếng hít khí lạnh vang lên khắp nơi!

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tiệt Giáo Thông Thiên Giáo Chủ vừa mới tự phế Thánh vị không bao lâu, hiện tại Nữ Oa Thánh nhân cư nhiên cũng tự phế Thánh vị rồi!

Chẳng lẽ Thánh nhân đều điên cả rồi sao?

Đó là Thánh vị a!

Mỗi một cái Thánh vị đều là vị trí mà vô số sinh linh mong mỏi cầu còn không được, khao khát mà không thể với tới!

Nhưng chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, lại có hai vị Thánh nhân trước sau tự phế Thánh vị?

Rốt cuộc là vì sao?

Chẳng lẽ tự phế Thánh vị lại có chỗ tốt gì hay sao?

Trên Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong nháy mắt bỗng nhiên mở bừng mắt.

Ngay sau đó, trong đồng khổng lấp lóe cửu sắc thần quang thôi xán, khủng bố vô cùng.

Trong lòng hắn lúc này cũng tràn đầy nghi hoặc.

Vì sao Nữ Oa lúc này cũng tự phế Thánh vị?

Thông Thiên tự hành phế bỏ Thánh vị đã khiến hắn không cách nào lý giải, hiện tại Nữ Oa cũng đem Thánh vị phế trừ.

Rốt cuộc là vì sao?

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử đang luyện đan cũng bỗng nhiên mở hai mắt ra. "Nữ Oa sư muội cư nhiên cũng tự phế Thánh vị?" "Ha ha...

Tuy rằng không biết Nữ Oa làm vậy là vì cái gì, nhưng như thế này, khí vận Nhân tộc chẳng phải sẽ toàn quy về ta sao?" Lão Tử bỗng nhiên cười.

Nguyên bản khí vận Nhân tộc, Nhân Hoàng chiếm một phần, Nữ Oa chiếm một phần, Thái Thượng Lão Tử lập ra Nhân Giáo cũng chiếm một phần.

Tuy rằng từ sau khi lập ra Nhân Giáo, hắn chưa từng làm chút gì cho Nhân tộc, nhưng trong vô tận tuế nguyệt qua, hắn vẫn luôn hưởng thụ lấy khí vận Nhân tộc.

Khí vận thứ này, huyền chi lại huyền, tuy rằng nhìn không thấy, sờ không được, nhưng lại có tác dụng to lớn, Thánh nhân cũng không thể bỏ qua.

Hiện tại Nữ Oa tự phế Thánh vị.

Khí vận Nhân tộc chảy về hướng Nữ Oa tuy rằng vẫn còn, nhưng không nghi ngờ gì sẽ ít đi rất nhiều.

Chương 60

Hắn lập ra Nhân Giáo, tự nhiên sẽ đoạt được thêm không ít khí vận Nhân tộc.

Trên mặt Lão Tử lần nữa hiện lên một tia ý cười.

Đồng thời, tại Tây Phương vô tận Linh Sơn.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng nghe được thanh âm của Nữ Oa, sắc mặt cả hai đều ngẩn ra. "Trước là Thông Thiên tự phế Thánh vị, hiện tại Nữ Oa lại tự phế Thánh vị, chẳng lẽ bọn hắn đều cho rằng dựa vào sức mạnh bản thân có thể một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên hay sao?" Trong lòng Chuẩn Đề vạn ngàn tư hay lưu chuyển, bỗng nhiên bật cười.

Trong đôi mắt Phật đạo toát ra vẻ nồng đậm khinh thường. "Ha ha, bây giờ trong Hồng Hoang chỉ còn lại bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân, trống ra hai tôn Thánh vị, lý ứng vì Phật Giáo ta mà thêm một tôn Thánh nhân." Tiếp Dẫn ở bên cạnh thản nhiên cười một tiếng, chậm rãi mở miệng nói.

Nguyên bản Thánh vị chỉ có sáu tôn, hiện tại Thông Thiên và Nữ Oa trước sau tự phế Thánh vị, như vậy trống ra hai chỗ.

Hai luồng Hồng Mông Tử Khí dư ra kia, kẻ có năng lực sẽ chiếm được.

Trong thiên địa Hồng Hoang, nếu Hồng Quân không ra tay, ai có thể tranh lại Tây Phương Nhị Thánh?

Lão Tử sinh tính vô vi, Nguyên Thủy lại liên hợp cùng Tây Phương Giáo.

Chiếu theo tình huống hiện tại, hai đạo Hồng Mông Tử Khí, tất

nhiên có một đạo thuộc về Tây Phương!

Thậm chí, hai đạo cuối cùng đều sẽ quy về Tây Phương, Tây Phương sẽ đồng thời xuất hiện bốn vị Thánh nhân! "Sau khi Nữ Oa tự phế Thánh vị, Nhân tộc đã không còn Thánh nhân che chở.

Lão Tử tuy rằng lập ra Nhân Giáo, nhưng xưa nay chưa từng để ý tới sự tình Nhân tộc." "Ngô cảm thấy, trong Nhân tộc cũng có rất nhiều thiên tài cùng Tây Phương Giáo ngô hữu duyên, ha ha!" Chuẩn Đề ngay sau đó mỉm cười, chậm rãi nói.

Mất đi sự che chở của Nữ Oa, hắn liền có thể tứ vô kỵ đạn đi độ hóa Nhân tộc rồi.

Nhân tộc là chủng tộc có tính sinh sản mạnh nhất trong vạn tộc Hồng Hoang, nếu Tây Phương Giáo có thể độ hóa lượng lớn Nhân tộc làm đệ tử, như vậy Tây Phương Giáo đại hưng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. "Thiện!" Tiếp Dẫn gật đầu, đồng dạng lộ ra ý cười.

Cùng lúc đó, giữa thiên địa, vô số tiên thiên đại năng nhao nhao đưa mắt nhìn về phía Oa Hoàng Cung!

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Hạo Thiên, Dao Trì, Lục Áp Đạo Nhân...

Những Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân ẩn lui từ thời Long Hán đại kiếp...

Từng tôn từng tôn tiên thiên đại năng, trong mắt lấp lóe hào quang thôi xán.

Nữ Oa cư nhiên cũng tự phế Thánh vị rồi.

Hiện tại giữa thiên địa có hai đạo Hồng Mông Tử Khí!

Đồng dạng, Thánh vị đã khuyết hai người.

Đây là cơ hội của những tiên thiên sinh linh bọn hắn.

Nếu có thể đoạt được Hồng Mông Tử Khí, như vậy tất nhiên có khả năng chứng đạo Hỗn Nguyên, trở thành một tôn Thiên Đạo Thánh Nhân!

Một khi nhập cảnh giới Hỗn Nguyên, liền có thể bất hủ bất diệt, vĩnh hằng là một, một niệm biết quá khứ, tương lai, vãng sinh, một niệm có thể điên đảo tuế nguyệt càn khôn, một niệm cũng có thể bát động chúng sinh vận mệnh, cùng Thiên Đạo kết đế nhân quả, Thiên Đạo bất diệt, Thánh nhân bất tử.

Có thể nói, trong Hồng Hoang, bất kể là sinh linh cảnh giới nào, đều đối với Thánh vị rục rịch ngóc đầu dậy.

Ức vạn sinh linh Hồng Hoang cũng vì thế mà xôn xao, dấy lên sóng to gió lớn! "Trời ạ, Thánh nhân Nữ Oa cũng tự phế Thánh vị, Hồng Mông Tử Khí kẻ có tài thì có được!" "Vị Thánh nhân thứ hai tự phế Thánh vị rồi!" "Không sai, Thiên Đạo Thánh vị thiếu khuyết hai người!" "Vậy chẳng phải là sẽ xuất hiện hai tôn Thánh nhân mới?" "Hai tôn Thánh vị, Hồng Hoang định nhiên sẽ dẫn phát một trận đại chiến!" "..." Vô tận sinh linh Hồng Hoang nghị luận ầm ĩ.

Không có ai là không động lòng với Hồng Mông Tử Khí và Thánh vị kia.

Cùng lúc đó, tại Tử Tiêu Cung xa xôi, Hồng Quân cũng trong nháy mắt mở bừng mắt. "Lại là dị số sao, Nữ Oa cũng đào thoát Thiên Đạo chưởng khống?

Tự phế Thánh vị, đào thoát Vô Lượng Lượng Kiếp?" Hồng Quân trong lòng cười một tiếng, lập tức phất phất tay.

Đạo Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể Nữ Oa lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Lập tức, Hồng Quân đem một luồng Hồng Mông Tử Khí dung

nhập vào trong thiên địa Hồng Hoang.

Ngay sau đó, thanh âm của Hồng Quân lập tức vang vọng khắp Hồng Hoang: "Nữ Oa tự phế Thiên Đạo quả vị, Hồng Mông Tử Khí vô chủ, vị trí Thiên Đạo Thánh Nhân, người người đều có thể làm!" Lời nói của Hồng Quân không mang theo bất kỳ tình cảm nào, vang vọng giữa thiên địa Hồng Hoang.

Một câu nói rơi xuống, vô số tiên thiên đại năng lập tức trong lòng nóng như lửa đốt!

Từng người hận không thể lập tức tham dự vào đại chiến tranh đoạt tử khí!

Bên kia, sắc mặt Nữ Oa trắng bệch vô cùng, cực kỳ suy yếu.

Vừa rồi nàng trực tiếp tế xuất đại pháp lực, trọng trọng đánh lên Tử Phủ, khiến cho Thánh nhân đạo quả tu luyện cả đời trong nháy mắt nổ tung.

Tự phế Thánh nhân đạo quả, đối với bản thân tu sĩ ảnh hưởng thực sự quá lớn.

Hiện tại... "Bất phá bất lập!" Nữ Oa thản nhiên mở miệng, trong đồng khổng lộ ra quang mang băng lãnh.

Tuy rằng sau khi tự phế Thánh vị, nàng phải chịu đạo thương vô cùng nghiêm trọng, nhưng lúc này lại không có bất kỳ hối hận nào.

Tự phế Thánh nhân quả vị, nàng sẽ không còn bị Hồng Quân và Thiên Đạo coi như quân cờ chưởng khống trong tay nữa. "Gâu gâu gâu!" Tiểu Hắc ở bên cạnh bỗng nhiên sủa một tiếng, lập tức nhìn về phía Nữ Oa.

Ngay sau đó, khuôn mặt tươi cười của Nữ Oa bỗng nhiên ngưng lại.

Vốn dĩ bởi vì tự phế Thánh thể mới dẫn đến đạo thương, dưới hai tiếng chó sủa của Tiểu Hắc, thế mà ẩn ước khôi phục lại!

Theo thời gian trôi qua, Nữ Oa lập tức cảm giác xung quanh mình bị vô tận Đại Đạo quy tắc và Đại Đạo thần vận bao phủ.

Những Đại Đạo quy tắc và thần vận này đang không ngừng tẩm bổ thân thể nàng, khiến linh hồn nàng trong nháy mắt đạt được thăng hoa cực hạn, toàn thân trên dưới một trận thư thản!

Đồng thời, đạo thương trên người, đạo cơ bị tổn hại cũng vào thời khắc này được vô tận Đại Đạo thần vận và Đại Đạo thần tắc tẩy địch một lần, nhanh chóng khôi phục như lúc ban đầu, được tịnh hoá sạch sẽ, tạp niệm trong đạo tâm cũng trở nên thông minh, cả người uyển như tân sinh! "Cảm...

Cảm tạ..." Nữ Oa trong lòng chấn động không thôi, trên gương mặt tinh xảo lộ ra thần sắc chấn hám.

Nàng tự nhiên biết rõ, hết thảy vừa rồi đều là Tiểu Hắc ở bên cạnh yên lặng trợ giúp.

Tiểu Hắc là cường giả cấp bậc Đại Đạo, chưởng khống một đầu Hỗn Độn Đại Đạo, cho nên chữa trị đạo thương trên người nàng quả thực dễ như trở bàn tay.

Thời khắc này, nàng cảm giác hoán nhiên nhất tân, sinh mệnh tại khắc này như được tái tạo, sinh cơ toả sáng!

Thậm chí, đối với Đại Đạo lĩnh ngộ đều tăng lên rất nhiều, pháp lực toàn thân tại tầng thứ Chuẩn Thánh cũng tinh thuần hơn nhiều! "Ngô hiện tại tuy rằng trở thành một gã Chuẩn Thánh, nhưng ngô cảm thấy, ngày một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên sẽ không còn xa vời." Nữ Oa lẩm bẩm tự nói.

Nàng đã gả cho Đại Đạo Chúa Tể, chuẩn bị dọn từ Oa Hoàng

Cung đi, cùng Đại Đạo Chúa Tể sống chung một chỗ.

Cho nên sau này ở nhà Đại Đạo Chúa Tể, tịnh sẽ không thiếu Đại Đạo mảnh vỡ để hấp thu.

Thêm vào đó, trong nhà Đại Đạo Chúa Tể bốn phía tràn đầy Đại Đạo thần vận, căn nguyên tự thân của nàng cũng không thấp, dù sao cũng từng sừng sững trong cảnh giới Thánh nhân một thời gian rất dài.

Nếu không cách nào chứng đạo Hỗn Nguyên, vậy thì thật sự trở thành một kẻ phế vật rồi. "Phu quân nói đúng, tự phế Thánh vị xong mới có thể thoát khỏi sự chưởng khống của Thiên Đạo và Hồng Quân, thời khắc này ta mới minh bạch, không có cảm giác trói buộc gông cùm là thế nào." Nữ Oa thầm nghĩ.

Sau khi tự phế Thánh vị, nàng lập tức cảm giác toàn thân nhẹ nhõm không ít, cái cảm giác gông cùm xiềng xích ẩn ước vây khốn kia cũng biến mất không thấy.

Thảo nào phu quân nói, Thiên Đạo Thánh Nhân đời đời kiếp kiếp chịu Thiên Đạo chưởng khống, vĩnh viễn không cách nào chứng ngộ Đại Đạo chi cảnh.

Đạo gông cùm vừa rồi kia, nguyên lai chính là chướng ngại ngăn cản tiến vào cảnh giới Đại Đạo. "Được rồi, Tiểu Hắc, chúng ta trở về đi." Nữ Oa phất phất tay, đem hết thảy vật phẩm trong Oa Hoàng Cung thu vào trong Linh Lung Giới, lập tức đối với Tiểu Hắc chậm rãi mở miệng nói.

Đã tự phế Thánh vị, cũng nên quay trở về nhà phu quân.

Không đúng, là nên quay trở về nhà của nàng. "Gâu gâu gâu!" Tiểu Hắc sủa hai tiếng, lập tức đi theo bên người Nữ Oa.

Lập tức, một người một chó hóa thành một đạo lưu quang, hướng

về phía sơn mạch nơi Chu Thanh cư trú bay đi.

Khi bay được một nửa đường, Tiểu Hắc đột nhiên sủa hai tiếng, trực tiếp biến mất giữa thiên địa. "Có chuyện gì vậy, Tiểu Hắc đi đâu rồi?" Đôi mắt đẹp của Nữ Oa ngưng lại, đứng sững trên thiên khung, cảm ứng tứ phương.

Sắp về tới nhà phu quân, Tiểu Hắc lại đột nhiên không thấy đâu.

Nếu không mang theo Tiểu Hắc cùng trở về, biết giao đại với phu quân thế nào a.

Sau khi Nữ Oa cảm ứng một hồi lâu, lập tức bất đắc dĩ lắc đầu.

Tiểu Hắc là khủng bố cường giả cấp bậc Đại Đạo, lúc nàng còn là Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không có khả năng cảm ứng được khí tức của Tiểu Hắc, huống chi hiện tại đã ngã xuống khỏi cảnh giới Thánh nhân.

Chính lúc Nữ Oa đang chờ đợi tại chỗ, Tiểu Hắc bỗng nhiên chạy trở về.

Trong miệng nó đang ngậm một thứ gì đó.

Đồng thời, trên cổ cũng bỗng nhiên xuất hiện thêm một chiếc chuông. "Rốt cục cũng về, vừa rồi chạy đi đâu thế?" Nữ Oa bất đắc dĩ lắc đầu, lập tức nhìn về phía Tiểu Hắc.

Ngay sau đó, sắc mặt nàng chấn động mạnh!

Chương 61

"Tiểu Hắc, ngươi đang ngậm con chim gì thế, ta nhìn sao giống một con Kim Ô?" "Lục Áp Đạo Nhân?" "Cái chuông trên cổ...

Sẽ không phải là Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung chứ?" "Tiểu Hắc, con chim này và cái chuông này ngươi lấy từ đâu ra?" Nữ Oa lộ ra vẻ kinh ngạc nồng đậm, trong đôi mắt đẹp lấp lóe thất thải hà quang.

Từng là Yêu tộc Yêu Thánh, nàng tự nhiên không có khả năng không nhận ra Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung hay còn gọi là Đông Hoàng Chung, là vật sở hữu của Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất năm đó, có uy trấn áp Hỗn Độn, sức mạnh điên đảo thời không, công năng luyện hóa âm dương, khả năng nữu chuyển càn khôn.

Bảo vật này huyền diệu vô hạn, tạo hóa vô cùng, có thể cấm cố thời gian, trấn áp không gian, là một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo giữa thiên địa.

Năm đó Đông Hoàng Thái Nhất hoài bão Hỗn Độn Chung sinh ra, sau Vu Yêu đại chiến, Thái Nhất vẫn lạc, Hỗn Độn Chung cũng không rõ tung tích.

Không ngờ hiện tại lại đột nhiên bị Tiểu Hắc ngậm trở về. "Gâu gâu gâu!" Tiểu Hắc hướng về phía Nữ Oa vẫy vẫy đuôi, sủa một tiếng.

Ngay sau đó, Nữ Oa nhíu mày. "Ngươi nói, Hỗn Độn Chung là tìm được trong vô tận Hỗn Độn?

Con Tam Túc Kim Ô này lúc đó đang ở bên cạnh Hỗn Độn Chung

tham ngộ Đại Đạo?" Lời nói rơi xuống, tâm thần Nữ Oa run lên.

Kể từ sau Vu Yêu đại chiến, Hỗn Độn Chung đã mất tích trong vô tận tuế nguyệt.

Trong Hồng Hoang, vô số tiên thiên đại năng đều muốn đoạt được Hỗn Độn Chung, đều đang nỗ lực tìm kiếm.

Nhưng vô tận tuế nguyệt trôi qua, thủy chung cũng không có ai có thể tìm được kiện Tiên Thiên Chí Bảo này.

Không ngờ Hỗn Độn Chung nguyên lai là lưu lạc trong mang mang Hỗn Độn, thảo nào sinh linh trong Hồng Hoang không tìm thấy.

Càng làm cho nàng chấn hám chính là, Lục Áp Đạo Nhân cư nhiên ở bên cạnh Hỗn Độn Chung tham ngộ Đại Đạo.

Lục Áp Đạo Nhân là con thứ mười của Đế Tuấn, năm đó may mắn sống sót qua Vu Yêu đại chiến.

Không ngờ hắn lại tìm được Hỗn Độn Chung trong mang mang Hỗn Độn.

Nghĩ tới đây, đôi mắt đẹp của Nữ Oa nhìn về phía Lục Áp đang bị Tiểu Hắc ngậm trong miệng, chậm rãi mở miệng nói: "Lục Áp, tỉnh lại..." Thánh nhân ngôn xuất ký pháp, tuy rằng Nữ Oa hiện tại đã ngã xuống khỏi Thánh vị, nhưng cũng từng là tồn tại sừng sững ở cảnh giới Hỗn Nguyên trong vô tận tuế nguyệt.

Cho nên, chỉ hơi nói ra vài từ, liền đem Lục Áp đánh thức. "Đây là đâu?" "Hả?" "Ân?

Nữ Oa Yêu Thánh?" Lục Áp Đạo Nhân vừa mới thức tỉnh, mở mắt ra, liền phát hiện thân thể bị thu nhỏ lại mấy lần, bị một con chó đen to lớn ngậm trong miệng.

Phía trước, chính là Yêu tộc Yêu Thánh từng lừng lẫy một thời,

Thánh nhân Nữ Oa. "Chuyện gì xảy ra?" Trong lòng Lục Áp Đạo Nhân đột nhiên dấy lên sóng to gió lớn.

Nguyên bản hắn nhờ vào huyết mạch cảm ứng của Kim Ô, thật vất vả mới tìm được Hỗn Độn Chung do Đông Hoàng Thái Nhất lưu lại trong mang mang Hỗn Độn.

Lúc đó hắn đang ở bên cạnh Hỗn Độn Chung cảm ngộ thiên phú bản mệnh của Kim Ô tộc, cũng đang tế luyện hai kiện pháp bảo Đinh Đầu Thất Tiễn Thư và Trảm Tiên Phi Đao.

Nhưng đột nhiên, một đạo hắc ảnh lướt qua, cả người hắn liền tối sầm mắt lại, hôn mê bất tỉnh.

Khi thức tỉnh lại thì liền xuất hiện ở nơi này.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? "Nữ Oa Yêu Thánh, không biết đây là chuyện gì xảy ra?" Lục Áp vội vàng truyền âm cho Nữ Oa.

Thời khắc này, đồng thời với việc bị một con chó mực lớn ngậm lấy, pháp lực và thần hồn trên người hắn bị hoàn toàn cấm cố, căn bản không thể mở miệng nói chuyện.

Cũng may là có thể truyền âm cho người khác.

Bất quá, việc này khiến trong lòng hắn dấy lên sóng to gió lớn.

Hắn đã đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh, căn nguyên lại là Tam Túc Kim Ô, cư nhiên ở trong miệng con chó mực lớn này ngay cả lực phản kháng cũng không có!

Con chó mực lớn này rốt cuộc là tồn tại cảnh giới gì?

Chẳng lẽ là một vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân hay sao?

Bên cạnh, đôi mắt đẹp của Nữ Oa chớp chớp, lập tức chậm rãi mở miệng nói: "Đã bị Tiểu Hắc ngậm về, như vậy đại biểu ngươi cùng Đại Đạo Chúa Tể hữu duyên, có lẽ Đông Hoàng Thái Nhất và

Đế Tuấn có hi vọng phục sinh, hết thảy đều xem tạo hóa của ngươi." "Được rồi, đi theo ta đi." Nữ Oa dứt lời, lập tức mang theo Tiểu Hắc và Lục Áp hướng về phía sơn mạch nơi Chu Thanh cư trú bay đi.

Tuy rằng Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đã vẫn lạc trong Vu Yêu lượng kiếp, nhưng chân linh của bọn hắn tịnh không bị ma diệt.

Nếu Đại Đạo Chúa Tể thật sự nguyện ý ra tay, phục sinh Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tịnh không khó.

Nói không chừng, đây là một cái kỳ ngộ của Lục Áp. "Cái gì, Đại Đạo Chúa Tể?" Lục Áp nghe vậy, sắc mặt đều dọa đến trắng bệch.

Hỗn Nguyên Thánh Nhân trong Hồng Hoang đã là tồn tại chí cao vô thượng nhất rồi, nhưng ở trước mặt cường giả cấp bậc Đại Đạo, lại ngay cả sâu kiến cũng không bằng.

Cường giả cấp bậc Đại Đạo, ở trước mặt cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, càng giống như phù du.

Hắn, Lục Áp, cư nhiên có thể hữu hạnh kiến thức tồn tại cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể?

Lục Áp trong lòng loạn cào cào, có chút mờ mịt.

Đồng thời, Nữ Oa mang theo Lục Áp và Tiểu Hắc về tới nhà Chu Thanh. "Rốt cục về đến nhà rồi." Vừa bước vào trong sân, trên khuôn mặt tươi cười của Nữ Oa lập tức hiện lên một tia nụ cười.

Ngay sau đó, Nữ Oa truyền âm cho Lục Áp: "Chủ nhân trong sân chính là tồn tại cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, Tiểu Hắc đang ngậm ngươi là một con yêu thú cấp bậc Đại Đạo, lát nữa sau khi đi vào nhớ thành thật một chút." "Đúng rồi, Côn Bằng Yêu Sư cũng đang ở trong sân, hắn đã trở thành một con chim sủng vật do Đại Đạo Chúa Tể nuôi, ngươi đi vào xong cũng làm sủng vật nhỏ cho Đại Đạo Chúa Tể đi.

Làm sủng vật nhỏ của Đại Đạo Chúa Tể xong, tương lai chứng đạo Hỗn Nguyên cũng tịnh không phải không có khả năng." Lời nói của Nữ Oa vang lên trong tâm thần Lục Áp Đạo Nhân, khiến trong lòng hắn càng thêm hãi nhiên.

Trong Hồng Hoang từ lúc nào xuất hiện một vị tồn tại chí cao vô thượng như vậy?

Bản thân là cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, lại nuôi hai con thú cưng cấp bậc Đại Đạo?

Ngay cả sư thúc hắn, Vạn Yêu Chi Sư của Thiên Đình năm đó là Côn Bằng cũng đã trở thành một con chim sủng vật?

Ngay sau đó, Lục Áp theo Nữ Oa và Tiểu Hắc bước vào trong tiểu viện, trong lòng lập tức run lên.

Vừa mới đi vào sân, hắn phát hiện thân thể vào khắc này trầm trọng vô cùng.

Trong thiên địa này, dường như có một cỗ uy áp vô hình bao phủ cả cái sân, xung quanh toàn bộ tràn ngập vô cùng vô tận Đại Đạo thần vận.

Tuy rằng tiểu viện nhìn bình bình vô kỳ, nhưng thời khắc này Lục Áp Đạo Nhân đã đánh lên mười hai phần tinh thần.

Tiếp đó, Lục Áp Đạo Nhân nhìn về phía người đang đoan tọa trong sân.

Ngước mắt nhìn lại.

Đó là một nam tử siêu nhiên vu thiên địa vạn đạo, du tẩu vu tuế nguyệt thời không.

Loại uy thế vô hình này còn khủng bố hơn vô số lần so với Đạo Tổ Hồng Quân mà hắn từng gặp.

Chỉ trong một nháy mắt, Lục Áp liền có thể nhìn ra, người trước mắt này chính là Đại Đạo Chúa Tể trong truyền thuyết.

Bất quá tuy rằng Đại Đạo Chúa Tể nhìn thâm bất khả trắc, nhưng nhìn kỹ lại, lại cảm thấy bình phàm vô cùng.

Bởi vì nam tử này chỉ mặc một bộ y phục nông phu, dáng vẻ tùy hòa, giống hệt một người trong hồng trần. "Đại Đạo Chúa Tể lúc này đang ở trong hồng trần ngộ đạo, cùng vạn vật hồng trần hợp nhị vi nhất, đạt đến cảnh giới chí cao vô thượng phản phác quy chân, cho nên mới sẽ hiển đến như thế bình phàm, ngươi thiết ký không thể chọc giận Đại Đạo Chúa Tể." Lúc này, Nữ Oa bỗng nhiên truyền âm cho Lục Áp Đạo Nhân.

Nghe vậy, Lục Áp Đạo Nhân lập tức lộ ra vẻ chợt hiểu.

Nguyên lai là như thế.

Hóa ra Đại Đạo Chúa Tể đang ngộ đạo trong hồng trần.

Thảo nào trong tiểu viện tuy rằng tràn ngập vô tận Đại Đạo pháp tắc và thiên địa chí lý, nhưng lại thần vận ẩn một, trên người nam tử kia cũng thần uy bất hiển.

Nhìn lại, quả nhiên giống hệt như Nữ Oa Yêu Thánh đã nói.

Đại Đạo Chúa Tể đã tiến nhập vào cảnh giới vô thượng vạn đạo hợp nhất, phản phác quy chân.

Ngẫm lại cũng đúng, nhân vật như Đại Đạo Chúa Tể, lăng giá vu thiên địa càn khôn, vạn vật chi thượng, muốn lại tăng lên là chuyện không thể nào.

Bởi vì loại tồn tại này đã chưởng ác chư thiên vạn đạo, muốn dựa vào tham ngộ Đại Đạo để tăng lên cảnh giới thì e rằng đã không còn hiệu quả.

Cho nên mới sẽ lựa chọn ẩn nặc trong hồng trần, ngụy trang thành một người nông phu để mài giũa tâm cảnh.

Không hổ là Đại Đạo Chúa Tể, cảnh giới bực này quả thực cao thâm mạc trắc.

Bên kia, Chu Thanh thấy Nữ Oa trở về, lập tức lộ ra ý cười.

Không ngờ Tiểu Huyền trở về nhanh như vậy.

Lập tức, Chu Thanh mỉm cười, mở miệng nói: "Tiểu Huyền, nàng đã về rồi, ta còn lo lắng nàng sẽ gặp nguy hiểm đây, mau ngồi đi." Chu Thanh vừa dứt lời, đồng khổng Lục Áp Đạo Nhân co rụt lại.

Đại Đạo Chúa Tể đang...

đang gọi Nữ Oa Yêu Thánh là Tiểu Huyền?

Tê!

Lục Áp Đạo Nhân hít sâu một hơi khí lạnh, cảm giác rợn cả tóc gáy.

Nếu là người khác gọi Nữ Oa Yêu Thánh là Tiểu Huyền, e rằng sớm đã bị tỏa cốt dương hôi, hình thần câu diệt rồi a.

Không hổ là Đại Đạo Chúa Tể, ẩn nặc trong hồng trần, nhất ngôn nhất hành đều không khác gì phàm nhân.

Cảnh giới bực này, e rằng tham ngộ vô tận tuế nguyệt cũng chưa chắc có thể đạt tới.

Chương 62

"Ân, thiếp đã về rồi phu quân." Nữ Oa cười cười, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp vô cùng, lập tức chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Chu Thanh.

Lục Áp Đạo Nhân thấy một màn này, tròng mắt suýt chút nữa dọa rớt ra ngoài.

Đây là Yêu Thánh Nữ Oa lăng giá vu ức vạn sinh linh chi thượng năm đó sao?

Yêu Thánh cư nhiên cũng sẽ có một mặt như thế?

Lục Áp Đạo Nhân cảm giác có chút hoài nghi nhân sinh, ngay sau đó, chuyện tiếp theo càng làm cho tâm thần hắn run lên. "Đây không phải là Vân Tiêu trong Tam Tiêu Tiên Tử của Tiệt Giáo sao?

Nàng... trăn chí Hỗn Nguyên chi cảnh?" Lục Áp lần nữa sợ đến mức thân thể run lên.

Tiệt Giáo Vân Tiêu Tiên Tử, hắn tự nhiên nhận biết.

Không ngờ hắn mới rời khỏi Hồng Hoang một thời gian ngắn, Vân Tiêu cư nhiên đã trở thành một tôn Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

E rằng đây cũng là do cường giả Đại Đạo Chúa Tể giúp đỡ.

Nếu không thì, dĩ căn nguyên của Vân Tiêu, dù tu luyện thêm vài cái hội nguyên cũng chưa chắc có thể trăn chí Hỗn Nguyên chi cảnh. "Lục Áp điệt nhi, sao ngươi cũng tới đây?" Đứng trên vai Chu Thanh, Côn Bằng thấy Lục Áp Đạo Nhân đi theo Nữ Oa xuất hiện trong tiểu viện, ánh mắt lập tức lóe lên.

Lập tức vỗ vỗ cánh, từ trên vai Chu Thanh bay xuống, đáp xuống bên cạnh Lục Áp. "Côn Bằng sư thúc, nguyên lai lời Yêu Thánh đại

nhân nói là thật, người thật sự trở thành một con sủng vật nhỏ của Đại Đạo Chúa Tể!" Lục Áp vội vàng truyền âm, trong tâm thần tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Bên kia, Chu Thanh cũng tự nhiên chú ý tới con gà rừng trên mặt đất, lập tức nhướng mày. "Di, Tiểu Huyền a, con gà rừng này bắt ở đâu thế?" Nghe vậy, Nữ Oa mỉm cười, mở miệng nói: "Lúc thiếp trở về, Tiểu Hắc bắt được trên đường, hơn nữa Tiểu Hắc còn nhặt được một cái chuông." Lời Nữ Oa vừa dứt, Tiểu Hắc ở bên cạnh vẫy vẫy đuôi, Hỗn Độn Chung trên cổ phát ra tiếng vang thanh thúy. "Cái chuông không tệ, rất đẹp." Chu Thanh đánh giá một phen cái chuông treo trên cổ Tiểu Hắc, mỉm cười gật đầu.

Lập tức, Chu Thanh nhìn về phía Lục Áp, như có điều suy nghĩ nói: "Tiểu Huyền a, đã lâu không ăn thịt gà, đúng lúc ta đem con gà rừng này làm thịt, hầm canh gà cho nàng uống tẩm bổ." Chu Thanh dứt lời, Lục Áp đang cùng Côn Bằng hỗ tương truyền âm lập tức nguyên thần chấn động!

Tam hồn thất phách suýt chút nữa dọa bay ra ngoài!

Đại Đạo Chúa Tể muốn giết hắn hầm canh uống?

Hắn không muốn bị giết a!

Lập tức, Lục Áp vội vàng nhìn về phía Nữ Oa, truyền âm nói: "Nữ Oa Yêu Thánh, cứu ta một mạng a, nể tình phụ hoàng Đế Tuấn của ta, cứu cứu ta!" Ngay sau đó, Lục Áp lại nhìn về phía Côn Bằng, vội vàng truyền âm nói: "Côn Bằng sư thúc, điệt nhi sắp bị giết hầm canh, mau giúp ta cầu xin!" Thanh âm của Lục Áp vang lên bên tai Côn Bằng và Nữ Oa, sắc mặt cả hai đều ngẩn ra.

Lập tức Nữ Oa nhìn về phía Chu Thanh, kéo kéo ống tay áo, mở miệng nói: "Phu quân, thiếp không thích ăn thịt gà, hay là chúng ta nuôi con gà rừng này đi, thế nào?" Đồng thời, Côn Bằng cũng ở một bên vỗ

vỗ cánh, biểu thị kháng nghị. "Vậy được rồi, nuôi đi." Chu Thanh phất phất tay, mỉm cười, không để ý chuyện này nữa.

Lục Áp nghe vậy, lập tức yên tâm lại.

Bên kia, Thông Thiên từ trong phòng Chu Thanh chậm rãi đi ra. "Hiền tế a, lão phu nhìn trúng cây rìu kia, không biết hiền tế có thể cắt ái hay không?" Thông Thiên dứt lời, đem một cây rìu đen nhánh đặt trước mặt Chu Thanh.

Cây rìu này là bảo vật tốt nhất hắn phát hiện được trong viện lạc.

Hắn có loại cảm giác, công phạt chi lực của cây rìu này thậm chí còn khủng bố hơn Tru Tiên Kiếm Trận rất nhiều.

Lùi một bước mà nói, Đại Đạo Chúa Tể thường xuyên dùng cây rìu này đốn củi, ngày tích tháng lũy, mặt trên cây rìu sớm đã triêm nhiễm vô tận đạo vận trên người Đại Đạo Chúa Tể.

Cho nên hắn chuẩn bị xin cây rìu này, đặt tại Tiệt Giáo.

Như vậy dù hắn không ở Tiệt Giáo, cây rìu này cũng có thể giúp đỡ Tiệt Giáo để ngự Nguyên Thủy và Tây Phương Nhị Thánh đột nhiên tập kích. "Nhạc phụ làm ta đều có chút ngại ngùng rồi, chỉ là một cây rìu thôi mà, cũng có thể làm sính lễ sao?" "Như vậy đi, lát nữa lúc nhạc phụ rời đi thì mang theo một ít trái cây nữa, thế nào?" Chu Thanh nhìn thoáng qua cây rìu trong tay nhạc phụ, lắc đầu nói.

Nhạc phụ thật là một người tốt a.

Biết hắn chỉ là một nông phu nhỏ bé, trong nhà không có bao nhiêu đồ tốt, cho nên nơi nơi vì hắn suy nghĩ.

Lần trước Tiểu Kumo gả tới chỉ lấy một bức họa phổ thông.

Lần này càng chỉ lấy một cây rìu đốn củi bình thường.

Khiến hắn đều có chút ngại ngùng.

Nghĩ lại, nhạc phụ có vẻ thích ăn trái cây trong nhà kết xuất linh quả.

Đúng lúc lần này tặng thêm cho nhạc phụ đại nhân một ít linh quả ăn. "Ha ha, vậy đa tạ hiền tế a." Thông Thiên nghe vậy, lập tức cười.

Trong lòng hân hỉ vô cùng.

Đây tương đương với bạch đắc một kiện công phạt chi khí kham bỉ Tru Tiên Kiếm Trận và một đống Hỗn Độn linh quả.

Sao có thể không cao hứng chứ?

Nếu số Hỗn Độn linh quả này được mang về, phân phát cho đệ tử Tiệt Giáo, tương đương với trong nháy mắt tạo ra mười mấy vị Đại La Kim Tiên a!

Thông Thiên lúc này khóe miệng suýt chút nữa cười toét đến mang tai.

Ngay sau đó, Thông Thiên bỗng nhiên nhớ ra gì đó, lập tức nhìn về phía Chu Thanh, mỉm cười nói: "Hiền tế a, Tiểu Kumo ở đây cũng sinh hoạt một đoạn thời gian rồi, đã lâu chưa về nhà thăm, mấy sư đệ sư muội kia đều có chút nhớ mong." "Không biết lão phu có thể để Tiểu Kumo về nhà ở lại một đoạn thời gian, sau đó lại trở về được không?

Sau đó ta và nữ nhi sẽ ở đây bồi hiền tế ở lại mấy ngày.

Hiền tế thấy như thế nào?" Thông Thiên dứt lời, Vân Tiêu nghe vậy, đôi mắt đẹp ngưng lại.

Nàng minh bạch sư tôn là muốn nàng phản hồi Tiệt Giáo một đoạn thời gian.

Hiện nay, Tứ Thánh Tam Giáo vẫn luôn coi Tiệt Giáo là cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt.

Hiện tại sư tôn tự phế Thánh vị, vì một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên, đang cấp nhu ở lại chỗ phu quân hấp thu Đại Đạo mảnh vỡ, đề thăng cảnh giới.

Đồng dạng, Nữ Oa cũng như thế.

Hiện tại nàng đã chứng đạo Hỗn Nguyên, trở về Kim Ngao Đảo, đúng lúc có thể tọa trấn một đoạn thời gian, giúp Tiệt Giáo đệ tử giảm bớt một ít nguy hiểm, cũng không cần cụ phạ Tứ Thánh sẽ tới Kim Ngao Đảo gây phiền toái.

Nghĩ đến đây, trên mặt Vân Tiêu bỗng nhiên lộ ra một tia nụ cười.

Nếu tin tức nàng chứng đạo Hỗn Nguyên truyền ra ngoài, e rằng có thể làm cho cả Hồng Hoang chấn động ba?

Trong Hồng Hoang, vị Thánh nhân đầu tiên dựa vào bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên!

Bên cạnh, Chu Thanh nghe xong lời của Thông Thiên, sắc mặt hơi ngưng lại.

Muốn cho Tiểu Kumo về nhà ở một đoạn thời gian sao?

Cũng phải, nên để Tiểu Kumo về nhà thăm một chút.

Dù sao nàng cũng rời nhà lâu như vậy rồi, người thân trong nhà tất nhiên sẽ vô cùng nhớ mong.

Nghĩ tới đây, Chu Thanh cười cười, mở miệng nói: "Không có vấn đề, vậy để Tiểu Kumo về nhà ở một đoạn thời gian đi." "Đúng rồi, Tiểu Kumo, nàng mang theo Tiểu Hắc cùng về đi.

Ngoài ra, cái đồ chặn cửa trước cửa tiểu viện kia, mấy hôm trước ta phát hiện nó rất kiên cố, Tiểu Kumo cầm lấy, giữ lại phòng thân." Chu Thanh nhìn về phía Vân Tiêu, nhu hòa xoa xoa đầu nàng. "Phu quân muốn cho Tiểu Hắc đi theo thiếp cùng về?

Còn để thiếp mang cái đồ chặn cửa kia đi phòng thân?" Vân Tiêu nghe vậy, trong lòng chấn động mạnh.

Tiểu Hắc là tồn tại cấp bậc Đại Đạo, nếu mang theo Tiểu Hắc phản hồi Tiệt Giáo, dù Đạo Tổ Hồng Quân tới cũng không cần cụ phạ.

Còn cái đồ chặn cửa kia, chính là do Thí Thần Thương và Bàn Cổ Phiên tổ trang thành!

Thí Thần Thương là Thiên Đạo hung sát dị bảo, uy lực vô cùng.

Còn Bàn Cổ Phiên càng là vô thượng thần khí có đơn thể công kích cận thứ vu Khai Thiên Thần Phủ.

Nếu mang theo hai kiện bảo vật này phản hồi Tiệt Giáo, dù không ỷ lại vào sức mạnh của Tiểu Hắc, một mình nàng chiến Tứ Thánh cũng chưa chắc không có khả năng. "Vậy phu quân, Tiểu Kumo về trước, một thời gian nữa thiếp sẽ trở lại." Khuôn mặt Vân Tiêu đỏ hồng, trong lòng đột nhiên có chút luyến tiếc rời đi, lập tức xoay người, nhào vào trong lòng Chu Thanh, lẩm bẩm nói. "Được rồi, cũng không phải sau này không gặp nữa." Chu Thanh sủng nịch xoa xoa đầu Vân Tiêu Tiên Tử, cười nói. "Tiểu Kumo a, mang số linh quả này về chia cho đám sư đệ sư muội nếm thử." Thông Thiên vơ một nắm Hỗn Độn linh quả bên cạnh, đưa cho Vân Tiêu, mở miệng nói.

Những Hỗn Độn linh quả này đều là đồ tốt, đúng lúc mượn cơ hội này mang về cho đệ tử đề thăng cảnh giới, để ngạnh kháng Phong Thần lượng kiếp sắp tới. "Hảo." Vân Tiêu nghe vậy, bất đắc dĩ cười cười, đem mười mấy quả Hỗn Độn linh quả thu nhận.

Ngay sau đó, nàng hướng về phía xa xa bay đi.

Đồng thời, Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương cũng được mang trên người, Tiểu Hắc cũng đi theo Vân Tiêu rời đi. "Ai, Tiểu Kumo

cũng không biết lúc nào mới có thể trở về, sau này Tiểu Huyền bồi ta ngủ đi." Chu Thanh nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Nữ Oa, cười cười.

Nữ Oa nghe vậy, khuôn mặt tươi cười trong nháy mắt tu hồng, có chút tâm động.

Đại Đạo Chúa Tể, chẳng lẽ muốn trợ nàng đột phá cảnh giới rồi sao?...

Cùng lúc đó.

Trên vùng biển vô tận.

Hai đạo thần hồng thôi xán đang hướng về phía Kim Ngao Đảo bay tới.

Chương 63

Có thể thấy được, trong đó một đạo thần hồng khí thế vô cùng suy yếu, lung lay sắp đổ.

Đạo thần hồng phía sau kia, phảng phất như mặt trời hạo hãn, khí tức khôi hoằng chấn động vạn lý càn khôn. "Vô Đương Thánh Mẫu, hôm nay ngô liền tiễn ngươi lên Phong Thần Bảng kia!" Trong đạo thần hồng phía sau, thanh âm lãnh mạc của Nhiên Đăng vang vọng giữa thiên địa.

Chuyến này hắn vâng mệnh Nguyên Thủy Thiên Tôn, đến Hồng Hoang liệp sát đệ tử Tiệt Giáo, cũng thuận tiện thăm dò một phen Thông Thiên Giáo Chủ.

Bởi vì hiện nay Thông Thiên tự phế Thánh vị, từ trên vị trí Thánh nhân ngã xuống.

Đúng lúc mượn cơ hội liệp sát Vô Đương Thánh Mẫu để thăm dò xem Thông Thiên có còn chiến lực Hỗn Nguyên cảnh hay không. "Nhiên Đăng, Xiển Giáo các ngươi thật vô sỉ, rõ ràng cảnh giới cao hơn ta lại còn đánh lén!" Sắc mặt Vô Đương Thánh Mẫu khó coi.

Nàng vừa mới rời khỏi Kim Ngao Đảo không bao lâu liền bị Xiển Giáo để mắt tới, hơn nữa người ra tay lại là Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân là một trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung năm đó, là nhân vật cùng bối phận với sư tôn, tự thân cảnh giới sớm đã bước vào Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nàng mới chỉ vừa đạt tới Chuẩn Thánh cảnh giới, căn bản không có khả năng đối kháng được Nhiên Đăng.

Nguyên bản sở dĩ nàng dám đi lại trong Hồng Hoang là vì lấy thực

lực hiện nay, đối mặt với bất kỳ ai trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo cũng sẽ không cụ phạ.

Nhưng sự ti bỉ vô sỉ của Xiển Giáo lại nằm ngoài dự đoán của nàng.

Nguyên Thủy biết Thập Nhị Kim Tiên không đấu lại nàng, liền trực tiếp phái ra Phó giáo chủ Nhiên Đăng động thủ.

Điều này làm cho Vô Đương Thánh Mẫu phẫn nộ vô cùng.

Nhiên Đăng mạnh hơn nàng thì thôi, lại còn vô sỉ đánh lén, khiến nàng trong nháy mắt thân thụ trọng thương.

Hiện tại nàng chỉ muốn mau chóng phản hồi Kim Ngao Đảo, tránh đi một trường sát kiếp này. "Vô Đương, nhữ là súc sinh lông lá sừng dài, sinh ra từ trứng nước, hợp cai lên Phong Thần Bảng kia!

Hôm nay ngô liền tiễn ngươi một đoạn!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, lập tức một đạo thần quang vô cùng thôi xán ngưng kết trong tay hắn, trong nháy mắt hướng về phía Vô Đương Thánh Mẫu tịch quyển tới. "Nhữ tên vô sỉ chi đồ, lại dám thương tổn sư muội ta!?" Mãnh nhiên gian, Đa Bảo Đạo Nhân từ hư không xuất hiện giữa thiên địa, đồng khổng hàn lãnh vô cùng.

Hắn vừa rồi đang ngộ đạo trong Bích Du Cung, bỗng nhiên cảm ứng được khí tức cầu cứu của Vô Đương liền lập tức xuất hiện ở nơi này.

Tuy rằng Nhiên Đăng đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng Đa Bảo đồng dạng sớm đã trăn chí Đại La Kim Tiên, càng xúc bính Đại Đạo.

Hôm nay đối mặt Nhiên Đăng, chưa chắc sẽ cụ phạ. "Đa Bảo Đạo Nhân?

Nhữ cũng tới chịu chết sao?" Thấy Đa Bảo Đạo Nhân xuất hiện,

ánh mắt Nhiên Đăng lộ ra vẻ khinh thường.

Lập tức, pháp lực hạo hãn mãnh nhiên xuất hiện giữa thiên địa, chấn động ức vạn dặm thương khung, khiến vô tận hư không vào lúc này sụp đổ.

Khí tức khủng bố thao thiên lập tức hướng về phía Đa Bảo tịch quyển tới!

Nhiên Đăng vừa ra tay liền động dụng toàn bộ thần lực của cảnh giới này.

Chuẩn Thánh đỉnh phong thực lực lăng giá vu vô tận sinh linh Hồng Hoang, tại Hồng Hoang, Thánh nhân không xuất, Chuẩn Thánh cường giả liền là tối cường giả.

Nhất thời gian, dưới khí thế hung dũng cuồng loạn của Nhiên Đăng, sinh linh trong vòng ức vạn dặm toàn bộ đều hãi nhiên, thân thể run rẩy không ngừng.

Phía trước, Đa Bảo cảm thụ được khí tức hạo hãn, ánh mắt hơi lóe lên.

Lập tức, thanh âm thản nhiên vang vọng giữa thiên địa. "Ngô đã nhập Chuẩn Thánh chi cảnh, chẳng lẽ sẽ sợ ngươi sao?" Lời nói rơi xuống, trên người Đa Bảo đột nhiên có một đạo thần quang thôi xán trùng thiên, khí tức khủng bố huyền quải vu thiên địa, các loại dị thải tung hoành hoàn vũ!

Vô tận phật quang vây quanh Đa Bảo, dưới ánh phật quang chiếu rọi, trên người Đa Bảo thăng đẳng đủ loại dị tượng, trực tiếp đem mang mang hỗn độn vũ trụ chấn nát, thái cổ hằng tinh không ngừng lay động!

Tuy rằng Nhiên Đăng và Thông Thiên, Nguyên Thủy là sinh linh cùng một bối phận, Đa Bảo chỉ là một đệ tử đời thứ hai.

Nhưng thực lực Đa Bảo hiện nay đã viễn viễn vượt qua Nhiên Đăng Đạo Nhân! "Nhiên Đăng, nhìn xem hôm nay nhữ bị ngô tiễn lên Phong Thần Bảng trước!" Đa Bảo nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân trước mắt, thản nhiên cười.

Luận cảnh giới, hắn ngang bằng với Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Sở dĩ hắn mạnh hơn là vì trong bức tranh thủy mặc mà sư tôn gửi về, hắn đã xúc bính Phật chi đại đạo căn nguyên, càng dung hợp tất thắng cảm ngộ của hai vị Phật đạo Thánh nhân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Cho nên cảnh giới của hắn lúc này căn bản không phải Chuẩn Thánh cường giả phổ thông có thể so sánh.

Hiện tại hắn tự nhiên có thể nhẹ nhàng nghiền ép Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Ngay sau đó, Chuẩn Thánh thần quang trên người Đa Bảo hướng về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân áp tới, trong vô tận phật quang có ba ngàn Đại Đạo pháp tắc tung hoành hoàn vũ, diễn dịch ra vô thượng đại khủng bố! "Đa Bảo sao lại mạnh như vậy?" Cảm thụ khí tức khủng bố trên người Đa Bảo, sắc mặt Nhiên Đăng lập tức trắng bệch.

Hắn không ngờ tới, một tên đệ tử đời hai của Tiệt Giáo lại có thể mạnh mẽ như thế.

Thậm chí lúc này hắn có thể cảm giác được, nếu chỉ dựa vào thực lực, hắn không cách nào đối kháng Đa Bảo.

Nhưng Nhiên Đăng tịnh không có tránh né công phạt của Đa Bảo, ngược lại đứng tại chỗ, thản nhiên cười.

Ngay khi công kích vô tận của Đa Bảo sắp tịch quyển lên người Nhiên Đăng, bỗng nhiên, một đạo thanh âm băng lãnh vang vọng khắp thiên địa Hồng Hoang! "Đại đảm!!!" "Nhữ Đa Bảo, chỉ là một súc sinh

lông lá sừng dài, sinh ra từ trứng nước, cũng dám đối với Phó giáo chủ Xiển Giáo ngô ra tay?" Lời nói của Nguyên Thủy xuất hiện trong nháy mắt, toàn bộ thần lực do Đa Bảo ngưng kết thành yên tiêu vân tán.

Cùng lúc đó, thần hồn Đa Bảo mãnh nhiên chấn động, máu vàng ho ra.

Dưới một đạo thần âm của Nguyên Thủy, hắn trong nháy mắt chịu đạo thương nghiêm trọng.

Thánh nhân chi cảnh và Chuẩn Thánh cảnh giới có thể nói là hai cảnh giới một trời một vực.

Cho dù hắn lúc này đã đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, tại cảnh giới Chuẩn Thánh trăn chí viên mãn, nhưng cũng không cách nào đối kháng Nguyên Thủy. "Không ổn, Nguyên Thủy đích thân tới, sư muội, đi!" Sắc mặt Đa Bảo trong nháy mắt biến đổi, cũng không lo được đạo thương trên người, cuốn lấy Vô Đương Thánh Mẫu hướng về phía Kim Ngao Đảo bay đi.

Hắn cũng không nghĩ tới, Xiển Giáo lại quá phận như vậy.

Không những phái ra Phó giáo chủ Nhiên Đăng đánh lén Vô Đương tu vi thấp hơn rất nhiều, tên Thánh nhân Nguyên Thủy này càng vẫn luôn ẩn tàng trong bóng tối!

Nhiên Đăng thân là một trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung, ra tay với một đệ tử đời hai của Tiệt Giáo đã là không biết xấu hổ.

Không ngờ Nguyên Thủy càng không cần da mặt, đường đường là Thánh nhân, trực tiếp ra tay với hắn. "Đi?

Đa Bảo, nhữ đã bước vào Chuẩn Thánh đỉnh phong, phật tâm đã ngộ, chân hình nội luyện, không thể lưu lại!

Hôm nay ngô liền tiễn ngươi lên Phong Thần Bảng!" Khí tức

Nguyên Thủy mãnh nhiên bạo phát, nhất thời gian, giữa thiên địa đột nhiên bạo phát ra một đạo thần quang thương khung, xé rách mây mù, tịch quyển hạo hãn vô ngân tử khí, nương theo khủng bố Hỗn Nguyên pháp tắc, trực tiếp hướng về phía Đa Bảo và Vô Đương cuốn tới!

Thánh nhân ra tay, thiên địa động đãng, Hồng Hoang ức vạn sinh linh vì thế mà chấn động!

Nhất thời gian, ánh mắt vô tận sinh linh trong Hồng Hoang lần nữa bị khôi hoằng Hỗn Nguyên pháp tắc hấp dẫn.

Cả vùng biển Đông Hải, địa dũng kim liên, thiên hoa loạn trụy, Hỗn Nguyên khí tức tịch quyển hạo hãn mang mang hỗn độn, phô thiên cái địa tứ ý vạn lý càn khôn!

Khí thế bực này khiến ức vạn sinh linh Hồng Hoang nhịn không được quỳ rạp xuống đất! "Nguyên Thủy thật không biết xấu hổ, cư nhiên trực tiếp ra tay với ngô đẳng!" Thanh âm Đa Bảo lãnh đạm vô cùng, lập tức nguyên thần vào khắc này ngưng tụ.

Ngay sau đó, một giọt máu vàng óng ánh hiện lên trong không trung.

Đây là bản mệnh tinh huyết, cũng là tinh hoa của hắn.

Khi một giọt tinh huyết này được Đa Bảo ngưng kết ra, sắc mặt hắn cũng trong nháy mắt trắng bệch. "Bây giờ chỉ có thể như vậy." Đa Bảo lẩm bẩm một tiếng, sau đó cắn răng, trực tiếp thôi động tinh huyết!

Sát na gian!

Tốc độ của Đa Bảo và Vô Đương động xuyên hết thảy, thời không phá toái, vũ trụ trọng diễn, hỗn độn động đãng, vạn lý hư không không ngừng sụp đổ!

Chuẩn Thánh cường giả sau khi hiến tế tinh huyết, tốc độ đạt tới

cảnh địa thường nhân không cách nào tưởng tượng.

Tại khắc này, Đa Bảo mang theo Vô Đương xé rách từng tầng không gian đa nguyên vũ trụ, trở về trên Kim Ngao Đảo.

Vừa về tới Kim Ngao Đảo, Đa Bảo liền ngã xuống đất, sắc mặt trắng bệch vô cùng, phẳng phất thân thụ trọng thương. "Sư huynh không sao chứ?" Vô Đương ở bên cạnh sắc mặt hoảng loạn, trong lòng thấp thỏm bất an.

Nàng có thể cảm giác được, Đa Bảo sư huynh sau khi hiến tế tinh huyết, khí tức trên người đang dần dần hạ xuống, chịu đạo thương nghiêm trọng.

Vốn dĩ tu sĩ sau khi hiến tế tinh huyết sẽ suy yếu vô cùng, Đa Bảo sư huynh lại còn mang theo nàng xé rách không gian phản hồi Kim Ngao Đảo.

Như vậy thương thế trên người Đa Bảo càng thêm nghiêm trọng hơn nhiều. "Đa Bảo sư huynh, huynh sao vậy?" "Đã xảy ra chuyện gì, Đại sư huynh sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy?" "Chẳng lẽ lại là Tây Phương Nhị Thánh ra tay?" "Sư huynh không sao chứ?" "..." Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu, Quy Linh cùng các thân truyền đệ tử và vô số môn đồ Tiệt Giáo nhao nhao cảm ứng được ba động trên Kim Ngao Đảo, vội vã chạy tới.

Khi nhìn thấy Đa Bảo sắc mặt trắng bệch, thân thụ trọng thương nằm trên mặt đất, ai nấy đều hoảng loạn không thôi. "Vô Đương sư tỷ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Triệu Công Minh sắc mặt trầm xuống, mở miệng hỏi.

Sư tôn không ở Kim Ngao Đảo, Đa Bảo sư huynh thân thụ trọng thương, trong đám thân truyền đệ tử hiện tại chỉ còn lại hắn là nam nhân, cho nên hắn lập tức cảm giác được một cỗ áp lực vô hình. "Là Nguyên Thủy, hắn ra tay đả thương Đa Bảo sư huynh!

Nguyên bản ta đang ở trên vùng biển Đông Hải chuẩn bị hái hai cây hải linh chi, không ngờ Phó giáo chủ Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân trực tiếp đánh lén ta, khiến ta thân thụ trọng thương." "Trong quá trình ta bỏ chạy, Đa Bảo sư huynh cảm ứng được khí tức cầu cứu của ta nên chạy tới.

Ngay khi Đa Bảo sư huynh vừa mới chặn được Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nguyên Thủy đột nhiên ra tay, đánh trọng thương Đa Bảo sư huynh.

Chương 64

Sư huynh phải hiến tế tinh huyết bản thân, chúng ta mới có thể từ trong tay Nguyên Thủy trốn thoát." Vô Đương kể lại sự tình vừa xảy ra, thanh âm trầm trọng.

Theo lời Vô Đương Thánh Mẫu, toàn bộ Tiệt Giáo, vô số môn đồ nộ hỏa trùng thiên! "Xiển Giáo khinh người quá đáng, thật coi Tiệt Giáo ta dễ bắt nạt hay sao?" "Lần trước Thông Thiên sư tôn đánh bại Tứ Thánh, chẳng lẽ chưa cho bọn hắn đủ giáo huấn?" "Nhất định là đám cẩu Xiển Giáo cho rằng Thánh nhân Tiệt Giáo ta tự phế Thánh vị, liền cảm thấy Tiệt Giáo ta là hạng người mặc người ức hiếp rồi?" "Nhiên Đăng thật không biết xấu hổ, ỷ vào tu vi cao, ra tay với Vô Đương sư tỷ, còn đánh lén!" "Đáng giận, người Xiển Giáo quả nhiên ti bỉ vô sỉ!" "..." Các đệ tử Tiệt Giáo nhao nhao gầm lên, hai mắt đỏ ngầu, phẫn nộ vô cùng!

Xiển Giáo thực sự quá đáng, chẳng lẽ thật sự coi Tiệt Giáo dễ bắt nạt, năm lần bảy lượt nhục mạ Tiệt Giáo!

Lại còn lấy lớn hiếp nhỏ!

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy và Nhiên Đăng đã tới phía trên Bích Du Cung. "Giáo chủ, Thông Thiên thật sự không còn Hỗn Nguyên chi lực?" Nhìn xuống vô số môn đồ Tiệt Giáo bên dưới, ánh mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân khẽ lóe lên, hỏi Nguyên Thủy.

Bên cạnh, Nguyên Thủy nghe vậy, thản nhiên cười, mở miệng nói: "Nhữ yên tâm, Thông Thiên tự phế Thánh vị mới được bao lâu, dù có đại lượng Đại Đạo mảnh vỡ hấp thu cũng không thể nào nhanh chóng một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên như vậy." "Tự phế Thánh vị cũng giống như tự trảm một đao, Thông Thiên lúc này thân thụ đạo

thương, không còn lực tái chiến, cho nên Tiệt Giáo ngô đẳng không cần để vào mắt!

Nhữ cứ việc ra tay là được, đừng quên còn có ngô ở đây!" Lời nói của Nguyên Thủy rơi xuống, lập tức tiêu tán giữa thiên địa.

Lúc này, hắn ẩn nặc trong hư không, quan sát hết thảy giữa thiên địa.

Bên dưới, Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe xong, mỉm cười.

Lập tức, Nhiên Đăng Đạo Nhân xuất hiện trên không trung Kim Ngao Đảo, nhìn xuống vô số môn đồ Tiệt Giáo bên dưới, thản nhiên mở miệng: "Đám đệ tử Tiệt Giáo các ngươi đều là súc sinh lông lá sừng dài, sinh ra từ trứng nước, mau mau ra đây chịu chết!

Nếu không ra, đừng trách ngô đánh vào!" Thanh âm Nhiên Đăng Đạo Nhân lãnh mạc vô cùng, vang vọng giữa thiên địa.

Hắn đưa mắt nhìn xuống đám môn đồ Tiệt Giáo, lộ ra ánh mắt đạm mạc, khinh thường.

Giống như thật sự đang nhìn từng con súc sinh, chứ không phải nhìn từng danh tu sĩ.

Đem đệ tử Tiệt Giáo định nghĩa là súc sinh căn nguyên đê liệt, sắp trở thành giáo nghĩa vô thượng của Xiển Giáo.

Xiển Giáo trên dưới, từ giáo chủ Nguyên Thủy Thiên Tôn đến Thập Nhị Kim Tiên, các đệ tử đời thứ ba, đều chướng mắt đệ tử Tiệt Giáo.

Rõ ràng đều là tu sĩ, đều có quyền lợi tu hành, nhưng đệ tử Tiệt Giáo trong mắt Xiển Giáo luôn là dị loại.

Bình thường thì bị đệ tử Xiển Giáo lấy danh nghĩa thế thiên hành đạo diệt sát, bị đủ loại chèn ép, ức hiếp.

Hiện tại, Vô Đương sư tỷ và Đa Bảo đại sư huynh bị đánh trọng thương, Nhiên Đăng Đạo Nhân lại còn đang hùng hổ dọa người!

Việc này khiến các đệ tử Tiệt Giáo làm sao có thể dung nhẫn?

Mọi người đều là tu sĩ, dựa vào đâu mà vì căn nguyên kém hơn liền phải chịu nhục nhã? "Đờ mờ nó, súc sinh Xiển Giáo!" "Phó giáo chủ Xiển Giáo là cái thá gì mà cũng dám ở trước cửa Tiệt Giáo ta kêu to gọi nhỏ?" "Cút!

Cút khỏi Kim Ngao Đảo, ngươi không xứng đứng trên Kim Ngao Đảo!" "Ta thấy Nhiên Đăng thật ghê tởm, đồ ti bỉ vô sỉ, người Xiển Giáo mới là súc sinh!" "Lấy lớn hiếp nhỏ, cậy mạnh hiếp yếu, nếu ta là đệ tử Xiển Giáo, ta hận không thể xấu hổ đập đầu vào cây mà chết cho rồi!" Đối mặt với sự nhục nhã của Nhiên Đăng, vô số đệ tử Tiệt Giáo trong nháy mắt bùng nổ!

Xiển Giáo không phải là khinh thường Thánh nhân Tiệt Giáo đã tự phế Thánh vị rồi sao?

Cho nên mới dám đến đây khiêu khích!

Nếu Thông Thiên sư tôn không tự phế Thánh vị, Nhiên Đăng là cái thá gì chứ? "Ha ha, đám súc sinh các ngươi chỉ biết trình miệng lưỡi!" Nhiên Đăng thản nhiên cười, không để ý đến những lời nhục mạ bên dưới.

Lập tức, hắn nhẹ nhàng phất tay.

Vô số động thiên tiên đảo xung quanh Kim Ngao Đảo trong nháy mắt ầm một tiếng, trực tiếp nổ thành tro bụi! "Đám súc sinh các ngươi, cứ đời đời kiếp kiếp rúc trong Tiệt Giáo đi, mấy cái tiên đảo xung quanh Kim Ngao Đảo này cũng không cần thiết tồn tại nữa." Lời nói rơi xuống, Nhiên Đăng thản nhiên cười.

Dưới sự thôi động của pháp lực Chuẩn Thánh đỉnh phong, những

tiên đảo nơi đệ tử Tiệt Giáo tu hành cư trú xung quanh Kim Ngao Đảo toàn bộ trong nháy mắt bị xóa sổ! "Nhiên Đăng, nhữ muốn chết!" Triệu Công Minh lập tức gầm lên, hai mắt đỏ ngầu.

Xiển Giáo Nhiên Đăng khinh người quá đáng!

Phía trên, Nhiên Đăng nghe vậy, thản nhiên cười, mở miệng nói: "Tiệt Giáo Thông Thiên Thánh nhân của các ngươi đâu, sao không ra đây?

Chẳng lẽ sau khi tự phế Thánh vị liền sợ hãi Xiển Giáo Nguyên Thủy Thánh nhân của ta?

Theo ta thấy, Tiệt Giáo không có Thánh nhân che chở, không bằng trực tiếp giải tán tại chỗ đi!" Nhiên Đăng cười lớn một tiếng, tứ vô kỵ đạn mở miệng.

Hắn đã cảm ứng một lượt khí tức trong Tiệt Giáo.

Trong đó mạnh nhất cũng chỉ có Đa Bảo và Triệu Công Minh, hai người phân biệt đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Trong đó tịnh không có khí tức của Thông Thiên.

Hiển nhiên, Thông Thiên nếu không phải đang bế quan tu phục thương thế thì chính là không ở trong Tiệt Giáo.

Nếu không, hắn ở trên không trung Kim Ngao Đảo lâu như vậy rồi, vì sao Thông Thiên không ra mặt? "Tiệt Giáo không có Thánh nhân, thật sự không chịu nổi một kích!" Nhiên Đăng thản nhiên nói.

Lập tức, trên người Nhiên Đăng có một cỗ thần hồng thôi xán kinh thiên, nhất thời gian, khí tức khủng bố phô thiên cái địa dũng động khắp cả Đông Hải, pháp lực thao thiên điên cuồng tứ ý cả phiến thiên địa càn khôn, khiến vạn lý Hồng Hoang phân phân túc nhiên khởi kính!

Uy thế bực này hạo hãn vô ngân, vô biên vô tế, tuy chưa đạt Hỗn

Nguyên chi cảnh nhưng y nhiên lăng giá vu mang mang chúng sinh chi thượng, tựa như thiên địa dị tượng bỗng nhiên giáng lâm, tịch quyển thao thiên hải vực!

Ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều cảm thấy chấn hám vô cùng. "Tiên đảo xung quanh Kim Ngao Đảo đã bị xóa sổ, tiếp theo những động thiên phúc địa kia cũng toàn bộ tiêu tán giữa thiên địa đi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân bỗng nhiên cười.

Lập tức, uy lực Chuẩn Thánh trút xuống, sát na gian, cả một phiến thiên địa trầm phù, dị tượng khôi hoằng hạo hãn chấn động chư thiên vạn giới, khiến vạn lý hoàn vũ không ngừng động đãng!

Ngay sau đó, Nhiên Đăng đột nhiên phát ngoan.

Một đôi bàn tay lớn từ trong tay áo thò ra, mang theo cuồn cuộn pháp lực, xé rách từng tầng đa nguyên vũ trụ, hách nhiên tịch quyển vô tận động thiên phúc địa trong ức vạn dặm quanh Kim Ngao Đảo!

Tựa hồ muốn xóa sổ toàn bộ tiên đảo động thiên trên cả vùng Đông Hải! "Trời ạ, uy áp bực này, là Chuẩn Thánh cường giả sao?" "Chuyện gì xảy ra vậy, thời gian trước Thánh nhân vừa mới giao chiến xong, hiện tại Chuẩn Thánh cường giả cũng ra tay rồi!" "Cỗ khí tức này, là Xiển Giáo Nhiên Đăng Đạo Nhân, hắn muốn làm gì?" "Tựa hồ muốn xóa sổ tất cả động thiên phúc địa trên Đông Hải!" "Nhiên Đăng thật ngoan lạt, hắn muốn làm cho đệ tử Tiệt Giáo không có nơi tu hành lịch luyện a!" "..." Hành động của Nhiên Đăng lập tức làm chấn động cả Hồng Hoang!

Ức vạn sinh linh thiên địa vì thế mà hãi nhiên!

Điều gây chấn động không phải thực lực của Nhiên Đăng, mà là cách làm của hắn!

Đem tiên sơn động thiên xung quanh Kim Ngao Đảo xóa sổ, há

chẳng phải muốn đệ tử Kim Ngao Đảo không còn nơi bế quan tu hành?

Có khác gì diệt nhân truyền thừa?

Nhất thời gian, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Hạo Thiên, Dao Trì đều phân phân đưa mắt nhìn về phía Kim Ngao Đảo.

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử như có điều suy nghĩ, lẩm bẩm: "Xem ra Thông Thiên thật sự không còn chiến lực Hỗn Nguyên cảnh giới, nhục nhã lớn như vậy đều có thể nhẫn nhịn." Tại Tây Phương vô tận Linh Sơn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng bỗng nhiên mở hai mắt, trên gương mặt từ bi vốn có lập tức lộ ra một tia ý cười. "Nhiên Đăng tu nhục Tiệt Giáo như thế, Thông Thiên y nhiên không lựa chọn hiện thân, xem ra Thông Thiên không còn chiến lực Hỗn Nguyên cảnh giới, nước cờ tự phế Thánh vị này của hắn đi sai rồi!" Chuẩn Đề chậm rãi nói, vui sướng ra mặt.

Bên cạnh Tiếp Dẫn nghe vậy cũng cười nói: "Như vậy xem ra, đệ tử Tiệt Giáo cuối cùng cùng Tây Phương Giáo ta hữu duyên a." "Ha ha, cực thị cực thị, ngô đẳng mau tới Kim Ngao Đảo, độ hóa đệ tử Tiệt Giáo!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau cười, dưới sự bao phủ của trận trận phật âm, biến mất tại Tây Phương.

Tại Tử Tiêu Cung xa xôi, Hồng Quân cũng chú ý tới dị động ở Kim Ngao Đảo, trên gương mặt vô cảm hơi ngưng lại.

Nếu Thông Thiên không còn chiến lực cấp bậc Hỗn Nguyên, vì sao giữa thiên địa lại có dị số?

Lập tức, Hồng Quân chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng thần niệm đang gắt gao quan chú phía Kim Ngao Đảo.

Cùng lúc đó, tại Kim Ngao Đảo.

Trong nháy mắt khi bàn tay vàng khổng lồ của Nhiên Đăng rơi

xuống, một tiếng nổ vang rền từ trong Kim Ngao Đảo bạo phát!

Ngay sau đó, một đạo khí tức khủng bố thao thiên từ trên Kim Ngao Đảo điên cuồng dũng động, hạo hãn vô ngân, trực tiếp hướng về phía bàn tay vàng kia tịch quyển tới!

Cỗ khí thế hạo hãn mang theo phong mang thôi xán, vô phá bất phá, sát na gian khiến thời không phá toái, hỗn độn băng hội, trực tiếp đem bàn tay vàng kia ma diệt! "Nhiên Đăng!

Nhữ muốn chết!" Triệu Công Minh chậm rãi đứng trên không trung Kim Ngao Đảo, ánh mắt âm trầm, mang theo từng tia từng tia sát ý.

Nếu còn nhẫn nại nữa thì uổng là môn đồ Tiệt Giáo!

Sư tôn không ở đây, đại sư huynh bị thương, thân là nam nhân duy nhất trong đám thân truyền đệ tử, hắn càng nên đứng ra duy trì thể diện Tiệt Giáo! "Triệu Công Minh, nhữ cũng muốn bị đưa lên Phong Thần Bảng sao?" Thấy Triệu Công Minh nhảy ra, Nhiên Đăng thản nhiên cười.

Tuy ngữ khí bình đạm nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ khinh thường.

Phảng phất căn bản không để Triệu Công Minh vào mắt. "Nhìn xem hôm nay ta và ngươi ai sẽ lên Phong Thần Bảng kia!" Triệu Công Minh mỉm cười, thanh âm bình đạm.

Ngay sau đó, khí tức khủng bố lập tức bạo phát, động xuyên hết thảy.

Dưới sự toàn lực vận chuyển pháp lực của Triệu Công Minh - kẻ đã đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong, thiên địa nơi này trong nháy mắt âm u hôn trầm, từng cỗ từng cỗ dị tượng hạo hãn khôi hoành chấn động chư thiên hoàn vũ! "Nhiên Đăng, xem ngô hôm nay tru sát nhữ!" Theo

lời Triệu Công Minh, một tiếng nổ vang vọng giữa thiên địa, kích động vạn lý càn khôn hoàn vũ, phảng phất như từ sâu trong vũ trụ vô tận mãnh nhiên truyền ra.

Thần quang thôi xán trong nháy mắt đang diễn dịch sự khủng bố thao thiên!

Bên kia, thần hồn Nhiên Đăng bỗng nhiên run lên.

Trong một nháy mắt, hắn mãnh nhiên cảm giác sau lưng sinh ra từng luồng hơi lạnh, tam hồn thất phách phảng phật đang bị vô tận kiếm khí cắt chém!

Khí tức hạo hãn vô ngân trên người Triệu Công Minh bỗng nhiên biến thành từng luồng kiếm mang thôi xán tràn ngập tiên thiên pháp tắc.

Trong mỗi một luồng kiếm khí đều có địa thủy phong hỏa xoay chuyển, diễn dịch sát cơ chí cao vô thượng!

Trong cả Hồng Hoang, người đi xa nhất trên Kiếm đạo chính là Thông Thiên Giáo Chủ.

Chương 65

Thân là thân truyền đệ tử của Thông Thiên, Triệu Công Minh đối với Kiếm đạo cũng có thiệp liệp.

Vốn dĩ thực lực hắn đã cường hãn, lại ở chỗ Chu Thanh lĩnh ngộ được vô số Đại Đạo pháp tắc và thiên địa chí lý.

Dưới sự tương gia của đa tầng sức mạnh, một kích mà Triệu Công Minh thi triển ra, tại cảnh giới Chuẩn Thánh là vô nhân khả đáng! "Không ổn, Triệu Công Minh sao có thể khủng bố như vậy!" Nhiên Đăng cảm thụ thần quang khủng bố thao thiên, trong lòng run lên.

Lập tức, hắn vận chuyển hạo hãn thần lực trên người để kháng cự vô thượng sát phạt do Triệu Công Minh thi triển.

Nhưng ngay trong nháy mắt vận chuyển pháp lực, trong ngàn vạn luồng kiếm khí kia, vô tận Đại Đạo pháp tắc, thiên địa chí lý phân phân xuất hiện.

Mỗi một luồng kiếm khí đều phảng phất đại biểu cho sát phạt duy nhất thế gian, khí thế bàng bạc khiến người run rẩy!

Kiếm khí khủng bố trong nháy mắt hướng về phía Nhiên Đăng công phạt, mỗi một luồng kiếm khí đều đang tích súc phong mang, khiến thái cổ tinh thần trong mang mang hỗn độn không ngừng run rẩy, từ từ hóa thành bột mịn!

Thuấn gian, ức vạn luồng kiếm mang trực tiếp hướng về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân đâm tới!

Oanh long long!

Khoảnh khắc hai bên va chạm, thiên địa Hồng Hoang vang lên

tiếng nổ lớn, phảng phật vạn lý càn khôn trong khắc này bị nổ tung.

Xung quanh, ức vạn dặm nước biển trong nháy mắt bị bốc hơi.

Thái cổ tinh hà thôi xán trên thiên khung xa xôi cũng bị một cú va chạm này chấn nát thành từng mảnh.

Thánh nhân không xuất, Chuẩn Thánh cường giả chính là chiến lực đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang, huống chi là hai cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Trong lần va chạm này, các loại dị tượng giữa thiên địa phân phân xuất hiện, sấm sét cuồn cuộn, phong vân biến động, vô cùng khủng bố.

Vô số sinh linh giữa thiên địa lập tức trong lòng hoảng sợ bất an.

Vô số tiên thiên đại năng như Minh Hà, Hạo Thiên, Trấn Nguyên Tử đều vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ Triệu Công Minh - một đệ tử đời hai của Tiệt Giáo lại có thể phân đình kháng lễ với Nhiên Đăng Đạo Nhân, thậm chí ẩn ước chiếm thượng phong.

Đệ tử Tiệt Giáo đều yêu nghiệt như vậy sao?

Bên kia, Nhiên Đăng Đạo Nhân y phục rách rưới, tóc tai rối bời, trong đồng khổng lấp lóe sát ý băng lãnh.

Sắc mặt hắn lúc này cũng trắng bệch.

Một cú va chạm vừa rồi cư nhiên làm hắn chịu đạo thương!

Hắn đường đường là một trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung, Phó giáo chủ Xiển Giáo, cư nhiên bị một tên súc sinh mà Xiển Giáo luôn coi thường đánh bại!

Hắn cư nhiên bại dưới tay một hậu bối!

Lúc này lục phủ ngũ tạng trong cơ thể hắn kịch liệt đảo lộn, vô tận huyết khí đều bị vặn loạn.

Ánh mắt Nhiên Đăng có chút thất thần, thậm chí mờ mịt.

Bại trong tay Đa Bảo đã làm hắn mất hết mặt mũi, hiện tại lại bại trong tay Triệu Công Minh!

Đường đường Phó giáo chủ Xiển Giáo, há chẳng phải sẽ bị vô tận sinh linh Hồng Hoang cười chê? "Triệu Công Minh, hôm nay nhữ tất phải hình thần câu diệt, ngay cả Phong Thần Bảng kia cũng không lên được!

Thông Thiên có đi Địa Phủ cầu Bình Tâm Chí Tôn cũng không cứu được ngươi!" Đồng khổng Nhiên Đăng lấp lóe vô tận sát ý.

Lập tức, một chiếc đèn lồng đen nhánh xuất hiện trong tay hắn.

Triệu Công Minh thấy đèn lồng xuất hiện, đồng khổng co rụt lại.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo - Linh Cữu Đăng!

Truyền thuyết chiếc đèn này âm độc vô cùng, trong đèn có một đoàn hôi sắc hỏa diễm là Chí Âm Chí Tà U Minh Quỷ Hỏa.

Lửa này thông u minh, có khả năng hiển hiện tình cảnh một đời của sinh linh đã chết, là pháp bảo cộng sinh của Nhiên Đăng!

Triệu Công Minh lập tức lộ ra vẻ cảnh giác.

Vật này tuyệt đối là một trong những bảo vật âm độc nhất thiên địa, chỉ cần dính phải U Minh Quỷ Hỏa trong Linh Cữu Đăng, khoảnh khắc gian đỉnh thượng tam hoa tiêu tẫn, hung trung ngũ khí băng hội, tam hồn thất phách hóa thành tro bụi, chân linh cuối cùng trở thành dầu đèn, chịu nỗi khổ thiêu đốt trong vô tận tuế nguyệt! "Triệu Công Minh, nhữ phải vĩnh sinh vĩnh thế chịu nỗi khổ U Minh Quỷ Hỏa thiêu đốt!" Nhiên Đăng Đạo Nhân gầm lên một tiếng, Linh Cữu Đăng lập

tức được tế ra trước ngực!

Sát na gian, thiên địa tối sầm lại.

Trong bóng tối vô tận có từng đoàn từng đoàn hôi sắc hỏa diễm phù động trong không gian, thiêu đốt không gian, dẫn nhiên tuế nguyệt!

Ẩn ước gian, vô số môn đồ Tiệt Giáo trên Kim Ngao Đảo có thể nghe thấy giữa thiên địa có vô tận lệ quỷ thê thảm kêu gào, có u linh nộ hống, khóc lóc, phảng phật đang thừa thụ hình pháp đáng sợ nhất thiên địa!

Triệu Công Minh cũng bị U Minh Quỷ Hỏa của Linh Cữu Đăng vây quanh. "Linh Cữu Đăng thật lợi hại." Sắc mặt Triệu Công Minh đột nhiên âm trầm.

Linh Cữu Đăng quả nhiên âm độc vô cùng, trong một nháy mắt ngắn ngủi muốn đem thần hồn chân linh của hắn dẫn nhiên! "Nhiên Đăng, nhữ có Linh Cữu Đăng, chẳng lẽ Triệu Công Minh ta không có pháp bảo sao?" Triệu Công Minh bỗng nhiên cười, lập tức lấy ra một lá cờ cổ màu đen.

Cờ cổ có sáu đuôi, bên trên có từng cái tên trống không, phảng phật đang chờ người viết tên lên.

Bên kia, Nhiên Đăng thấy lá cờ cổ màu đen, sắc mặt đại biến. "Không ổn, Lục Hồn Phiên!" Thần hồn Nhiên Đăng giờ khắc này đều run rẩy, trong lòng đối với Lục Hồn Phiên sợ hãi vô cùng.

Lục Hồn Phiên là Thiên Đạo hung sát dị bảo, nãi do vô tận oán niệm sau khi chết của Ba Ngàn Đại Đạo Thiên Ma hóa thành, là dị bảo khủng bố có thể diệt sát Thánh nhân.

Chỉ cần Triệu Công Minh thành công viết tên Nhiên Đăng lên Lục Hồn Phiên, như vậy khoảnh khắc gian Nhiên Đăng sẽ hình thần câu

diệt! "Nhiên Đăng, nhữ nhân lúc Thông Thiên Giáo Chủ Tiệt Giáo ta không ở đây, lũ lũ khiêu khích Tiệt Giáo ta, hôm nay ngô liền diệt sát ngươi để rửa mối nhục trước!" Triệu Công Minh thản nhiên mở miệng.

Lập tức, Lục Hồn Phiên mãnh nhiên huyền quải giữa thiên địa.

Ngay sau đó, một cái Thiên Đạo minh văn mãnh nhiên rơi vào trên một cái đuôi cờ!

Thiên Đạo minh văn này là chữ 'Nhiên'!

Nếu hai chữ 'Nhiên Đăng' toàn bộ bị khắc lên Lục Hồn Phiên, Nhiên Đăng sẽ trong nháy mắt yên tiêu vân tán! "Không ổn, Giáo chủ cứu ta!" Cảm thụ linh hồn và chân linh đang bị Lục Hồn Phiên xâu xé, Nhiên Đăng trong lòng hãi nhiên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hướng Nguyên Thủy cầu cứu. "Hừ!

Đám súc sinh các ngươi lại dám ra tay với Phó giáo chủ Xiển Giáo ta!" Một đạo thanh âm băng lãnh trong nháy mắt vang vọng khắp Hồng Hoang!

Ngay sau đó, Nguyên Thủy chậm rãi từ trong hư không xuất hiện, ánh mắt hàn lãnh nhìn về phía Triệu Công Minh!

Chỉ một ánh mắt liền khiến tam hồn thất phách của Triệu Công Minh dao động, muốn tịch diệt!

Theo lời Nguyên Thủy vừa dứt, ngay sau đó, một ánh mắt thâm thúy xé toạc càn khôn vô tận, động xuyên hư không, bắn thẳng về phía Kim Ngao Đảo!

Thình lình, trời đất trong khoảnh khắc rung chuyển dữ dội, một đạo thần hồng rực rỡ ức vạn trượng từ trong tầng tầng lớp lớp hư không đa vũ trụ phóng lên tận trời, xé toạc vạn dặm mây mù, cuốn theo tử khí hạo hãn vô ngần, nương theo pháp tắc Hỗn Nguyên, hách

nhiên xuất hiện trên bầu trời Kim Ngao Đảo!

Uy thế như vậy, chấn động vạn dặm càn khôn, khí thế hạo đãng, hùng vĩ vô cùng!

Dưới uy thế này, vô số môn đồ Tiệt Giáo không nhịn được mà quỳ rạp xuống đất!

Bọn họ không phải quỳ lạy Nguyên Thủy, mà là do khí tức Hỗn Nguyên Thánh Nhân thực sự quá khủng bố thao thiên, trực tiếp trấn áp tam hồn thất phách cùng nguyên thần, khiến bọn họ lúc này căn bản không cách nào phản kháng!

"Súc sinh nhà ngươi, dám cầm Thiên Đạo hung sát dị bảo Lục Hồn Phiên ra tay với Phó giáo chủ Xiển Giáo ta, do đó có thể thấy được, tính tình ngươi ác độc, hôm nay bản tôn liền đưa ngươi lên Phong Thần Bảng kia!" Lời nói nhàn nhạt vừa dứt, thân hình Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện ra trên bầu trời Kim Ngao Đảo.

Đồng thời, theo pháp tắc Hỗn Nguyên trên người Nguyên Thủy cuốn tới, các loại dị tượng khủng bố cũng nhao nhao xuất hiện: Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, long phượng cộng vũ, kỳ lân hiện thế.

Pháp tắc Hỗn Nguyên hạo hãn như đại dương mênh mông điên cuồng dũng động, khiến ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang vì đó mà túc nhiên khởi kính!

Dị tượng bực này, cũng không phải do Nguyên Thủy cố ý hiển hóa, mà là do Hỗn Nguyên Thánh Nhân xuất hiện trong Hồng Hoang đại lục dẫn động thiên địa cộng hưởng!

Không chỉ Triệu Công Minh cảm nhận được áp lực vô cùng, mà từng môn đồ Tiệt Giáo trên Kim Ngao Đảo cũng nhao nhao cảm nhận được một cỗ đại khủng bố vô thượng giáng lâm, trấn áp tận sâu trong

tâm linh, khiến hô hấp của bọn họ đều trở nên dồn dập!

"Nguyên Thủy, ngươi là Thánh Nhân, chẳng lẽ muốn ra tay với một đệ tử đời thứ hai của Tiệt Giáo ta sao?" Triệu Công Minh bị khí tức Hỗn Nguyên khủng bố vô cùng trấn áp đến thần hồn run rẩy, ức vạn vạn tế bào đa vũ trụ trên người đang quay cuồng!

Hiện tại hắn đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, ngay cả Nhiên Đăng cũng có thể nghiền ép, nhưng đối mặt với Thánh Nhân, lại không có một chút lực phản kháng nào!

Nghe xong lời Triệu Công Minh, sắc mặt vốn âm trầm của Nguyên Thủy càng thêm hàn lãnh.

"Súc sinh nhà ngươi, thấy ngô không xưng hô Nhị sư bá, ngược lại gọi thẳng tên húy, dĩ hạ phạm thượng!" "Quả nhiên căn nguyên đê hèn, là kẻ hào vô giáo dưỡng, đã như vậy, ngươi ngay cả Phong Thần Bảng kia cũng không cần lên nữa, bản tôn trực tiếp ma diệt thần hồn, luyện hóa chân linh ngươi, để ngươi triệt để tiêu tán giữa thiên địa!" Nguyên Thủy chậm rãi mở miệng.

Ngay sau đó, pháp lực Hỗn Nguyên hạo hãn vô tận, vô biên vô tế, giống như thiên địa dị tượng bỗng nhiên bùng nổ, khiến Hồng Hoang đại lục trong khoảnh khắc này không ngừng rung chuyển, trực tiếp cuốn về phía Triệu Công Minh!

Sinh linh giữa thiên địa cảm nhận được uy thế Hỗn Nguyên khủng bố thao thiên, trong lòng đều hoảng sợ bất an, thần hồn run rẩy.

Oanh long long!

Theo pháp lực Hỗn Nguyên trên người Nguyên Thủy bùng nổ, khoảnh khắc liền nghiền ép về phía Triệu Công Minh, một tiếng nổ vang vọng tận mây xanh giữa thiên địa, phảng phất như một phương vũ trụ hỗn độn nổ tung, khiến người ta trong lòng kinh hãi vô cùng!

Ngay sau đó, Triệu Công Minh bị một đạo pháp tắc Hỗn Nguyên đánh trúng, cả người "oanh" một tiếng bị đánh rơi, văng ngược ra ức vạn dặm, hung hăng đập xuống Kim Ngao Đảo!

Hồi lâu sau, khói bụi tán đi.

Trên Kim Ngao Đảo xuất hiện một hố đen khổng lồ rộng ức vạn dặm, hố đen thâm thúy vô cùng, trong đó có đủ loại thần tắc Hỗn Nguyên đang điên cuồng tàn phá, thanh thế thao thiên!

“Sư huynh!!!” “Triệu Công Minh sư huynh!” Trong Tiệt Giáo, một đám môn đồ nhìn thấy cảnh này, thần hồn lập tức run lên!

Triệu Công Minh sư huynh bị pháp tắc Hỗn Nguyên của Thánh Nhân đánh trúng?

Vậy sư huynh còn có thể sống sao?

Chương 66

Đó chính là Thiên Đạo Thánh Nhân a, một ý niệm có thể điên đảo tuế nguyệt càn khôn, một ý niệm cũng có thể bát động vận mệnh chúng sinh.

Chuẩn Thánh cường giả như Triệu Công Minh sư huynh, trong mắt Thánh Nhân, e rằng chỉ một ánh mắt cũng có thể diệt sát.

Hiện tại, Triệu Công Minh sư huynh lại ngạnh kháng một kích của Nguyên Thủy!

Dù là Thánh Nhân chuyển thế cũng không có khả năng sống sót đi?

"Nguyên Thủy, ngươi muốn giết ta thì cứ việc động thủ, hà tất phải nhục nhã ta?" Trong cái hố đen thâm thúy khổng lồ trên Kim Ngao Đảo, thân hình Triệu Công Minh chậm rãi hiện lên.

Hắn vẫn chưa chết.

Nhưng trạng thái lúc này phi thường nghiêm trọng.

Nguyên thần và chân linh suýt chút nữa bị đánh tan, tế bào đa vũ trụ trong toàn bộ nhục thân toàn bộ sụp đổ, thần tàng lục phủ trong cơ thể vỡ nát hoàn toàn.

Cả người lúc này không còn một chút lực tái chiến, e rằng tùy tiện một tu sĩ cấp bậc Đại La Kim Tiên cũng có thể dễ dàng diệt sát hắn.

Không chỉ như thế, pháp tắc Hỗn Nguyên của Nguyên Thủy đang điên cuồng tàn phá nhục thân hắn, tứ ý trong cơ thể, phá hoại nhục khu của hắn.

Chịu đạo thương này, dù Thông Thiên sư tôn trở về cũng chưa chắc cứu được.

Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, dưới sự xâm thực của pháp tắc Hỗn Nguyên, Triệu Công Minh cuối cùng sẽ biến thành một phế nhân còn không bằng phàm nhân!

"Sư huynh, không sao chứ?" "Triệu Công Minh sư huynh?" "Trời ơi, đạo cơ của sư huynh đã hủy, ngày sau không thể tu đại đạo nữa, thậm chí cảnh giới sẽ từ từ hạ xuống, trở thành một phàm nhân!" "Nguyên Thủy không giết sư huynh, mà trực tiếp phế bỏ sư huynh rồi!" Vô số môn đồ Tiệt Giáo nhao nhao vây quanh Triệu Công Minh, kiểm tra thương thế, lập tức phẫn nộ!

"Công Minh sư đệ bị phế, chung thân không thể lại tu đại đạo!" Đa Bảo kiểm tra một lượt thương thế trên người Triệu Công Minh xong, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Không ngờ Nguyên Thủy lại ngoan độc như thế.

Dùng lực lượng Thánh Nhân bắt nạt một đệ tử đời thứ hai của Tiệt Giáo, lại còn trực tiếp phế bỏ Triệu Công Minh!

Nhục lớn như vậy, Tiệt Giáo sao có thể nhẫn nhịn?

Ngay sau đó, Đa Bảo lê thân thể bị thương, ánh mắt băng lãnh nhìn về phía Nguyên Thủy, chậm rãi mở miệng nói: "Chẳng lẽ ngươi không sợ sư tôn Thông Thiên của ta trở về, đến Côn Luân Sơn đi một chuyến sao?" Lời Đa Bảo vừa dứt, Nguyên Thủy lập tức cười.

Sở dĩ vừa rồi không giết Triệu Công Minh mà chỉ phế bỏ hắn, là để dẫn dụ Thông Thiên xuất hiện.

Thử dò xét Thông Thiên, xem hắn hiện tại rốt cuộc có chiến lực cảnh giới Hỗn Nguyên hay không.

Tuy những đệ tử Tiệt Giáo này trong mắt hắn đều là súc sinh, nhưng trong mắt Thông Thiên lại quý giá vô cùng, nếu phế bỏ Triệu Công Minh, Thông Thiên nhất định sẽ không nhịn được mà ra mặt.

Nhưng hiện tại, cho dù đã phế Triệu Công Minh, Thông Thiên vẫn không hiện thân.

Minh hiển, Thông Thiên sau khi tự phế Thánh vị đã không còn chiến lực cảnh giới Hỗn Nguyên, hơn nữa còn đang xử lý đạo thương lưu lại sau khi tự phế, căn bản không rảnh lo lắng cho đám đệ tử Tiệt Giáo này!

Đã Tiệt Giáo không có Thánh Nhân như vậy, thì còn gì phải cố kỵ?

Nguyên Thủy cười, nhìn về phía Đa Bảo, nhàn nhạt mở miệng: "Sư phụ Thông Thiên của ngươi sau khi tự phế Thánh vị, thân chịu đạo thương, sớm đã mất đi chiến lực cảnh giới Hỗn Nguyên.

Hôm nay bản tôn phế Triệu Công Minh thì đã sao?

Các ngươi lại có thể làm gì ngô?" Lời nói nhàn nhạt vừa dứt, sắc mặt Đa Bảo đạo nhân lập tức trầm xuống!

Thảo nào Nguyên Thủy không giết Triệu Công Minh sư đệ, thì ra là để thăm dò xem sư tôn Thông Thiên hiện tại có chiến lực Hỗn Nguyên hay không!

Hiện tại Triệu Công Minh sư đệ bị phế, sư tôn vẫn không hiện thân, cho nên Nguyên Thủy càng thêm tứ vô kỵ đạn!

Đường đường là Nguyên Thủy, không ngờ lại là kẻ vô sỉ như vậy!

Đa Bảo nhìn Nguyên Thủy, trong đồng tử lóe lên ánh mắt cừu hận, mở miệng nói: "Xiển Giáo các ngươi khinh người quá đáng!!!

Tiên có Nhiên Đăng đạo nhân ỷ lớn hiếp nhỏ, không hỏi xanh đỏ đen trắng truy sát sư muội Vô Đương của ta!

Lại có Nguyên Thủy ngươi dùng lực lượng Thánh Nhân đả thương ta, càng phế bỏ sư đệ Triệu Công Minh!

Chẳng lẽ người trong Xiển Giáo đều là hạng người không cần da mặt như thế sao?

Các ngươi chẳng lẽ khinh Tiệt Giáo ta không người không thành!?" Theo lời Đa Bảo dứt, trên Kim Ngao Đảo, vô số đệ tử Tiệt Giáo nộ hỏa xung thiên!

Từng người hai mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm Nguyên Thủy và Nhiên Đăng, hận không thể đem hai người bầm thây vạn đoạn!

Xiển Giáo, thật khinh người quá đáng!

Vô Đương sư tỷ chỉ đi du lịch trong Hồng Hoang, liền bị tên Nhiên Đăng đạo nhân không biết xấu hổ kia đánh lén dẫn đến trọng thương!

Cuối cùng Đa Bảo sư huynh cứu Vô Đương sư tỷ, Nhiên Đăng địch không lại Đa Bảo sư huynh, liền để Thánh Nhân Nguyên Thủy đả thương Đa Bảo sư huynh!

Hiện tại, Triệu Công Minh càng bị Nguyên Thủy trực tiếp phế bỏ!

Xiển Giáo, thật sự coi Tiệt Giáo không người sao?

"Liều mạng với Xiển Giáo, lão tử không chịu cơn tức này nữa!" "Thông Thiên sư tôn đâu, vì sao không về?" "Chẳng lẽ Tiệt Giáo ta hôm nay phải bị Xiển Giáo diệt hay sao?" "Xiển Giáo vô sỉ hạ lưu, khinh người quá đáng!" "Liều mạng với Xiển Giáo, giết sạch đám vô sỉ này!" Trong Tiệt Giáo, vô số môn đồ nộ hỏa xung thiên, tụ tập lại một chỗ, không ngừng gào thét!

Lập tức, trên toàn bộ Kim Ngao Đảo, ngũ sắc tân phân, các loại pháp tắc nhao nhao hiện lên, khiến thiên địa hơi chấn động!

Tiệt Giáo vạn tiên lai triều, đâu chỉ vài vạn tiên nhân?

Lúc này trên Kim Ngao Đảo, quang môn đồ Tiệt Giáo liền không dưới trăm vạn!

Trong đó, có Nhân Tiên cảnh, có Kim Tiên cảnh, cũng có Đại La Kim Tiên cảnh!

Trăm vạn tiên nhân cùng nhau gào thét, tản mát ra khí thế đáng sợ nhường nào!

Phương viên ức vạn vạn dặm càn khôn trong khoảnh khắc này hơi kích động, một số tu sĩ xung quanh Kim Ngao Đảo đều bị khí thế khủng bố dọa cho tâm thần hoảng sợ!

"Lũ súc sinh các ngươi, sâu kiến làm sao có thể nghịch thiên?

Ngô Nguyên Thủy khinh Tiệt Giáo không người thì đã thế nào?

Thông Thiên, còn không mau ra gặp!" Nguyên Thủy thấy vô số môn đồ Tiệt Giáo bên dưới gào thét, cười nhạt một tiếng, phong khinh vân đạm.

Trong đôi mắt, không hề có chút để ý nào.

Giống như lời hắn nói, Thánh Nhân sao có thể để ý đến tiếng gầm gừ vô năng của sâu kiến?

Theo lời Nguyên Thủy dứt, đệ tử trong Kim Ngao Đảo đồng tử đều đỏ ngầu, thân thể run rẩy.

"Thỉnh Thánh Nhân Tiệt Giáo ta xuất quan, vãn hồi thể diện Tiệt Giáo!" "Thỉnh Thông Thiên sư tôn xuất quan!" "Thỉnh Thông Thiên sư tôn xuất quan!" Số bách vạn đệ tử Tiệt Giáo cùng nhau gào thét, quỳ xuống về phía Bích Du Cung.

Đối mặt với Xiển Giáo đốt đốt ép người, Nguyên Thủy nhục nhã, chỉ có để Thông Thiên Thánh Nhân Tiệt Giáo xuất hiện mới vãn hồi được thể diện.

Tiệt Giáo là đệ nhất đại giáo Hồng Hoang, khi nào chịu nhục nhã như thế?

Nhưng, hồi lâu sau, trong Bích Du Cung vẫn không có bất kỳ thanh âm nào xuất hiện.

Thậm chí khí tức của Thông Thiên cũng không xuất hiện.

"Sư tôn đâu, sư tôn vì sao không ra?" "Sư tôn đi đâu rồi, chẳng lẽ không ở Kim Ngao Đảo?" "Sư tôn, cầu xin người, mau ra đi!" Trong lòng từng đệ tử Tiệt Giáo có vô tận nộ hỏa đang thiêu đốt, không ngừng hô hoán Thông Thiên xuất quan để rửa sạch tiền sỉ.

Nhưng, mặc kệ hô hoán thế nào, trong Bích Du Cung vẫn yên ắng.

"Haizz, sư tôn đi tới chỗ Đại Đạo Chúa Tể ngộ đạo, muốn một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên, phương thiên địa kia ngăn cách với Hồng Hoang, sư tôn căn bản không biết tình huống bên này a." Triệu Công Minh trong lòng than thầm.

Không ngờ Tiệt Giáo hôm nay lại gặp phải tình huống này.

Sư tôn đi trước đúng là đã bố hạ đại trận, phòng bị Nguyên Thủy và Tây Phương Nhị Thánh.

Tuy đại trận có thể bảo hộ tính mệnh đệ tử Tiệt Giáo, nhưng lại không bảo vệ được thể diện Tiệt Giáo.

Chẳng lẽ phải một mực nhẫn nhịn Nguyên Thủy và Nhiên Đăng khiêu khích bên ngoài, cứ trốn trong Kim Ngao Đảo chờ sư tôn chứng đạo lại Hỗn Nguyên mới có thể đi ra sao?

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời Kim Ngao Đảo, trong tầng tầng hư không đa vũ trụ, có hai gã đạo nhân đang ngồi nghiêm chỉnh, trên mặt thỉnh thoảng hiện lên thần sắc bi thiên mẫn nhân, đại từ đại bi, phổ độ chúng sinh.

"Triệu Công Minh bị phế, Thông Thiên vẫn không xuất hiện, xem ra Thông Thiên xác thực không còn chiến lực cấp bậc Hỗn Nguyên

nữa.” Chuẩn Đề cười cười, nói với Tiếp Dẫn bên cạnh.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn cũng cười nhạt, mở miệng nói: “Nếu ta đoán không sai, Thông Thiên đang ở nhà Đại Đạo Chúa Tể tham ngộ đạo Hỗn Nguyên, muốn chứng đạo lại lần nữa.

Nhưng Đại Đạo Chúa Tể ẩn nặc trong hồng trần, ngụy trang thành một nông phu Nhân Tiên cảnh giới, trong tình huống này, Đại Đạo Chúa Tể chẳng lẽ sẽ phá vỡ tâm cảnh vô thượng, từ trong hồng trần đi ra chỉ điểm Thông Thiên một lần nữa thành Thánh?

Nhà Đại Đạo Chúa Tể có vô tận mảnh vỡ đại đạo, Thông Thiên muốn thành Thánh cũng cần vô tận tuế nguyệt, chờ khi Thông Thiên thành Thánh lại, e rằng Tiệt Giáo đã diệt vong rồi.” Lời Tiếp Dẫn vừa dứt, Chuẩn Đề lập tức cười nhạt, lộ ra ánh mắt từ bi: “Đã Tiệt Giáo không có chiến lực Thánh Nhân, vậy chúng ta liền độ hóa đám đệ tử này về Tây Phương đi.

Ngô thấy đám đệ tử Tiệt Giáo này rất có duyên với Tây Phương!” “Thiện!” Trong hư không vô tận, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau, cười nhạt.

Ngay sau đó, bầu trời Kim Ngao Đảo, tầng tầng không gian đa vũ trụ lập tức bị xé rách, Phật quang vô tận lấp lánh vạn dặm càn khôn, phổ độ chúng sinh, khiến ức vạn vạn sinh linh trong Hồng Hoang tâm sinh Phật niệm, muốn đi tới nơi Vãng Sinh Cực Lạc kia!

“Không ổn, Tây Phương Nhị Thánh!” Sắc mặt Đa Bảo càng thêm khó coi.

Một Nguyên Thủy đã áp bách Tiệt Giáo thở không nổi, hiện tại lại thêm Tây Phương Nhị Thánh?

Tam Thánh cùng xuất hiện, Kim Ngao Đảo dù có hộ sơn đại trận cũng không cách nào để kháng a!

“Nguyên Thủy đạo hữu, chúng ta chuyến này chuẩn bị độ đám đệ tử Tiệt Giáo này về Tây Phương, ngươi sẽ không có ý kiến chứ?” Thấy Nguyên Thủy, Chuẩn Đề cười nhạt hỏi.

“Một đám súc sinh bị mao đái giác, thấp sinh noãn hóa, có thể nhập Tây Phương Giáo là khí vận lớn nhất của chúng.” Nguyên Thủy nghe vậy, mỉm cười.

Lời nói của Chuẩn Đề và Nguyên Thủy không hề che giấu, vang vọng giữa thiên địa.

Vô số đệ tử Tiệt Giáo nghe xong, trong lòng lạnh lẽo.

Tây Phương Nhị Thánh lại muốn độ hóa đệ tử Tiệt Giáo sao?

Hiện nay Thông Thiên sư tôn tự phế Thánh vị, cho nên Tây Phương Nhị Thánh mới dám tứ vô kỵ đạn đến Kim Ngao Đảo độ hóa!

Nếu Thông Thiên sư tôn ở đây, giữa thiên địa ai dám trêu chọc Tiệt Giáo?

Chương 67

"Các ngươi đều có duyên với Phật môn ta, quy y ngã Phật đi." Chuẩn Đề nhìn xuống đám đệ tử Tiệt Giáo, cười nhạt.

Lập tức, khí tức Phật đạo hạo hãn xuất hiện quanh Kim Ngao Đảo, trận trận Phật âm vang vọng, khiến vô số đệ tử Tiệt Giáo nhao nhao bị độ hóa, từ trong Kim Ngao Đảo đi ra!

Từng tên đệ tử Tiệt Giáo đi ra, quỳ xuống trước mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cung kính vô cùng.

"Tham kiến ngã Phật Thánh Nhân!" Cảnh tượng này khiến vô số môn đồ Tiệt Giáo nháy mắt tuyệt vọng.

"Liều mạng với hắn!" "Xiển Giáo nhục Tiệt Giáo ta, Tây Phương Giáo độ hóa đệ tử Tiệt Giáo ta, ta há có thể bó tay chịu trói?" "Không sai, liều mạng!" "Thà rằng thân chết, ngô cũng không nguyện ý bị độ hóa về Tây Phương!" Trên Kim Ngao Đảo, vạn tiên nhao nhao gầm thét, nộ hỏa xung thiên!

"Lũ súc sinh các ngươi, Tây Phương Nhị Thánh có đức hiếu sinh, đem đám sâu kiến ti tiện các ngươi độ hóa về Tây Phương là cơ duyên vô thượng, các ngươi ứng đương cảm kích, sao còn dám kêu gào?" Nguyên Thủy nhướng mày.

Lập tức, pháp lực Hỗn Nguyên vô tận từ trên trời giáng xuống, lần nữa trấn áp về phía Kim Ngao Đảo, muốn hung hăng nhục nhã Tiệt Giáo thêm một phen.

Nhưng, bỗng nhiên.

Một đạo bạch sắc thần quang từ trong hư không vô tận phóng lên tận trời, mang theo ngạch thần lực hạo hãn, trực tiếp đánh lui một đạo

pháp lực Hỗn Nguyên của Nguyên Thủy!

"Ai dám khi nhục Tiệt Giáo ta không người?" "Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, các ngươi làm quá đáng rồi!!!" Theo đạo thanh âm băng lãnh hạ xuống, ngay sau đó, trong không gian đa vũ trụ vô tận, một đạo thần quang rực rỡ trán phóng quang mang huyến lạn vô cùng, mãnh nhiên từ tầng tầng đa vũ trụ xông thẳng lên trời.

Đạo thần quang kia nương theo đại đạo thần quang khôi hoằng, cuốn theo vạn thiên tử khí.

Xung quanh có bốn dòng sông pháp tắc Thời Không, Tuế Nguyệt, Nhân Quả, Vận Mệnh xoay chuyển không ngừng, hách nhiên xuất hiện trên bầu trời Kim Ngao Đảo!

Trong thần quang, một đạo thân ảnh hư ảo từ giữa thiên địa chậm rãi hiện ra!

Tại nháy mắt đạo thân ảnh kia xuất hiện, khí tức pháp tắc hạo hãn điên cuồng dũng động, pháp lực Hỗn Nguyên vô tận tứ ý trong càn khôn, các loại dị tượng nhao nhao thăng đẳng, khiến ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang túc nhiên khởi kính!

Động tĩnh này chấn động cả Hồng Hoang!

Nhất thời, ức vạn vạn ánh mắt đều đổ dồn về phía Kim Ngao Đảo, bị đạo thân ảnh kia thu hút.

Xung quanh đạo thân ảnh kia, nhật nguyệt đồng hiện, thần tiêu lấp lánh, uy thế hạo hãn vô biên vô tế như trời sập, nương theo uy nghiêm Thánh Nhân pháp tắc Hỗn Nguyên, hạo hạo đãng đãng cuốn qua một phương thiên địa!

Sinh linh giữa thiên địa, ai nấy đều bị khí tức này cảm ứng, thần hồn run rẩy!

Khí tức pháp tắc Hỗn Nguyên!

Quan trọng nhất là, đạo khí tức này trước nay chưa từng cảm nhận được, là lần đầu tiên xuất hiện trong Hồng Hoang thiên địa!

Cũng có nghĩa là, một tôn Thánh Nhân mới!

Giữa thiên địa, phàm là sinh linh có linh trí, sâu trong nội tâm đều kinh hãi không thôi...

Bởi vì trong nháy mắt bọn họ đều biết, Hồng Hoang đã đản sinh một vị Thánh Nhân mới!

Vốn dĩ Hồng Hoang chỉ có Thiên Đạo Lục Thánh và Hồng Quân Đạo Tổ là bảy vị Thánh Nhân!

Cuối cùng Hậu Thổ thân hóa luân hồi, chấp chưởng Lục Đạo, trở thành vị Thánh Nhân thứ tám!

Hiện tại, cư nhiên lại xuất hiện một tôn Thánh Nhân!

Có phải là vị cường giả vô thượng nào đó đã đoạt được một luồng tử khí kia, bổ sung vào Thánh vị còn khuyết hay không?

Ức vạn vạn sinh linh hoảng sợ bất an, hô hấp dồn dập, nhao nhao quỳ lạy về phía Kim Ngao Đảo.

"Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, các ngươi ỷ Tiệt Giáo ta không Thánh, trước mặt đạo trường Kim Ngao Đảo Tiệt Giáo ta tứ ý làm bậy, thật sự cho rằng Tiệt Giáo ta không có lực phản kháng sao?" "Ai nói Tiệt Giáo ta vô Thánh?" Trên bầu trời Kim Ngao Đảo, thân ảnh Vân Tiêu tiên tử xuất hiện giữa thiên địa, khuôn mặt tinh xảo băng lãnh vô cùng, nhìn về phía Tam Thánh, chậm rãi mở miệng.

Từ sau khi đi ra khỏi sơn mạch của phu quân, nàng mới biết được sự khủng bố của cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Trước kia ở nhà phu quân, loại sơn mạch kia ngăn cách với thiên địa Hồng Hoang và vũ trụ mênh mông, cho dù đột phá Thánh Nhân, tu

vi vẫn bị áp chế ở Địa Tiên cảnh, không cách nào cảm nhận được sự cường hãn của bản thân.

Nhưng, vừa vào trong thiên địa Hồng Hoang, nàng lập tức lĩnh hội được cái gì mới là Hỗn Nguyên Thánh Nhân!

Dưới một ý niệm của nàng, đại lục Hồng Hoang hạo hãn, vân vân chúng sinh vô tận đều thu hết vào đáy mắt!

Nhất nhập Hỗn Nguyên Đại La, liền từ đây siêu thoát hết thảy, lăng giá trên chúng sinh, chấp chưởng chư thiên vũ trụ, một ý niệm liền có thể biết quá khứ, vị lai, vãng sinh; một ý niệm có thể điên đảo tuế nguyệt càn khôn, cũng có thể cải biến vận mệnh chúng sinh!

Trong một ý niệm của Vân Tiêu tiên tử, hết thảy những gì vừa xảy ra trên Kim Ngao Đảo đều không chỗ nào che giấu!

Đạo pháp tự nhiên, thiên địa chí lý lưu chuyển trong lòng Vân Tiêu, khiến đôi mắt đẹp của nàng sáng ngời vô cùng!

Cảm nhận pháp tắc Hỗn Nguyên hạo hãn trên người Vân Tiêu, bên dưới, vô số môn đồ Tiệt Giáo tâm thần chấn động!

Vân Tiêu sư tỷ, chứng đạo Hỗn Nguyên?

Trời ạ, đó là vị trí Hỗn Nguyên Thánh Nhân a!

Hồng Hoang vô số hội nguyên tới nay, chỉ có vài vị Thánh vị cao cao tại thượng kia, lăng gia trên ức vạn vạn sinh linh.

Hiện tại, Vân Tiêu sư tỷ cũng đột phá cảnh giới Thánh Nhân, chứng đạo Hỗn Nguyên!

Tuy vô số đệ tử Tiệt Giáo không biết Vân Tiêu rốt cuộc chứng đạo Hỗn Nguyên thế nào, nhưng lúc này ai nấy đều kích động không thôi!

Vừa rồi, Vô Đương sư tỷ bị Nhiên Đăng đánh lén trọng thương,

Đa Bảo sư huynh cũng bị Nguyên Thủy không tiếc da mặt đả thương, Triệu Công Minh sư huynh càng bị Nguyên Thủy trực tiếp phế bỏ, vĩnh sinh vĩnh thế không thể lại tu đại đạo!

Đối mặt Xiển Giáo khi nhục, vừa rồi vô số người Tiệt Giáo căn bản không ngẩng đầu lên được!

Cuối cùng, Tây Phương Nhị Thánh vô sỉ lại tới Kim Ngao Đảo độ hóa sư đệ sư muội đồng môn!

Vô số đệ tử bị độ hóa đi kia, không chỉ là đồng môn sư huynh đệ, càng là thân nhân của bọn họ!

Tiệt Giáo gặp đại nhục như thế, chẳng phải vì Nguyên Thủy và Tây Phương Nhị Thánh cho rằng sau khi Thông Thiên tự phế Thánh vị, Tiệt Giáo đã vô Thánh sao?

Cho nên mới dám kiêu ngạo như thế, công nhiên khi nhục Tiệt Giáo ngay trên Kim Ngao Đảo!

Hiện tại, tuy chưa chờ được Thông Thiên sư tôn trở về, nhưng lại chờ được Vân Tiêu sư tỷ chứng đạo Hỗn Nguyên!

Như vậy, cả Hồng Hoang ai dám nói Tiệt Giáo vô Thánh?

"Tiệt Giáo ta có Thánh Nhân, có Thánh Nhân a!" "Ha ha ha, tuy Thông Thiên sư tôn chưa về, nhưng Vân Tiêu sư tỷ đã chứng đạo Hỗn Nguyên, trong thiên địa ai dám nói Tiệt Giáo ta vô Thánh?" "Không sai, Tiệt Giáo ta có Thánh, thỉnh Vân Tiêu sư tỷ nhất tuyết tiền sỉ!" "Kẻ nhục Tiệt Giáo ta, tất tru!" "Nếu Thông Thiên sư tôn lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên, Tiệt Giáo ta há chẳng phải sở hữu hai vị Thánh Nhân, hạo hãn Hồng Hoang ai có thể địch?" Tiệt Giáo vô số đệ tử nhao nhao nộ hống, kiệt lực phát tiết nộ hỏa và oán hận trong lòng!

Tiệt Giáo, có Thánh!!!

Đa Bảo, Triệu Công Minh, Vô Đương cũng nhìn về phía Vân Tiêu,

tâm thần kinh hãi vô cùng.

Vân Tiêu sư muội chứng đạo Hỗn Nguyên?

Vậy chẳng phải Tiệt Giáo sẽ không còn phải chịu đại nhục hôm nay nữa sao?

"Vân Tiêu sư muội, ngươi đã thành Thánh, vừa rồi Tiệt Giáo ta bị Nguyên Thủy và Tây Phương Nhị Thánh tu nhục, sư huynh thỉnh Vân Tiêu sư muội rửa sạch sỉ nhục cho Tiệt Giáo!" Đa Bảo đạo nhân nhìn Vân Tiêu, không nhịn được cúi đầu bái, chậm rãi nói.

"Vân Tiêu sư muội, hết thảy đều trông cậy vào ngươi!" Triệu Công Minh phát ra thanh âm yếu ớt, cũng vội vàng nhìn về phía Vân Tiêu.

Lúc này tam hồn thất phách của hắn đang ở bên bờ vực tịch diệt, tu vi cả người cũng đang cấp kịch hạ xuống, rơi khỏi Kim Tiên cảnh.

Nghĩa là hắn sắp vẫn lạc.

Loại vẫn lạc này, cuối cùng ngay cả Phong Thần Bảng cũng không lên được, vì chân linh và tam hồn thất phách bị đại đạo của Nguyên Thủy xâm thực, không thể khôi phục.

Nhưng lúc này trên mặt Triệu Công Minh không hề có ai thương, ngược lại đang cười.

Lúc lâm tử có thể thấy muội muội chứng đạo Hỗn Nguyên, hắn đã mãn nguyện rồi!

"Sư muội, nhất định phải bảo vệ tôn nghiêm Tiệt Giáo, sư huynh đi trước..." Triệu Công Minh dùng hết toàn lực phát ra một hơi thở yếu ớt, rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Cảnh giới của hắn điên cuồng hạ xuống, rơi xuống Nhân Tiên cảnh, bị pháp tắc Nguyên Thủy xâm thực, lúc này ngay cả khí lực mở

mắt cũng không còn.

"Triệu Công Minh sư huynh!" "Sư huynh!" "Sư huynh!!!" Vô số môn đồ Tiệt Giáo thấy Triệu Công Minh nhắm mắt, nhao nhao gào thét, mắt đỏ hoe, lệ rơi đầy mặt.

Trước nay trong tám đại thân truyền đệ tử của Thông Thiên sư tôn, Triệu Công Minh sư huynh luôn đối tốt với bọn họ nhất.

Hắn chưa bao giờ kỳ thị căn nguyên, đối xử với mọi người đều tốt.

Quan trọng hơn, Triệu Công Minh sư huynh vốn cũng là đệ tử ngoại môn, nên thân cận hơn với đám đệ tử này rất nhiều.

Nhưng hiện tại, Triệu Công Minh sư huynh sắp ra đi!

Bảo sao không thương tâm!

"Xiển Giáo súc sinh, Thánh Nhân vô đạo, ngô tất tận lực bình sinh giết sạch tiên nhân Xiển Giáo!" "Không sai, chúng ta còn một ngày liền thề địch với Xiển Giáo!" "Nguyên Thủy vô đức, không xứng làm Thánh Nhân!" Từng đệ tử Tiệt Giáo gào thét, khóc lóc.

Dù đã thành tiên nhân cao cao tại thượng, nhưng lúc này cũng không kìm được nước mắt.

"Haizz." Đa Bảo thấy Triệu Công Minh nhắm mắt, khẽ thở dài.

Phía trên, Vân Tiêu thấy cảnh này, ánh mắt ngưng lại.

Nàng lóe lên một cái, đáp xuống Kim Ngao Đảo, chậm rãi đi tới bên cạnh Triệu Công Minh.

"Công Minh sư huynh còn cứu được, chưa chết đâu!" Lời vừa dứt, Vân Tiêu lấy ra một quả Hỗn Độn Linh Quả mang từ chỗ Chu Thanh, nhét vào miệng Triệu Công Minh.

"Được rồi, một lát nữa Công Minh sư huynh sẽ tỉnh lại, không có

gì đáng ngại.” Cảm nhận đạo cơ và đạo thương trên người Triệu Công Minh đang được Hỗn Độn Linh Quả tu bổ, Vân Tiêu yên tâm, lập tức bay lên trời, ngật lập trên Kim Ngao Đảo, lạnh lùng chú thị Nguyên Thủy và Tây Phương Nhị Thánh.

Trước mắt, giải quyết ba tôn Thánh Nhân này mới là quan trọng.

Bên dưới, Triệu Công Minh sau khi ăn Hỗn Độn Linh Quả, đôi mắt đang nhắm nghiền nháy mắt mở ra, một đạo quang mang khủng bố bùng phát từ đồng tử, trực tiếp xuyên thủng một mảng hư không.

“Ngô chưa chết, pháp lực đang khôi phục nhanh chóng?” Cảm nhận đạo thương và đạo cơ đang hồi phục, Triệu Công Minh trong lòng run lên.

Vừa rồi ý thức hắn đã lưu lạc trong hỗn độn mênh mông, chỉ thấy một màu đen kịt.

Chân linh bên bờ vực tịch diệt sắp tiêu tan.

Không ngờ lại sống lại.

Chuyện gì thế này?

Chương 68

"Hỗn Độn Linh Quả?" Cảm nhận tinh hoa đang chậm rãi lưu động trong cơ thể, Triệu Công Minh thầm nghĩ.

Lần trước tới nhà muội phu, hắn có hạnh phúc nếm thử một quả, đạt được không ít chỗ tốt.

Hiện tại tự nhiên cảm giác được tinh hoa kia chính là Hỗn Độn Linh Quả.

Xem ra Vân Tiêu muội muội đã lấy từ chỗ muội phu một quả để cứu hắn.

"Công Minh sư huynh tỉnh rồi!" "Không hổ là Vân Tiêu sư tỷ, chứng đạo thành Thánh có khác, vung tay liền cứu sống Triệu Công Minh sư huynh." "A, Thánh Nhân thật khủng bố!" "Quá tốt rồi, sư huynh chưa chết!" Vô số đệ tử Tiệt Giáo đang rơi lệ bỗng nhiên nín bặt, rồi kinh hô vui sướng.

Vân Tiêu sư tỷ thành Thánh quả nhiên khủng bố, dễ dàng cứu sống sư huynh.

Tiệt Giáo hiện tại có Vân Tiêu sư tỷ tọa trấn, còn sợ gì Xiển Giáo và Tây Phương Giáo?

Bên kia, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đồng tử co rút.

"Vân Tiêu, ngươi thành Thánh!?" Cảm nhận pháp lực Hỗn Nguyên hạo hãn trên người Vân Tiêu, ba người kinh hãi, đại kinh thất sắc.

Dù đứng ở cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân vô tận tuế nguyệt, đạo tâm bình ổn, nhưng thấy Vân Tiêu thành Thánh vẫn chấn động không thôi.

Hồng Quân Đạo Tổ từng nói, Hồng Hoang rộng lớn tối đa chỉ có chín vị Thánh Nhân!

Thiên Đạo Lục Thánh, thậm chí Bình Tâm Chí Tôn ở Địa Phủ, đều dựa vào Hồng Mông Tử Khí mới chứng đạo Hỗn Nguyên!

Vân Tiêu làm sao thành Thánh?

"Chẳng lẽ ngươi đạt được Hồng Mông Tử Khí sau khi Thông Thiên và Nữ Oa tự phế Thánh vị?" Nguyên Thủy sắc mặt khó coi hỏi.

Một bên, Vân Tiêu nghe vậy, ánh mắt lóe lên, bật cười.

Khuôn mặt tinh xảo lộ ra nụ cười kinh tâm động phách.

Nhưng nụ cười kinh diễm này rơi vào mắt Nguyên Thủy lại như đang trào phúng sự ngu xuẩn của hắn!

"Hồng Mông Tử Khí?

Chỉ có đám phế vật Thánh Nhân các ngươi mới cần dựa vào Hồng Mông Tử Khí để thành Thánh!

Tam thiên đại đạo, điều điều khả chứng Hỗn Nguyên, vì sao phải dựa vào Hồng Mông Tử Khí?" Vân Tiêu nhàn nhạt nói, ánh mắt tràn đầy trào phúng.

Dựa vào bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân và dựa vào Hồng Mông Tử Khí trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, quả thực có sự khác biệt một trời một vực!

Đừng nhìn hiện tại nàng mới đạt Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên cảnh giới, nhưng khí thế đã nghiền ép Tam Thánh trước mắt!

Nguyên Thủy là Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là Tam Trọng Thiên, nếu luận cảnh giới thì đúng là cao hơn nàng.

Nhưng nếu so thực lực và lĩnh ngộ đại đạo, song phương căn bản không cùng một đẳng cấp!

Vân Tiêu tin tưởng, bằng vào thực lực của mình, lực kháng Tam Thánh cũng không khó khăn!

"Không dựa vào Hồng Mông Tử Khí mà thành Thánh, sao có thể?" Lời Vân Tiêu như sấm sét giữa trời quang nổ vang trong lòng Nguyên Thủy và Tây Phương Nhị Thánh!

Từ khi khai thiên lượng kiếp tới nay, tiên thiên đại năng trong Hồng Hoang nhiều vô kể, căn nguyên vượt xa Vân Tiêu cũng có vô số, nhưng cuối cùng không một ai có thể bằng thực lực chứng đạo Hỗn Nguyên!

Độ khó khăn của việc này có thể so với hành động Bàn Cổ Phụ Thần khai thiên tích địa!

Trước mắt, một đệ tử đời thứ hai Tiệt Giáo, căn nguyên đê liệt như Vân Tiêu lại làm được!

Điều này khiến Tam Thánh vừa kinh hãi vừa cảm thấy không thể tin nổi.

"Đại Đạo Chúa Tể, định là Đại Đạo Chúa Tể trợ giúp Vân Tiêu đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên!" Chuẩn Đề bỗng nhiên truyền âm cho Nguyên Thủy, thần sắc âm ám vô cùng.

Gương mặt vốn từ bi giờ thay bằng vẻ thiết thanh và âm trầm.

Trong cả Hồng Hoang, chỉ có Đại Đạo Chúa Tể mới có thể giúp Vân Tiêu làm được điều này!

"Đại Đạo Chúa Tể...

Quả nhiên hắn ra tay rồi.

Chẳng lẽ hắn từ trong hồng trần đi ra?" Nguyên Thủy sắc mặt âm trầm truyền âm lại.

Hắn cũng không dám công nhiên nói ra bốn chữ "Đại Đạo Chúa

Tể", sợ bị cảm ứng, phá hoại tu hành hồng trần của vị kia, dẫn đến họa diệt vong.

"Không, nếu Đại Đạo Chúa Tể phá hồng trần chi tu thì tại sao Thông Thiên không xuất hiện, tại sao hắn không đích thân hiện thân?

Vân Tiêu ở chỗ Đại Đạo Chúa Tể ngàn năm, định là nàng mị hoặc hắn, đạt được không ít chỗ tốt nên mới chứng đạo nhanh như vậy.

Dù Đại Đạo Chúa Tể ẩn nặc hồng trần, nhưng mỗi vật phẩm trong viện lạc hắn lấy ra đều là vô thượng thần vật, Vân Tiêu hấp thu nhiều thần vật như vậy, chứng đạo lại Hỗn Nguyên cũng không lạ!" Chuẩn Đề phân tích.

Đại Đạo Chúa Tể sao có thể vì một nữ tử mà phá vỡ tu hành?

Nguyên Thủy nghe vậy, thần sắc buông lỏng: "Đã Đại Đạo Chúa Tể vẫn ẩn thế hồng trần, chúng ta cũng không cần sợ Vân Tiêu." Truyền âm xong, Nguyên Thủy nhìn Vân Tiêu, cười nhạt: "Vân Tiêu, ngươi chẳng lẽ cho rằng chứng đạo Hỗn Nguyên là có thể dẫn dắt Tiệt Giáo nghịch thiên?

Một mình ngươi sao có thể đối kháng ba Thánh chúng ta?" Lời Nguyên Thủy vừa dứt, Vân Tiêu mỉm cười, giọng nói băng lãnh vang lên: "Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, ba con lão cẩu các ngươi nhục Tiệt Giáo ta quá đáng!

Hôm nay, ngô Vân Tiêu đã chứng đạo Hỗn Nguyên, liền tiễn ba Thánh các ngươi lên Phong Thần Bảng kia!!!" Lời nói Vân Tiêu không hề che giấu, dưới sự thúc đẩy của pháp tắc Hỗn Nguyên, âm thanh băng lãnh vang vọng khắp Hồng Hoang thiên địa!

Vân Tiêu thành Thánh!

Ức vạn vạn sinh linh trong khoảnh khắc này chấn động!

Hồng Hoang sôi trào!

“Không ngờ Vân Tiêu Tiên Tử của Tiệt Giáo lại chứng đạo Hỗn Nguyên...

Chẳng lẽ nàng đạt được luồng Hồng Mông Tử Khí kia?” “Tiệt Giáo lại có thêm một tôn Thánh Nhân!” “Hiện tại Tam Thánh hội tụ Kim Ngao Đảo, Vân Tiêu Thánh Nhân muốn đối kháng Tam Thánh sao?

Nàng mới vừa chứng đạo, liệu có thể địch lại?” Thiên địa sinh linh nghị luận sôi nổi.

Vân Tiêu thành Thánh chấn động cả Hồng Hoang.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà Lão Tổ, Hạo Thiên, Dao Trì đều cảm thấy khó tin.

Thánh vị cư nhiên rơi vào tay Vân Tiêu?

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử cũng mở bừng mắt, đồng tử lóe kim quang.

“Vân Tiêu thành Thánh...

Nhưng cũng chỉ là Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên, không thể thay đổi Phong Thần lượng kiếp.

Tiệt Giáo cuối cùng sẽ tan biến.” Lão Tử suy tính, nhưng vẫn mật thiết quan chú Kim Ngao Đảo.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng mở mắt, khí tức Hỗn Nguyên cuộn trào.

Hắn cảm nhận được hai luồng Hồng Mông Tử Khí vẫn đang du đãng, nghĩa là Vân Tiêu thành Thánh không dựa vào nó!

Nàng không chịu sự khống chế của Thiên Đạo!

Điều này vô dị uy hiếp địa vị của hắn.

“Haizz, dị số đản sinh, ngô không thể nhúng tay.” Hồng Quân thở dài.

Hắn biết rõ nguyên nhân là do Đại Đạo Chúa Tể.

Hắn không dám ra tay với Vân Tiêu, sợ làm hỏng tu hành hồng trần của vị kia, rước lấy diệt đỉnh chi tai cho Hồng Hoang.

Chỉ có thể nhẫn nhịn chờ thời cơ.

Bên kia, trên bầu trời Kim Ngao Đảo, Vân Tiêu bắt đầu hành động!

Sát na, thần quang thôi xán tỏa ra, sau lưng nàng phảng phất có một phương vạn cổ tinh vân xoay chuyển, lóe lên ức vạn luồng quang huy chứa vô số đại đạo pháp tắc, bát động càn khôn, cuốn thẳng về phía Tam Thánh!

“Nguyên Thủy, ngươi năm lần bảy lượt nhục Tiệt Giáo ta, hôm nay ngô liền tiễn ngươi lên Phong Thần Bảng trước!” Vân Tiêu vung tay, pháp tắc Hỗn Nguyên phô thiên cái địa ập tới Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy cười lạnh: “Ngươi bất quá vừa mới bước vào Hỗn Nguyên cảnh, cũng muốn tiễn ngô lên Phong Thần Bảng?

Tiệt Giáo đệ tử quả nhiên vô pháp vô thiên!” Hắn cũng tung ra pháp tắc Hỗn Nguyên đối chọi.

Nhất thời, Thánh Nhân giao thủ, thiên địa chấn động!

“Vân Tiêu, chúng ta cũng tiễn ngươi đi vãng sinh luân hồi!” Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cười, Phật quang lan tràn, kim liên nở rộ trên Đông Hải.

Đồng thời, Phật âm vang lên, độ hóa vô số đệ tử Tiệt Giáo khiến họ mất kiểm soát đi ra khỏi đại trận.

“Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, các ngươi thật vô sỉ!” Vân Tiêu quát lớn.

Tây Phương Nhị Thánh lại dám chơi trò này, vừa liên thủ công kích vừa độ hóa đệ tử để làm nàng phân tâm.

"Khả ác, Tây Phương Nhị Thánh mặt dày quá!" Triệu Công Minh, Vô Đương phẫn nộ.

Đệ tử Tiệt Giáo không có lực phản kháng dưới Phật âm.

"Sư muội, ta tranh thủ thời gian cho ngươi, nhất định phải bảo vệ thể diện Tiệt Giáo!" Đột nhiên, Đa Bảo Đạo Nhân mở miệng.

Hắn bức ra một giọt tinh huyết kim sắc.

"Phật đạo, chúng sinh chi đạo, nhân diệc nhân, vân diệc vân, vạn đạo vô ngã..." Từng câu kinh văn từ miệng Đa Bảo hóa thành thiên đạo minh văn, hình thành đại đạo Phật âm bao trùm Kim Ngao Đảo!

Hắn có một trái tim vô thượng Phật tâm, lại đạt được cảm ngộ Phật đạo của Tây Phương Nhị Thánh, nên lúc này đã chạm đến biên duyên đại đạo!

Đa Bảo quyết định dùng tinh huyết bản thân tụng niệm Phật âm, gọi đệ tử Tiệt Giáo trở về!

Phật âm của Đa Bảo và Tây Phương Nhị Thánh tạo thành hai không gian đối lập, ẩn ẩn có thế cân bằng!

"Đa Bảo kẻ này, lĩnh ngộ Phật đạo đã đạt đến tình trạng này sao!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn biến sắc.

Chương 69

Bọn họ vốn định dùng Phật âm nhiễu loạn Vân Tiêu, không ngờ lại bị Đa Bảo ngăn cản.

"Rút lui Phật âm, chuyên tâm chiến đấu!" Nguyên Thủy sắc mặt khó coi quát.

Hắn đang toàn lực xuất thủ nhưng lại bị thần uy Hỗn Nguyên của Vân Tiêu nghiền ép!

Rõ ràng hắn cao hơn ba tầng cảnh giới, vậy mà Vân Tiêu lại có thể phân đình kháng lễ!

"Sư huynh, vây công Vân Tiêu!" Tiếp Dẫn truyền âm, sắc mặt ngưng trọng.

Vân Tiêu mạnh hơn tưởng tượng.

"Ba con lão cẩu, chút bản lĩnh ấy cũng dám sủa càn?" Vân Tiêu vừa đánh vừa cười khẩy.

Quả nhiên chứng đạo bằng thực lực mạnh hơn Thiên Đạo Thánh Nhân nhiều.

Nàng một mình chống lại ba người mà vẫn đứng ở thế bất bại.

"Vân Tiêu thật khủng bố!" Nguyên Thủy thầm nghĩ, cảm thấy mất mặt.

Hắn bỗng nhiên vung tay, một thanh bảo đao thần quang thôi xán xuất hiện - Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao!

"Tế xuất linh bảo rồi sao?" Vân Tiêu nhướng mày, không thèm để ý.

Pháp tắc Hỗn Nguyên của nàng lại cuộn trào, chấn động chư thiên

tinh đấu.

“Nguyên Thủy sư huynh, cho mượn tạm hai kiện pháp bảo dùng một chút, chúng ta không có pháp bảo ứng địch!” Chuẩn Đề thấy thế liền mặt dày xin xỏ.

Thánh Nhân chiến đấu, pháp bảo cực kỳ quan trọng.

“Hai vật này cho các ngươi mượn!” Nguyên Thủy ném ra hai kiện tiên thiên linh bảo cho Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Trong đó có Hư Vô Hạp.

Khi Vân Tiêu nhìn thấy kiện linh bảo trong tay Chuẩn Đề, đồng tử lập tức lạnh lẽo!

Một cỗ sát ý khủng bố thao thiên bùng phát!

Đó là Hư Vô Hạp!

Phu quân từng nói, trong thiên địa đại thế ban đầu, muội muội Bích Tiêu của nàng bị Nguyên Thủy dùng Hư Vô Hạp thu vào, ngạnh sinh sinh hóa thành huyết thủy!

“Hư Vô Hạp, ngô muốn đích thân hủy diệt nó!” Vân Tiêu lạnh lùng nói.

Ngay sau đó, Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương chậm rãi được lấy ra!

Khi Nguyên Thủy và Tây Phương Nhị Thánh nhìn thấy Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương, thần hồn lập tức run lên!

Hai kiện dị bảo này họ từng thấy ở nhà Đại Đạo Chúa Tể.

Đại Đạo Chúa Tể đã ghép chúng lại với nhau.

Thí Thần Thương là Thiên Đạo đệ nhất hung sát dị bảo.

Bàn Cổ Phiên là đệ nhất công phạt tiên thiên chí bảo.

Hai thứ này kết hợp, uy năng khủng bố cỡ nào?

"Chuẩn Đề, ngô tiễn ngươi lên Phong Thần Bảng trước!" Vân Tiêu cười nhạt, rung động Thí Thần Thương.

Bàn Cổ Phiên cũng chuyển động theo!

Sát na gian, một cỗ lực lượng xung kích khủng bố siêu nhiên thiên địa bùng nổ, cuốn về phía Chuẩn Đề!

Oanh long long!

Thiên đạo nổ vang, Hồng Hoang rung chuyển!

Càn khôn hóa thành mảnh vỡ, thời không phá toái, vận mệnh trường hà bị chấn đoạn!

"Không!!!" Chuẩn Đề cảm nhận được một kích khủng bố này, tam hồn thất phách sợ đến suýt bay ra ngoài.

Nhưng hắn ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, công kích kia đã xé rách không gian ập tới!

Một tiếng nổ vang trời, hỗn độn như nổ tung, Hồng Hoang đại lục xuất hiện vết nứt dài ức vạn dặm!

Hư Vô Hạp trong tay Chuẩn Đề nổ tung thành mảnh vụn!

Đồng thời, đạo công kích kia không dừng lại, trực tiếp đánh trúng cổ Chuẩn Đề!

Đầu lâu Chuẩn Đề tức thì bị đánh bay, nổ tung giữa thiên địa!!!

Cảnh tượng này lập tức rơi vào trong mắt vô số cường giả Hồng Hoang!

Ngay lập tức, hình ảnh đầu lâu Chuẩn Đề bị đánh bay, cho đến cuối cùng hóa thành phấn vụn, trực tiếp chấn động toàn bộ Hồng Hoang, khiến ức vạn vạn sinh linh trong đó vì thế mà hãi nhiên, vô số

sinh linh nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh!

Chuẩn Đề, đó chính là Thánh nhân a!

Là Thánh nhân lăng giá trên ức vạn vạn sinh linh, cao cao tại thượng vô tận hội nguyên!

Hôm nay, lại bị Vân Tiêu Thánh nhân một kích đánh bay đầu lâu, thậm chí đến cuối cùng, đầu lâu Chuẩn Đề đều bị đánh nát!

Cảnh tượng này khiến vô số Tiên Thiên đại năng đều vì thế mà run rẩy bất an, trong lòng hoảng sợ, càng đừng nhắc tới vô số sinh linh trong Hồng Hoang!

Trong lúc nhất thời, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Hạo Thiên, Dao Trì cùng các Tiên Thiên đại năng khác, đều trong nháy mắt cảm giác da đầu tê dại, vì thế mà toát mồ hôi lạnh, thần hồn run rẩy!

Vân Tiêu mới vừa vặn thành Thánh, vì sao chiến lực lại khủng bố như thế!

Vân Tiêu hiện tại lẽ ra mới vừa bước vào cảnh giới Thánh nhân, tại Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên cảnh giới.

Còn Tây Phương Chuẩn Đề Thánh nhân, đứng sừng sững trên Thánh vị đã vô tận tuế nguyệt, ít nhất cũng có tu vi mấy cái hội nguyên!

Cảnh giới song phương chênh lệch như thế, vậy mà Vân Tiêu lại đánh nát đầu lâu Chuẩn Đề!

Vân Tiêu, vị Thánh nhân lấy lực chứng đạo này, vì sao chiến lực lại khủng bố như thế?

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử đang mật thiết quan chú dị động hướng Kim Ngao Đảo lập tức thần hồn run lên, rốt cuộc không cách nào bình tĩnh được nữa, trực tiếp trừng lớn hai mắt, đứng bật dậy.

Chuẩn Đề là Hỗn Nguyên Tam Trọng Thiên Thánh nhân, Vân Tiêu chiến lực dù khủng bố tuyệt luân, nhưng cũng không có khả năng một kích đánh nát đầu lâu Chuẩn Đề a!

Chẳng lẽ uy lực của Bàn Cổ Phiên cộng thêm Thí Thần Thương, thật sự khủng bố như thế sao?

Trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân cũng trong nháy mắt mở bừng hai mắt, trong đồng tử lộ ra vẻ hãi nhiên.

Cảnh tượng vừa rồi phát sinh trên không trung Kim Ngao Đảo, cũng điên đảo tưởng tượng của hắn, cho dù hắn đã dung hợp Thiên Đạo, tâm cảnh lúc này cũng rối loạn.

Hắn cũng không ngờ tới, bằng vào bản thân thực lực chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân lại khủng bố như thế!

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn!

Ba vị tồn tại sừng sững tại Thiên Đạo Thánh nhân vô tận hội nguyên, lại không cách nào chống lại một mình Vân Tiêu! "Dị số, dị số a!" Hồng Quân lắc đầu, thở dài một tiếng.

Lúc này hắn cũng không dám khinh cử vọng động, chỉ có thể dựa vào nguyên thần, tiếp tục quan chú sự tình bên phía Kim Ngao Đảo.

Cùng lúc đó, bên trong Kim Ngao Đảo.

Vô số đệ tử Tiệt Giáo nhìn thấy cảnh này, thần hồn chấn động!

Chuẩn Đề Thánh nhân, bị Vân Tiêu sư tỷ một kích đánh nát đầu lâu?

Trước kia, Tiệt Giáo bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trăm phương ngàn kế sỉ nhục, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn càng công nhiên đến Kim Ngao Đảo độ hóa đệ tử Tiệt Giáo!

Hiện tại, Vân Tiêu sư tỷ không chỉ chứng đạo Hỗn Nguyên trở về,

càng giận dữ đánh nát đầu lâu Chuẩn Đề!

Vô số đệ tử Tiệt Giáo sau khi nhìn thấy cảnh này, trong lòng vui sướng vô cùng, kích động đến thần sắc run rẩy!

Tiệt Giáo, rốt cuộc cũng rửa sạch sỉ nhục!

Mặc cho Tây Phương Nhị Thánh kiêu ngạo vô sỉ thì đã sao?

Hôm nay, còn không phải bị Vân Tiêu sư tỷ của ta một kích đánh nát đầu lâu?

Thánh nhân bị đánh nát đầu lâu, toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều nhìn thấy cảnh này, đối với Chuẩn Đề, tất nhiên vĩnh sinh vĩnh thế không cách nào tẩy rửa sỉ nhục!

Vân Tiêu sư tỷ không chỉ rửa sạch nỗi nhục của Tiệt Giáo, càng làm cho vị trí Thánh nhân đường đường chính chính của Chuẩn Đề rơi mất mặt mũi trước mặt chúng sinh Hồng Hoang!

Vô số đệ tử Tiệt Giáo hận không thể vỗ tay khen hay! "Vân Tiêu sư tỷ làm thật đẹp!" "Tốt!

Đánh hay lắm, Thánh nhân thì thế nào, còn không phải bị Vân Tiêu sư tỷ của ta đánh nát đầu lâu?" "Tây Phương Nhị Thánh vô sỉ, lý nên nhận báo ứng này!" "Tội hữu ứng đắc, ai bảo Tây Phương Nhị Thánh nhiều lần nhục nhã Tiệt Giáo ta!" "Ha ha ha, sướng quá!" Trên Kim Ngao Đảo, Tiệt Giáo vạn tiên nhịn không được gào thét một tiếng, cười lớn!

Vô cùng sướng! "Sư muội thực lực quả nhiên khủng bố thao thiên a, Sư tôn lúc trước khi còn tại Thánh vị, e rằng cũng không có thần uy bậc này a?" Đa Bảo nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng kích động vô cùng.

Một kích đánh nát đầu lâu Thánh nhân, tại trong Hồng Hoang là tráng cử kinh người đến bực nào?

Về sau, ai dám nói Tiệt Giáo không có Thánh? "Thông Thiên sư tôn tuy rằng chiến lực tuyệt luân, nhưng cũng chưa chắc có thể một kích đánh nát đầu lâu Chuẩn Đề." Bên cạnh, Triệu Công Minh cũng nhịn không được cảm thán một tiếng.

Muội muội cường đại, đã siêu việt sự hiểu biết của hắn rồi.

Thực lực bực này, Sư tôn cũng chưa chắc có thể đạt tới a.

Chương 70

Nếu Sư tôn nhìn thấy cảnh này, định nhiên cũng sẽ vô cùng vui mừng.

Cùng lúc đó, trên không trung Kim Ngao Đảo.

Trong chiến trường, Vân Tiêu băng lãnh chăm chú nhìn Chuẩn Đề đã mất đi đầu lâu, cùng với Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy.

Tuy rằng trên gương mặt xinh đẹp bình tĩnh vô cùng, nhưng trong lòng nàng lúc này cũng nhấc lên sóng to gió lớn.

Nàng có thực lực có thể lực địch Tam Thánh, xác thực không sai, nhưng chỉ dựa vào thực lực, cũng không có khả năng một kích đem đầu lâu Chuẩn Đề đạo nhân đánh nát.

Thiên Đạo Thánh nhân, không chỉ nguyên thần trăn chí vô thượng cảnh giới, nhục thân cũng kiên cố vô cùng, đủ để so sánh với những Tổ Vu trong Vu Tộc năm đó.

Tây Phương Nhị Thánh lại càng có Phật Đạo Kim Thân, kiên cố không thể phá vỡ, vạn pháp bất xâm.

Nàng tế xuất Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương, cũng không có khả năng trực tiếp kích nát đầu lâu Chuẩn Đề.

Ngay sau đó, Vân Tiêu nhìn về phía Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương đang được cố định chặt chẽ trong tay, muốn tách hai kiện vô thượng bảo vật ra, nhưng phát hiện, dù nàng đã đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh nhân, vẫn y nguyên không cách nào tách hai kiện vô thượng chí bảo này ra. "Hóa ra là như thế." Bỗng nhiên, Vân Tiêu minh bạch nguyên nhân trong đó, lập tức lộ ra vẻ chợt hiểu.

Lúc trước Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương là do Nguyên Thủy

và Hồng Quân tặng cho phu quân.

Phu quân chướng mắt hai món bảo vật này, cho nên trực tiếp cố định hai kiện thần vật lại với nhau, coi như một cây cờ giữ cửa.

Phu quân chính là cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể.

Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương hai kiện vô thượng bảo vật dưới sự cố định của phu quân, hợp hai làm một, trở thành một kiện vô thượng chí bảo mới.

Cho nên, uy lực của kiện bảo vật này, tập hợp Thí Thần Thương và Bàn Cổ Phiên vào một thân, trở thành vô thượng công phạt chi bảo.

Thí Thần Thương là Thiên Đạo hung sát đệ nhất chí bảo, uy lực cực lớn, Bàn Cổ Phiên lại càng là kiện công phạt mạnh nhất trong Tiên Thiên Chí Bảo.

Hai kiện chí bảo hợp hai làm một, sức mạnh ẩn chứa trong đó không phải nàng có thể suy đoán.

Dưới sự thôi động của nàng, đem đầu lâu Chuẩn Đề đánh nát, cũng không phải là không có khả năng.

Ngay khi Vân Tiêu đang suy tư, sắc mặt Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn lập tức khó coi vô cùng.

Tam Thánh vây công một đệ tử đời thứ hai Tiệt Giáo là Vân Tiêu, vậy mà không chống đỡ được?

Ngay cả đầu lâu Chuẩn Đề đều bị đánh nát!

Thực lực Vân Tiêu, rốt cuộc đã đạt tới địa bộ nào?

Bằng vào bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân so với Thiên Đạo Thánh nhân mạnh hơn, cũng không có khả năng mạnh hơn nhiều như vậy chứ?

Đây không còn là cùng Tam Thánh chống lại nữa, mà là nghiền ép!

Tùy tức, Nguyên Thủy nhìn Bàn Cổ Phiên lơ lửng trên Thí Thần Thương, trong lòng lập tức hung hăng co rút.

Đây chính là vô thượng chí bảo trong tay hắn lúc trước a.

Năm đó vì để lấy lòng Đại Đạo Chúa Tể, dùng bảo vật này lôi kéo quan hệ với Đại Đạo Chúa Tể, cho nên mới đem kiện vô thượng chí bảo này tặng cho ngài ấy.

Không nghĩ tới, Đại Đạo Chúa Tể lại đem kiện bảo vật này giao cho Vân Tiêu, hiện tại Vân Tiêu càng là đang cầm kiện bảo vật này để đối phó hắn!

Bảo vật của mình bị kẻ địch sở hữu, càng dùng để công kích mình, loại cảm thụ này lập tức khiến Nguyên Thủy cảm thấy biệt khuất vô cùng!

Ở một bên khác.

Trên thân thể Chuẩn Đề, từng đạo quang mang sáng chói đang chậm rãi lấp lóe.

Hồi lâu sau, đầu lâu Chuẩn Đề mới một lần nữa hóa hình ra.

Lúc này, sắc mặt Chuẩn Đề tái nhợt vô cùng, cà sa càng lăng loạn không chịu nổi.

Cả người, không còn chút nào thần uy Thánh nhân cao cao tại thượng như trước đó.

Vốn dĩ, thần sắc đại từ đại bi, bi thiên mẫn nhân trên mặt cũng biến mất không thấy, chuyển biến thành một vẻ mặt hãi nhiên.

Hắn, Chuẩn Đề, bị một kích đánh nát đầu lâu!

Hắn chính là Thiên Đạo Thánh nhân, thân thể càng là Thánh thể, lại cộng thêm tu luyện Phật Đạo Kim Thân, cả cỗ thân thể kiên cố không thể phá vỡ.

Hiện tại, cư nhiên bị kích nát đầu lâu!

Tại trong mắt ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang bị kích nát!

Điều này khiến mặt mũi hắn rơi vào nơi nào?

Sự tình này, e rằng sẽ trở thành sỉ nhục cả đời của hắn, vĩnh sinh vĩnh thế cũng không cách nào tẩy rửa!

Vân Tiêu thấy đầu lâu Chuẩn Đề một lần nữa ngưng tụ ra, đôi mắt đẹp khẽ lấp lóe.

Chuẩn Đề không có bị một kích kia diệt sát, nàng cũng không cảm thấy kỳ quái.

Đại La Kim Tiên đều có thể đem chân linh khắc ghi vào tuế nguyệt trường hà, một tia chân linh liền có thể một lần nữa phục sinh.

Huống chi là Thánh nhân.

Phu quân cũng từng nói với nàng.

Giống như loại Thiên Đạo Thánh nhân như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, nguyên thần và Thiên Đạo đã trói buộc cùng một chỗ.

Cho nên, trên lý thuyết, loại Thiên Đạo Thánh nhân này là tồn tại bất tử bất diệt.

Trừ phi, đem toàn bộ Hồng Hoang Thiên Đạo triệt để đánh nát, khiến Hồng Hoang Thiên Đạo biến mất, nếu không thì Chuẩn Đề căn bản không có khả năng bị diệt sát. "Hồng Hoang Thiên Đạo?

Chung có một ngày, ngô sẽ đem Hồng Hoang Thiên Đạo đánh nát, để Chuẩn Đề, Nguyên Thủy cùng đám Thánh nhân các ngươi triệt để tiêu tán giữa thiên địa." Nghĩ đến đây, gương mặt xinh đẹp của Vân Tiêu khẽ cười một tiếng.

Phu quân là cường giả cảnh giới Đại Đạo Chúa Tể, nàng không tin ở bên cạnh phu quân, ngày sau nàng không có khả năng trở thành

cường giả cấp bậc Đại Đạo.

Chỉ cần trở thành cường giả cấp bậc Đại Đạo, Hồng Hoang Thiên Đạo, phất tay có thể diệt.

Thậm chí, căn bản không cần đột phá cấp bậc Đại Đạo.

Năm đó Bàn Cổ thân hóa Hồng Hoang, sáng tạo Thiên Đạo cũng không phải là tồn tại Bán Bộ Đại Đạo cấp bậc.

Nếu nàng có thể đột phá Hỗn Nguyên Thất Trọng Thiên, liền có thể thử nghiệm kích nát Hồng Hoang Thiên Đạo này!

Tùy tức, Vân Tiêu nhìn về phía Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy, đạm đạm cười nói: "Nhữ đẳng, lúc này có thể tin tưởng ngô có thể đưa các ngươi lên Phong Thần Bảng kia không?" Thoại âm rơi xuống, trên mặt Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lập tức hiện lên vẻ xanh trắng.

Mất mặt, tu sỉ!

Tam Thánh vây công một mình Vân Tiêu, vậy mà đánh không lại đối phương!

Hiện tại, đối mặt với lời nói của Vân Tiêu, bọn hắn muốn phản bác, đều không cách nào phản bác! "Hừ, nhữ nếu muốn tiếp tục chiến, vậy thì chiến!" Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, thoại âm rơi xuống.

Lập tức, Chư Thiên Khánh Vân bị tế xuất.

Vân Tiêu nhìn thấy cảnh này, gương mặt xinh đẹp lập tức cười một tiếng.

Nguyên Thủy vừa rồi phong quang vô hạn, mắng đệ tử Tiệt Giáo là súc sinh, hiện tại sợ rồi sao?

Vừa mới nói xong, liền đem Chư Thiên Khánh Vân - đỉnh tiêm phòng ngự chí bảo vạn pháp bất xâm ra.

Đây chẳng phải là rõ ràng cụ phạ uy lực thần binh trong tay nàng sao?

Phía dưới, vô số môn đồ Tiệt Giáo nhìn thấy cảnh này, càng là cười nhạo. "Thánh nhân, chưa khai chiến, tiên tế linh bảo?" "Đây chẳng phải là chính hợp với bỉnh tính của người Xiển Giáo sao?" "Vừa rồi mắng ngã đẳng là súc sinh, hiện tại lại sợ, thật là uất ức!" "Ta nếu có mặt mũi dày như thế, e rằng cũng có thể trở thành Thánh nhân!" Tiệt Giáo đệ tử nghị luận ầm ĩ, chút nào không có tị húy.

Mắng Thánh nhân tuy rằng sẽ cùng Thánh nhân kết hạ nhân quả, một cái không tốt liền sẽ hình thần câu diệt, nhưng người ta đều đã đánh tới cửa nhà, mắng là súc sinh, còn có thể tiếp tục nhịn sao?

Mắng Thánh nhân thì lại thế nào?

Cùng lắm thì liều mạng, rơi vào kết cục hình thần câu diệt, hôm nay Thánh nhân ta cũng mắng! "Đám súc sinh!" Nguyên Thủy ở phía trên thiên khung nghe được những tiếng nghị luận phía dưới, suýt chút nữa tức đến thất khiếu bốc khói.

Nguyên Thủy đường đường là Thánh nhân, lại bị một đám sâu kiến nhục mạ?

Nhưng lúc này hắn lại không dám động thủ.

Vân Tiêu bên cạnh đang đối với hắn hổ thị đăm đăm, một khi hắn động thủ, Thí Thần Thương và Bàn Cổ Phiên kia sẽ hướng hắn công phạt, hắn khả năng không cách nào ngăn cản được uy lực của thần binh! "Lão đông tây nhà ngươi, dám nhục mạ đệ tử Tiệt Giáo ta!!!" Vân Tiêu lập tức nhìn về phía Nguyên Thủy, đạm đạm thoại âm rơi xuống.

Ngay sau đó, Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn quét ngang thiên địa, Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương trong tay cũng được vũ động,

hướng về phía Nguyên Thủy quét tới! "Không tốt!" Nguyên Thủy lập tức sắc mặt biến đổi, Thánh thể hắn so không được Phật Đạo Kim Thể kiên cố của Chuẩn Đề, làm không tốt cũng sẽ bị thần binh đánh nát đầu lâu.

Ngay sau đó, Nguyên Thủy điên cuồng lui lại ức vạn vạn thiên lý, đồng thời, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng điên cuồng hướng về phía sau đảo lui, ai cũng không muốn thừa thụ một kích của thần binh!

Ở một bên khác, Vân Tiêu tịnh không có hướng bọn hắn công kích, mà phất phất bàn tay ngọc thon dài, đem Nhiên Đăng đạo nhân đang ẩn tàng trong hư không đánh văng ra. "Nhiên Đăng, nhữ thân là một trong Tử Tiêu Cung tam thiên khách năm đó, lại không cần da mặt, lấy lớn hiếp nhỏ truy sát sư tỷ Vô Đương của ta, càng làm cho nàng thân thụ trọng thương.

Hôm nay, ngô liền cho ngươi hình thần câu diệt, chân linh xóa bỏ, để nhữ biến mất giữa thiên địa!" Vân Tiêu nhìn về phía Nhiên Đăng, đạm đạm mở miệng nói!

Tùy tức, Thí Thần Thương, Bàn Cổ Phiên bị thôi động pháp lực, mãnh nhiên hướng về phía Nhiên Đăng trong nháy mắt công tới một kích! "Không tốt, mạng ngô xong rồi!!!" Nhiên Đăng lập tức thần hồn run lên, cảm thụ được ba động khủng bố thao thiên bên phía Vân Tiêu, muốn triệt thoái, lại phát hiện bản thân bị Vân Tiêu khóa chặt, căn bản động đậy không được!

Chương 71

Ngay sau đó, công kích khủng bố trong nháy mắt bạo phát, hướng về phía Nhiên Đăng quét tới!

Oanh long long!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng giữa thiên địa, vũ trụ càn khôn tại giờ khắc này phảng phất trở thành bọt nước, Nhiên Đăng đạo nhân đương trường hóa thành tro bụi, hình thần câu diệt!

Uy thế bậc này hạo hãn vô ngần, vô tận Hỗn Nguyên khí tức trên người Vân Tiêu điên cuồng dũng động, phối hợp với công kích lực khủng bố của hai kiện vô thượng thần bảo, khiến Hồng Hoang đại lục không ngừng chấn động!

Dưới một đạo công kích này, Nhiên Đăng đạo nhân, vị Xiển Giáo phó giáo chủ này triệt để tiêu tán giữa thiên địa.

Nhục thân và nguyên thần của hắn triệt để sụp đổ, thậm chí ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, liền trực tiếp hóa thành mảnh vỡ.

Đồng thời, tam hồn thất phách cũng tan thành mây khói, dưới công kích lực khủng bố tuyệt luân, tam hồn thất phách của Chuẩn Thánh cường giả cũng căn bản không cách nào chống cự.

Đến cuối cùng, chân linh của Nhiên Đăng cũng trở thành bọt nước.

Trong hỗn độn hạo hãn, bên trong dòng sông vận mệnh, đoạn hà lưu minh khắc chân linh Nhiên Đăng kia sát na gian tiêu tán.

Lúc này, Nhiên Đăng tương đương với việc chân chính biến mất tại thế gian này!

Nhục thân, nguyên thần, tam hồn thất phách bị ma diệt, chân linh tiêu tán!

Cường giả cảnh giới Đại Đạo cũng không có khả năng đem hắn phục sinh!

Trừ phi là nhân vật cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể chưởng khống Hỗn Độn Tam Thiên Đại Đạo, nghịch chuyển thời không, từ tương lai đạp chí hiện tại, cường hành cải biến Hồng Hoang cổ sử, mới có thể phục sinh Nhiên Đăng đạo nhân!

Cùng lúc đó, trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh cũng tự nhiên tận mắt nhìn thấy cảnh này phát sinh, nhao nhao tâm thần run rẩy.

Giữa thiên địa, vô số sinh linh cảm thụ công kích khủng bố vô cùng, đều trong lòng hoảng sợ bất an, vì thế mà chấn hám.

Nhiên Đăng đạo nhân, là một trong Tử Tiêu Cung tam thiên khách năm đó, là Tiên Thiên đại năng!

Càng là Xiển Giáo phó giáo chủ!

Tại tình huống Thánh nhân không xuất thế, vô thượng tồn tại bực này vẫn luôn lăng giá trên ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, cao không thể chạm!

Nhưng hôm nay, Nhiên Đăng cư nhiên bị một kích diệt sát!

Cảnh tượng này vừa khiến chúng sinh cảm thấy tâm thần chấn hám, lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Vô thượng cường giả giống như Nhiên Đăng đều bị mạt sát dễ dàng như thế, vậy những tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên bọn hắn thì sao?

Tu hành còn có ý nghĩa gì?

Trong lúc nhất thời, đạo tâm của không ít sinh linh trong Hồng Hoang tại giờ khắc này đều đang không ngừng dao động.

Cùng lúc đó, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà cùng các Tiên Thiên đại năng, sau khi nhìn thấy cảnh này, cũng nhao nhao cảm thấy da đầu tê dại, rùng mình!

Nhiên Đăng là sinh linh cùng thế hệ với bọn hắn, đều là Tử Tiêu Cung tam thiên khách năm đó, cảnh giới tu sĩ cũng không khác biệt lắm, đều ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Giờ khắc này, tận mắt nhìn thấy Nhiên Đăng bị diệt sát, kinh hãi khiến trong lòng bọn hắn vô cùng phức tạp.

Thánh nhân phía dưới, đều là sâu kiến!

Không vào Hỗn Nguyên, đều là phù du!

Vô số Tiên Thiên đại năng nhao nhao cảm thán thần uy của Thánh nhân thật khủng bố.

Lúc này, trên không trung Kim Ngao Đảo.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sắc mặt nhao nhao không dễ nhìn, âm trầm vô cùng.

Bọn hắn đều là người cùng một trận doanh.

Nhiên Đăng bản thân là cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh, đối với trận doanh bọn hắn là một cái chiến lực cường đại, có tác dụng cực lớn trong Phong Thần lượng kiếp.

Nhưng, hắn lại bị Vân Tiêu ngạnh sinh sinh diệt sát, điều này khiến bọn hắn vừa cảm thấy phẫn nộ, lại cảm thấy biệt khuất!

Phẫn nộ chính là, Vân Tiêu dám công nhiên dưới mí mắt bọn hắn diệt sát người của bọn hắn!

Biệt khuất chính là, tuy rằng hiện tại có ba danh Thánh nhân, nhưng lại cụ phạ uy lực thần binh trong tay Vân Tiêu, không dám phản kháng!

Trong lòng Nguyên Thủy phẫn nộ so với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhiều hơn rất nhiều.

Trong đồng tử có cửu sắc thần quang chậm rãi lưu chuyển, sát ý trong lòng ngưng kết.

Nhiên Đăng đạo nhân là Xiển Giáo phó giáo chủ, hôm nay bị ngạnh sinh diệt sát, không khác gì làm cho Xiển Giáo rơi mất mặt mũi trước mặt chúng sinh Hồng Hoang.

Đồng thời, Xiển Giáo bởi vì Nhiên Đăng vẫn lạc, cũng sẽ nguyên khí đại thương.

Bởi vì tại trong Phong Thần lượng kiếp, thiếu đi một cái chiến lực như Nhiên Đăng, e rằng địa vị Xiển Giáo cũng sẽ tổn thất thảm trọng.

Tùy tức, Nguyên Thủy bỗng nhiên nhìn về phía Vân Tiêu, mở miệng nói: "Vân Tiêu, nhữ quá đáng rồi!

Nhiên Đăng là Xiển Giáo phó giáo chủ của ta, cùng Sư tôn ngươi đều là một trong Tử Tiêu Cung tam thiên khách năm đó, vô luận thế nào, đều là trưởng bối của ngươi!

Nhữ lại đem Nhiên Đăng diệt sát, là dĩ hạ phạm thượng!

Đệ tử Tiệt Giáo, đều là hạng người dĩ hạ phạm thượng, ngỗ nghịch trưởng bối như các ngươi sao?" Nguyên Thủy thoại âm rơi xuống, nụ cười của Vân Tiêu khựng lại, lập tức bật cười.

Phía dưới, vô số môn đồ Tiệt Giáo cũng cười.

Nhao nhao thầm nghĩ lão gia hỏa Nguyên Thủy này thật sự không cần da mặt.

Biết hiện tại đánh không lại Vân Tiêu sư tỷ, liền mở miệng giảng đạo lý.

Lúc trước đánh Đại sư huynh Đa Bảo, phế bỏ sư huynh Triệu

Công Minh, vì sao không giảng đạo lý?

Người trong Xiển Giáo, quả nhiên đều là đồ hậu nhan vô sỉ!

Phía trên, Vân Tiêu sau khi nghe xong một phen lời nói, hồi lâu sau, đôi mắt đẹp lấp lóe, nhìn về phía Nguyên Thủy: "Nguyên Thủy lão cẩu, ngô chưa từng thấy người nào hậu nhan vô sỉ như các ngươi!

Nhiên Đăng và nhữ là trưởng bối của ngô?

Các ngươi cũng xứng!!!

Nếu nhữ đẳng là sư môn trưởng bối Tiệt Giáo ta, vì sao dung túng đệ tử lũ lũ công sát đệ tử Tiệt Giáo ta, thậm chí đánh thương đệ tử Tiệt Giáo ta là Vô Đương, Đa Bảo, Triệu Công Minh?

Lão cẩu, nhữ thật sự không cần mặt mũi, uổng làm Thánh nhân, nói nhiều vô ích, chiến đi!!" Vân Tiêu thoại âm băng lãnh vô cùng, căn bản không cùng Nguyên Thủy nói nhảm, tùy tức vận chuyển Hỗn Nguyên pháp lực, lần nữa tế xuất Thí Thần Thương và Bàn Cổ Phiên, hướng về phía Nguyên Thủy công phạt!

Giới thì, một đạo Hỗn Nguyên pháp tắc khí tức hạo hãn vô ngần từ trên người Vân Tiêu điên cuồng dâng trào, bạch quang sáng chói chậm rãi hiện ra sau lưng Vân Tiêu, chậm rãi ngưng kết thành một phương Vạn Cổ Tinh Vân Đồ vô biên vô tận!

Tại nháy mắt khi Vạn Cổ Tinh Vân Đồ xuất hiện, ức vạn vạn luồng đại đạo pháp tắc sáng chói ngưng kết sau lưng Vân Tiêu, hóa thành thần quang mãnh nhiên trùng thiên, quét ngang vạn lý càn khôn, nương theo đại đạo pháp tắc, hạo hãn xuất hiện tại trên không trung Kim Ngao Đảo!

Phương Vạn Cổ Tinh Vân Đồ này, chính là chứng đạo chi dị tượng của Vân Tiêu!

Bằng vào bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân, không chỉ

tham ngộ một con đường đại đạo, càng có thể tu xuất vô thượng dị tượng đơn độc thuộc về mình!

Không giống với Thiên hoa loạn trụy, Địa dũng kim liên, Kỳ Lân hiện thế, Long Phượng cộng vũ... những loại dị tượng mà Đại La Kim Tiên nào cũng có thể tán phát ra, Vạn Cổ Tinh Vân Đồ sau lưng Vân Tiêu là dị tượng đơn độc thuộc về một mình nàng!

Thánh nhân dị tượng, khí thế hạo đãng, chấn động vạn lý càn khôn, khiến Hồng Hoang đại lục không ngừng lay động!

Trong lúc nhất thời, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều cảm thấy da đầu tê dại!

Vân Tiêu trước mắt rõ ràng chỉ có Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên cảnh giới, nhưng lúc này tấm Tinh Vân Cổ Đồ sau lưng xuất hiện, lại cho bọn hắn một loại cảm giác có thể trấn áp bọn hắn! "Hỗn Nguyên Thánh nhân chuyên chúc dị tượng, ngô đẳng tốc lui!" Đồng tử Nguyên Thủy lấp lóe, bỗng nhiên trầm giọng quát.

Hắn là do nguyên thần Bàn Cổ đại thần năm đó hóa thành, trong đầu tự nhiên bảo lưu rất nhiều ký ức trước Khai Thiên lượng kiếp.

Giống như loại dị tượng chưa từng có trong Hồng Hoang này, là dị tượng riêng biệt của Hỗn Nguyên Thánh nhân, uy lực căn bản không phải những dị tượng bọn hắn tán phát ra có thể so sánh!

Năm đó Bàn Cổ đại thần dị tượng chính là Khai Thiên Tích Địa, một phương cự nhân, luân động cự phủ, phá khai hỗn độn hạo hãn, bổ nát vạn lý hư không!

Vân Tiêu trước mắt, có thể giống như Bàn Cổ đại thần năm đó tu luyện ra dị tượng độc hữu của bản thân, kinh người bực nào?

Vốn dĩ Vân Tiêu có thể bằng vào bản thân thực lực nghiền ép Tam Thánh, lại cộng thêm Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương trong tay,

Tam Thánh đã không cách nào chống cự.

Hiện tại Vân Tiêu lại tế xuất phương Vạn Cổ Tinh Vân Đồ này, bảo bọn hắn làm sao chống lại?

Tuy rằng cũng sẽ không bị Vân Tiêu diệt sát giữa thiên địa, nhưng mỗi một lần trọng thương, đều sẽ tạo thành đạo thương không thể tưởng tượng nổi đối với bọn hắn, những đạo thương này, vô tận hội nguyên cũng chưa chắc có thể thuyên giảm!

Cho nên, Nguyên Thủy lập tức nảy sinh thối ý, tạm tránh mũi nhọn! "Sư huynh, ngô đẳng cũng tốc lui!!" Tiếp Dẫn sắc mặt cũng có chút không dễ nhìn, lập tức đối với Chuẩn Đề truyền âm nói.

Vân Tiêu lúc này khí tức trên người quả thực quá khủng bố, nếu tiếp tục ngạnh kháng một đạo công kích nữa, e rằng Phật Đạo Kim Thân sẽ lại một lần nữa bị Vân Tiêu đánh nát.

Vậy thì ở trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, chẳng phải sẽ lại một lần nữa mất hết mặt mũi sao?

Chuẩn Đề nghe vậy, vội vàng gật đầu, sắc mặt ngưng trọng.

Tùy tức Chuẩn Đề nhìn về phía Vân Tiêu, đạm đạm mở miệng nói: "Ngô đẳng muốn về Tây Phương phổ độ chúng sinh, độ hóa những người hữu duyên kia, không làm phiền Tiệt Giáo nữa!

Phong Thần lượng kiếp gặp lại!" Theo thoại âm của Chuẩn Đề rơi xuống.

Sát na gian, thử gian thiên địa trầm phù, từng trận phật âm vang vọng giữa thiên địa, vô tận phật quang bao phủ, từng đóa từng đóa Phật Đạo Kim Liên nở rộ, tán phát ra đại đạo phật lý!

Ngay sau đó, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhị thánh nhìn nhau một cái, đạm đạm cười một tiếng.

Tùy tức mãnh nhiên vươn ra kim sắc đại thủ, xé nát tầng tầng đa nguyên vũ trụ không gian!

Đại thủ trực tiếp động xuyên tầng tầng đa nguyên vũ trụ không gian, sát na gian vũ trụ phá toái, hỗn độn trọng diễn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mạnh mẽ tiến vào trong không gian, tốc độ nhanh đến cực điểm, trong nháy mắt biến mất tại trên không trung Kim Ngao Đảo!

Thánh nhân tốc độ, khủng bố đến một loại cực hạn cảnh địa.

Chương 72

Huống chi là hai tôn Thánh nhân đang chạy trốn.

Trong nháy mắt, thiên địa vặn vẹo, Tây Phương Nhị Thánh đã tiêu tán giữa thiên địa. "Chạy?" Vân Tiêu nghe vậy, gương mặt xinh đẹp băng lãnh.

Tùy tức, Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương trong tay nàng nhẹ nhàng vũ động, đồng thời Vạn Cổ Tinh Vân Đồ tại phía sau lưng nàng chậm rãi hiện lên, một cỗ ba động khiến Hồng Hoang vạn linh cảm giác tim đập nhanh trong nháy mắt xuất hiện, quét ngang Hồng Hoang đại lục!

Ngay sau đó, một đạo quang mang đen kịt sáng chói, tràn ngập vô biên khủng bố thần quang, trực tiếp động xuyên tầng tầng đa nguyên vũ trụ không gian mà Tây Phương Nhị Thánh vừa xé rách, trực tiếp quét tới!

Oanh long long!

Thiên địa chấn động, Hồng Hoang đại lục lần nữa kịch liệt lay động, trên ức vạn vạn dặm hải vực Đông Hải, từng trận kình đào hải lãng cuộn trào, càn khôn tại giờ khắc này phảng phất bị tạc khai!

Đạo quang mang tràn ngập hủy diệt kia, trực tiếp quét ngang toàn bộ Tây Phương, trùng điệp kích tại trên đầu lâu Chuẩn Đề! "Không!!!" Trong đồng tử Chuẩn Đề lộ ra vẻ hãi nhiên, muốn vận chuyển Đại Đạo Phật Quang chống lại đạo chí cường công phạt khủng bố tuyệt luân này.

Nhưng đạo hủy diệt thần quang này còn khủng bố hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, trong nháy mắt động xuyên đầu lâu hắn!

Phanh!!!

Thánh nhân Chuẩn Đề đầu lâu lần nữa nổ tung, tiêu tán giữa thiên địa!

Cảnh tượng này, rơi vào trong mắt vô tận sinh linh Hồng Hoang, khiến ức vạn vạn sinh linh vì thế mà gan mật đều lạnh.

Chuẩn Đề Thánh nhân, lại một lần nữa bị đánh nát đầu lâu?

Đó chính là Thánh nhân lăng giá trên vạn vật, cao cao tại thượng, cư nhiên trong một ngày, bị đánh nát đầu lâu hai lần!

Tân tấn thăng Vân Tiêu Thánh nhân, cũng quá khủng bố rồi a?

Sư phụ nàng là Thông Thiên, năm đó dựa vào Tru Tiên Tứ Kiếm, cũng chưa chắc có thể liên tục đánh nát đầu lâu Chuẩn Đề hai lần a!

Giữa thiên địa, vô số sinh linh Hồng Hoang trong lòng hãi nhiên, Trấn Nguyên Tử cùng các Tiên Thiên đại năng, cũng nhao nhao cảm giác đảm chiến tâm kinh.

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử càng bị cảnh tượng này dọa đến tim đập chân run.

May mắn trận chiến này hắn không có tham dự, luận về Thánh thể phòng ngự, hắn không có Phật Đạo Kim Thân của Tây Phương Nhị Thánh phòng ngự cao, nếu trận chiến này hắn tham dự, e rằng hôm nay người bị đánh nát đầu lâu chính là Thái Thượng Lão Tử hắn rồi.

Hắn cũng không muốn ở trước mặt ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang bị đánh nát đầu lâu, mất hết mặt mũi.

Tại Tây Phương, Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề bên cạnh vừa mất đi đầu lâu, nhịn không được tim đập chân run.

Vân Tiêu quá khủng bố.

Lại một lần nữa đem đầu lâu Chuẩn Đề đánh nát.

Tuy rằng Chuẩn Đề căn bản không có khả năng bị Vân Tiêu diệt sát, nhưng hai lần đánh nát đầu lâu, đối với Chuẩn Đề cũng tạo thành đạo thương không nhỏ, e rằng Chuẩn Đề khôi phục vô tận tuế nguyệt, cũng chưa chắc có thể khôi phục như cũ.

Một lát sau, đầu lâu Chuẩn Đề chậm rãi ngưng kết ra.

Đồng thời, trong đồng tử Chuẩn Đề, tràn ngập hãi nhiên, kinh khủng.

Sừng sững tại Thánh nhân vô tận tuế nguyệt, hắn lần đầu tiên xuất hiện thần tình sợ hãi.

Vân Tiêu, quá đáng sợ.

So với sư tôn nàng là Thông Thiên còn muốn khủng bố hơn nhiều, liền hai lần đánh nát đầu lâu hắn, lần tiếp theo chẳng phải sẽ muốn đánh hắn rớt xuống một tầng cảnh giới sao?

Tùy tức, Chuẩn Đề vội vàng trầm giọng nói: "Lui, phong tỏa toàn bộ Tây Phương!" Theo lời Chuẩn Đề rơi xuống, Tiếp Dẫn ở một bên gật đầu.

Nhị Thánh lúc này trong lòng, rốt cuộc không còn dũng khí đối mặt với Vân Tiêu nữa.

Rõ ràng chỉ là một danh Hỗn Nguyên Thánh nhân tân tấn, nhưng lại khủng bố như thế, cho dù thân là Thánh nhân, lúc này trong lòng bọn hắn cũng hoảng sợ bất an.

Tùy tức, dưới nhất niệm của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Toàn bộ Tây Phương, vô tận phật quang lấp lóe, một tòa đại trận bao phủ toàn bộ Tây Phương hiện lên. "Tây Phương Nhị Thánh chuẩn bị co đầu rút cổ tại Tây Phương không ra nữa, ngay cả đại trận đều bố trí ra?" "Vừa rồi không phải muốn độ hóa đệ tử Tiệt Giáo ta sao, hiện tại vì sao lại túng rồi?" "Sợ rồi, Tây Phương Nhị Thánh sợ rồi,

cụ phạ Thánh nhân Tiệt Giáo ta!" "Tây Phương Nhị Thánh, không nghĩ tới lại gan nhỏ như thế, trực tiếp phong tỏa toàn bộ Tây Phương, chẳng lẽ muốn quy súc tại Tây Phương cả một đời hay sao?" "Phi!

Tây Phương Nhị Thánh vô sỉ, Vân Tiêu sư tỷ sớm muộn cũng sẽ đánh lên Tây Phương, diệt đạo thống Tây Phương!" Trong Tiệt Giáo, vô số môn đồ cũng chú ý tới cử động phong tỏa toàn bộ Tây Phương của Tây Phương Nhị Thánh, nhịn không được lộ ra vẻ trào phúng.

Từng người trong lòng càng thư sướng vô cùng!

Tây Phương Nhị Thánh nhiều lần nhục mạ Tiệt Giáo, bây giờ, báo ứng tới rồi!

Tiệt Giáo Thánh nhân trở về, không chỉ tiên hậu đánh nát đầu lâu Chuẩn Đề hai lần, càng dọa cho Tây Phương Nhị Thánh quy súc trong Tây Phương!

Về sau Hồng Hoang to lớn này, ai còn dám nhục Tiệt Giáo?

Trên không trung Kim Ngao Đảo, Vân Tiêu nhìn về phía Tây Phương vô tận, đạm đạm cười một tiếng.

Chẳng lẽ hai người Tây Phương cho rằng phong tỏa toàn bộ Tây Phương, nàng liền không vào được sao?

Tây Phương Nhị Thánh không chỉ một lần tính kế đệ tử Tiệt Giáo, càng liên tục hai lần công nhiên tại trước Kim Ngao Đảo độ hóa môn đồ Tiệt Giáo.

Sư tôn hiện tại không ở đây, vậy thì do nàng hảo hảo cho Tây Phương Nhị Thánh một bài học.

Bất quá, trước đó, còn có một con lão cẩu cần xử lý.

Tùy tức, Vân Tiêu nhìn về phía Nguyên Thủy, trên gương mặt xinh đẹp lần nữa hiện lên một tia tiếu ý. "Lão cẩu nhà ngươi, không

học Tây Phương Nhị Thánh kia chạy trốn sao?" Vân Tiêu thoại âm rơi xuống, mặt Nguyên Thủy lập tức hung hăng co rút.

Hắn bình sinh coi trọng nhất mặt mũi, không giống như Tây Phương Nhị Thánh loại kia đối với thể diện căn bản không thèm để ý, biết đánh không lại liền chạy.

Hắn không địch lại Vân Tiêu, tuy rằng mất mặt mũi, nhưng nếu bỏ chạy, chẳng phải càng thêm nhan diện mất hết?

Tùy tức, Nguyên Thủy nhìn về phía Vân Tiêu, miễn cưỡng lộ ra một tia tiếu ý, mở miệng nói: "Ngô nguyện ý bồi thường cho Tiệt Giáo các ngươi mấy kiện linh bảo, để di bổ thương thế của Triệu Công Minh, Đa Bảo, Vô Đương, không biết Vân Tiêu Thánh nhân cho rằng như thế nào?" Nguyên Thủy thoại âm rơi xuống, trong lòng lập tức cảm giác biệt khuất.

Không nghĩ tới, Nguyên Thủy đường đường chính chính, cũng có một ngày biệt khuất như thế!

Phải thấp giọng hạ khí hướng một đệ tử đời thứ hai Tiệt Giáo bồi thường bảo vật!

Còn phải xưng hô một tên tiểu bối là Thánh nhân!

Điều này khiến trong lòng Nguyên Thủy nhịn không được gào thét, hận không thể đại khai sát giới!

Một bên, Vân Tiêu sau khi nghe xong một phen lời nói, trên gương mặt xinh đẹp, lộ ra một tia khinh thường. "Ngươi vì sao phải bồi thường linh bảo cho Tiệt Giáo ta?

Ngô trực tiếp đem Xiển Giáo các ngươi diệt, linh bảo quý giáo chẳng phải đều quy về ngô, cần gì lão cẩu ngươi ở đây hiến mị?" Vân Tiêu băng lãnh thoại âm rơi xuống, bá khí tuyệt luân, vang vọng giữa thiên địa!

Nguyên Thủy sau khi nghe xong lời Vân Tiêu, lập tức tức đến thần hồn run lên, hỏa mạo tam trượng! "Nhữ, nhữ tư, khinh người quá đáng!" "Khinh người quá đáng, ngô hôm nay khinh nhữ, thì lại thế nào?" Vân Tiêu đạm đạm cười một tiếng, tùy tức, Vạn Cổ Tinh Vân Đồ lần nữa hiện lên, hướng về phía Nguyên Thủy công sát! "Thực lực Vân Tiêu quá khủng bố, không thể lực địch!" Nguyên Thủy cảm thụ được uy thế hạo hãn của tấm Tinh Vân Cổ Đồ kia, trong lòng lập tức chấn động.

Hắn cũng không thể ngạnh sinh sinh ai thượng một kích, e rằng Thánh thể cũng sẽ bị Vân Tiêu đánh nát!

Tùy tức, sắc mặt Nguyên Thủy trầm xuống, bỗng nhiên vươn đại thủ, xé rách đa nguyên vũ trụ không gian hạo hãn, hướng về phía Côn Luân Sơn chạy tới! "Nguyên Thủy, lão cẩu nhà ngươi, muốn chạy?" Đồng tử Vân Tiêu lóe lên, tiêm tiêm ngọc thủ đồng thời xé rách đa nguyên vũ trụ không gian, hướng về phía Côn Luân Sơn truy sát!

Trong lúc nhất thời, khí tức khủng bố từ trên người Vân Tiêu bỗng nhiên bạo phát, kích đãng vạn lý càn khôn!

Dưới sự tồi hủy của Hỗn Nguyên khí tức hạo hãn vô tận, trên thiên khung, một cái hắc động khổng lồ miên diên ức vạn vạn dặm, hách nhiên xuất hiện tại Hồng Hoang thiên địa!

Phương hắc động to lớn này, là do Nguyên Thủy lúc chạy trốn xé rách tầng tầng đa nguyên vũ trụ không gian hình thành, đồng thời cũng là do vô tận Hỗn Nguyên pháp lực trên người Vân Tiêu tịch quyển tạo thành.

Ngay sau đó, trên người Vân Tiêu, Hỗn Nguyên khí tức hạo hãn vô tận, mang theo đại đạo pháp tắc, thiên địa chí lý, phô thiên cái địa điên cuồng dâng trào.

Vân Tiêu cõng Vạn Cổ Tinh Vân Đồ, tay cầm Bàn Cổ Phiên và Thí

Thần Thương, trực tiếp hướng về phía hắc động khổng lồ kia xông vào!

Càn khôn thiên địa phảng phất tại giờ khắc này sụp đổ, cỗ thần uy kia, khiến ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang vì thế mà run rẩy!

Hai tôn tồn tại cấp bậc Vô Thượng Thánh nhân xé rách đa nguyên vũ trụ hắc động, phảng phất hình thành một cái toàn qua khổng lồ hạo hãn, không ngừng xé rách thần hồn của ức vạn vạn sinh linh, khiến sinh linh trong thiên địa vì thế mà run rẩy bất an!

Trong Hồng Hoang, vô số Tiên Thiên đại năng, lúc này đều nhịn không được thần hồn run rẩy!

Đồng thời, cảnh tượng này cũng rơi vào trong mắt vô số sinh linh Hồng Hoang!

Vân Tiêu Thánh nhân, truy sát Nguyên Thủy Thánh nhân đi rồi!

Phàm là sinh linh có thể nhìn thấy cảnh này, giờ khắc này đều cảm giác một cỗ vô thượng đại khủng bố hàng lâm, da đầu tê dại, trong lòng hãi nhiên!

Nguyên Thủy Thánh nhân, sừng sững tại Hồng Hoang vô tận tuế nguyệt, đối mặt với Vân Tiêu Thánh nhân tân tấn, lại lựa chọn chạy trốn!

Vân Tiêu Thánh nhân mới vừa vặn bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, lực địch Tam Thánh, hai lần đánh bạo đầu lâu Thánh nhân Chuẩn Đề, càng trực tiếp xé rách đa nguyên vũ trụ, hướng về phía Côn Luân Sơn truy sát!

Cảnh tượng này, khiến vô số sinh linh vì thế mà gan mật đều lạnh!

Thánh nhân tư sát, là đại sự thạch phá thiên kinh trong Hồng Hoang.

Hiện tại, lại có người đang truy sát Thánh nhân!

Sinh linh giữa thiên địa, không ai không trong lòng chấn hám.

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử bỗng nhiên đứng dậy, trong đồng tử lấp lóe thất thải lưu quang, trong đó có vũ trụ thời không hạo hãn đang xoay tròn, khủng bố đến cực điểm.

Hắn không thể tiếp tục tọa thị bất quản nữa, nếu Vân Tiêu thật sự truy sát Nguyên Thủy đến Côn Luân Sơn, thậm chí đem Nguyên Thủy đánh thương, vậy thì mất không chỉ là mặt mũi của Nguyên Thủy, mà đồng dạng cũng là đang làm mất mặt mũi Lão Tử hắn!

Toàn bộ mặt mũi Huyền Môn, đều sẽ rớt xuống ngàn trượng!

Chương 73

Tùy tức, hạo hãn thần quang trùng thiên.

Lão Tử cả người trong nháy mắt biến mất trong Bát Cảnh Cung.

Lúc này, cảnh tượng trong Tử Tiêu Cung càng khủng bố vô cùng.

Vô số khí tức Thiên Đạo pháp tắc ẩn hối lưu chuyển quanh người Hồng Quân, khiến trong lòng Hồng Quân phức tạp vô cùng.

Vân Tiêu tiên hậu đánh nát đầu lâu Chuẩn Đề hai lần, lại đánh thương Nguyên Thủy, hiện tại càng là đang truy sát Nguyên Thủy.

Thiên Đạo cảm ứng được loại tình huống này, chấn nộ vô cùng.

Bởi vì, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy đều là Thiên Đạo Thánh nhân, tồn tại nhân quả với Thiên Đạo, tức tức tương quan!

Vân Tiêu thì bằng vào bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân, cùng Hồng Hoang Thiên Đạo không có bất cứ quan hệ gì.

Hiện tại, Vân Tiêu xuất thủ đánh thương Tam Thánh, Thiên Đạo vì thế chấn nộ!

Tương đương với việc, một kẻ ngoại nhân, đang đánh thương người bên cạnh Thiên Đạo!

Thiên Đạo chấn nộ, dục xuất thủ diệt sát Vân Tiêu!

Vừa rồi, Hồng Hoang Thiên Đạo ầm ầm vang dội, chuẩn bị tích súc vô thượng kiếp lực, công phạt Vân Tiêu.

Nhưng, bị hắn ngạnh sinh sinh dùng ý chí dung hợp Thiên Đạo, ngăn cản Thiên Đạo tự chủ hành động.

Thiên Đạo không có ý thức, đối với Vân Tiêu xuất thủ hoàn toàn là bởi vì ba vị Thiên Đạo Thánh nhân bị thương.

Nhưng, Hồng Quân hắn lại có ý thức.

Hắn tuyệt đối không thể để Hồng Hoang Thiên Đạo đối với Vân Tiêu xuất thủ.

Vân Tiêu không chỉ là một vị Thánh nhân bằng vào bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên, quan trọng hơn là nàng có một vị phu quân cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể!

Như hôm nay Đại Đạo Chúa Tể ẩn nặc trong hồng trần, không tham dự việc bên ngoài, giống như việc Vân Tiêu cùng Chuẩn Đề, Nguyên Thủy chém giết, căn bản sẽ không ảnh hưởng đến việc tu hồng trần của Đại Đạo Chúa Tể.

Nhưng, nếu Thiên Đạo đích thân xuất thủ, vậy thì không giống rồi.

Thiên Đạo xuất thủ, toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều sẽ chấn động, Đại Đạo Chúa Tể như hôm nay đang ở trong Hồng Hoang, há có thể cảm thụ không được cỗ dị động này?

Nếu Thiên Đạo thật sự đối với Vân Tiêu xuất thủ, việc tu hồng trần của Đại Đạo Chúa Tể e rằng sẽ bị Thiên Đạo cắt ngang.

Đến lúc đó, Đại Đạo Chúa Tể chấn nộ, đừng nói Hồng Quân hắn và Hồng Hoang Thiên Đạo, toàn bộ Hồng Hoang cũng sẽ tiêu tán trong mang mang hỗn độn! "Sự tình phát triển siêu hồ dự liệu của ngô rồi, ai..." Hồng Quân thở dài một tiếng, một bên ngăn cản Thiên Đạo xuất thủ, một bên mật thiết quan chú tình huống bên phía Vân Tiêu.

Hiện tại chỉ hy vọng, Vân Tiêu bên kia sau khi trút giận xong, liền dừng tay đi.

Cùng lúc đó.

Trong Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy xé rách tầng tầng đa nguyên vũ trụ không gian, từ trong đó chạy trốn ra.

Lúc này, tóc tai hắn lăng loạn.

Tiên bào càng rách nát không chịu nổi.

Hoàn toàn không còn thần uy cao cao tại thượng, phủ thị ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang như lúc trước. "Vân Tiêu, quả nhiên khủng bố vô cùng, còn đáng sợ hơn sư phụ nàng là Thông Thiên nhiều a." Trên Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy lúc này có chút tim đập nhanh.

Năm đó Thông Thiên tuy rằng chiến lực tuyệt luân, nhưng y kháo Tru Tiên Kiếm Trận, mới có thể miễn cưỡng cùng Tứ Thánh đối kháng.

Mà Vân Tiêu, một người một lực, nghiền ép Tam Thánh, khiến Tam Thánh chạy trốn như chó nhà có tang!

Thần uy bực này, quả thực khủng bố!

Cho dù là Thiên Đạo Thánh nhân cao cao tại thượng, lúc này trong lòng cũng hoảng sợ vô cùng.

Chính lúc trong lòng Nguyên Thủy vạn ngàn tâm tư lưu chuyển, bỗng nhiên, sắc mặt Nguyên Thủy biến đổi. "Không tốt, Vân Tiêu đuổi tới!" Thoại âm rơi xuống.

Nguyên Thủy đại thủ vung lên, đem vô số đệ tử trên Côn Luân Sơn tịch quyển, tống nhập vào một phương khu vực không biết tên.

Vân Tiêu đã giết tới, định nhiên sẽ cùng hắn lần nữa khai chiến.

Đến lúc đó, lấy sát tính của Vân Tiêu lúc này, e rằng toàn bộ đệ tử Ngọc Hư Cung đều phải đối mặt tai ương ngập đầu.

Hắn đều không cách nào chống cự Vân Tiêu, huống chi là những đệ tử kia.

Cùng lúc đó.

Trên không trung Côn Luân Sơn.

Một phương hắc động khổng lồ, thâm thúy chậm rãi hiện lên.

Xung quanh hắc động, phảng phất mang theo đại đạo pháp tắc chưa biết, ẩn ước có thể thấy ức vạn vạn luồng tinh vân pháp tắc đang xâm thực không gian thiên khung hạo hãn xung quanh!

Ngay sau đó, hắc động càng lúc càng lớn, đến cuối cùng, miên diên chỉnh phiến thiên khung ức vạn vạn dặm!

Oanh long!

Một tiếng nổ như sấm sét giữa trời quang trong nháy mắt bạo phát, phảng phất mang mang hỗn độn bị vô thượng tồn tại dùng vĩ lực bổ ra!

Tùy tức, bên trong hắc động.

Một đạo thần quang sáng chói ức vạn trượng bỗng nhiên từ trong hắc động bính phát ra, trùng thiên, trực tiếp động xuyên vạn lý hư không, rạch phá thương mang càn khôn, cuốn theo vạn ngàn thái cổ tinh vân, nương theo thiên địa chí lý, hỗn độn pháp tắc, hách nhiên xuất hiện tại trên không trung Côn Luân Sơn!

Thần uy bậc này, khiến Hồng Hoang đại lục lần nữa hung hăng run lên!

Thân ảnh Vân Tiêu, lúc này cũng chậm rãi xuất hiện giữa thiên địa. "Nguyên Thủy, lão cẩu nhà ngươi, xem nhữ chạy đi đâu?" Vân Tiêu xuất hiện sau, ánh mắt băng lãnh nhìn về phía Nguyên Thủy, đạm đạm mở miệng nói.

Trong lúc nhất thời, trong Hồng Hoang, vô số sinh linh nhao nhao hướng về phía Côn Luân Sơn nhìn lại, ức vạn vạn ánh mắt, tẫn giai

đổ dồn về Ngọc Hư Cung!

Chỉ thấy, xung quanh Vân Tiêu, Nhân Quả, Tuế Nguyệt, Thời Gian, Vận Mệnh, bốn dòng sông pháp tắc vây quanh nàng, sinh sinh bất tức, vô số dị tượng nhao nhao xuất hiện, Hỗn Nguyên pháp lực khủng bố phô thiên cái địa điên cuồng dâng trào, hạo hãn vô ngần, khiến ức vạn vạn sinh linh vì thế mà run rẩy!

Sau lưng Vân Tiêu, một phương Vạn Cổ Tinh Vân Đồ khổng lồ hiện lên, che khuất toàn bộ thiên khung, khiến thiên khung Hồng Hoang vốn đang trời quang mây tạnh, trong nháy mắt bố mãn đầy trời tinh đấu, Vạn Cổ Tinh Vân Đồ hóa thành thiên vũ, hoành liệt giữa thiên địa!

Dị tượng chuyên chúc của một mình Vân Tiêu, Vạn Cổ Tinh Vân Đồ.

Như hôm nay xuất hiện, uy thế dẫn phát ra, hốt như thiên hàng, vô biên vô tế, hạo hãn vô ngần, khiến ức vạn vạn sinh linh trong Hồng Hoang vì thế mà hoảng sợ bất an, nhịn không được hướng về phía Côn Luân Sơn quỳ rạp xuống đất, đỉnh lễ mô bái!

Trong lúc nhất thời, vô số sinh linh không ai không cảm thấy chấn hám, trong lòng sinh ra vô cùng kính sợ.

Nguyên Thủy nhìn thấy cảnh này, sắc mặt lập tức âm trầm xuống. "Vân Tiêu, nhữ đến đạo trường Côn Luân Sơn của ngô muốn làm gì?

Nhữ, đừng quá đáng!" Nguyên Thủy đạm đạm thanh âm rơi xuống, Vân Tiêu nghe vậy, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ trào phúng. "Nhữ Nguyên Thủy có thể đi đến đạo trường Kim Ngao Đảo của sư tôn ta tứ ý làm càn, ngô đến Côn Luân Sơn liền không được rồi?

Ngô quá đáng đấy, nhữ thì làm gì được nào?

Chuyến này, ngô muốn diệt Xiển Giáo!!!" Vân Tiêu băng lãnh thoại âm rơi xuống, tùy tức nhìn về phía Côn Luân Sơn phía dưới Nguyên Thủy.

Tùy tức đôi mi thanh tú nhướng lên, lộ ra sắc mặt cổ quái. "Trong này có Hủy Diệt Đại Đạo thần uy của Hắc Cẩu tiền bối?

Trong này có hỗn độn cương phong do Hủy Diệt Đại Đạo hình thành.

Vị trí Côn Luân Sơn cũng thay đổi, phảng phất bị người một kiếm bổ ra, cuối cùng lại một lần nữa hợp tịnh lại với nhau." Vân Tiêu tràn ngập nghi hoặc.

Nguyên Thủy nghe xong một phen lời này, sắc mặt càng thêm xanh đỏ không thôi.

Sự tình này, càng khiến hắn cảm thấy trong lòng biệt khuất!

Vốn dĩ, hắn để Vân Trung Tử đi bái phỏng Đại Đạo Chúa Tể, không nghĩ tới Vân Trung Tử lộng khéo thành vụng, đắc tội con chó đen bên cạnh Đại Đạo Chúa Tể kia.

Cho nên dưới một kiếm của con chó mực cấp bậc Đại Đạo kia, Côn Luân Sơn lúc trước trực tiếp bị bổ thành hai nửa.

Hắn vốn định một lần nữa tu phục Côn Luân Sơn, nhưng Hủy Diệt Đại Đạo kia quá khủng bố, hình thành hỗn độn cương phong, hắn căn bản không làm gì được.

Cho nên, liền trực tiếp đem Côn Luân Sơn vốn bị bổ làm hai đoạn dời đi bên cạnh, một lần nữa tổ hợp trở thành một tòa Côn Luân Sơn mới.

Năm đó lúc làm việc này, vì mặt mũi, cho nên hắn che khuất thiên địa, trong Hồng Hoang trừ Thiên Đạo Lục Thánh và Hồng Quân, không có ai biết chuyện này!

Hiện tại Vân Tiêu lại nhắc chuyện này ra, không nghi ngờ gì làm cho mặt mũi hắn càng rơi rớt thêm một tầng!

Nhìn sắc mặt Nguyên Thủy phía dưới cực kỳ khó coi, ánh mắt Vân Tiêu khẽ lấp lóe.

Vạn ngàn tâm tư suy nghĩ, trong nháy mắt minh ngộ tất cả. "Thì ra là thế, Côn Luân Sơn của nhữ, lúc trước bị Hắc Cẩu tiền bối một kiếm đánh nát rồi?" Thoại âm rơi xuống, sắc mặt Nguyên Thủy càng thêm khó coi. "Vân Tiêu, nhữ đừng quá phận, ngô chính là sư môn trưởng bối của nhữ!" Vân Tiêu nghe xong một phen lời này, đôi mắt đẹp ngưng lại.

Lão cẩu này, lại lấy sư môn trưởng bối ra áp nàng?

Sư tôn và Nguyên Thủy đã đường ai nấy đi, đoạn tuyệt quan hệ, Nguyên Thủy còn đại ngôn bất tàm nói là sư môn trưởng bối, quả nhiên là đã liều mạng vứt bỏ cái mặt già này rồi.

Tùy tức, Vân Tiêu không để ý tới Nguyên Thủy, đôi mắt đẹp khẽ lấp lóe, đem ánh mắt nhìn về phía Côn Luân Sơn.

Chương 74

"Tiên sơn phúc địa bực này, để cho đệ tử Xiển Giáo nhữ cư trú, thực sự là quá nhục nhã tiên sơn.

Hôm nay, ngô liền đem Côn Luân Sơn xóa bỏ đi!" Đạm đạm thoại âm rơi xuống.

Khí tức trên người Vân Tiêu điên cuồng dũng động, tiêm tiêm ngọc thủ hóa thành một bàn tay trắng như tuyết tinh oánh, ngưng kết tại giữa thiên địa, chuẩn bị hướng về phía Côn Luân Sơn trấn áp xuống! "Nhữ dám!!!" Nguyên Thủy thấy thế, đồng tử đỏ lên!

Côn Luân Sơn là đệ nhất tiên sơn trong Hồng Hoang, càng là đạo trường của Nguyên Thủy hắn, Vân Tiêu muốn xóa bỏ?

Không cách nào nhẫn nhịn được nữa, Nguyên Thủy lập tức xuất thủ, Hỗn Độn thần quang trên người hắn thăng đằng, giao chức ra dị tượng khủng bố, hướng về phía Vân Tiêu quét tới!

Tại nháy mắt Nguyên Thủy xuất thủ.

Thiên hoa loạn trụy, Địa dũng kim liên, Hỗn Nguyên khí tức điên cuồng dũng động, dị tượng bực này khiến vạn dặm chấn chiến không thôi, sinh linh nhịn không được quỳ rạp xuống đất, đỉnh lễ mô bái! "Chư Thiên Khánh Vân, hiện!" Nguyên Thủy bỗng nhiên trầm quát một tiếng, đệ nhất phòng ngự chí bảo trong Hồng Hoang, do hạo nhiên chính khí trong lòng Bàn Cổ đại thần năm đó hóa thành - Chư Thiên Khánh Vân lập tức xuất hiện!

Vật này, vạn pháp bất xâm, Thánh nhân công phạt cũng có thể ngăn cản! "Ngô muốn xóa bỏ Côn Luân Sơn, Chư Thiên Khánh Vân cũng không làm gì được ngô!" Vân Tiêu liếc nhìn Chư Thiên Khánh Vân mà Nguyên Thủy tế xuất, đạm đạm cười một tiếng.

Tùy tức, Vạn Cổ Tinh Vân Đồ sau lưng nàng hiện lên, Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương được nhẹ nhàng huy vũ, một cỗ Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn trong nháy mắt được ngưng kết, hướng về phía Nguyên Thủy quét tới!

Uy thế này vừa mới xuất hiện, Hồng Hoang thời không liền theo đó sụp đổ, vũ trụ phá toái, càn khôn chấn động, điên đảo tuế nguyệt trường hà!

Dĩ thực lực hiện tại của nàng, cộng thêm vô thượng dị tượng Vạn Cổ Tinh Vân Đồ, lại phối hợp hai kiện vô thượng công phạt chí bảo, đỉnh tiêm phòng ngự chí bảo trong Hồng Hoang như Chư Thiên Khánh Vân cũng không đủ nhìn!

Oanh long long!!

Một tiếng nổ lớn lập tức bạo phát giữa thiên địa!

Mãnh nhiên gian, tất cả sinh linh trong lòng hung hăng chấn động, phảng phất một tiếng nổ lớn tịnh không phải bạo phát bên phía Côn Luân Sơn, mà là vang vọng trong lòng bọn hắn.

Công phạt khủng bố bực này, tu sĩ có tu vi cảnh giới càng cao, cảm thụ càng mãnh liệt.

Như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà cùng các Tiên Thiên đại năng, thời khắc này cảm thụ được một đạo công kích khủng bố, lập tức thần tàng chấn động, bỗng nhiên ho ra một ngụm thần huyết.

Cho dù đạo công kích kia tịnh không phải đối với bọn hắn công phạt, cho dù cách Côn Luân Sơn vô tận cự ly, nhưng vô hình trung, cũng bị thần uy công phạt khủng bố làm chấn thương! "Trảm!" Vân Tiêu ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy, cùng lúc đó, công phạt tích súc trong tay trong nháy mắt ngưng kết, tùy tức trực tiếp hướng về phía Nguyên Thủy công tới.

Nàng vốn định dùng đạo công kích này trực tiếp xóa bỏ Côn Luân Sơn, nhưng Nguyên Thủy lại muốn dùng Chư Thiên Khánh Vân ngăn cản công phạt của nàng, bảo trụ Côn Luân Sơn.

Không thể không nói, Nguyên Thủy nghĩ thực sự quá đơn giản rồi.

Chư Thiên Khánh Vân tuy là đỉnh tiêm phòng ngự chí bảo trong Hồng Hoang, vạn pháp bất xâm, chẳng lẽ cấp bậc của Thí Thần Thương và Bàn Cổ Phiên thấp hơn Chư Thiên Khánh Vân sao?

Huống chi Đại Đạo Chúa Tể đem hai kiện công phạt chí bảo tổ hợp lại một chỗ, luận công phạt chi lực, Tru Tiên Kiếm Trận cũng không cách nào so sánh.

Dưới uy thế bực này, Chư Thiên Khánh Vân cũng phải hóa thành mảnh vỡ!

Nhìn thấy thần quang hạo hãn hướng mình quét tới, sắc mặt Nguyên Thủy trong nháy mắt biến đổi.

Tế xuất Chư Thiên Khánh Vân tịnh không có khiến hắn cảm giác an toàn hơn, ngược lại cảm giác có khả năng ngăn cản không được đạo công kích này.

Tùy tức, dưới sự trấn áp của đạo công kích khủng bố kia, thử gian thiên địa trầm phù, một cỗ sức mạnh khôi hoằng hạo hãn chấn động chư thiên hoàn vũ!

Mang mang hỗn độn, chư thiên vạn giới, thậm chí Hồng Hoang Thiên Đạo đều tại giờ khắc này mãnh nhiên chấn động!

Ngay sau đó, đạo công kích kia trong nháy mắt đánh trúng Nguyên Thủy!

Phanh!

Một tiếng vỡ vụn vang vọng giữa thiên địa.

Hồng Hoang đệ nhất phòng ngự chí bảo, vạn pháp bất xâm Chư Thiên Khánh Vân lập tức phá toái, hóa thành mảnh vỡ, tiêu tán giữa thiên địa!

Đồng thời, Nguyên Thủy cũng bị một đạo công kích kia lan đến, bị đánh bay ra ngoài, đảo lui ức vạn vạn dặm, đập xuống mặt đất, một cái hắc động vô cùng thâm thúy trong nháy mắt hiện lên trên đại địa Hồng Hoang! "Nguyên Thủy, nhữ quá yếu." Vân Tiêu đạm đạm liếc nhìn Nguyên Thủy đang thân thụ đạo thương trong hắc động, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên một tia tiếu ý.

Nguyên Thủy cao cao tại thượng, tùy ý nhục mạ đệ tử Tiệt Giáo là súc sinh, không nghĩ tới hôm nay cũng có lúc chật vật như thế.

Tùy tức, Vân Tiêu đem ánh mắt nhìn về phía Côn Luân Sơn, tiêm tiêm ngọc thủ chậm rãi vươn ra, ngưng kết ra một phương thủ chưởng tinh oánh khổng lồ hạo hãn vô ngần, che khuất bầu trời! "Hôm nay, ngô, Vân Tiêu.

Liền đem Côn Luân Sơn, từ thế gian xóa bỏ!!!" Theo lời Vân Tiêu rơi xuống, ngay sau đó, trên người nàng, Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn lập tức thăng đẳng, ức vạn vạn đạo thần quang sáng chói không ngừng xoay tròn xung quanh, phương Vạn Cổ Tinh Vân Đồ kia tại giữa thiên địa càng lúc càng to lớn, trực tiếp che khuất thiên khung hoàn vũ hạo hãn!

Vô tận Hỗn Nguyên pháp tắc từ trên người Vân Tiêu điên cuồng dũng động, nương theo đại đạo pháp tắc và vô số thiên địa chí lý, khí thế hạo đãng, hùng vĩ tráng lệ!

Ngay sau đó, bàn tay ngọc tinh oánh của Vân Tiêu hoành xuất thiên địa, tung hoành trên vạn lý càn khôn, sát na gian vũ trụ trọng diễn, thời không phá toái.

Thánh nhân chi lực, khủng bố đến nhất định cảnh giới!

Oanh long!

Bàn tay lớn tinh oánh cuốn theo thiên địa pháp tắc, khiến thiên địa Hồng Hoang trầm phù, dị tượng khôi hoằng hạo đại chấn động vạn lý càn khôn, trực tiếp hướng về phía Côn Luân Sơn hung hăng trấn áp xuống!

Tựa hồ muốn một chưởng đem toàn bộ Côn Luân Sơn xóa bỏ! "Thật khủng bố uy áp, Vân Tiêu Thánh nhân muốn làm gì?" "Thánh nhân cư nhiên đối với Côn Luân Sơn xuất thủ rồi!" "Tương toàn bộ Côn Luân Sơn xóa bỏ sao?" "Trời ơi, đó chính là đạo trường của Nguyên Thủy Thánh nhân a?" "Uy thế bực này, quá khủng bố rồi!" Một cử động của Vân Tiêu, lập tức khiến toàn bộ ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang vì thế mà hãi nhiên, chấn động cả Hồng Hoang!

Giữa thiên địa, vô số sinh linh đều nhịn không được da đầu tê dại, rùng mình, hít sâu một hơi khí lạnh!

Trong lúc nhất thời, vô số Tiên Thiên đại năng trong thiên địa, thân thể tại giờ khắc này cũng đang không ngừng run rẩy!

Đó chính là Côn Luân Sơn a, đạo trường của Huyền Môn Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Muốn trực tiếp xóa bỏ!

Trong Hồng Hoang, chư thiên đại năng sau khi cảm thụ cảnh tượng này, nhao nhao đảm chiến tâm kinh!

Chính khi vô số sinh linh đều vì thế mà hoảng sợ, Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đập xuống hắc động khổng lồ cảm thụ được cỗ khí tức khủng bố kia, lập tức sắc mặt trầm xuống.

Vân Tiêu, thật dám xóa bỏ Côn Luân Sơn!

Hắn muốn xuất thủ, nhưng Thánh thể đã chịu đạo thương, hiện tại xuất thủ cũng không kịp!

Cùng lúc đó, đôi mắt đẹp của Vân Tiêu lấp lóe, đại thủ tinh oánh trực tiếp trùng điệp vỗ xuống Côn Luân Sơn!

Oanh!!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa tạc hưởng trong sâu thẳm nội tâm vô số sinh linh, phảng phất toàn bộ Hồng Hoang tại giờ khắc này bị nổ tung, khiến sắc mặt ức vạn vạn sinh linh lập tức trắng bệch!

Theo đại thủ vỗ xuống, Côn Luân Sơn hạo hãn vô ngần, miên diên ức vạn vạn dặm trong nháy mắt tan thành mây khói, phi hôi yên diệt!

Không chỉ có như thế, cùng lúc đó, dưới sự điên cuồng tịch quyển của thần niệm Vân Tiêu Thánh nhân.

Ức vạn vạn luồng đại đạo thần quang tại nơi Côn Luân Sơn tọa lạc điên cuồng quét ngang, mỗi một đạo thần quang đều vô cùng sáng chói, dưới sự điên cuồng tịch quyển của ức vạn vạn đạo thần quang, hóa thành vô số đạo Tiên Thiên Kiếm Khí, đem Côn Luân Sơn vốn đã hóa thành tro bụi lần nữa điên cuồng cày xới, giảo sát!

Phảng phất muốn cho toàn bộ Côn Luân Sơn triệt để biến mất trong mang mang thiên địa, không còn khả năng tái hiện! "Côn Luân Sơn, nơi tàng ô nạp cấu, không có cần thiết lại xuất hiện trong Hồng Hoang nữa.

Ngô muốn khiến nơi này hóa thành tiêu thổ, khiến nơi này triệt để tịch diệt, ức vạn vạn tuế nguyệt, tấc cỏ không sinh!" Vân Tiêu nhìn về phương đại địa vốn là Côn Luân Sơn, đạm đạm mở miệng nói.

Tùy tức, Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương lần nữa được nhẹ nhàng huy vũ.

Trong nháy mắt, ức vạn vạn sinh linh trong Hồng Hoang đều cảm giác một cỗ vô thượng đại khủng bố xuất hiện, cảm giác sau lưng sinh ra từng trận hàn ý băng lãnh!

Dưới sự thôi động của Vân Tiêu Hỗn Nguyên pháp lực, khu vực Côn Luân Sơn vốn tọa lạc, trong nháy mắt bạo xạ ra từng tia từng tia thần quang sáng chói, trong mỗi một đạo thần quang đều có ti ti lũ lũ đại đạo pháp tắc đang xoay tròn, tẫn hiển Hỗn Nguyên Thánh nhân khủng bố vô song!

Tiếp đó, theo ý niệm trong lòng Vân Tiêu rơi xuống.

Từng đạo thần quang sáng chói diễn hóa xuất ti ti lũ lũ kiếm khí, bên trong kiếm khí khủng bố, tử vong, hủy diệt, sát lục, phong mang... vô số pháp tắc chân lý đại biểu cho cực hạn sát phạt tập hợp lại một chỗ, đang điên cuồng dũng động, khiến thiên địa run rẩy!

Vô tận kiếm khí, đại biểu cho chí cường sát phạt, khiến Thánh nhân đều cảm giác thần hồn run rẩy!

Ngay sau đó, ức vạn vạn đạo kiếm khí bỗng nhiên ngưng tụ làm một, hội tụ trở thành một đạo quang mang sáng chói vô cùng.

Cùng lúc đó, Vân Tiêu chậm rãi huy động Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương, một đạo tử quang đen kịt trong nháy mắt hướng về phía phiến đại địa kia oanh kích!

Tại nháy mắt hắc sắc tử quang va chạm với kiếm quang sáng chói, lập tức dẫn bạo.

Oanh long một tiếng!

Càn khôn sụp đổ, hỗn độn phá toái, vũ trụ trọng diễn, toàn bộ phiến đại địa, trong nháy mắt tiêu tán giữa thiên địa!

Tùy tức, vô tận kiếm khí chậm rãi tán đi.

Côn Luân Sơn, tiêu tán giữa thiên địa.

Không chỉ có như thế, một phiến đại địa hạo hãn nơi Côn Luân Sơn vốn sừng sững, biến thành một cái hắc động khổng lồ thâm thúy.

Cái hắc động này, miên liên ức vạn vạn dặm cự ly, sung xích hạo hãn Hỗn Nguyên pháp tắc và chí cường kiếm khí, hình thành hỗn độn cương phong khủng bố!

Dưới sự giao thoa của hỗn độn cương phong, nơi này hình thành một mảnh tịch diệt chi địa.

Nơi này, không còn tiên sơn động thiên, không còn linh khí tụ tập, triệt triệt để để trở thành một mảnh tử địa.

Cũng nói đúng hơn, trên phiến đại địa này, về sau không cách nào tu hành nữa.

Nguyên Thủy y sam lăng loạn nhìn thấy cảnh này, phốc một tiếng, thổ ra một ngụm tiên huyết.

Chương 75

Bị một cử động này của Vân Tiêu chọc tức đến thần hồn run rẩy, đạo tâm đều đang vặn vẹo. "Vân Tiêu, nhữ thật ác độc tâm!!!" Nguyên Thủy bỗng nhiên gào thét một tiếng, tùy tức trùng thiên, Hỗn Nguyên khí tức bạo phát!

Lúc này, tóc tai hắn lăng loạn, trong đồng tử có vô cùng vô tận sát ý đang lấp lóe!

Trong lòng, càng là nộ hỏa trùng thiên!

Vân Tiêu không chỉ đem Côn Luân Sơn triệt để xóa bỏ, mà còn đem ức vạn vạn dặm đại địa hạo hãn nơi Côn Luân Sơn tọa lạc hóa thành một mảnh tiêu thổ!

Tương đương với việc phiến đại địa này về sau không thể sử dụng, ngày sau muốn một lần nữa kiến tạo Côn Luân Sơn cũng không có khả năng!

Bởi vì nơi này tràn ngập Hỗn Nguyên pháp tắc của Vân Tiêu, bị Vân Tiêu hóa thành tiêu thổ, ngày sau nơi này không cách nào có linh khí hội tụ nữa!

Trong Hồng Hoang, vạn linh tu hành, không ai không cần hấp thu linh khí mới có thể dần dần đề thăng cảnh giới.

Năm đó hắn chọn nơi này làm đạo trường, chính bởi vì Côn Luân Sơn là đệ nhất tiên sơn Hồng Hoang, linh khí xung quanh vô cùng thuần hậu, tại trên Côn Luân Sơn tu hành, so với tu hành ở địa phương khác tốc độ đề thăng mạnh hơn ngàn lần vạn lần!

Vân Tiêu, trực tiếp đem nơi này đánh thành tịch diệt!

Về sau, Nguyên Thủy hắn nếu muốn tiếp tục chế tạo một cái đạo

trường, vậy thì chỉ có thể đổi một nơi khác.

Điều này đối với hắn mà nói, quả thực là kỳ sỉ đại nhục!

Đạo trường bị xóa bỏ, đại địa nơi đạo trường tọa lạc bị đánh thành tịch diệt!

Sỉ nhục bực này, Nguyên Thủy làm sao có thể nhẫn nhịn!

Vô số sinh linh trong Hồng Hoang nhìn thấy cảnh này, cũng nhao nhao chấn hám không thôi, trong lòng hãi nhiên. "Đây là sức mạnh của Thánh nhân sao, quá khủng bố rồi." "Côn Luân Sơn bị trực tiếp xóa bỏ, đạo trường của Nguyên Thủy Thánh nhân tiêu tán giữa thiên địa!" "Không chỉ như thế, ức vạn vạn dặm đại địa quanh Côn Luân Sơn cũng bị đánh thành hư vô, hóa thành tiêu thổ, luân vi tử địa, không cách nào lại ở nơi đó tu hành!" "Quá đáng sợ, Thánh nhân chi uy, khủng bố thao thiên!" "Tiệt Giáo và Xiển Giáo từ nay về sau, thật sự sẽ thủy hỏa bất dung, sinh tử bất hưu rồi." Một cử động của Vân Tiêu, lập tức chấn động ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, khiến vô tận sinh linh giữa thiên địa vì thế mà hãi nhiên, trong lòng hoảng sợ!

Vân Tiêu Thánh nhân cũng quá độc ác đi, trực tiếp đem đạo trường Nguyên Thủy xóa bỏ, khiến Côn Luân Sơn biến mất giữa thiên địa.

Càng đem đại địa nơi Côn Luân Sơn vốn tọa lạc đánh thành hư vô, hóa thành tiêu thổ, khiến sinh linh không cách nào tu hành!

Như vậy, Nguyên Thủy muốn một lần nữa kiến tạo đạo trường, cũng không có khả năng lựa chọn địa phương này nữa.

Trong Hồng Hoang, tiên sơn động thiên cứ như vậy nhiều, sớm đã bị vô số Tiên Thiên đại năng chiếm cứ.

Nguyên Thủy thân là Thánh nhân, chẳng lẽ muốn liều mạng già đi cướp đạo trường của các Tiên Thiên đại năng khác sao?

Cử động của Vân Tiêu quá độc ác, trực tiếp khiến Nguyên Thủy

không còn đất cắm dùi trong thiên địa Hồng Hoang, vĩnh viễn không cách nào tu kiến đạo trường tại nơi cũ!

Ức vạn vạn sinh linh chấn động không thôi.

Trong Hồng Hoang, những đại năng như Trấn Nguyên Tử, Hạo Thiên cũng nhao nhao tâm thần dao động.

Thậm chí, đại năng sở hữu một phương tiên sơn động thiên như Trấn Nguyên Tử cũng lo lắng, sợ Nguyên Thủy thật sự liều mạng già, lấy lực Thánh nhân đem hắn diệt sát, đoạt đạo trường của hắn.

Đồng thời, trong Tử Tiêu Cung, sắc mặt Hồng Quân càng thêm khó coi.

Vân Tiêu đem một phương đại lục hạo hãn kia triệt để đánh băng, chấn động Thiên Đạo.

Thiên Đạo oanh minh không thôi, tức sử dưới sự áp chế của hắn, cũng muốn cường hành đối với Vân Tiêu xuất thủ rồi!

Bởi vì một phương đại địa bị hóa thành tiêu thổ, luân vi tử địa, đối với Hồng Hoang Thiên Đạo, cũng sẽ chịu trọng thương. "Ai." Hồi lâu sau, Hồng Quân chỉ có thể thở dài một tiếng, tiếp tục dùng sức mạnh của mình không ngừng áp chế Thiên Đạo.

Trong Kim Ngao Đảo, vô số môn đồ Tiệt Giáo nhìn thấy cảnh này, nhao nhao hưng phấn gào thét! "Vân Tiêu sư tỷ làm thật đẹp!" "Xiển Giáo toàn bộ đều là một đám hư ngụy chi bối, đem nơi tàng ô nạp cấu xóa bỏ, xem đám người hư ngụy này dung thân như thế nào!" "Ai bảo đám súc sinh Xiển Giáo kia thường xuyên khi nhục Tiệt Giáo ta, như hôm nay báo ứng rồi!" Tiệt Giáo đệ tử cuồng hỉ không thôi, có đệ tử thậm chí nhịn không được lưu lại nước mắt.

Từ khi Tam Thanh phân gia đến nay, đệ tử Tiệt Giáo ở bên ngoài du lịch đều phải cẩn thận từng li từng tí.

Bởi vì một cái không tốt, sẽ bị đệ tử Xiển Giáo lấy danh nghĩa thế thiên hành đạo ngạnh sinh diệt sát.

Tịnh không phải đệ tử Tiệt Giáo đánh không lại đệ tử Xiển Giáo, mà là đệ tử Xiển Giáo không phải đánh lén thì là lấy lớn hiếp nhỏ!

Đánh nhỏ, liền đến già.

Đánh Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, Nhiên Đăng và Nguyên Thủy sẽ liều mạng già đối với tiểu bối bọn hắn động thủ.

Cho nên, vô tận tuế nguyệt đến nay, đệ tử Tiệt Giáo mỗi ngày đều sinh hoạt trong bị áp bức và khi nhục!

Hôm nay, Vân Tiêu sư tỷ xóa bỏ Côn Luân Sơn, khiến một phương đại địa hóa thành tiêu thổ, luân vi tử địa, triệt triệt để để tẩy rửa sỉ nhục của Tiệt Giáo!

Từ nay về sau, đệ tử Tiệt Giáo ra ngoài du lịch Hồng Hoang, rốt cuộc không cần cẩn thận từng li từng tí, trốn trốn tránh tránh nữa!

Vô số đệ tử Tiệt Giáo hoan hô vô cùng, đang tận tình phát tiết oán khí trong lòng!

Bên phía Vân Tiêu, đôi mắt đẹp lấp lóe, nhìn Nguyên Thủy vẻ mặt phẫn nộ trước mắt, đạm đạm cười một tiếng: "Ngô hôm nay đem nơi tàng ô nạp cấu xóa bỏ, thế thiên hành đạo, nhữ cho rằng như thế nào?

Không nên hảo hảo cảm tạ ngô một phen sao?" Vân Tiêu thoại âm rơi xuống, lập tức khiến Nguyên Thủy tức đến hỏa mạo tam trượng lần nữa.

Vân Tiêu đem đạo trường hắn xóa bỏ, còn muốn hắn cảm tạ Vân Tiêu?

Khinh người quá đáng! "Vân Tiêu, nhữ hôm nay cho dù liều mạng thần hồn tịch diệt, cũng muốn đem nhữ tỏa cốt dương hôi!" Nguyên

Thủy gào thét một tiếng, Hỗn Nguyên pháp tắc điên cuồng tịch quyển, lập tức hướng về phía Vân Tiêu công phạt!

Phẫn nộ dưới Thánh nhân khủng bố thao thiên, một đạo thoại âm vang vọng toàn bộ Hồng Hoang, khiến vô số sinh linh trong lòng chấn động! "Vân Tiêu, nhữ xác thực làm quá đáng rồi." Trong hư không, từng đóa từng đóa kim liên chậm rãi nở rộ, thân ảnh Thái Thượng Lão Tử chậm rãi xuất hiện. "Chiến sao?" Vân Tiêu tú mi nhất thiêu, tùy tức, Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương trong tay nàng lần nữa chậm rãi lay động, một cỗ uy thế vô cùng khủng bố đang uẩn nhưỡng, khiến thiên địa quý động! "Ký nhiên như thế, vậy thì chiến đi." Lão Tử lắc đầu, đạm đạm mở miệng nói.

Vân Tiêu bằng vào bản thân thực lực chứng đạo Hỗn Nguyên, so với Thiên Đạo Thánh nhân mạnh hơn thì như thế nào?

Hiện tại nàng cũng bất quá chỉ là Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên cảnh giới bãi liễu.

Hắn, sừng sững tại Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên vô tận tuế nguyệt, chênh lệch giữa Hỗn Nguyên Thánh nhân và Thiên Đạo Thánh nhân là rất lớn, hắn và Vân Tiêu túc túc có chênh lệch năm trọng thiên.

Nếu địch không lại Vân Tiêu, vậy thì vô tận tuế nguyệt đến nay, hắn tu hành uổng phí rồi.

Tùy tức, Lão Tử chậm rãi phất phất tay.

Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ xuất hiện trong tay hắn.

Vật này là vô thượng chí bảo công phòng nhất thể, dùng để bình ổn phong thủy hỏa địa, nơi nó đi qua, hết thảy pháp tắc sức mạnh đều sẽ tan biến, Địa Thủy Hỏa Phong thiên địa tứ đại pháp tắc tẫn giai bình ổn.

Trong đó có một tòa Kim Kiều, người không phải Thánh nhân

chạm vào sẽ trong nháy mắt hóa thành tro bụi!

Nguyên Thủy cũng vội vàng phất phất tay, Ngọc Hư Lưu Ly Đăng xuất hiện trong tay hắn.

Ngọc Hư Lưu Ly Đăng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong đèn có một đoàn hỏa diễm màu vàng, tên là Vạn Linh Cổ Diễm, lửa này có khả năng tham tra vạn linh, thiêu đốt chúng sinh, có thể đốt cháy thời không, có thể thiêu hủy tuế nguyệt, cường giả dưới Thánh nhân gặp phải bảo vật này, khoảnh khắc liền sẽ bị ngạnh sinh thiêu đốt đến chết. "Chẳng lẽ ngô sợ các ngươi không thành?" Trên gương mặt xinh đẹp của Vân Tiêu đạm đạm cười một tiếng, không cho là đúng.

Tùy tức, Hỗn Nguyên pháp tắc khủng bố trên người nàng dũng động, Vạn Cổ Tinh Vân Đồ lúc này cũng xuất hiện sau lưng nàng.

Chính khi song phương lần nữa muốn khai chiến đại chiến, một đạo thân ảnh chậm rãi xuất hiện giữa song phương. "Nhữ đẳng, việc này tạm dừng ở đây đi." Đạo thân ảnh này, chính là Hồng Quân Đạo Tổ từ Tử Tiêu Cung.

Vân Tiêu, Lão Tử, Nguyên Thủy nhìn thấy đạo thân ảnh này xuất hiện, đều thân tâm ngưng lại. "Đạo Tổ, Vân Tiêu diệt đạo trường của ngô, ngô..." Nguyên Thủy vừa mở miệng, liền trong nháy mắt bị Hồng Quân cắt ngang. "Được rồi, ta biết sự tình này." Tùy tức, Hồng Quân nhìn về phía Vân Tiêu, chậm rãi mở miệng nói: "Côn Luân Sơn bị nhữ xóa bỏ, vạn lý tiên thổ cũng luân vi tử địa, nộ hỏa trong lòng nhữ cũng nên bình ổn rồi chứ?

Việc này, tới đây thôi!" Thoại âm rơi xuống, Hồng Quân phất phất tay, trên vô tận thiên khung lập tức xuất hiện một cái hắc động hạo hãn, trực tiếp mang theo Nguyên Thủy và Lão Tử rời đi.

Không thể lại để cho song phương tái chiến tiếp nữa.

Vân Tiêu trong tay có Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương, lại có Vạn Cổ Tinh Vân Đồ khủng bố kia, Lão Tử và Nguyên Thủy hiện tại liên thủ, cũng chưa chắc có thể chiến thắng Vân Tiêu.

Nếu Vân Tiêu lại làm bị thương Lão Tử và Nguyên Thủy, e rằng hắn không áp chế được Hồng Hoang Thiên Đạo nữa.

Hiện tại Vân Tiêu xóa bỏ Côn Luân Sơn, nộ hỏa tiêu tán, cũng nên đem Lão Tử và Nguyên Thủy mang đi rồi. "Cũng được, tái chiến tiếp cũng không có ý nghĩa, nên đi tìm Tây Phương Nhị Thánh kia tính sổ rồi." Vân Tiêu nhìn Hồng Quân đem Nguyên Thủy và Lão Tử mang đi, đôi mắt đẹp không ngừng lấp lóe.

Bất quản hôm nay cùng Lão Tử và Nguyên Thủy chiến đến tình trạng nào, cũng không cách nào đem nhị thánh triệt để diệt sát.

Trước mắt Côn Luân Sơn bị xóa bỏ, ở lại đây cũng không có ý nghĩa nữa.

Nên đi tìm Tây Phương Nhị Thánh tính sổ rồi.

Tùy tức, Vân Tiêu đạm đạm cười một tiếng, cả người hóa thành một đạo thần hồng, hướng về phía Tây Phương bay đi. "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, nhữ đẳng nhiều lần ở trước đạo trường Tiệt Giáo ta độ hóa đệ tử Tiệt Giáo ngô, nhục Tiệt Giáo ngô!

Hôm nay, Vân Tiêu ngô liền cùng các ngươi thanh toán bút trướng này!!!" Lúc này, tại vùng đất Tây Phương bao la vô tận, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang khép chặt đôi mắt, khôi phục đại đạo chi thương vừa phải chịu đựng trong trận đại chiến ban nãy.

Xung quanh, từng trận phật âm lan tỏa, đóa đóa phật đạo kim liên nở rộ tỏa ra hào quang chói lọi.

Đúng lúc này, thanh âm băng lãnh của Vân Tiêu đột nhiên vang vọng khắp cả Tây Phương.

Tức thì, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mãnh liệt mở bừng mắt, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Vân Tiêu, nàng ta đang hướng về phía Tây Phương?

Tuy rằng vừa rồi đang tĩnh tâm khôi phục đạo thương, nhưng bọn họ cũng đồng thời quan sát sự tình bên phía Côn Luân Sơn.

Chương 76

Khi nhìn thấy Vân Tiêu xóa sổ Côn Luân Sơn, biến một phương tiên thổ hóa thành tiêu thổ, bọn họ cũng cảm thấy hãi hùng vô cùng.

Vốn tưởng rằng nộ hỏa trong lòng Vân Tiêu đã tiêu trừ.

Không ngờ, nàng ta lại hướng về phía Tây Phương!

Ban nãy, Tây Phương Nhị Thánh liên thủ với Nguyên Thủy đều không thể đối kháng được Vân Tiêu.

Hiện tại, cả Tây Phương chỉ có hai vị Thánh Nhân, làm sao có thể đối kháng được thần uy của nàng?

Trong lúc tâm tư của hai thánh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đang điên cuồng dao động, Vân Tiêu đã xé rách không gian, giáng lâm Tây Phương. "Đại trận bậc này, cũng muốn phòng trụ ta?" Vân Tiêu nhìn phật đạo đại trận đang bao trùm cả Tây Phương, lập tức lộ ra một nụ cười nhạt.

Trên gương mặt tinh xảo tràn đầy vẻ khinh thường.

Sư tôn Thông Thiên Giáo Chủ là đệ nhất nhân về Trận đạo trong Hồng Hoang.

Thân là thân truyền đệ tử, bình thường mưa dầm thấm đất, nàng tự nhiên cũng hiểu được không ít về trận pháp.

Trong mắt nàng, đại trận do Tây Phương Nhị Thánh bố hạ so với đại trận của sư tôn Thông Thiên quả thực khác biệt một trời một vực.

Dùng sức mạnh Thánh Nhân phá vỡ đại trận này, quả thực dễ dàng vô cùng.

Tức thì, cánh tay ngọc ngà của Vân Tiêu vươn ra, hướng về phía

thiên khung khẽ vạch một cái.

Đại trận bao trùm cả Tây Phương lập tức bị xé rách một lỗ hổng.

Tiên thiên đại trận do hai tôn Thánh Nhân hợp lực bố trí, trực tiếp bị Vân Tiêu dễ dàng kích phá!

Ngay sau đó, Vân Tiêu chậm rãi bước vào bên trong phương đại trận này. "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, ta cùng các ngươi thanh toán!" Thanh âm băng lãnh của Vân Tiêu vang vọng khắp cả Tây Phương, khiến vô số giáo đồ Tây Phương tâm thần run rẩy!

Đồng thời, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng chậm rãi hiện thân giữa thiên địa. "Vân Tiêu, chúng ta đã bị ngươi đả thương, đạo trường Côn Luân Sơn của Nguyên Thủy cũng bị ngươi xóa sổ, ngươi còn muốn thế nào?" Chuẩn Đề sắc mặt có chút khó coi, lại có chút sợ hãi thần uy của Vân Tiêu, chậm rãi mở miệng nói.

Vân Tiêu chẳng lẽ xóa sổ Côn Luân Sơn còn chưa chịu thôi, muốn xóa sổ cả Tây Phương hay sao?

Tây Phương cũng không phải Côn Luân Sơn có thể so sánh được!

Tây Phương tuy rằng nghèo nàn, nhưng cũng xưng là hạo hãn vô biên, chiếm cứ vô tận tiên thổ trong Hồng Hoang.

Vân Tiêu muốn xóa sổ Tây Phương, Thiên Đạo cũng sẽ không đồng ý! "Chưa chịu thôi?" Vân Tiêu nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia trào phúng.

Phảng phất như đang cười nhạo hai người ngu xuẩn đến cực điểm. "Các ngươi trước sau hai lần ngay trước mặt Tiệt Giáo ta độ hóa đệ tử Tiệt Giáo, ta há có thể chịu thôi?" "Không hổ là Tây Phương vô sỉ Nhị Thánh danh tiếng lẫy lừng trong Hồng Hoang, da mặt các ngươi quả nhiên là dày vô cùng!

Chẳng lẽ Nhị Thánh các ngươi lấy da mặt để chứng đạo hay sao?"

Lời nói của Vân Tiêu vừa dứt, nàng nhìn về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Trong Hồng Hoang, ai cũng biết Tây Phương Nhị Thánh nổi danh vô sỉ.

Nhưng biết thì biết vậy, vì sợ uy Thánh Nhân nên chẳng ai dám nói thẳng ra.

Cũng chính vì thế, lúc trước nàng chỉ là một Đại La Kim Tiên nhỏ bé, căn bản không dám mắng đối phương vô sỉ trước mặt họ.

Nhưng hiện tại, nàng trực tiếp trước mặt vô tận sinh linh Hồng Hoang thống mạ Tây Phương Nhị Thánh!

Cảm giác này khiến Vân Tiêu cảm thấy vô cùng sảng khoái!

Phải biết rằng Tây Phương Nhị Thánh không ít lần tính kế Tiệt Giáo, không những độ hóa đệ tử Tiệt Giáo, còn khiến Trường Nhĩ Định Quang Tiên phản giáo, thậm chí muốn độ hóa Đa Bảo về Tây Phương làm Phật Tổ.

Phong Thần lượng kiếp rõ ràng là tranh đấu giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo, không có bất kỳ quan hệ gì với Tây Phương Giáo, nhưng hai kẻ vô sỉ này lại luôn liên hợp với Xiển Giáo bức hại đệ tử Tiệt Giáo.

Loại vô sỉ chi đồ này, hôm nay nếu không cho một bài học, sao có thể xứng đáng với vô số sư đệ sư muội trong Tiệt Giáo? "Ngươi, quá phận rồi!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nghe vậy, sắc mặt càng thêm khó coi.

Bị người ta chỉ vào mũi mắng vô sỉ, lấy da mặt chứng đạo, dù bình thường không quan tâm thể diện thì lúc này cũng cảm thấy mặt mũi tối tăm, phẫn nộ vô cùng!

Nhưng lại giận mà không dám nói gì!

Bởi vì căn bản không đánh lại Vân Tiêu! "Ta quá phận thì đã làm sao?" Vân Tiêu cười nhạt một tiếng, cánh tay ngọc khẽ huy động, trực tiếp xóa sổ một phương Linh Sơn ở phía xa. "!!!" Chuẩn Đề thấy cảnh này, mí mắt giật mạnh!

Tây Phương vốn nghèo nàn vô cùng, một phương Linh Sơn trong mắt hắn chính là bảo bối quý giá, cứ thế bị xóa sổ sao?

Khiến hắn lập tức đau lòng không thôi.

Nhưng hai thánh vẫn giận mà không dám nói. "Lúc trước các ngươi sỉ nhục Tiệt Giáo ta, các ngươi có từng thể hội cảm thụ của đệ tử Tiệt Giáo?" Vân Tiêu đôi mắt đẹp chớp động, lần nữa phất tay.

Phía xa, mấy chục ngọn Linh Sơn trực tiếp hóa thành hư vô, tiêu tán giữa thiên địa.

Thánh Nhân nhất niệm có thể điên đảo càn khôn, thay đổi vận mệnh chúng sinh, nhất niệm xóa sổ vài ngọn Linh Sơn, quả thực dễ như trở bàn tay.

Thấy cảnh này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tức đến mức toàn thân run rẩy.

Vân Tiêu, quả thực quá phận!

Mấy chục ngọn Linh Sơn a, đây chính là thành quả bọn họ dùng vô tận tuế nguyệt khuân vác từng ngọn từng ngọn từ Đông Phương về, cứ thế bị xóa sổ! "Vân Tiêu, nỗi nhục ngày hôm nay, chúng ta đã ghi tạc trong lòng!

Ngươi xóa sổ mấy chục ngọn Linh Sơn của Tây Phương ta, cũng nên giải được nộ khí trong lòng rồi chứ, có thể rời đi chưa?" Cưỡng ép áp chế nộ hỏa trong lòng, Chuẩn Đề nhìn về phía Vân Tiêu mở miệng nói.

Không còn cách nào khác, Nhị Thánh căn bản đánh không lại Vân

Tiêu.

Nếu thực sự bất chấp tất cả khai chiến, e rằng vô thượng thần binh trong tay Vân Tiêu sẽ lần nữa đánh nát phật đạo kim thân.

Lúc này bọn họ đã chịu đạo thương vô cùng nghiêm trọng, nếu lại bị thương nữa, Thánh Nhân cũng phải mất vô tận tuế nguyệt mới có thể khôi phục. "Hả?" Vân Tiêu nghe vậy, ánh mắt khựng lại.

Nàng nhìn về phía Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, thản nhiên nói: "Các ngươi cho rằng như vậy là có thể bình ổn nộ hỏa trong lòng ta?" "Các ngươi, lúc sỉ nhục Tiệt Giáo ta có từng nghĩ đến?" "Lúc độ hóa đệ tử Tiệt Giáo ta, có từng nghĩ đến thống khổ trong lòng đông đảo sư đệ sư muội ta?" "Lúc Trường Nhĩ Định Quang Tiên bị các ngươi độ hóa phản xuất Tiệt Giáo, có từng nghĩ đến sự thất vọng trong lòng vạn tiên Tiệt Giáo?" "Các ngươi có từng nghĩ đến, lúc trước độ hóa Đại sư huynh Đa Bảo của Tiệt Giáo, nộ hỏa và khuất nhục trong lòng vạn tiên Tiệt Giáo ta?" "Chẳng lẽ Tây Phương Nhị Thánh các ngươi cho rằng cứ thế là kết thúc sao?" Vân Tiêu không nhanh không chậm nói.

Đồng thời, lời nói của nàng vang vọng khắp cả thiên địa Hồng Hoang.

Nghe từng chuyện xấu xa của hai người bị Vân Tiêu vạch trần, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sắc mặt xanh trắng bất định, da mặt dù dày đến đâu, lúc này cũng cảm thấy không chốn dung thân! "Hóa ra Tây Phương Nhị Thánh lại vô sỉ như vậy!" "Đúng vậy, Thánh Nhân mà cũng có tâm tính như thế sao!" "Hạng người này cũng xứng làm Thánh Nhân?" "Suỵt, nhỏ tiếng chút, đừng để Tây Phương vô sỉ Nhị Thánh nghe được!" "Yên tâm, người mắng đâu chỉ có một mình ta, chẳng lẽ Tây Phương Nhị Thánh muốn diệt sát tất cả những người mắng họ hay sao, e rằng lúc đó sẽ bị nghiệp lực quấn thân đấy chứ?" "..." Trong Hồng Hoang, ức vạn sinh linh sau khi nghe lời Vân Tiêu,

nhao nhao động dung.

Trước kia cũng chỉ nghe nói Tây Phương Nhị Thánh cực kỳ vô sỉ, nhưng rốt cuộc vô sỉ đến mức nào thì trong lòng không rõ.

Nhưng hiện tại, Vân Tiêu Thánh Nhân vạch trần từng chuyện một, ức vạn sinh linh lập tức hít một ngụm khí lạnh!

Đây cũng là Thánh Nhân?

Cũng xứng gọi là Thánh Nhân?

Mẹ kiếp, súc sinh a!

Vô sỉ đến mức độ này, còn có mặt mũi độ hóa vô tận sinh linh về Tây Phương?

Thân là Thánh Nhân, lời bàn tán tâm thần giữa vạn linh tự nhiên có thể cảm ứng được.

Khi từng câu từng chữ trong Hồng Hoang lọt vào tai, sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn càng thêm khó coi.

Nhục mạ Thánh Nhân, kết nhân quả với Thánh Nhân, tự nhiên có thể trực tiếp ra tay diệt sát.

Nhưng trong cảm ứng, quá nửa sinh linh trong ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều đang lén lút mắng Tây Phương Nhị Thánh vô sỉ!

Diệt sát thế nào?

Chẳng lẽ muốn ra tay trấn sát một nửa sinh linh Hồng Hoang?

Đừng nói Thiên Đạo và Đạo Tổ không cho phép làm vậy, chính bọn họ cũng sợ hãi vô cùng nghiệp lực quấn thân a!

Tức thì, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong lòng cảm thấy uất ức vô cùng!

Vân Tiêu mắng bọn họ, bọn họ tự biết đánh không lại nên nhịn.

Nay ức vạn sinh linh Hồng Hoang cũng đang mắng, bọn họ lại không thể ra tay diệt sát!

Thân là Thánh Nhân, có bao giờ uất ức như thế này?

Chuẩn Đề cố ép tâm thần bình tĩnh lại, nhìn về phía Vân Tiêu, chậm rãi nói: "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì mới chịu bình ổn nộ hỏa trong lòng?" Chuẩn Đề lại một lần nữa nhận thua.

Tiếp Dẫn sắc mặt cũng nhăn nhó như quả mướp đắng, uất ức vô cùng.

Bên cạnh, Vân Tiêu nghe vậy, trên mặt cười nhạt một tiếng.

Nàng nhìn về phía Nhị Thánh, chậm rãi mở miệng: "Nếu không cho các ngươi một bài học, Hồng Hoang thiên địa này, há chẳng phải ai ai cũng có thể sỉ nhục Tiệt Giáo ta?

Theo ta thấy, Tây Phương không cần thiết phải tiếp tục tồn tại nữa!" Lời nói của Vân Tiêu vừa dứt, vang vọng khắp cả Hồng Hoang.

Ức vạn sinh linh nghe xong câu này, nhao nhao kinh hãi, tâm thần hoảng loạn.

Ý của Vân Tiêu Thánh Nhân là sao?

Chương 77

Chẳng lẽ muốn giống như vừa rồi xóa sổ Côn Luân Sơn, đem cả Tây Phương xóa sổ sao?

Đó chính là cả Tây Phương, chiếm cứ một phần tư diện tích trong Hồng Hoang đại lục hạo hãn!

Đâu phải nói xóa là có thể xóa?

Bên cạnh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nghe xong lời Vân Tiêu, sắc mặt ngẩn ra.

Sau đó, không giận ngược lại còn cười. "Ngươi muốn xóa sổ cả Tây Phương?

Ha ha ha, ngươi cứ việc thử xem, Tây Phương to lớn nhường này, ngươi tuy đã chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng há có thể dễ dàng xóa sổ?" Vân Tiêu nghe vậy, trên gương mặt tinh xảo cũng lộ ra một tia ý cười.

Tức thì, Hỗn Nguyên pháp lực hạo hãn trên người nàng mãnh liệt cuộn trào.

Ngay lúc đó, vô số đạo thần quang chói lọi từ người Vân Tiêu phóng lên tận trời, rạch phá vạn dặm càn khôn, nương theo Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn, hách nhiên bao trùm cả Tây Phương!

Thần uy Hỗn Nguyên điên cuồng dũng động, sau lưng Vân Tiêu, Vạn Cổ Tinh Vân Đồ che khuất thiên địa, khiến từng trận phật quang ở Tây Phương theo đó tiêu tán, pháp lực khủng bố bị thôi động khiến Hồng Hoang vạn dặm run rẩy!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cảm nhận được khí tức trên người Vân Tiêu, sắc mặt lập tức đại biến! "Ngươi chẳng lẽ điên rồi sao, thật sự

muốn xóa sổ Tây Phương?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong lòng kinh hãi.

Chẳng lẽ Vân Tiêu thật sự không màng đến Thiên Đạo và Hồng Quân Đạo Tổ, muốn xóa sổ cả Tây Phương?

Vân Tiêu nhìn thoáng qua Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Ngay sau đó, nàng phất nhẹ bàn tay ngọc ngà.

Trong sát na, thiên địa trầm phù, thời không phá toái, hỗn độn trọng diễn, địa thủy hỏa phong xoay chuyển không ngừng, từng cỗ dị tượng khôi hoằng hạo hãn lập tức bùng nổ giữa thiên địa. "Ngày xưa, Ma Tổ La Hầu dẫn nổ mấy ngàn điều linh mạch của Tây Phương, khiến Tây Phương vô tận tuế nguyệt qua đi vẫn luôn không có linh khí bổ sung, nghèo nàn vô cùng.

Hiện tại, ta phát hiện Tây Phương dưới sự gây dựng của Nhị Thánh các ngươi qua vô tận tuế nguyệt đã lần nữa sinh trưởng ra mấy ngàn điều linh mạch." "Hôm nay, Vân Tiêu ta liền đem mấy ngàn điều linh mạch dưới lòng đất Tây Phương các ngươi dẫn nổ, để Tây Phương vĩnh sinh vĩnh thế luân vi bần tích chi địa!" Lời nói nhàn nhạt vừa dứt, gương mặt Vân Tiêu đột nhiên lạnh băng, bàn tay to lớn trong suốt mãnh liệt tham nhập vào sâu trong lòng đất Tây Phương!

Ngay sau đó, cả mảnh đại địa Tây Phương chao đảo không thôi, không ngừng chấn động!

Từng đạo thần quang chói lọi từ sâu trong lòng đất bùng nổ, mấy ngàn điều linh mạch sâu dưới lòng đất Tây Phương trực tiếp bị Vân Tiêu lôi ra! "Thánh Nhân cư nhiên muốn dẫn nổ mấy ngàn điều linh mạch sâu dưới lòng đất Tây Phương!" "Vân Tiêu Thánh Nhân muốn bắt chước hành động năm xưa của Ma Tổ La Hầu sao?" "Quá kinh khủng, chẳng lẽ Vân Tiêu Thánh Nhân không sợ vô lượng nhân quả quấn thân!" "Mấy ngàn điều linh mạch này chính là kết quả nỗ lực vô

tận tuế nguyệt của Tây Phương Nhị Thánh, chẳng lẽ hôm nay phải bị hủy hoại!" "Tây Phương xong rồi, mấy ngàn điều linh mạch bị hủy, sẽ vĩnh sinh vĩnh thế trở thành vùng đất nghèo nàn!" "..." Hành động của Vân Tiêu lập tức chấn động cả Hồng Hoang, khiến ức vạn sinh linh giữa thiên địa vì đó mà kinh hãi, không ai không cảm thấy rợn tóc gáy, da đầu tê dại! "Vân Tiêu, ngươi điên rồi sao, muốn dẫn nổ vô tận linh mạch của Tây Phương ta?

Dừng tay!!!" Chuẩn Đề thấy cảnh này, thần hồn chấn động, giọng nói cũng run rẩy.

Đó là mấy ngàn điều linh mạch a, là căn cơ để Tây Phương đứng vững!

Ngày xưa Đạo Ma chi chiến, Ma Tổ La Hầu dẫn nổ linh mạch khiến Tây Phương nghèo nàn vô tận hội nguyên.

Cuối cùng Tây Phương Nhị Thánh phải phát hạ đại hoành nguyện mới chứng đạo thành Thánh.

Vô tận tuế nguyệt qua đi, vì trả nhân quả thành Thánh, vì hoàn thành đại hoành nguyện, bọn họ phí tận tâm cơ cải tạo Tây Phương, thậm chí vứt bỏ cả da mặt Thánh Nhân, không ngừng từ Đông Phương đại địa trộm về từng điều linh mạch.

May mắn thay, sau bao năm tháng, lòng đất Tây Phương mới bồi dục lại được hàng ngàn điều linh mạch.

Hàng ngàn điều linh mạch này là căn cơ của Tây Phương, là hy vọng để Tây Phương Giáo quật khởi!

Vân Tiêu hiện tại muốn dẫn nổ chúng!

Há chẳng phải muốn khiến nỗ lực vô tận tuế nguyệt của bọn họ hóa thành bọt nước, tan thành mây khói?

Trên thiên khung, Vân Tiêu mắt đẹp chớp động, gương mặt tinh

xảo lộ ra nụ cười, nghe xong lời Tây Phương Nhị Thánh nhưng không thèm để ý.

Tức thì, bàn tay trong suốt đang nắm giữ mấy ngàn điều linh mạch kia lập tức siết chặt!

Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn trên người nàng điên cuồng dũng động, Vạn Cổ Tinh Vân Đồ phía sau xoay chuyển không ngừng giữa thiên địa, tỏa ra ức vạn đạo thần quang chói lọi, nương theo đại đạo pháp tắc hách nhiên cuốn về phía mấy ngàn điều linh mạch!

Nhất thời, xung quanh Vân Tiêu, các loại dị tượng nhao nhao trình hiện: Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, tiên thần quỳ bái, long phượng cộng vũ, kỳ lân hiện thế, càn khôn sinh huy.

Đồng thời lại có đại đạo thần âm vang vọng, khiến Hồng Hoang vạn đạo cùng minh.

Khí thế bực này khiến ức vạn sinh linh Hồng Hoang trong lòng kinh hãi! "Tây Phương, từ nay về sau triệt để trở thành tử địa đi!" Vân Tiêu nhìn về phía hàng ngàn linh mạch đang bị tóm gọn, thản nhiên nói.

Đồng thời, thanh âm băng lãnh vang vọng khắp Hồng Hoang.

Thần niệm nàng vừa động, bàn tay trong suốt đột nhiên dùng sức.

Trong sát na, thiên địa trầm phù, càn khôn phá toái, thời không sụp đổ, vũ trụ trọng diễn!

Thần lực Thánh Nhân hạo hãn vô tận, vô biên vô tế, khiến vạn linh hoảng sợ! "Ngăn cản!" Chuẩn Đề mãnh liệt gào thét một tiếng, phật đạo kim thân gia trì ngoài thân, Hỗn Nguyên pháp lực hạo hãn dốc toàn lực tuôn ra, hướng về phía Vân Tiêu công phạt!

Bên kia, Tiếp Dẫn sắc mặt cũng khó coi vô cùng, từng trận phật âm tấu vang, đóa đóa kim liên hiện ra trong hư không, ức vạn luồng

phật quang ngưng kết thành dị tượng khủng bố, nháy mắt bao trùm Vân Tiêu!

Hai tôn Thiên Đạo Thánh Nhân dốc toàn lực ra tay, uy thế bực này chấn động thiên địa càn khôn! "Quá yếu." Vân Tiêu liếc nhìn công kích của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cười nhạt một tiếng, không hề để ý.

Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương dưới nhất niệm của nàng khẽ huy động, trực tiếp chắn trước thân thể, phát ra từng cỗ ba động hạo hãn cuốn về phía hai thánh.

Tuy rằng lúc này nhất tâm nhị dụng, không thể toàn lực thôi động hai món bảo vật, nhưng hai kiện vô thượng công phạt chí bảo tự chủ bộc phát thần lực cũng đủ để ngăn cản công kích của bọn họ.

Khoảng thời gian ngăn cản này là đủ để dẫn nổ linh mạch Tây Phương rồi.

Oanh!!!

Một tiếng va chạm mãnh liệt vang vọng thiên địa, công phạt của Tây Phương Nhị Thánh va chạm cùng Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương, trực tiếp đánh nát một phương thiên vũ thành hư vô!

Thiên địa chao đảo, Hồng Hoang rung chuyển, vạn linh bất an.

Vô số tiên thiên đại năng lúc này cũng cảm thấy một cỗ đại khủng bố vô thượng giáng lâm. "Đông!" Ngay sau đó, hai tiếng rơi xuống đất vang lên, khiến Tây Phương đại địa chấn động dữ dội.

Dưới cú va chạm lần nữa, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trực tiếp bị đánh bay, phật đạo kim thân bị đánh đến tứ phân ngũ liệt, suýt chút nữa lại bị đánh nổ. "Chúng ta đã không còn sức tái chiến, chẳng lẽ thật sự trơ mắt nhìn Vân Tiêu dẫn nổ linh mạch Tây Phương?" Chuẩn Đề y phục lộn xộn, sắc mặt vốn đại từ đại bi giờ biến thành sợ hãi run rẩy.

Lúc này, hắn sợ rồi.

Vốn dĩ Nhị Thánh đã thân chịu đạo thương, không còn sức tái chiến.

Thí Thần Thương và Bàn Cổ Phiên kết hợp lại uy năng thực sự quá khủng bố, vừa mới tiếp xúc đã khiến bọn họ trọng thương.

Cùng lúc đó, Vân Tiêu toàn thân Hỗn Nguyên khí tức điên cuồng dũng động, trực tiếp hung hăng bóp nát mấy ngàn điều linh mạch!

Oanh long long!

Từng tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp Hồng Hoang, khiến vạn linh thổ huyết, sắc mặt tái nhợt, thần hồn run rẩy!

Tiếng nổ phảng phất vang lên tận sâu trong nội tâm, suýt chút nữa khiến bọn họ cũng thân chịu đạo thương!

Theo từng điều linh mạch bị dẫn nổ, thiên địa càn khôn phảng phất bị nổ tung, mênh mang hỗn độn hóa thành mảnh vỡ, thiên địa chấn động!

Hồng Hoang đại lục trong hỗn độn cũng khẽ rung lên!

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cảm nhận được ba động mãnh liệt, tâm thần nhảy dựng.

Mấy ngàn điều linh mạch Tây Phương bị dẫn nổ, uy thế bực này khiến Tử Tiêu Cung vốn xa rời vô tận thời không cũng bắt đầu chao đảo.

Cảnh tượng này đương nhiên hắn đã từng thể hội khi giao chiến với Ma Tổ La Hầu.

Lần đó khiến cả Tây Phương nghèo nàn vô tận tuế nguyệt, dù Nhị Thánh nỗ lực thế nào cũng không đuổi kịp Đông Phương.

Cho nên hắn mới ban cho Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai đạo thánh vị,

cũng là ngầm để Tây Phương Giáo quật khởi, trả nhân quả.

Như hôm nay, linh mạch Tây Phương lại lần nữa bị dẫn nổ, nhân quả này ai trả?

Người dẫn nổ tuy là Vân Tiêu, nhưng không có nghĩa Vân Tiêu sẽ gánh chịu nhân quả đó, bởi vì tất cả mọi chuyện đều do Phong Thần chi chiến dẫn đến, hắn là người chủ đạo nên nhân quả liên lụy lớn nhất.

Kế đến là Tây Phương Nhị Thánh, nếu bọn họ không đến Kim Ngao Đảo độ hóa Tiệt Giáo môn đồ thì linh mạch cũng không bị hủy.

Cuối cùng mới là Vân Tiêu, trong ba phương, nàng gánh chịu nhân quả nhỏ nhất. "Haizz." Hồi lâu sau, Hồng Quân khẽ thở dài.

Nhưng đồng thời, Hồng Hoang Thiên Đạo lúc này oanh minh không ngừng, muốn giáng lâm thiên phạt diệt sát Vân Tiêu! "Không thể!" Hồng Quân cảm nhận được Thiên Đạo dị động, sắc mặt đại biến.

Thiên Đạo pháp tắc hạo hãn xung quanh hắn không ngừng xoay chuyển, cưỡng ép áp chế Thiên Đạo.

Vân Tiêu không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, nàng dựa vào bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên, cho nên đối với Thiên Đạo tịnh không kính sợ.

Vì thế Thiên Đạo cảm nhận được Vân Tiêu phá hủy linh mạch liền chuẩn bị giáng thiên phạt.

Nếu Vân Tiêu là Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo cũng sẽ không chấn nộ như vậy.

Giống như lúc trước Cộng Công húc đổ Bất Chu Sơn suýt đánh vỡ thiên địa, Hồng Hoang Thiên Đạo đã sớm ra tay rồi.

Nhưng Hồng Quân lúc này tuyệt đối không thể để Thiên Đạo ra tay với Vân Tiêu.

Vị Đại Đạo Chúa Tể kia...

Chương 78

không thể trêu vào!

Nhất thời, vô số đại năng giữa thiên địa như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Hạo Thiên, Dao Trì...

đều cảm thấy da đầu tê dại, thần hồn run rẩy!

Tất cả đều thầm nghĩ thánh uy thật khủng bố.

Đồng thời cũng vô cùng chấn hám.

Đây là tân tấn Thánh Nhân Vân Tiêu sao?

Quả thực còn bá khí hơn cả sư phụ Thông Thiên!

Trước xóa Côn Luân Sơn, sau dẫn nổ linh mạch Tây Phương!

Trong Hồng Hoang to lớn, những Thánh Nhân cao cao tại thượng kia có ai dám làm như vậy?

Đạo Tổ e rằng cũng chưa chắc dám gánh chịu nhân quả lớn đến thế? "Trời ạ, Vân Tiêu Thánh Nhân thật sự dẫn nổ mấy ngàn điều linh mạch Tây Phương!" "Thần uy bực này quá khủng bố!" "Tân tấn Thánh Nhân cũng quá bá đạo rồi." "Tây Phương ngàn điều linh mạch bị dẫn nổ, e rằng vĩnh viễn luân vi tử địa!" "Tâm huyết vô tận tuế nguyệt của Tây Phương Nhị Thánh đều đổ sông đổ biển rồi a." Trong lúc ức vạn sinh linh nghị luận sôi nổi, tại Tây Phương, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn linh mạch bị bóp nát ngay trước mắt, tức giận đến mức hộc ra hai ngụm máu tươi vàng óng!

Đường đường Thiên Đạo Thánh Nhân bị chọc tức đến thổ huyết! "Vân Tiêu, chúng ta cùng ngươi thế bất lưỡng lập!

Hôm nay Chuẩn Đề ta lập thệ, Tây Phương Giáo ta cùng Tiệt Giáo

ngươi sinh sinh thế thế là địch!" Chuẩn Đề gào thét, thân hình đứng giữa thiên khung, lời nói tràn ngập sát ý vang vọng Hồng Hoang!

Thánh Nhân nhất nộ, ức vạn sinh linh hoảng sợ, nhao nhao quỳ rạp xuống đất.

Tiếp Dẫn cũng đứng lên, trong mắt có tịch diệt lưu quang xoay chuyển: "Linh mạch Tây Phương là chúng ta trải qua vô tận hội nguyên mới khổ cực bồi dục ra, hôm nay bị ngươi sống sờ sờ dẫn nổ!

Ngươi Vân Tiêu thật là nhẫn tâm!

Ta Tiếp Dẫn cũng lập hạ Thiên Đạo thệ ngôn, từ nay về sau Tây Phương Giáo cùng Tiệt Giáo thề bất lưỡng lập!!!" Lời thề vang vọng, khiến vô số đại năng tâm đầu chấn động.

Tây Phương Giáo muốn cùng Tiệt Giáo triệt để khai chiến sao?

Tuy Tây Phương nghèo nàn nhưng dưới sự nỗ lực của hai Thánh cũng có đông đảo cường giả, là quái vật khổng lồ, một môn hai Thánh!

Tiệt Giáo thì là đệ nhất đại giáo, vạn tiên lai triều.

Tuy Thông Thiên phế thánh vị nhưng Vân Tiêu thực lực khủng bố tuyệt luân.

Hai đại giáo phái khai chiến, đối với sinh linh tu vi thấp kém chính là tai ương ngập đầu.

Đối diện với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, Vân Tiêu trên mặt mang theo nụ cười châm chọc, ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

Lập Thiên Đạo thệ ngôn?

Tây Phương Giáo cũng xứng?

Xem ra bài học hôm nay Nhị Thánh chưa ghi tạc trong lòng a.

Vân Tiêu cười nhạt, ánh mắt lướt qua Nhị Thánh, nhìn về phía những mảnh vỡ của linh mạch vừa bị dẫn nổ.

Linh mạch tuy đã nổ, nhưng mảnh vỡ vẫn trôi nổi, dựa vào chúng thì Tây Phương vẫn sẽ diễn hóa ra chút linh khí.

Đã muốn biến Tây Phương thành tử địa, vậy thì phải làm cho triệt để! "Xem ra bài học hôm nay ta cho các ngươi vẫn chưa đủ a.

Đã như vậy, ngày sau Tây Phương liền triệt để luân vi tử địa đi!" Lời vừa dứt, bàn tay ngọc của nàng khẽ hoạt động.

Từng đạo hư vô kiếm khí ngưng tụ, trong nháy mắt hóa thành ức vạn đạo phong mang kiếm khí giao thoa giữa trời đất, tựa hồ muốn chém ngang thiên địa.

Trong mỗi đạo kiếm khí dường như có một phương đại thiên thế giới đang xoay chuyển, đan xen hủy diệt, sát lục, tử vong, tịch diệt...

đại biểu cho cực hạn công phạt đại đạo pháp tắc!

Mỗi luồng kiếm khí đều có thể xé rách tất cả!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cảm nhận được phong mang khủng bố, tâm thần run rẩy, hàn ý thấu xương ập đến.

Ngay sau đó, ức vạn kiếm khí lao thẳng xuống đại địa Tây Phương, trực tiếp cắt nát những mảnh vỡ linh mạch còn sót lại!

Vô số mảnh vỡ hóa thành tro bụi tiêu tán.

Thiên địa linh khí ở Tây Phương cũng theo đó chậm rãi tan biến.

Tây Phương đại địa, từ nay về sau không còn linh khí!

Vì lòng đất không còn linh mạch, mảnh vỡ linh mạch cũng bị hủy diệt!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngây người giữa không trung.

Vân Tiêu không những dẫn nổ linh mạch mà còn ma diệt cả mảnh vỡ linh khí.

Đây là muốn tuyệt diệt Tây Phương Giáo a!

Mối hận này không báo, uổng làm Thánh Nhân! "Vân Tiêu, hôm nay chúng ta liền cùng ngươi bất tử bất hưu!

Cho dù tự bạo thiện thi ác thi, ta cũng phải giết các ngươi!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn gào thét, đồng tử đỏ ngầu!

Nếu bất chấp tất cả liều mạng lưỡng bại câu thương, chưa chắc không giết được Vân Tiêu!

Lúc trước bọn họ tiết tiết bại lui vì chưa bị dồn đến mức này.

Hiện tại tâm huyết ức vạn năm mất trắng, nếu tiếp tục nhận thua thì vĩnh viễn chịu sỉ nhục.

Thiên Đạo Thánh Nhân ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, Thiên Đạo bất diệt thì họ bất diệt, cho nên bọn họ không sợ chết.

Còn Vân Tiêu tuy chiến lực khủng bố nhưng nguyên thần chưa bảng định Thiên Đạo, nàng có khả năng bị diệt sát!

Thấy vẻ mặt dữ tợn của hai Thánh, Vân Tiêu cười nhạt: "Đánh?

Ta hiện tại không đánh.

Tạm biệt." Dứt lời, Vân Tiêu lập tức tiêu tán giữa thiên địa.

Nàng không sợ hai kẻ điên cuồng kia, nhưng nàng cảm ứng được một luồng Hồng Mông Tử Khí của sư tôn sau khi tự phế thánh vị sắp xuất hiện ở Đông Hải!

Đông Hải là nơi Long Tộc cư trú, Long Vương ẩn tàng ở đó!

E rằng mấy ngày sau, khi Hồng Mông Tử Khí ngưng kết, chư thiên đại năng sẽ ra tay tranh đoạt, đại chiến nổ ra!

Chuyện này nàng phải về báo cho sư tôn và hỏi ý kiến phu quân.

Còn Tây Phương Nhị Thánh, có khối thời gian để thu thập! "Đi...

đi rồi?" Thấy Vân Tiêu biến mất, nộ hỏa trong lòng Chuẩn Đề như bị dội gáo nước lạnh, lập tức tắt ngấm.

Vân Tiêu đi rồi, có nên đuổi theo không? "Vân Tiêu rút đi, hẳn là vì Hồng Mông Tử Khí xuất hiện.

Haizz, chúng ta không cần đuổi theo nữa.

Đuổi theo cũng chưa chắc đánh lại nàng ta.

Chi bằng nhân cơ hội này khôi phục đạo thương, đợi Hồng Mông Tử Khí xuất hiện ở Đông Hải thì đoạt lấy, bồi dưỡng ra vị Thánh Nhân thứ ba cho Tây Phương.

Đến lúc đó Tiệt Giáo và Vân Tiêu có mạnh đến đâu thì làm gì được?" Tiếp Dẫn thở dài nói.

Tiếp Dẫn lúc này trong lòng cũng vô nại và uất ức cùng cực.

Vân Tiêu khiến bọn họ mất hết mặt mũi trước chúng sinh, biến Tây Phương thành tử địa.

Vừa rồi bọn họ đã chuẩn bị đồng quy vu tận, nhưng nàng lại bỏ đi!

Nếu đuổi theo, chưa biết thắng thua, lại có thể bị đánh rớt cảnh giới.

Nếu không đuổi, thì bị ức vạn sinh linh cười chê.

Người ta đánh đến cửa nhà, phá nát nhà cửa mà mình không dám truy!

Hồi lâu sau, Chuẩn Đề ánh mắt lóe lên, chậm rãi nói: "Tranh thủ khôi phục đạo thương đi, chỉ cần mấy ngày sau đoạt được Hồng

Mông Tử Khí, Tây Phương ta còn cơ hội quật khởi.

Tuy Tây Phương thành tử địa, không thể tu hành, nhưng chẳng phải còn có Đông Phương sao?

Phải biết kẻ địch lớn nhất của Tiệt Giáo không phải Tây Phương Giáo ta, mà là Nguyên Thủy Xiển Giáo.

Nguyên Thủy và Xiển Giáo sau lưng có Đạo Tổ, Tiệt Giáo và Xiển Giáo chắc chắn sẽ lưỡng bại câu thương.

Nếu Tây Phương ta có ba vị Thánh Nhân, đợi lúc bọn họ lưỡng bại câu thương, Hồng Hoang này chẳng phải thuộc về ta sao?" Tiếp Dẫn nghe vậy gật đầu.

Đúng, không thể bỏ cuộc.

Năm xưa ở Tử Tiêu Cung bọn họ cũng kém hơn bao nhiêu đại năng, cuối cùng vẫn đoạt được thánh vị.

Người chiến thắng cuối cùng sẽ là Tây Phương Nhị Thánh!

Lúc này, ức vạn sinh linh Hồng Hoang thấy Vân Tiêu rút đi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 79

Nhiều người toát mồ hôi lạnh, chấn động vì uy thế vừa rồi.

Đa số đại năng như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Hạo Thiên cũng thở hắt ra một hơi trọc khí.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Nhưng đồng thời, ánh mắt họ đều hướng về phía Đông Phương.

Hồng Mông Tử Khí sắp xuất hiện ở Đông Hải!

Nơi Long Tộc tụ tập!

Ngày xưa Long Hán đại kiếp kết thúc, Long Vương ẩn mình, Nguyên Phượng núp trong núi lửa, Thủy Kỳ Lân mất tích.

Nay Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, e rằng Long Vương cũng sẽ rục rịch tranh đoạt!

Một khi Long Vương xuất hiện, Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng cũng sẽ không ẩn nấp nữa!

Sắp tới sẽ là một trận đại chiến chấn động Hồng Hoang!

Tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân biết tin Vân Tiêu rời đi. "Vân Tiêu dẫn nổ linh mạch Tây Phương, lại khiến ta gánh thêm vô lượng nhân quả, bao giờ dị số này mới tiêu tán a." Hồng Quân than thở, bất lực vì không thể chưởng khống đại thế.

Vân Tiêu chiến lực chỉ đứng sau hắn, có nàng ở đó, Tiệt Giáo chưa chắc đã tan thành mây khói như kế hoạch.

Hồng Quân nhìn Lão Tử và Nguyên Thủy bên cạnh, thản nhiên nói: "Thiên địa đại thế thay đổi, ta cũng không tính ra kết quả tương lai.

Tuy ta đứng về phía Xiển Giáo, nhưng Vân Tiêu và Thông Thiên vì nguyên nhân của vị tồn tại kia mà thay đổi vận mệnh.

Cho nên các ngươi phải cẩn thận, đừng trêu chọc Tiệt Giáo nữa.

Mấy ngày sau, Hồng Mông Tử Khí sẽ xuất hiện ở Đông Hải, các ngươi có thể ra tay đoạt lấy, ban cho môn hạ đệ tử, tranh thủ có thêm một vị Thánh Nhân, như vậy trong Phong Thần lượng kiếp mới có thêm một phần hy vọng." Lão Tử và Nguyên Thủy nghe vậy sắc mặt ngưng trọng.

Ý là Tiệt Giáo sẽ không dễ dàng bị tiêu diệt, đệ tử không dễ lên Phong Thần Bảng?

Giờ chỉ còn cách dựa vào bản thân, đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí.

Nếu phe mình có thêm một Thánh Nhân, tổng cộng năm vị, cộng thêm Đạo Tổ dung hợp Thiên Đạo, mới có sức đối mặt với Vân Tiêu khủng bố kia. "Đệ tử đã hiểu, mấy ngày sau con nhất định sẽ đoạt được Hồng Mông Tử Khí." Nguyên Thủy gật đầu nói.

Hồng Quân nghe vậy mặt vẫn không biểu tình.

Hồng Mông Tử Khí quy thuộc đã sớm có định số.

Sở dĩ đặt nó ở Đông Hải là để các đại năng tiên thiên tư sát, vẫn lạc bớt đi, giảm gánh nặng cho Thiên Đạo.

Đợi bọn họ giết nhau chán chê, mới để Nguyên Thủy và Lão Tử xuất hiện đoạt lấy.

Một hòn đá trúng hai con chim.

Hồng Hoang chúng sinh, bao gồm cả những đại năng kia, trong tay hắn cũng chỉ là quân cờ mà thôi. ...

Tại Kim Ngao Đảo, một đạo thần quang chói lọi phóng lên trời, hư không bị xé rách, thân ảnh mạn diệu của Vân Tiêu xuất hiện. "Vân

Tiêu sư tỷ!

Sư tỷ đã về!

Bái kiến Vân Tiêu sư tỷ!" Vô số môn đồ Tiệt Giáo vui mừng hành lễ.

Vân Tiêu mỉm cười: "Chư vị sư đệ sư muội không cần đa lễ." Nàng không vì thành Thánh Nhân mà xa lạ với đồng môn.

Phu quân là cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể còn có thể ẩn mình trong hồng trần sống cùng đám sâu kiến Đại La Kim Tiên như nàng lúc trước, nàng sao có thể vì thành Thánh mà xa lánh mọi người? "Sư muội, cuối cùng cũng về." Triệu Công Minh vui mừng nói.

Lúc này hắn đã khôi phục hoàn toàn, thậm chí cảnh giới còn tăng lên, lĩnh ngộ đại đạo cao hơn.

Hỗn Độn Linh Quả quả là vô thượng thần vật, Đại La Kim Tiên ăn vào cơ hội đột phá tăng lên ba thành, chữa thương chỉ là chuyện nhỏ. "Sư huynh thương thế đã khôi phục rồi." Vân Tiêu thần niệm quét qua, thầm than sự khủng bố của Hỗn Độn Linh Quả.

Phu quân trong nhà trồng cả ngàn cây như vậy!

Nếu để đại năng Hồng Hoang biết chắc phát điên mất.

Nàng lấy ra hai quả nữa đưa cho Đa Bảo và Vô Đương. "Vô Đương sư tỷ, Đa Bảo sư huynh, hai người cũng mau phục dụng đi." Đa Bảo nghiêm mặt từ chối: "Linh quả này dùng cho ta quá lãng phí, nên giữ làm trấn giáo chi bảo.

Ta bị thương nhẹ, không cần dùng." Vô Đương cũng lắc đầu từ chối.

Vân Tiêu hiểu tâm ý của họ, cười nói: "Ta còn nhiều lắm, cứ dùng đi." Nói rồi nàng lấy ra hơn ba mươi quả Hỗn Độn Linh Quả mà sư

tôn đưa cho lúc rời nhà phu quân. "Thần quả... nhiều như vậy?" Đa Bảo và Vô Đương chấn động.

Vân Tiêu không nói nhiều, hai người đành nhận lấy phục dụng.

Vừa vào bụng, linh quả hóa thành tinh hoa cuộn trào, thương thế khôi phục trong nháy mắt, linh hồn thăng hoa, mơ hồ chạm đến quỹ tích đại đạo!

Vân Tiêu biết đây là do linh quả được phu quân trồng nên nhiễm đại đạo quy tắc của người. "Mấy ngày sau, Hồng Mông Tử Khí của sư tôn sẽ xuất hiện ở Đông Hải.

Chắc chắn sẽ có đại chiến.

Thí Thần Thương, Bàn Cổ Phiên và số linh quả này ta để lại trấn thủ Tiệt Giáo.

Ta sẽ bố trí thêm tiên thiên trận pháp.

Tứ Thánh kia đoán thời gian sẽ không dám gây sự.

Ta phải đi tìm sư tôn thương thảo chuyện Hồng Mông Tử Khí, tuyệt đối không thể để Xiển Giáo hay Tây Phương Giáo có thêm Thánh Nhân." Vân Tiêu nghiêm túc dặn dò.

Đa Bảo và Triệu Công Minh chấn động, gật đầu ghi nhớ.

Vân Tiêu xé rách không gian rời đi.

Một lát sau, nàng đã đứng trước dãy núi nơi Chu Thanh cư trú. "Mấy ngày không gặp phu quân, ta có chút nhớ chàng." Vân Tiêu đỏ mặt, bộ dáng bá đạo xóa sổ Côn Luân, nổ tung Tây Phương biến mất, chỉ còn lại vẻ nhu mì của một người vợ.

Bước vào dãy núi, cảnh giới của nàng lập tức bị áp chế xuống Địa Tiên. "Cảnh giới bị áp chế vẫn luôn là chuyện nhỏ của Tiểu Bạch, Sư tôn và Nữ Oa nương nương đều là Hỗn Nguyên Thánh Nhân bị áp

xuống Nhân Tiên, ta cũng là Thánh Nhân nhưng lại là Địa Tiên, kỳ quái.

Lát nữa hỏi Tiểu Bạch xem sao." Đến trước viện, nàng thấy Côn Bằng đang đứng đó nhắm mắt, quanh người có hỗn nguyên khí tức xoay chuyển!

Hắn cũng bị áp chế xuống Địa Tiên nhưng vẫn toát ra khí tức Hỗn Nguyên!

Côn Bằng chứng đạo rồi? "Côn Bằng tiền bối?" Vân Tiêu khẽ gọi.

Dù Côn Bằng là thú cưng của phu quân nhưng nàng vẫn gọi là tiền bối.

Côn Bằng mở mắt, đồng tử thất sắc lưu chuyển như vũ trụ thâm thúy.

Hắn vừa tìm được đạo của mình, chứng đạo Hỗn Nguyên, đang cảm thụ sức mạnh thì bị áp chế, rất muốn ra ngoài thử sức nhưng lại sợ phu quân nên không dám.

Thấy Vân Tiêu, hắn truyền âm: "Hóa ra là Vân Tiêu tiên tử." "Côn Bằng tiền bối bước vào Hỗn Nguyên cảnh rồi?" Côn Bằng gật đầu, vỗ cánh cảm khái: "Đúng vậy, ta đã tìm được đạo.

Cũng nhờ ngày ngày bầu bạn bên cạnh Đại Đạo Chúa Tể, phục dụng thần vật, nếu không cả đời này vô duyên với Hỗn Nguyên." Hắn vốn kém chút nữa so với các đại năng khác, nay nhờ cắn hạt cơm thừa, nghe tiếng đàn của Chúa Tể mà thành tựu.

Vân Tiêu mừng rỡ.

Tiệt Giáo lại thêm một Thánh Nhân!

Tương lai có bốn vị Thánh Nhân Hỗn Nguyên, chấp hết Tứ Thánh kia!

Chúc mừng vài câu, Vân Tiêu bước vào viện.

Trong viện, Chu Thanh đang sống cuộc đời bình phàm: uống rượu với nhạc phụ, ân ái với vợ, câu cá, trồng rau.

Lúc này hắn đang cùng Nữ Oa, Thông Thiên ngồi chờ cơm trưa. "Phu quân, thiếp về rồi." Vân Tiêu cười tươi như hoa, sà vào lòng Chu Thanh. "Về rồi sao, ta còn tưởng nàng quên ta rồi chứ." Chu Thanh sủng nịch xoa đầu nàng, gọi nàng là Tiểu Kumo, rồi đi xuống bếp nấu món ngon tẩm bổ cho vợ.

Trong viện, Vân Tiêu ngồi xuống cạnh Nữ Oa, thân thiết như tỷ muội.

Thông Thiên vội truyền âm hỏi tình hình bên ngoài.

Vân Tiêu kể lại mọi chuyện.

Nghe nàng xóa sổ Côn Luân, biến Tây Phương thành tử địa, Nữ Oa kinh hãi thán phục độ tàn nhẫn và sức mạnh của nàng. "Ha ha ha, tốt, làm tốt lắm!" Thông Thiên đập bàn cười lớn!

Thu được đồ đệ tốt, xả được cục tức bao năm nay!

Chương 80

Tây Phương và Xiển Giáo luôn ức hiếp Tiệt Giáo, nay bị Vân Tiêu dạy cho bài học nhớ đời, hắn sảng khoái vô cùng! "Sư tôn, Nữ Oa tỷ tỷ, Hồng Mông Tử Khí sắp xuất hiện ở Đông Hải.

Chúng ta có nên ra tay đoạt lại không?" Vân Tiêu hỏi.

Thông Thiên và Nữ Oa trầm ngâm.

Đông Hải là địa bàn Long Tộc, Long Vương tuy ẩn dật nhưng sẽ không bỏ qua cơ hội thành Thánh.

Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân cũng có thể xuất thế.

Thánh Nhân cũng sẽ tham gia.

Lại là một trận đại chiến.

Thông Thiên phân tích: Nếu Thánh Nhân không ra tay, Long Vương gần như vô địch dưới Thánh Nhân.

Nhưng Tứ Thánh kia chắc chắn sẽ không ngồi yên.

Cuối cùng Hồng Mông Tử Khí vẫn sẽ rơi vào tay Thánh Nhân.

Đúng lúc này, Chu Thanh bưng canh cá đi ra: "Cơm chín rồi, Tiểu Kumo, ta tự tay hầm cá, mau nếm thử!" Hắn gắp cá cho Vân Tiêu.

Vân Tiêu đỏ mặt cảm ơn, rồi đột nhiên buột miệng: "Phu quân, thiếp về phát hiện bên ngoài có đại sự.

Thông Thiên Thánh Nhân tự phế thánh vị, Hồng Mông Tử Khí sắp xuất hiện ở Đông Hải..." Nói xong nàng hối hận xanh mặt, toát mồ hôi hột.

Quá xúc động rồi!

Lỡ làm hỏng đạo tâm hồng trần của phu quân thì sao?

Thông Thiên và Nữ Oa cũng run rẩy.

Vân Tiêu sao lại mạo thất như vậy?

Đại Đạo Chúa Tể đang đóng vai nông dân Nhân Tiên, sao biết chuyện lớn thế được?

Chu Thanh nhướng mày.

Thông Thiên tự phế thánh vị?

Hồng Mông Tử Khí ở Đông Hải?

Khác với lịch sử Hồng Hoang mình biết a?

Hắn lắc đầu, chợt hiểu ra: À, thế giới này khác với truyện mình đọc.

Hèn gì trước giờ mấy Thánh Nhân không đến tìm mình.

Vậy thì cứ chém gió bừa thôi, dù sao trước giờ mình chém gì Tiểu Kumo cũng tin.

Phải giữ hình tượng thông thái.

Chu Thanh cười nhạt: "Chuyện này ta đương nhiên biết!

Thông Thiên tự phế thánh vị chỉ là muốn thoát khỏi Thiên Đạo khống chế.

Hồng Quân để Hồng Mông Tử Khí ở Đông Hải là muốn các đại năng tư sát, tiêu hao bớt cường giả.

Cuối cùng vẫn là để Nguyên Thủy hoặc Chuẩn Đề đoạt lấy tạo ra Thánh Nhân mới thôi.

Haizz, đều là tính kế của Thánh Nhân cả." Vân Tiêu, Nữ Oa, Thông Thiên nghe xong thì ánh mắt sùng bái.

Cao thâm khó lường!

Đại Đạo Chúa Tể ẩn cư mà biết rõ thiên hạ sự!

Chắc chắn người đã sớm nhìn thấu thân phận bọn họ nhưng không vạch trần để tiếp tục tu luyện hồng trần.

Vân Tiêu kéo tay áo Chu Thanh hỏi: "Vậy phu quân, Tiệt Giáo có nên đoạt lấy không?" Chu Thanh ánh mắt lóe lên, nói: "Hồng Mông Tử Khí, có thể tặng cho Long Vương a.

Nếu Thông Thiên giúp Long Vương đoạt được, giúp hắn thành Thánh, Long Vương chẳng phải sẽ đứng về phía Tiệt Giáo sao?

Nguyên Thủy vốn ghét loài 'thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giác', nên Long Vương tuyệt đối sẽ không đứng cùng chiến tuyến với hắn.

Cho nên Thông Thiên giúp Long Vương là lựa chọn tốt nhất." Thông Thiên nghe xong chấn động mãnh liệt!

Hiểu rồi!

Hóa ra hiền tế đã sớm an bài tốt!

Lúc trước Thiên Đạo Lục Thánh đến bái phỏng, hiền tế rủ đi săn, để con Hắc Giao Long đuổi đánh họ.

Nguyên Thủy vì chuyện nhỏ đó mà ghi hận, về Côn Luân cho đệ tử tàn sát Long Tộc, kết hạ nhân quả.

Giờ hiền tế bảo giúp Long Vương thành Thánh, chính là trao cho Long Vương cơ hội báo thù Nguyên Thủy!

Long Vương thành Thánh sẽ liên thủ với Tiệt Giáo đánh Nguyên Thủy!

Tiệt Giáo sẽ có thêm một minh hữu Long Tộc khủng bố!

Hiền tế quá thâm sâu!

Hóa ra người đã bố cục từ sớm!

Đương lúc Thông Thiên phản ứng lại mọi chuyện, trong lòng lập tức cảm thấy kinh hãi vô cùng, da đầu không khỏi tê dại.

Hiền tế bố trí trận pháp nguyên lai lại huyền diệu đến như vậy, hắn sống đã vô tận tuế nguyệt, lúc này cũng nhịn không được mà than nhẹ một tiếng.

Vân Tiêu cùng Nữ Oa đôi mắt đẹp cũng khẽ chớp, trong một ý niệm liền hiểu ra sự tình, nhao nhao thầm hô Chu Thanh thực lực khủng bố như thế.

Ngay tại lúc trong lòng Tam Thánh đang nổi lên sóng to gió lớn.

Vân Tiêu đột nhiên cảm thấy thần hồn khẽ run lên.

Cả người bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái. "Chuyện gì xảy ra?

Có một loại cảm giác buồn nôn, trong cơ thể phảng phất có một sinh mệnh thể đang ngưng tụ?" Vân Tiêu cảm ứng thân thể của mình, sắc mặt lập tức biến đổi.

Nàng có thể cảm nhận được, sinh mệnh thể kia đã ở trong bụng nàng thai nghén một đoạn thời gian.

Phảng phất không bao lâu nữa liền sẽ xuất thế.

Chẳng lẽ... mình mang thai?

Nguyên lai Tiên nhân khi thai nghén sinh mệnh, cũng sẽ giống như phàm nhân, cảm giác buồn nôn.

Bên cạnh, Chu Thanh thấy sắc mặt Vân Tiêu có chút khó coi, lông mày lập tức nhướng lên. "Tiểu Kumo, nàng không thoải mái ở đâu sao?" Thanh âm của Chu Thanh vừa dứt, Thông Thiên và Nữ Oa cũng đồng dạng sát giác được Vân Tiêu dị dạng, nhao nhao nhìn về phía nàng.

Cảm nhận ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn tới, sắc mặt Vân Tiêu đỏ bừng vô cùng.

Lúc này, nàng có chút ngượng ngùng.

Lập tức, Vân Tiêu đỏ mặt, nhìn về phía mọi người, chậm rãi mở miệng nói: "Thiếp thân có khả năng...

đã mang thai." Lời nói của Vân Tiêu vừa dứt, toàn bộ tiểu viện trong nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Thông Thiên, Nữ Oa, Chu Thanh sắc mặt nhao nhao biến đổi.

Trên mặt Chu Thanh, trong nháy mắt hiện lên vẻ vui mừng khôn xiết.

Lập tức, Chu Thanh đem đầu áp vào bên cạnh bụng Vân Tiêu, nhắm chặt hai mắt, cảm thụ một chút.

Ngay sau đó, hắn cười to một tiếng: "Là thật, Tiểu Kumo thật sự mang thai rồi, ta có thể cảm nhận được trong bụng Tiểu Kumo đang có một sinh mệnh thể ngưng tụ thành hình!" Chu Thanh hân hoan vô cùng.

Tiểu Kumo mang thai, tương lai hắn sẽ có một đứa con.

Đây đúng là tin tức tốt lớn bằng trời.

Tại Hồng Hoang to lớn này, hắn cuối cùng cũng thành gia lập nghiệp.

Lập tức, Chu Thanh nhìn về phía Vân Tiêu, mở miệng nói: "Tiểu Kumo, nàng hiện tại đã mang thai, nên bảo vệ thân thể thật tốt, những đồ ăn linh tinh bên ngoài đừng ăn nữa." "Ta hiện tại đi bắt con ba ba nuôi trong nhà đem hầm, lại làm thịt mấy con gà, tẩm bổ cho nàng." Chu Thanh dứt lời, vội vàng bắt tay vào hành động.

Một bên khác, trong tiểu viện, Thông Thiên sau khi xác nhận Vân

Tiêu thật sự mang thai, khóe miệng thiếu chút nữa cười đến tận mang tai.

Vân Tiêu mang thai!

Mang chính là cốt nhục của Đại Đạo Chúa Tể a!

Như vậy, bất kể ngày sau Đại Đạo Chúa Tể phá tan cảnh giới hồng trần có còn quyến luyến Vân Tiêu hay không, nhưng chỉ cần có đứa bé này ở đây, Tiệt Giáo liền cùng Đại Đạo Chúa Tể có nhân quả, có quan hệ!

Cho nên vô luận lúc nào, Đại Đạo Chúa Tể đều không thể bỏ mặc Tiệt Giáo!

Kể từ đó, Tiệt Giáo sẽ vạn thế vô ưu!

Lập tức, Thông Thiên vội vàng nhìn về phía Vân Tiêu, truyền âm nói: "Đồ nhi, con mang cốt nhục của Đại Đạo Chúa Tể, đứa bé này cực kỳ quan trọng, cho nên thời gian này chớ có đi ra ngoài, cứ ở lại chỗ Đại Đạo Chúa Tể dưỡng thai đi.

Chờ đứa bé xuất thế, hãy quay lại Tiệt Giáo." "Chỉ cần con cùng Đại Đạo Chúa Tể sinh hạ đứa bé này thành công, như vậy Tiệt Giáo ta tại Hồng Hoang từ nay về sau sẽ không cần sợ hãi Xiển Giáo cùng Phương Tây Giáo nữa, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân thậm chí Hồng Hoang Thiên Đạo, cũng phải đối với Tiệt Giáo ta tất cung tất kính!" Thông Thiên truyền âm xong, Vân Tiêu ngưng trọng gật đầu.

Nàng ý thức được tính quan trọng của sự việc.

Chương 81

Nguyên bản, Vân Tiêu chỉ là đạo lữ hồng trần của Đại Đạo Chúa Tể mà thôi.

Nhưng có khả năng, chờ Đại Đạo Chúa Tể phá vỡ hồng trần tu hành, ngài sẽ rời đi, song phương từ nay về sau không còn liên hệ.

Bởi vì thực lực và cảnh giới, nàng trong mắt Đại Đạo Chúa Tể chỉ là sâu kiến, huống chi Đại Đạo Chúa Tể đã thoát ly phàm trần, chưa chắc sẽ vì nam nữ chi tình mà tiếp tục ở cùng nàng.

Nhưng có con với Đại Đạo Chúa Tể, vậy thì không giống nhau rồi.

Điều này đại biểu cho việc nàng cùng Đại Đạo Chúa Tể có khả năng sẽ vĩnh sinh vĩnh thế ở cùng một chỗ, bởi vì song phương đã sinh ra nhân quả huyết mạch. "Nhưng mà, chuyện Hồng Mông Tử Khí trên Đông Hải phải làm sao?" Vân Tiêu bỗng nhiên nhớ tới chuyện Hồng Mông Tử Khí, đôi mắt đẹp hơi ngưng lại.

Nếu nàng ở nhà phu quân an tâm dưỡng thai, vậy ai đi trợ giúp Long Vương đoạt lấy một luồng Hồng Mông Tử Khí kia đây?

Thông Thiên sư tôn cùng Nữ Oa tỷ tỷ đều đã tự phế Thánh vị, từ Hỗn Nguyên cảnh giới ngã xuống, không còn chiến lực Hỗn Nguyên cảnh giới nữa.

Đi tới Đông Hải kia, cũng không có tác dụng.

Thậm chí sẽ phải đối mặt Tứ Thánh truy sát.

Trong Tiệt Giáo, các sư tỷ sư huynh đối mặt với chư thiên đại năng còn có lực đánh một trận, nhưng lại không cách nào ngăn cản Tứ Thánh kia.

Việc này lập tức làm cho Vân Tiêu cảm giác có chút khó giải quyết.

Chẳng lẽ, muốn buông tha một luồng Hồng Mông Tử Khí này hay sao?

Theo lời Vân Tiêu vừa dứt, Thông Thiên cùng Nữ Oa sắc mặt cũng trầm xuống.

Đúng rồi, Vân Tiêu ở nhà Đại Đạo Chúa Tể dưỡng thai, vậy ai đi giúp Long Vương đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí đây?

Hiện tại toàn bộ trận doanh Tiệt Giáo, chỉ có một mình Vân Tiêu có Hỗn Nguyên chi lực a.

Thông Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài một tiếng, chậm rãi mở miệng nói: "Ai, việc này có chút khó làm rồi, tổng không thể để Vân Tiêu mang thai đi tới Đông Hải cùng chư thiên đại năng và Tứ Thánh kịch chiến, đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí chứ?" "Chưa nói đến việc có ảnh hưởng đứa bé trong bụng Vân Tiêu hay không, nếu để Đại Đạo Chúa Tể biết chuyện này, ngài ấy đều có khả năng sẽ nổi giận a.

Việc này, nên làm thế nào cho phải đây?" Thông Thiên dứt lời, Nữ Oa cũng lâm vào trầm mặc.

Cảnh giới của nàng lúc này, cự ly Hỗn Nguyên chi cảnh còn kém một chút.

Nếu không thì nàng hoàn toàn có thể đi xử lý chuyện này. "Chẳng lẽ đã quên ta cũng gia nhập vào Tiệt Giáo rồi sao?" Một bên, Côn Bằng vỗ vỗ cánh, truyền âm nói.

Nghe vậy, mọi người trong lòng chấn động, nhìn về phía Côn Bằng.

Đúng a!

Côn Bằng Yêu Sư hiện nay cũng là người trong Tiệt Giáo.

Hơn nữa hắn cũng bằng vào thực lực bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nếu để Côn Bằng Yêu Sư tiến về Đông Hải, như vậy cơ hội giúp đỡ Long Vương đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí sẽ tăng lên rất nhiều.

Nhìn thấy mọi người lộ ra sắc mặt vui mừng, Côn Bằng lần nữa truyền âm nói: "Long Hán đại kiếp kết thúc về sau, Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc xuống dốc quy ẩn, sau đó dung nhập vào trong Yêu tộc." "Ta ban đầu là Vạn Yêu chi sư của Thiên Đình, trong Long tộc có một ít Yêu Long, Long Vương cùng một số đệ tử ta cũng từng dạy bảo, ta cùng Long Vương cũng có chút giao tình và nhân quả." "Lại thêm giáo nghĩa Tiệt Giáo của Thông Thiên chính là vì chúng sinh đoạt lấy một chút sinh cơ, trong thiên hạ vô số tu sĩ không xem căn nguyên đều có thể bái nhập Tiệt Giáo, trong Tiệt Giáo, e rằng cũng có không ít đệ tử Long tộc." "Tầng tầng nhân quả phía dưới, ta khuyên Long Vương kia gia nhập Tiệt Giáo, cũng chưa chắc là chuyện không thể nào." Côn Bằng dứt lời, trên mặt Thông Thiên lập tức chấn động!

Để Long Vương gia nhập Tiệt Giáo?

Đó chính là Long Vương a, một trong ba đại cự đầu của thiên địa trong Long Hán đại kiếp!

Tồn tại khủng bố bực này, nếu gia nhập Tiệt Giáo, ngày sau Tiệt Giáo chẳng phải sẽ trong nháy mắt nhiều thêm một vị Thánh Nhân, vài chục vị Đại La Kim Tiên sao?

Đến lúc đó, Hồng Hoang to lớn, còn ai có thể cùng Tiệt Giáo là địch?

Thông Thiên vội vàng đối với Côn Bằng truyền âm nói: "Vậy Côn Bằng đạo hữu, chuyện này toàn bộ nhờ vào ngươi." Thông Thiên dứt

lời, Nữ Oa và Vân Tiêu cũng đồng dạng nhìn về phía Côn Bằng.

Chỉ cần hôm nay chuyện này thành, để Long Vương gia nhập Tiệt Giáo, như vậy Phong Thần lượng kiếp sẽ không cần lo lắng nữa.

Một bên khác.

Chu Thanh đang bận rộn đột nhiên lông mày hơi ngưng lại.

Con ba ba trong nhà chỉ sợ quá nhỏ.

Hầm canh bảo dưỡng cũng không đủ cho Tiểu Kumo uống a.

Nghĩ tới đây, Chu Thanh quyết định đi tới con sông nhỏ bên cạnh thử vận khí một chút, nhìn xem có thể câu lên một con rùa khác hay không.

Lập tức, Chu Thanh cũng không chào hỏi mọi người, trực tiếp thuận theo hậu viện đi tới bên cạnh con sông nhỏ.

Dù sao một lát nữa là về rồi.

Chu Thanh vừa đi, Tiểu Bạch cũng chậm rãi đi theo.

Ngay sau đó, Chu Thanh đi đến bờ sông, nhẹ nhàng quăng cần câu một cái.

Lưỡi câu rơi vào trong dòng sông. "Hi vọng câu lên một con rùa đen béo một chút, hầm canh cho Tiểu Kumo!" Chu Thanh trong lòng thầm cầu nguyện.

Khi lưỡi câu rơi vào dòng sông trong nháy mắt.

Trong hỗn độn mang mang, Tuế Nguyệt Trường Hà đang chậm rãi lưu chuyển lập tức hung hăng chấn động!

Tại trên không vô tận Tuế Nguyệt Trường Hà, bằng không xuất hiện một cái cần câu to lớn, chậm rãi rơi vào trong dòng sông thời gian!

Phảng phất như một tôn vô thượng tồn tại, đang buông cần câu cá trong Tuế Nguyệt Trường Hà vậy!

Một màn này, lập tức chấn động chư thiên vạn giới trong hỗn độn!

Trong Hồng Hoang, Hồng Quân nhìn thấy một màn trong vô tận hỗn độn kia, tâm thần lập tức run lên.

Cái cần câu to lớn kia, trực tiếp tham nhập vào Tuế Nguyệt Trường Hà!

Cần câu của ai?

Rốt cuộc là tồn tại cường đại bực nào, lại dùng cần câu câu cá trong dòng sông thời gian?

Hồng Quân tâm thần run rẩy, lúc này hắn chỉ cảm giác, tại trước mặt cái cần câu kia, bản thân hắn phảng phất như một con sâu kiến.

Vô thượng tồn tại bực này, e rằng sớm đã viễn siêu Hỗn Nguyên chi cảnh rồi a?

Chẳng lẽ là Đại Đạo Chúa Tể đang xuất thủ?

Trong lòng sinh ra ý nghĩ này xong, Hồng Quân cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía dãy núi nơi Chu Thanh cư ngụ.

Chỗ lọt vào tầm mắt, đều là một mảnh hỗn độn. "Ai." Hồng Quân khẽ thở dài một tiếng, nhắm chặt hai mắt, trong lòng phức tạp vô cùng.

Nguyên bản toàn bộ thiên địa Hồng Hoang đều nằm trong lòng bàn tay hắn, hắn lăng giá trên Thiên Đạo Lục Thánh, lăng giá trên ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, là đệ nhất nhân Hồng Hoang.

Nhưng, gần đây các loại dị số liên tiếp bộc phát.

Thông Thiên, Nữ Oa, Vân Tiêu, Đại Đạo Chúa Tể...

Lại còn có vô thượng tồn tại đang buông cần câu cá trong Tuế Nguyệt Trường Hà.

Hắn trong nháy mắt cảm giác, trời, sắp thay đổi.

Trong lòng, lập tức ngũ vị tạp trần.

Một bên khác.

Chu Thanh bỗng nhiên cảm giác cần câu rung động. "Câu được rồi?" Trên mặt Chu Thanh lộ ra sắc mặt vui mừng.

Lập tức hung hăng giật mạnh cần câu.

Cùng lúc đó, trong hỗn độn mang mang, cái cần câu tham nhập vào Tuế Nguyệt Trường Hà kia tiến vào một mảnh thế giới khác.

Một mảnh thế giới toàn bộ đều là Yêu tộc sinh tồn.

Trong đó, chính có một con Vạn Cổ Thần Quy to lớn vô cùng đang đứng sừng sững giữa thiên địa, thừa thụ ức vạn vạn Yêu tộc quỳ lạy.

Nhưng vào lúc này.

Một lưỡi câu to lớn dài ức vạn vạn trượng đột nhiên từ trên trời giáng xuống, trực tiếp móc trúng con Vạn Cổ Thần Quy to lớn này! "Ngao!" Một tiếng tê hống, lập tức chấn động hỗn độn mênh mông.

Ngay sau đó.

Hồng Hoang bắt đầu không ngừng run rẩy.

Con Vạn Cổ Thần Quy kia lập tức bị lưỡi câu kéo vào trong Hồng Hoang.

Nhất thời, ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang đột nhiên cảm thụ được một cỗ đại khủng bố vô thượng giáng lâm.

Không chỉ ức vạn vạn sinh linh, ngay cả rất nhiều đại năng tiên thiên, thậm chí bao gồm Lão Tử, Nguyên Thủy, Tây Phương Nhị

Thánh đều thần hồn run lên, thân thể phát run!

Tại một nháy mắt, bọn hắn cảm thụ được một cỗ thần uy khủng bố trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Hồng Hoang!

Thiên uy khủng bố bực này, so với Hồng Hoang Thiên Đạo còn muốn khủng bố hơn vạn phần!

Chuyện gì xảy ra?

Trong Hồng Hoang, làm sao có thể có tồn tại khủng bố hơn cả Hồng Hoang Thiên Đạo?

Chương 82

Biết sự tồn tại của Chu Thanh như Tây Phương Nhị Thánh, Lão Tử, Nguyên Thủy, nhao nhao sắc mặt biến đổi.

Chẳng lẽ Đại Đạo Chúa Tể ẩn cư trong hồng trần đã phá vỡ Hổng Trần chi cảnh hay sao?

Đồng thời.

Trong Địa Đạo, Bình Tâm Chí Tôn (Hậu Thổ) cũng chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt hướng về phía thiên khung vô tận.

Nàng cảm nhận được khí tức Thiên Đạo của một thế giới khác.

Giống hệt như Hồng Hoang Thiên Đạo.

Là một thế giới khác không sai biệt lắm với Hồng Hoang đang xâm lấn Hồng Hoang sao?

Nàng bị Hồng Quân cùng Thiên Đạo trấn áp tại Địa Đạo đã lâu.

Bởi vì thường vu yêu lượng kiếp nhân quả hòa thực lực nguyên nhân, vẫn luôn ở trong Lục Đạo Luân Hồi, không cách nào xuất hiện tại trên Hồng Hoang.

Lúc này, nàng cũng khát vọng được tự do.

Khi Thiên Đạo của một thế giới khác xuất hiện, nàng không khỏi cảm giác được hi vọng.

Hoặc là, Thiên Đạo của thế giới khác kia có thể đánh Hồng Quân bị thương, như vậy nàng liền có thể nếm thử xuất hiện tại trong Hồng Hoang rồi.

Trong Tử Tiêu Cung, cảm thụ được một cỗ khí tức khủng bố xuất hiện, sắc mặt Hồng Quân lập tức biến đổi!

Cùng lúc đó, con Thái Cổ Thần Quy kia đang không ngừng tê hống!

Mỗi một lần tê hống, đều làm cho toàn bộ Hồng Hoang lay động không thôi, ức vạn vạn sinh linh bị gạt bỏ, Hồng Hoang Thiên Đạo đang không ngừng run rẩy! "Thế giới nhỏ yếu như thế, cũng dám đem ta đưa vào trong này?" Chỉ trong một ý niệm, Thái Cổ Thần Quy liền biết đây là thế giới nào.

Hồng Hoang, thế giới Hồng Hoang do Hỗn Độn Ma Thần Bàn Cổ lúc ban đầu khai tịch.

Trong hỗn độn to lớn, đương nhiên không có khả năng vẻn vẹn chỉ có một phương thế giới Hồng Hoang này.

Bản thân nó, cũng là một phương Chi Chủ thế giới, giống như Hồng Quân, dung hợp Thiên Đạo của thế giới Yêu tộc kia.

Lúc này, bị lôi kéo đến thế giới Hồng Hoang, lập tức làm cho nó cảm thấy phẫn nộ vô cùng.

Làm cho nó vừa tức vừa buồn cười chính là, Hồng Hoang Thiên Đạo nhỏ yếu bực này, cũng dám đem nó đưa vào phương thế giới này?

Đã như vậy, liền để nó đem Hồng Hoang Thiên Đạo thôn phệ.

Trong nháy mắt nuốt chửng thế giới Hồng Hoang, phát tiết một chút lửa giận trong lòng.

Giữa lúc Thái Cổ Thần Quy phẫn nộ, Hồng Hoang Thiên Đạo nổ vang không dứt, cảm giác được một cỗ nguy cơ to lớn giáng lâm.

Nó có thể cảm thụ được, đối phương đồng dạng là Thiên Đạo của một phương thế giới.

Hơn nữa, so với bản thân nó còn muốn cường đại hơn rất nhiều.

Hồng Quân lúc này cũng tâm thần kinh hãi.

Hắn dung hợp Hồng Hoang Thiên Đạo, tự nhiên có thể thể hội cảm thụ của Hồng Hoang Thiên Đạo.

Thiên Đạo của một phương thế giới khác?

So với con Thái Cổ Thần Quy này, so với Hồng Hoang Thiên Đạo còn muốn cường đại hơn! "Chết đi!" Thái Cổ Thần Quy tê hống một tiếng, uy áp khủng bố giáng lâm, muốn trực tiếp gạt bỏ Hồng Quân cùng Hồng Hoang Thiên Đạo.

Lập tức, trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh cảm thụ cỗ uy áp khủng bố kia giáng lâm, đều tâm thần hoảng sợ.

Cùng lúc đó.

Chu Thanh đang câu cá mày nhăn tít lại.

Cư nhiên không cách nào đem đồ vật trong sông câu lên? "Xem ra hôm nay thu hoạch không nhỏ, đồ vật này khí lực thật lớn." Chu Thanh thu liễm tâm thần.

Lập tức hai tay nắm chặt cần câu, hung hăng duệ mạnh một cái.

Trong Hồng Hoang, một tiếng nổ vang ầm ầm!

Thái Cổ Thần Quy bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, cảm giác được một cỗ sức mạnh khủng bố không cách nào tưởng tượng giáng lâm!

Ngay sau đó, nó ngay cả phản ứng cũng không kịp phản ứng, lập tức bị diệt sát.

Lập tức, tại trong ánh mắt kinh khủng của ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, trong hư không, một lưỡi câu to lớn đem con Thái Cổ Thần Quy kia chậm rãi kéo đi!

Ngay sau đó, bên cạnh dòng sông nhỏ.

Chu Thanh dùng sức kéo một cái.

Một con rùa đen cao bằng nửa người trực tiếp bị câu lên. "Meo meo meo ~" Tiểu Bạch ở bên cạnh con mắt lóe lên, kêu một tiếng.

Lập tức nhẹ nhàng duỗi ra móng vuốt.

Lập tức, tất cả vật chất có hại cùng quy tắc khủng bố trong sâu thẳm cơ thể con Huyền Quy cấp bậc Thiên Đạo này toàn bộ bị gạt bỏ.

Nếu không gạt bỏ, nhục thân Vân Tiêu e rằng hấp thu không nổi huyết nhục của con Huyền Quy cấp bậc Thiên Đạo này.

Một bên, Chu Thanh đánh giá con Huyền Quy này, hài lòng gật đầu.

Con Huyền Quy này cao gần bằng nửa người, đoán chừng có thể ăn rất lâu.

Huyền Quy lớn như vậy, tất nhiên đã tồn tại không ít năm tháng, trong huyết nhục của nó chắc chắn uẩn hàm vô tận tinh hoa.

Nếu đem hầm thành canh, định nhiên có thể cho Tiểu Kumo hảo hảo tẩm bổ thân mình một chút. "Đáng tiếc đã chết rồi, đoán chừng ta vừa rồi dùng sức quá mạnh, con rùa đen này bị thần lực của ta tác động làm chết rồi đi." Chu Thanh mỉm cười, lắc đầu.

Chết hay sống đều như nhau.

Dù sao cuối cùng cũng phải chết.

Lập tức, Chu Thanh mang theo Tiểu Bạch, đem con Huyền Quy thu lại, trở về trong tiểu viện. "Nhạc phụ đại nhân, Tiểu Kumo, Tiểu Huyền, ta đã về rồi." "Vừa rồi lúc ta nấu cơm phát hiện con ba ba trong nhà thực sự quá nhỏ, e rằng không đủ ăn, cho nên đi ra ngoài bắt một con lớn hơn về, chuẩn bị cho Tiểu Kumo hảo hảo tẩm bổ thân thể một chút." Trở lại trong viện lạc, Chu Thanh thấy ba người đang

ngồi bên cạnh bàn đá, lập tức mỉm cười.

Ngay sau đó, Chu Thanh đem con Huyền Quy cấp bậc Thiên Đạo kia lấy ra. "Cảm ơn phu quân." Vân Tiêu nghe vậy, đỏ mặt gật đầu.

Phu quân đối với nàng quả thực càng ngày càng tốt.

Tự thân xuất thủ đi săn giết Huyền Quy cho nàng ăn.

Trong thiên địa này, e rằng cũng chỉ có nàng mới có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy đi.

Lập tức, Vân Tiêu nhìn về phía con Huyền Quy đã bị diệt sát chân linh kia.

Sắc mặt lập tức biến đổi.

Nàng có thể cảm thụ được, tuy rằng con Huyền Quy này đã bị diệt sát, nhưng trong vô hình, vẫn có một cỗ ba động làm tim nàng đập nhanh tản phát ra!

Chuyện gì xảy ra?

Nàng đã chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân, trong thiên địa trừ phu quân cùng Tiểu Bạch, Tiểu Hắc ra, không còn ai có thể làm cho nàng sinh ra loại cảm giác này.

Con Huyền Quy này, cho dù bị diệt sát, nhưng cỗ khí thế kia phảng phất vẫn lăng giá ở trên nàng.

Đồng dạng, Thông Thiên cùng Nữ Oa sau khi nhìn về phía con Huyền Quy này, sắc mặt cũng nhao nhao biến đổi.

Trên con Huyền Quy này, mơ hồ tản ra ba động, giống như khí tức Thiên Đạo!

Một con Huyền Quy cảnh giới Thiên Đạo!

Sở dĩ gọi là cảnh giới Thiên Đạo, cũng không phải là một loại

cảnh giới tu hành.

Trong một thế giới, một phương sinh linh sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên dung hợp Thiên Đạo của phương thế giới này, trở thành Thánh Nhân cảnh giới Thiên Đạo, loại sinh linh này mới được xưng là Thiên Đạo cảnh.

Ví dụ như Đạo Tổ Hồng Quân, cảnh giới của hắn cũng là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, giống như Thiên Đạo Lục Thánh nguyên bản.

Nhưng hắn dung hợp Thiên Đạo, trở thành tồn tại cảnh giới Thiên Đạo, cho nên mới thủy chung lăng giá trên Thiên Đạo Lục Thánh.

Con Huyền Quy trước mắt này.

Là một tồn tại cảnh giới Thiên Đạo!

Có thể so với Đạo Tổ Hồng Quân!

Đại Đạo Chúa Tể tìm được từ nơi nào?

Thông Thiên cùng Nữ Oa trong lòng kinh hãi vô cùng, bởi vì bọn hắn đều từng là Thiên Đạo Thánh Nhân, cho nên đối với khí tức Thiên Đạo vô cùng quen thuộc, bởi vậy trong nháy mắt xác định thân phận Huyền Quy. "Hiền tế quả nhiên khủng bố thao thiên a." Hồi lâu sau, Thông Thiên trong lòng thầm than một tiếng.

E rằng con Huyền Quy cảnh giới Thiên Đạo này, cũng giống như Hồng Quân, là tồn tại dung hợp Thiên Đạo tại một phương thế giới nào đó.

Hiện tại, lại bị hiền tế trực tiếp bắt về.

Uy thế bực này, quả thực khủng bố tuyệt luân.

Chương 83

Trong lòng Nữ Oa cũng đồng dạng hiện lên ý nghĩ này, trong đôi mắt đẹp tràn đầy chấn hám.

Vân Tiêu lúc này cũng phản ứng lại, trong lòng cảm động không thôi.

Phu quân vì tẩm bổ thân thể cho nàng, mà đi săn giết một con Huyền Quy cảnh giới Thiên Đạo?

Điều này lập tức làm cho nàng thụ sủng nhược kinh.

Bên cạnh, Chu Thanh sau khi đem Huyền Quy đặt ở trong viện, lập tức mỉm cười, mở miệng nói: "Nhạc phụ, các người cứ nói chuyện trước, ta đi thu thập con Huyền Quy này, đem hầm lên, tranh thủ để Tiểu Kumo hôm nay uống được canh." Dứt lời, Chu Thanh liền chuẩn bị mang theo Huyền Quy đi về phía nhà bếp.

Vân Tiêu thấy thế, đôi mắt đẹp khẽ chớp, vội vàng mở miệng nói: "Khoan đã phu quân.

Ta muốn để Đại Bằng đi ra ngoài, về nhà ta một chuyến, đem tin tức ta mang thai báo cho người trong nhà bên kia biết, để bọn hắn cũng vui vẻ một chút." Vân Tiêu dứt lời.

Thông Thiên, Nữ Oa cũng nhao nhao thần sắc khẽ động, nhìn về phía Chu Thanh.

Đại Bằng là cái tên Chu Thanh đặt cho Côn Bằng Yêu Sư.

Hồng Mông Tử Khí lập tức sắp xuất hiện tại Đông Hải, phải để Côn Bằng đi ra ngoài một chuyến, trợ giúp Long Vương thành Thánh.

Nhưng Côn Bằng dù sao cũng là sủng vật nhỏ của Đại Đạo Chúa Tể, lại bởi vì quan hệ với Đại Đạo Chúa Tể mới chứng đạo Hỗn

Nguyên.

Nếu Côn Bằng tự tư đi ra ngoài, e rằng Đại Đạo Chúa Tể có thể sẽ không vui.

Cho nên chuyện này nhất định phải để Đại Đạo Chúa Tể đồng ý mới được.

Chu Thanh nghe vậy, gật đầu.

Tiểu Vu (Vân Tiêu) mang thai, chuyện này cũng nên để người trong nhà biết.

Hắn làm sao lại không đồng ý.

Đại Bằng hiện nay cũng đã bước vào Nhân Tiên chi cảnh.

Tiểu Kumo nói cho Đại Bằng vị trí nhà nàng, Đại Bằng bên kia cũng hẳn là có thể tìm được.

Lập tức, Chu Thanh cười cười, mở miệng nói: "Đương nhiên có thể.

Bất quá trong Hồng Hoang nguy hiểm vô cùng, hãy để Đại Bằng mang theo cái lục lạc treo trên cổ Tiểu Hắc bên người đi." "Cái lục lạc kia ta phát hiện là một kiện pháp bảo phòng ngự, để Đại Bằng đeo lên, trên đường trở về cũng sẽ an toàn hơn rất nhiều." Lời nói của Chu Thanh vừa dứt, Thông Thiên, Nữ Oa, Vân Tiêu trong lòng lập tức vui vẻ.

Chu Thanh đồng ý chuyện này, lại còn để Côn Bằng Yêu Sư đem Hỗn Độn Chung mang về!

Thứ đeo trên cổ Tiểu Hắc, thế nhưng là Hỗn Độn Chung năm xưa Đông Hoàng Thái Nhất sở hữu!

Vật này có uy trấn áp hỗn độn, điên đảo thời không chi lực, luyện hóa âm dương chi công, nữu chuyển càn khôn chi năng, huyền diệu vô

hạn, tạo hóa vô cùng, có thể cấm cố thời gian, trấn áp không gian, là một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo trong thiên địa!

Côn Bằng Yêu Sư nương tựa theo sức mạnh bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên, có dị tượng chuyên thuộc về Thánh Nhân, bản thân chiến lực tuyệt luân.

Lại thêm Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, đối mặt Tứ Thánh cũng có lực đánh một trận.

Đến lúc đó lại thêm sức mạnh toàn bộ Đông Hải Long Tộc, tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí định nhiên không có vấn đề.

Côn Bằng nghe vậy, trong lòng cũng vui mừng.

Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung a!

Hắn nằm mơ cũng chưa từng nghĩ có thể sở hữu một ngày.

Năm xưa lúc Tử Tiêu Cung giảng đạo, bị Nguyên Thủy khu trục khỏi Thánh vị, vô số đại năng tiên thiên nhao nhao trào phúng hắn nhu nhược.

Chờ hắn tay cầm Hỗn Độn Chung, nương tựa theo Hỗn Nguyên chi lực trấn áp Nguyên Thủy, e rằng toàn bộ Hồng Hoang đều sẽ chấn động a?

Chu Thanh dặn dò xong vài câu, liền chậm rãi rời khỏi viện tử, đi xuống nhà bếp bận rộn.

Đang ghé vào một bên, lười biếng phơi nắng, Tiểu Hắc nghe xong lời mọi người, lảo đảo đi tới trước mặt Côn Bằng, đem cái lục lạc nhỏ trên cổ cắn xuống. "Đa tạ Hắc tiền bối!" Cảm thụ Hỗn Độn Chung trước mắt, trong mắt Côn Bằng tinh quang chớp liên tục!

Lập tức, hắn hướng về phía Tiểu Hắc truyền âm một tiếng, liền vỗ vỗ cánh, hướng về phía ngoại giới bay đi.

Thông Thiên, Nữ Oa, Vân Tiêu nhìn Côn Bằng rời đi, nhao nhao lộ ra thần sắc chờ mong.

Đông Hải chi thượng, trong Hồng Hoang vô số đại năng tiên thiên đều sẽ tham chiến.

Tứ Thánh, Hồng Quân thậm chí đều sẽ xuất thủ.

Tại dưới sự chém giết của rất nhiều thế lực và cường giả, ai cũng sẽ không ngờ tới, lại đột nhiên giết ra một Côn Bằng Yêu Sư tay cầm Hỗn Độn Chung, đạt Hỗn Nguyên cảnh giới.

Một bên khác, trên Đông Hải.

Lúc này, giữa thiên địa, vô số đại năng tiên thiên, các lộ thần linh nhao nhao tại trên Đông Hải bao la mở ra một phương tiên phủ, đều đang chuẩn bị chờ Hồng Mông Tử Khí xuất hiện.

Đã vô tận tuế nguyệt trôi qua, Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng, bọn hắn đã chứng kiến thực lực và huy hoàng của những Thiên Đạo Thánh Nhân kia.

Không có bất kỳ người nào sẽ buông tha Thánh vị.

Trong Vô Tận Huyết Hải, Minh Hà cảm thụ rất nhiều đại năng tiên thiên hội tụ trên Đông Hải, lập tức cuốn lên ngàn vạn sóng máu, hướng về phía Đông Hải mà đi.

Trên Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử đồng dạng vung tay lên, ức vạn vạn luồng thần quang sáng chói tại xung quanh hắn không ngừng lấp lóe, lập tức mang theo ngàn vạn dị tượng, cũng hướng về phía Đông Hải mà đi. "Thánh vị, nên đến phiên Hạo Thiên ta đạt được." Trong Thiên Đình, một đạo thân ảnh cao lớn chậm rãi mở miệng nói.

Xung quanh hắn có từng tia từng sợi tiên khí tràn ngập, trên người càng bộc phát ra các loại dị tượng khủng bố, làm cho hư không không ngừng run rẩy.

Bên cạnh Dao Trì cũng không khỏi ánh mắt lấp lóe, nhìn về phía Đông Hải.

Nếu Hạo Thiên có thể đạt được Thánh vị, như vậy Thiên Đình đương nhiên sẽ trở thành Thiên Đình chí tôn chân chính.

Đến lúc đó, dưới sự trợ giúp của Đạo Tổ, vô luận Phương Tây Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, cuối cùng ở trước mặt Thiên Đình đều không đáng nhắc tới.

Ngay sau đó, Hạo Thiên, Dao Trì hóa thành hai đạo lưu quang, hướng về phía Đông Hải bay đi.

Trong Hồng Hoang, tại một nơi tung tích mờ mịt, Thủy Tổ Kỳ Lân tộc - Thủy Kỳ Lân chậm rãi mở mắt, trong đồng khổng lấp lóe hai đạo ánh mắt khủng bố. "Thánh vị... thật sự dễ dàng đạt được như vậy sao?" Thủy Kỳ Lân dứt lời, khí tức hỗn độn chậm rãi lưu chuyển.

Hắn có một loại cảm giác, Hồng Mông Tử Khí trên Đông Hải, có khả năng là một cái tiểu lượng kiếp do Hồng Quân lần nữa lên kế hoạch.

Mục đích có khả năng là để cho đại năng tiên thiên trong Hồng Hoang chém giết lẫn nhau.

Để Hồng Hoang giảm bớt một bộ phận chiến lực cao cấp.

Trong Long Hán đại kiếp, tuy rằng vô số sinh linh đều cho rằng là do Ma Tộc La Hầu châm ngòi ba tộc đại chiến, nhưng sau đó, ai biết rốt cuộc có bóng dáng Hồng Quân hay không?

Lúc ấy ba tộc là bá chủ cường đại nhất giữa thiên địa, chỉ cần đem bọn hắn cùng La Hầu tiêu diệt hết, Hồng Quân chẳng phải liền có thể tuỳ tiện chưởng khống toàn bộ Hồng Hoang?

Thủy Kỳ Lân trong lòng ngàn vạn suy tư lưu chuyển, lập tức chậm rãi hô hoán một tiếng. "Kỳ Linh, tùy vi phụ đi xem một chút

Hồng Mông Tử Khí cuối cùng quy về ai, Kỳ Lân nhất tộc ta, không tham dự vào tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí." Thủy Kỳ Lân dứt lời, một con thú nhỏ tuyết trắng chậm rãi đi ra, bộ dáng ngây thơ chân chất.

Có thể nhìn thấy, trong bộ lông nhung mềm mại, có hai cái xúc giác nhỏ xíu như ẩn như hiện. "Kỳ Linh, con là Thiếu chủ Kỳ Lân tộc, kế thừa huyết mạch của ta, sự tình quan hệ trọng trách quật khởi của Kỳ Lân nhất tộc ta, lần này ta dẫn con tiến về Đông Hải, quan khán vô số đại năng tiên thiên giữa thiên địa chém giết, cũng có thể thu hoạch được không ít chỗ tốt." Thủy Kỳ Lân nhìn về phía con thú nhỏ màu trắng, lộ ra ý cười từ tường.

Lập tức mang theo Kỳ Linh, chậm rãi tiêu tán giữa thiên địa.

Lúc này, trên Đông Hải, vô số đại năng tiên thiên nhao nhao xuất hiện, đều đang chờ đợi Hồng Mông Tử Khí xuất thế! "Thật nhiều cường giả a." "Thật đáng sợ, đều là ba ngàn đại năng trong Tử Tiêu Cung giảng đạo năm đó!" "Mỗi một vị đều là Tiên Thiên Thần Thai Linh a, trên Đông Hải sắp phát sinh một trận đại chiến khủng bố." "Cũng không biết Hồng Mông Tử Khí cuối cùng sẽ rơi vào tay ai, rốt cuộc ai sẽ trở thành tân Thánh Nhân?" "Đúng rồi, vì sao không thấy Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân ba tôn cự đầu xuất hiện, chẳng lẽ bọn hắn đối với Thánh vị không có hứng thú?" ...

Trong Hồng Hoang, ánh mắt ức vạn vạn sinh linh nhao nhao hướng về Đông Hải, khi nhìn thấy từng tôn đại năng tiên thiên xuất hiện, đều trong lòng kinh hãi, nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh!

Toàn bộ đại năng Hồng Hoang tề tụ một đường!

Nếu bộc phát một trận đại chiến, chẳng phải toàn bộ Hồng Hoang đều sẽ bị đánh sập?

Không thua kém gì một trận Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm!

Long Hán đại kiếp, Vu Yêu lượng kiếp, cũng không có nhiều đại năng tiên thiên tham dự trong đó như thế a!

Giữa thiên địa, vô số sinh linh nhao nhao khẩn trương không thôi.

Thậm chí có người trực tiếp lựa chọn bế quan, sinh sợ bị trận phong ba vô tận này lan đến gần.

Trong Nhân tộc, Hỏa Vân Động Tam Hoàng ánh mắt thâm thúy vô cùng, cũng nhìn về phía Đông Hải.

Nếu có khả năng, bọn hắn cũng sẽ lựa chọn xuất thủ, tranh thủ một luồng Hồng Mông Tử Khí.

Nếu Nhân tộc xuất hiện một vị Thánh Nhân, cục diện giữa thiên địa sẽ bị triệt để đánh vỡ.

Bởi vì Hồng Hoang hiện nay, trong vạn tộc, Nhân tộc đã trở thành nhân vật chính giữa thiên địa!

Trên Đông Hải, trong hư không, Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhìn chăm chú phía dưới vô số đại năng tiên thiên, trong lòng nhao nhao cười lạnh một tiếng.

Tranh đi, tận tình tranh đi.

Chờ các ngươi chém giết xong, Hồng Mông Tử Khí cũng sẽ bị bọn ta thu đi. "Cũng không biết Vân Tiêu sư tỷ đã trở về hay chưa, Hồng Mông Tử Khí lập tức sắp xuất hiện a." Trên Đông Hải, Đa Bảo, Triệu Công Minh cũng mang theo một đám đệ tử Tiệt Giáo xuất hiện trên Kim Ngao Đảo.

Nếu Thánh Nhân không xuất thủ, bọn hắn tay cầm Bàn Cổ Phiên cùng Thí Thần Thương, đối mặt chư thiên đại năng cũng chưa chắc không có cơ hội đoạt lấy một luồng Hồng Mông Tử Khí.

Cho nên, cái thời điểm này, bọn hắn cũng lựa chọn đi tới Đông Hải. "Hi vọng Vân Tiêu sư muội có thể chạy về trước khi Hồng Mông Tử Khí xuất hiện." Triệu Công Minh nhìn chăm chú vô số đại năng tiên thiên phía trước, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Chương 84

Cường giả nơi này thực sự quá nhiều, vô số đại năng tiên thiên trong toàn bộ Hồng Hoang nhao nhao xuất hiện ở đây!

Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Nhân Giáo, Phương Tây Giáo!

Vu tộc, Yêu tộc, Nhân tộc, Thiên Đình!

Trong đó, Vu tộc chỉ xuất hiện một Xi Vưu, Nhân tộc chỉ có Hỏa Vân Động Tam Hoàng dùng thần niệm hóa thân đến.

Trừ Vu tộc cùng Nhân tộc ra, các thế lực còn lại càng là khuynh sào xuất động!

Lại thêm đầy trời Hồng Hoang chư thiên đại năng.

Nơi này tất nhiên sẽ phát sinh một trận đại chiến không cách nào tưởng tượng!

Trên Đông Hải, tuy rằng vô số đại năng tiên thiên đều hội tụ, nhưng lại yên tĩnh ngoài dự liệu.

Bầu không khí toàn bộ Đông Hải thập phần áp ức.

Phảng phất như dấu hiệu bão tố sắp ập đến.

Có người nghị luận, cũng chỉ dám nghị luận nhỏ giọng.

Trong Vu tộc, Xi Vưu dẫn đầu mấy cái Đại Vu ánh mắt lấp lóe, nhìn chăm chú giữa thiên địa.

Từ sau Vu Yêu lượng kiếp, Vu tộc triệt để rời khỏi sự tranh bá giữa Hồng Hoang.

Trong Thập Nhị Tổ Vu, trừ Hậu Thổ thân hóa luân hồi, Chúc Cửu Âm không biết tung tích ra, các Tổ Vu còn lại toàn bộ vẫn lạc.

Như hôm nay Vu tộc, có thể gánh vác trọng trách chỉ có hắn.

Nếu lần này có thể đoạt được một luồng Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo Hỗn Nguyên, như vậy Vu tộc sẽ lại có cơ hội một lần nữa sừng sững giữa thiên địa! "Vì sao Lục Áp kia không có tới?" Dưới sự cảm ứng thần niệm của Xi Vưu, trên Đông Hải tịnh không có khí tức của Lục Áp đạo nhân.

Vu Yêu đại chiến kết thúc về sau, chẳng những Vu tộc nguyên khí đại thương, Yêu tộc Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, Thập Nhị Yêu Thánh cũng toàn bộ vẫn lạc.

So với Vu tộc còn muốn thảm hơn một chút, Yêu tộc Thiên Đình cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình Lục Áp tồn hoạt.

Theo tình huống bình thường, Lục Áp đạo nhân không thể nào không động tâm với Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng vì sao Lục Áp không có xuất hiện trong Đông Hải?

Giữa thiên địa, một mảnh tĩnh mịch, ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang cũng toàn bộ đem ánh mắt hướng về trên Đông Hải, lẳng lặng chờ đợi Hồng Mông Tử Khí xuất hiện.

Trong Xiển Giáo, Nam Cực Tiên Ông, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử bọn người cũng nhao nhao xuất hiện trên Đông Hải.

Nguyên bản Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, bởi vì Vân Trung Tử vẫn lạc, hiện tại chỉ còn lại mười một vị Kim Tiên. "Trận tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí này tất nhiên sẽ vô cùng thảm liệt a, bất quá đến cuối cùng, chư thiên đại năng cũng chỉ là quân cờ bị thao túng mà thôi!" Quảng Thành Tử ánh mắt quét nhìn một vòng vô tận đại năng trên Đông Hải, mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ.

Trong ánh mắt, tràn ngập vẻ khinh thường nhàn nhạt.

Bất quá, ánh mắt khinh thường loại này lại không dám hướng về

phía Đa Bảo bọn người trong Tiệt Giáo.

Lần trước Vân Tiêu triệt để đánh cho Xiển Giáo sợ vỡ mật, Côn Luân Sơn bị Vân Tiêu xóa bỏ, một phương tiên thổ kia luân vi tử địa, hóa thành tiêu thổ, ức vạn vạn tuế nguyệt cỏ cây không sinh.

Dẫn đến đông đảo đệ tử trong Xiển Giáo chỉ có thể tạm thời cư trú trong Bát Cảnh Cung của Lão Tử.

Lúc này, bọn hắn rốt cuộc không dám giống như trước kia miệt thị và khi nhục Tiệt Giáo, nếu không, lúc này đã sớm đối với Tiệt Giáo lãnh trào nhiệt phúng rồi.

Ngoại trừ Tiệt Giáo, những đại năng Hồng Hoang còn lại trên Đông Hải hắn lại không để vào mắt.

Bởi vì hắn là Thánh Nhân đệ tử, Nguyên Thủy Thánh Nhân luôn luôn hộ đoản.

Cho nên, những đại năng tiên thiên này lại mạnh, cũng không dám đối với hắn thế nào. "Sư huynh, nhìn xem đám người Xiển Giáo kia, một mặt bộ dáng cao cao tại thượng, có khả năng đã quên chuyện đạo trường bị xóa sổ rồi." Quỳnh Tiêu nói nhỏ với Triệu Công Minh bên cạnh.

Nàng thật nhìn không quen đám người Xiển Giáo này, rõ ràng tại Hồng Hoang đã luân lạc làm chó nhà có tang rồi mà còn hiêu trương như thế.

Bất quá là ỷ vào có một Nguyên Thủy cảnh giới Thánh Nhân chống lưng, quả thực là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng. "Ha ha, Xiển Giáo bất quá chỉ là một đám tiểu nhân mà thôi, sư muội không cần để ý tới, hạng người nhảy nhót mua vui, không đáng nhắc tới." Triệu Công Minh đạm đạm nhất tiếu, mở miệng nói.

Trong lời nói, hoàn toàn không có đem đám người Xiển Giáo để

vào mắt.

Cường giả tại tràng đều là đại năng đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, tu vi kém nhất cũng là Đại La Kim Tiên chi cảnh, lời nói của Triệu Công Minh cùng Bích Tiêu tự nhiên có thể nghe được.

Lập tức, rất nhiều đại năng Hồng Hoang hữu ý vô ý đều nhìn về phía Quảng Thành Tử của Xiển Giáo vài lần.

Cảm thụ đông đảo ánh mắt nhìn tới, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử bọn người lập tức trong lòng giận dữ.

Triệu Công Minh cùng Bích Tiêu thật không đem bọn hắn để vào mắt!

Tại trước mặt rất nhiều đại năng tiên thiên nhục mạ Xiển Giáo!

Lập tức, đông đảo môn đồ Xiển Giáo trong lòng phẫn nộ.

Nhưng lại không có một người nào dám xuất thủ.

Tiệt Giáo Vân Tiêu quả thực quá khủng bố, tích nhật một màn xóa bỏ Côn Luân Sơn, dẫn bạo linh mạch phương Tây kia phảng phất lưu lại bóng ma trong lòng bọn họ, không cách nào quên được.

Lúc này, bọn hắn cũng không dám trêu chọc người trong Tiệt Giáo.

Hơn nữa Nguyên Thủy sư tôn trước khi nhượng bộ cũng đã dặn dò, tạm thời không thể trêu chọc đệ tử Tiệt Giáo nữa.

Trong hư không, Nguyên Thủy nhìn thấy một màn này, trong lòng cũng phẫn nộ vô cùng.

Tiệt Giáo Triệu Công Minh cùng Bích Tiêu thực sự quá phận, ở trước mặt vô số đại năng Hồng Hoang nhục mạ Xiển Giáo!

Nhưng hắn cũng không dám xuất thủ.

Lúc này đạo thương chưa khôi phục, nếu xuất thủ trêu chọc Vân Tiêu kia, e rằng sẽ lại bị đánh bị thương.

Hắn cũng bị Vân Tiêu đánh sợ rồi. "Nguyên Thủy sư đệ, kiên nhẫn một chút, chờ bên phía chúng ta lần nữa xuất hiện một vị Thiên Đạo Thánh Nhân, Vân Tiêu kia bằng vào bản thân chứng đạo thì lại như thế nào?" Lão Tử ở bên cạnh chậm rãi mở miệng nói.

Tích nhật, nếu không phải Đạo Tổ Hồng Quân đem hắn cùng Nguyên Thủy mang đi, hắn thật muốn cùng Vân Tiêu đánh một trận.

Hắn không tin, dĩ cảnh giới Hỗn Nguyên lục trọng thiên, lại đánh không lại một đệ tử đời thứ hai Tiệt Giáo vừa mới bước vào Hỗn Nguyên cảnh giới?

Dù cho Vân Tiêu có Bàn Cổ Phiên cùng Thí Thần Thương, chẳng lẽ trong tay hắn không có thần bảo sao? "Cũng được, kiên nhẫn một chút, đến lúc đó ta định nhiên muốn đem Tiệt Giáo phúc diệt, đem Vân Tiêu kia tru sát!" Nguyên Thủy trầm giọng nói.

Ngay sau đó, Nguyên Thủy bỗng nhiên nhíu mày, mở miệng nói: "Vì sao Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân chưa từng xuất hiện, chẳng lẽ không tham đồ Hồng Mông Tử Khí hay sao?" Lão Tử nghe vậy, lắc đầu, mở miệng nói: "Ba tộc thủy tổ tuy rằng thực lực cường đại, nhưng đối mặt chư thiên đại năng cũng chưa chắc có thể địch, có khả năng bọn hắn nghĩ giống như ta, chờ chư thiên đại năng chém giết không sai biệt lắm, mới lựa chọn xuất thủ đi." Lão Tử dứt lời, Nguyên Thủy đạm đạm nhất tiếu.

Nguyên lai là như thế.

Đáng tiếc, cuối cùng Hồng Mông Tử Khí vẫn sẽ quy về hắn.

Ngay khi tất cả đại năng Hồng Hoang trong lòng ngàn vạn suy tư lưu chuyển.

Trên Đông Hải.

Bỗng nhiên, ức vạn vạn luồng quang trụ sáng chói trùng thiên, hóa thành thần hồng, xé rách mây xanh, cuốn theo ngàn vạn Đại Đạo pháp tắc.

Giữa thiên địa, Thiên Đạo thần vận hạo hãn nhuộm đẫm vạn lý càn khôn, hách nhiên xuất hiện tại Hồng Hoang đại địa!

Ngay sau đó, các loại dị tượng nhao nhao xuất hiện, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, long phượng cộng vũ, kỳ lân hiện thế, tinh hà lưu chuyển, tử khí phợp trời tại trên Đông Hải điên cuồng dũng động.

Dị tượng bực này, do như Hồng Hoang Thiên Đạo đích thân giáng lâm, nương theo uy thế khủng bố hiện ra trên Đông Hải.

Uy thế bực này, chấn động cả Hồng Hoang!

Nhất thời, ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang nhao nhao hướng ánh mắt về Đông Hải!

Đồng dạng, trên Đông Hải, vô số đại năng tiên thiên lúc này sắc mặt cũng ngưng trọng, nhìn về phía nơi thần quang sáng chói xuất hiện kia.

Lập tức, từng sợi tử khí nương theo Đại Đạo pháp tắc, trong nháy mắt ngưng kết lại cùng một chỗ.

Tại trung tâm Đông Hải, một luồng khí thể màu tím chậm rãi xuất hiện.

Hồng Mông Tử Khí, xuất thế!

Tại nháy mắt Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, xung quanh vô số đại năng tiên thiên toàn bộ hành động!

Nhất thời, các loại khí tức khủng bố nhao nhao bộc phát, ức vạn vạn đạo quang trụ bất đồng nhan sắc, bất đồng pháp tắc tại giữa thiên

địa bộc phát.

Mỗi một đạo quang trụ bộc phát đều chấn động vạn lý càn khôn, làm cho hư không hạo hãn giờ khắc này không ngừng run rẩy!

Toàn bộ Đông Hải, các loại pháp tắc tịch quyển, vô số pháp lực ba động tại trong tay các lộ đại năng tiên thiên vận chuyển.

Đại chiến, triệt để bộc phát! "Hồng Mông Tử Khí, phi ngô mạc chúc!" "Hồng Mông Tử Khí, Thiên Đạo Thánh vị, người có tài mới chiếm được, Hồng Mông Tử Khí là của ta!" "Giết, liều mạng hết thảy, đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí, trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân!" "Ha ha ha, chư thiên đại năng lại có thể thế nào, ai có thể cản ta, ai lại có thể cản ta?" "Giết giết giết!!!" Từng đạo tiếng gào thét tại trên Đông Hải vang vọng, các loại pháp lực bị vô số đại năng tiên thiên điên cuồng thôi động, pháp tắc hạo hãn tại trên toàn bộ Đông Hải tịch quyển, làm cho thiên địa giờ khắc này biến sắc!

Toàn bộ Hồng Hoang, hạo hãn bao la, hạ chỉ có mấy vạn đại năng tiên thiên!

Phao khai ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, trong Hồng Hoang to lớn, các lộ ẩn thế Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh cường giả cộng lại, không dưới mấy vạn!

Lại thêm ba ngàn đại năng từng nghe đạo tại Tử Tiêu Cung, lúc này hầu như đều đã đạt tới Đại La Kim Tiên, thậm chí Chuẩn Thánh cảnh giới.

Vô số cường giả Hồng Hoang đại chiến cùng một chỗ, làm cho toàn bộ Hồng Hoang không ngừng lay động, làm cho thiên địa vì đó mà run rẩy!

Tại ngoại bộ đại chiến, có mấy chục vạn cường giả cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đẳng cấp, sau khi cảm thụ ba động khủng bố, nhao

nhao sắc mặt biến đổi, vội vàng lui lại.

Chương 85

Bọn hắn vốn dĩ đều mang tâm lý may mắn, cho rằng bằng vào cảnh giới bản thân cũng có cơ hội thưởng đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng khi đại chiến bộc phát, lại hoàn toàn không giống như bọn hắn tưởng tượng!

Tại trên Đông Hải, những cường giả cảnh giới Thái Ất Kim Tiên này thậm chí ngay cả cơ hội tham chiến cũng không có.

Thậm chí dư ba trong đại chiến cũng làm cho từng vị Đại La Kim Tiên trong nháy mắt bị ma diệt!

Ngay cả dư ba đều có thể ma diệt Đại La Kim Tiên, có thể tưởng tượng đại chiến trong đó rốt cuộc khủng bố cỡ nào!

Theo các lộ đại năng tiên thiên tiến vào chiến trường, nhao nhao xuất thủ thưởng đoạt Hồng Mông Tử Khí, đại chiến triệt để bộc phát!

Trong nháy mắt, thử phương thiên địa giờ khắc này trầm phù, thời không phá toái, vũ trụ trọng diễn, các loại dị tượng khôi hoằng lấp lóe giữa thiên địa, chấn động chư thiên hoàn vũ!

Địa thủy hỏa phong, âm dương, ngũ hành, càn khôn, lôi điện, sát lục, hủy diệt, tử vong... từng đạo pháp tắc khủng bố tại trên Đông Hải tịch quyển, phảng phất muốn đem toàn bộ Đông Hải triệt để ma diệt!

Từng đạo tiếng nổ vang truyền ra, phảng phất như thiên địa càn khôn giờ khắc này nổ tung vậy! "Trời ạ, ta nhìn thấy cái gì, một tôn cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh bị sống sờ sờ đánh nổ!" Trong Hồng Hoang, có sinh linh bỗng nhiên hét to một tiếng, lộ ra thần sắc không thể tin nổi.

Tại trong đại chiến kinh thiên động địa, có một vị cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh bị đông đảo đại năng tiên thiên liên thủ đánh nổ!

Đó chính là cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh a!

Tuy rằng trong Hồng Hoang, Đại La đi đầy đất, Chuẩn Thánh không bằng chó.

Nhưng cường giả bực này, sừng sững tại đỉnh phong Hồng Hoang, nếu Thánh Nhân không xuất hiện, Chuẩn Thánh cảnh giới chính là cường giả tối cường Hồng Hoang.

Chuẩn Thánh cảnh giới, cũng là cảnh giới vô số sinh linh mong muốn mà không thể với tới.

Nhưng tồn tại cường đại như thế, lại bị sống sờ sờ đánh nổ, chân linh bạo toái, ngay cả cơ hội chuyển thế trùng tu cũng không có.

Đây chính là tranh đoạt Thánh vị chi chiến sao?

Vô Lượng Lượng Kiếp cũng bất quá chỉ như vậy thôi đi! "Trời ạ, uy thế bực này quá khủng bố, chẳng lẽ Đạo Tổ không chuẩn bị để ý tới chuyện này sao, nếu cứ để đánh tiếp như vậy, toàn bộ Hồng Hoang có khả năng đều sẽ bị đánh nổ!" "Đại chiến bực này quá khủng bố, Đại La Kim Tiên ngay cả tư cách tham chiến cũng không có!" "Đây là chiến trường của Chuẩn Thánh cường giả!" "Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm rồi sao, năm đó Long Hán đại kiếp, Vu Yêu lượng kiếp cũng không có khủng bố như thế a!" "Chẳng lẽ Hồng Hoang hôm nay muốn bị đánh nổ rồi sao?" Cảm thụ đại chiến khủng bố bực này trên Đông Hải, ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang vì đó mà kinh hãi, trong lòng hoảng sợ bất an, nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh!

Toàn bộ chư thiên đại năng đều tham dự vào chiến đấu sao?

Cũng quá khủng bố rồi.

Hồng Hoang đại lục trong một nháy mắt lay động không thôi, Hồng Hoang Thiên Đạo nổ vang không dứt.

Cứ tiếp tục như vậy, Hồng Hoang chẳng phải thật sự sẽ bị đánh nổ?

Ngay khi ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang vì đó mà kinh hãi, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cảm thụ đại chiến trên Đông Hải, nhịn không được lộ ra một tia ý cười.

Tình huống ngoài dự liệu của hắn.

Hồng Mông Tử Khí, Thánh vị dụ hoặc lực quả thực quá lớn.

Toàn bộ đại năng tiên thiên trong Hồng Hoang cái thời điểm này đều nhao nhao xuất thủ.

Ba động khủng bố bực này, năm đó Long Hán đại kiếp, Vu Yêu lượng kiếp cũng không cách nào so sánh được.

Xem ra, Phong Thần lượng kiếp không cần tiếp tục bắt đầu nữa rồi.

Nếu để chư thiên đại năng trong Hồng Hoang tiếp tục đánh xuống, e rằng đến cuối cùng, toàn bộ Hồng Hoang thật sự sẽ bị đánh nổ.

Đến lúc đó, hắn liền có thể triệt để thoát khỏi Thiên Đạo. "Xem ra, ngô lại thành công sách hoạch một trận Vô Lượng Lượng Kiếp, còn phải đa tạ Thông Thiên tự phế Thánh vị a." "Hiện nay, lượng kiếp triệt để bộc phát, hoặc là thật sự có hi vọng đánh nát Thiên Đạo đi." Hồng Quân trong lòng ngàn vạn suy tư lưu chuyển, thầm nghĩ.

Đại chiến trên Đông Hải, viễn viễn siêu việt năm đó Long Hán đại kiếp và Vu Yêu lượng kiếp.

Long Hán đại kiếp, Vu Yêu lượng kiếp tham chiến cũng bất quá là mấy ngàn Đại La Kim Tiên.

Hiện nay trên Đông Hải, gia nhập chiến đấu có mấy vạn Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh.

Hồng Hoang có vô số cường giả Chuẩn Thánh đều tiến về Đông Hải, tham dự trận đại chiến này.

Chờ chiến trường càng ngày càng kịch liệt, e rằng ba tôn cự đầu Long Hán đại kiếp kia cũng sẽ xuất thủ.

Đến lúc đó, Hồng Hoang tất nhiên sẽ bị triệt để đánh nát.

Hồng Quân hắn cũng sẽ có thể triệt để thoát khỏi Thiên Đạo.

Lập tức, Hồng Quân nhất niệm chi gian, đối với Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Tứ Thánh ở ức vạn vạn dặm bên ngoài truyền âm nói: "Các ngươi tạm thời không được tùy ý xuất thủ.

Chờ đến lúc ta bảo các ngươi xuất thủ, các ngươi lại xuất thủ!" Lời nói Hồng Quân dứt, Tứ Thánh trong lòng chấn động.

Minh bạch ý tứ trong lời nói của Đạo Tổ.

Là muốn mượn nhờ những đại năng Hồng Hoang này chém giết lẫn nhau, trợ giúp Đạo Tổ đánh nát Hồng Hoang, thoát khỏi trói buộc.

Đến lúc đó xuất thủ cũng giống nhau.

Dù sao Thánh vị cuối cùng vẫn sẽ rơi vào trong tay bọn họ. "Sư huynh, chúng ta tạm thời lui đi, đại chiến bực này cũng quá khủng bố." Bích Tiêu cảm thụ ba động khủng bố trong đó, tim đập nhanh vô cùng.

Triệu Công Minh nghe vậy, sắc mặt cũng ngưng trọng.

Trận đại chiến này, quá khủng bố.

Muốn đem toàn bộ Hồng Hoang triệt để đánh nát sao?

Trận đại chiến này, lại là một trận Vô Lượng Lượng Kiếp a.

Tới nhanh như vậy.

Vô Lượng Lượng Kiếp, bắt đầu!

Đại chiến trên Đông Hải khủng bố vô cùng, trong Tiệt Giáo, Đa Bảo cùng Triệu Công Minh sắc mặt ngưng trọng, lập tức mang theo Bích Tiêu cùng các đệ tử Tiệt Giáo nhao nhao lui lại.

Bọn hắn vốn cho rằng trong Tiệt Giáo có mấy tôn Chuẩn Thánh, lại thêm Bàn Cổ Phiên cùng Thí Thần Thương, tại trên Đông Hải chưa chắc không có lực đánh một trận.

Thậm chí có cơ hội thưởng đoạt Thí Thần Thương kia.

Nhưng, bọn hắn nghĩ quá đơn giản rồi.

Hiện nay đại chiến khủng bố trên Đông Hải siêu việt tưởng tượng của bọn hắn.

Đệ tử Tiệt Giáo ở trước mặt toàn bộ chư thiên đại năng Hồng Hoang, vẫn là yếu một chút.

Tại trong chiến trường khủng bố vô cùng này, hầu như mỗi một cái chớp mắt, đều có một vị cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh vẫn lạc!

Hồng Hoang hạo hãn, vô tận tuế nguyệt tới nay tích lũy cường giả nhiều biết bao nhiêu!

Cho dù Tiệt Giáo trì hữu Bàn Cổ Phiên cùng Thí Thần Thương, tại trước mặt vô tận chư thiên đại năng, cũng chỉ có thể tạm tránh phong mang.

Chủ yếu là cường giả nơi này thực sự quá nhiều, quá mức hỗn loạn.

Chỉ cần tiến vào trong chiến trường, có khả năng đồng thời đối mặt mấy trăm tôn, thậm chí mấy ngàn tôn Chuẩn Thánh cấp bậc hạo

hãn pháp tắc.

Nếu để Đa Bảo hoặc là Triệu Công Minh cầm Bàn Cổ Phiên Thí Thần Thương đơn đả độc đấu với những đại năng Hồng Hoang này thì có lực đánh một trận, nhưng để những đệ tử Tiệt Giáo này tham dự vào chiến đấu, lại hoàn toàn không đủ xem.

Một bên khác, đông đảo đệ tử Xiển Giáo, Thập Nhị Kim Tiên cũng nhao nhao sắc mặt biến đổi, điên cuồng lui lại khoảng cách vô tận.

Đại chiến thực sự quá khủng bố, bọn hắn có thể cảm giác được, tại trong đại chiến này phảng phất như sâu kiến.

Đây chính là thực lực khủng bố của chư thiên đại năng trong toàn bộ Hồng Hoang sao?

Vừa nãy, đối mặt chư thiên đại năng còn lộ ra vẻ khinh thường nhàn nhạt, miệt thị bọn hắn, hiện tại nhìn thấy một màn này, trong lòng mọi người lập tức nhịn không được run lên.

Nếu sau lưng không có một vị Thánh Nhân đứng đấy, e rằng đầy trời đại năng sớm đã đem bọn hắn xé thành mảnh nhỏ rồi đi?

Lúc này.

Đại chiến trên Đông Hải càng ngày càng kịch liệt. "Hồng Mông Tử Khí, là của Xi Vưu ta!" Bỗng nhiên, một tôn hán tử khôi ngô vô cùng, phảng phất như một tôn Hỗn Độn Ma Thần khủng bố, trực tiếp đem một tôn đại năng cấp bậc Chuẩn Thánh sống sờ sờ xé thành mảnh nhỏ, lập tức trực tiếp đem luồng Hồng Mông Tử Khí kia nắm chặt! "Vu tộc dư nghiệt, ngươi cũng xứng đạt được Hồng Mông Tử Khí?" Vô số đại năng tiên thiên, lúc này nhao nhao đem ánh mắt hướng về phía Xi Vưu!

Từng cái trong ánh mắt lấp lóe quang mang vô cùng vô tận khủng

bố, pháp tắc sức mạnh thao thiên trên người đang điên cuồng dũng động.

Thiên địa càn khôn giờ khắc này khẽ run lên!

Người trước mắt tên gọi Xi Vưu của Vu tộc này, bọn hắn tự nhiên cũng nhận biết.

Là dư nghiệt trong Vu Yêu lượng kiếp năm đó.

Bất quá, Vu tộc dư nghiệt năm đó, vì sao hiện nay thực lực lại cường hãn như thế?

Cũng đạt đến Chuẩn Thánh chi cảnh?

Năm đó Vu Yêu đại chiến, Xi Vưu bất quá chỉ là một Đại Vu trong Vu tộc mà thôi, đối với bọn hắn chỉ là một hậu bối.

Trước khi Vu Yêu đại chiến bắt đầu, Hậu Thổ thân hóa luân hồi, Vu tộc vì bổ toàn Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lâm thời tìm Đại Vu Xi Vưu làm thế bổ.

Cho nên trong Hồng Hoang, cũng có người xưng hô Xi Vưu là Vu tộc đệ thập tam Tổ Vu.

Tại trong mắt bọn hắn, Xi Vưu đỉnh đa chỉ là nửa cái Tổ Vu mà thôi.

Chương 86

Toàn bộ chư thiên đại năng Hồng Hoang đều ở đây, chẳng lẽ đánh không lại một cái khu khu Xi Vưu? "Vu tộc không còn là nhân vật chính giữa thiên địa, ngươi bất quá là một Vu tộc dư nghiệt, cũng vọng tưởng hoạch đắc Hồng Mông Tử Khí, đắc Thánh vị kia?" "Vu tộc dư nghiệt, chết đi!" Bỗng nhiên.

Mấy vị đại năng tiên thiên liếc mắt nhìn nhau, nhao nhao thôi động pháp tắc khủng bố của bản thân, hướng về phía Xi Vưu tịch quyển mà đi! "Ta hôm nay tất chứng đạo Hỗn Nguyên!" Xi Vưu bỗng nhiên tê hống một tiếng, lập tức thân thể hóa thành cự nhân ức vạn vạn trượng, đỉnh thiên lập địa, trực tiếp cùng đầy trời chư thiên đại năng chém giết cùng một chỗ!

Năm đó sau khi Vu tộc Tổ Vu vẫn lạc, hắn kế thừa huyết mạch và tinh huyết của mấy vị Tổ Vu, sớm đã không phải là Đại Vu Xi Vưu bình thường năm đó.

Nếu không thì hiện tại cũng không có khả năng nhanh như vậy đạt tới Chuẩn Thánh chi cảnh.

Hội tụ huyết mạch và tinh huyết của rất nhiều Tổ Vu, bản thân hắn sớm đã đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh cảnh giới, lại thêm nhục thân vô kiên bất tồi, đối mặt chư thiên đại năng, chưa chắc không thể đánh một trận!

Vô số đại năng tiên thiên nhao nhao tê hống một tiếng, gia nhập vào chiến trường.

Nếu ban đầu là hỗn chiến, thì lúc này mục tiêu toàn bộ đối chuẩn Xi Vưu!

Trên Đông Hải, ức vạn vạn đạo thần quang sáng chói bộc phát ra,

bỗng nhiên trùng thiên, xé rách vạn lý càn khôn, làm cho hư không run rẩy, nương theo từng vị vô thượng cường giả thi triển sát phạt chí cường khủng bố, hách nhiên hướng về phía Xi Vưu tịch quyển mà đi!

Uy lực bực này cường hoành vô cùng khủng bố, làm cho toàn bộ Hồng Hoang ẩn ẩn ước ước muốn sụp đổ, tứ phân ngũ liệt!

Phảng phất tại một nháy mắt, toàn bộ Hồng Hoang muốn triệt để bị đánh nổ!

Nhưng tại trung tâm chiến trường, Xi Vưu phảng phất như một tôn Ma Thần, đỉnh thiên lập địa, cùng mấy vị đại năng tiên thiên chém giết, lập ở thế bất bại!

Kế thừa tinh huyết và huyết mạch của mấy vị Tổ Vu, bản thân hắn phảng phất đại biểu cho dung hợp thể của mấy vị Tổ Vu, thực lực cường hoành tuyệt luân!

Theo chiến đấu trên Đông Hải càng ngày càng khủng bố, động tĩnh bực này, chấn động cả Hồng Hoang! "Trời ạ, kia không phải là Vu tộc Đại Vu Xi Vưu sao, luận bối phận hắn bất quá là nhỏ nhất trong Vu tộc Đại Vu, vì sao lại mạnh như vậy?" "Xi Vưu thực lực quá khủng bố, lực địch mấy vị đại năng tiên thiên bất bại?" "Thái khả sợ, đây thật là cái Đại Vu Xi Vưu năm đó sao?" "Không đúng, chẳng lẽ quên năm đó trong Vu Yêu đại chiến những vị Tổ Vu kia tự bạo, cuối cùng tinh huyết và huyết mạch của những Tổ Vu kia đi nơi nào?

Năm đó Xi Vưu cũng có mặt tại Vu Yêu đại chiến!" "Ý của ngươi là, Xi Vưu kế thừa huyết mạch và tinh huyết của những Tổ Vu trong Vu tộc năm đó?" "Tê, trách không được Xi Vưu mạnh như vậy!" ...

Toàn bộ Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh cảm thụ phong ba đại chiến trên Đông Hải cùng khí thế Xi Vưu lực chiến rất nhiều đại năng tiên thiên, nhao nhao nhịn không được vì đó mà kinh hãi!

Nếu không phải hôm nay Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, ai cũng không biết, Vu tộc Đại Vu Xi Vưu nhỏ bé năm đó, hôm nay đã trưởng thành đến tình trạng này.

So với Thập Nhị Tổ Vu năm đó còn muốn khủng bố hơn!

Theo rất nhiều đại năng tiên thiên xuất thủ, đột nhiên.

Trên Đông Hải, một đạo khí tức khủng bố trùng thiên, cuốn lên ức vạn vạn ngàn dặm vô tận huyết hải, trong nháy mắt hướng về phía Xi Vưu tịch quyển mà đi! "Xi Vưu, ngô không giết ngươi, đem Hồng Mông Tử Khí giao ra đây đi!" Sau lưng Minh Hà, huyết hải ức vạn vạn trượng già thiên tế nhật, bao phủ tại giữa thiên địa, làm cho vô số đại năng tiên thiên nhao nhao thân thể run lên!

Đồng thời, trước mặt hắn, có một phương cờ xí đang không ngừng xoay tròn, lưu chuyển ra vô tận thần vận huyền diệu!

Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, là một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, mông lung càn khôn, già thiên tế nhật, chư tà tị thối, vạn pháp bất xâm!

Xung quanh, vô số đại năng tiên thiên nhìn thấy Minh Hà tế xuất huyết hải hạo hãn cùng Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, nhao nhao trong lòng run lên.

Chân chính thiên địa đại năng xuất thủ rồi!

Huyết Hải Minh Hà Lão Tổ, năm đó là một trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung!

Là đại năng tiên thiên đỉnh tiêm, trong huyết hải có bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử, hào xưng huyết hải không khô, Minh Hà bất tử!

Tuy rằng lúc này không phải là huyết hải vô tận mang mang kia, nhưng ở cự ly bực này cảm thụ phía dưới, y nguyên có thể cảm thụ

được khí thế thao thiên ngưng tụ trên người Minh Hà.

Tuy rằng đều đạt tới Chuẩn Thánh cảnh giới, nhưng thực lực giữa hai bên lại khác nhau một trời một vực!

Minh Hà Lão Tổ bắt chước Nữ Oa sáng tạo ra A Tu La tộc, bản thân sở hữu tộc quần khí vận.

Dưới thực lực bực này, Minh Hà trong số chư thiên đại năng tại Đông Hải, tuyệt đối là một phương bá chủ! "Hồng Mông Tử Khí, bằng vào cái gì phải nhường cho Minh Hà ngươi?" Lúc này, Trấn Nguyên Tử tay cầm Địa Thư, chậm rãi cười một tiếng, lăng giá vu thiên địa chi gian.

Đông đảo đại năng tiên thiên thấy Trấn Nguyên Tử xuất hiện, thần sắc liền lại nhao nhao chấn động.

Trấn Nguyên Tử, đồng dạng cũng là một trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung năm đó.

Trong tay hắn sở hữu Địa Thư là thiên địa mô thai, là bảo vật phòng ngự đỉnh tiêm, là một trong Thiên Địa Nhân Tam Thư, trong đó uẩn hàm vô tận thần diệu! "Trấn Nguyên Tử, ngươi muốn cùng ta đánh một trận hay sao?" Minh Hà đeo trên lưng huyết hải thao thiên bỗng nhiên cười một tiếng, huyết hải thao thiên sau lưng tại toàn bộ Đông Hải lưu chuyển.

Lập tức, Minh Hà lần nữa tế xuất hai kiện linh bảo!

Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm!

Lúc này, Xi Vưu đang bị đông đảo cường giả vây quanh ở trung tâm nhìn thấy Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm, trong lòng lập tức rùng mình.

Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm, tại trong vô tận huyết hải kia, cùng Minh Hà Lão Tổ cộng đồng thai nghén ra vô thượng chí bảo, một đôi

song kiếm, một xanh một trắng cực kỳ sắc bén.

Tương truyền kiếm này có thể phá trừ nhục thân Tổ Vu!

Không hổ là đại năng tiên thiên, vừa ra tay chính là chí bảo khủng bố như thế.

Xi Vưu lập tức cảm giác áp lực vô cùng to lớn.

Tuy rằng lúc này chiến lực của hắn trong chư thiên đại năng có thể tung hoành, nhưng lại không có chí bảo phòng ngự đỉnh tiêm.

Năm đó Vu tộc Tổ Vu chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần, cho nên trong Vu tộc cũng không có mấy kiện bảo vật.

Sau khi Vu tộc vẫn lạc, hắn chỉ kế thừa huyết mạch và sức mạnh, về phần pháp bảo, một cái cũng không có.

Đối mặt những đại năng tiên thiên cầm các loại linh bảo này, lập tức cảm giác được vô cùng áp lực. "Chiến thì lại như thế nào?

Minh Hà, đừng tưởng rằng ngươi có vô tận huyết hải chi lực, A Tu La tộc chi công đức, liền vô pháp vô thiên.

Ngô, chẳng lẽ sẽ sợ ngươi hay sao?" Trấn Nguyên Tử đạm đạm nhất tiếu, bá khí vô cùng.

Là Địa Tiên Chi Tổ, tay cầm Địa Thư, tuy rằng vẫn luôn điệu thấp, nhưng tịnh không đại biểu sợ hãi Minh Hà trước mắt.

Tại lúc Trấn Nguyên Tử, Minh Hà cùng những đại năng tiên thiên xuẩn xuẩn dục động, sắp lần nữa mở ra đại chiến.

Một đạo thần quang sáng chói đột nhiên từ trên trời giáng xuống, trực tiếp hướng về phía Xi Vưu trấn áp tới, trực tiếp đem đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay Xi Vưu lược đoạt đi! "Hạo Thiên Tháp...

Hạo Thiên, ngươi muốn chết hay sao?" Cảm thụ bảo tháp đang nở rộ thần quang sáng chói, ánh mắt Xi Vưu lập tức lạnh lẽo.

Hạo Thiên Tháp, hiện nay là linh bảo trong tay Thiên Đình Hạo Thiên Đại Đế, tương truyền có thể hấp tinh hoán nguyệt, sở hữu hạo hãn thiên địa chi uy, có thể trấn áp hết thảy tà ma ngoại đạo, thậm chí chư thiên tiên thần cũng có thể hàng phục.

Không chỉ ánh mắt Xi Vưu lạnh lẽo, những chư thiên đại năng còn lại cũng nhao nhao sắc mặt lạnh lùng xuống.

Hạo Thiên Đại Đế, Thiên Đình Chúa Tể?

Nếu không phải Hạo Thiên là đồng tử bên người Hồng Quân, ai sẽ thừa nhận địa vị Hạo Thiên?

Hiện tại cư nhiên dám đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Hạo Thiên thật sự là muốn chết! "Hạo Thiên, ngươi cái vị trí Thiên Đình Chi Chủ này không muốn làm nữa hay sao?" Từng tôn đại năng tiên thiên nhao nhao sắc mặt lạnh lẽo.

Ngay sau đó, trên Đông Hải, vô số đạo quang trụ sáng chói bỗng nhiên trùng thiên, trực tiếp hướng về phía Hạo Thiên tịch quyển mà đi!

Khí thế chi khủng bố, chấn động vạn lý càn khôn!

Trên thiên khung, Hạo Thiên cầm trong tay Hạo Thiên Tháp cảm thụ vô số đạo công kích khủng bố hướng về phía mình tịch quyển, trong lòng lập tức run lên.

Chư thiên đại năng liên hợp xuất thủ, uy năng cũng quá khủng bố.

Nếu không buông tha đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay, e rằng Hạo Thiên hắn sẽ bị sinh sinh diệt sát tại đây!

Ngay sau đó, Hạo Thiên quả đoán buông tha Hồng Mông Tử Khí!

Nhưng, vô số đạo thần lực ba động sáng chói kia lại không có ngừng lại, trực tiếp hướng về phía Hạo Thiên tịch quyển mà đi!

Oanh!

Một đạo thanh âm nổ vang khủng bố lập tức chấn động vạn lý hoàn vũ, phảng phất càn khôn giờ khắc này nổ tung vậy.

Tiên Thiên Linh Bảo Hạo Thiên Tháp do Hạo Thiên sở hữu trong nháy mắt bị đánh nổ, hóa thành mảnh vỡ!

Hạo Thiên cả người cũng bị sức mạnh vô cùng lan đến, lập tức ho ra một đạo huyết dịch kim xán xán. "Quá khủng bố, Dao Trì, chúng ta mau lui!" Hạo Thiên trong lòng kinh hãi vô cùng, trực tiếp mang theo Dao Trì, ẩn độn trong hư không.

Đầy trời đại năng Hồng Hoang đồng thời xuất thủ, uy lực thực sự quá đáng sợ, ngay cả một tia phản kháng chi lực cũng không có, trong nháy mắt lạc bại!

Đồng thời, tại sát na Hạo Thiên buông ra Hồng Mông Tử Khí, ba đạo khí tức khủng bố trực tiếp hướng về phía đạo Hồng Mông Tử Khí kia tịch quyển mà đi, mang theo công đức chi lực hạo hãn, bộc phát ra ức vạn vạn đạo thần quang sáng chói! "Nhân tộc Hỏa Vân Động Tam Hoàng, các ngươi không ở trong Hỏa Vân Động an phận, cũng muốn dính dáng đến Hồng Mông Tử Khí?" Minh Hà vung tay lên.

Lập tức, vô tận huyết hải già thiên tế nhật, hướng về phía ba đạo thần niệm tịch quyển mà đi!

Hồng Mông Tử Khí vừa mới rơi vào trong tay Nhân tộc Tam Hoàng, lập tức bị vô tận huyết hải của Minh Hà bao khỏa! "Đáng giận, nơi này cường giả thực sự quá nhiều, chúng ta không cách nào ra khỏi Hỏa Vân Động, chỉ bằng vào thần niệm, căn bản không cách nào đoạt được Hồng Mông Tử Khí!" Trong Hỏa Vân Động, Nhân tộc Tam Hoàng sắc mặt có chút khó coi, mở miệng nói.

Bọn hắn sớm đã bước vào Chuẩn Thánh đỉnh phong nhiều năm, trong tay cũng nhao nhao có Nhân tộc công đức linh bảo, càng mang theo Nhân tộc hạo hãn khí vận.

Nếu chân thân xuất thủ, như vậy Hồng Mông Tử Khí chưa chắc không thể rơi vào trong tay bọn hắn.

Chương 87

Nhưng bọn hắn lại không thể rời khỏi Hỏa Vân Động.

Nếu vừa rời khỏi Hỏa Vân Động, như vậy không có người trấn thủ Nhân tộc khí vận.

Bọn hắn không thể bỏ mặc Nhân tộc không lo.

Lúc này, trên Đông Hải, Hồng Mông Tử Khí vừa mới bị Minh Hà cuốn vào trong vô tận huyết hải, không gian đột nhiên vặn vẹo không chịu nổi.

Ngay sau đó, thời gian trên Đông Hải phảng phất trở nên chậm lại.

Trong hư không, một đạo thân ảnh hạo hãn bỗng nhiên xuất hiện, trực tiếp vọt vào trong huyết hải, đem luồng Hồng Mông Tử Khí kia đoạt lấy! "Thời Gian Chi Tổ Vu - Chúc Cửu Âm, ngươi quả nhiên còn sống!" Ánh mắt Minh Hà bỗng nhiên lóe lên, Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm hướng về phía không gian bỗng nhiên đâm tới.

Ngay sau đó, một đạo thân hình khôi ngô xuất hiện giữa thiên địa.

Đông đảo đại năng tiên thiên, lúc này cũng nhao nhao thần sắc sững sờ.

Một trong Thập Nhị Tổ Vu, Chúc Cửu Âm - Thời Gian Chi Vu Tộc!

Năm đó trong Vu Yêu lượng kiếp, có người hoài nghi Chúc Cửu Âm dựa vào quan hệ thời gian pháp tắc, cuối cùng tại Vu Yêu lượng kiếp tồn hoạt xuống, không nghĩ tới là sự thật!

Chúc Cửu Âm chưởng khống thời gian pháp tắc, thực lực của hắn tại trong Hồng Hoang, cũng tuyệt đối là một tôn vô thượng cự đầu! "Chúc Cửu Âm tiền bối!" Ánh mắt Xi Vưu run lên, trong lòng có chút

kích động.

Tại trong Hồng Hoang, trong minh minh hắn cũng cảm thụ được sự tồn tại của Chúc Cửu Âm, tin tưởng Chúc Cửu Âm cuối cùng đã sống sót.

Nhưng vẫn luôn không dám xác nhận.

Hiện tại Chúc Cửu Âm thật sự xuất hiện tại trước mặt hắn, trong lòng lập tức kích động vô cùng. "Hồng Mông Tử Khí, quy về Chúc Cửu Âm ta, các ngươi chẳng lẽ có ý kiến gì không?" Chúc Cửu Âm ánh mắt quét ngang toàn bộ Đông Hải, đạm đạm mở miệng nói, bá khí vô cùng!

Vu tộc, bất kính thiên, bất kính địa, chỉ kính Bàn Cổ Phụ Thần!

Những chư thiên đại năng trước mắt này, không cần thiết phải khách khí với bọn hắn! "Hừ, Vu tộc xuống dốc, ngươi cũng dám hiêu trương như vậy?" Mấy tôn chư thiên đại năng ngưng thị Chúc Cửu Âm đang nắm chặt Hồng Mông Tử Khí, sắc mặt âm trầm nói. "Chúc Cửu Âm, đem Hồng Mông Tử Khí giao ra!" Minh Hà chậm rãi mở miệng nói, trong đồng khổng có vô tận huyết hải đang lưu chuyển, khủng bố vô cùng.

Hồng Mông Tử Khí, hôm nay tất nhiên thuộc về hắn!

Trong hư không, Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thấy tràng diện hỗn loạn trên toàn bộ Đông Hải, cũng cảm giác kinh ngạc không thôi.

Dư nghiệt Vu Yêu lượng kiếp năm đó, một cái nho nhỏ Đại Vu Xi Vưu, hiện nay đều mạnh như vậy rồi?

Chúc Cửu Âm dựa vào thời gian pháp tắc sống tiếp được.

Không nghĩ tới Vu tộc còn có hậu thủ như vậy.

Đệ tử trong Xiển Giáo, Tiệt Giáo cũng nhao nhao chấn hám không thôi.

Hồng Hoang hạo hãn, quả nhiên ám tàng thiên đại khủng bố, chỉ một đạo Hồng Mông Tử Khí, đã hấp dẫn ra nhiều cường giả như vậy.

Hôm nay, chiến lực của Xi Vưu và tin tức Chúc Cửu Âm còn sống trực tiếp chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Nhân tộc Hỏa Vân Động Tam Hoàng, Hạo Thiên...

E rằng Hồng Hoang đại địa to lớn này, sẽ không còn bình tĩnh như vậy nữa.

Động tĩnh lần này trên Đông Hải, cũng trực tiếp làm cho ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang kinh hãi không thôi, từng người nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh! "Chúc Cửu Âm còn sống, quá khủng bố, là sức mạnh chưởng khống thời gian pháp tắc sao?" "Đại chiến trên Đông Hải quá khủng bố, Hạo Thiên Tháp của Hạo Thiên Thượng Đế đều bị đánh nát." "Nhân tộc Hỏa Vân Động Tam Hoàng đều tạm tránh phong mang!" "Cũng không biết Hồng Mông Tử Khí sẽ rơi vào trong tay ai." "Hi vọng, trận Vô Lượng Lượng Kiếp này mau chóng kết thúc đi." Ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang nhao nhao hoảng sợ bất an, hi vọng trận đại chiến này sớm kết thúc một chút.

Lúc này, trên Đông Hải.

Ngay khi vô số đại năng tiên thiên chuẩn bị lần nữa mở ra một trận đại chiến khủng bố, nơi sâu xa trong Đông Hải, một cỗ khí tức hạo hãn vô tận bỗng nhiên bộc phát!

Nhất thời, toàn bộ Đông Hải kình đào hải lãng, thiên địa Hồng Hoang phong vân biến sắc!

Vô số đại năng tiên thiên, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Chúc Cửu Âm bọn người nhao nhao sắc mặt chấn động!

Cỗ khí tức này...

Long Vương muốn nhịn không được xuất thủ rồi sao?

Toàn bộ Hồng Hoang trong khoảnh khắc này rung chuyển không ngừng.

Trên Đông Hải hạo hãn bao la, đột nhiên dâng lên sóng to gió lớn.

Một luồng khí tức khủng bố đang chậm rãi ngưng kết, phảng phất như một tôn tồn tại vô thượng đang từ từ tỉnh lại.

Uy thế vô hình bực này khiến vô số chư thiên đại năng trên Đông Hải trong lòng hãi nhiên vô cùng.

Ngay cả những tồn tại vô thượng cảnh giới Chuẩn Thánh, trong nháy mắt cũng không hẹn mà cùng cảm thấy tim đập nhanh.

Sâu trong tâm linh có sự ngưng tụ khủng bố vô thượng.

Là vị bá chủ viễn cổ, cự đầu Long tộc trong Long Hán lượng kiếp năm đó sao?

Chưa triệt để xuất hiện mà khí thế đã khủng bố như vậy?

Uy thế bực này, cự ly Thánh Nhân cũng chỉ còn một bước ngắn thôi sao?

Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Xi Vưu, Chúc Cửu Âm, Hạo Thiên, Dao Trì, Tam Hoàng Hỏa Vân Động lúc này tâm thần đều run rẩy.

Uy thế đang chậm rãi ngưng kết thành hình này đã thật sâu chấn nhiếp linh hồn bọn họ!

Rõ ràng cỗ uy thế này cũng không mang theo Hỗn Nguyên chi lực, vì sao lại khủng bố như thế?

Không chỉ trên Đông Hải, vô số tiên thiên đại năng đều nảy sinh cảm giác như vậy.

Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh lúc này cũng phân phân trong lòng hoảng sợ bất an.

Thần hồn run rẩy, cảm thụ được một luồng đại khủng bố vô thượng sắp sửa giáng lâm. "Long Vương sắp xuất thế, vị Long Vương này ở sâu trong Đông Hải vô tận tuế nguyệt, vẫn có uy thế như vậy, nếu đạt được Hồng Mông Tử Khí, e rằng có thể nháy mắt chứng đạo Hỗn Nguyên." Trong hư không, Lão Tử cảm nhận được khí tức khủng bố sâu trong Đông Hải, chậm rãi mở miệng nói.

Khí thế cổ xưa trên người Long Vương tuyệt đối có thể hoành tảo toàn bộ tiên thiên đại năng trong Hồng Hoang, không có bất kỳ một tôn tiên thiên đại năng nào có thể chống đỡ được vị thái cổ bá chủ thời Long Hán đại kiếp này.

Năm đó khi đám cự đầu như Long Vương, Nguyên Phượng uy chấn Hồng Hoang, Lão Tử bất quá cũng chỉ là một tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên mà thôi.

Sự khủng bố của Long Vương năm đó, hắn đã từng thâm sâu cảm nhận được.

Không ngờ trầm tịch thời gian dài dằng dặc như vậy, Long Vương vẫn có uy thế bực này.

Điều này làm cho Lão Tử cảm giác có chút ngoài ý muốn. "Long Vương cũng tốt, Nguyên Phượng cũng vậy, không vào Thánh Nhân, đều là sâu kiến!" "Một đám súc sinh thấp sinh noãn hóa, mang lông đội sừng, cũng vọng tưởng đạt được Hồng Mông Tử Khí?" Trong hư không, Nguyên Thủy cũng cảm nhận được khí tức khủng bố trên người Long Vương, khinh thường cười một tiếng.

Lúc này, cảnh tượng Thiên Đạo Lục Thánh cùng Hồng Quân Đạo Tổ năm đó ở nhà Đại Đạo Chúa Tể, bồi tiếp Đại Đạo Chúa Tể lên núi đi săn, bị con Hắc sắc Giao long kia truy sát, vẫn y nguyên không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

Thánh nhân khác có thể nhẫn nhịn chuyện này, nhưng Nguyên Thủy nhẫn không được.

Hắn thân là Bàn Cổ chính tông, căn nguyên thuộc hàng đỉnh tiêm nhất trong toàn bộ Hồng Hoang, cư nhiên lại bị một con súc sinh truy sát?

Điều này bảo hắn làm sao nhẫn?

Cho nên, khi nhìn thấy Long Vương xuất hiện, sắc mặt hắn lập tức âm trầm.

Sâu trong Đông Hải.

Đợi uy thế khủng bố kia phảng phất tích súc đến một trình độ nhất định, đột nhiên bạo phát.

Sức mạnh vô thượng nháy mắt bùng nổ, từng đạo thân ảnh khủng bố hiện ra trên Đông Hải!

Có thể thấy được, từng đạo thân ảnh kia đều mang theo thần lực vô thượng, đều là đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên, còn có hơn trăm tôn tồn tại khủng bố bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thượng thiên cường giả, toàn bộ đều là Long tộc.

Phía trước một đám cường giả Long tộc, có hai thân ảnh hạo hãn đỉnh thiên lập địa, ngạo nghễ đứng giữa thiên địa.

Hai thân ảnh đều hóa thành nhân hình.

Nhưng sau lưng một người có hư ảnh Cự Long khủng bố xuất hiện, thân rồng dài ức vạn vạn dặm, toàn thân đỏ rực.

Thân ảnh còn lại thì hạo hãn vô cùng, dáng người khôi ngô, xung quanh có vô tận kim sắc thần quang lượn lờ, phảng phất là Vạn Long Chi Tổ, khiến người ta tâm thần run rẩy. "Trong Long tộc là Long Vương và Chúc Long!" Minh Hà cảm nhận hai thân ảnh khủng bố, thần hồn run lên.

Đây chính là tiên thiên đại năng a, một trong ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung.

Lại còn là một trong vài vị tiên thiên đại năng mạnh nhất dưới Thánh Nhân trong Hồng Hoang hiện nay.

Ở trước mặt Long Vương, cư nhiên cảm giác thần hồn ẩn ước run rẩy, phảng phất muốn sụp đổ!

Rõ ràng đều là cường giả cấp bậc Chuẩn Thánh, vì sao lại khủng bố như thế?

Phía sau.

Trấn Nguyên Tử, Chúc Cửu Âm, Xi Vưu cùng các cường giả khác cũng phân phân tâm thần rung động.

Bọn hắn cảm giác, trong vô hình, pháp lực ba động trên người bị thân ảnh hạo hãn trước mắt áp chế.

Thậm chí hô hấp của bọn hắn đều đình chỉ trong khoảnh khắc này, cảm thụ được áp lực vô cùng vô tận.

Chương 88

Khí thế bực này, quả thực quá khủng bố.

Đây chính là một trong ba vị cự đầu tung hoành Hồng Hoang năm đó sao?

Chỉ đứng ở nơi đó không nói lời nào, đã khiến vô số chư thiên đại năng không dám ngôn ngữ, từng người thần hồn run rẩy! "Long Vương, Long Vương trong Long tộc xuất hiện!" "Là tôn cự đầu Hồng Hoang năm đó sao, quá khủng bố!" "Đại chiến sắp sửa phát sinh trên Đông Hải đều dừng lại trong khoảnh khắc này rồi!" "Uy thế bực này quá khủng bố, Long Vương tiền bối chỉ đứng ở nơi đó, đã khiến mạn thiên đại năng đình chiến!" "Xem ra, Hồng Mông Tử Khí cuối cùng phải rơi vào tay Long Vương rồi." "..." Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh sau khi cảm nhận được khí tức khủng bố trên người Long Vương, đều nhịn không được tâm thần hãi nhiên, sợ hãi vô cùng!

Chỉ đứng ở nơi đó, đã khiến chư thiên đại năng đình chiến!

Toàn bộ Hồng Hoang, e rằng ngoại trừ Thánh Nhân ra, cũng chỉ có vị vạn cổ cự đầu Long Vương này mới có thể làm được như thế a? "Đã qua vô tận tuế nguyệt, Long Vương càng thêm cường đại rồi." Thủy Kỳ Lân ẩn nặc trong hư không, đạm đạm cười một tiếng.

Thậm chí có chút cảm thán.

Năm đó tam tộc chém giết, như nước với lửa, cuối cùng đều lần lượt rời khỏi Hồng Hoang.

Lúc này, gặp lại lão đối thủ năm đó, hắn lại không sinh ra bất kỳ cừu hận nào.

Phảng phất như gặp lại một người bạn cũ vậy. "Phụ thân, Long tộc năm đó giết không ít tiền bối Kỳ Lân tộc ta, vì sao phụ thân thấy Long Vương lại lộ ra nụ cười?" Thiếu chủ Kỳ Lân tộc - Kỳ Linh thấy Thủy Kỳ Lân cười sau khi Long Vương xuất hiện, lập tức cảm thấy khó hiểu.

Nghe vậy, Thủy Kỳ Lân sủng nịch xoa xoa đầu Kỳ Linh, mở miệng nói: "Tam tộc năm đó, kỳ thực giữa nhau cũng không có cừu hận, chúng ta đều bất quá là bị coi thành quân cờ lợi dụng mà thôi.

Vi phụ và Long Vương tuy là lão đối thủ, nhưng đã qua vô tận tuế nguyệt, cừu hận sớm đã tiêu tán, trở thành bằng hữu rồi." Thủy Kỳ Lân đạm đạm cười một tiếng.

Kỳ Linh ở một bên cái hiểu cái không gật gật đầu lâu.

Bên kia.

Trên Đông Hải.

Thân ảnh khủng bố kia nhìn về phía vô số chư thiên đại năng, thở dài một tiếng, mở miệng nói: "Ngô, không muốn khai mở sát lục, thỉnh chư vị nhường Hồng Mông Tử Khí lại cho Long tộc ngô." "Thiên địa chi gian, ngoại trừ một luồng Hồng Mông Tử Khí sau khi Thông Thiên tự phế thánh vị, còn có một luồng Hồng Mông Tử Khí khác, chư vị cứ việc đi tranh đoạt đạo tử khí kia.

Đạo tử khí này, Long tộc ngô muốn." Thanh âm Long Vương rơi xuống, tuy rằng bình đạm vô cùng, nhưng lại mang theo một loại ý vị khiến người ta không dung cự tuyệt.

Dưới sự lưu chuyển của khí tức khủng bố trên người hắn, khiến vô số đại năng trên Đông Hải trong lòng càng thêm run rẩy. "Long Vương tiền bối, Hồng Mông Tử Khí, người có tài thì được, tiền bối chỉ dựa vào một câu nói mà muốn đoạt Hồng Mông Tử Khí, không chỉ

có ngô, chư thiên đại năng trong Hồng Hoang cũng chưa chắc sẽ đồng ý đâu." Minh Hà đem ánh mắt nhìn về phía Long Vương, chậm rãi mở miệng nói.

Ngay khi thanh âm Minh Hà rơi xuống, xung quanh, vô số tiên thiên đại năng lúc này cũng phân phân đem ánh mắt hướng về phía Long Vương, ý tứ trong mắt cực kỳ rõ ràng.

Bọn hắn, cũng không muốn mất đi một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Vì một đạo Hồng Mông Tử Khí, trên Đông Hải hạo hãn, không biết đã chém giết bao lâu, phá tổn bao nhiêu pháp bảo.

Rốt cuộc giết tới cuối cùng.

Nhưng hiện tại Long Vương một câu nói muốn đem Hồng Mông Tử Khí lấy đi?

Ai có thể đồng ý?

Long Vương là tiền bối thời đại thái cổ, bá chủ Hồng Hoang năm đó, cũng không thể bá đạo như vậy chứ?

Chư vị tại tràng đều là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, chẳng lẽ liên thủ lại, còn không kháng hành nổi Long tộc của hắn hay sao?

Cảm nhận được chư thiên đại năng phân phân đem ánh mắt hướng về mình.

Trong đồng khổng Long Vương lưu chuyển tuyền qua khủng bố.

Trên người, khí thế thao thiên đang chậm rãi ngưng kết.

Tùy tức, thanh âm đạm đạm lập tức vang vọng toàn bộ Hồng Hoang. "Đã nhữ đẳng không nguyện từ bỏ đạo Hồng Mông Tử Khí này, vậy thì chiến!" Theo một đạo thanh âm khủng bố vang vọng toàn bộ Hồng Hoang.

Khí thế hạo hãn trên người Long Vương lập tức tịch quyển toàn

bộ thiên địa, khiến cả phiến Đông Hải không ngừng sôi trào, sóng to kinh thiên, càn khôn run rẩy! "Chẳng lẽ Long tộc ngô sẽ sợ nhữ đẳng hay sao?" Chúc Long ở sau lưng Long Vương, tùy tức cũng đạm đạm mở miệng nói.

Sát na gian.

Sau lưng hắn, hư ảnh Cự Long đỏ rực dài ức vạn vạn dặm chậm rãi ngưng kết, trấn áp cả phiến thiên địa, khiến hư không hoàn vũ không ngừng sụp đổ!

Ngay sau đó.

Trong nháy mắt thần quang lưu chuyển trong đồng khổng Chúc Long, đại lục Hồng Hoang thuấn gian hóa thành đêm đen!

Tùy tức lần nữa biến ảo thành ban ngày!

Giữa thiên địa, phong vũ giao gia, Hỗn Độn Thần Lôi không ngừng ầm vang!

Bản mệnh thần thông của Chúc Long, nhắm mắt là đêm đen, mở mắt là trời sáng, chỉ cần xuất thế, tất nhiên sẽ dấy lên mưa gió, điện thiểm lôi minh! "Long tộc ngô đẳng, hà từng sợ hãi một trận chiến?" Sau lưng Long Vương và Chúc Long, mấy ngàn tôn Long tộc Đại La Kim Tiên khủng bố, bao quát mấy trăm tôn cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh, phân phân tê hống một tiếng!

Nhất thời gian.

Pháp tắc của mấy ngàn tôn Đại La Kim Tiên nãi chí Long tộc cảnh giới Chuẩn Thánh thăng đẳng trên toàn bộ Đông Hải, trên Đông Hải hạo hãn, lúc này ức vạn vạn đạo thần quang thôi xán trùng thiên, xé rách vân tiêu, mang theo thần quang khủng bố hạo hãn, hách nhiên khiến toàn bộ Đông Hải dấy lên sóng to gió lớn!

Uy thế khủng bố này, khiến toàn bộ Hồng Hoang vì đó mà run lên,

ức vạn vạn sinh linh không tự chủ được cảm giác da đầu tê dại, tâm thần run rẩy!

Động tĩnh trên Đông Hải, triệt để chấn động toàn bộ Hồng Hoang!

Trong lúc nhất thời, vô số đạo ánh mắt giữa thiên địa phân phân hướng về phía Đông Hải, tận giai hội tụ trên Đông Hải.

Trên Đông Hải, dưới sự thôi động thần lực khủng bố của Long Vương, Chúc Long, cùng với mấy ngàn cường giả Long tộc, các loại dị tượng phân phân xuất hiện giữa thiên địa: Địa Thủy Hỏa Phong không ngừng xoay chuyển, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, thời không phá toái, hỗn độn trọng diễn, cảnh tượng khai thiên tích địa xuất hiện!

Uy thế bực này, khiến vô số tiên thiên đại năng trên Đông Hải nhịn không được trong lòng hãi nhiên!

Long Vương chẳng lẽ muốn lấy sức một mình Long tộc, ngạnh kháng toàn bộ chư thiên đại năng Hồng Hoang hay sao?

Tuy rằng thần uy Long tộc vô cùng hạo hãn, khiến thiên địa chấn động.

Nhưng chư thiên đại năng Hồng Hoang tụ tập tại nơi này hà kỳ đông đảo, bọn hắn không tin, một cái Long tộc đã sớm rời khỏi vũ đài Hồng Hoang cũng đủ sức kháng hành toàn bộ chư thiên đại năng? "Long Vương tiền bối, nhữ định lấy Long tộc đối kháng với tất cả chư thiên đại năng ngô đẳng sao?" Minh Hà sắc mặt trầm xuống, mở miệng nói.

Cảm nhận khí thế khủng bố mà Long tộc ngưng tụ, hắn cũng không tự chủ được cảm thấy da đầu tê dại.

Nếu những tiên thiên đại năng bọn hắn không tập hợp lại, căn bản không có khả năng đối kháng cả Long tộc. "Ha ha ha, Long tộc ngô

chẳng lẽ sợ nhữ đẳng hay sao?" Long Vương đạm đạm cười một tiếng, bá khí vô cùng!

Long tộc dù đã xuống dốc, nhưng cũng từng là quái vật khổng lồ trong Hồng Hoang năm đó!

Đối mặt với chư thiên đại năng Hồng Hoang, cũng chưa chắc không thể đánh một trận.

Tuy nhiên, có khả năng sẽ vẫn lạc vô số đệ tử Long tộc.

Nhưng, chỉ cần có thể đạt được một luồng Hồng Mông Tử Khí, hết thảy đều đáng giá!

Đúng lúc này, một đạo khí tức khôi hoằng đột nhiên bạo phát.

Kỳ Lân tộc thủy tổ, Thủy Kỳ Lân, chậm rãi xuất hiện trên Đông Hải. "Ngô tuy rằng không muốn nhúng tay chuyện này, nhưng ngô cũng sẽ không ngồi nhìn Long tộc mặc kệ." Thủy Kỳ Lân xuất hiện trên Đông Hải, nhìn về phía chư thiên đại năng, đạm đạm mở miệng nói.

Ngay khoảnh khắc Thủy Kỳ Lân xuất hiện, Long Vương nghe được thanh âm của hắn, tùy chi nhìn về phía Thủy Kỳ Lân.

Hai tôn cự đầu thời đại thái cổ, tại lúc này, lần nữa tương kiến.

Tùy tức, Long Vương và Thủy Kỳ Lân phân phân cười một tiếng, đều minh bạch tâm ý của đối phương.

Đã qua vô tận tuế nguyệt, tam tộc sớm đã không còn cừu oán.

Bọn hắn cũng không phải kẻ ngốc, biết hết thảy đều do người ta tính kế tam tộc.

Không những có Ma tộc La Hầu năm đó, càng có Hồng Quân âm thầm tính kế trong đó.

Giờ đây, đối mặt với chư thiên đại năng Hồng Hoang, trong lòng

Thủy Kỳ Lân chỉ có sự xa lạ.

Tuy rằng đều biết tên của mỗi đại năng trong Hồng Hoang, nhưng chưa từng tiếp xúc, giữa song phương cực kỳ xa lạ.

Bởi vì sau khi tam tộc ẩn lui khỏi Hồng Hoang, Hồng Quân mới dung hợp Thiên Đạo, từng tôn tiên thiên đại năng mới xuất thế.

Giữa vô số tiên thiên đại năng và Long Vương, Thủy Kỳ Lân không có bất kỳ do dự nào mà lựa chọn Long Vương.

Hắn và Long Vương đã là lão đối thủ, lại là lão bằng hữu.

Như hôm nay, tự nhiên sẽ không ngồi nhìn Long tộc mặc kệ.

Khi nhìn thấy Thủy Kỳ Lân xuất hiện, rất nhiều cường giả trên Đông Hải lập tức sắc mặt ngẩn ra.

Trong ánh mắt, có kinh ngạc, có khó hiểu, có mang nhiên, cũng có chấn hám.

Thủy tổ một tộc khác trong Long Hán đại kiếp, Thủy Kỳ Lân lúc này cũng xuất thế.

Nhưng, vì sao Thủy Kỳ Lân lại muốn trợ giúp Long Vương?

Phải biết rằng, năm đó tam tộc đại chiến, thế như nước với lửa, không chết không thôi, giữa song phương có cừu hận khó có thể hóa giải.

Lúc này, Thủy Kỳ Lân xuất hiện lẽ ra phải đứng cùng một phía với bọn hắn, đối kháng Long Vương mới đúng, vì sao lại giúp đỡ Long Vương đối kháng bọn hắn?

Vì sao?

Chương 89

"Thủy Kỳ Lân tiền bối, nhữ xác định muốn trợ giúp Long tộc, đối địch với ngô đẳng?" Minh Hà đạm đạm mở miệng nói.

Nhưng lúc này, huyết hải thao thiên sau lưng hắn bắt đầu vặn vẹo loạn lên rồi.

Hai tôn cự đầu thời kỳ thái cổ đồng thời xuất hiện.

Uy thế bực này, thực tại quá đáng sợ.

Hắn cảm giác thần hồn lúc này ở trước mặt Long Vương và Thủy Kỳ Lân đều đang không ngừng lay động.

Nếu như phải đơn đả độc đấu, tại Huyết Hải, hắn tự nhiên không sợ hãi hai tôn cự đầu.

Nhưng ở trên Đông Hải, hắn lại cảm giác, mình và hai tôn cự đầu có sự chênh lệch một trời một vực.

Phía sau Minh Hà, các tiên thiên đại năng khác cũng phân phân trong lòng run lên.

Hai tôn thái cổ cự đầu a.

Nếu như vẻn vẹn chỉ có Long tộc, bọn hắn còn không sợ, nhưng hiện tại Thủy Kỳ Lân cư nhiên đứng ở bên phía Long tộc.

Lập tức khiến bọn hắn cảm giác áp lực trên người vô cùng to lớn.

Nghe xong lời Minh Hà, Thủy Kỳ Lân đạm đạm cười một tiếng, mở miệng nói: "Ngô đẳng đã biểu minh tâm ý, sẽ trợ Long Vương đoạt thủ một luồng Hồng Mông Tử Khí.

Nhữ đẳng, nếu muốn tiếp tục chiến, vậy thì cứ việc chiến đi!" Thanh âm rơi xuống.

Trên người Thủy Kỳ Lân, khí tức hạo hãn lập tức tịch quyển vô tận Đông Hải, khiến thiên địa không ngừng chấn động, càn khôn sụp đổ!

Khí tức bực này, khiến vô số tiên thiên đại năng phân phân sắc mặt biến đổi!

Thủy Kỳ Lân cộng thêm Long Vương.

Còn có thượng thiên Long tộc Đại La Kim Tiên.

Trận dung bực này, nếu như triệt để khai chiến với bọn hắn, vậy thì tương đương với một trận Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm.

Ai cũng không biết song phương cuối cùng ai có thể đoạt lấy một luồng Hồng Mông Tử Khí.

Quan trọng nhất là, mục đích của Long Vương và Thủy Kỳ Lân đều là để Long Vương đoạt thủ Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Còn bên phía bọn hắn, lại là người người đều muốn đoạt Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo Hỗn Nguyên.

Bên phía bọn hắn nhân tâm không đồng, đối mặt với Long Vương và Thủy Kỳ Lân, chưa chắc đã có thể đánh thắng.

Trên Đông Hải, lúc này, bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Bầu không khí thập phần khẩn trương.

Phảng phất khoảnh khắc tiếp theo, song phương sẽ bắt đầu đại chiến kinh thiên động địa.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ cảm nhận một màn trên Đông Hải, trong lòng không khỏi vui mừng.

Đại thế trên Đông Hải đang đi theo cục diện mà hắn tưởng tượng.

Nếu một lát nữa, song phương triệt để khai mở đại chiến, Hồng Hoang tất nhiên sẽ bị đánh nát.

Hắn tự nhiên có thể từ trong Thiên Đạo tránh thoát ra, tùy tức đi ngao du trong Hỗn Độn vô tận kia, tìm kiếm cơ hội chứng đắc Đại Đạo cảnh.

Chính khi song phương trên Đông Hải đều đang tích súc thần lực, chuẩn bị phát động đại chiến, tại một nơi vô cùng xa xôi trong Hồng Hoang, trong một cái miệng núi lửa khổng lồ thâm thúy.

Một tiếng phượng minh, đột nhiên vang vọng khắp thiên địa Hồng Hoang.

Ngay sau đó.

Một đạo thân ảnh lòe ra ức vạn vạn luồng hào quang, trên người thiêu đốt vô tận thần diễm lưu quang trùng thiên, trực tiếp hướng về phía Đông Hải hạo hãn lao tới!

Nháy mắt, đạo thân ảnh đang thiêu đốt hỏa diễm kia liền xuất hiện trên Đông Hải. "Đạo Hồng Mông Tử Khí này, quy về Nguyên Phượng ngô đi!" Theo lời Nguyên Phượng rơi xuống.

Giữa toàn bộ thiên địa hạo hãn, ức vạn vạn đạo hỏa diễm đỏ rực mãnh nhiên trùng thiên, xé rách vạn dặm hư không, toàn bộ thiên khung lúc này đều trở nên đỏ rực, bên trên thiêu đốt tầng tầng thần diễm, nương theo pháp lực ba động khủng bố chí cực, khiến vô số đại năng Hồng Hoang tâm trung run lên.

Lúc này, bọn hắn phảng phất cảm giác đang ở trong vô tận liệt diễm, thừa thụ thao thiên thần diễm thiêu đốt!

Không chỉ có vô số tiên thiên đại năng trên Đông Hải có cảm giác này.

Giữa thiên địa, ức vạn vạn sinh linh trong Hồng Hoang lúc này

cũng cảm giác nóng rực vô cùng, từng đạo thần diễm giữa thiên địa phảng phất đang nướng chín vạn dặm càn khôn!

Sinh linh giữa thiên địa lập tức trong lòng hoảng sợ, đạo tâm đều vào lúc này rối loạn.

Phượng tộc thủy tổ Nguyên Phượng, thao thiên thần diễm tản phát ra trên người nàng, vào giờ khắc này phảng phất khiến bọn hắn cảm giác nguyên thần, nhục thân, chân linh, tam hồn thất phách đều đang thừa thụ sự thiêu đốt vĩnh sinh vĩnh thế!

Loại thống khổ này, khiến ức vạn vạn sinh linh căn bản không cách nào thừa thụ!

Lương cửu chi hậu (Hồi lâu sau), thao thiên thần diễm mới chậm rãi tiêu thất.

Đây cũng là vì mục đích của Nguyên Phượng tịnh không phải thiêu đốt phiến thiên địa này, diệt sát vô tận sinh linh trong Hồng Hoang, nếu không, e rằng vừa rồi trong nháy mắt Nguyên Phượng thích phóng khí tức, ức vạn vạn sinh linh trong Hồng Hoang liền sẽ nháy mắt bị thiêu đốt thành hư vô.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cảm nhận được Nguyên Phượng cũng đã xuất thế, giáng lâm Đông Hải, trong lòng càng thêm cao hứng.

Hắn tuy đã dung hợp Thiên Đạo, ức vạn vạn tuế nguyệt tâm tư chưa từng ba động, lúc này cũng kích động vô cùng.

Thái cổ thời đại tam đại cự đầu toàn bộ xuất thế!

Hiện tại, toàn bộ tiên thiên đại năng trong Hồng Hoang cũng toàn bộ hội tụ trên Đông Hải.

Trận đại chiến bực này một khi bắt đầu, Hồng Hoang bị đánh nát há chẳng phải dễ như trở bàn tay?

Bởi vì năm đó Long Hán đại kiếp, cho đến Vu Yêu lượng kiếp, hai trận đại chiến đã suýt chút nữa đánh Hồng Hoang thành phấn toái.

Hiện tại, trên toàn bộ Hồng Hoang tụ tập nhiều tồn tại khủng bố như vậy.

Trận dung bực này, so với thời Long Hán lượng kiếp, Vu Yêu lượng kiếp tham chiến chuẩn thánh cường giả còn muốn nhiều gấp mấy lần!

Một khi đại chiến bắt đầu, e rằng ba động sản sinh còn to lớn hơn cả Vu Yêu lượng kiếp và Long Hán đại kiếp.

Đánh nát Hồng Hoang, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Trên hư không Đông Hải.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhìn thấy tam đại cự đầu thời kỳ thái cổ phân phân xuất thế, sắc mặt cũng vi vi ngẩn ra.

Toàn bộ Hồng Hoang, từ khi khai thiên tích địa tới nay, e rằng tất cả cường giả đều hội tụ tại đây!

Một khi phát sinh đại chiến, nhân quả và sức mạnh sản sinh sẽ khiến Hồng Hoang long trời lở đất!

Tứ Thánh cũng không khỏi cảm giác tim đập nhanh.

Nếu không phải đã chứng đạo Hỗn Nguyên, siêu thoát tại thượng, e rằng lúc này bọn hắn đã đào ly khỏi Hồng Hoang.

Từ khi Hồng Hoang đản sinh tới nay, trận đại chiến khủng bố nhất sắp sửa bạo phát!

Trên Đông Hải, ngay trong nháy mắt Nguyên Phượng xuất hiện, lập tức bình tĩnh lại.

Vô số tiên thiên đại năng lúc này phân phân nhìn nhau.

Thái cổ tam đại cự đầu đồng thời xuất hiện trên Đông Hải.

Ai có thể đoạt được?

Tuy rằng đã sớm làm tốt chuẩn bị tam đại cự đầu xuất thế tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, nhưng trước đó, bọn hắn đối với Hồng Mông Tử Khí vẫn ôm hy vọng nhất định.

Bởi vì tự thân đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, trong toàn bộ Hồng Hoang cũng là tồn tại lăng giá trên ức vạn vạn sinh linh.

Cho nên, trước đó bọn hắn cho rằng, tức sử tam đại cự đầu xuất thế, bọn hắn cũng có cơ hội tranh thượng một tranh.

Nhưng khi tam đại cự đầu xuất thế rồi, bọn hắn mới phát hiện, ý nghĩ trước đó là sai lầm.

Chỉ riêng việc tam đại cự đầu ngạo nghễ đứng giữa thiên địa, bằng vào khí tức đã có thể trấn áp bọn hắn.

Điều này làm sao bọn hắn nảy sinh dũng khí khai chiến với tam đại cự đầu? "Nguyên Phượng, nhữ tưởng thật muốn cùng ngô tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí?" Long Vương nhìn về phía Nguyên Phượng, bình tĩnh mở miệng nói.

Hắn có thể cảm nhận được, vô tận tuế nguyệt trôi qua, không chỉ riêng hắn thực lực tăng cường, Nguyên Phượng cũng càng thêm cường đại so với thời đại thái cổ.

Ba tôn cự đầu đều không phải kẻ ngốc, đều biết trong vô tận tuế nguyệt đã tích súc sức mạnh, tranh thủ thoát khỏi nhân quả Long Hán đại kiếp, trọng tân đứng vững trong Hồng Hoang.

Nguyên Phượng nghe vậy, đạm đạm cười một tiếng.

Tùy tức, thao thiên thần diễm xung quanh nàng chậm rãi thu liễm, một đạo diện khổng tinh xảo vô cùng xuất hiện trước mắt chúng đa

tiên thiên đại năng.

Vẻ đẹp của Nguyên Phượng khiến một số cường giả Chuẩn Thánh trong nháy mắt đều tâm thần dao động, vội vàng cưỡng ép ổn định lại tâm thần, thầm nghĩ Nguyên Phượng khủng bố.

Chỉ riêng ngoại biểu tản phát ra thần tắc đã suýt chút nữa khiến những tiên thiên đại năng bọn hắn trầm luân trong đó.

Nếu nàng ra tay, sẽ khủng bố đến mức nào?

Tùy tức, Nguyên Phượng nhìn về phía Long Vương, cười cười, mở miệng nói: "Hồng Mông Tử Khí, người có tài thì được, nhữ Long Vương có thể tranh đoạt, vì sao Nguyên Phượng ngô lại không thể tranh đoạt chứ?" "Long Vương, nhữ muốn đối địch với ngô sao?" Lời nói của Nguyên Phượng đạm đạm rơi xuống.

Chư thiên đại năng không khỏi hô hấp ngưng trệ.

Nếu như tam đại cự đầu tương tàn lẫn nhau, vậy thì bọn hắn còn có một tia cơ hội có thể đoạt được Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng nếu tam đại cự đầu liên hợp lại một chỗ, vậy thì thật sự một chút hy vọng cũng không còn.

Tam đại cự đầu, mỗi một người thực lực đều khủng bố thao thiên.

Chương 90

Nếu cường giả Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân nhất tộc phân phân xuất thế, những chư thiên đại năng bọn hắn liên hợp lại cũng chưa chắc có thể địch nổi.

Càng quan trọng hơn là, những cường giả này chưa chắc đã có thể liên hợp.

Nguyên tiên chỉ có Long Vương mang theo Long tộc, những chư thiên đại năng này sẽ không sợ hãi.

Bởi vì Long tộc dù cường đại, nhưng một tộc muốn lực kháng toàn bộ cường giả trong Hồng Hoang thì có chút nực cười.

Cho nên khi đó, những cường giả này sẽ liên hợp.

Hiện tại, nếu như tam đại cự đầu liên hợp lại một chỗ, e rằng sẽ có không ít đại năng rút lui, không còn tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí nữa.

Có thể tu luyện đến cảnh giới bực này, siêu thoát thiên địa chi gian, sở hữu vô cùng vô tận thọ mệnh, không có một ai muốn chết.

Khai chiến với tam tộc, thật sự có khả năng sẽ bị mạt sát, chân linh bị xóa bỏ, tiêu tán giữa thiên địa!

Cho nên, một khi tam đại cự đầu liên thủ, vậy thì những tiên thiên đại năng kia sẽ triệt để mất đi cơ hội đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Lúc này, theo lời Nguyên Phượng rơi xuống, trên Đông Hải một phiến tịch tĩnh.

Long Vương, Thủy Kỳ Lân đều không có trả lời Nguyên Phượng.

Vô số tiên thiên đại năng cũng phân phân ngậm miệng không nói.

Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh cũng phân phân trầm tịch xuống, đem ánh mắt nhìn về phía Đông Hải.

Tiếp theo, quyết định của Long Vương sẽ quan hệ đến việc trận Vô Lượng Lượng Kiếp này rốt cuộc sẽ phát sinh đến địa bộ nào.

Tại Tử Tiêu Cung xa xôi, Đạo Tổ Hồng Quân lúc này trong lòng cũng không khỏi khẩn trương.

Thân là Đạo Tổ Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo mà cũng cảm thấy khẩn trương, nói ra tuyệt đối sẽ khiến người ta cảm giác không thể tin nổi.

Nhưng trong lòng Hồng Quân lúc này xác thực khẩn trương vô cùng.

Chỉ cần Long Vương tiếp tục tranh đoạt một đạo Hồng Mông Tử Khí, vậy thì trận lượng kiếp này tự nhiên sẽ tiếp tục phát sinh.

Nhưng nếu tam đại cự đầu liên thủ, vậy thì lần tính kế này của hắn sẽ triệt để thất bại. "Nếu lần Vô Lượng Lượng Kiếp này thất bại, tam đại tộc quần cũng không cần thiết tồn tại nữa, triệt để tiêu tán trong Hồng Hoang đi." Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lẩm bẩm tự ngữ.

Trong hư không, Tứ Thánh cũng khẩn trương vô cùng, không biết Long Vương sẽ đưa ra lựa chọn gì.

Lúc này, Long Vương và Nguyên Phượng bắt đầu truyền âm. "Nguyên Phượng, ngô đẳng tuy là lão đối thủ, nhưng cũng là lão bằng hữu.

Đẳng sau việc tam tộc chém giết năm đó rốt cuộc là nguyên nhân gì, tương bỉ nhữ cũng biết." "Hiện tại thiên địa chi gian có hai đạo Hồng Mông Tử Khí, hôm nay nhữ giúp ngô lấy một đạo, trợ ngô chứng đạo Hỗn Nguyên, đợi khi đạo Hồng Mông Tử Khí tiếp theo

xuất hiện, ngô cũng trợ nhữ tranh đoạt, nhữ thấy thế nào?" Long Vương nói xong, Nguyên Phượng tú mi vi vi nhướn lên, tùy tức truyền âm nói: "Vậy còn Thủy Kỳ Lân thì sao, chẳng lẽ hắn không cần Hồng Mông Tử Khí?

Còn nữa, sau khi nhữ đẳng chứng đạo Hỗn Nguyên, nếu ra tay với Phượng tộc ngô thì phải làm sao?" Nguyên Phượng vừa dứt lời, Thủy Kỳ Lân đạm đạm cười một tiếng, truyền âm nói: "Ngô đẳng tam tộc tích nhật đỉnh lập trong Hồng Hoang, nguyên bản hòa mục vô cùng, chưa từng phát sinh tranh đấu, nếu không phải bị người thiêu dệt, cũng sẽ không phát sinh Vô Lượng Lượng Kiếp cuối cùng kia.

Như hôm nay nếu Long Vương chứng đạo Hỗn Nguyên, hắn có khả năng sẽ ra tay với Phượng tộc sao?" "Nếu Long Vương đem nhữ Nguyên Phượng và ngô Thủy Kỳ Lân đều diệt sát, giữa thiên địa mang mang này, Long Vương chẳng lẽ sẽ cùng đám hậu bối như ngô đẳng năm đó uống rượu luận đạo hay sao?" "Về phần ngô, ngô không tham dự chuyện thánh vị.

Như hôm nay trong Hồng Hoang, Tiệt giáo, Xiển giáo, Tây Phương giáo chém giết không ngừng, lại thêm một trận Vô Lượng Lượng Kiếp sắp sửa giáng lâm, ngô không muốn tham dự vào trong đó nữa." Thủy Kỳ Lân truyền âm rơi vào tai Nguyên Phượng, ánh mắt nàng vi vi thiểm thước.

Trong lòng, vạn thiên tư tự không ngừng lưu chuyển.

Xiển giáo, Tây Phương giáo, Nhân giáo, Tiệt giáo, tứ giáo đã đến tình thế như nước với lửa rồi.

Nữ Oa, Thông Thiên tự phế thánh vị, trong Tiệt giáo, tân tấn Vân Tiêu Thánh Nhân chiến lực tuyệt luân.

Xiển giáo, Tây Phương giáo và Nhân giáo liên thủ, tọa ủng Thiên Đạo Tứ Thánh.

Bởi vậy, giữa song phương tất nhiên sẽ phát sinh một trận đại chiến.

Nếu nàng và Long Vương đều chứng đạo Hỗn Nguyên, tại trận Huyền Môn lượng kiếp này cũng có tự vệ chi lực, cũng có thực lực để không phải tham dự vào trong đó.

Dù sao nàng và Long Vương, Thủy Kỳ Lân cũng là chỗ quen biết cũ.

Nhưng nếu nàng và Long Vương chỉ có một người chứng đạo Hỗn Nguyên, trong trận Huyền Môn lượng kiếp này, e rằng sẽ bị áp lực từ Xiển giáo hoặc Tiệt giáo ép buộc tham ngộ, một khi bị cuốn vào, e rằng Phượng tộc sẽ gặp tai ương diệt đỉnh một lần nữa.

Thiên Đạo Tứ Thánh và Vân Tiêu đều không phải hạng người thiện lương.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Nguyên Phượng lưu chuyển, đạm đạm cười một tiếng.

Tùy tức, ánh mắt nàng nhìn về phía vô số chư thiên đại năng, chậm rãi mở miệng nói: "Nguyên Phượng ngô, nguyện trợ Long Vương đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo Hỗn Nguyên!" Theo lời Nguyên Phượng rơi xuống, thiên địa trong khoảnh khắc này tịch tĩnh lại.

Trên Đông Hải, vô số tiên thiên đại năng phân phân sắc mặt biến đổi!

Kết quả tồi tệ nhất đã xuất hiện.

Tam đại cự đầu liên thủ, ai còn có thể tranh cướp đạo Hồng Mông Tử Khí kia?

Đương tức, liền có cường giả xé rách không gian, rời khỏi nơi này.

Trong Tử Tiêu Cung, từng đạo hỗn nguyên khí tức mãnh nhiên bạo phát, sắc mặt Hồng Quân lập tức âm trầm xuống.

Tam tộc liên thủ rồi?

Chẳng phải một trận Vô Lượng Lượng Kiếp mà hắn sách hoạch đã thất bại rồi sao?

Tùy tức, giữa sự lưu chuyển của vô tận hỗn độn khí tức, Hồng Quân hách nhiên biến mất tại chỗ, hướng về phía Đông Hải lao đi!

Trên hư không Đông Hải, sắc mặt Tứ Thánh cũng nháy mắt biến đổi.

Tam đại cự đầu liên thủ, đại chiến trên Đông Hải há chẳng phải triệt để kết thúc rồi?

Những tiên thiên đại năng kia, liệu có liên thủ đối kháng tam đại cự đầu không?

Phía dưới, Long Vương nhìn về phía vô tận chư thiên đại năng, đạm đạm mở miệng nói: "Ngô đẳng tam tộc liên thủ, Hồng Mông Tử Khí quy thuộc về ngô, nhữ đẳng có ý kiến gì không?" "Nếu có ý kiến, cứ việc cùng tam tộc ngô đẳng khai chiến!

Nếu không có ý kiến, liền thỉnh rời đi!" Long Vương trực tiếp hạ lệnh trục khách!

Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng: Hồng Mông Tử Khí là của ta, ai dám ra tay tranh cướp với ta, vậy thì chuẩn bị đối mặt với sự đả áp điên cuồng của tam tộc đi! "Ngô rút lui, không tham ngộ tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí nữa!" Phía sau Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, một vị tiên thiên đại năng chậm rãi mở miệng nói.

Tùy tức xé rách hư không, rời khỏi Đông Hải. "Ngô cũng rút khỏi trận tranh đấu này." Ngay sau đó, lại có một tôn tiên thiên đại năng rời đi. "Haizz, cũng được, ngô cũng rời đi thôi." Lại một gã tiên thiên đại

năng xé rách hư không, rời khỏi Đông Hải, phản hồi đạo tràng của mình.

Thấy một màn này, rất nhiều tiên thiên đại năng phân phân lắc đầu, rời khỏi Đông Hải.

Không có ai muốn cùng tam đại tộc quần chém giết.

Chẳng lẽ muốn đi nộp mạng sao?

Nhìn thấy đông đảo tiên thiên đại năng phân phân rời khỏi Đông Hải, bọn người Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Chúc Cửu Âm đều thầm than một tiếng.

Quả nhiên giống như bọn hắn suy nghĩ trước đó.

Chư thiên đại năng trong Hồng Hoang đều vì muốn thủ đắc Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nhân tâm vốn không đồng, lúc này tam tộc liên hợp, bọn hắn lại làm sao có thể liên hợp được chứ. "Ngô cũng đi." Hồi lâu sau, Minh Hà than thở một tiếng, thao thiên huyết hải sau lưng thu liễm, chuẩn bị rời đi.

Chúc Cửu Âm, Xi Vưu, Trấn Nguyên Tử cũng tùy tức chuẩn bị phá khai hư không, xoay người rời đi.

Long Vương nhìn thấy một màn này, lập tức lộ ra một tia tiếu ý.

Thân thể khôi ngô vào giờ khắc này kích động.

Thánh Nhân a, Long Vương hắn cũng sắp thành Thánh rồi!

Khí tức trên người Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng cũng chậm rãi thu liễm, chăm chú nhìn đạo Hồng Mông Tử Khí giữa thiên địa kia.

Ngay lập tức, Long Vương liền có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Giống như loại sinh linh tồn tại từ viễn cổ đến hiện tại, trải qua

vô tận tuế nguyệt, đối với sự lĩnh ngộ Đại Đạo hầu như đã viên mãn, tự thân tích lũy cũng cực kỳ phong hậu.

Cho nên, chỉ cần Long Vương dung hợp một đạo Hồng Mông Tử Khí, tất nhiên có thể thành Thánh.

Tùy tức, Long Vương chậm rãi thò ra bàn tay to lớn, chộp lấy đạo Hồng Mông Tử Khí giữa thiên địa. "Ngô Long Vương, hôm nay liền chứng đạo Hỗn Nguyên!" Trong tay nắm chặt một luồng Hồng Mông Tử Khí, trong lòng Long Vương kích động vô cùng, cười lớn ra tiếng.

Thanh âm của hắn lúc này cũng vang vọng toàn bộ Hồng Hoang.

Trong hư không, ánh mắt Côn Bằng vi vi thiểm thước, lẩm bẩm tự ngữ: "Xem ra tựa hồ cũng không cần ngô ra tay rồi a?" Nói xong, Côn Bằng tùy tức xé rách không gian, chuẩn bị phản hồi nhà của Chu Thanh.

Cùng lúc đó.

Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh sau khi nghe tin tức Long Vương tức tương thành Thánh, phân phân trong lòng chấn động!

Trận đại chiến trên Đông Hải đã triệt để kết thúc rồi sao?

Xem ra, cuối cùng Long Vương muốn chứng đạo Hỗn Nguyên.

Thiên địa gian sắp lần nữa xuất hiện một tôn Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Long tộc cũng sẽ bởi vì Long Vương chứng đạo Hỗn Nguyên mà lần nữa đại hưng. "Ngô đẳng có nên ra tay hay không?" Trong hư không, Nguyên Thủy sắc mặt trầm xuống, mở miệng nói.

Hắn không thể để cho lũ súc sinh thấp sinh noãn hóa, mang lông đội sừng chứng đạo Hỗn Nguyên được.

Chương 91

Hắn đối với Long tộc có sự chán ghét cực sâu. "Đợi đã." Lão Tử nghe vậy, chậm rãi mở miệng nói.

Đạo Tổ bên kia biết tình huống nơi này, tất nhiên sẽ đuổi tới.

Chính khi Long Vương sắp sửa dung hợp một luồng Hồng Mông Tử Khí trong tay, chuẩn bị chứng đạo Hỗn Nguyên, đột nhiên, Thiên Đạo mãnh nhiên rung lên.

Ngay sau đó, trong hư không hạo hãn, một luồng khí tức khủng bố nháy mắt hiện ra, ức vạn vạn đạo quang trụ thôi xán hoành không, nhất thời gian thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, các loại dị tượng phân phân xuất hiện, đồng thời nương theo Đại Đạo Pháp Tắc, hách nhiên xuất hiện trên bầu trời Đông Hải! "Long Vương, nhân quả Long Hán lượng kiếp năm đó nhữ đã trả xong chưa mà đòi chứng đạo Hỗn Nguyên?" Thân ảnh Hồng Quân hách nhiên xuất hiện trên Đông Hải.

Tùy tức, khí tức Hỗn Nguyên hạo hãn bạo phát, Đại Đạo Pháp Tắc khủng bố điên cuồng tứ ý trong toàn bộ thiên địa, nháy mắt hướng về phía Long Vương tịch quyển tới.

Ngay sau đó, luồng Hồng Mông Tử Khí đang chuẩn bị được Long Vương dung hợp liền thoát khỏi tay Long Vương, lần nữa ngạo nghễ đứng giữa thiên địa! "!!!" Long Vương cảm nhận Hồng Mông Tử Khí bị đoạt đi, sắc mặt lập tức biến đổi.

Khi nhìn thấy Hồng Quân xuất hiện, sắc mặt mãnh nhiên trầm xuống.

Hồng Quân là không muốn để hắn chứng đạo Hỗn Nguyên sao?

Bên cạnh, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng cũng đồng thời sắc mặt

biến đổi, phân phân nhìn về phía Hồng Quân.

Hồng Quân có ý gì?

Không phải nói Hồng Mông Tử Khí, người có tài thì được sao?

Vì sao Long Vương đạt được Hồng Mông Tử Khí rồi, cuối cùng lại bị Hồng Quân đoạt trở về? "Hồng Mông Tử Khí, người có tài thì được, vì sao Đạo Tổ lại thu hồi đạo Hồng Mông Tử Khí này?" Long Vương nhìn về phía Hồng Quân, đạm đạm mở miệng nói.

Có thể gọi Hồng Quân một tiếng Đạo Tổ là hắn đã nể mặt Hồng Quân lắm rồi, nếu không phải đánh không lại Hồng Quân, e rằng lúc này hắn đã nhịn không được mà ra tay. "Nhân quả Long Hán lượng kiếp chưa từng trả hết, nhữ hà đức hà năng mà có cái uy chứng đạo Hỗn Nguyên?" Hồng Quân đạm đạm mở miệng nói.

Tùy tức, Hỗn Nguyên Pháp Tắc hạo hãn lần nữa bạo phát, trực tiếp trấn áp ba tôn viễn cổ cự đầu Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân!

Theo vô tận Hỗn Nguyên khí tức trên người Hồng Quân điên cuồng trấn áp xuống Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, pháp tắc khủng bố thao thiên lập tức chấn động toàn bộ Hồng Hoang!

Trong lúc nhất thời, trên người Hồng Quân, các loại dị tượng phân phân xuất hiện: Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, long phượng cộng vũ, kỳ lân hiện thế, tinh hà lưu chuyển, thời không phá toái, tiên thần khấu bái...

Các loại dị tượng khủng bố hiện ra trong thiên địa mang mang, khiến ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang lúc này mãnh nhiên trong lòng run lên!

Thánh Nhân, là tồn tại mạnh nhất giữa thiên địa Hồng Hoang!

Cho dù Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đều là bá chủ

cổ lão thời kỳ thái cổ Hồng Hoang, uy chấn thiên địa, nhưng giờ khắc này đối mặt với Thánh Nhân cũng hiển nhiên trở nên bất kham nhất kích như vậy!

Lúc này, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân phân phân cảm giác linh hồn trong khoảnh khắc này run rẩy, thần hồn phảng phất đang dần dần đi về hướng tịch diệt!

Chuẩn Thánh pháp tắc hạo hãn trên người bọn hắn lúc này không có bất kỳ cơ hội nào để thích phóng!

Trực tiếp bị Hỗn Nguyên khí tức quanh người Hồng Quân sinh sinh áp chế!

Thánh Nhân chi lực, khủng bố thao thiên!

Theo việc Hồng Quân hách nhiên xuất hiện trên Hồng Hoang, trấn áp tam đại cự đầu, vô số tiên thiên đại năng trên Đông Hải lúc này phân phân tâm thần khựng lại!

Ngay cả những tiên thiên đại năng đang chuẩn bị rời đi, ánh mắt cũng phân phân thiểm thước.

Tùy tức, bọn hắn nhìn về phía Hồng Quân và tam đại cự đầu đang bị trấn áp.

Xi Vưu, Chúc Cửu Âm, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Hạo Thiên... các đại năng lúc này trong lòng vạn thiên tư tự không ngừng lưu chuyển.

Đạo Tổ ra tay trấn áp tam đại cự đầu, đồng thời ngăn cản Long Vương thành Thánh!

Điều này há chẳng phải ý vị rằng tiếp theo bọn hắn lại có cơ hội đoạt được Hồng Mông Tử Khí?

Nguyên bản vì áp lực tam tộc mà bất đắc dĩ phải rời khỏi Đông

Hải, rất nhiều tiên thiên đại năng lúc này trong ánh mắt cũng phân phân lộ ra sắc mặt hy vọng, xoay chuyển thân hình, xé rách hư không, gấp rút quay trở lại trên Đông Hải.

Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh thấy một màn trên Đông Hải, cũng phân phân trong lòng hãi nhiên vô cùng.

Chẳng lẽ cuối cùng không phải Long Vương thành Thánh?

Cuối cùng vì Hồng Mông Tử Khí, chư thiên đại năng sẽ lại đánh một trận?

Ức vạn vạn sinh linh, vô số tiên thiên đại năng trên Đông Hải phân phân đem ánh mắt nhìn về phía tam đại cự đầu bị trấn áp và Hồng Quân.

Lúc này, cảm nhận Hỗn Nguyên Pháp Tắc vô cùng trên người đang hung hăng áp chế mình, đồng khổng Long Vương lập tức đỏ ngầu.

Trong lòng càng uất ức vô cùng!

Ngay lập tức hắn sắp chứng đạo Hỗn Nguyên, trở thành Thánh Nhân, Hồng Quân cư nhiên ra tay ngăn cản!

Nhân quả Long Hán đại kiếp?

Hắn đã suất lĩnh Long tộc rút khỏi Hồng Hoang, ẩn cư trong Đông Hải, đem đại lục Hồng Hoang to lớn nhường lại cho các tộc quần khác.

Chẳng lẽ nhân quả còn chưa trả hết sao?

Hồng Quân hiện tại lại lấy chuyện nợ cũ năm xưa ra, muốn dùng chuyện này ngăn cản hắn thành Thánh!

Cái này không khỏi có chút làm bộ làm tịch rồi?

Tùy tức, Long Vương nhìn về phía Hồng Quân, thanh âm hàn lãnh

nói: "Đạo Tổ, Long tộc ngô đã triệt để ẩn cư sâu trong Đông Hải, ức vạn vạn tuế nguyệt qua đi chưa từng xuất thế, đem Hồng Hoang nhường lại cho các tộc quần khác phồn diễn sinh sống.

Ngô cũng chưa từng để cho đệ tử Long tộc tùy ý đi ra tranh đoạt những cơ duyên trong Hồng Hoang, chẳng lẽ nhân quả này còn chưa từng trả hết sao?" Long Vương vừa dứt lời, bên cạnh Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân cũng phân phân trong lòng lửa giận thiêu đốt.

Năm đó tam tộc vốn cũng không đấu tranh đến mức ngươi chết ta sống, vốn là bình an vô sự.

Cuối cùng hình thành Long Hán đại kiếp, chẳng phải là do Hồng Quân và La Hầu âm thầm tính kế sao?

Vì trả món nhân quả vô tận kia, tam tộc triệt để ẩn lui Hồng Hoang, không còn xuất thế, đem đại địa Hồng Hoang hạo hãn nhường cho vạn tộc sinh tồn.

Ức vạn vạn tuế nguyệt qua đi, chứng kiến thiên hạ vạn tộc quật khởi, chứng kiến Vu chưởng Địa, Yêu chưởng Thiên huy hoàng!

Cũng chứng kiến cuối cùng Tứ Giáo xuất thế, Nhân tộc đại hưng!

Tâm tình tam tộc làm sao chịu nổi?

Phải biết rằng, đại lục Hồng Hoang vốn là địa bàn của bọn hắn, thế mà cuối cùng vì bị người tính kế, bất đắc dĩ phải ẩn lui ra ngoài Hồng Hoang.

Vô tận tuế nguyệt qua đi, tọa quan vô số tộc quần quật khởi, tam tộc chưa từng có bất kỳ một tộc nào xuất thế.

Đây chẳng phải là trả nhân quả năm đó sao?

Hiện tại cự ly Long Hán đại kiếp năm đó đã qua đi không biết bao nhiêu cái hội nguyên, Hồng Quân lại nắm chặt chuyện này không

buông!

Chẳng lẽ Hồng Quân thật sự coi tam tộc bọn hắn là dễ bắt nạt hay sao?

Trong lòng Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, lửa giận không ngừng thiêu đốt, phân phân nhìn về phía Hồng Quân!

Bên kia, Hồng Quân nhìn xuống tam tộc cự đầu đang bị triệt để trấn áp phía dưới, mặt không biểu tình, tịnh không để ý tới.

Tùy tức, Hồng Quân nhìn về phía chư thiên đại năng trên Đông Hải, đạm đạm mở miệng nói: "Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân chưa trả hết nhân quả Long Hán lượng kiếp năm đó, cho nên không thể đoạt thủ Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Mông Tử Khí, người có tài thì được, nhữ đẳng đều có thể tận lực đi tranh đoạt." Lời Hồng Quân rơi xuống, hắn đem luồng Hồng Mông Tử Khí kia đặt ở trên Đông Hải, giữa thiên địa.

Như hôm nay, hắn trấn áp tam tộc cự đầu, chỉ cần đại năng trong Hồng Hoang tiếp tục chiến đấu, vậy thì dư ba giao chiến sau đó có khả năng sẽ đem toàn bộ Hồng Hoang đánh nát.

Như vậy, kế hoạch của hắn sẽ không thất bại.

Về phần Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc... dư nghiệt Long Hán đại kiếp năm đó, lưu lại giữa thiên địa cũng không có tác dụng, có thể đem tam tộc triệt để xóa bỏ.

Theo lời Hồng Quân rơi xuống.

Trên Đông Hải, ánh mắt vô số tiên thiên đại năng lập tức sáng lên.

Từng đạo Chuẩn Thánh pháp tắc khủng bố lần nữa thăng đẳng!

Quả nhiên giống như bọn hắn tưởng tượng, Đạo Tổ không cho Long Vương thành Thánh, vậy thì bọn hắn lần nữa sở hữu cơ hội

tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí!

Nói thực, Hồng Mông Tử Khí, Thiên Đạo thánh vị, ai mà không muốn?

Chứng đạo Thánh Nhân, liền có thể siêu thoát thiên địa, vĩnh hằng duy nhất, bất tử bất diệt, không vào lục đạo luân hồi, một ý niệm có thể biết thiên địa hướng đi, một ý niệm cũng có thể điên đảo chúng sinh vận mệnh.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, không ít tiên thiên đại năng biết một số tin tức ẩn bí đều hiểu rõ chỗ tốt lớn nhất sau khi trở thành Thánh Nhân: Hồng Hoang Thiên Đạo bất diệt, Thiên Đạo Thánh Nhân bất tử!

Chỉ cần Hồng Hoang to lớn này tồn tại một ngày, Thiên Đạo Thánh Nhân không có khả năng sẽ tử vong!

Nếu không, năm đó đệ tử Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt giáo - vị tân tấn Vân Tiêu Thánh Nhân kia liên tục đánh nổ đầu lâu Chuẩn Đề hai lần, vì sao Chuẩn Đề vẫn y nguyên không chết?

Phải biết rằng, chiến lực Vân Tiêu đã siêu việt Chuẩn Đề, hoàn toàn có thể đem Chuẩn Đề sinh sinh diệt sát.

Nguyên nhân Chuẩn Đề cuối cùng không chết chính là vì Thiên Đạo Thánh Nhân nguyên thần bảng định Thiên Đạo, Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử!

Cho nên, Thiên Đạo thánh vị, không có một ai là không muốn.

Cùng lúc đó, vô số sinh linh trong Hồng Hoang cũng phân phân nhìn về phía Đông Hải, trong lòng thấp thỏm bất an, sinh sợ trận chiến đấu tiếp theo sẽ đem Hồng Hoang đánh nát. "Xem ra cần một trận chém giết a." Đa Bảo sắc mặt ngưng trọng mở miệng nói.

Thái cổ tam đại cự đầu tuy rằng không thể tham gia trận đại chiến

tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí này, nhưng trên Đông Hải có vô số tiên thiên đại năng đối với Hồng Mông Tử Khí tình thế bắt buộc.

Chương 92

Chúc Cửu Âm, Xi Vưu, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà... từng vị tồn tại khủng bố đều không phải hạng người thiện lương.

Một khi bạo phát đại chiến, Đông Hải sẽ lần nữa long trời lở đất. "Tiếc cho Long tộc thủy tổ Long Vương ta, chưa từng đắc được Hỗn Nguyên chi vị." Sau lưng Đa Bảo, một gã tiểu sư đệ Tiệt giáo mở miệng nói.

Hắn tuy là đệ tử Tiệt giáo, nhưng đồng dạng cũng là đệ tử Long tộc.

Tiệt giáo hữu giáo vô loại, thu đệ tử chưa từng xem chủng tộc và căn nguyên, cho nên hắn mới lựa chọn bái nhập Tiệt giáo.

Khi nhìn thấy thủy tổ Long Vương chưa thể chứng đạo Hỗn Nguyên, hắn cũng không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

Nếu thủy tổ Long Vương chứng đạo Hỗn Nguyên thì tốt biết bao, vậy thì hoặc giả Long tộc có thể cùng Tiệt giáo Vân Tiêu sư tỷ liên hợp, cộng đồng đối mặt với tam giáo tứ thánh kia. "Hoặc giả tam tộc cự đầu chưa chắc đã từ bỏ Hồng Mông Tử Khí." Triệu Công Minh ánh mắt thiểm thước, chăm chú nhìn Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đang bị trấn áp.

Ẩn ước gian hắn có thể cảm nhận được, khí thế khủng bố trên người tam đại thủy tổ đang uấn nhưỡng, tích súc đến một trình độ nhất định, phảng phất muốn tùy thời bạo phát ra.

Tam đại cự đầu, muốn thoát khỏi sự trấn áp của Đạo Tổ Hồng Quân sao?

Bên kia, trong Xiển giáo.

Xích Tinh Tử, Quảng Thành Tử, Nam Cực Tiên Ông cùng các đời đệ tử thứ hai của Xiển giáo phân phân lộ ra tiếu ý.

Giết đi, tiếp tục giết đi.

Bất quản giết thế nào, vị trí Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng không tới lượt các ngươi. "Hồng Quân, nhữ khinh người quá đáng!!!" Chính khi vô số tiên thiên đại năng trên Đông Hải đang xuẩn xuẩn dục động, chuẩn bị ra tay tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, Long Vương mãnh nhiên nộ hống một tiếng, từ trong thân hình khôi ngô bạo phát ra khí tức khủng bố.

Giờ khắc này, hạt châu lưu chuyển khí tức hỗn độn không ngừng xoay chuyển trước mặt hắn, trong đó có trận trận long ngâm vang vọng, khiến hư không, hỗn độn, càn khôn, âm dương lúc này rối loạn, phảng phất sắp sửa sụp đổ!

Tại khoảnh khắc này, Long Vương quả đoán tế xuất Long Vương Châu, thoát khỏi sự áp bách của Hồng Quân! "Long Vương, ngô đẳng tam tộc bị nhữ tích nhật tính kế, hôm nay lại muốn trượng vào Thánh Nhân chi lực ức hiếp tam tộc ngô, ngô đẳng hà từng chịu qua đại nhục như thế?" Nguyên Phượng lúc này cũng mãnh nhiên tránh thoát khỏi sự trói buộc của Hồng Quân, thao thiên thần diễm trong tay không ngừng xoay chuyển, phảng phất muốn dung hóa cả một phiến thiên địa càn khôn! "Haizz, Hồng Quân, năm đó nhữ thả ra Hồng Mông Tử Khí, nói Tử Khí người có tài thì được.

Hiện tại Long Vương đắc được Hồng Mông Tử Khí, nhữ lại lâm thời phản hối.

Nhữ, xác thực có chút quá đáng rồi." Thủy Kỳ Lân thở dài một tiếng, mở miệng nói.

Lúc này, hắn lựa chọn đứng ra.

Khi đứng ra một khắc này, hắn đã hiểu rõ kết cục: Bị Hồng Quân diệt sát.

Thủy Kỳ Lân, Long Vương, Nguyên Phượng đã dám đứng ra thì đã hiểu rõ kết quả sau khi đứng ra.

Tam tôn cự đầu đã đứng vững tại cảnh giới Hỗn Nguyên vô tận tuế nguyệt, nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng địch lại Hồng Quân đã dung hợp Thiên Đạo.

Nhưng, tức sử bị diệt sát, hôm nay cũng không thể chịu nỗi nhục lớn này!

Tam đại cự đầu đều là tiên thiên sinh linh trong Hồng Hoang, Hồng Quân - một tên dư nghiệt Hỗn Độn Ma Thần lại đối với bọn hắn chỉ tay năm ngón, chưởng khống sinh tử của ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang!

Chính là Hồng Quân khiến cho tam tộc từ chỗ nước sông không phạm nước giếng, biến thành sinh tử chi chiến cuối cùng, bạo phát Vô Lượng Lượng Kiếp, khiến tam tộc tử thương thảm trọng!

Một tên dư nghiệt Hỗn Độn Ma Thần năm đó, có tài đức gì mà chưởng khống sinh tử của những tiên thiên đại năng bản thổ Hồng Hoang này? "Nhữ đẳng muốn chết sao?" Hồng Quân nhìn về phía Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, đạm đạm mở miệng nói.

Đối với một màn này, hắn tịnh không cảm giác ngoài ý muốn.

Đã ba con sâu kiến muốn phản kháng, vậy thì cũng có lý do mạt sát rồi.

Lời Hồng Quân rơi xuống.

Long Vương đang lưu chuyển khí tức khủng bố thao thiên nhìn về phía Hồng Quân, cười lớn một tiếng, mở miệng nói: "Chết?

Ngô đẳng đã lựa chọn thoát khỏi nhữ trấn áp, thì không nghĩ tới việc còn sống sót!" "Hồng Quân, nhữ là một tên dư nghiệt Hỗn Độn Ma Thần, năm đó vì muốn chưởng khống toàn bộ Hồng Hoang, tính kế Thời Thần, Càn Khôn, Âm Dương các lão tổ, diệt sát La Hầu, tịnh ám trung giúp đỡ La Hầu thiêu dệt tam tộc ngô đẳng đại chiến, cuối cùng mấy vị lão tổ và La Hầu vẫn lạc, tam đại tộc quần ngô đẳng ẩn lui Hồng Hoang, ngươi Hồng Quân tắc một mình chưởng khống Hồng Hoang, dung hợp Thiên Đạo!" "Bất đắc dĩ phải nói, Hồng Quân nhữ thật sự hảo tính kế, không hổ là Đạo Tổ Hồng Quân chưởng khống ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, coi vạn vật như quân cờ!" "Nhữ hôm nay đem Hồng Mông Tử Khí đặt ở Đông Hải, chẳng phải là muốn châm ngòi cho toàn bộ sinh linh tiên thiên Hồng Hoang xuất thế, phát động Vô Lượng Lượng Kiếp, đánh nát Hồng Hoang, giúp nhữ thoát khỏi Hồng Hoang Thiên Đạo hay sao?

Hồng Quân, chẳng lẽ nhữ cho rằng mấy cái trò vặt này của nhữ, người đời thật sự không biết hay sao?" Theo lời Long Vương rơi xuống, ánh mắt Hồng Quân đẩu nhiên lạnh lẽo!

Sắc mặt nguyên bản bình tĩnh như nước cũng trong nháy mắt âm trầm xuống!

Không sai.

Long Vương đã sớm nhìn thấu căn do của từng kiện sự tình hắn sách hoạch từ vạn cổ tới nay!

Hơn nữa còn ngay trước mặt ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang đem hết thảy sự tình hắn làm nói ra!

Lập tức, trong lòng Hồng Quân vô cùng vô tận lửa giận lưu chuyển, thao thiên hỗn độn khí tức bạo phát, muốn trực tiếp trấn áp Long Vương!

Tại một nháy mắt này.

Chúc Cửu Âm thuấn gian đi tới trước mặt Long Vương. "Đạo Tổ, những gì Long Vương nói đều là thật sao?

Mạc phi, Vu Yêu lượng kiếp năm đó, cũng là một trận lượng kiếp do Đạo Tổ thiết hạ vì muốn thoát khỏi Thiên Đạo?" Theo lời Chúc Cửu Âm rơi xuống, sắc mặt Hồng Quân càng thêm khó coi.

Ba động Vô Thượng Hỗn Nguyên Pháp Tắc nguyên bản định ra tay cũng dừng lại trong giây lát.

Nếu hắn ra tay diệt sát Long Vương, Chúc Cửu Âm, vậy thì ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang há chẳng phải sẽ cho rằng vị Đạo Tổ này chột dạ rồi sao?

Thấy Hồng Quân không lập tức trả lời, tâm thần Chúc Cửu Âm mãnh nhiên run lên.

Hắn hiểu rồi, hết thảy đều hiểu rồi.

Thảo nào Vu Yêu lượng kiếp năm đó cuối cùng lại thảm liệt như thế.

Vu chưởng Địa, Yêu chưởng Thiên, song phương vốn là một bức tranh hòa hài.

Cuối cùng các loại xung đột bạo phát, đến cực kỳ đột nhiên.

Bao gồm việc Chúc Dung và Cộng Công đại chiến, cuối cùng Cộng Công nộ xúc Bất Chu Sơn.

Còn có Hậu Thổ tại thời khắc quan trọng của Vu Yêu lượng kiếp lại lựa chọn thân hóa luân hồi, trở thành Địa Phủ Bình Tâm Chuẩn Thánh.

Hết thảy sau lưng đều phảng phất có một bàn tay to lớn vô hình đang dần dần thôi động!

Bàn tay vô hình này không những khiến Vu Yêu lưỡng tộc như

nước với lửa, còn đang không ngừng suy yếu sức mạnh Vu tộc, tranh thủ để thực lực Vu Yêu lưỡng tộc cân bằng!

Nếu không suy yếu sức mạnh Vu tộc, lấy sức mạnh Thập Nhị Tổ Vu tuyệt đối có thể đem Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất - hai con chim tạp lông kia bạo chùy!

Như vậy, Vu Yêu lượng kiếp cuối cùng cũng sẽ không phát sinh.

Hồng Quân cuối cùng cũng vô pháp nhân cơ hội này thoát khỏi Hồng Hoang Thiên Đạo.

Chỉ có đem sức mạnh Vu tộc suy yếu đến trình độ ngang bằng Yêu tộc, như vậy song phương mới có thể thế quân lực địch, tại Hồng Hoang to lớn này phát sinh một trận đại chiến khủng bố nhất!

Năm đó Vu Yêu lượng kiếp một trận chiến, không chỉ suýt chút nữa đánh nát Hồng Hoang, giúp Hồng Quân thoát khỏi Thiên Đạo, càng để cho đạo đồng của Hồng Quân là Hạo Thiên trở thành Thiên Đình chi chủ.

Hồng Hoang to lớn cũng trở thành thiên hạ của Tam Giáo.

Nhân tộc triệt để trở thành chủ nhân Hồng Hoang.

Không hổ là Hồng Quân Đạo Tổ, tầng tầng tính kế, quả nhiên thâm sâu! "Đạo Tổ, nhữ, nói đi." Hồi lâu sau, Chúc Cửu Âm đạm đạm mở miệng nói.

Tuy rằng thanh âm bình đạm, nhưng lúc này đồng khổng hắn đỏ ngầu!

Nếu không có Hồng Quân tầng tầng tính kế, những huynh đệ tỷ muội kia của hắn hà chí ư cuối cùng từng người từng người tự bạo mà chết trong Vu Yêu đại chiến?

Hậu Thổ muội muội lại hà tất thân hóa luân hồi, vô pháp rời khỏi

Địa Phủ kia?

Hết thảy đều do kẻ đạo mạo ngạn nhiên trước mắt, tên dư nghiệt Hỗn Độn Ma Thần năm đó - Hồng Quân gây ra!

Hồng Hoang to lớn này, thân là Thập Nhị Tổ Vu do tinh huyết Bàn Cổ biến thành còn không dám tự xưng chủ nhân.

Tên Hỗn Độn Ma Thần Hồng Quân trước mắt này, lại có tài đức gì mà chưởng khống Hồng Hoang?

Theo lời Long Vương, Chúc Cửu Âm vang vọng giữa thiên địa, ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang lập tức chấn động!

Đạo Ma chi chiến, Long Hán lượng kiếp, Vu Yêu lượng kiếp... hết thảy mọi thứ đều là âm mưu của Đạo Tổ Hồng Quân?

Nặc đại Hồng Hoang, lúc này triệt để tịch tĩnh.

Trong lòng ức vạn vạn sinh linh chấn động không thôi.

Những lời nói của Long Vương và Chúc Cửu Âm vẫn cứ quanh quẩn không dứt trong não hải bọn họ.

Năm đó Long Hán lượng kiếp, đại đa số sinh linh trong Hồng Hoang cũng biết được một chút nội tình.

Ma Tổ La Hầu châm ngòi Long Hán tam tộc nội đấu, quấy nhiễu Hồng Hoang, tạo ra cục diện hỗn loạn, đối mặt với Hồng Quân, Càn Khôn, Thời Thần cùng các lão tổ khác.

Nhưng, điều khiến ức vạn vạn sinh linh không ngờ tới, là trong đó cư nhiên lại có mưu kế của Hồng Quân.

Khi thanh âm của Long Vương cùng Chúc Cửu Âm lần lượt vang vọng trong lòng chúng sinh, toàn bộ Hồng Hoang, tất cả nhân quả sự kiện từ vạn cổ đến nay đều hiển lộ ra.

Đạo Tổ Hồng Quân.

Một kẻ chúa tể đứng sau màn, giống hệt như La Hầu, lên kế hoạch châm ngòi Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc nội đấu, khiến tam tộc chém giết lẫn nhau, cuối cùng phải nhao nhao ẩn lui khỏi Hồng Hoang đại lục.

Chương 93

Sau khi mất đi ba vị cự đầu, Hồng Quân lại liên hợp với Thời Thần, Càn Khôn, Âm Dương các lão tổ tru sát đối thủ lớn nhất là La Hầu.

Trong trận Tiên Ma chi chiến đó, chỉ có một mình Hồng Quân sống sót.

Hồng Quân, cuối cùng không nghi ngờ gì chính là kẻ thắng làm vua, tại thời đại Thái Cổ nơi Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Thời Thần, Âm Dương, Càn Khôn, La Hầu cùng đông đảo vô thượng cường giả tung hoành, hắn đã trổ hết tài năng, dung hợp Thiên Đạo.

Cuối cùng trở thành Đạo Tổ chí cao vô thượng, lăng giá trên Thiên Đạo Lục Thánh và ức vạn vạn sinh linh.

Ngay sau đó, Đạo Tổ Hồng Quân sau khi dung hợp Thiên Đạo, lại không thỏa mãn với cảnh giới hiện tại, hoặc là muốn thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, liền châm ngòi Vu Yêu nhị tộc, để hai bá chủ thiên địa này lần nữa phát sinh đại chiến.

Cuối cùng tuy rằng Hồng Hoang không bị đánh nát, nhưng chủ nhân thiên địa lại đổi thành Nhân tộc dễ khống chế hơn, Thiên Đình thì đổi thành đạo đồng Hạo Thiên bên cạnh Hồng Quân cai quản.

Hơn nữa, sau khi Nhân tộc trở thành chủ nhân Hồng Hoang, Thánh nhân dưới trướng Hồng Quân nhao nhao lập giáo, toàn bộ Hồng Hoang bị Huyền Môn chưởng khống, không còn bị Vu Yêu nhị tộc nắm giữ.

Phong Thần lượng kiếp sắp diễn ra, cũng là Hồng Quân vì muốn đánh nát Hồng Hoang, nên bố hạ thêm một trận vô lượng lượng kiếp

nữa.

Còn có Hồng Mông Tử Khí trên Đông Hải.

Tại sao Hồng Quân không trực tiếp chọn một vị tiên thiên đại năng, ban cho Hồng Mông Tử Khí, mà lại thả ở trên Đông Hải, mặc cho toàn bộ chư thiên đại năng Hồng Hoang tranh đoạt?

Hết thảy, đều là vì muốn đánh nát Hồng Hoang, để Hồng Quân thoát khỏi Thiên Đạo.

Đồng thời, nếu không đánh nát được Hồng Hoang, thì càng nhiều tiên thiên đại năng vẫn lạc, địa vị của Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo cùng các đệ tử dưới trướng Hồng Quân tại Hồng Hoang cũng sẽ càng thêm vững chắc.

Khi ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang tập hợp tất cả sự kiện từ vạn cổ lại với nhau, lập tức nhao nhao hít sâu một hơi khí lạnh!

Thánh nhân sao?

Lấy chúng sinh làm quân cờ, tính kế cả Hồng Hoang!

Nếu không phải hôm nay Long Vương và Chúc Cửu Âm nói ra những lời này trên Đông Hải, thì ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang lúc này cũng không biết nguyên nhân gốc rễ đản sinh ra từng trận vô lượng lượng kiếp. "Thánh nhân a, khủng bố ngập trời, lấy chúng sinh làm quân cờ, cao cao tại thượng!" Có sinh linh nhịn không được trong lòng hãi nhiên, chậm rãi mở miệng nói. "Thì ra, phía sau sự tư sát của chư thiên đại năng chúng ta, lại ẩn tàng mưu kế khủng bố như vậy!" Tại một động thiên tiên sơn nọ, một vị tiên thiên đại năng cũng cảm giác tâm thần chấn hám. "Từng trận vô lượng lượng kiếp, từng trận tư sát giữa chúng sinh, thì ra đều là do Đạo Tổ thao túng.

Hèn gì Thông Thiên Giáo Chủ lại tự phế thánh vị, dám lực địch Đạo Tổ." Lại một vị tiên thiên đại năng sau khi suy nghĩ rõ ràng tiền

nhân hậu quả, cũng nhịn không được cảm giác da đầu tê dại.

Có thể minh bạch hết thảy những tồn tại vô cùng cổ lão này, đến cảnh giới bọn họ, chỉ cần một điểm gợi ý, liền có thể suy diễn ra đủ loại sự kiện vạn cổ đã qua.

Tùy tức, ức vạn vạn ánh mắt nhao nhao đầu hàng về phía Đông Hải!

Tuy rằng không có người nào dám nhìn thẳng về phía Đạo Tổ Hồng Quân cao cao tại thượng kia, nhưng ý tứ của tất cả sinh linh đều rất rõ ràng: Hồng Quân, ngài phải cho một lời giải thích về việc này?

Trên Đông Hải.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà cùng các tiên thiên đại năng trong mắt có thần quang lấp lóe, khủng bố vô cùng.

Lúc này, sau khi suy diễn ra toàn bộ quá trình, bọn họ cũng nhịn không được tim đập nhanh.

Không sai, cuộc tư sát xá sinh vong tử trên Đông Hải, chỉ là kế hoạch để Hồng Quân thoát khỏi Thiên Đạo mà thôi!

Cao cao tại thượng Thánh nhân sao?

Ngay cả những tiên thiên đại năng như bọn họ, cuối cùng cũng luân lạc thành quân cờ!

Tùy tức, đông đảo tiên thiên đại năng cũng nhao nhao nhìn về phía Hồng Quân, bọn họ biết, Hồng Quân phải cho chư thiên thần linh một cái công đạo.

Thấy vô số ánh mắt nhìn tới, đạo tâm của Hồng Quân không khỏi hơi vặn loạn.

Trong lòng, vạn thiên suy tư lưu chuyển, hắn muốn mở miệng,

nhưng lại phát hiện không lời nào để nói.

Chẳng lẽ, đường đường Đạo Tổ Hồng Quân, lại phải mở miệng nói dối hay sao?

Tại giữa chư thiên đại năng, biên tạo một lý do, bọn họ sẽ tin sao?

Đa số tồn tại ở đây, đều đã sừng sững tại Chuẩn Thánh cảnh giới vô tận tuế nguyệt.

Rất nhiều việc nhân quả, chỉ cần tinh tế thôi diễn, liền có thể rõ ràng minh bạch.

Cho nên, muốn giải thích, cũng căn bản không cách nào giải thích. "Haiz." Hồi lâu sau, Hồng Quân than thở một tiếng, y nguyên không có bất kỳ ngôn ngữ nào.

Đầy trời Hồng Hoang đại năng, ức vạn vạn sinh linh thấy thế, sắc mặt sầm lại.

Trong lòng, không khỏi có nộ hỏa đang thiêu đốt.

Chẳng lẽ Đạo Tổ không chuẩn bị giải thích chuyện này rõ ràng sao?

Đúng lúc này.

Trong hư không, từng luồng chấn động chậm rãi xuất hiện.

Trong sát na, bốn đạo quang trụ mãnh nhiên xông lên trời, mang theo hạo hãn vô tận Đại Đạo pháp tắc, thiên địa chí lý, Hỗn Nguyên khí tức điên cuồng dũng động trên toàn bộ Đông Hải, khiến thiên địa càn khôn trong khắc này không ngừng run rẩy.

Ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang cảm thụ được cỗ khí tức khủng bố này, nhao nhao thân thể run lên, trực tiếp hướng về phía Đông Hải quỳ bái!

Trên Đông Hải, trong bốn đạo quang trụ, bốn đạo thân ảnh khủng

bố hồn thân lượn lờ Hỗn Nguyên pháp tắc chậm rãi xuất hiện.

Vừa mới xuất hiện, trên thiên khung, hạo hãn vô tận tử khí miên diên ức vạn vạn dặm hư không.

Trên Đông Hải, từng đóa kim liên lấp lánh hiện ra, nhất thời, tinh hà lưu chuyển, nhật nguyệt sụp đổ, các loại dị tượng nhao nhao xuất hiện. "Long Vương, lũ súc sinh thấp sinh noãn hóa, bị mao đái giác các ngươi, cũng xứng chứng đạo Hỗn Nguyên chi vị?" Bốn đạo thân ảnh xuất hiện trên Đông Hải.

Tùy tức, Nguyên Thủy hách nhiên xuất hiện ngay phía trên Long Vương, hạo hãn Hỗn Nguyên pháp tắc trực tiếp tịch quyển Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, trấn áp viễn cổ tam đại cự đầu!

Thánh nhân chi uy, khủng bố ngập trời, không nhập Thánh nhân, đều không thể chống lại!

Trong lúc Nguyên Thủy lưu chuyển khí tức khủng bố, tam đại cự đầu trong lòng sinh ra một cỗ cảm giác vô lực.

Lại bị trấn áp rồi! "Nguyên Thủy, Long tộc ta cùng Xiển Giáo ngươi không oán không cừu, vì sao ngươi lại muốn nhục nhã Long tộc ta?" Long Vương trong mắt bộc phát ra hủy diệt lưu quang, nhìn về phía Nguyên Thủy, mở miệng quát.

Đối mặt Thánh nhân, căn bản không có bất kỳ lực phản kháng nào.

Nhưng, điều khiến hắn cảm giác phẫn nộ chính là Long tộc chưa từng trêu chọc Nguyên Thủy Xiển Giáo!

Nguyên Thủy hiện tại lại đối với bọn hắn ra tay, chẳng lẽ là do Hồng Quân chỉ sử hay sao?

Long Vương vừa dứt lời, Nguyên Thủy lập tức cười.

Tùy tức nhẹ nhàng tùy tay điểm một cái, hạo hãn Hỗn Nguyên pháp tắc lần nữa hướng về phía Long Vương tịch quyển, hung hăng tu nhục Long Vương một trận. "Ngô nhục Long tộc?" Nguyên Thủy cười lạnh, "Một đám súc sinh căn nguyên ti liệt, ngô Nguyên Thủy là Bàn Cổ chính tông, các ngươi cũng có tư cách để ngô tu nhục?

Các ngươi cũng xứng?" "Còn có hai con súc sinh kia, đều là thấp sinh noãn hóa, bị mao đái giác, các ngươi có mặt mũi gì, tại nơi này tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí?" Nguyên Thủy thản nhiên cười, nhìn về phía Long Vương, ánh mắt lộ ra vẻ chán ghét.

Hắn xưa nay coi thường hạng người căn nguyên đê liệt.

Long Vương tuy là viễn cổ cự đầu, nhưng cũng bất quá chỉ là một con súc sinh mà thôi.

Cũng vọng tưởng tranh đoạt thánh vị?

Còn nữa, ngày xưa tại nhà của Đại Đạo Chúa Tể, đường đường Nguyên Thủy lại bị một con Hắc sắc súc sinh Giao Long truy sát!

Hôm nay, vừa vặn đem Long Vương tu nhục một trận, để báo mối sỉ nhục đó! "Nguyên Thủy, ngươi quá phận!!!" Long Vương mãnh nhiên tê hống một tiếng, trong lòng vô cùng vô tận nộ hỏa bộc phát, Tổ Long Châu tại đỉnh đầu không ngừng xoay tròn, muốn mượn nó tránh thoát uy áp Hỗn Nguyên pháp tắc của Nguyên Thủy!

Nhưng, tức sử dùng hết toàn lực, cũng căn bản không cách nào kháng hành Thánh nhân thần lực. "Nguyên Thủy, ngươi nhục tam tộc chúng ta, nhân quả này ngươi thừa thụ nổi sao?" Nguyên Phượng lúc này sắc mặt cũng hàn lãnh vô cùng.

Không ngờ đường đường Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại không giảng đạo lý như thế.

Chỉ vì vấn đề căn nguyên, liền đem cả ba trấn áp!

Thủy Kỳ Lân trên mặt bình tĩnh vô cùng, nhưng trong cơ thể ức vạn vạn đa nguyên vũ trụ tế bào lúc này cũng đang không ngừng sôi trào, đang thiêu đốt, phảng phất sắp sửa bộc phát!

Bọn hắn cùng Long Vương, Nguyên Phượng, từ thái cổ thời đại tung hoành Hồng Hoang, nào đã từng chịu đại nhục như thế?

Trên Đông Hải, vô số tiên thiên đại năng nhìn một màn này, cũng nhao nhao trong lòng trầm xuống.

Tứ Thánh xuất hiện, Nguyên Thủy càng là trực tiếp đem tam tộc trấn áp, ý tứ rất rõ ràng.

Đối mặt chúng sinh chất vấn, Hồng Quân không làm bất kỳ giải thích nào, mà để Tứ Thánh ra tay, trước tiên đem tam tộc trấn áp.

Bởi vì Long Vương là người đầu tiên đem chuyện xấu của Hồng Quân nói ra, cho nên Nguyên Thủy trước tiên tìm lên Long Vương.

Vừa rồi Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân cũng đứng tại bên cạnh Long Vương, cho nên Nguyên Thủy tiện thể đem Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân cùng nhau trấn áp.

Như vậy tiếp theo, há không phải nên đến lượt Chúc Cửu Âm?

Vừa rồi, Chúc Cửu Âm cũng bức hỏi chuyện Hồng Quân gây ra Vu Yêu lượng kiếp!

Không ít tiên thiên đại năng, hữu ý vô ý nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

Ý tứ rất rõ ràng: Để Chúc Cửu Âm nhân cơ hội này chạy mau khỏi Hồng Hoang.

Hiện tại biết Hồng Quân đang tính kế chúng sinh, lấy bọn họ làm quân cờ, tự nhiên không có bất kỳ hảo cảm nào với Hồng Quân.

Những chư thiên đại năng Hồng Hoang này, lúc này đã đứng trên

cùng một chiến tuyến.

Chương 94

Cho nên, bọn họ đều hi vọng Chúc Cửu Âm có thể nhân cơ hội này rời đi Đông Hải.

Một bên, Chúc Cửu Âm cảm thụ được ánh mắt của đám người, ánh mắt hơi khựng lại.

Hắn hiện tại không vội vã đi.

Bởi vì chưởng khống Thời Gian pháp tắc, cộng thêm là do Bàn Cổ tinh huyết sở hóa, sở hữu nhục thân kiên cố.

Thánh nhân muốn diệt sát hắn, cũng không có khả năng nháy mắt đắc thủ, hắn hoàn toàn có thời gian đào tẩu.

Lúc này, Nguyên Thủy bên kia, ánh mắt mang theo vẻ khinh thường, nhìn xem viễn cổ tam đại cự đầu, phảng phất thật sự giống như đang nhìn từng con súc sinh.

Tùy tức, thanh âm lãnh đạm của Nguyên Thủy chậm rãi vang vọng toàn bộ Đông Hải: "Ngô quá phận thì lại như thế nào?" Tùy tức, sau lưng Long Vương, hơn ngàn Long tộc Đại La Kim Tiên đột nhiên cảm thụ được một cỗ áp lực khủng bố giáng lâm.

Ngay sau đó, trên thân Nguyên Thủy, hạo hãn Hỗn Nguyên pháp tắc trực tiếp hướng về phía bọn họ tịch quyển, nháy mắt đem hơn ngàn Long tộc trấn áp! "Long Vương, ngươi thật cho rằng ngươi vẫn là tôn thái cổ cự đầu năm đó sao?

Không nhập Thánh nhân chi cảnh, Long Vương, cũng bất quá là sâu kiến mà thôi.

Ngô quá phận, thì lại như thế nào?" Nguyên Thủy thản nhiên cười, tùy tức nhẹ nhàng điểm một cái.

Một tên Long tộc Đại La Kim Tiên nháy mắt bạo tạc, toàn bộ nhục thân trực tiếp phấn vụn trong thiên địa, chỉ còn lại một đạo linh hồn từ từ bay về phía Lục Đạo Luân Hồi do Bình Tâm Chí Tôn chưởng quản. "Nguyên Thủy!!!" Đồng khổng Long Vương lập tức tán phát ra tinh hồng chi sắc!

Đó chính là Long tộc tinh anh a!

Long tộc sinh dục cực nam, đặc biệt là Long tộc thuần huyết, muốn dựng dục ra càng là khó khăn vô cùng.

Chỉ có Long tộc thuần huyết, mới có cơ hội đột phá Đại La Kim Tiên cảnh giới.

Sau lưng hắn, hơn ngàn tên Đại La Kim Tiên Long tộc cường giả, là tất cả chiến lực đỉnh tiêm của Long tộc, mỗi một người đều là thuần huyết!

Mỗi một cái bồi dưỡng ra, đều tốn hao vô tận tâm huyết!

Hiện tại, Nguyên Thủy như thế nhục nhã Long tộc, công nhiên trước mặt đầy trời thần linh tru sát Long tộc Đại La Kim Tiên?

Mối đại nhục này, Long Vương dù hình thần câu diệt, chân linh hủy tán, cũng muốn báo phục! "Sao, giận rồi?

Tâm tính của vạn cổ cự đầu năm đó đâu?" Nguyên Thủy thản nhiên cười, ánh mắt lộ ra vẻ chán ghét.

Hắn ghét nhất là loại súc sinh này, hiện tại sát lục đám nghiệt long này, tâm tình phá lệ tốt.

Nhưng, hắn chỉ đem nhục thân nghiệt long diệt sát, tịnh không có gạt bỏ tam hồn thất phách của chúng.

Bởi vì, nếu như đại khai sát giới, đem tam hồn thất phách của hạo hãn Long tộc cường giả đều diệt sạch, khiến bọn họ ngay cả Lục Đạo

Luân Hồi cũng không cách nào tiến vào, thì nhân quả đó tức tiện là Thánh nhân cũng không cách nào thừa thụ.

Tùy tức, Nguyên Thủy lần nữa phất phất tay.

Trong nháy mắt, số mười tôn Đại La Kim Tiên Long tộc cường giả thân thể bạo toái, vẫn lạc trong thiên địa! "Súc sinh, các ngươi tiến vào địa phủ Lục Đạo Luân Hồi, hi vọng kiếp sau đừng đầu thai vào Long tộc nữa." Nhìn về phía từng đạo linh hồn Long tộc cường giả bay về phía Địa Phủ, Nguyên Thủy lần nữa lộ ra nụ cười.

Bên cạnh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ánh mắt lóe lên, vội vàng mở miệng nói: "Nguyên Thủy đạo hữu a, giống như đẳng nghiệt súc này, cứ thế diệt sát, để bọn chúng chuyển thế luân hồi, e rằng kiếp sau vẫn sẽ đầu thai thành súc sinh.

Chi bằng để ngô đem những súc sinh này độ hóa thành cước lực cho chúng ta thì như thế nào?

Để những Đại La Kim Tiên Long tộc này trở thành tọa kỵ cho đệ tử Tây Phương Giáo cùng Xiển Giáo, há không đẹp thay?" Chuẩn Đề vừa dứt lời, Tiếp Dẫn bên cạnh lại mở miệng nói: "Đúng vậy, Nguyên Thủy đạo hữu, ý ngươi như thế nào?" Nghe Chuẩn Đề Tiếp Dẫn kẻ xướng người hoạ, Nguyên Thủy lộ ra vẻ ghét bỏ, mở miệng nói: "Cũng được, tùy các ngươi vậy, bất quá những nghiệt long này, cũng chỉ xứng luân lạc làm tọa kỵ cho đám đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo ngô." Nguyên Thủy vừa dứt lời, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn nhìn nhau cười một tiếng.

Tùy tức, đầy trời phật âm vang vọng giữa thiên địa, toàn bộ trên Đông Hải, từng đạo phật đạo kim liên đột nhiên thăng đẳng.

Vô cùng vô tận độ hóa chi lực hướng về phía từng tôn Long tộc cường giả trên Đông Hải tịch quyển tới.

Ngay sau đó, từng tôn Long tộc cường giả căn bản không cách nào chống cự được Thánh nhân Hỗn Nguyên chi lực, giai nhao nhao biến thành nguyên hình, hóa thành từng con cự long, hướng về phía Chuẩn Đề Tiếp Dẫn quỳ xuống. "Thiện!" Nhìn một màn này, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lập tức cười.

Vô số chư thiên đại năng nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng phức tạp.

Long tộc năm đó tung hoành thiên địa, trước mặt Thánh nhân, cũng bất quá là sâu kiến.

Hồng Hoang ức vạn vạn sinh linh thấy thế, cũng nhao nhao trong lòng hãi nhiên.

Chẳng lẽ hôm nay Long tộc muốn diệt vong hay sao? "Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề!

Ngô Long Vương lập hạ Thiên Đạo thệ ngôn, hôm nay dù thần hồn tịch diệt, ngày sau oán hồn cũng muốn sinh sinh thế thế cùng các ngươi bất tử bất hưu!" Long Vương tê hống một tiếng, chấn động vạn dặm càn khôn!

Long tộc, khi nào chịu qua đại nhục như thế? "Ngô Thủy Kỳ Lân lập hạ Thiên Đạo thệ ngôn, vĩnh sinh vĩnh thế, cùng tam thánh các ngươi bất tử bất hưu!" "Ngô Nguyên Phượng lập hạ Thiên Đạo thệ ngôn, tức sử hôm nay bị diệt sát tại đây, vong hồn cũng sẽ bao trùm Tây Phương và Xiển Giáo vô tận tuế nguyệt, bất tử bất hưu!" Tam đại cự đầu đồng thời lập hạ Thiên Đạo thệ ngôn, toàn bộ Hồng Hoang rung động không chỉ!

Trên Đông Hải, những vị Đại La Kim Tiên Long tộc chưa bị độ hóa, nhao nhao sắc mặt lạnh lẽo! "Ngô đẳng lập hạ Thiên Đạo thệ ngôn, Long tộc cùng Tây Phương Giáo và Xiển Giáo sinh sinh thế thế là địch!" "Tử, tam hồn thất phách hóa thành vong hồn, cũng muốn để Tây Phương Giáo cùng Xiển Giáo đệ tử chịu đủ vĩnh thế tra tấn!" "Ha

ha ha, các ngươi Thánh nhân, cứ việc giết ngô, chẳng lẽ đường đường Long tộc trung nhân, lại sợ chết hay sao?" Từng tên Long tộc cường giả nhao nhao tê hống, chấn động vân tiêu!

Đúng lúc này, tại sâu trong hạo hãn Đông Hải, ức vạn vạn đạo hải lãng xông lên trời.

Ngay sau đó, hàng ngàn hàng vạn Long tộc nhao nhao xuất hiện! "Tộc trưởng, ngô đẳng nguyện ý cùng tộc trưởng đi tới U Minh Hoàng Tuyền kia!" "Chết thì có gì phải sợ?

Ha ha ha!" "Long tộc ngô, tung hoành thiên địa, từ trước tới giờ chưa từng thần phục bất luận kẻ nào, hà cụ nhất tử?" "Thánh nhân thì lại như thế nào, cũng tuyệt không thể để ngô đẳng khuất phục!" "Tam Thánh, có bản lĩnh đem Long tộc ức vạn vạn cường giả chúng ta toàn bộ diệt sát!" Ức vạn vạn Long tộc nhao nhao từ trong Đông Hải xông lên trời, đều lộ ra thần sắc hãn không sợ chết! "Ngô Long Vương chết có thể có nhiều Long tộc tử tôn bồi bạn như vậy, cũng đáng!" Long Vương cười to một tiếng, nhìn về phía Tam Thánh, hiển lộ thần uy! "Đám sâu kiến các ngươi, đã muốn tìm cái chết, vậy thống thống đi tới Lục Đạo Luân Hồi kia đi!" Nguyên Thủy thản nhiên cười cười, tùy tức, một bàn tay lớn mãnh nhiên ngưng kết thành, hướng về phía Đông Hải, vỗ xuống ức vạn vạn Long tộc cường giả!

Tại dưới một chưởng này, ức vạn vạn Long tộc cường giả phảng phất trở thành sâu kiến, sẽ bị một chưởng cấp diệt sát!

Tại một nháy mắt, hư không vặn loạn.

Một đạo thân ảnh mãnh nhiên xé rách hư không, đi ra.

Đạo thân ảnh này khí tức khủng bố vô cùng, chung quanh có vô tận Hỗn Nguyên pháp tắc đang lưu chuyển.

Sau lưng hắn, có một phương dị tượng, là Cửu Thiên Côn Bằng

Đồ đang chậm rãi chuyển động! "Nguyên Thủy lão cẩu, cũng xứng cùng Yêu tộc ngô là địch?" Theo một đạo thanh âm vang vọng giữa thiên địa, ngay sau đó, trên toàn bộ Đông Hải, hạo hãn vô tận khí tức nháy mắt bộc phát.

Ức vạn vạn đạo thần hồng thôi xán trong khắc này mãnh nhiên xông lên trời, khiến vạn dặm càn khôn chấn động, hoa phá hư không, tịch quyển lấy khủng bố vô cùng Đại Đạo pháp tắc, hách nhiên bao trùm toàn bộ Đông Hải!

Đạo khí thế này hạo hãn, khiến vô số sinh linh trên Đông Hải nhao nhao thần hồn run lên!

Tùy tức, đạo thân ảnh khủng bố kia chậm rãi lộ ra diện dung.

Khi Nguyên Thủy thấy người này, lập tức sắc mặt biến đổi. "Côn Bằng, là ngươi Côn Bằng?

Không có khả năng, căn nguyên như ngươi, làm sao có thể chứng đạo Hỗn Nguyên?" Theo lời Nguyên Thủy vừa dứt, hạo hãn vô tận trên Đông Hải, vô số tiên thiên đại năng lúc này nhao nhao sắc mặt đại biến!

Không ít đại năng trong mắt đều có vô tận lưu quang lấp lóe, nhìn về phía Côn Bằng!

Côn Bằng, năm đó là một trong Tử Tiêu Cung ba ngàn khách, suýt chút nữa đoạt được thánh vị bồ đoàn, đắc được Hồng Mông Tử Khí.

Cuối cùng khi Yêu tộc Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn chưởng khống toàn bộ Thiên Đình, hắn càng là Vạn Yêu Chi Sư, giáo hóa Thiên Đình vạn yêu!

Côn Bằng, toàn bộ Hồng Hoang không có ai là không nhận ra.

Những tiên thiên đại năng này càng đối với Côn Bằng quen thuộc vô cùng.

Dù sao, đều là năm đó Tử Tiêu Cung ba ngàn khách.

Nhưng điều khiến bọn họ cảm thấy chấn hám là, Côn Bằng, như thế nào hôm nay lại chứng đạo Hỗn Nguyên?

Phía sau, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đang bị trấn áp cũng nhao nhao tâm thần chấn động.

Bọn họ có thể cảm thụ, trước mắt Côn Bằng trên thân hạo hãn Hỗn Nguyên pháp tắc đang điên cuồng dũng động.

Côn Bằng, xác thực đã bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh.

Hơn nữa, Hỗn Nguyên pháp tắc khủng bố trên người Côn Bằng, xa xa mạnh hơn Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mấy vị Thiên Đạo Thánh nhân nhiều, thậm chí ở trình độ nhất định, nghiền ép Tam Thánh.

Vừa mới bước vào Hỗn Nguyên cảnh giới, vì sao khí thế lại khủng bố như thế?

Tùy tức, mãnh nhiên gian, tam đại cự đầu trong lòng nhao nhao chấn động, đồng thời nghĩ đến một cái khả năng khác: Chẳng lẽ, Côn Bằng cùng Vân Tiêu giống nhau, bằng vào tự thân thực lực và đối với đại đạo lĩnh ngộ, không ỷ lại Hồng Mông Tử Khí mà chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân?

Đồng thời, ý nghĩ tương tự cũng hiện lên trong lòng vô số tiên thiên đại năng trên Đông Hải.

Lại một vị bằng vào tự thân chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân!

Trước đó đã có một vị, là Vân Tiêu của Tiệt Giáo.

Hiện tại Côn Bằng cũng bước vào Hỗn Nguyên.

Chẳng lẽ thời buổi này, Hỗn Nguyên chi cảnh dễ đột phá vậy sao?

Côn Bằng cùng Vân Tiêu căn nguyên xa xa không bằng bọn họ, lại

đi trước một bước, bước vào Hỗn Nguyên.

Điều này khiến những chư thiên đại năng này tình hà dĩ kham?

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Chúc Cửu Âm đám người trong lòng phức tạp vô cùng, nhưng đồng thời trong lòng cũng có chút may mắn.

Chương 95

Bên phía bọn họ rốt cục cũng có một vị Thánh nhân.

Nếu không, sẽ không có bất kỳ ai có thể cản được Thiên Đạo Tứ Thánh và Đạo Tổ Hồng Quân.

Tùy tức, Côn Bằng nhìn về phía Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, chậm rãi phất phất tay.

Hạo hãn Hỗn Nguyên pháp tắc trực tiếp kích tan khí tức của Nguyên Thủy.

Lập tức, tam đại cự đầu thoát khỏi uy áp Thánh nhân, nhao nhao không khỏi thở dài một hơi. "Ngô đẳng bái tạ Côn Bằng đạo hữu!" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân nhao nhao hướng về phía Côn Bằng thi lễ, mở miệng nói.

Tuy rằng là thái cổ cự đầu, cổ lão vô cùng, Côn Bằng đối với bọn hắn chỉ là vãn bối mà thôi.

Nhưng hiện tại, Côn Bằng chứng đạo Hỗn Nguyên, tu vi cảnh giới đã lăng giá trên bọn họ.

Côn Bằng chuyến này tới Đông Hải, nhìn dạng này là lại đứng ở bên phía bọn họ, đối kháng Nguyên Thủy.

Cho nên, nhất định phải nói một tiếng cảm ơn.

Trên không, Côn Bằng được vạn thiên hỗn độn khí tức bao bọc nghe vậy, thản nhiên cười một tiếng.

Tùy tức khoát tay áo, mở miệng nói: "Ba vị tiền bối không cần hành đại lễ như thế!

Ngô đẳng đều là Yêu tộc, hà tu thụ để người khi nhục?" Thoại âm

lạc hạ, Côn Bằng lần nữa phất phất tay.

Nguyên Thủy Hỗn Nguyên uy áp bao trùm trên ức vạn vạn Long tộc cũng nháy mắt tiêu thất.

Mất đi Thánh nhân uy áp, ức vạn vạn Long tộc nhao nhao cảm giác thân thể nhẹ bẫng.

Vừa rồi, bị Nguyên Thủy dùng uy áp Thánh nhân khủng bố áp chế, cảm thụ trong cơ thể ức vạn vạn đa nguyên vũ trụ tế bào đều đang không ngừng kêu rên, thần hồn run rẩy.

Tức sử Nguyên Thủy không ra tay, bọn họ khả năng đều sẽ vẫn lạc dưới uy áp khủng bố vô cùng đó.

Đương thời, bọn họ đã làm tốt chuẩn bị tùy Long Vương chịu chết.

Trước mắt Côn Bằng Yêu Sư xuất hiện, vô ý cho bọn họ một tia hi vọng! "Ngô đại biểu ức vạn vạn Long tộc đệ tử, hướng đạo hữu bái tạ!" Long Vương thấy cảnh này, lần nữa hướng về phía Côn Bằng hành một đại lễ.

Đây đều là Long tộc tinh anh, cũng đều là tử tôn của hắn.

Nếu như vừa rồi đều bị Nguyên Thủy một chưởng đập chết, tâm huyết vạn cổ đến nay khả năng đều sẽ đổ sông đổ biển. "Tiền bối không cần như thế." Côn Bằng lại cười cười.

Tuy rằng lúc này chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng tịnh không có bởi vì Thánh nhân cảnh giới mà đối với người quen lộ ra thần dung cao cao tại thượng.

Hắn vẫn luôn không quên thân phận của mình.

Hắn chỉ là một con sủng vật nhỏ do Đại Đạo Chúa Tể nuôi dưỡng mà thôi.

Nhân vật cấp bậc như Đại Đạo Chúa Tể đều có thể ẩn nặc tại hồng trần, cùng loại sâu kiến bọn họ sinh hoạt cùng một chỗ.

Hắn khu khu một cái Hỗn Nguyên Thánh nhân, lại tính là gì đây?

Một bên khác.

Trong Tiệt Giáo, Triệu Công Minh, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu thấy Côn Bằng chứng đạo Hỗn Nguyên, đều nhao nhao sắc mặt vui vẻ.

Người khác không biết, nhưng bọn hắn thường xuyên đi nhà Đại Đạo Chúa Tể, nên biết rõ.

Côn Bằng Yêu Sư bây giờ đã gia nhập vào Tiệt Giáo!

Hiện tại Côn Bằng Yêu Sư chứng đạo Hỗn Nguyên.

Lại thêm Vân Tiêu sư tỷ cũng bằng vào tự thân thực lực chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân.

Như vậy, trong Tiệt Giáo liền có hai vị Hỗn Nguyên Thánh nhân!

Hơn nữa, hai vị Hỗn Nguyên Thánh nhân này đều bằng vào tự thân thực lực chứng đạo, xa xa mạnh hơn Nguyên Thủy, Lão Tử, Tây Phương nhị thánh - những Thiên Đạo Thánh nhân kia nhiều!

Lại thêm Thông Thiên sư tôn e rằng cũng không cần bao lâu nữa liền cũng có khả năng chứng đạo Hỗn Nguyên chi vị.

Đến lúc đó, Tiệt Giáo khả năng sẽ có thêm ba vị Hỗn Nguyên Thánh nhân!

Khi ấy, nặc đại Hồng Hoang, có ai năng lực kháng hành Tiệt Giáo?

Trước đó Xiển Giáo, Tây Phương Giáo cấp cho Tiệt Giáo sỉ nhục, Tiệt Giáo tất nhiên sẽ báo lại! "Sư huynh, Côn Bằng tiền bối hiện tại chứng đạo Hỗn Nguyên, Tiệt Giáo ta thực lực tăng nhiều, nhưng Côn Bằng vì sao lại muốn trợ giúp Long Vương bên này, chẳng lẽ thật sự bởi vì Long tộc cũng quy thuộc về quan hệ Yêu tộc, cho nên mới lựa

chọn ra tay?" Bích Tiêu trên khuôn mặt tươi cười bỗng nhiên lộ ra vẻ nghi hoặc, tùy tức lặng lẽ đối Triệu Công Minh truyền âm nói.

Triệu Công Minh nghe vậy, lông mày rậm hơi nhíu lại, trong lòng suy tư một lát, tùy tức đối Bích Tiêu truyền âm nói: "Sư muội, nếu như Côn Bằng trợ giúp Long Vương thành thánh, Long Vương có thể hay không cảm ơn Côn Bằng?

Côn Bằng gia nhập Tiệt Giáo ngô, tương đương với việc Long Vương sẽ cảm ơn Tiệt Giáo.

Ngày sau, Tiệt Giáo có khả năng sẽ cùng Long tộc kết minh, thậm chí toàn bộ Long tộc đều sẽ gia nhập Tiệt Giáo!

Cho nên, ta sai trắc, đây mới là mục đích của Côn Bằng Yêu Sư." Triệu Công Minh vừa dứt lời, Bích Tiêu lập tức lộ ra vẻ chợt hiểu.

Nguyên lai là dạng này, Côn Bằng tiền bối thật nhìn xa trông rộng a.

Nghĩ thật sâu xa.

Hơn nữa, Côn Bằng tiền bối vừa mới gia nhập Tiệt Giáo không bao lâu, đã nguyện ý vì Tiệt Giáo cùng Long tộc liên minh, đứng ra, đối mặt với bốn vị Thiên Đạo Thánh nhân và Đạo Tổ Hồng Quân.

Không hổ là tiên thiên đại năng, có khí phách, có đảm thức.

Nghĩ tới đây, Bích Tiêu trên mặt lộ ra vẻ cảm động, tiếp tục truyền âm nói: "Sư huynh, Côn Bằng tiền bối không hổ là tiên thiên đại năng, nhìn thật xa a, nếu như Tiệt Giáo ta cùng Long tộc liên minh, vậy toàn bộ Hồng Hoang sẽ không còn ai dám nhục Tiệt Giáo ta." Bích Tiêu vừa dứt lời, Triệu Công Minh thản nhiên cười, truyền âm nói: "Sư muội a, ngươi nghĩ quá đơn giản rồi.

Hết thảy khả năng không phải do Côn Bằng tiền bối nghĩ ra đâu, ngô cảm thấy a, hết thảy đều là Đại Đạo Chúa Tể đang ở phía sau bố

cục, Côn Bằng có thể tới Đông Hải cứu Long Vương, đều là Đại Đạo Chúa Tể âm thầm chỉ điểm." Triệu Công Minh vừa dứt lời, nụ cười của Bích Tiêu khựng lại.

Ngay sau đó, trong lòng càng rùng mình, tùy tức lộ ra vẻ chợt hiểu.

Quả nhiên, nàng nghĩ quá đơn giản.

Suýt chút nữa quên mất, Côn Bằng tiền bối bất quá chỉ là một con sủng vật nhỏ bên cạnh Đại Đạo Chúa Tể mà thôi.

Côn Bằng có thể tới nơi này, xem ra đều là ý tứ của Đại Đạo Chúa Tể.

Đại Đạo Chúa Tể thật khủng bố a, vô hình trung có thể đem Long tộc cùng Tiệt Giáo buộc chặt vào một chỗ.

Thậm chí, đem cả Hồng Quân cùng Thiên Đạo Tứ Thánh đều tính kế vào.

Đây có khả năng chính là vô thượng cảnh giới của Đại Đạo Chúa Tể đi.

Ngoại trừ Triệu Công Minh cùng Vân Tiêu đang lặng lẽ truyền âm, toàn bộ tiên thiên đại năng trên Đông Hải cũng nhao nhao trong lòng vạn thiên suy tư lưu chuyển.

Ai cũng không biết, tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

Tùy tức, đông đảo đại năng nhao nhao nhìn về phía Côn Bằng cùng Nguyên Thủy đám người.

Lúc này Nguyên Thủy, tức giận đến mức hỏa mạo tam trượng!

Côn Bằng, một tên súc sinh thấp sinh noãn hóa, bị mao đái giác, bất quá tại nơi Đại Đạo Chúa Tể kia may mắn chứng đạo Hỗn Nguyên chi vị, lại dám ở trước mặt hắn làm càn như thế?

Hắn đánh không lại Vân Tiêu bởi vì Vân Tiêu cầm Bàn Cổ Phiên

cùng Thí Thần Thương.

Côn Bằng trong tay năng có linh bảo gì?

Cũng dám không đem hắn để vào mắt?

Tùy tức, Nguyên Thủy nhìn về phía Côn Bằng, lộ ra vẻ chán ghét, nhàn nhạt mở miệng nói: "Côn Bằng, chớ không phải ngươi đột phá Hỗn Nguyên chi cảnh, liền không biết trời cao đất rộng rồi?

Tu tri, ngươi bất quá chỉ là một con súc sinh căn nguyên ti liệt!

Ngươi cũng muốn thay Long tộc xuất đầu, ngươi cũng xứng?" Nguyên Thủy vừa dứt lời, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Lão Tử cũng nhao nhao nhìn về phía Côn Bằng.

Ánh mắt lộ ra nồng đậm vẻ khinh thường.

Bằng vào thực lực chứng đạo Hỗn Nguyên thì lại như thế nào?

Bất quá Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên, trong tay lại không có linh bảo, cũng xứng ở trước mặt bọn họ phách lối?

Theo lời Nguyên Thủy vừa dứt, Côn Bằng thản nhiên cười, mở miệng nói: "Nguyên Thủy, lão cẩu ngươi, năm đó Tử Tiêu Cung phân phát thánh vị, bởi vì coi thường căn nguyên của ngô, liền sinh sinh đem ngô đuổi xuống thánh vị, nhân quả này ngô còn chưa tính sổ, hôm nay lại ở đây nhục Yêu tộc ta!

Ngươi, chẳng lẽ quên mất cảnh tượng năm đó Vân Tiêu Thánh nhân đem Côn Luân Sơn của ngươi xóa sổ hay sao?" "Còn có Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Tây Phương vô sỉ nhị thánh các ngươi, chẳng lẽ quên mất sự tình Tây Phương mấy ngàn đầu linh mạch bị dẫn bạo, hóa thành tử địa, ức vạn vạn tuế nguyệt tấc cỏ không sinh rồi sao?" "Các ngươi đường đường Thánh nhân, lại bị Vân Tiêu một tân tấn Thánh nhân đánh ôm đầu chuột chạy, cũng có mặt mũi tại trước mặt chư thiên thần linh sính hung, phi, quả nhiên mặt dày vô sỉ!" Côn Bằng dứt

lời, nhìn về phía Nguyên Thủy cùng Tây Phương nhị thánh.

Không có bất kỳ do dự nào, hắn trực tiếp đem vết sẹo của ba vị Thánh nhân vạch trần ra.

Hắn sở hữu tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung, phía sau có chuyên thuộc về tự thân thánh nhân dị tượng Cửu Thiên Côn Bằng Đồ, tự thân lại là bằng vào thực lực chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân.

Lại thêm lĩnh ngộ thiên địa chí lý và đại đạo pháp tắc tại nơi Đại Đạo Chúa Tể, đối mặt Thiên Đạo Tứ Thánh, hắn lại có gì phải sợ?

Theo Côn Bằng đem từng chuyện xấu của Tam Thánh nói ra, trong nháy mắt, sắc mặt Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mãnh nhiên trầm xuống.

Côn Luân Sơn bị xóa sổ, Tây Phương linh mạch bị dẫn bạo, thân là Thánh nhân vĩnh sinh vĩnh thế không cách nào xóa bỏ sỉ nhục này.

Nguyên bản, bọn họ tận lực đi quên lãng chuyện này, Côn Bằng hiện tại lại nhắc tới.

Còn là ở trước mặt đầy trời Hồng Hoang đại năng mà nhắc tới.

Côn Bằng, thực tại xương cuồng vô cùng! "Côn Bằng, ngươi quá ngông cuồng rồi, lời nói không cố kỵ mặt mũi Thánh nhân chúng ta, xem hôm nay ngô đẳng phải tống ngươi đi Lục Đạo Luân Hồi một chuyến!" Nguyên Thủy sắc mặt mãnh nhiên trở nên hàn lãnh, tùy tức, hạo hãn Hỗn Nguyên pháp tắc nháy mắt tịch quyển cả phiến thiên địa, trực tiếp hướng về phía Côn Bằng ập tới!

Bên cạnh Lão Tử cũng đồng dạng ra tay, chung quanh khủng bố Hỗn Nguyên khí tức không ngừng lưu chuyển, thanh thế thao thiên!

Chương 96

"Côn Bằng, lời của ngươi, quá phận rồi." Chuẩn Đề sắc mặt cũng có chút khó coi.

Nhiêu là da mặt vô cùng dày, nhưng ở trước mặt đầy trời đại năng, bị Côn Bằng vạch trần vết sẹo, hắn cũng không khỏi cảm giác mất mặt.

Tùy tức, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn Tây Phương nhị thánh cũng đồng thời ra tay, trận trận phật âm vang vọng giữa thiên địa, ức vạn vạn luồng phật quang vô cùng thôi xán, trực tiếp hướng về phía Côn Bằng tịch quyển tới!

Đối mặt bốn tôn Thiên Đạo Thánh nhân thao thiên Hỗn Nguyên pháp tắc, trên mặt Côn Bằng không khỏi lộ ra nụ cười trào phúng nhàn nhạt. "Các ngươi, cảm thấy lời ngô nói quá phận?

Nguyên Thủy lão cẩu ngươi, lúc trấn áp Long Vương Yêu tộc ta, có từng nghĩ đến sự phẫn nộ cùng sỉ nhục trong lòng ức vạn vạn Long tộc đệ tử?

Ngươi có nghĩ tới, lúc ngươi tùy ý mạt sát Yêu tộc Đại La Kim Tiên ta, sự tuyệt vọng của ức vạn vạn Yêu tộc sinh linh dưới đáy Đông Hải?" "Ngươi một Thánh nhân, không tiếc vứt bỏ da mặt, lấy uy Thánh nhân trấn áp Long tộc ức vạn vạn cường giả, ngươi nói lời của ngô quá phận?

Còn có Tây Phương nhị thánh, các ngươi mặt dày vô sỉ muốn độ hóa Yêu tộc đệ tử ngô làm cước lực, làm tọa kỵ, các ngươi nói lời của ngô quá phận?" Côn Bằng cười, nhìn về phía Tứ Thánh ánh mắt lộ ra vẻ xùy cười.

Long tộc, cũng thuộc về một trong Yêu tộc!

Năm đó hắn là Thiên Đình Vạn Yêu Chi Sư, không biết giáo đạo ra bao nhiêu Long tộc đệ tử!

Cho nên, lúc này hắn chỉ cảm giác trong tâm thần thao thiên nộ hỏa!

Theo Côn Bằng thoại âm lạc hạ, ức vạn vạn đạo pháp tắc thôi xán lập tức từ trên người hắn xông lên trời, nương theo Đại Đạo pháp tắc, mang theo khủng bố Hỗn Nguyên chi lực, trấn áp thiên địa thương khung, lãng lãng càn khôn, hách nhiên hướng về phía Tứ Thánh tịch quyển tới!

Đồng thời, sau lưng Côn Bằng, Cửu Thiên Côn Bằng Đồ dị tượng hách nhiên xuất hiện!

Côn Bằng sở chứng đại đạo là Tốc Độ Chi Đạo!

Nặc đại Hồng Hoang, trong số chi bất tận tiên thiên đại năng, tại cùng cảnh giới e rằng không có bất kỳ một tôn tồn tại nào có thể so bì tốc độ với Côn Bằng.

Tại nhà Chu Thanh một thời gian lĩnh ngộ cùng tu hành, Côn Bằng đã triệt để lĩnh ngộ tinh túy của Tốc Độ Chi Đạo!

Nháy mắt, Côn Bằng mang theo hạo hãn Hỗn Nguyên pháp tắc, lưng đeo Cửu Thiên Côn Bằng Đồ, trực tiếp hướng về phía Thiên Đạo Tứ Thánh lao tới!

Cùng lúc đó, tin tức Côn Bằng chứng đạo Hỗn Nguyên cũng triệt để tịch quyển toàn bộ Hồng Hoang!

Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh nghe tin Côn Bằng chứng đạo Hỗn Nguyên, nhao nhao trong lòng chấn động không thôi, cảm giác da đầu tê dại!

Lại một tôn tồn tại, chứng đạo Hỗn Nguyên!

Đông Hải bên trên khủng bố phong ba, lập tức chấn động toàn bộ Hồng Hoang!

Giữa thiên địa, vô số ánh mắt nhao nhao bị Đông Hải hấp dẫn, tận giai hội tụ tại nơi đó.

Nhất thời, trên toàn bộ Đông Hải, các loại hạo hãn Hỗn Nguyên khí tức tại trên thân Côn Bằng điên cuồng hung dũng, thiên địa uy áp mang theo Đại Đạo pháp tắc, thiên địa chí lý, phô thiên cái địa tịch quyển, khiến ức vạn vạn sinh linh nhịn không được tâm thần hãi nhiên, nhao nhao hướng về phía Đông Hải quỳ phục tại địa, đỉnh lễ mô bái!

Trên Đông Hải, Thiên Đạo Tứ Thánh: Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ánh mắt hàn lãnh xuống.

Tùy tức, không có bất kỳ do dự, hạo hãn Hỗn Nguyên pháp tắc tại thiên địa bộc phát, trực tiếp cùng Côn Bằng tư sát vào một chỗ.

Thánh nhân tư sát, thiên địa run rẩy!

Theo Côn Bằng cùng bốn tôn Thánh nhân triển khai khủng bố tư sát, Đông Hải hàng lâm các loại khủng bố dị tượng, năm đạo hạo hãn vô tận Hỗn Nguyên pháp tắc điên cuồng tứ ý, khiến vạn dặm càn khôn phảng phất sắp sửa sụp đổ!

Giữa thiên địa, nhưng phàm là sinh linh có linh trí, đều từ sâu trong nội tâm dâng lên một cỗ đại khủng bố! "Lại một tôn Hỗn Nguyên Thánh nhân, năm đó Thiên Đình Vạn Yêu Chi Sư Côn Bằng chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân!" "Yêu tộc Thánh nhân ngô, chẳng lẽ Yêu tộc ta lại muốn đại hưng rồi sao?" "Côn Bằng, Côn Bằng thành thánh, lấy căn nguyên của hắn cư nhiên lại thành thánh trước những tiên thiên đại năng kia, quả thực có chút không thể tưởng tượng nổi." "Trời ạ, Côn Bằng cũng thành thánh, gần đây liên tục có hai vị cường giả chứng đạo Hỗn Nguyên!

Khi nào, Hỗn Nguyên chi cảnh lại dễ dàng đột phá như thế?" Giữa thiên địa, vô số sinh linh đều nghị luận ầm ĩ, đồng thời lại cảm giác hãi nhiên vô cùng.

Toàn bộ Hồng Hoang cách cục lần nữa cải biến.

Tuy rằng Thánh nhân có sáu tên, nhưng như hôm nay sáu tên Thánh nhân không còn toàn bộ là Thiên Đạo Thánh nhân.

Có thêm hai vị bằng vào tự thân chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân.

Ức vạn vạn sinh linh cũng không phải hạng người ngu xuẩn, tự nhiên có thể nhìn ra, tự thân chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân mạnh hơn Thiên Đạo Thánh nhân nhiều.

Cho nên, sinh linh trong thiên địa đều hoảng loạn, ai cũng không biết, giữa sáu vị Thánh nhân sẽ phát sinh chuyện gì, có thể cải biến Hồng Hoang cách cục hay không, có thể hay không bị lan đến gần.

Một bên khác, trên Đông Hải, Côn Bằng cùng bốn tôn Thiên Đạo Thánh nhân đã đạt đến giai đoạn gay cấn.

Vô số chư thiên thần linh không có rời đi Đông Hải, mà nhao nhao ẩn nặc trong hư không, chăm chú nhìn trận Thánh nhân tư sát này.

Côn Bằng đại chiến Thiên Đạo Tứ Thánh, ai cũng không biết kết quả cuối cùng.

Bọn họ cũng nhìn ra được, vừa rồi Nguyên Thủy các Thiên Đạo Thánh nhân đứng ra trấn áp Long Vương, là vì giúp Hồng Quân thoát khỏi tầm mắt chúng sinh.

Phương tài, Long Vương, Chúc Cửu Âm đem âm mưu vạn cổ của Hồng Quân toàn bộ nói ra, toàn bộ Hồng Hoang sinh linh đều đã biết hết thảy.

Tại lúc chư thiên đại năng ép Hồng Quân cho một lời giải thích, Nguyên Thủy cùng Tứ Thánh đứng ra.

Như hôm nay, Côn Bằng cùng Tứ Thánh đại chiến đến mức thiên băng địa liệt, e rằng ức vạn vạn sinh linh đều đang quan chú trận đại chiến này.

Còn chuyện Hồng Quân tính kế chúng sinh, mưu hoa vạn cổ kia, có lẽ mọi người đều đã quên mất rồi.

Đối với việc này, bọn họ cũng vô khả nại hà.

Nếu như Côn Bằng chiến thắng Tứ Thánh, thậm chí ngay cả Hồng Quân đều có thể chống lại, thì mới có thể tiếp tục bức hỏi Hồng Quân.

Nhưng nếu Côn Bằng không thắng nổi Nguyên Thủy đám người, vậy cũng chỉ có thể dẹp đường hồi phủ.

Tại trong lòng vô số tiên thiên đại năng vạn thiên tư tự lưu chuyển, trên Đông Hải, Côn Bằng triệt để sát đến điên cuồng!

Bằng vào tự thân chứng đạo Hỗn Nguyên, tu luyện ra dị tượng chuyên chúc, cộng thêm lĩnh ngộ các loại Đại Đạo và thiên địa chí lý, hắn vậy mà cũng chỉ có thể hòa Tứ Thánh đánh cái ngang tay!

Điều này làm cho hắn không cách nào tiếp thụ!

Phải biết, trước đó Vân Tiêu đều có thể nghiền ép Nguyên Thủy cùng Tây Phương nhị thánh!

Tuy rằng căn nguyên của hắn kém hơn Tam Thanh, Tổ Vu, nhưng so với Vân Tiêu vẫn cao hơn một chút.

Căn nguyên thứ này rất quan trọng, lại thêm trước khi thành thánh hắn đã sừng sững tại Chuẩn Thánh đỉnh phong vô tận tuế nguyệt, lại có đại công đức giáo hóa vạn linh yêu tại Thiên Đình.

Tầng tầng tích lũy, thực lực hẳn phải cao hơn Vân Tiêu mới đúng, nhưng lúc này lại chỉ có thể hòa Tứ Thánh đánh ngang tay.

Lập tức, Côn Bằng cảm giác không chỉ mất mặt mũi, càng là mất mặt chủ nhân Đại Đạo Chúa Tể. "Vốn cho rằng ngô có thể nhẹ nhõm trấn áp các ngươi, không ngờ chỉ có thể cùng các ngươi đánh ngang tay, thật hổ thẹn." Côn Bằng một bên thi triển Hỗn Nguyên pháp tắc, một bên nhàn nhạt mở miệng nói.

Một câu nói kia, rơi vào tai Nguyên Thủy, Lão Tử các thánh nhân, lập tức cảm giác vô cùng chói tai.

Một cái tân tấn Thánh nhân, một súc sinh căn nguyên ti liệt, cùng Tứ Thánh chống lại, lại còn cảm thấy hổ thẹn?

Vậy mặt mũi bọn hắn để đâu?

Phải biết, bọn hắn sừng sững tại Hỗn Nguyên chi cảnh vô tận tuế nguyệt, mỗi một cái cảnh giới đều xa xa cao hơn Côn Bằng, căn nguyên càng không phải loại bị mao đái giác như Côn Bằng có thể so.

Hiện tại Tứ Thánh liên thủ đánh một con súc sinh, lại chỉ có thể đánh ngang tay?

Điều này khiến bọn hắn cảm giác nhan diện tảo địa, phẫn nộ vô cùng! "Côn Bằng, súc sinh ngươi, may mắn chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng dám càn rỡ như thế!

Ngô hôm nay, sẽ để ngươi thần hồn tịch diệt!" Nguyên Thủy thản nhiên mở miệng, tùy tức tế xuất linh bảo trong tay!

Sát na gian, theo Nguyên Thủy tế xuất linh bảo, thử phương thiên địa nháy mắt trầm phù, từng vòng từng vòng dị tượng khôi hoằng hạo hãn tịch quyển, khiến mênh mông hỗn độn có xu thế trọng tân diễn hóa địa thủy hỏa phong.

Bảo vật này trán phóng ra ức vạn vạn đạo thần quang thôi xán,

vừa mới tế xuất, liền phảng phất khiên dẫn thiên đạo vận chuyển, minh minh chi trung ám tàng vô tận nhân quả! "Thiên Thư?

Nguyên Thủy, lão đông tây ngươi thật không biết xấu hổ, chẳng lẽ ngươi không còn bảo vật nào khác, lại lợi dụng Thiên Thư quấn quanh vô lượng lượng kiếp để đối phó ngô?" Côn Bằng thấy Nguyên Thủy tế xuất Thiên Thư, lập tức lộ ra vẻ trào phúng.

Trên Đông Hải, các tiên thiên đại năng khác thấy vậy cũng thần sắc khựng lại.

Thiên Thư, một trong Thiên Địa Nhân tam thư, là do Tạo Hóa Thanh Liên liên biện sở hóa!

Quan trọng nhất là, Thiên Thư có thể phân hóa thành Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên!

Đả Thần Tiên, hào xưng có thể đánh bất kỳ thần linh nào dưới Tiên Thiên, Đại La Kim Tiên gặp thần bảo này cũng sẽ khoảnh khắc hồn phi phách tán!

Nhưng Đả Thần Tiên đối với tiên thiên đại năng không có uy hiếp gì, bởi vì nó chỉ đánh hậu thiên sinh linh.

Những tiên thiên đại năng Hồng Hoang vừa mới đản sinh diễn hóa, tự nhiên không sợ Đả Thần Tiên.

Nhưng, món pháp bảo còn lại ẩn hàm trong Thiên Thư mới là khủng bố: Phong Thần Bảng!

Trong Phong Thần Bảng có 365 tôn chính thần thần vị, tiểu thần vị càng là số lượng vô kể, phàm là tiến vào Phong Thần Bảng, đều phải chịu người chưởng khống, mất đi tự do, cảnh giới tu vi đình trệ không tiến!

Đây cũng là nguyên nhân Nguyên Thủy cùng Thông Thiên đấu đá không để môn hạ đệ tử nhập Phong Thần Bảng.

Như hôm nay, Phong Thần lượng kiếp sắp tới, trên Phong Thần Bảng dính vô tận lượng kiếp nhân quả chi lực!

Nguyên Thủy đem pháp bảo này tế xuất dùng đối phó Côn Bằng, thực sự có chút vô sỉ.

Bất chấp cả da mặt.

Dù sao, lượng kiếp nhân quả, ai muốn dính vào?

Năm đó Thập Nhị Tổ Vu và Yêu tộc Đông Hoàng Đế Tuấn, cuối cùng không phải cũng tiêu thất trong vô lượng lượng kiếp sao?

Nguyên Thủy nghe xong lời Côn Bằng, cũng cảm giác có chút vô sỉ, nhưng lập tức sắc mặt biến thành hàn lãnh, mở miệng nói: "Súc sinh ngươi, ngô dùng Thiên Thư trấn áp ngươi, là thuận thiên đạo hành sự, hà nhân cố chi?

Hừ, nha tiêm chủy lợi, xem ngô trấn áp ngươi!" Nguyên Thủy vứt bỏ da mặt, Thiên Thư tại đỉnh đầu không ngừng xoay tròn, trực tiếp hướng về phía Côn Bằng trấn áp!

Trên Đông Hải, vô số tiên thiên đại năng nhìn một màn này, nhao nhao tâm thần nhảy một cái!

Chương 97

Côn Bằng nguy hiểm rồi!

Bọn họ đều biết Côn Bằng trên thân không có mấy kiện linh bảo.

Hồng Hoang, ngoại trừ cá nhân thực lực, linh bảo cũng là một phần phi thường quan trọng.

Nếu không, Vân Tiêu nếu không có Bàn Cổ Phiên cùng Thí Thần Thương, làm sao có thể đánh Tứ Thánh ôm đầu chuột chạy?

Không có linh bảo, Côn Bằng đối mặt Nguyên Thủy, chung quy sẽ kém một chút.

Cùng lúc đó, Lão Tử ánh mắt mãnh nhiên lóe lên, trong đồng khổng có từng đạo khủng bố hỗn độn thần quang lưu chuyển.

Tùy tức, Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ được tế xuất trên đỉnh đầu!

Tại nháy mắt Thái Cực Đồ tế xuất, khí thế khủng bố trên thân Lão Tử bộc phát, chung quanh phảng phất có từng cái vũ trụ khủng bố đang xoay tròn, trong vũ trụ mênh mông hỗn độn có thế trọng tân diễn hóa địa thủy hỏa phong!

Ngay sau đó, trong Thái Cực Đồ, một tòa Kim Kiều mãnh nhiên vươn ra, trán phóng ức vạn vạn đạo thần quang, cùng Lão Tử trong nháy mắt hướng về phía Côn Bằng tịch quyển tới!

Không chỉ như thế, Lão Tử trực tiếp tế xuất luôn Tiên Thiên Đệ Nhất Công Đức Chí Bảo - Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp!

Bảo vật này phòng ngự vô địch, nãi là Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, đại đạo huyền hoàng chi khí cùng khai thiên công đức dung hợp sở hóa, đứng ở thế bất bại!

Theo Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp xoay tròn quanh Lão Tử, một cỗ đại khủng bố khiến chư thiên đại năng cảm giác tim đập nhanh xuất hiện!

Bên cạnh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng thản nhiên cười một tiếng.

Tùy tức, trên mặt bọn hắn hiện ra vẻ bi thiên mẫn nhân, đại từ đại bi, phổ độ chúng sinh.

Vô cùng vô tận đại đạo phật quang cùng ức vạn vạn luồng phật đạo thần âm ngưng kết thành sát phạt chi quang khủng bố nhất thiên địa, nháy mắt hướng về phía Côn Bằng tịch quyển!

Thiên địa chi gian, tứ đại Thiên Đạo Thánh nhân, đồng thời tế xuất tối khủng bố sát chiêu!

Uy thế bực này, khiến hạo hãn Hồng Hoang đại lục không chỉ rung chuyển, mà còn có thế trọng diễn địa thủy hỏa phong, Hồng Hoang Thiên Đạo trong khắc này cũng bắt đầu không ngừng run rẩy, phảng phất sắp sửa triệt để sụp đổ!

Đầy trời thần linh, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Chúc Cửu Âm đều tâm thần hãi nhiên.

Khủng bố sát phạt do Tứ Thánh liên thủ tế xuất khiến bọn họ cảm giác rợn cả tóc gáy, da đầu tê dại!

Chỉ cảm giác, dù là tiên thiên đại năng, dưới công kích khủng bố này, cũng sẽ nháy mắt phi hôi yên diệt!

Thậm chí nguyên thần chân linh đều sẽ nháy mắt tịch diệt, ngay cả Địa Phủ cũng không đi được.

Một bên khác, tam tôn thái cổ cự đầu Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân lúc này thân thể cũng không khỏi run rẩy.

Thánh nhân chi hạ giai vi lâu nghĩ, quả nhiên không phải một câu

nói suông.

Thái cổ thời kỳ bọn họ tung hoành Hồng Hoang, tại Chuẩn Thánh đỉnh phong sừng sững không biết bao lâu, nhưng lúc này, y nguyên cảm giác phảng phất như phù du.

Nếu cùng Thiên Đạo Tứ Thánh chống lại, e rằng sớm đã bị diệt sát.

Đồng thời, Long Vương trong lòng lại có chút may mắn.

Hạnh khuy Yêu tộc có thêm một vị Thánh nhân.

Nếu không, Long tộc tất nhiên phải đối mặt diệt đỉnh chi tai.

Hồng Hoang ức vạn vạn sinh linh cảm thụ được Đông Hải ba động, nhao nhao tâm thần run lên!

Uy thế này cũng quá khủng bố, Thánh nhân muốn hủy diệt cả Hồng Hoang sao?

Còn có, tân tấn Côn Bằng Yêu Sư trong tay tịnh không có linh bảo, có thể ngăn cản được Tứ Thánh khủng bố sát phạt hay không? "Côn Bằng Yêu Sư có thể ngăn cản được một kích này sao?" "Sức mạnh quá khủng bố, Hồng Hoang đại lục đang rung chuyển!" "Thiên Đạo đều đang ai minh không dứt!" "Tê, có địa phương trọng tân diễn hóa thành địa thủy hỏa phong!

Hồng Hoang chẳng lẽ muốn trong khắc này bị đánh nát hay sao?" Ức vạn vạn sinh linh trong lòng hoảng sợ bất an.

Nhưng, vô luận là thiên địa sinh linh hay vô số đại năng Đông Hải, đều bất ước nhi đồng cho rằng Côn Bằng không cách nào ngăn cản được.

Thái Cực Đồ, Thiên Thư, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, cùng lực lượng bốn vị Thiên Đạo Thánh nhân.

Côn Bằng Yêu Sư mới vừa vặn bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh, làm sao có thể chống lại?

Một bên khác, Côn Bằng nhìn đối diện bốn đạo khủng bố sát phạt lưu chuyển hỗn độn thần quang đang ập tới, diện dung bình tĩnh.

Tùy tức, hắn cười nhạt một tiếng, thanh âm vang vọng thiên địa: "Các ngươi, khinh ngô không có Tiên Thiên Chí Bảo sao?" Côn Bằng thoại âm vừa dứt, Hỗn Độn Chung hách nhiên gian được tế xuất!

Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thấy Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung xuất hiện, lập tức sắc mặt nhao nhao biến đổi!

Hỗn Độn Chung, không phải là Tiên Thiên Chí Bảo của Đông Hoàng Thái Nhất sao?

Năm đó Vu Yêu lượng kiếp, Đông Hoàng Thái Nhất cùng Đế Tuấn vẫn lạc, Hỗn Độn Chung cũng không biết tung tích.

Lúc này, vì sao lại xuất hiện trên tay Côn Bằng?

Tứ Thánh chấn động không thôi.

Cùng lúc đó, Côn Bằng tay cầm Hỗn Độn Chung, sau lưng Cửu Thiên Côn Bằng dị tượng đồ không ngừng xoay tròn, hạo hãn dị tượng hốt như thiên hàng, lập tức hướng về phía Tứ Thánh tịch quyển!

Hỗn Độn Chung!

Đây là một trong tam đại Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực vô cùng, sở hữu trấn áp hỗn độn chi uy, điên đảo thời không chi lực, luyện hóa âm dương chi công, nữu chuyển càn khôn chi năng.

Bảo vật này ảo diệu vô hạn, tạo hóa vô cùng, có thể cấm cố thời gian, trấn áp không gian, cũng có thể trấn áp khí vận!

Hỗn Độn Chung không những là đỉnh tiêm phòng ngự chí bảo, mà

còn là vô thượng công phạt thần khí!

Sát na gian, thiên địa một mảnh trầm phù, khủng bố vô cùng thần quang bao trùm hạo hãn liêu khoát Đông Hải.

Dưới thần lực khủng bố của Hỗn Độn Chung, thiên địa phá toái, thời không sụp đổ, địa thủy hỏa phong không ngừng xoay tròn, vũ trụ phảng phất trong khắc này trọng diễn!

Tế xuất Hỗn Độn Chung, thực lực Côn Bằng đạt đến một loại cảnh địa khủng bố.

Tùy tức, Côn Bằng cùng chí cường sát phạt thần quang của Tứ Thánh mãnh nhiên va chạm vào nhau!

Trong một nháy mắt, hạo hãn Đông Hải nhấc lên từng đạo sóng lớn ngập trời, từng cỗ từng cỗ dị tượng khôi hoằng hạo đại chấn động chư thiên hoàn vũ, khiến thiên địa càn khôn phảng phất nổ tung, vô số tiên thiên đại năng sắc mặt trắng bệch, thần hồn bị dư ba khủng bố lan đến, nháy mắt thụ trọng thương! "Nguyên Thủy, lũ thứ nhục Yêu tộc ngô, ngô trước tiên đem ngươi trấn áp!" Khủng bố dư ba vừa mới tiêu tán, tốc độ Côn Bằng trong khắc này siêu việt cực hạn.

Vốn dĩ Côn Bằng Yêu Sư đã nổi danh về tốc độ tại Hồng Hoang, lại thêm triệt để dung hội quán thông Tốc Độ Chi Đại Đạo, trong khắc này, tốc độ của hắn siêu việt thời gian và tuế nguyệt!

Trong mắt vô số tiên thiên đại năng trên Đông Hải, Côn Bằng lúc này hóa thành một đạo cấp tốc lưu quang, nơi đi qua, tầng tầng đa nguyên vũ trụ không gian trong hư không nháy mắt hóa thành bọt nước, hách nhiên hướng về phía Nguyên Thủy tịch quyển tới!

Ngay sau đó, Côn Bằng xuất hiện bên cạnh Nguyên Thủy, bàn tay lớn mang theo khủng bố Đại Đạo pháp tắc, trực tiếp hướng về phía mặt Nguyên Thủy hung hăng vỗ tới!

Bốp!

Một tiếng thanh thúy vang vọng, chấn động thiên địa càn khôn, vang vọng trong tâm đầu ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang.

Côn Bằng thao thiên đại chưởng, trực tiếp trọng trọng vỗ lên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nhất thời, Nguyên Thủy cả người bị Côn Bằng một tát đánh phiên, đảo lui ức vạn vạn thiên lý!

Oanh!!!

Một trận oanh minh chi thanh chấn động hoàn vũ, Nguyên Thủy cả người trọng trọng trụy lạc tại ức vạn vạn dặm ngoài, trên một chỗ Hồng Hoang đại lục!

Khối đại lục kia nháy mắt tứ phân ngũ liệt, một cái hắc động thâm thúy khủng bố xuất hiện!

Thánh nhân Nguyên Thủy, bị Côn Bằng một tát đánh bay, lại đập ra một cái hố to!

Một màn này, rơi vào trong mắt Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, lập tức khiến Tam Thánh sắc mặt khựng lại, hơi lăng thần.

Nguyên Thủy, sinh sinh bị ăn một tát của Côn Bằng?

Thánh nhân, bị tát một cái nhĩ quang?

Đông Hải bên trên, vô số tiên thiên đại năng lúc này ánh mắt cũng hơi run lên.

Trong tâm thần, hãi nhiên vô cùng!

Một màn này, khiến bọn họ cảm giác chấn hám lại tim đập nhanh!

Đó chính là Nguyên Thủy a, đường đường Thánh nhân!

Lăng giá ức vạn vạn sinh linh, tuyên cổ bất diệt, là chí cao vô

thượng tồn tại, nhất niệm ký khả chưởng khống chúng sinh sinh tử!

Hiện tại, cư nhiên bị Côn Bằng ngạnh sinh sinh tát một cái nhĩ quang!

Nguyên Thủy lại là người cực kỳ chú trọng mặt mũi.

Tại trước mặt ức vạn vạn sinh linh và chư thiên đại năng bị tát, Nguyên Thủy há có thể không chấn nộ!

Hồng Hoang ức vạn vạn sinh linh thấy cảnh này, cũng nhao nhao hãi nhiên, nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh! "Trời ạ, ta thấy gì thế này, Thánh nhân bị tát tai!" "Côn Bằng quá khủng bố, cho Thánh nhân một cái nhĩ quang!" "Nguyên Thủy cực kỳ chú trọng mặt mũi, đây quả thực là kỳ sỉ đại nhục a!" "Thật khủng bố Côn Bằng, lực địch Tứ Thánh!

Chưởng khống Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, lại bằng vào tự thân thực lực chứng đạo Hỗn Nguyên, Côn Bằng Yêu Sư có tư cách kháng hành Tứ Thánh!" Thiên địa sinh linh nhao nhao cảm giác da đầu tê dại, tâm thần run rẩy, rợn cả tóc gáy!

Trong hư không, Đạo Tổ Hồng Quân thấy cảnh này, diện sắc ba lan bất kinh.

Tức sử Thiên Đạo Tứ Thánh hôm nay không địch lại Côn Bằng, hắn cũng sẽ không lựa chọn ra tay.

Bởi vì mưu kế vạn cổ đã bị Long Vương cùng Chúc Cửu Âm bộc quang, nếu hắn ra tay, ngược lại sẽ khiến Hồng Hoang sinh linh càng thêm tin tưởng chuyện đó.

Phản chính, Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều là Thiên Đạo Thánh nhân.

Thiên Đạo bất diệt, Thánh nhân bất tử.

Chương 98

Côn Bằng có thể lực áp Tứ Thánh thì thế nào, chỉ cần giết không chết Tứ Thánh, hắn không cần để ý tới.

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy đang cắm đầu trong hang động đen kịt, y sam phá toái, phát ti lăng loạn.

Sớm đã không còn thần thái cao cao tại thượng, phủ thị Hồng Hoang chư thiên đại năng như vừa rồi.

Lúc này, trong lòng hắn chỉ có thao thiên phẫn nộ!

Nguyên Thủy hắn, tại trước mặt Hồng Hoang ức vạn vạn sinh linh, bị người tát tai!

Bực này kỳ sỉ đại nhục, dù liều mạng hình thần câu diệt, hắn cũng muốn báo lại!

Tùy tức, Nguyên Thủy mãnh nhiên xông lên trời, khủng bố thần quang hoa phá ức vạn vạn dặm thương khung, hoa phá vạn dặm vân tiêu, vạn thiên Hỗn Nguyên pháp tắc tại thiên địa điên cuồng dũng động, hách nhiên xuất hiện!

Nguyên Thủy tế xuất Thiên Thư huyền quải trên đỉnh đầu, chung quanh lại có mấy kiện pháp bảo trầm phù, trực tiếp hướng về phía Côn Bằng tịch quyển tới! "Côn Bằng, dư nghiệt Long Hán lượng kiếp năm đó, nhục nhã ngô như thế, quá lắm!" Nguyên Thủy sắc mặt âm trầm, sau lưng có thao thiên Hỗn Nguyên pháp tắc điên cuồng dũng động, nhìn về phía Côn Bằng.

Hắn đang tích súc tất cả sức mạnh, hôm nay thà rằng liều mạng vẫn lạc, cũng muốn đem Côn Bằng tỏa cốt dương hôi! "Sư huynh, Nguyên Thủy lão đông tây túng rồi a.

Vừa rồi còn mắng Côn Bằng tiền bối là súc sinh, hiện tại lại trực tiếp gọi tên.

Tử tế nghĩ lại cũng đúng, đều bị đánh một cái nhĩ quang, có thể không sợ hãi sao." Bích Tiêu ở bên cạnh Triệu Công Minh nhỏ giọng nói.

Tuy rằng thanh âm nhỏ, nhưng lại không có bất kỳ che giấu nào.

Trên Đông Hải, vô số tiên thiên đại năng đều nghe thấy, trong lòng hơi khựng lại.

E rằng bây giờ trên Đông Hải, ngoại trừ Côn Bằng Yêu Sư chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng chỉ có Tiệt Giáo đệ tử dám mắng Nguyên Thủy là lão đông tây.

Dù sao, Tiệt Giáo có vị Vân Tiêu Thánh nhân khủng bố kia.

Trước đó, Vân Tiêu đã đánh cho Nguyên Thủy trong lòng lưu lại bóng ma.

Nguyên Thủy tự nhiên cũng nghe thấy, lão kiểm trầm xuống. "Đám súc sinh căn nguyên đê liệt này, nhục nhã ngô như thế!" Nguyên Thủy trong lòng thầm mắng, biệt khuất vô cùng!

Nhưng hắn lại không dám đối Bích Tiêu ra tay!

Ai biết vị Vân Tiêu Thánh nhân kia có ở gần đây hay không!

Tùy tức, Nguyên Thủy lạnh lùng nhìn thoáng qua Bích Tiêu, rồi chuyển ánh mắt về phía Côn Bằng, mãnh nhiên tê hống một tiếng, trực tiếp sát tới!

Hắn muốn đem thao thiên nộ hỏa trong lòng, toàn bộ phát tiết lên người con chim tạp mao này!

Côn Bằng thấy thế, xùy cười một tiếng, thản nhiên nói: "Đường đường Nguyên Thủy Thánh nhân, vậy mà cũng nhu nhược như thế,

đương thời bị Vân Tiêu Thánh nhân đánh sợ rồi sao?

Ngươi làm Thánh nhân, thật sự là làm nhục cảnh giới này!" Côn Bằng thoại âm vang vọng thiên địa.

Tùy tức, Hỗn Độn Chung trong tay bộc phát ra ức vạn vạn đạo khủng bố lưu quang, trực tiếp hướng về phía Nguyên Thủy tịch quyển!

Đồng thời, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng nhao nhao động thủ.

Hạo hãn Hỗn Nguyên pháp tắc điên cuồng dũng động trên Đông Hải.

Ngũ vị Thánh nhân, lần nữa va chạm! "Ngô thử xem Hủy Diệt Pháp Tắc chi lực." Tại nháy mắt sắp va chạm, Côn Bằng thần sắc khẽ động, thao thiên Hỗn Nguyên pháp tắc nháy mắt biến thành tất hắc hỗn độn thần quang.

Đồng thời, kim sắc lưu quang quanh Hỗn Độn Chung nháy mắt biến thành hắc sắc Hủy Diệt Đại Đạo pháp tắc, phảng phất muốn xé rách cả thiên địa!

Côn Bằng không những chưởng khống Tốc Độ Pháp Tắc, đồng thời tại trên Hủy Diệt Đại Đạo Pháp Tắc cũng lĩnh ngộ được nhất định cảnh giới! "Hủy Diệt Pháp Tắc, đầy đủ rồi." Cảm thụ được thao thiên hủy diệt thần quang quanh Hỗn Độn Chung, Côn Bằng mỉm cười.

Tuy rằng lĩnh ngộ Hủy Diệt Đại Đạo, nhưng tịnh không có đạt đến cảnh địa chưởng khống.

Hắn cũng vẻn vẹn có thể phát huy một chút sức mạnh mà thôi.

Sở dĩ có thể lĩnh ngộ, là vì tại nhà Đại Đạo Chúa Tể, hắn hóa thân thành sủng vật điểu, đi theo Tiểu Hắc (chó mực) khổ khổ ai cầu hồi

lâu, rốt cục chạm đến biên duyên Hủy Diệt Đại Đạo.

Đồng thời, Hỗn Độn Chung có thể lưu chuyển ra thần uy khủng bố như thế, cũng là do Tiểu Hắc đem nó coi như linh đang đeo hồi lâu.

Trong kỳ gian, Hỗn Độn Chung tự nhiên dính Hủy Diệt Đại Đạo pháp tắc của Tiểu Hắc.

Cho nên, lúc này, dùng tự thân lĩnh ngộ Hủy Diệt Đại Đạo pháp tắc, cộng thêm Hỗn Độn Chung dính thần quang của đại đạo cấp bậc cường giả, trấn áp Tứ Thánh dư xài!

Ngay sau đó, tất hắc thần quang quanh Hỗn Độn Chung mãnh nhiên tịch quyển cả phiến thiên địa, khiến mênh mông Hồng Hoang đại lục không ngừng rung chuyển!

Ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang lúc này giai thần hồn run lên, cảm thụ được một cỗ vô thượng khủng bố khí tức lưu chuyển!

Cỗ khí tức này phảng phất có thể hủy diệt chúng sinh, hủy diệt vạn vật, hủy diệt Hồng Hoang, hủy diệt mênh mông hỗn độn càn khôn!

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tây Phương nhị thánh càng cảm thụ được một cỗ vô thượng đại khủng bố hàng lâm! "Hủy Diệt Pháp Tắc chi lực!

Hủy Diệt Đại Đạo khí tức lưu chuyển quanh Hỗn Độn Chung e rằng là do vị tồn tại kia tàn lưu pháp tắc, chúng ta mau lui!" Nguyên Thủy mãnh nhiên đại khiếu, trong mắt lộ ra vẻ kinh khủng.

Hắn đối với Hủy Diệt Đại Đạo khí tức quá quen thuộc!

Năm đó Vân Trung Tử liền bị con chó mực của Đại Đạo Chúa Tể dùng Hủy Diệt Đại Đạo diệt sát!

Hắn cũng từng đến nhà Đại Đạo Chúa Tể, từng thấy con chó mực

chưởng khống Hủy Diệt Đại Đạo vô thượng tồn tại kia.

Không sai, Côn Bằng âm thầm mượn nhờ sức mạnh của vị tồn tại kia!

Quả thực vô sỉ!

Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nghe vậy sắc mặt đại biến.

Đại Đạo cấp bậc cường giả tàn lưu pháp tắc, ai biết rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Nếu bị kích trúng, e rằng có khả năng sẽ bị diệt sát!

Nháy mắt, Tứ Thánh nhao nhao xé rách hư không, muốn rời đi Đông Hải! "Các ngươi muốn chạy, chạy thoát sao?" Côn Bằng lãnh đạm nói, Tốc Độ Đại Đạo bị thôi động đến cực hạn.

Nháy mắt, hắn liền trực tiếp truy sát Tứ Thánh vào trong tầng tầng đa nguyên vũ trụ không gian, Hỗn Độn Chung lưu chuyển hủy diệt thần quang trấn áp xuống!

Oanh long long!

Đông!

Nguyên Thủy, Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tứ thánh bị Hỗn Độn Chung nháy mắt kích trúng, từng đạo thánh nhân kim thân bị triệt để đánh nổ!

Thiên Đạo Tứ Thánh, bị Côn Bằng dùng Hỗn Độn Chung đánh nổ thánh khu!

Đông Hải cùng Hồng Hoang thiên địa nháy mắt tịch tĩnh.

Ức vạn vạn chúng sinh hãi nhiên vô cùng.

Thiên Đạo Tứ Thánh, bị Côn Bằng một người đánh nổ? "Thiên Đạo Tứ Thánh, bị đánh nổ thánh khu!" "Côn Bằng Yêu Sư quá khủng

bố, Hỗn Độn Chung không hổ là Tiên Thiên Chí Bảo!" "Côn Bằng Yêu Sư thực lực này, e rằng là để nhất nhân trong cảnh giới Thánh nhân rồi đi?" Lúc này trên Đông Hải, Côn Bằng nhìn Tứ Thánh đang ngưng tụ lại thân thể, ánh mắt lộ ra một tia trào phúng.

Tùy tức vươn tay, trực tiếp chộp lấy một luồng Hồng Mông Tử Khí trong thiên địa. "Long Vương tiền bối, thỉnh chứng đạo Hỗn Nguyên đi." Côn Bằng nhìn về phía Long Vương, chậm rãi mở miệng nói.

Long Vương thấy thế, trong lòng phức tạp vô cùng.

Nhưng đến cảnh giới này, chỉ cần một ánh mắt liền có thể minh ngộ.

Long Vương cũng không phải người do dự, đương tức dung hợp Hồng Mông Tử Khí vào trong cơ thể! "Ngô Long Vương, là một trong tiên thiên thần thai của Hồng Hoang, giáo hóa vạn long, chưởng quản tứ phương hải vực, Hồng Hoang phong vũ.

Hôm nay, ngô Long Vương, chứng đạo Hỗn Nguyên!" Theo Long Vương thoại âm lạc hạ, cả Đông Hải xuất hiện các loại dị tượng: thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, kỳ lân hiện thế, long phượng cộng vũ, ức vạn vạn đạo cự long hư ảnh gào thét.

Hỗn Nguyên khí tức bộc phát, tịch quyển Hồng Hoang đại lục!

Long Vương, thành công chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân!

Hồng Quân nhìn cảnh này, không có ngăn cản.

Hắn chỉ muốn chuyện này triệt để kết thúc, để Hồng Hoang chúng sinh quên đi chuyện âm mưu bị bộc quang hôm nay.

Lúc này, Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thân hình nhao nhao ngưng kết lại.

Tứ Thánh sắc mặt thanh bạch bất định, âm trầm vô cùng, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Thần quang quanh Hỗn Độn Chung quá khủng bố, bọn họ ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Nếu Côn Bằng không có Hỗn Độn Chung nhiễm đại đạo pháp tắc, bọn họ chưa chắc đã bại. "Đều theo ngô phản hồi Tử Tiêu Cung đi, chuyện hôm nay, tạm thời dừng lại." Hồng Quân truyền âm cho Tứ Thánh.

Tứ Thánh nhìn nhau, lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Long Vương thành thánh, tiếp tục ở lại đây, chẳng lẽ lại bị Côn Bằng lăng nhục?

Tùy tức, Tứ Thánh nhao nhao vận chuyển thần lực, chuẩn bị rời đi.

Chương 99

Đúng lúc này, Côn Bằng nhìn Tứ Thánh, rồi chuyển ánh mắt về phía Hồng Quân trong hư không, mỉm cười nhàn nhạt, mở miệng nói: "Hồng Quân, ngươi muốn đi rồi, không phải là quên mất chuyện gì sao?

Ngươi tính kế chúng sinh vạn cổ, chẳng lẽ không cho một lời giải thích nào ư?" Tùy theo tiếng nói của Côn Bằng Yêu Sư vang vọng khắp đất trời, vô số sinh linh trong Hồng Hoang đều chấn động trong lòng.

Ngay sau đó, hàng tỷ tỷ ánh mắt đều đổ dồn về phía Đông Hải!

Lúc này, chúng sinh trong trời đất mới biết được, Hồng Quân đã sắp đặt vạn cổ sự tình của Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, vô số đại năng trên Đông Hải lúc này cũng lần lượt hiện thân từ trong hư không.

Ngay sau đó, tất cả đều nhìn về phía Đạo Tổ Hồng Quân trong hư không.

Dù sao, Côn Bằng đã có thực lực như vậy, có thể trấn áp Tứ Thánh, vậy thì tự nhiên họ chọn đứng về phía Côn Bằng, cũng muốn Hồng Quân cho chúng sinh Hồng Hoang một lời giải thích.

Theo hàng tỷ tỷ sinh linh Hồng Hoang và vô số đại năng chư thiên đều nhìn về phía Hồng Quân, trời đất trong khoảnh khắc này trở nên tĩnh lặng.

Bầu không khí vô cùng áp lực.

Hai bên đều giương cung bạt kiếm.

Phảng phất như khoảnh khắc tiếp theo, một trận đại chiến kinh

thiên động địa sẽ lại nổ ra.

Không ai biết được, Đạo Tổ Hồng Quân cao cao tại thượng, có chịu giải thích chuyện này với toàn thể chúng sinh hay không.

Ngay sau đó, trong hư không, sắc mặt Hồng Quân trầm xuống.

Lão cho phép Long Vương thành Thánh, không hề ngăn cản.

Thậm chí khi Tứ Thánh bị Côn Bằng đánh nát kim thân, lão cũng không ra tay tương trợ.

Vốn tưởng rằng, chuyện này đã đến hồi kết thúc.

Thậm chí, lúc này lão đã chuẩn bị mang Tứ Thánh quay về Tử Tiêu Cung.

Lại không ngờ, Côn Bằng lại bám riết lấy chuyện này không buông.

Ngay sau đó, trong hư không, từng đóa kim liên diễn hóa ra.

Pháp tắc Hỗn Nguyên mênh mông từ trong hư không hiện ra.

Hồng Quân mang theo Tứ Thánh, xuất hiện trước mặt chúng sinh.

"Côn Bằng, nhữ muốn ngô giải thích điều gì?" Hồng Quân nhìn về phía Côn Bằng, nhàn nhạt lên tiếng.

Đối mặt với Côn Bằng, lúc này lão cũng cảm thấy một chút áp lực.

Nguồn gốc của áp lực, hoàn toàn là do pháp tắc hủy diệt đang quấn quanh Hỗn Độn Chung.

Pháp tắc hủy diệt lão tự nhiên cũng quen thuộc, đó là sức mạnh trên người con sủng vật mà Đại Đạo Chúa Tể nuôi dưỡng.

Con chó đen kia, chính là tồn tại chưởng khống Hủy Diệt Đại Đạo.

Nếu dựa vào sức mạnh Thiên Đạo, lão có thể đối kháng với Côn Bằng đang cầm Hỗn Độn Chung.

Nhưng, lão sợ kinh động đến vị tiền bối chó đen đang chưởng khống Hủy Diệt Đại Đạo kia.

Lời của Hồng Quân vừa dứt, Côn Bằng nghe vậy, khẽ mỉm cười.

Trong ánh mắt, lộ ra vẻ trào phúng.

Phảng phất như đang chế nhạo sự ngu xuẩn của Hồng Quân.

Ngay sau đó Côn Bằng đặt Hỗn Độn Chung lên đỉnh đầu, trong ánh mắt lưu chuyển luồng sáng hủy diệt kinh khủng, nhìn về phía Hồng Quân, chậm rãi lên tiếng: "Hồng Quân, nhữ dung hợp Thiên Đạo, là Đạo Tổ Hồng Hoang, tại sao lại ở đây giả vờ hồ đồ?" "Chẳng lẽ nhữ không rõ, ngô hỏi nhữ điều gì sao?" "Kể từ khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa đến nay, Ma tộc La Hầu, Càn Khôn Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ vẫn lạc, Long Hán đại kiếp tam tộc tương tàn, Vu Yêu lượng kiếp lưỡng tộc đối lập, cho đến hiện tại Nhân tộc đại hưng và Phong Thần lượng kiếp sắp tới, có cả trận chiến tranh đoạt thánh vị trên Đông Hải, đằng sau những chuyện đó, chẳng phải đều là từng đạo âm mưu do nhữ bày ra để đánh vỡ Hồng Hoang, thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo Hồng Hoang hay sao?" Tiếng nói của Côn Bằng vang vọng khắp trời đất, đi vào lòng mỗi một sinh linh Hồng Hoang.

Trong chốc lát, hàng tỷ tỷ sinh linh đều nhìn về phía Đạo Tổ Hồng Quân.

Vô số đại năng tiên thiên trên Đông Hải đồng thời cũng nhìn về vị sư phụ của Thánh nhân, kẻ đứng trên chúng sinh.

Cả trời đất trong khoảnh khắc này, triệt để tĩnh lặng.

Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Chúc Cửu Âm, Xi Vưu các đại năng,

cũng lần lượt nhìn về phía Hồng Quân.

Vô số sinh linh Hồng Hoang, đều nhìn về phía Hồng Quân!

Đều hy vọng Hồng Quân cho chúng sinh một lời giải thích!

Từ vạn cổ đến nay, từng trận lượng kiếp, chẳng phải đều do Đạo Tổ tự mình mưu hoạch sao!

Lấy chúng sinh làm quân cờ, không màng đến sinh mệnh của hàng tỷ tỷ sinh linh, chỉ vì để thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo!

Phải biết rằng, mỗi một lần lượng kiếp, đều có vô số sinh linh vẫn lạc, gia đình tan nát!

Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc!

Vu tộc, Yêu tộc!

Và cả Xiển giáo, Tiệt giáo sắp tới!

Dưới từng trận lượng kiếp, vô số sinh mệnh tiêu tan.

Trong đó, chẳng phải đều là âm mưu của Đạo Tổ Hồng Quân sao!

Hồng Quân đối mặt với vô số sinh linh, sắc mặt bình tĩnh vô cùng.

Trong lòng, lại cực kỳ phiền não.

Đạo tâm cũng rối loạn trong khoảnh khắc này.

Nếu như, hôm nay lão thừa nhận mọi chuyện với chúng sinh.

Vậy thì vị Đạo Tổ này, sư phụ của Thánh nhân này, trong lòng hàng tỷ tỷ sinh linh, sẽ trở thành một kẻ tiểu nhân giả dối!

Một kẻ tiểu nhân chỉ biết lo cho bản thân, không màng đến thương sinh thiên hạ!

Mặc dù, lão có thể xóa đi ký ức của vô số sinh linh.

Nhưng nhân quả ngút trời, lại không thể không gánh chịu.

Giữa vạn ngàn suy nghĩ lưu chuyển, Hồng Quân vẫn không mở miệng trả lời Côn Bằng.

Không thể trả lời.

Bên cạnh, Nguyên Thủy thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, nhìn về phía Côn Bằng nói: "Côn Bằng, nhữ đừng quá phận, chẳng lẽ nhữ đã quên ơn Đạo Tổ giảng đạo thụ nghiệp ở Tử Tiêu Cung năm xưa sao?" "Chúng sinh Hồng Hoang sở dĩ có thể tu hành, chẳng phải là do Đạo Tổ truyền thụ pháp môn tu hành, phổ độ chúng sinh sao?" "Nhữ, lại quay lại chất vấn đúng sai của Đạo Tổ!" "Không ngờ, nhữ lại là kẻ vong ân phụ nghĩa như vậy!" Lời của Nguyên Thủy vừa dứt, vang vọng trong lòng hàng tỷ tỷ sinh linh Hồng Hoang.

Ngay sau đó, vô số sinh linh đều sững sờ.

Đúng vậy.

Nếu không có Đạo Tổ, thì nói gì đến tu hành?

Nếu không có Đạo Tổ, bây giờ chẳng phải chỉ là người phàm thú đi sao!

Ân truyền đạo, ơn dạy dỗ vạn linh tu hành, còn chưa báo đáp!

Lại đi theo Côn Bằng Yêu Sư chất vấn Đạo Tổ!

Chẳng lẽ.

Tất cả đều là những kẻ vong ân phụ nghĩa hay sao?

Trên Đông Hải, vô số đại năng tiên thiên cũng biến sắc.

Bất kể thế nào, năm xưa Hồng Quân giảng đạo, tạo phúc cho chúng sinh, họ đều nhận được không ít lợi ích.

So với ơn truyền đạo tu hành của Đạo Tổ Hồng Quân, việc sắp đặt chúng sinh cũng là tội lỗi nhỏ hơn rất nhiều.

Ngay sau đó.

Không ít đại năng tiên thiên tâm thần bắt đầu dao động.

Thậm chí.

Càng nhiều đại năng tiên thiên lúc này bắt đầu tự trách.

Dù sao.

Đạo Tổ Hồng Quân đã từng truyền thụ cho họ pháp môn tu hành, phương pháp đột phá Đại La Kim Tiên.

Nay lại đi theo Côn Bằng Yêu Sư chất vấn Hồng Quân, bắt Hồng Quân phải giải thích cho chúng sinh, có phải là hơi quá phận rồi không?

Giữa vạn ngàn suy nghĩ trong lòng chúng sinh và các đại năng, tất cả đều nhìn về phía Côn Bằng.

Đều muốn biết, Côn Bằng Yêu Sư tiếp theo sẽ làm gì.

Dù sao.

Khi Tứ Thánh xuất hiện, Côn Bằng Yêu Sư chứng đạo Hỗn Nguyên, đã đứng về phía họ.

Cho nên.

Lúc này họ bất giác đã coi Côn Bằng là người chủ trì.

Thấy vô số ánh mắt đều đổ dồn về phía mình, Côn Bằng khẽ mỉm cười.

Đối với lời của Nguyên Thủy, y chẳng hề để tâm.

Là tiểu sủng bên cạnh Đại Đạo Chúa Tể, y biết nhiều hơn bất kỳ ai.

Chương 100

Hồng Quân năm xưa truyền đạo cho chúng sinh, cũng chỉ vì bản thân lão mà thôi.

Ngay sau đó.

Côn Bằng nhìn về phía Hồng Quân và Nguyên Thủy, cười lạnh một tiếng, nói: "Ơn Hồng Quân dạy dỗ vạn linh?" "Ha ha ha!" "Năm xưa Tử Tiêu Cung dạy đạo, Hồng Quân truyền đạo cho bao nhiêu sinh linh tiên thiên, cũng chỉ vì một chút khí vận trên người họ mà thôi!" "Các vị đạo hữu trên Đông Hải, hàng tỷ tỷ sinh linh trong Hồng Hoang, các ngươi đều có thể tự kiểm tra, có phải khí vận trên người đang âm thầm trôi đi không?

Khí vận tuy có thể không đáng kể, nhưng qua năm tháng dài đằng đẵng, ai biết được Hồng Quân đã thu thập bao nhiêu khí vận của sinh linh Hồng Hoang?" "Nguyên Thủy, lão cẩu nhà ngươi cũng tự kiểm tra xem khí vận của bản thân có bị thất thoát hay không đi!" "Ngô bây giờ sẽ dùng Hỗn Độn Chung, lấy pháp tắc Hủy Diệt Đại Đạo ngăn cản Thiên Đạo vận hành, các ngươi đều có thể kiểm tra xem khí vận của mình có bị thất thoát không!" Lời Côn Bằng vừa dứt.

Hỗn Độn Chung lại được tế ra lần nữa, bộc phát ra từng luồng sáng hủy diệt đen kịt, phóng thẳng lên trời, sừng sững trên vòm trời vĩnh cửu!

Lúc này.

Xung quanh Hỗn Độn Chung, từng đạo pháp tắc hủy diệt kinh khủng đang lưu chuyển, hội tụ thành luồng sáng hủy diệt kinh người, trực tiếp đối kháng với Thiên Đạo Hồng Hoang!

Thiên Đạo trong khoảnh khắc này lập tức run rẩy không ngừng,

cảm nhận được một luồng khí tức kinh khủng đang cắt đứt liên hệ giữa nó, Hồng Quân và chúng sinh!

Ầm ầm ầm!

Đại lục Hồng Hoang trong khoảnh khắc này không ngừng rung chuyển, Thiên Đạo Hồng Hoang lúc này gầm vang không dứt.

Sau khi cảm nhận được sự kinh khủng của Hủy Diệt Đại Đạo, Thiên Đạo Hồng Hoang muốn phản kháng, nhưng lại phát hiện từng luồng khí tức kinh khủng còn mạnh hơn Bàn Cổ năm xưa!

Ngay sau đó.

Thiên Đạo Hồng Hoang hoàn toàn bị cắt đứt liên hệ với hàng tỷ tỷ sinh linh Hồng Hoang.

Đồng thời.

Hồng Quân bên này cũng hoàn toàn mất đi liên hệ với hàng tỷ tỷ sinh linh Hồng Hoang.

Trong nháy mắt.

Sắc mặt Hồng Quân liền âm trầm.

Toàn bộ quá trình, lão ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Pháp tắc cấp Đại Đạo còn sót lại, cũng căn bản không thể chống lại.

Ngay sau đó.

Vô số đại năng trên Đông Hải thấy cảnh này, nhớ lại lời Côn Bằng vừa nói.

Ngay sau đó.

Lần lượt vận chuyển thần lực, kiểm tra xem khí vận trên người có bị thất thoát hay không!

Đột nhiên.

Vô số đại năng sắc mặt tức khắc biến đổi!

"Khí vận trên người ngô mỗi ngày đều thất thoát một ít, tuy có thể không đáng kể, nhưng qua năm tháng vô tận, đã thất thoát không ít khí vận!" Một vị đại năng tiên thiên sắc mặt trầm xuống, lên tiếng.

"Khí vận của ngô cũng thất thoát không ít, chẳng lẽ Đạo Tổ năm xưa truyền đạo cho vạn linh, thật sự là vì kết nhân quả, âm thầm đoạt lấy khí vận của chúng ta?" Lại một vị đại năng tiên thiên khác sau khi kiểm tra mức độ thất thoát khí vận trên người, cũng sắc mặt ngưng trọng, nói.

"Khí vận của ngô mỗi ngày cũng đang thất thoát!" "Ta cũng vậy, khí vận đang từ từ trôi đi!" Vô số đại năng tiên thiên sau khi kiểm tra xong mức độ thất thoát khí vận trên người, đều biến sắc!

Hóa ra.

Những gì Côn Bằng Yêu Sư nói đều là sự thật!

Năm xưa.

Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, truyền thụ pháp môn tu hành cho vạn linh, là để kết nhân quả!

Như vậy.

Qua năm tháng vô tận, Hồng Quân có thể không ngừng đoạt lấy từng chút khí vận từ trên người những sinh linh này!

Khí vận, cũng có lúc cạn kiệt.

E rằng đến lúc trên người họ không còn khí vận để Hồng Quân đoạt lấy, họ cũng không còn giá trị gì đối với Hồng Quân trong Hồng Hoang nữa, giống như Vu Yêu nhị tộc, có thể tùy tiện vứt bỏ.

Cùng lúc đó.

Trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh sau khi kiểm tra cơ thể của mình, đều chấn động trong lòng!

Những tu sĩ nhỏ bé không có bao nhiêu khí vận trên người, cũng đang bị đoạt lấy khí vận mọi lúc mọi nơi!

Mặc dù khí vận trên người ít đến đáng thương.

Nhưng.

Trong cả Hồng Hoang.

Hàng tỷ tỷ sinh linh nhiều đến mức nào!

Mỗi sinh linh đều bị đoạt một chút.

Hàng tỷ tỷ khí vận hội tụ trên người Hồng Quân, sẽ kinh khủng đến mức nào?

Khi nhận ra tất cả, hàng tỷ tỷ sinh linh đều kinh hãi, lần lượt đổ dồn ánh mắt về Đông Hải, về phía Đạo Tổ Hồng Quân!

Hóa ra Đạo Tổ Hồng Hoang, sư phụ của Thánh nhân lại là kẻ vô sỉ như vậy!

Không chỉ sắp đặt thương sinh.

Mà còn âm thầm đoạt lấy khí vận của vô tận sinh linh!

Kẻ như vậy.

Có tư cách gì dung hợp Thiên Đạo, trở thành vị Đạo Tổ cao cao tại thượng kia?

"Không ngờ a, ngô chỉ là một tu sĩ cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, Đạo Tổ cũng để mắt đến khí vận của ngô sao, không ngờ." "Ha ha, ngô chỉ là một con kiến cảnh giới Địa Tiên, vốn chẳng có bao nhiêu khí vận, cũng bị đoạt lấy sao?" "Ngô có thể cảm nhận được, khí vận trên người ngô qua năm tháng vô tận đã thất thoát không ít!" "Chẳng

trách ngô gần đây du hành Hồng Hoang toàn gặp xui xẻo, hóa ra là Đạo Tổ để mắt đến khí vận của ngô!" "Ai, hóa ra là vậy." "..." Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh bàn tán xôn xao.

Những lời này, tự nhiên không giấu được Hồng Quân.

Sắc mặt vốn đã khó coi của Hồng Quân, lúc này càng thêm âm trầm.

Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Tứ Thánh lúc này tuy đứng sau lưng Hồng Quân, nhưng cũng lén lút kiểm tra khí vận.

Ngay sau đó, Tứ Thánh đều biến sắc.

Không ngờ.

Khí vận của họ qua năm tháng vô tận, cũng thất thoát không ít!

Không chỉ khí vận của bản thân.

Xiển giáo, Tây Phương giáo, thậm chí cả Nhân giáo chỉ có một đệ tử, khí vận cũng thất thoát rất nhiều!

Tức thì.

Trong lòng Tứ Thánh phức tạp vô cùng.

Bất giác nảy sinh một tia ngăn cách với Hồng Quân.

Côn Bằng thấy cảnh này, khẽ mỉm cười, nhìn về phía Hồng Quân, nói: "Hồng Quân, bây giờ nhữ có bằng lòng giải thích về việc bày bố thương sinh vạn cổ và việc khí vận của vô tận sinh linh bị thất thoát không?" Theo lời Côn Bằng vừa dứt.

Hàng tỷ tỷ ánh mắt đều đổ dồn về Hồng Quân.

Vô số sinh linh, đều đang chờ Hồng Quân cho một lời giải thích!

"Ai." Thấy vậy, Hồng Quân chậm rãi thở dài một tiếng.

Ngay sau đó, tiếng nói vang vọng khắp cả Hồng Hoang.

“Ngô, Hồng Quân, thân là Đạo Tổ Hồng Hoang, sư phụ của Thánh nhân, vì lợi ích bản thân, bày bố thương sinh, mưu đoạt khí vận vạn linh, thực là lỗi của ngô!” “Ngô, Hồng Quân, hôm nay, nguyện xin lỗi hàng tỷ tỷ sinh linh Hồng Hoang, và sẽ bồi thường toàn bộ khí vận cho tất cả sinh linh!” Theo lời Hồng Quân vừa dứt, vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang mênh mông!

Tức thì.

Trong cả Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh nghe vậy, đều chấn động trong lòng!

Đạo Tổ Hồng Quân, đã thừa nhận làm những chuyện đó sao?

Bày bố vạn cổ, đoạt lấy khí vận chúng sinh?

Hóa ra.

Trên Đông Hải, những lời của Long Vương, Chúc Cửu Âm, Côn Bằng các đại năng tiên thiên đều là sự thật!

Không ngờ Đạo Tổ thật sự là một kẻ tiểu nhân giả dối!

“Không ngờ, tất cả đều là thật, ai.” “Nhưng đó là Đạo Tổ a, là sư phụ của Thánh nhân dung hợp Thiên Đạo, tại sao lại làm những chuyện như vậy chứ.” “Nếu bây giờ muốn thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, tại sao năm xưa lại dung hợp Thiên Đạo?” “Long Hán tam tộc, Vu Yêu nhị tộc, vô số đại năng tiên thiên trên Đông Hải, hóa ra đều chỉ là quân cờ trong tay Đạo Tổ Hồng Quân mà thôi.” “Ai...” “.....” Trong Hồng Hoang.

Hàng tỷ tỷ sinh linh đều không khỏi thở dài một tiếng, bàn tán xôn xao.

Cùng lúc đó.

Trong lòng họ không còn bất kỳ sự kính trọng nào đối với Hồng

Quân.

Vì để thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, bày bố hàng tỷ tỷ sinh linh Hồng Hoang, không biết đã hy sinh bao nhiêu sinh mệnh!

Lại còn không ngừng đoạt lấy khí vận của chúng sinh, nếu một tu sĩ không có khí vận, vậy thì sẽ trực tiếp vẫn lạc!

Tất cả những gì Hồng Quân đã làm, tức thì khiến vô số sinh linh hoang mang.

Sư phụ của Thánh nhân, Đạo Tổ Hồng Quân đều là kẻ như vậy, vậy sau này phải tôn kính ai?

Chương 101

Quả nhiên.

Chúng sinh, bao gồm cả vô số đại năng tiên thiên kia, đều chỉ là quân cờ mà thôi.

Chỉ có những Thánh nhân cao cao tại thượng kia mới là người chơi cờ.

Trên Đông Hải, vô số đại năng tiên thiên tâm thần cũng rung động vô cùng.

Hồng Quân thừa nhận những chuyện này và không thừa nhận những chuyện này, kết quả gây ra hoàn toàn khác nhau.

Nếu Hồng Quân cắn chết không thừa nhận, trong lòng họ ít nhiều cũng sẽ có một chút hy vọng, cho rằng Đạo Tổ không phải là người như vậy.

Nhưng Hồng Quân bây giờ đã hoàn toàn thừa nhận mọi chuyện.

Trong chốc lát, khiến họ có chút không thể chấp nhận được.

Phía trên.

Hồng Quân thấy cảnh này, khẽ thở dài một tiếng.

Ngay sau đó phất phất tay.

Sau lưng lão, lực lượng khí vận ngút trời từ từ hóa thành hàng tỷ tỷ luồng huỳnh quang yếu ớt, tràn về phía vô số đại năng tiên thiên trên Đông Hải và hàng tỷ tỷ sinh linh trong Hồng Hoang.

Lão muốn trả lại toàn bộ khí vận đã đoạt lấy từ vạn cổ đến nay, cho hàng tỷ tỷ chúng sinh.

Sự việc đã đến nước này, không trả lại khí vận cho chúng sinh

cũng không được.

Bởi vì hàng tỷ tỷ sinh linh đều đã tu luyện vô tận năm tháng, đều không phải là kẻ ngu xuẩn.

Lúc này, họ đều đã nhìn thấu tất cả.

Cộng thêm Hỗn Độn Chung đang tỏa ra pháp tắc Hủy Diệt Đại Đạo ngăn cách Thiên Đạo với chúng sinh.

Che giấu chuyện này cũng không giấu được.

Quan trọng nhất là.

Lão lo lắng vị Vân Tiêu Thánh Nhân trong Tiệt Giáo đang ẩn nấp gần đó.

Vân Tiêu dựa vào thực lực bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cho dù là lão, cũng không thể cảm nhận được khí tức của Vân Tiêu.

Cho nên.

Vân Tiêu bây giờ có lẽ đã ẩn nấp trong hư không từ lâu rồi, lão cũng không cảm nhận được.

Bây giờ trực tiếp thừa nhận, còn có thể khiến hàng tỷ tỷ sinh linh chấp nhận.

Nếu một lát nữa không thừa nhận, Vân Tiêu xuất hiện, cộng thêm Côn Bằng chưởng khống Hỗn Độn Chung, có lẽ hôm nay lão sẽ bị đánh cho phải thừa nhận chuyện này.

Đến lúc đó.

Uy nghiêm của Đạo Tổ sẽ tan thành mây khói.

Theo vạn ngàn suy nghĩ trong lòng Hồng Quân lưu chuyển, khí vận ngút trời trên người càng lúc càng mãnh liệt.

Vạn cổ đến nay.

Không biết lão đã đoạt lấy bao nhiêu khí vận từ trên người vô tận chúng sinh Hồng Hoang.

Theo lực lượng khí vận sau lưng càng lúc càng cuồn cuộn, dần dần ngưng kết thành một màn sáng màu vàng che trời lấp đất trên vòm trời.

Lực lượng khí vận mênh mông che trời lấp đất, vung vãi về phía chúng sinh.

Ngay sau đó.

Hàng tỷ tỷ sinh linh trong Hồng Hoang, đều cảm giác cảnh giới và tu vi của mình đang không ngừng tăng trưởng!

Theo khí vận đã mất được Hồng Quân trả lại, cảnh giới của họ trong khoảnh khắc này đang dao động!

Thậm chí.

Có tu sĩ đột phá được mấy cảnh giới!

Lực lượng khí vận, huyền diệu vô cùng, người có khí vận, cơ hội đột phá Đại La Kim Tiên, thậm chí chứng đạo Hỗn Nguyên cũng lớn hơn rất nhiều.

Hàng tỷ tỷ năm tháng qua, lực lượng khí vận mà chúng sinh Hồng Hoang đã mất đi nhiều đến mức nào.

Nay trong nháy mắt được trả lại toàn bộ, đủ để khiến cảnh giới của họ đột phá ngay lập tức.

Vô số đại năng tiên thiên trên Đông Hải, cảm nhận được lực lượng khí vận vô cùng trong cơ thể, cũng không khỏi cảm thấy thần hồn một trận thư thái.

Hóa ra.

Khí vận đã mất lại nhiều đến vậy.

Bây giờ, sau khi Hồng Quân trả lại khí vận, họ cảm thấy đối với pháp tắc Đại Đạo, thiên địa chí lý lĩnh ngộ càng thêm thông thấu mấy phần.

Côn Bằng lúc này ánh mắt cũng không ngừng lóe lên.

Ngay cả y, bản thân cũng có thêm lực lượng khí vận vô cùng.

Năm xưa sau khi Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, Thập Nhị Yêu Thánh của Yêu tộc lần lượt vẫn lạc, đại bộ phận khí vận của Yêu tộc đều rơi vào trên người Yêu Thánh Nữ Oa, với tư cách là Vạn Yêu Chi Sư, có đại công đức giáo hóa vạn yêu, tự nhiên cũng sở hữu khí vận vô tận của Yêu tộc.

Mặc dù Nhân tộc đã trở thành nhân vật chính trong Hồng Hoang, nhưng Yêu tộc cũng là một trong những chủng tộc mạnh nhất dưới Nhân tộc.

Khí vận tụ tập trên người y, tự nhiên vô cùng mạnh mẽ.

Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lúc này, cảm nhận được lực lượng khí vận tăng thêm trong cơ thể, đều tâm thần phức tạp.

Hóa ra.

Đạo Tổ cũng từng đoạt lấy khí vận của họ.

Suy nghĩ của chúng sinh, hàng tỷ tỷ sinh linh trong lòng Hồng Quân từ từ lưu chuyển.

Sau khi trả lại toàn bộ khí vận cho chúng sinh, Hồng Quân nhìn về phía vô số sinh linh, chậm rãi lên tiếng: “Ngô, Hồng Quân, đã trả lại toàn bộ khí vận cho chúng sinh!” “Thánh nhân, cũng sẽ phạm sai lầm, để bù đắp cho sai lầm mà ngô đã phạm phải năm xưa, ngô sau vài

ngày nữa, sẽ mở đàn giảng đạo trong Hồng Hoang, truyền thụ pháp môn tu hành cho chúng sinh, Đại La chi pháp, chúng sinh, bất luận xuất thân, bất luận căn nguyên, đều có thể đến nghe đạo!" Lời Hồng Quân vừa dứt, hàng tỷ tỷ sinh linh nghe vậy, tức khắc chấn động!

Không ít sinh linh lúc này đều không nhịn được kích động.

Đạo Tổ lại muốn giảng đạo?

Vô số hội nguyên trước, Đạo Tổ Hồng Quân đã từng giảng đạo ba lần ở Tử Tiêu Cung.

Lần một truyền pháp môn tu hành, lần hai truyền Đại La chi đạo, lần ba truyền pháp môn chứng đạo Hỗn Nguyên.

Kể từ sau ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ chưa bao giờ giảng đạo nữa.

Năm xưa Tử Tiêu Cung nằm trong Hỗn Độn mênh mông, muốn đến Tử Tiêu Cung phải xuyên qua tầng tầng không gian đa nguyên vũ trụ, thậm chí phải xuyên qua cương phong Hỗn Độn mênh mông.

Cho nên, ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung khi đó, chỉ có số ít đại năng tiên thiên mới có năng lực đến nghe đạo.

Những vị đại năng tiên thiên đã nghe đạo năm xưa, qua năm tháng vô tận, đã trở thành một nhóm người mạnh nhất giữa trời đất!

Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa, Thông Thiên...

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, Phục Hy... từng vị tồn tại vô thượng, đều là một trong ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung năm xưa!

Nay.

Hồng Quân lại muốn mở đàn giảng đạo.

Trong Hồng Hoang, hướng về hàng tỷ tỷ sinh linh Hồng Hoang, không xem căn nguyên, không luận xuất thân!

Chẳng phải, vô số sinh linh cũng có cơ hội tu được Vô Thượng Đại Đạo sao?

Những tu sĩ chưa chứng đạo Đại La, chẳng phải cũng có cơ hội rồi sao?

Trong chốc lát.

Vô số sinh linh trong trời đất đều kích động vô cùng.

Thậm chí có tu sĩ còn hoan hô.

Việc Hồng Quân sắp đặt chúng sinh vạn cổ bị vứt ra sau đầu.

Dù sao bị sắp đặt cũng là những đại năng tiên thiên kia.

Không liên quan gì đến họ.

Khí vận cũng đã được trả lại.

Cũng không cần thiết bám riết chuyện này không buông.

Có thể nghe Thánh nhân đích thân giảng đạo.

Cơ duyên vô thượng như vậy, phải nắm bắt cho thật tốt.

Theo lời Hồng Quân vừa dứt, các đại năng tiên thiên trên Đông Hải đều sững sờ.

Xem ra.

Hồng Quân đã cho chúng sinh một lời giải thích.

Họ cũng không còn gì để nói.

Chương 102

Hồng Quân đích thân giảng đạo, đối với chúng sinh là cơ duyên vô thượng, lại trả lại khí vận vô cùng vô tận cho chúng sinh, cũng không có lý do gì để tiếp tục bám riết chuyện này không buông.

Bây giờ, chỉ có thể xem ý của Côn Bằng bên kia.

Dù sao, Côn Bằng mới là chiến lực đỉnh cao của bên họ.

Ngay sau đó.

Hồng Quân nhìn về phía Côn Bằng, chậm rãi lên tiếng: "Côn Bằng, bây giờ ngô có thể mang Tứ Thánh rời đi chưa?" Lời Hồng Quân vừa dứt, Côn Bằng khẽ mỉm cười, nói: "Các ngươi tùy ý." Lời vừa dứt.

Hồng Quân liền mang theo Tứ Thánh, tức khắc biến mất giữa trời đất.

Côn Bằng nhìn về phía Tử Tiêu Cung xa xôi, trong lòng vạn ngàn suy nghĩ không ngừng lưu chuyển.

Nhiệm vụ ở Đông Hải, giúp Long Vương thành Thánh, để Long Vương dẫn dắt Long tộc, gia nhập vào phe của Tiệt Giáo.

Âm mưu vạn cổ của Hồng Quân bị phơi bày, cũng chỉ là niềm vui bất ngờ mà thôi.

Bây giờ, nhiệm vụ của y đã hoàn thành, cũng nên trở về rồi.

Ngay sau đó.

Côn Bằng nhìn về phía vô số đại năng trên Đông Hải, chậm rãi lên tiếng: "Các vị đạo hữu, Hồng Mông Tử Khí thuộc về Long Vương, Long Vương nay đã chứng đạo Hỗn Nguyên, các vị đạo hữu hãy chờ

đợi luồng Hồng Mông Tử Khí tiếp theo đi." "Ngoài ra, ngô có phương pháp chứng đạo Hỗn Nguyên, nếu các vị có hứng thú, đều có thể đến Long tộc hỏi thăm." Lời vừa dứt.

Côn Bằng khẽ mỉm cười.

Ngay sau đó chuẩn bị mang theo Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân rời đi.

Vô số đại năng tiên thiên trên Đông Hải, sau khi nghe lời Côn Bằng, đều chấn động trong lòng.

Côn Bằng Yêu Sư, muốn nói cho họ phương pháp chứng đạo Hỗn Nguyên của bản thân?

Chẳng lẽ, thật sự có pháp môn chứng đạo khác ngoài công đức thành Thánh và trảm tam thi thành Thánh sao?

Ngay sau đó.

Thấy Côn Bằng dẫn Long Vương và những người khác rời đi, các đại năng tiên thiên còn lại cũng lần lượt rời khỏi Đông Hải.

Chỉ có Chúc Cửu Âm đồng tử sáng tối bất định, có chút không cam lòng.

Rất lâu sau, Chúc Cửu Âm thở dài một tiếng.

Vẫn là do thực lực.

Nếu y cũng có thể dựa vào thực lực bản thân để chứng đạo Hỗn Nguyên, cần gì phải chịu ấm ức như vậy, e rằng lúc này đã đánh lên Tử Tiêu Cung rồi.

"Xi Vưu, đi theo ngô, chờ một thời gian, chúng ta đến Long tộc bái kiến Côn Bằng, tìm kiếm pháp môn chứng đạo Hỗn Nguyên kia." "Mối thù của Vu tộc, chúng ta nên báo rồi." Chúc Cửu Âm xoay người, nói với Xi Vưu.

Phương pháp chứng đạo Hỗn Nguyên mà Côn Bằng nói, chính là hy vọng trong lòng y.

Nếu y và Xi Vưu có một người có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Liền có thể báo mối thù các sư đệ sư muội vẫn lạc năm xưa.

Phía sau.

Xi Vưu nghe vậy, gật gật đầu.

Ngay sau đó.

Chúc Cửu Âm xé rách không gian, mang theo Xi Vưu rời khỏi Đông Hải.

Lúc này.

Trên Đông Hải, hoàn toàn yên tĩnh!

Trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh nhớ lại từng chuyện xảy ra trên Đông Hải hôm nay, nội tâm vẫn không ngừng chấn động.

Đầu tiên là vô số đại năng tiên thiên trên Đông Hải vì tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí mà mở ra một trận đại chiến.

Sau đó Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng xuất thế, giúp Long Vương tranh đoạt một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Tiếp theo, Hồng Quân xuất hiện, dùng uy của Thánh nhân trấn áp tam đại cự đầu, Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn sỉ nhục Long tộc.

Cuối cùng, tất cả âm mưu vạn cổ của Hồng Quân bị phơi bày, công khai xin lỗi, bằng lòng giảng đạo ở Hồng Hoang để trả nhân quả.

Mỗi một chuyện lấy ra riêng lẻ, đều đủ để khiến cả Hồng Hoang chấn động.

Hôm nay, lại tất cả đều tập trung vào một ngày!

Không ít đại năng tiên thiên, một số cường giả cảnh giới Đại La

cũng lần lượt cân nhắc đầu quân dưới trướng một vị Thánh nhân.

Thế cục thiên địa ngày càng loạn, hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân tự phế thánh vị, hai vị Thánh nhân dựa vào bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên xuất thế, cự đầu viễn cổ Long Vương thành công chứng đạo Hỗn Nguyên.

Từng chuyện một đủ để chứng minh, cục diện Hồng Hoang e rằng sắp xảy ra một sự thay đổi lớn nhất từ vạn cổ đến nay!

Nếu không sớm tìm Thánh nhân che chở, cho dù là cường giả cảnh giới Đại La, e rằng cũng sẽ vẫn lạc trong trận biến cục này.

Theo vô số đại năng tiên thiên trên Đông Hải rời đi, Côn Bằng đang mang theo Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân chuẩn bị tìm một nơi, thương lượng việc liên minh giữa Long tộc và Tiệt Giáo.

Ngay sau đó.

Tam đại cự đầu và Côn Bằng bất giác chọn một nơi sâu dưới đáy biển Đông Hải, chuẩn bị thương lượng chuyện này.

Sâu trong Đông Hải, trong Long Cung.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân sau khi nghe Côn Bằng kể lại từng chuyện ở chỗ Chu Thanh, đều chấn động trong lòng.

Hóa ra là vậy.

Chẳng trách Thông Thiên và Nữ Oa lại tự phế thánh vị, hóa ra là để thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo!

Vân Tiêu và Côn Bằng có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng chỉ là công lao tu hành ở chỗ Đại Đạo Chúa Tể!

Hiểu ra rồi.

Ánh mắt Long Vương lóe lên, chậm rãi lên tiếng: “Côn Bằng đạo hữu, ngô Long Vương không chỉ bằng lòng kết minh với Tiệt Giáo,

mà còn bằng lòng triệt để gia nhập Tiệt Giáo, nhưng Long tộc của ta vẫn do ngô chưởng khống, không biết Côn Bằng đạo hữu thấy thế nào?" Lời Long Vương vừa dứt, Côn Bằng nghe vậy, khẽ mỉm cười, nói: "Đương nhiên có thể, Long Vương tiền bối gia nhập Tiệt Giáo của ta, Tiệt Giáo liền có thêm một vị Chuẩn Thánh." "Giáo nghĩa của Tiệt Giáo là hữu giáo vô loại, không ít đệ tử Long tộc cũng đang tu hành đạo pháp trong Tiệt Giáo, Long Vương tiền bối gia nhập Tiệt Giáo của ta, Tiệt Giáo của ta cũng sẽ không can thiệp vào chuyện nội bộ của Long tộc." Lời Côn Bằng vừa dứt, Long Vương trong lòng nhẹ nhõm, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Kết minh với Tiệt Giáo và gia nhập Tiệt Giáo là khác nhau.

Kết minh, hắn vẫn là chủ của Long tộc, chưởng khống Long tộc.

Nhưng gia nhập Tiệt Giáo, lỡ như Tiệt Giáo can thiệp vào chuyện nội bộ của Long tộc, địa vị tộc trưởng Long tộc này liền sẽ giảm xuống.

Đến lúc đó lỡ như xảy ra mâu thuẫn, cũng không dễ xử lý.

Côn Bằng nay đã đồng ý chuyện này, tức thì khiến Long Vương yên tâm.

Tiệt Giáo không chỉ có Vân Tiêu, Côn Bằng hai vị Thánh nhân, còn có Thông Thiên và Nữ Oa hai vị sắp chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân!

Nghe Côn Bằng nói, Đại Đạo Chúa Tể còn là con rể của Tiệt Giáo!

Bên cạnh Đại Đạo Chúa Tể, có hai con yêu thú cấp Đại Đạo!

Đội hình kinh khủng như vậy, Long Vương nào có lý do không gia nhập?

Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng bên cạnh cũng vẻ mặt ngưỡng

mộ.

Họ cũng muốn gia nhập Tiệt Giáo.

Nhưng, vừa rồi đã hỏi Côn Bằng.

Côn Bằng nói nếu Kỳ Lân tộc và Phượng tộc muốn gia nhập Tiệt Giáo, thì cần phải cùng y đến nhà Đại Đạo Chúa Tể một chuyến, để xem ý của Đại Đạo Chúa Tể và Thông Thiên.

Dù sao.

Côn Bằng tuy đã chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhưng Thông Thiên mới là giáo chủ Tiệt Giáo, Đại Đạo Chúa Tể mới là chiến lực cao nhất trong Tiệt Giáo.

Cho nên, chuyện lớn như vậy y cũng không thể tự quyết được.

"Vậy chúng ta liền cùng ta đến chỗ Đại Đạo Chúa Tể một chuyến đi." Côn Bằng cười cười, nói.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân nghe vậy, đều gật gật đầu.

Từng người một đều lộ ra vẻ mong đợi.

Đó chính là Đại Đạo Chúa Tể a, tồn tại mạnh nhất trong Hỗn Độn mênh mông.

Họ cũng sắp có vinh hạnh được gặp một lần.

Ngay sau đó.

Thủy Kỳ Lân lên tiếng: "Con trai ta Kỳ Linh lần này cũng được ta mang ra ngoài, ta sẽ để nó trở về tộc địa trước, nếu không để Kỳ Linh đi cùng chúng ta đến nhà Đại Đạo Chúa Tể, người quá đông, ngược lại sẽ khiến Đại Đạo Chúa Tể không vui." Lời Thủy Kỳ Lân vừa dứt, Côn Bằng gật gật đầu.

Ngay sau đó.

Mọi người hiện ra trên Đông Hải, Thủy Kỳ Lân xé rách hư không, chuẩn bị đưa Kỳ Linh trở về.

Ngay sau đó.

Sắc mặt Thủy Kỳ Lân tức thì biến đổi.

“Con ta Kỳ Linh đâu rồi, tại sao lại biến mất không thấy?” Cùng lúc đó, trong một dãy núi bên cạnh Đông Hải.

Hai con thú nhỏ trắng như tuyết đang thong thả đi dạo.

“Nhóc tên Kỳ Linh phải không, sau này là tiểu đệ của ta, sau này gọi ta là lão đại là được.” Tiểu Bạch vừa dẫn theo con thú nhỏ màu trắng phía sau thong thả đi về phía nhà Chu Thanh, vừa nói với con thú nhỏ màu trắng phía sau.

Chương 103

"Kỳ Linh chạy đi đâu rồi?" Thủy Kỳ Lân hai mắt nhắm chặt, âm thầm cảm nhận khí tức còn sót lại của Kỳ Linh trong hư không.

Với cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, trừ phi Thánh nhân ra tay.

Nếu không, chỉ trong một niệm, liền có thể cảm nhận được Kỳ Linh rốt cuộc đã đi đâu.

Nhưng.

Sau khi Thủy Kỳ Lân cảm ứng nhiều lần, vẫn không thể tìm thấy khí tức của Kỳ Linh.

Phảng phất như có một vị tồn tại vô thượng, đã che đậy thiên cơ.

Tức thì.

Trong lòng Thủy Kỳ Lân lạnh toát.

Chẳng lẽ.

Vừa rồi giúp Long Vương đối kháng với Tứ Thánh Thiên Đạo, Tứ Thánh căm hận Thủy Kỳ Lân trong lòng, lúc rời đi, đã trực tiếp diệt sát Kỳ Lân?

Có khả năng này!

Nguyên Thủy trước giờ luôn ghét Yêu tộc, đối với những kẻ thấp sinh noãn hóa, mang lông đội sừng, càng đặc biệt ghét bỏ.

Cộng thêm vừa rồi đứng về phía Long Vương, với tính tình của Nguyên Thủy, không chừng thật sự sẽ không nể mặt mà ra tay với Kỳ Linh.

Tây Phương nhị thánh, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn trước giờ vô sỉ.

Nếu nhìn trúng huyết mạch Thủy Hoàng Kỳ Lân trên người Kỳ Linh, cũng có khả năng trực tiếp bắt Kỳ Linh đi.

"Côn Bằng đạo hữu, sao vậy?" Côn Bằng thấy sắc mặt Thủy Kỳ Lân có chút hoảng loạn, vội vàng lên tiếng.

"Con ta Kỳ Linh biến mất rồi, ngay cả ta bây giờ cũng không tra ra được khí tức của Kỳ Linh." Thủy Kỳ Lân nhìn về phía Côn Bằng, nói.

Tâm thần cũng vào lúc này tức thì rối loạn.

Huyết mạch trên người Kỳ Linh, là huyết mạch gần nhất với Thủy Kỳ Lân trong Kỳ Lân nhất tộc.

Mức độ đậm đặc của huyết mạch, trực bức Thủy Kỳ Lân.

Từ trước đến nay, hắn đều đặt hy vọng vào Kỳ Linh.

Vô tận năm tháng qua, vẫn luôn bồi dưỡng đứa con út này.

Hy vọng tương lai Kỳ Linh có một ngày có thể chứng đạo cảnh giới Hỗn Nguyên, làm rạng danh Kỳ Lân nhất tộc.

Bây giờ.

Kỳ Linh lại biến mất.

Làm sao có thể không loạn tâm thần?

Long Vương và Nguyên Phượng nghe vậy, lông mày cũng tức thì nhíu lại.

Thủy Kỳ Lân và họ giống nhau, đều đã đứng ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong vô tận năm tháng.

Ngay cả hắn cũng không thể tra ra khí tức của Kỳ Linh.

Chẳng lẽ Thánh nhân đã ra tay?

Ngay sau đó.

Thủy Kỳ Lân, Long Vương, Nguyên Phượng đều nhìn về phía

Côn Bằng.

Ở đây chỉ có Côn Bằng Yêu Sư đã đột phá cảnh giới Thánh nhân, chứng đạo Hỗn Nguyên, chỉ có Côn Bằng mới có thể cảm nhận được khí tức của Kỳ Linh.

"Để ngô suy diễn một phen." Côn Bằng thấy vậy, gật gật đầu.

Ngay sau đó, hai mắt lập tức nhắm chặt lại.

Ngay sau đó, khí tức Hỗn Nguyên mênh mông bùng phát xung quanh y, pháp tắc Đại Đạo kinh khủng và trời đất cuốn đi khắp cả Hồng Hoang.

Ngay sau đó.

Sắc mặt Côn Bằng tức khắc biến đổi.

Y cũng không cảm nhận được Kỳ Linh rốt cuộc ở đâu!

Phảng phất như, Kỳ Linh hoàn toàn mất liên lạc với mảnh trời đất này!

"Không thể nào, ngô đã chứng đạo Hỗn Nguyên, cho dù Nguyên Thủy và những người khác che đậy trời đất, ngô cũng có thể cảm nhận được, tại sao ngô lại không thể suy diễn ra vị trí của Kỳ Linh?" "Chẳng lẽ Hồng Quân đích thân ra tay?" Trong đồng tử Côn Bằng, có luồng sáng kinh khủng xoay chuyển.

Ngay sau đó.

Đột nhiên hạ quyết tâm, trực tiếp tế ra Hỗn Độn Chung!

Trong nháy mắt.

Trời đất nơi này trong khoảnh khắc trầm luân, Thiên Đạo Hồng Hoang gầm vang không dứt.

Hỗn Độn Chung đột nhiên phóng thẳng lên trời, lơ lửng trên vòm

trời mênh mông, xung quanh không ngừng lưu chuyển thần quang Hủy Diệt Đại Đạo kinh khủng ngút trời, trực tiếp ngăn cách Thiên Đạo với Hồng Hoang!

Ở một nơi khác, Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung tức thì sắc mặt trầm xuống.

Côn Bằng, quá đáng lắm!

Lại sử dụng Hỗn Độn Chung cắt đứt liên hệ giữa lão và Thiên Đạo!

Nếu không phải vì sợ kết nhân quả với những tồn tại cấp Đại Đạo kia, lúc này lão đã không nhịn được mà ra tay rồi!

Trên Đông Hải, Hỗn Độn Chung gầm vang không dứt.

Sau khi ngăn cách Thiên Đạo và Hồng Quân, sắc mặt Côn Bằng lại lần nữa thay đổi.

"Không phải Hồng Quân ra tay, luồng khí tức này còn hùng hậu hơn pháp tắc Đại Đạo trên người Hồng Quân rất nhiều!" "Rốt cuộc là ai?" Côn Bằng lẩm bẩm, sắc mặt ngưng trọng vô cùng.

Tồn tại kinh khủng hơn cả Hồng Quân.

Ngay cả y cũng không thể suy diễn ra thiên cơ.

Rốt cuộc là nhân vật nào?

Ngay lúc vạn ngàn suy nghĩ trong lòng Côn Bằng lưu chuyển, định lợi dụng Hỗn Độn Chung, một lần nữa suy diễn nhân quả, một giọng nói đột nhiên hiện ra trong tâm thần Côn Bằng.

"Đại Bằng, ngô đã thu tiểu tử kia làm tiểu đệ rồi, chúng ta đang ở trong dãy núi Cửu Khiếu ở rìa Đông Hải, mau đến đây đi." Giọng nói vang lên trong lòng Côn Bằng, Côn Bằng sững sờ.

Giọng của Bạch tiền bối?

Bạch tiền bối cấp Đại Đạo, đã thu con trai út của Thủy Kỳ Lân là Kỳ Linh làm tiểu đệ?

Kỳ Lân nhất tộc sau này chẳng phải sẽ lại trỗi dậy sao?

Thiếu chủ trở thành tiểu đệ của một tồn tại cấp Đại Đạo, sau này trong Hồng Hoang, ai dám khiêu khích Kỳ Lân nhất tộc?

Ngay sau đó.

Côn Bằng thu lại tâm thần, sau khi hồi âm một tiếng cho Tiểu Bạch, liền thu lại pháp tắc Hỗn Nguyên trên người.

Hỗn Độn Chung đang lơ lửng giữa trời đất cũng được thu lại.

Thủy Kỳ Lân thấy vậy, vội vàng hỏi: "Côn Bằng đạo hữu, đứa con nhỏ của ngô thế nào rồi, đã suy diễn ra chưa?" Lời Thủy Kỳ Lân vừa dứt, Long Vương và Nguyên Phượng cũng đồng loạt nhìn về phía Côn Bằng.

Côn Bằng nghe vậy, khẽ mỉm cười, nói: "Kỳ Linh không sao, còn được cơ duyên chí cao vô thượng." "Ba vị tiền bối có còn nhớ hai con sủng vật mà ta đã nói trước đây Đại Đạo Chúa Tể nuôi không, một trong số đó tên là Tiểu Bạch, là một con linh miêu." Lời vừa dứt, ba người Thủy Kỳ Lân vội vàng gật gật đầu.

Ngay sau đó.

Côn Bằng khẽ mỉm cười, lại nói: "Kỳ Linh hiện đang ở bên cạnh Tiểu Bạch tiền bối, và đã trở thành đệ tử của Tiểu Bạch tiền bối, các vị thấy, chẳng phải là đại cơ duyên sao?" Lời vừa dứt, ánh mắt Côn Bằng khẽ lóe lên.

Mặc dù Tiểu Bạch thu Kỳ Linh làm tiểu đệ, nhưng không thể nói như vậy được.

Một cường giả cấp Đại Đạo và một con kỳ lân cảnh giới Chuẩn

Thánh kết nghĩa huynh đệ, nói ra cũng không thực tế lắm.

Nếu thu làm đệ tử, thì còn hợp lý.

Còn về việc Tiểu Bạch tiền bối tính tình phóng khoáng, có thể gọi Kỳ Linh là tiểu đệ, nhưng mấy người này không thể nghĩ như vậy được.

Thủy Kỳ Lân sau khi nghe xong lời Côn Bằng, cũng tức thì mắt sáng lên!

Trong lòng đột nhiên vui mừng!

Kỳ Linh được một tồn tại cấp Đại Đạo thu làm đệ tử?

Đơn giản là vinh hạnh của cả Kỳ Linh tộc!

Cường giả cấp Đại Đạo, chưởng khống một loại Đại Đạo, là ngọn nguồn của loại Đại Đạo đó, bất kỳ sinh linh nào trên thế gian tu luyện đạo này đều bị y chưởng khống.

Tồn tại như vậy, vượt qua sức tưởng tượng của thế nhân, đứng trên cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân, chỉ trong một niệm liền có thể khiến Thánh nhân hình thần câu diệt.

Ngay cả Bàn Cổ Đại Thần sáng tạo ra thế giới Hồng Hoang năm xưa, cũng chỉ mới đạt đến bán bộ Đại Đạo cảnh, liền có thể địch lại ba ngàn Ma Thần.

Có thể tưởng tượng được, tồn tại cấp Đại Đạo kinh khủng đến mức nào!

Kỳ Linh được tồn tại như vậy thu làm đệ tử, Kỳ Lân nhất tộc đại hưng, cũng chỉ là vấn đề thời gian!

Bên cạnh.

Long Vương, Nguyên Phượng cũng đều lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Chương 104

Cường giả cấp Đại Đạo a.

Đừng nói thu con cháu tam tộc làm đệ tử, thu hai người họ làm đệ tử cũng được a!

"Được rồi, chúng ta bây giờ đi bái kiến Tiểu Bạch tiền bối đi." "Đúng rồi, lát nữa ở nhà Đại Đạo Chúa Tể, không được tiết lộ thân phận của ngài ấy, Đại Đạo Chúa Tể đang ở cảnh giới gần như vạn đạo hợp nhất, đang ở trong hồng trần cảm ngộ đạo tâm, nếu tiết lộ thân phận, làm nhiễu loạn đạo tâm của Đại Đạo Chúa Tể, cả Hồng Hoang, cũng sẽ bị hủy diệt trong một niệm của Đại Đạo Chúa Tể." Côn Bằng nghiêm túc nói.

Chuyện này, phải hết sức chú ý.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân nghe vậy, đều sững sờ, tâm thần căng thẳng.

Hóa ra là vậy.

Ngay sau đó.

Côn Bằng xé rách hư không, mang theo ba người rời đi.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Côn Bằng đã đến trước mặt Tiểu Bạch.

"Côn Bằng bái kiến tiền bối." Côn Bằng thấy Tiểu Bạch, tức thì lộ ra nụ cười, hoàn toàn không có chút bá đạo thần uy như trên Đông Hải, ngược lại giống như một tiểu đệ, nói với Tiểu Bạch.

Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng cũng đều lộ ra vẻ nghiêm túc, khẽ cúi đầu chào Tiểu Bạch.

“Chúng ta ra mắt Đại Đạo tiền bối!” Tiểu Bạch thấy vậy, nheo nheo mắt.

Ngay sau đó, cái vuốt nhỏ đầy lông duỗi ra.

Trong nháy mắt.

Côn Bằng liền biến về nguyên hình.

Lại biến thành một con chim lớn.

“Theo ta về chỗ chủ nhân đi.” Tiểu Bạch nói.

Rồi thong thả đi về phía nhà Chu Thanh.

Phía sau.

Kỳ Linh nhìn Thủy Kỳ Lân, truyền âm cho nhau một phen, liền đi theo sau Tiểu Bạch.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Côn Bằng đã biến thành chim lớn lắc lắc đầu, nói.

Ngay sau đó liền đi theo.

Tiểu Bạch tiền bối thật kinh khủng, tuy y đã chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh, nhưng trong một niệm của Tiểu Bạch tiền bối, liền lập tức hóa về nguyên hình.

Ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có.

Cường giả cấp Đại Đạo a, kinh khủng ngút trời.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân lúc này đều bị cảnh tượng vừa rồi làm cho sững sờ.

Côn Bằng Yêu Sư chứng đạo Hỗn Nguyên, trước mặt con mèo trắng nhỏ này trong một khoảnh khắc bị biến về nguyên hình?

Đây là cường giả cấp Đại Đạo sao?

Cũng quá kinh khủng rồi, Cường giả cấp Đại Đạo đã đáng sợ như

vậy, vị Đại Đạo Chúa Tể trong truyền thuyết kia lại kinh khủng đến mức nào?

Trong chốc lát.

Ba người tâm thần thấp thỏm không yên, có chút căng thẳng.

Không lâu sau.

Mọi người liền trở về dãy núi nơi Chu Thanh ở.

"Đây là nơi ở của Đại Đạo Chúa Tể sao?" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân nhìn dãy núi, tức thì nhíu mày.

Vốn tưởng rằng.

Tồn tại như Đại Đạo Chúa Tể, cho dù ẩn cư ngoài hồng trần, nhưng nơi ở cũng nên là cảnh tiên sơn động thiên.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại khác với những gì họ tưởng tượng.

Dãy núi trước mắt, không khác gì những dãy núi bình thường trong đại lục Hồng Hoang.

Bình thường không có gì đặc biệt.

Đây thật sự là nơi ở của Đại Đạo Chúa Tể sao?

"Xem ra Đại Đạo Chúa Tể đã hoàn toàn dung hợp với hồng trần, Đại Đạo chí giản a." Long Vương đột nhiên hiểu ra, tiếp lời.

Ngay sau đó.

Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng tức khắc lĩnh ngộ ra căn bản trong đó, lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là vậy.

Đại Đạo chí giản.

Đại Đạo Chúa Tể đã ẩn cư trong hồng trần, tự nhiên sẽ không giống những đại năng kia xây dựng đạo trường của mình hoa lệ như

vậy.

Nếu không, ẩn cư còn có ý nghĩa gì?

Không hổ là Đại Đạo Chúa Tể.

Cảnh giới như vậy, cả đời họ chưa chắc đã đạt được?

Ngay sau đó.

Ba người ba thú đi vào dãy núi.

Khí tức trên người toàn bộ bị áp chế đến cảnh giới Nhân Tiên.

Long Vương và những người khác không cảm thấy bất ngờ.

Bởi vì Côn Bằng trên đường đã nói với họ tình hình ở đây, chỉ cần là tồn tại tiến vào dãy núi, đều sẽ bị áp chế đến cảnh giới Nhân Tiên, Hồng Quân đến cũng vậy.

Lúc này, Long Vương và Thủy Kỳ Lân lần lượt hóa thành một người đàn ông trung niên.

Nguyên Phượng hóa thành một tiên tử duyên dáng.

Phía sau, Côn Bằng hóa thành một con chim lớn, Tiểu Bạch và Kỳ Linh thì là hai con thú nhỏ trắng như tuyết.

Cốc cốc cốc.

Long Vương dùng đôi tay run rẩy, nhẹ nhàng gõ cửa.

Thần hồn sợ đến run rẩy.

Mặc dù Côn Bằng nói Đại Đạo Chúa Tể là người dễ gần, nhưng lỡ như gõ cửa quá mạnh, mạo phạm Đại Đạo Chúa Tể thì phải làm sao?

Giao tiếp với cự đầu vô thượng như vậy, bất kể làm gì cũng phải hết sức cẩn thận.

“Mời vào.” Trong sân, một giọng nói truyền ra.

Ngay sau đó.

Long Vương mở cửa.

Hiện ra trước mắt, là một cái sân nhỏ bình thường không có gì đặc biệt.

Trong sân nhỏ, một thanh niên ăn mặc như nông phu, đang ngồi trên bàn đá.

Tu vi, cũng chỉ ở cảnh giới Nhân Tiên.

Nhưng.

Người thanh niên này tuy chỉ ngồi ở đó, nhưng vô hình trung, xung quanh phảng phất như có một luồng Đại Đạo thiên địa mênh mông đang bồi hồi, cả người như du ly ngoài thời không, đứng trên vạn vật.

Sau khi nhìn thấy người thanh niên này, Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng tức thì trong lòng rùng mình.

Xem ra, đây chính là Đại Đạo Chúa Tể trong truyền thuyết.

"Ồ, người lạ?" "Không biết ba vị đạo hữu đến đây, có chuyện gì không?" Chu Thanh cười cười, nói.

Nụ cười hòa ái trên khuôn mặt hắn, tỏ ra vô cùng thân thiết.

Hắn không phải là người thích tranh đấu, ba vị đạo hữu trước mắt đến bái kiến, có thể không gây thù chuốc oán thì không gây thù chuốc oán, có thêm một người bạn luôn tốt hơn có thêm một kẻ thù.

Thông Thiên đang điên cuồng càn quét bàn ăn bên cạnh thấy ba người, tức thì trong lòng giật nảy mình.

Trong mắt đều sáng lên ánh sao!

Trong nháy mắt nhận ra ba người là ai.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân!

Tam đại cự đầu tung hoành Hồng Hoang thời thái cổ!

Côn Bằng Yêu Sư ra ngoài một chuyến, không chỉ mời được Long Vương, mà Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng kéo về sao?

Ngay sau đó.

Thông Thiên cũng không còn tâm trí ăn cơm nữa, vội vàng đứng dậy, nói: "Hiền tế à, ba vị này là đạo hữu của ta, hôm nay đến đây chắc chắn là để thăm hiền tế." Lời Thông Thiên vừa dứt, Chu Thanh nghe vậy, lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là bạn của nhạc phụ à.

Xem ra cũng là người trong phe nhỏ của nhạc phụ.

Chương 105

Không chừng cũng quen biết Nữ Huyền, Vô Vi, Lão Nguyên và những người khác.

Nếu đã vậy.

Tự nhiên cũng không thể từ chối ba vị đạo hữu bái kiến.

Ngay sau đó.

Chu Thanh khẽ mỉm cười, nói: "Hóa ra là bạn của nhạc phụ, vậy là tiền bối của ta rồi, Chu Thanh ở đây ra mắt ba vị tiền bối." Chu Thanh khẽ hành lễ với ba người, phóng khoáng tự nhiên, không kiêu ngạo không tự ti, rất có phong độ.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đối diện tức thì bị dọa cho giật mình.

Mất mạng rồi.

Ba người họ có đức hạnh gì, để Đại Đạo Chúa Tể gọi một tiếng tiền bối?

Nhận một lễ của Đại Đạo Chúa Tể?

Chẳng phải là để tam tộc gánh vác nhân quả vô lượng sao?

Ngay lúc trên trán Long Vương hiện ra mồ hôi lạnh, định nói gì đó, Côn Bằng phía sau ánh mắt lóe lên, vội vàng truyền âm: "Thuận theo tự nhiên, đừng quên Đại Đạo Chúa Tể đang ở trong hồng trần cảm ngộ tâm cảnh!" Một lời của Côn Bằng như búa tạ, nặng nề gõ vào tâm thần của ba người.

Tuy nhiên, ba người đều sững sờ.

Hiểu ra rồi.

Ngay sau đó Long Vương đi đầu kìm nén sự rung động trong tâm thần, nhìn về phía Chu Thanh, nói: "Chúng ta không dám nhận là tiền bối của đạo hữu, hay là thế này, chúng ta lấy lễ đạo hữu tương xứng với nhau được không?" Lời Long Vương vừa dứt, Nguyên Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng đều gật gật đầu.

Chu Thanh nghe vậy, cười cười, nói: "Vậy cũng được, ba vị đạo hữu mời ngồi, ta đi chuẩn bị chút hoa quả trà nước, khoản đãi ba vị đạo hữu." Lời vừa dứt, Chu Thanh liền chậm rãi rời khỏi sân, vào phòng sau bận rộn.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân nghe vậy, vừa mừng vừa sợ.

Ngay sau đó cũng không dám không đáp ứng, đều ngồi bên cạnh Thông Thiên.

Trong sân, Lục Áp Đạo Nhân hóa thành gà rừng thấy cảnh này, tâm thần không ngừng lưu chuyển.

Ngay sau đó hạ quyết tâm, từ từ đi đến bên cạnh Tiểu Bạch, lặng lẽ truyền âm: "Tiểu Bạch đại ca, ta có một chuyện muốn nhờ." Ở nhà Đại Đạo Chúa Tể, mặc dù thực lực có sự chênh lệch trời đất, nhưng Tiểu Bạch và Tiểu Hắc hai tôn tồn tại cấp Đại Đạo lại không vì tu vi của y thấp mà bài xích.

Ngược lại, những con sủng vật của Chu Thanh này bình thường quan hệ rất tốt.

Cho nên.

Riêng tư, Lục Áp vẫn luôn gọi Tiểu Bạch là đại ca.

Tiểu Bạch đang lười biếng phơi nắng nghe vậy, liếc Lục Áp một cái, nói: "Hồi sinh Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn phải không?" "Ai, đi theo ta đi." "Đại Bằng, cũng mang theo Hỗn Độn Chung, cùng

ta ra ngoài dãy núi.” Theo lời Tiểu Bạch vừa dứt.

Lục Áp tâm thần sững sờ.

Tâm thần thấp thỏm bất an được thả lỏng.

Ngay sau đó trên mặt lộ ra nụ cười.

Tiểu Bạch tiền bối, đã đồng ý sao?

Kể từ khi đến nhà Đại Đạo Chúa Tể, mặc dù mỗi ngày cảnh giới của y đều đang tăng lên.

Đối với các loại Đại Đạo cảm ngộ cũng ngày càng thấu triệt.

Nhưng trong lòng, vẫn luôn muốn hồi sinh phụ thân và đại bá đã vẫn lạc trong trận đại chiến Vu Yêu.

Vốn dĩ, y chưa bao giờ có suy nghĩ này.

Bởi vì Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều là một trong những sinh linh tiên thiên được thai nghén từ Thái Dương Tinh, là đại năng tiên thiên.

Khi vẫn lạc, cảnh giới đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Năm xưa trận đại chiến Vu Yêu, Vu tộc và Yêu tộc chiến đấu quá kinh khủng.

Nhục thân, nguyên thần, tam hồn thất phách của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều bị đánh nát.

Chỉ có một tia chân linh trôi dạt vào Vận Mệnh Trường Hà cổ xưa kia.

Tồn tại như vậy, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân hiện nay, cũng chưa chắc có thể hồi sinh.

Nhưng, điều đó không có nghĩa là tồn tại cấp Đại Đạo không thể hồi sinh.

Ở nhà Đại Đạo Chúa Tể một thời gian, y đã phát hiện ra Đại Đạo mà Tiểu Bạch chưởng khống.

Vận Mệnh Chi Đại Đạo trong ba ngàn Đại Đạo.

Vận Mệnh chi đạo, chí cao vô thượng, chưởng khống vận mệnh của vô tận sinh linh trong Hỗn Độn mênh mông.

Tiểu Bạch là cường giả cấp Đại Đạo, đã hoàn toàn nắm giữ loại Đại Đạo này.

Không chừng, dựa vào Vận Mệnh Đại Đạo, thật sự có hy vọng có thể hồi sinh Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Y cũng từng, cầu cứu chủ nhân.

Chủ nhân là tồn tại cấp Đại Đạo Chúa Tể, chưởng khống chư thiên vạn đạo, muốn hồi sinh Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên dễ như trở bàn tay.

Nhưng, chủ nhân hiện đang ẩn náu trong hồng trần cảm ngộ đạo tâm.

Y cũng không dám làm phiền chủ nhân.

Cho nên.

Sau khi do dự rất lâu, Lục Áp mới chọn cầu cứu Tiểu Bạch.

Côn Bằng bên cạnh lúc này trong lòng không ngừng chấn động.

Hóa ra.

Lục Áp cầu cứu Tiểu Bạch, để y giúp hồi sinh Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất!

Từ xưa đến nay, trong Hồng Hoang không biết có bao nhiêu đại năng tiên thiên vẫn lạc.

Nhưng, cũng không thấy một người nào trong số họ hồi sinh.

Không thể không nói, suy nghĩ này của Lục Áp quá táo bạo, thậm chí có chút quá phận.

Nhưng thấy Tiểu Bạch đã đồng ý, y cũng có chút kích động.

Chẳng lẽ, hôm nay có thể một lần nữa thấy hai vị Yêu Hoàng trong Yêu tộc xuất thế?

Ngay sau đó.

Tiểu Bạch mang theo Côn Bằng và Lục Áp rời khỏi sân, đi ra ngoài dãy núi.

Lúc này, trong sân.

Thông Thiên và Long Vương đang thương lượng các loại chuyện Long tộc gia nhập Tiệt Giáo.

Cũng không chú ý đến sự rời đi của Tiểu Bạch và Côn Bằng.

Vừa rời khỏi dãy núi.

Côn Bằng và Lục Áp liền cảm giác sự áp chế vô hình trong dãy núi biến mất.

Hai người cũng lại một lần nữa khôi phục lại cảnh giới ban đầu.

Ngay sau đó.

Tiểu Bạch nhìn về phía Côn Bằng.

Nhẹ nhàng duỗi ra cái vuốt đầy lông.

Hỗn Độn Chung tức thì thoát khỏi tay Côn Bằng, rơi xuống trước mặt Tiểu Bạch.

Nhìn Hỗn Độn Chung đang không ngừng xoay chuyển trước mắt, Tiểu Bạch đổ dồn ánh mắt về phía Lục Áp, nhàn nhạt lên tiếng: “Ta có thể hồi sinh Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, nhưng nhân quả trong đó, Lục Áp à, ngươi trả nổi không?” Lời vừa dứt.

Lục Áp tâm thần chấn động.

Đúng vậy.

Nhân quả vô lượng nên trả như thế nào?

Ân hồi sinh, trả như thế nào?

Không phải là chuyện Tiểu Bạch tiền bối trả hay không trả.

Tiểu Bạch tiền bối không cần phải trả giá, nhưng một khi Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn hồi sinh, nhân quả giữa hai bên liền từ đó mà sinh ra.

Đại ân như vậy, nếu không trả hết nhân quả, e rằng đối với y, cũng như việc tu hành sau này của Đông Hoàng và Đế Tuấn đều sẽ có sự trói buộc.

Sau khi suy nghĩ nhiều lần.

Lục Áp mở miệng nói: "Tiểu Bạch đại ca, nếu phụ thân và đại bá hồi sinh, Yêu tộc của ta sẽ một lần nữa chưởng khống Thiên Đình, hiệu lệnh hàng tỷ tỷ Yêu tộc thiên hạ xây dựng thần miếu, lập bia cầu nguyện cho đại ca, hàng tỷ tỷ Yêu tộc đời đời cúng phụng đại ca, để đại ca hưởng thụ khí vận vô tận của Yêu tộc." Lời vừa dứt, Lục Áp trong lòng cũng có chút thấp thỏm bất an.

Sợ rằng, Tiểu Bạch sẽ coi thường vô tận Yêu tộc trong Hồng Hoang.

Dù sao, tồn tại cấp Đại Đạo, có coi trọng chút lực lượng khí vận nhỏ bé không?

Bên cạnh.

Tiểu Bạch nghe vậy, gật gật đầu.

"Sau khi Nữ Oa tự phế thánh vị, không còn là Thánh nhân của Yêu tộc, ta hấp thu khí vận của hàng tỷ tỷ Yêu tộc Hồng Hoang, cũng

không quá đáng.” “Mặc dù ta có lỗ một chút, nhưng dù sao cũng là đại ca của ta, hồi sinh hai con kim ô cũng không khó, liền giúp ngươi hồi sinh đi.” Tiểu Bạch nhàn nhạt lên tiếng.

Chương 106

Thực ra, y không hề lỗ.

Bởi vì bản thân y chưởng khống chính là Vận Mệnh Đại Đạo, Vận Mệnh Trường Hà trong Hỗn Độn mênh mông cũng do y vận chuyển.

Trong Hỗn Độn, sau khi sinh linh trong hàng tỷ thế giới vẫn lạc, chân linh đều sẽ tiến vào Vận Mệnh Trường Hà.

Với tư cách là người chưởng khống Vận Mệnh Trường Hà, muốn hồi sinh Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai Chuẩn Thánh nhỏ bé, tự nhiên dễ như trở bàn tay.

Thuận tiện còn thu được khí vận vô lượng của Yêu tộc.

Mua bán này không hề lỗ.

Bên cạnh.

Lục Áp và Côn Bằng sau khi thấy Tiểu Bạch đã đồng ý, tức thì trên mặt vui mừng.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn hôm nay sẽ tái hiện Hồng Hoang sao?

Hai tôn hoàng giả vô thượng từng chấp chưởng Thiên Đình, hiệu lệnh vạn yêu thiên hạ, nay sẽ lại một lần nữa hiện thế?

Ngay sau đó.

Lục Áp và Côn Bằng đều nhìn về phía Tiểu Bạch.

Ở một nơi khác.

Tiểu Bạch nhẹ nhàng chạm vào Hỗn Độn Chung trước mắt.

Ngay sau đó.

Hỗn Độn Chung đang xoay chuyển đột nhiên dừng lại.

Trong đó.

Hai đạo tinh quang hư ảo xuất hiện trước mắt Tiểu Bạch.

Trong hai đạo tinh quang, có từng luồng pháp tắc đang xoay chuyển, có một luồng khí tức hoàng giả vô thượng đang trầm luân.

Nhưng lại vô cùng yếu ớt, phảng phất như một luồng gió nhẹ, liền có thể thổi tan nó.

Cảm nhận được hai luồng khí tức yếu ớt, Lục Áp tức thì tâm thần chấn động!

Khí tức của phụ thân Đế Tuấn và đại bá Đông Hoàng Thái Nhất!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều là tam túc kim ô, huyết mạch tam túc kim ô trên người vô cùng thuần hậu, tự nhiên trong nháy mắt cảm ứng được.

Côn Bằng bên cạnh lúc này trong lòng cũng đang không ngừng chấn động.

Vu Yêu lượng kiếp đã qua không biết bao lâu, Hỗn Độn Chung cũng đã trầm lặng trong Hỗn Độn vô tận năm tháng, Tiểu Bạch lại có thể trích xuất ra khí tức của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn?

Cũng quá kinh khủng rồi.

Hai luồng khí tức yếu ớt trước mặt Tiểu Bạch, đang từ từ giao tiếp với Vận Mệnh Trường Hà.

Chân linh trong Vận Mệnh Trường Hà, nhiều không kể xiết.

Trong Hồng Hoang, không chỉ có một thế giới Hồng Hoang, chư thiên vạn giới, hàng tỷ đại thiên thế giới, vô số tiểu thiên thế giới.

Sinh linh trong vô số thế giới tích lũy, là một con số vô cùng kinh khủng.

Cộng thêm từ khi Vận Mệnh Trường Hà ra đời, mỗi thời mỗi khắc đều có sinh linh vẫn lạc, chân linh trôi dạt vào Vận Mệnh Trường Hà.

Số lượng chân linh trong Vận Mệnh Trường Hà đã đến một cảnh giới khó tin.

Mặc dù là cường giả cấp Đại Đạo, trong một niệm có thể cảm nhận được vận mệnh của chúng sinh.

Nhưng muốn tìm kiếm hai chân linh cảnh giới Chuẩn Thánh nhỏ bé trong Vận Mệnh Trường Hà mênh mông vô tận, cũng không khỏi cần một chút thời gian.

Nhưng, có hai luồng khí tức yếu ớt dẫn đường.

Muốn tìm kiếm chân linh của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Dưới một niệm của Tiểu Bạch.

Trong Hỗn Độn mênh mông.

Một dòng sông pháp tắc mênh mông tức khắc xuất hiện!

Một dòng sông do vô số chân linh cộng với pháp tắc Vận Mệnh Đại Đạo tạo thành!

Dòng Vận Mệnh Trường Hà chảy xiết này trải dài hàng tỷ tỷ dặm trong Hỗn Độn mênh mông, trong đó có vô số ngọn sóng do chân linh tạo thành đang không ngừng cuộn trào!

Có thể thấy.

Mỗi thời mỗi khắc, đều có vô số chân linh từ các phương hướng trong Hỗn Độn tràn vào dòng Vận Mệnh Trường Hà này.

Vận Mệnh Trường Hà, chưởng ác vận mệnh sinh mệnh của chư thiên vạn giới trong Hỗn Độn mênh mông!

Hoa, chim, cá, côn trùng, hàng tỷ chủng tộc, tất cả những vật hữu hình trong Hỗn Độn vận mệnh đều do Vận Mệnh Trường Hà chưởng khống.

Dưới một niệm của Tiểu Bạch.

Dòng Vận Mệnh Trường Hà mênh mông trong Hỗn Độn tức thì sóng lớn cuồn cuộn!

Một luồng khí tức hùng vĩ, mênh mông, kinh khủng, bùng phát trong cả Vận Mệnh Trường Hà!

Ngay sau đó.

Hỗn Độn mênh mông trong khoảnh khắc này bị chấn động, sinh linh chư thiên vạn giới đều cảm thấy tâm thần rung động!

Trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh, bao gồm vô số đại năng tiên thiên, đều cảm nhận được mơ hồ, có một vị tồn tại chí cao vô thượng, đang lay động cả đời của họ!

Phảng phất như tương lai của họ, bị đối phương chưởng khống!

Vận mệnh của họ do đối phương lựa chọn!

Cảm giác tương tự, cũng xảy ra trên người Đạo Tổ Hồng Quân đang ngồi trên bồ đoàn trong Tử Tiêu Cung.

Lão cũng có thể cảm nhận được, vận mệnh của mình phảng phất như đang bị một vị chí tôn vô thượng xem xét.

Phảng phất như đối phương chỉ trong một niệm, liền có thể thay đổi vận mệnh của lão.

Điều này khiến lão có chút không dám tin.

Lão là Đạo Tổ Hồng Hoang, thân dung Thiên Đạo, trước giờ đều là một niệm lay động vận mệnh của chúng sinh.

Nhưng tại sao bây giờ, lại trở thành một trong chúng sinh.

Có một vị tồn tại xa xa đứng trên lão, dường như đang lay động vận mệnh của lão!

Ngay sau đó.

Hồng Quân biến sắc, bắt đầu điên cuồng suy diễn tất cả.

Trong chớp mắt.

Hồng Quân phun ra một ngụm nghịch huyết, một ngụm máu vàng óng nhỏ xuống bồ đoàn.

"Vận Mệnh Trường Hà đang tự chủ vận chuyển, tại sao Vận Mệnh Trường Hà lại vận chuyển vào lúc này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hồng Quân trong lòng kinh hãi vô cùng.

Nhưng lại không tiếp tục suy diễn.

Vận Mệnh Trường Hà, dòng sông pháp tắc chí cao vô thượng như vậy, chỉ có chí tôn vô thượng cấp Đại Đạo mới có tư cách tiếp xúc.

Lão chỉ là một Thiên Đạo Thánh Nhân, cưỡng ép chạm vào Vận Mệnh Trường Hà, rất dễ bị phản phệ.

Cùng lúc đó.

Hàng tỷ tỷ chân linh trong Vận Mệnh Trường Hà, đột nhiên cảm giác một luồng khí tức khổng lồ đang bao trùm, dường như đang tìm kiếm gì đó.

"Cuối cùng cũng tìm thấy rồi." Trong Hỗn Độn, một giọng nói hư vô phiêu miểu truyền ra.

Ngay sau đó.

Trong Vận Mệnh Trường Hà mênh mông, hai đạo chân linh hư ảo từ từ hiện ra.

Ngay sau đó liền đi về phía thế giới Hồng Hoang.

Hai đạo chân linh, được một luồng thần lực vô thượng bao bọc, trong chớp mắt không gian, thời không vỡ nát, vũ trụ tái diễn, hư không sụp đổ!

Khi luồng thần lực vô thượng này mang theo hai đạo chân linh tiến vào thế giới Hồng Hoang, đại lục Hồng Hoang phảng phất như không chịu nổi luồng sức mạnh này, đang không ngừng rung chuyển!

Thiên Đạo Hồng Hoang cũng vào lúc này gầm vang không dứt, phảng phất như đang sợ hãi thần uy ngút trời!

Trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh trong lòng hoảng sợ không yên, không biết trời đất đã xảy ra chuyện gì.

Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung, lúc này sắc mặt cũng khó coi vô cùng.

Luồng khí tức mạnh mẽ này, đã áp chế được Thiên Đạo.

Chẳng lẽ vị Đại Đạo Chúa Tể ẩn cư trong hồng trần kia đã phá vỡ cảnh giới hồng trần rồi sao?

Lúc này, trước mắt Tiểu Bạch.

Chân linh của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn xuất hiện trong tay y.

Hai đạo chân linh, đều có thể cảm nhận được mọi thứ bên ngoài.

Chương 107

"Ta, đang ở Hồng Hoang?" "Chuyện gì vậy, chúng ta không phải đã hoàn toàn vẫn lạc, chỉ còn lại một luồng chân linh, du đãng trong Vận Mệnh Trường Hà sao?" Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn hoang mang nhìn xung quanh.

Mảnh trời đất quen thuộc, đại lục Hồng Hoang.

Trong trận chiến Vu Yêu lượng kiếp, họ đã liều mạng chiến đấu với đám man tử kia đến chết, cuối cùng chỉ còn lại một luồng chân linh, phiêu vào Vận Mệnh Trường Hà.

Trong Vận Mệnh Trường Hà, có quá nhiều quá nhiều chân linh, họ chỉ là một trong số đó.

Vô tận năm tháng qua, trong Vận Mệnh Trường Hà mênh mông, đã phải chịu đựng sự cô tịch vô tận hội nguyên.

Bây giờ lại một lần nữa xuất hiện ở đại lục Hồng Hoang, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Phụ thân, đại bá!" Lục Áp Đạo Nhân thấy chân linh của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đã tỉnh lại, vội vàng hét lớn.

Sắc mặt kích động vô cùng, thậm chí trong đồng tử, còn có lệ quang lưu chuyển.

Kể từ sau Vu Yêu lượng kiếp, với tư cách là tàn dư còn sót lại của Vu Yêu lượng kiếp, y đã hoàn toàn mất đi chỗ đứng trong trời đất Hồng Hoang.

Thậm chí có mấy lần, suýt bị Tây Phương nhị thánh bắt đi làm cước lực.

Cả Yêu tộc, cũng bị Thập Nhị Kim Tiên trên Côn Luân Sơn tùy ý

tàn sát.

Kể từ khi phụ thân và đại bá vẫn lạc, hàng tỷ tỷ Yêu tộc trong Hồng Hoang đã hoàn toàn luân lạc thành súc sinh, bị người tùy ý tàn sát, luân lạc thành cước lực.

Một mình đối mặt với tất cả, muốn phản kháng, lại căn bản không thể phản kháng.

Cho dù có mạnh, cũng chỉ là con kiến trong mắt Thánh nhân mà thôi.

Vô tận năm tháng qua, y đã mong mỏi biết bao nhiêu phụ thân và đại bá một lần nữa trở về, một lần nữa chưởng khống Thiên Đình!

Phải biết rằng.

Thiên Đình từng dưới sự dẫn dắt của hai vị Yêu Hoàng, bá đạo đến mức nào!

Nay.

Thấy chân linh của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn xuất hiện trước mặt, Lục Áp hận không thể khóc lóc kể hết tất cả những uất ức và tủi nhục đã phải chịu đựng từ vạn cổ đến nay!

"Lục Áp, con ta." Đế Tuấn thấy Lục Áp, trong lòng cũng phức tạp vô cùng.

Năm xưa mười người con, bị đại vu Hậu Nghệ của Vu tộc bắn chết chín người.

Chỉ có một đứa này sống sót, kế thừa huyết mạch của Kim Ô nhất tộc.

Nay lại một lần nữa thấy Lục Áp, Đế Tuấn trong lòng cũng phức tạp vô cùng.

"Được rồi, ta sẽ hồi sinh hai con kim ô trước, kể lể chuyện cũ, sau

khi hồi sinh có khối thời gian để kể." Tiểu Bạch thấy cảnh này, khẽ mỉm cười, nói.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn nghe xong một lời này, tức thì chân linh chấn động!

Họ nghe thấy gì vậy?

Con mèo trắng nhỏ này muốn hồi sinh họ?

Đã vẫn lạc vô tận hội nguyên, chỉ còn lại một luồng chân linh tồn tại trên thế gian, thật sự có thể hồi sinh sao?

"Thu liễm tâm thần, ta sẽ ngưng tụ đạo thể cho các ngươi, khắc nguyên thần, ngưng nhục thân, tụ tam hồn thất phách, để các ngươi một lần nữa hồi sinh!" Tiểu Bạch nhàn nhạt lên tiếng.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn nghe vậy, tức thì thu liễm tâm thần, nghiêm túc hẳn lên.

Vị tồn tại này đã có thể mang chân linh của họ từ Vận Mệnh Trường Hà mênh mông ra ngoài, không chừng thật sự có bản lĩnh hồi sinh hai huynh đệ họ.

Nếu hai huynh đệ có thể một lần nữa hồi sinh, tung hoành Hồng Hoang rộng lớn này, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn liền không tự chủ được mà kích động.

"Ta lấy danh nghĩa Vận Mệnh chi chủ, ngưng tụ đạo thân cho Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, khắc họa thần hồn, tụ tam hồn thất phách, hồi sinh họ!" Giọng nói nhàn nhạt của Tiểu Bạch, vang vọng trong Hỗn Độn mênh mông.

Với tư cách là tồn tại chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo, Tiểu Bạch là một trong những tồn tại chí cao vô thượng trong Hỗn Độn.

Ngay khi giọng nói của y vừa dứt.

Trong Hồng Hoang, vô số dị tượng lần lượt xuất hiện, tức thì các loại lực lượng pháp tắc trong trời đất không ngừng cuồn cuộn, trong chốc lát thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, thời không vỡ nát, tinh hà lưu chuyển, vạn vật quy tịch, tiên thần triều bái.

Pháp tắc Vận Mệnh mênh mông cuồng cuồng dũng động trong đại lục Hồng Hoang, khiến hàng tỷ tỷ sinh linh trong Hồng Hoang thần hồn chấn động!

Ngay sau đó.

Hàng tỷ tỷ đạo quang mang rực rỡ bùng phát trên người Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Có thể thấy.

Cơ thể của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đang từ từ ngưng kết, tam hồn thất phách hiện ra, chân linh quy về vị trí cũ, đạo thể thần tàng triệt để hiển hóa!

Trong chớp mắt.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn phóng lên trời, hai bóng người hoàng giả vô thượng hiện ra giữa trời đất, chấn động chư thiên hoàn vũ!

Hai tôn Yêu Hoàng vô thượng, triệt để hồi sinh!

Đồng thời, cảnh này cũng lọt vào mắt hàng tỷ tỷ sinh linh trong Hồng Hoang.

Khi sinh linh trong trời đất thấy Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn sừng sững giữa trời đất, đều biến sắc, trong lòng kinh hãi vô cùng!

Không thể nào?

Hai tôn Yêu Hoàng đã vẫn lạc trong Vu Yêu lượng kiếp năm xưa,

làm sao có thể lại một lần nữa hiện thế!?

Theo sự xuất hiện của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, thiên địa nơi này chìm nổi, từng đợt từng đợt dị tượng to lớn mênh mông hiện ra giữa mang mang thiên địa.

Trong hư không, vạn thiên tử khí cuộn trào, ức vạn vạn đạo thần quang trong khoảnh khắc hóa thành từng trận kim liên thôi xán, các loại dị tượng khủng bố nhao nhao xuất hiện.

Xung quanh Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, vô thượng hoàng giả chi khí điên cuồng cuộn trào giữa thiên địa, có thể nhìn thấy xung quanh bọn họ có vạn thú cùng kêu, ức vạn vạn hư ảnh Yêu tộc vây quanh hai vị Yêu Hoàng, đang đỉnh lễ mô bái!

Giữa thiên địa, ức vạn vạn sinh linh sau khi nhìn thấy hai vị vô thượng hoàng giả ngật lập trên thiên khung, sắc mặt đều nhao nhao biến đổi!

Đồng thời, toàn bộ Hồng Hoang ngay tại khoảnh khắc Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn phục sinh cũng đang phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Khí vận giữa thiên địa một lần nữa ngưng tụ trên thân vô số Yêu tộc.

Trong Hồng Hoang, vô số Yêu tộc trong minh minh cũng sinh ra một loại cảm ứng, không ít Yêu tộc đang bế quan trực tiếp xuất quan, khi nhìn thấy hai bóng người ngật lập trên thiên khung kia, đều nhịn không được ngửa mặt lên trời thét dài!

Hoàng giả của Yêu tộc, đã trở lại!

Vốn dĩ, Yêu tộc tung hoành toàn bộ đại lục Hồng Hoang, là vương giả giữa thiên địa.

Nhưng từ sau khi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, Yêu tộc triệt để

xuống dốc.

Nguyên bản từng vị Đại Yêu được người tôn kính, bây giờ chỉ cần hiển lộ trong Hồng Hoang liền sẽ bị người coi là súc sinh thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giác, nhao nhao bị chém giết!

Đặc biệt là Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên và một số đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo.

Gặp mặt liền một câu súc sinh, mỗi lần diệt sát đều miệng đầy nhân nghĩa thay trời hành đạo!

Tăng nhân phương Tây lại càng nhao nhao ra tay bắt giữ chúng nhân Yêu tộc, biến thành vật cưỡi!

Vô tận tuế nguyệt đến nay, Yêu tộc cũng không biết đã chịu bao nhiêu khuất nhục!

Cũng không biết đã nghẹn khuất bao lâu thời gian!

Hiện nay, nhìn thấy Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tái hiện trong Hồng Hoang, ai nấy đều nhịn không được hốc mắt đỏ lên, suýt chút nữa nghẹn ngào khóc thành tiếng!

Vốn dĩ, hạng tu sĩ như bọn họ đạo tâm vững chắc, không bị chuyện ngoại thân quấy nhiễu, tuyệt đối sẽ không lộ ra loại xấu thái này.

Nhưng hiện nay nhìn thấy hai vị Yêu Hoàng trở về, một số Đại La Kim Tiên Yêu tộc ẩn thế nơi sâu trong Hồng Hoang lúc này cũng nhịn không được rơi lệ!

Hai vị Yêu Hoàng trở về, bất luận Yêu tộc có thể tiếp tục chưởng khống Hồng Hoang hay không, nhưng ít nhất đệ tử Yêu tộc cũng không cần bị người tùy ý diệt sát nữa!

"Ngô đẳng ức vạn tử dân Yêu tộc, bái kiến hai vị Yêu Hoàng!"

“Ngô đẳng ức vạn tử dân Yêu tộc, bái kiến hai vị Yêu Hoàng!” Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh nhao nhao nhịn không được quỳ bái về phía hai bóng người đang lăng giá trên thiên địa kia!

Lúc này, trong Tử Tiêu Cung.

Cảm nhận được dị động phát sinh trong Hồng Hoang, Hồng Quân đang ngồi trên bồ đoàn cảm ngộ Đại Đạo bỗng nhiên mở bừng đôi mắt.

Trong đôi đồng tử bộc phát ra khí tức khủng bố, có Hỗn Độn thần quang lưu chuyển.

Sát na gian, ánh mắt Hồng Quân xuyên thủng thiên địa càn khôn, thời không phá toái, vũ trụ trọng diễn, trực tiếp nhìn về phía đại lục Hồng Hoang.

Khi Hồng Quân nhìn thấy thân ảnh Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

Bên trong lộ ra thần sắc không thể tin nổi.

“Làm sao có thể?

Năm đó trong Vu Yêu lượng kiếp, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đã triệt để tiêu tán giữa thiên địa, Ngô từng đích thân kiểm tra, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn tam hồn thất phách tịch diệt, nhục thân hóa thành bột mịn, nguyên thần tiêu tán, làm sao có thể xuất hiện trong Hồng Hoang?” “Chân linh của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn ở trong Vận Mệnh Trường Hà, nhưng Vận Mệnh Trường Hà to lớn mênh mông nhường nào, chân linh của sinh linh chư thiên vạn giới sau khi vẫn lạc đều lưu lạc trong đó, cường giả cấp bậc Đại Đạo cũng căn bản không có khả năng tìm thấy chân linh của hai con Kim Ô này!” “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Trong mắt Hồng Quân lộ ra vẻ hãi nhiên, phát hiện biến số trong toàn bộ Hồng Hoang đã vượt quá dự

liệu của hắn.

Vân Tiêu và Côn Bằng chứng đạo Hỗn Nguyên còn có thể chấp nhận, dù sao hai người mỗi ngày đều bầu bạn bên cạnh Đại Đạo Chúa Tể.

Nhưng đem Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đã vẫn lạc ức vạn vạn tuế nguyệt phục sinh, là chuyện như thế nào?

Trừ phi...

Đại Đạo Chúa Tể phá khai Hồng Trần Chi Cảnh, lựa chọn ra tay, đem Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn phục sinh!

Nhưng, Đại Đạo Chúa Tể vì sao sớm không phá, muộn không phá, lại cứ thiên thiên ngay lúc Phong Thần lượng kiếp sắp bắt đầu thì phá khai Hồng Trần Chi Cảnh?

Trong lòng Hồng Quân vạn ngàn suy tư lưu chuyển, lập tức lần nữa nhìn về phía hai bóng người Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Ngay sau đó, trong đôi mắt lần nữa bộc phát ra lưu quang khủng bố, rơi xuống đại lục Hồng Hoang.

Chương 108

Lập tức, khi Hồng Quân nhìn thấy con mèo trắng nhỏ phía dưới kia, sắc mặt lập tức biến đổi!

Con sủng vật cấp bậc Đại Đạo bên người Đại Đạo Chúa Tể, Tiểu Bạch!

Khi Hồng Quân cảm nhận được Vận Mệnh Đại Đạo pháp tắc lưu chuyển quanh người Tiểu Bạch, tâm thần lập tức run lên.

Hắn hiểu rồi, hoàn toàn minh bạch là chuyện gì xảy ra rồi.

Thì ra, vừa rồi dòng sông Vận Mệnh pháp tắc mênh mông trong Hỗn Độn dũng động là do Tiểu Bạch ra tay.

Tiểu Bạch là cường giả cấp bậc Đại Đạo, Đại Đạo mà nó chưởng khống trong truyền thuyết chính là Vận Mệnh Đại Đạo.

Người chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo, tự nhiên cũng tương đương với việc chưởng khống sự vận chuyển của Vận Mệnh Trường Hà.

Tồn tại bực này ra tay đem Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn phục sinh, đương nhiên là một chuyện cực kỳ nhẹ nhàng.

"Hô...", Hồng Quân không khỏi thở ra một ngụm trọc khí, tâm thần rung động vô cùng.

Hai con sủng vật bên cạnh Đại Đạo Chúa Tể, Tiểu Hắc chưởng khống Hủy Diệt Đại Đạo tối vi khủng bố, Tiểu Bạch chưởng ác Vận Mệnh Đại Đạo.

Vận Mệnh Đại Đạo tức là có thể chưởng khống vận mệnh của vô số sinh linh trong mang mang Hỗn Độn chư thiên vạn giới, bất luận là sinh linh có sinh mệnh hay sự vật không có sinh mệnh, chỉ cần là vật

hữu hình, đều quy về Vận Mệnh Đại Đạo quản hạt.

Xem ra, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn sở dĩ có thể phục sinh, hẳn là do tên Côn Bằng kia xúi giục Tiểu Bạch làm.

Đã như vậy, đại biểu cho việc Đại Đạo Chúa Tể cũng không có phá khai Hồng Trần Chi Cảnh.

Vậy thì vô sự.

Đã là như thế, hắn liền yên tâm.

"Hai vị Yêu Hoàng phục sinh, cách cục giữa thiên địa Hồng Hoang sẽ lần nữa biến động, bất quá nếu không nhập Hỗn Nguyên, căn bản không cách nào tham dự vào đại thế thiên địa Hồng Hoang.

Năm đó Thái Nhất và Đế Tuấn là Chúa tể Thiên Đình, hôm nay tái độ phục sinh, e rằng sẽ lần nữa nhập chủ Thiên Đình.

Nếu Thiên Đình không quy về Ngô chưởng khống, mà bị Yêu tộc chưởng khống, như vậy biến số tương lai sẽ lại gia tăng." Vô tận tư sự điên cuồng dũng động trong đầu Hồng Quân, dù là Đạo Tổ, lúc này cũng cảm giác đau đầu.

Đại thế thiên địa trong Hồng Hoang hiện nay quá loạn.

Thông Thiên, Nữ Oa tự phế Thánh vị, ẩn cư tại nhà Đại Đạo Chúa Tể.

Côn Bằng và Vân Tiêu chứng đạo Hỗn Nguyên, Nhị Thánh đều là người của Tiệt Giáo.

Hiện nay Côn Bằng trợ giúp Long Vương thành Thánh, xem ra cũng đem Long Vương và Long tộc lôi kéo vào trong Tiệt Giáo.

Cứ như vậy, phe cánh Nguyên Thủy liệt thế hơn rất nhiều.

"Haiz, cũng được, đã là như thế, Hồng Mông Tử Khí này Ngô liền ban cho Hạo Thiên, để Hạo Thiên chứng đạo Hỗn Nguyên.

Như vậy, Thiên Đình liền quy về Ngô chưởng khống, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng không cách nào lần nữa nhập chủ Thiên Đình.

Đến lúc đó Hạo Thiên đứng về phía Nguyên Thủy, năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân, cộng thêm Ngô, đối mặt áp lực từ Tiệt Giáo cũng ít đi rất nhiều." Hồng Quân lẩm bẩm tự nói.

Một phen lời nói này đương nhiên không để cho Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bốn thánh bên cạnh nghe thấy.

Bốn thánh bên cạnh lúc này cũng đã tâm thần chấn động.

Trừ Lão Tử chỉ cảm thấy kinh ngạc ra, Nguyên Thủy và Tây Phương Nhị Thánh sắc mặt đều có chút khó coi.

Hai vị hoàng giả Yêu tộc phục sinh, đối với bọn hắn cũng không phải chuyện tốt!

Từ sau khi Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn vẫn lạc trong Vu Yêu lượng kiếp, Yêu tộc trong Hồng Hoang không ít lần bị môn hạ đệ tử của bọn hắn ức hiếp.

Không chỉ bắt làm vật cưỡi, còn tùy ý diệt sát.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn vốn đã vẫn lạc, tự nhiên không để ý chuyện này, dù sao bọn hắn cũng chỉ kết nhân quả với đám kiến hôi Yêu tộc kia mà thôi.

Hiện tại, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn tái độ phục sinh, đại khí vận của toàn bộ Yêu tộc đều sẽ quy về trên thân hai người bọn họ.

Nhân quả giữa song phương liền lớn rồi.

"Nếu như Đại Đạo Chúa Tể và hai con yêu thú cấp bậc Đại Đạo kia không can thiệp chuyện này, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn nhất định phải trừ bỏ!" Nguyên Thủy sắc mặt âm trầm, trong lòng

thầm nghĩ.

Hắn không tin Côn Bằng có thể mặt dày cầu người ta phục sinh Thái Nhất và Đế Tuấn một lần, lại có thể cầu người ta phục sinh lần thứ hai!

Ở một bên khác, giữa thiên địa Hồng Hoang.

Sau khi cảm nhận ngưng kết ra đạo thể cùng thần hồn khủng bố, Đế Tuấn và Thái Nhất trong lòng kích động vô cùng.

Bọn hắn phát hiện, hai người không chỉ phục sinh, hiện tại tu vi càng khôi phục cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hơn nữa, đạo thể nhục thân, tam hồn thất phách, nguyên thần đều là do con mèo trắng nhỏ kia đích thân ngưng kết cho bọn hắn.

Lúc này chỉ cảm giác so với nguyên bản còn mạnh hơn.

Thậm chí, khoảng cách đến Hỗn Nguyên chi cảnh cũng chỉ còn một bước ngắn.

Lập tức, thần quang tán đi.

Thái Nhất và Đế Tuấn vội vàng thu liễm dị tượng, từ trên thiên khung chậm rãi hạ xuống.

Ngay sau đó, hai vị Yêu Hoàng một đường chạy chậm, đi tới trước mặt Tiểu Bạch, trực tiếp quỳ rạp xuống.

"Cảm tạ tiền bối đem huynh đệ chúng ta phục sinh, đại ân của tiền bối, chúng ta vĩnh sinh vĩnh thế không cách nào báo đáp!" Hai vị Yêu Hoàng quỳ bái bên cạnh Tiểu Bạch, cung kính vô cùng.

Lục Áp thấy cảnh này, tâm thần cũng kích động.

Phục sinh rồi.

Phụ thân và đại bá rốt cục phục sinh rồi!

Yêu tộc rốt cuộc không cần tiếp tục nghẹn khuất, không cần chịu sự khi nhục vô tận kia nữa!

Côn Bằng lúc này trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Hai vị Yêu Hoàng trở về, cộng thêm hắn đã chứng đạo Hỗn Nguyên, hiện nay Yêu tộc cho dù không thể một lần nữa chưởng khống thiên địa, nhưng cầu tự vệ lại dư xài.

Tiểu Bạch thấy cảnh này, có chút vươn móng vuốt ra.

Trong nháy mắt, hai vị Yêu Hoàng uy phong lẫm liệt, đang trán phóng bá đạo thần uy trực tiếp biến thành bộ dáng gà rừng giống hệt Lục Áp đạo nhân.

"Được rồi, đã phục sinh thì đi theo chúng ta về gặp Chủ nhân đi." "Về sau các ngươi ở trong nhà Chủ nhân đều lấy thân phận gà rừng mà sinh hoạt, không được nói chuyện, chỉ có thể truyền âm.

Chủ nhân ẩn cư trong hồng trần tham ngộ vô thượng tâm cảnh, nếu quấy nhiễu tâm cảnh của ngài, các ngươi chết một vạn lần cũng không đủ để bình ổn lửa giận của Chủ nhân." Tiểu Bạch thản nhiên nói xong, lập tức lắc la lắc lư đi về phía sơn mạch.

Phía sau, Thái Nhất và Đế Tuấn đã biến thành gà rừng, sắc mặt ngẩn ra.

Vừa rồi vị tiền bối này nói gì?

Chủ nhân?

Vị tiền bối này còn có Chủ nhân!

Thảo nào vị tiền bối này hiện tại mang bộ dáng một con mèo trắng, nguyên lai kỳ thực chỉ là một con linh sủng mà thôi!

Lúc này bọn hắn đã minh bạch, tiền bối trước mắt đem bọn hắn phục sinh, định nhiên đã sớm triệt để chưởng khống một đại đạo, là

vô thượng chí tôn cấp bậc Đại Đạo.

Hơn nữa còn chưởng khống một trong mười đại đạo mạnh nhất trong ba ngàn đại đạo: Vận Mệnh Đại Đạo.

Tồn tại khủng bố bực này lại chỉ là một con linh sủng?

Vậy vị tồn tại kia rốt cuộc khủng bố đến trình độ nào?

Chẳng lẽ... là cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể lăng giá trên Đại Đạo, chưởng khống Hỗn Độn vạn đạo?

Hai vị Yêu Hoàng trong lúc suy tư đã đi theo bước chân Tiểu Bạch.

Cứ như vậy, một con mèo nhỏ tuyết trắng phía trước dẫn theo một con chim lớn và ba con gà rừng đi về phía sơn mạch.

Trên đường đi, Côn Bằng và Lục Áp giải thích rõ ràng cho Thái Nhất và Đế Tuấn tất cả mọi chuyện đã xảy ra gần đây.

Điều này khiến Thái Nhất và Đế Tuấn cũng nhao nhao tâm thần hãi nhiên, nhịn không được hít sâu một hơi lạnh.

Cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể sao, tuy rằng ẩn cư trong hồng trần cảm ngộ đạo tâm, lại y nguyên có thể tọa quan Hồng Hoang đại thế.

Côn Bằng và Vân Tiêu chỉ sinh hoạt bên cạnh Đại Đạo Chúa Tể một thời gian liền chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh.

Như vậy, bọn hắn há không phải cũng có hi vọng chứng đạo Hỗn Nguyên?

Đồng thời, bọn hắn cũng biết cục thế trong Hồng Hoang hiện tại.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, bốn Thánh ba giáo cộng thêm Đạo Tổ Hồng Quân liên hợp lại cùng một chỗ.

Nữ Oa, Côn Bằng, Long Vương gia nhập Tiệt Giáo, đứng cùng một chỗ với Thông Thiên và Vân Tiêu.

Song phương kiếm bạt nỗ trương, e rằng sơ sẩy một chút, số tôn Thánh Nhân sẽ khơi mào đại chiến thao thiên.

Điều này khiến Đế Tuấn và Thái Nhất trong nháy mắt minh bạch tiếp theo nên làm gì!

Gia nhập Tiệt Giáo!

Nhất định phải gia nhập Tiệt Giáo!

Rất rõ ràng, Tiệt Giáo vị tất nhiên có thể trở thành đệ nhất đại giáo trong Hồng Hoang.

Xiển Giáo, Tây Phương Giáo diệt vong chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Chương 109

"Chúng ta cũng là lúc nên đem Thiên Đình kia lấy lại rồi, phải biết rằng Thiên Đình vốn là của chúng ta.

Nếu đem Thiên Đình lấy lại, chúng ta cộng thêm ức vạn vạn Yêu tộc, cũng có tư cách trong trận vô lượng lượng kiếp này giúp đỡ Thông Thiên." Thái Nhất truyền âm cho Đế Tuấn.

Đế Tuấn nghe vậy, nghiêm túc gật đầu.

Thiên Đình, cũng là lúc nên lấy lại rồi!

Không bao lâu sau, Tiểu Bạch liền dẫn theo Côn Bằng, Thái Nhất, Đế Tuấn phản hồi trong sân nhỏ của Chu Thanh.

Lúc này, Chu Thanh đang câu cá bên bờ sông nhỏ, chuẩn bị làm hai món ngon cho đạo hữu mới quen.

Thông Thiên và Long Vương thì đang thương lượng các loại sự nghi.

Khi Thông Thiên và Long Vương thấy Tiểu Bạch dẫn theo Đế Tuấn và Thái Nhất trở về, sắc mặt mọi người trong viện lập tức biến đổi!

"Thái Nhất, Đế Tuấn, các ngươi không phải đã vẫn lạc rồi sao?" Thanh âm Thông Thiên đều run rẩy, nhìn Thái Nhất và Đế Tuấn đang đứng trước mặt, trong lòng hãi nhiên vô cùng.

Tuy rằng Thái Nhất và Đế Tuấn hóa thành gà rừng, nhưng mọi người tại tràng đều là chỗ quen biết cũ, khí tức trong đó tự nhiên quen thuộc vô cùng.

Hai sinh linh đã sớm vẫn lạc vô tận hội nguyên, cư nhiên vào lúc này một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn!

Ai nhìn thấy mà có thể không khiếp sợ?

"Là Lục Áp cầu Bạch tiền bối đem chúng ta phục sinh." Đế Tuấn không quên lời Tiểu Bạch dặn dò trước đó, chậm rãi truyền âm cho Thông Thiên, kể lại tiền nhân hậu quả sự tình vừa phát sinh một lần.

"Nguyên lai là như thế, không ngờ còn có ngày gặp lại đạo hữu." Thông Thiên không khỏi thổn thức một tiếng.

Tuy rằng hắn và Đế Tuấn không có giao tình, nhưng đệ tử Tiệt Giáo hữu giáo vô loại, không ít đệ tử đều là người trong Yêu tộc, thậm chí Đại đệ tử Đa Bảo căn nguyên đều là Yêu tộc.

Tự nhiên cùng Đế Tuấn, Đông Hoàng hoặc nhiều hoặc ít có một số nhân quả.

Năm đó Vu Yêu lượng kiếp, hắn xác thực có ý muốn ra tay vì Đế Tuấn và Đông Hoàng, nhưng tử đối thủ của Yêu tộc là Vu tộc nãi do tinh huyết Bàn Cổ sở hóa, Thông Thiên là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, cũng căn bản không cách nào ra tay trợ giúp.

Hiện nay gặp lại Đế Tuấn và Thái Nhất, Thông Thiên cũng không khỏi có chút cảm thán.

Đế Tuấn và Thái Nhất thấy Thông Thiên, tâm thần cũng phá lệ phức tạp.

Lúc này có một loại cảm giác đồng bệnh tương liên.

Sau vô lượng lượng kiếp, không ít đệ tử Yêu tộc đều gia nhập Tiệt Giáo.

Nếu không có Tiệt Giáo, e rằng ức vạn vạn tử dân Yêu tộc cũng sẽ giống như Long Hán tam tộc kia, triệt để ẩn thế.

Cho nên đối với Thông Thiên, trong lòng bọn hắn cũng có chút cảm kích.

Vì vậy, không do dự nhiều, Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn về phía Thông Thiên, truyền âm nói: "Thông Thiên, ngô đẳng nguyện suất lĩnh ức vạn vạn Yêu tộc gia nhập Tiệt Giáo!

Từ nay về sau, Yêu tộc cùng Tiệt Giáo sinh tử có nhau, cộng đồng đối mặt vô lượng lượng kiếp!" Theo tiếng truyền âm của hai tôn Yêu Hoàng Yêu tộc rơi xuống, đồng tử Thông Thiên lập tức ngưng lại.

Ngay sau đó trên gương mặt lộ ra tiếu ý, trong lòng vui mừng vô cùng.

"Ha ha ha, tốt!

Ngày sau, Tiệt Giáo định cùng Yêu tộc cùng tồn tại!" Thông Thiên cười lớn một tiếng, lập tức truyền âm cho Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, từng chấp chưởng Thiên Đình Yêu Hoàng!

Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn Yêu tộc đều phải nghe hai vị Yêu Hoàng chỉ huy.

Thái Nhất và Đế Tuấn suất lĩnh ức vạn Yêu tộc gia nhập Tiệt Giáo, Tiệt Giáo sẽ triệt để trở thành để nhất đại giáo trong Hồng Hoang.

Xiển Giáo và Tây Phương Giáo sẽ không còn lực đối kháng Tiệt Giáo nữa.

Thông Thiên từ sau khi kiến lập Tiệt Giáo, thu đồ đệ chưa bao giờ nhìn căn nguyên tạo hóa đối phương, trong môn hạ đệ tử cũng có rất nhiều đệ tử Yêu tộc, tự nhiên cùng Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn hai vị Yêu Hoàng nảy sinh một số nhân quả.

Hiện tại, hai vị Yêu Hoàng suất lĩnh ức vạn Yêu tộc gia nhập Tiệt Giáo, hắn vừa cảm giác ngoài ý muốn, cũng cảm thấy nằm trong tình

lý.

Bên cạnh, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng thấy cảnh này, trong đồng tử lưu lộ ra thần quang hâm mộ.

Vừa rồi Long Vương cùng Thông Thiên thương lượng xong chuyện Long tộc gia nhập Tiệt Giáo, hiện tại hai vị Yêu Hoàng Yêu tộc cũng gia nhập Tiệt Giáo.

Vậy Kỳ Lân nhất tộc và Nguyên Phượng nhất tộc thì sao?

Lập tức, Thủy Kỳ Lân vội vàng nhìn về phía Thông Thiên, lộ ra tiếu ý, mở miệng nói: "Thông Thiên đạo hữu, hiện nay Long Vương suất lĩnh Tứ Hải Long Tộc gia nhập Tiệt Giáo, Thái Nhất và Đế Tuấn hai vị đạo hữu cũng suất lĩnh ức vạn Yêu tộc gia nhập Tiệt Giáo, Kỳ Lân nhất tộc ta cũng có ý gia nhập Tiệt Giáo, không biết Thông Thiên đạo hữu có ý tứ về phương diện này không?" Lời Thủy Kỳ Lân vừa dứt, Nguyên Phượng hóa thành tiên tử mạn diệu mỹ mục lóe lên, cũng vội vàng mở miệng nói: "Thông Thiên đạo hữu, Phượng tộc ta cũng có ý gia nhập Tiệt Giáo, ngày sau Phượng tộc nguyện cùng Tiệt Giáo cộng đồng đối mặt Phong Thần lượng kiếp!" Theo tiếng nói của Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng trước sau rơi xuống, Thông Thiên cười đến càng thêm vui vẻ.

Khóe miệng suýt chút nữa cười toác ra, hoàn toàn không có bá đạo thần uy lúc trước lực chiến Tứ Thánh phía trên Kim Ngao Đảo.

Đây chính là Kỳ Lân tộc và Phượng tộc a.

Cùng Long tộc một dạng, đều là một trong những chủng tộc vô thượng tung hoành thái cổ niên gian!

Hiện tại, lại đều nguyện ý gia nhập Tiệt Giáo!

Hắn có thể không cao hứng sao?

Hiện tại đội hình Tiệt Giáo có thể xưng là khủng bố.

Không chỉ vẻn vẹn có Tiệt Giáo Vạn Tiên, càng có ức vạn Yêu tộc, Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân nhất tộc thời thái cổ.

Về phương diện cường giả, có Vân Tiêu, Côn Bằng bằng vào tự thân chứng đạo Hỗn Nguyên Đại Đạo Thánh Nhân, có Nữ Oa và Thông Thiên sắp lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên.

Long Vương hiện nay cũng trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Chuẩn Thánh đỉnh phong Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng, Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn cũng là chiến lực mạnh nhất dưới Thánh Nhân giữa thiên địa.

Hiện nay Thông Thiên chưa chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng trong Hồng Hoang to lớn này có ai có thể địch lại Tiệt Giáo?

Đúng lúc này, Chu Thanh nhàn nhã từ hậu viện đi trở về.

"Liệt vị đạo hữu, nếm thử cơm rau ta tự mình làm." Chu Thanh cười cười, lập tức đem từng đĩa thức ăn tinh mỹ đặt lên bàn đá.

Đồng thời, các loại linh quả, Ngộ Đạo trà thủy, một số tiên nhưỡng Chu Thanh ủ cũng toàn bộ được lấy ra.

"Ngô đẳng đa tạ đạo hữu!" Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân thấy cảnh này, sắc mặt ngẩn ra, lộ ra vẻ nghiêm túc.

Có thể đích thân nhấm nháp món ngon Đại Đạo Chúa Tể làm, quả thực còn cao hứng hơn so với đột phá Hỗn Nguyên chi cảnh.

"Ăn đi, không cần khách sáo với ta.

Liệt vị đã là bằng hữu của nhạc phụ, vậy liền là bằng hữu của Chu Thanh ta." Chu Thanh mặt mang tiếu ý, mở miệng nói.

Hồng Hoang to lớn, tranh đấu không ngừng, có thể có thêm mấy người bạn, hắn cũng cảm thấy vui vẻ.

Nữ Oa và Vân Tiêu lúc này cũng từ trong phòng đi ra.

Lúc này Vân Tiêu, phần bụng đã hơi nhô lên.

Mọi người thấy thế, tẫn giai thần hồn rung động.

Vân Tiêu Thánh Nhân, mang thai con của Đại Đạo Chúa Tể?

Cảnh giới bực này, muốn sinh dục tử tự quá khó khăn.

Bởi vì huyết mạch của hắn quá bá đạo, dẫn đến khả năng đời sau sinh tồn rất thấp.

Tiền bối là cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, chưởng khống Hỗn Độn vạn đạo, độ khó để sinh dục ra đời sau e rằng so với hắn còn khó hơn rất nhiều.

Hiện nay, Vân Tiêu lại mang thai.

E rằng không bao lâu nữa, hài tử liền sẽ đản sinh.

Đến lúc đó, Tiệt Giáo có thêm một tầng quan hệ này, sẽ được ức vạn vạn hội nguyên chịu Đại Đạo Chúa Tể bảo hộ, vạn thế bất hủ!

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Đông Hoàng, Thái Nhất lập tức nhao nhao lộ ra vẻ chợt hiểu.

Thảo nào Thông Thiên dám đối đầu với Hồng Quân, nguyên lai là có một tầng quan hệ này ở đây.

Thông Thiên không hổ là lão hồ ly a, biết Đại Đạo Chúa Tể ẩn nặc trong hồng trần, chỉ là một Nhân Tiên cảnh giới, liền đem đồ đệ của hắn bán đi, để Vân Tiêu dùng mỹ sắc đi dụ hoặc Đại Đạo Chúa Tể.

Thông Thiên thật biết tính toán a.

Thông Thiên cảm nhận ánh mắt của mọi người, lão mặt cứng đờ.

Tâm tư của mọi người cũng không có ẩn giấu, hắn tự nhiên có thể sát giác được.

Lập tức Thông Thiên cười cười, chậm rãi lắc đầu.

Tùy đám gia hỏa này vậy, phản chính có đứa bé ở đây, Tiệt Giáo tất nhiên sẽ trở thành đệ nhất đại giáo trong mang mang Hỗn Độn.

"Tiểu Kumo, nàng cũng ra rồi, chú ý thân thể a." Chu Thanh thấy Tiểu Kumo và Nữ Huyền đi tới, mày nhăn lại, vội vàng đi qua, đỡ lấy Vân Tiêu tiên tử.

Vân Tiêu tiên tử lập tức đỏ mặt cười, mở miệng nói: "Phu quân, thiếp thân lại không phải phàm nhân trong hồng trần, tùy ý đi lại, đối với hài tử cũng sẽ không có thương hại, phu quân không cần lo lắng a." Lời Vân Tiêu tiên tử dứt, Chu Thanh nghe vậy cười cười.

Lập tức dìu Vân Tiêu đến bên cạnh bàn đá, chậm rãi ngồi xuống.

"Tiểu Kumo a, ta có thể cảm nhận hài tử của ta sắp xuất thế rồi." Chu Thanh cười nói.

Vân Tiêu nghe vậy, gật đầu.

Trong đôi mắt đẹp lộ ra ánh mắt chờ mong.

Nàng có thể cảm nhận được, trong bụng là một đoàn sinh mệnh năng lượng khủng bố.

Cỗ năng lượng ba động này, cho dù nàng đã trở thành Thánh Nhân, cũng không khỏi cảm giác hãi nhiên vô cùng.

Chẳng lẽ, hài tử vừa xuất sinh liền sẽ có vô thượng căn nguyên sao?

Chương 110

Bất quá cũng đúng, phu quân là cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, căn nguyên và thực lực của hài tử sau khi sinh ra sẽ kém sao?

Ngay khi mọi người đang vui vẻ hòa thuận, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lặng lẽ truyền âm cho mọi người nói: "Liệt vị đạo hữu, huynh đệ chúng ta chuẩn bị ra ngoài một chuyến, thu gom cựu bộ Yêu tộc về, thuận tiện đem Thiên Đình mà Hạo Thiên đang chiếm cứ đoạt lại, một lần nữa chưởng thiên.

Thiên Đình trong Hồng Hoang cũng sở hữu đại khí vận, cho nên chúng ta cũng muốn giành lại Thiên Đình." Nghe vậy, sắc mặt mọi người nhao nhao ngưng lại.

Trong lòng Thông Thiên lúc này vạn ngàn suy tư bắt đầu lưu chuyển.

Nếu Yêu tộc chưởng khống Thiên Đình, vậy những sinh linh trên Phong Thần Bảng kia, há không phải quy về Thiên Đình sở chưởng khống sao?

Chờ Phong Thần lượng kiếp bắt đầu, tuy rằng hắn có tuyệt đối tín tâm lực áp Tam Giáo Tứ Thánh và Đạo Tổ Hồng Quân.

Nhưng trong lượng kiếp, những đệ tử Tiệt Giáo kia hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ vẫn lạc một số.

Dù sao chuyện này ai cũng nói không chuẩn, đệ tử Tiệt Giáo thực sự quá nhiều, trong Tiệt Giáo Thánh Nhân có nhiều hơn nữa, cũng chưa chắc có thể cam đoan để tất cả đệ tử Tiệt Giáo đều an toàn độ qua vô lượng lượng kiếp.

Cùng với việc để một số đệ tử vô ý vẫn lạc của Tiệt Giáo lên

Phong Thần Bảng chịu Hạo Thiên chưởng khống, chi bằng ở trong Thiên Đình của hai vị Yêu Hoàng làm một cái Chính Thần thần vị.

Như vậy, tối thiểu sinh tử sẽ không nằm trong một ý niệm của Hạo Thiên.

Lập tức, Thông Thiên nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, chậm rãi truyền âm nói: "Cũng được, bất quá lúc các ngươi đi, tốt nhất nên mang theo vài món bảo vật.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân ba vị đạo hữu e rằng không thể cùng các ngươi đi, hiện nay Đại Đạo Chúa Tể đang uống đến tận hứng, nếu ba người bọn họ rời đi, e rằng sẽ quấy nhiễu hứng thú của Đại Đạo Chúa Tể.

Côn Bằng bên kia cũng tạm thời không cách nào rời đi, Côn Bằng rời khỏi Đại Đạo Chúa Tể đã lâu, vừa mới trở về, nếu lại rời đi, e rằng Đại Đạo Chúa Tể cũng sẽ không vui." Lời Thông Thiên dứt, ánh mắt Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân hơi lóe lên.

Vốn dĩ Côn Bằng và Đại Đạo Chúa Tể bình dị gần gũi, không có gì là không thể.

Hiện nay hắn cùng Đại Đạo Chúa Tể uống đến bất diệc nhạc hồ, quả thực đem hắn coi thành chí giao hảo hữu, nếu uống được một nửa mà rời đi, há không phải không nể mặt Đại Đạo Chúa Tể?

Ánh mắt Côn Bằng cũng hơi ngưng lại.

Không sai, hắn cũng tạm thời không cách nào rời đi.

Tiểu sủng của Đại Đạo Chúa Tể, nếu không có mệnh lệnh của Đại Đạo Chúa Tể, lúc này há dám rời đi?

Xem ra, việc đòi lại Thiên Đình, chỉ có thể để Thái Nhất và Đế Tuấn đi thôi.

Côn Bằng vỗ vỗ cánh, đi đến trước mặt Đông Hoàng Thái Nhất, đưa Hỗn Độn Chung trên cổ cho Đông Hoàng Thái Nhất.

"Trên Hỗn Độn Chung có Hủy Diệt Đại Đạo pháp tắc của Tiểu Hắc đại ca, tuy rằng hai vị Yêu Hoàng chỉ là Chuẩn Thánh cảnh giới, nhưng thôi động Hỗn Độn Chung, đem Thiên Đình đòi lại cũng không phải việc khó.

Chỉ sợ Nguyên Thủy, Hồng Quân mấy lão già kia sẽ không biết xấu hổ mà ra tay, nhưng có Hủy Diệt pháp tắc trên Hỗn Độn Chung lượn lờ, e rằng mấy vị Thánh Nhân cũng không dám khinh dịch dính dáng đến nhân quả của Tiểu Hắc đại ca." Côn Bằng phân phó nói.

Đông Hoàng Thái Nhất tiếp xúc Hỗn Độn Chung, trong lòng vừa phức tạp lại vừa kích động.

Ức vạn vạn tuế nguyệt đến nay, Hỗn Độn Chung lại một lần nữa trở về tay hắn.

Năm đó hắn trì hữu một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo là Hỗn Độn Chung, suất lĩnh Yêu tộc tung hoành đại lục Hồng Hoang to lớn, có thể xưng là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân.

Cuối cùng sau Vu Yêu lượng kiếp, chân linh hắn vẫn lạc trong Vận Mệnh Trường Hà hồn hồn ngơ ngơ, bản dĩ vi vĩnh viễn không còn vô duyên gặp lại Hỗn Độn Chung, không ngờ hôm nay lại một lần nữa sở hữu Hỗn Độn Chung.

"Hai vị Yêu Hoàng, mang Sơn Hà Xã Tắc Đồ theo đi." Nữ Oa nói rồi, liền ám trung vận chuyển thần lực, một đạo lưu quang chuyển thuấn tức thệ.

Ngay sau đó, Sơn Hà Xã Tắc Đồ xuất hiện trong thức hải của Đế Tuấn.

Đế Tuấn cảm nhận Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong thức hải, trong lòng

hơi chấn động.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo.

Không ngờ Nữ Oa lại đem bảo vật này tặng cho hắn.

"Hai vị đạo hữu, cầm lấy Vạn Tiên Trận trận đồ và Lục Hồn Phiên, nếu tên Nguyên Thủy không biết xấu hổ kia dám ra tay, hai vị đạo hữu có thể hối tụ ức vạn Yêu tộc tạo thành Vạn Tiên Đại Trận, uy lực Vạn Tiên Trận sẽ không yếu hơn Thánh Nhân." Thông Thiên cũng ám trung đem Vạn Tiên Trận đồ và Lục Hồn Phiên tặng cho Đế Tuấn.

Vạn Tiên Trận vốn là vật Đông Vương Công sở hữu, sau khi Đông Vương Công vẫn lạc, Vạn Tiên Trận liền rơi vào tay hắn.

Nguyên bản hắn đã làm tốt chuẩn bị dùng Vạn Tiên Trận để kháng Tứ Thánh Tam Giáo.

Nhưng thực lực Tiệt Giáo hiện tại không dùng tới Vạn Tiên Trận.

Đế Tuấn cảm nhận Vạn Tiên Trận trong đầu, tâm thần rùng mình.

Vạn Tiên Trận, hội tụ vạn tiên tạo thành vô thượng tiên thiên đại năng, tụ tập lực lượng vạn tiên, có thể để kháng thần uy Thánh Nhân.

Nguyên bản Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư mà hắn trì hữu trong tay đã không biết tung tích trong Vu Yêu lượng kiếp, không cách nào lần nữa diễn hóa ra thượng cổ Yêu tộc đại trận Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Vạn Tiên Trận vừa vặn đền bù một phần thiếu sót này.

"Đa tạ liệt vị đạo hữu, chúng ta đi đây." Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn nhao nhao truyền âm nói, lập tức lắc la lắc lư len lén rời khỏi tiểu viện.

Lúc hai vị Yêu Hoàng đi, Chu Thanh ngay cả nhìn cũng không thèm

nhìn một cái.

Gà rừng trong viện nhiều lắm, chừng hơn một trăm con.

Nhiều thêm hai con hay ít đi hai con so với những con gà rừng khác cũng không có gì khác biệt.

Tự nhiên sẽ không đi để ý tới.

Theo sự rời đi của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, trong tiểu viện lần nữa náo nhiệt lên.

Chu Thanh và đám người Thông Thiên, Long Vương, Côn Bằng... từng đại năng đủ để khiến vô số sinh linh Hồng Hoang nghe tên đã biến sắc bắt đầu uống rượu.

Lúc này, trong Thiên Đình.

Hạo Thiên Đại Đế đang ngồi ở vị trí cao nhất, tọa quan sự chìm nổi của thiên địa Hồng Hoang.

Dao Trì thì ngồi ở một vị trí khác bên cạnh, hưởng dụng Bàn Đào.

Trên người hai người đều có thần uy trán phóng, Chuẩn Thánh pháp tắc khủng bố hạo hãn vô tận.

Nhưng, trong đại điện Thiên Đình rộng lớn lại tịnh không có mấy người.

Chỉ có vài tên Thiên Binh Thiên Tướng giữ cửa bên ngoài mà thôi.

Xem ra, Thiên Đình to lớn này dường như còn nghèo nàn hơn so với Tây Phương Giáo của Tây Phương Nhị Thánh.

"Haiz..." Nhìn đại điện Thiên Đình trống trải, ngay cả một người cũng không có, Hạo Thiên liền thở dài một tiếng thật dài.

Cái chức Thiên Đình Đại Đế này, làm thật sự đủ nghẹn khuất.

Vốn dĩ Thiên Đình nên hiệu lệnh Hồng Hoang, chấp chưởng

quyền hành Hồng Hoang.

Một tiếng lệnh hạ, Hồng Hoang vạn tiên không ai dám không theo.

Nhưng đường đường là Hạo Thiên Đại Đế, trong Hồng Hoang lại tịnh không có địa vị.

Ngay cả Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo kia cũng không phục tùng.

"Vốn dĩ sắp đến Phong Thần lượng kiếp, đệ tử Tiệt Giáo vẫn lạc, toàn bộ nhập vào Phong Thần Bảng, tiến vào trong Thiên Đình trở thành Thiên Đình Chính Thần, Ngô liền có thể chưởng khống Tam Giới, thế nhưng gần đây biến số trong Hồng Hoang quả thực quá nhiều rồi." "Thông Thiên, Nữ Oa tự phế Thánh vị, Côn Bằng và Vân Tiêu bằng vào tự thân thực lực chứng đạo Hỗn Nguyên, trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, Long Vương dung hợp Hồng Mông Tử Khí cũng chứng đắc Hỗn Nguyên, hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc phục sinh.

Hồng Hoang triệt để loạn rồi, Hạo Thiên ta rốt cuộc đến khi nào mới có thể chưởng khống thiên địa Hồng Hoang a..." Dứt lời, Hạo Thiên lần nữa thở dài một tiếng, buồn bực vô cùng.

Ngay sau đó, hắn bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, trong đồng tử xẹt qua một đạo lãnh quang.

Đế Tuấn và Đông Hoàng nguyên bản mới là chủ nhân Thiên Đình.

Như hôm nay Hạo Thiên đang chiếm cứ vị trí chi chủ Thiên Đình.

Hiện tại, Đế Tuấn và Đông Hoàng phục sinh, liệu có lần nữa suất lĩnh ức vạn Yêu tộc đoạt lại Thiên Đình hay không?

Vậy Hạo Thiên hắn biết đi đâu về đâu?

Chẳng lẽ tiếp tục về bên cạnh Đạo Tổ làm một đồng tử?

Làm một đồng tử, nào có thống khoái bằng làm Thiên Đình Đại

Đế?

Trong lòng Hạo Thiên vạn ngàn suy tư lưu chuyển, trong nháy mắt đưa ra quyết định.

Tuyệt đối không thể để Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đem Thiên Đình đoạt lại!

Hai con chim tạp lông này nhất định phải chết!

"Ngô nên đi tìm Đạo Tổ một chuyến a, hi vọng Đạo Tổ có thể ra tay, đem hai con súc sinh này diệt sát." Hạo Thiên trong lòng thầm nghĩ.

Lập tức, ngay khi hắn vừa chuẩn bị tiến về Tử Tiêu Cung tìm Hồng Quân.

Bên ngoài Thiên Đình, hai đạo thân ảnh khủng bố lấp lóe ức vạn vạn đạo lưu quang trong nháy mắt hàng lâm!

Xung quanh hai đạo thân ảnh khủng bố này có vô tận hoàng giả khí tức lấp lóe, các loại dị tượng nhao nhao hiện ra, phảng phất ẩn ước chi gian, có ức vạn vạn sinh linh Yêu tộc đang quỳ bái đối với hai đạo thân ảnh khủng bố!

"Hạo Thiên!

Ngươi, nên đem Thiên Đình trả lại cho Yêu tộc ta rồi!" Theo hai đạo thanh âm vang vọng giữa thiên địa.

Lập tức, trong Hồng Hoang, phong vân dũng động, trên thân hai tôn vô thượng Yêu Hoàng bộc phát ra ức vạn vạn đạo thần quang thôi xán, bỗng nhiên phóng lên tận trời, rạch phá vạn dặm mây mù, mang theo tử khí hạo hãn, bạn theo pháp tắc ba động điên cuồng, hách nhiên hàng lâm trên Thiên Đình!

Bá đạo hoàng uy vô dữ luân bỉ, cộng thêm yêu khí khủng bố thao

thiên, khiến hư không vạn dặm không ngừng chấn động, khí thế hạo hãn khiến ức vạn vạn Yêu tộc thần hồn run lên, nhao nhao nhịn không được ngửa mặt lên trời tê hống!

Phen động tĩnh này lập tức chấn động toàn bộ Hồng Hoang!

Ngay sau đó, ánh mắt của ức vạn vạn sinh linh trong Hồng Hoang nhao nhao nhìn về phía Thiên Đình, khi nhìn thấy hai bóng người ngật lập trước Thiên Đình kia, tất cả đều tâm thần hãi nhiên!

Hai tôn Yêu Hoàng vừa mới trọng sinh, liền muốn đoạt lại Thiên Đình vốn thuộc về Yêu tộc?

Phải biết rằng, người chưởng khống Thiên Đình hiện nay là Hạo Thiên, chính là đạo đồng bên người Đạo Tổ Hồng Quân a!

Chương 111

Ở một bên khác, trước Thiên Đình.

Trên thân Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, Chuẩn Thánh pháp tắc hạo hãn cộng thêm yêu khí thao thiên đang điên cuồng dũng động giữa thiên địa, lực lượng kinh khủng phô thiên cái địa tràn về phía Thiên Đình.

Từng đợt từng đợt thần uy khiến đại điện Thiên Đình nguy nga bàng bạc vào khắc này đều bắt đầu lay động.

Hoàng uy thao thiên khủng bố cùng yêu khí khủng bố bực này, khiến thiên địa vào khắc này hôn ám vô cùng, khí tức hạo hãn như thiên hàng, bạn theo đạo tắc khủng bố của hai tôn Yêu Hoàng, hạo hạo đãng đãng tịch quyển giữa thiên địa.

Ức vạn vạn sinh linh trong Hồng Hoang cảm nhận khí thế khủng bố này, không ai không cảm ứng được, trong tâm thần hoàng khủng bất an.

Vô số tiên thiên đại năng lúc này cũng nhao nhao phá khai động phủ, ánh mắt xuyên thủng thời không, nhìn về phía hai bóng người trên cửu thiên.

Nhất thời gian, sâu trong tâm linh sinh linh giữa thiên địa lập tức đều biết, hai vị hoàng giả Yêu tộc muốn một lần nữa đánh lên Thiên Đình!

Thiên Đình năm đó do Yêu tộc chưởng khống, hiện nay hai vị Yêu Hoàng đã trở về!

Muốn lần nữa nhập chủ Thiên Đình!

Trấn Nguyên Tử trong Vạn Thọ Sơn...

Minh Hà Lão Tổ trong Vô Tận Huyết Hải...

Nhân Tộc Tam Hoàng ở Hỏa Vân Động...

Chúc Cửu Âm và Xi Vưu ẩn nặc trong danh sơn đại xuyên...

Vô số tiên thiên đại năng nhìn hai tôn thân ảnh sớm đã vẫn lạc kia lần nữa ngật lập giữa thiên địa, muốn nhập chủ Thiên Đình, trong lòng đều chấn hám vạn phần!

"Thái Nhất và Đế Tuấn vẫn lạc vô tận tuế nguyệt, sao khi phục sinh lại lần nữa khôi phục đỉnh phong chi lực?

Ngô đẳng sao lại có cảm giác, thực lực của hai tôn Yêu Hoàng còn mạnh hơn trước kia!" "Thực lực của Thái Nhất và Đế Tuấn biến mạnh không ít!" "Chẳng lẽ, Yêu tộc sẽ tái độ chưởng khống Thiên Đình?" "Nếu Đạo Tổ không ra tay, vậy Hạo Thiên tuyệt đối không cách nào để kháng Thái Nhất và Đế Tuấn." "Hai vị Yêu Hoàng Yêu tộc phục sinh, lại thêm Yêu Sư Côn Bằng chứng đạo Hỗn Nguyên, xem ra Yêu tộc sẽ tái độ quật khởi!" Giữa thiên địa, vô số tiên thiên đại năng nghị luận ầm ĩ, tâm thần chấn động.

Thiên địa đại thế càng ngày càng hỗn loạn.

Hiện nay Tây Phương Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo tranh đấu tấp nập.

Vân Tiêu, Côn Bằng chứng đạo Hỗn Nguyên, Long Vương dung hợp Hồng Mông Tử Khí cũng chứng đắc Hỗn Nguyên, hôm nay hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc lại chuẩn bị nhập trụ Thiên Đình.

Cục thế trong Hồng Hoang càng ngày càng hỗn loạn.

E rằng, một trận kịch biến đáng sợ nhất từ vạn cổ đến nay sẽ lập tức bộc phát!

Đến lúc đó, e rằng sẽ có trên mười vị Thánh Nhân tham dự vào

trong đại chiến khủng bố vô cùng này!

Vô số tiên thiên đại năng lúc này đều có chút hoàng khủng bất an.

Lúc này, Hạo Thiên đang cao tọa trong Thiên Đình cảm nhận hai đạo yêu khí thao thiên bên ngoài, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Hai con chim tạp lông này, nhanh như vậy đã giết lên rồi?

Hắn còn đang định tiến về Tử Tiêu Cung cầu Đạo Tổ ra tay diệt sát hai con súc sinh này.

Bất quá, đánh lên rồi thì lại có thể thế nào?

Chẳng lẽ Đạo Tổ sẽ không ra tay hay sao?

Lập tức, Hạo Thiên chậm rãi từ trong Thiên Đình bỗng nhiên vọt ra, khí tức hạo hãn bạn theo pháp tắc ba động Chuẩn Thánh đỉnh phong, vô cùng vô tận thần quang không ngừng xoay chuyển sau lưng Hạo Thiên.

Cả người hắn ngật lập giữa thiên địa, nhìn qua phảng phất như Thiên Đế thủy chung lăng giá trên ức vạn sinh linh từ vạn cổ đến nay.

Thiên địa vạn vật, sinh tử của vân vân chúng sinh đều nằm trong một ý niệm.

Dao Trì tịnh không có đi ra.

Nàng cũng cảm thấy Đạo Tổ sẽ không mặc kệ chuyện này.

Nàng đi ra cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Ngay sau đó, Hạo Thiên nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, trong đồng tử có lưu quang khủng bố xoay chuyển.

Lập tức, thanh âm thản nhiên vang vọng giữa thiên địa.

"Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, các ngươi vẫn lạc trong Vu Yêu lượng kiếp, hiện nay tái độ phục sinh lại không an phận thủ

thường, cậy có ức vạn Yêu tộc lại dám đánh chủ ý lên Thiên Đình của Ngô!

Chẳng lẽ, các ngươi không sợ vô lượng lượng kiếp sẽ lần nữa hàng lâm trên đỉnh đầu Yêu tộc sao?" Lời nói rơi xuống, Hạo Thiên cười nhạt một tiếng.

Trong đồng tử lộ ra vẻ như cười mà không phải cười.

Thân là đồng tử của Đạo Tổ, Phong Thần lượng kiếp đều là do hắn tiến về Tử Tiêu Cung cáo trạng mà sinh ra, Đạo Tổ tự nhiên sẽ không mặc kệ.

Cho nên, dù đối mặt với hai tôn vô thượng Yêu Hoàng từng thống lĩnh Yêu tộc, hắn cũng hữu thị vô khủng.

Theo thanh âm Hạo Thiên rơi xuống, Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, hai tôn Yêu Hoàng Yêu tộc lập tức tức giận đến thân thể run lên!

Hạo Thiên thật to gan!

Không những chiếm cứ vị trí Thiên Đình vốn thuộc về bọn hắn, ở trước mặt hai tôn Yêu Hoàng lại công nhiên nhắc đến chuyện Vu Yêu lượng kiếp!

Vu Yêu lượng kiếp vẫn luôn là cái gai trong lòng hai tôn Yêu Hoàng!

Năm đó Vu Yêu lượng kiếp, Yêu tộc không biết đã vẫn lạc bao nhiêu sinh linh.

Ức vạn vạn Yêu tộc, vô số tử dân Yêu tộc vẫn lạc, Thập Nhị Yêu Thánh cũng tan thành mây khói!

Một câu nói này của Hạo Thiên trước mắt, quả thực như một con dao găm hung hăng đâm vào tâm oa bọn hắn!

Cái gì gọi là không để vô lượng lượng kiếp lần nữa hàng lâm trên đầu Yêu tộc!

Hạo Thiên...

đây là đang uy hiếp bọn hắn a!

“Hạo Thiên, ngươi quá càn rỡ rồi.” “Xem ra hôm nay Thiên Đình này huynh đệ chúng ta không chỉ muốn lấy lại, cái mạng của Hạo Thiên ngươi, chúng ta cũng muốn!” Đế Tuấn thản nhiên nói.

Lập tức, yêu khí thao thiên bạn theo pháp tắc ba động khủng bố trong nháy mắt trấn áp một phương thiên địa, uy chấn vạn dặm hoàn vũ, sát na gian, thời không phá toái, vũ trụ trọng diễn!

Cỗ sức mạnh hạo hãn này đã đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong tối đỉnh phong, thậm chí đạt tới Bán Bộ Thánh Nhân chi cảnh!

Hiện nay, thực lực Đế Tuấn hoàn toàn mạnh hơn so với lúc vẫn lạc.

Lúc vẫn lạc, hắn cũng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh giới mà thôi.

Căn nguyên của hắn là Tam Túc Kim Ô thai nghén trên Thái Dương Tinh.

Năm đó khi vẫn lạc, ngoại trừ chân linh lưu lạc trong mang mang Vận Mệnh Trường Hà, tam hồn thất phách, nhục thân đạo thể, nguyên thần toàn bộ tiêu tán.

Hiện nay, đạo thể nhục thân, tam hồn thất phách, thần hải nguyên thần toàn bộ đều do cường giả cấp bậc Đại Đạo chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo là Tiểu Bạch ngưng kết thành!

Thánh Nhân trong mắt tồn tại cấp bậc Đại Đạo cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi.

Huống chi là hai con Chuẩn Thánh Kim Ô nho nhỏ.

Cường giả cấp bậc Đại Đạo tùy ý tiết lộ một tia pháp tắc đều đủ để hủy diệt toàn bộ Hồng Hoang.

Hắn và Đông Hoàng Thái Nhất hiện nay đạo thể thần hồn toàn bộ đều do Tiểu Bạch chế tạo thành, hiện tại thực lực hai người cường hãn đến mức nào, có thể nghĩ mà biết!

Dưới ba động pháp tắc hạo hãn, uy thế khủng bố trong nháy mắt tịch quyển về phía Hạo Thiên!

Hạo Thiên cảm nhận pháp tắc thao thiên trên người Đế Tuấn, sắc mặt lập tức biến đổi!

Đế Tuấn vì sao lại khủng bố như thế!

Hắn có thể cảm nhận được, dưới một đạo khí tức thao thiên khủng bố này, chỉ cảm giác thần hồn của mình đang run rẩy!

Hắn là Hạo Thiên Đại Đế, cũng là một trong những tiên thiên đại năng thuở ban đầu, tịnh đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, tịnh ở cảnh giới này ngật lập vô số tuế nguyệt!

Nhưng lúc này đối mặt với pháp lực ba động trên người Đế Tuấn, lại cảm thấy linh hồn run rẩy!

Làm sao có thể!

Chẳng lẽ Đế Tuấn đã chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân chi cảnh?

Không có khả năng!

Nếu Đế Tuấn chứng đạo Hỗn Nguyên, căn bản không cần ra tay như thế, một ý niệm liền có thể đem hắn khinh dịch mạt sát!

Tại thời khắc vạn phần nguy cấp, Hạo Thiên bỗng nhiên tế xuất pháp bảo của mình!

Sát na gian, trong toàn bộ Thiên Đình, ức vạn vạn đạo thần quang thôi xán lấp lóe, các loại dị tượng nhao nhao xuất hiện, khiến thiên địa trong khắc này chấn động!

Ngay sau đó, một thanh vô thượng công phạt chí bảo từ trong tay Hạo Thiên xuất hiện!

Đồng thời, Hạo Thiên lần nữa vung tay lên, lại hiện ra một kiện vô thượng linh bảo!

"Hạo Thiên Kính, Hạo Thiên Kiếm!" Hạo Thiên trầm giọng quát, hai kiện pháp bảo không ngừng xoay chuyển quanh người hắn, dùng cái này để kháng một đạo công phạt khủng bố của Đế Tuấn.

"Khu khu Tiên Thiên Linh Bảo, cũng xứng ngăn cản Ngô sát phạt?" Trong đồng tử Đế Tuấn dường như có một phương vũ trụ màu đen đang xoay tròn, nhìn hai kiện linh bảo Hạo Thiên tế xuất, lộ ra ánh mắt khinh thường.

Hạo Thiên Kiếm, Tiên Thiên Linh Bảo mà Đạo Tổ Hồng Quân từng ban cho Hạo Thiên, bảo vật này là đỉnh cấp công kích chí bảo, tương truyền có thể phá đi thân thể Đại Vu, năm đó Đại Vu Hình Thiên của Vu tộc bị một kiếm này chém rụng đầu lâu.

Hạo Thiên Kính, sở hữu hấp tinh hoán nguyệt, hạo đại vô thọ, hàng phục nhất thiết tà ma oai đạo chi lực, cũng có thể dùng để tuần tra Hồng Hoang chúng sinh, không chỉ là thiên cơ chi bảo, còn có thể dùng làm phòng ngự.

Bất quá, tuy rằng hai kiện linh bảo danh đầu vang dội, nhưng trong mắt Đế Tuấn lại chỉ là một đống đồng nát sắt vụn.

Đế Tuấn đối mặt với hai kiện linh bảo Hạo Thiên tế xuất, công phạt chi lực hạo hãn không có đình đốn, thần ba khủng bố trực tiếp tịch quyển về phía Hạo Thiên!

Sát na gian!

Chương 112

Cỗ lực lượng kinh khủng trong nháy mắt va chạm cùng một chỗ với Hạo Thiên Kiếm và Hạo Thiên Kính, dưới một đạo va chạm khủng bố này, Thiên Đình nguy nga hạo đãng vào khắc này không ngừng lay động, phảng phất không chịu nổi đạo công kích này, muốn trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt.

Lập tức, trong ánh mắt hãi nhiên của Hạo Thiên.

Công phạt khủng bố của Đế Tuấn trực tiếp đem Hạo Thiên Kiếm và Hạo Thiên Kính sinh sinh tồi hủy thành mảnh vỡ!

Hạo hãn càn khôn trong hỗn độn phảng phất vào khắc này nổ tung, từng đợt tiếng nổ khủng bố khiến ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang lập tức tâm thần run lên.

Không ít sinh linh Hồng Hoang đều sắc mặt trắng bệch, bị một đạo ba động khủng bố này chấn cho thụ đạo thương.

Trong Thiên Đình, đạo công phạt khủng bố của Đế Tuấn sau khi tế xuất Hạo Thiên Kiếm và Hạo Thiên Kính không có bất kỳ đình lưu nào, trực tiếp lần nữa tịch quyển về phía Hạo Thiên!

Oanh long long!

Thiên địa chấn động!

Vạn dặm hư không phía trên Thiên Đình trong nháy mắt nổ thành hư vô.

Bỗng nhiên, Hạo Thiên bị một đạo công kích cấp đánh trúng, ngay sau đó đem cung điện Thiên Đình phía sau đập thành phấn vụn, hóa thành một mảng hố đen thâm thúy.

“Đây là Thiên Đình chi chủ hiện nay sao, quả nhiên không chịu nổi

một kích.” “Thực lực bực này của ngươi cũng xứng chấp chưởng Thiên Đình, cũng xứng chưởng thiên?” Đế Tuấn nhìn Hạo Thiên bị oanh xuyên tầng tầng không gian đa nguyên vũ trụ, trong đôi mắt lộ ra thần sắc khinh thường.

Thiên Đình để loại phế vật này làm chủ, thật là nhục nhã uy danh Thiên Đình.

Năm đó hai huynh đệ bọn hắn chấp chưởng Thiên Đình, ức vạn vạn Yêu tộc Hồng Hoang đến triều bái, chưa bao giờ phải nhìn sắc mặt bất kỳ ai.

Y kháo Thập Nhị Yêu Thánh tạo thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Thiên Đạo Lục Thánh ngoài sáng cũng sẽ hoặc nhiều hoặc ít cố kỵ thần uy Thiên Đình năm đó.

Hiện nay, Thiên Đình năm đó lăng giá trên ức vạn sinh linh, lại bị Hạo Thiên giẫm đạp thành cái dạng này?

Dao Trì nhìn một màn này, tâm thần rung động vô cùng.

Vừa rồi nàng mới vừa định ra tay, nhưng ánh mắt Đông Hoàng Thái Nhất đã lao lao khóa chặt nàng.

Trong nháy mắt đó nàng cảm nhận được tử vong khí tức.

Nếu vừa rồi nàng ra tay, e rằng Đông Hoàng Thái Nhất sẽ bất chấp tất cả đối công kích với nàng.

E rằng ngay cả một cái hô hấp nàng cũng kiên trì không nổi, sẽ bị Đông Hoàng Thái Nhất mạt sát giữa thiên địa.

Tuy rằng cùng Hạo Thiên cộng đồng chấp chưởng Thiên Đình, nhưng nàng cùng Hạo Thiên tịnh không có quan hệ lớn lao gì, tự nhiên sẽ không vì Hạo Thiên mà bạch bạch dâng tặng tính mạng.

Lúc này, cảnh tượng Hạo Thiên bị Đế Tuấn một kích đánh vào

trong hư không cũng rơi vào trong mắt ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang.

Một màn này lập tức khiến vô số sinh linh Hồng Hoang nhao nhao hãi nhiên vô cùng, nhịn không được hít sâu một hơi lạnh!

Đế Tuấn cũng quá khủng bố rồi a?

Vu Yêu lượng kiếp cự ly hiện tại đã qua không biết bao nhiêu hội nguyên, Đế Tuấn vẫn lạc thời gian dài như vậy, hôm nay phục sinh cư nhiên có chiến lực khủng bố như thế!

Đây vẫn là tôn vô thượng Yêu Hoàng tung hoành giữa thiên địa năm đó sao?

"Cáp cáp, Hoàng của Yêu tộc ta đã về, Thiên Đình sẽ tái độ bị Yêu tộc ta chưởng khống!" "Yêu tộc ta từ nay về sau không cần chịu sự khi nhục vô biên kia nữa!" "Đánh hay lắm, Hạo Thiên cũng không ít lần bắt giữ Yêu tộc ta, đem vô số đệ tử ta bắt lên Thiên Đình biến thành tọa kỵ cho đám Thiên Tướng kia, đánh hay lắm!" "Cho Hạo Thiên biết tay vì không đem Yêu tộc ta để vào mắt!" "Giết, trực tiếp đem Hạo Thiên lão cẩu giết đi mới tốt!" Ức vạn vạn Yêu tộc thấy cảnh này, cũng nhao nhao tâm thần kích động.

Từ sau khi Hạo Thiên trở thành Thiên Đình chi chủ, cũng không ít lần bách hại đối với Yêu tộc.

Bởi vì Thiên Đình vốn thiếu người, trong Hồng Hoang, Vu tộc hiếm thấy, Nhân tộc trên thân có đại khí vận, lại có Thiên Đạo Thánh Nhân che chở.

Có thể nói, dễ khi phụ nhất chính là Yêu tộc.

Từ sau khi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, Hạo Thiên không ít lần bắt giữ Yêu tộc, mỗi ngày cùng quần tiên trong Thiên Đình ăn gan rồng mật phượng, sơn trân dã thú, đó đều là ăn đồng bào của bọn hắn!

Hiện nay những Yêu tộc này thấy Hạo Thiên bị Yêu Hoàng Đế Tuấn đánh vào trong hư không, lập tức tâm thần kích động vô cùng!

Đánh hay lắm, tốt nhất là đem Hạo Thiên trấn sát mới tốt!

Trên không trung Thiên Đình, ánh mắt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hơi lấp lóe.

Trong Hồng Hoang, lời nói và suy nghĩ trong lòng ức vạn vạn Yêu tộc lúc này đều lưu chuyển trong tâm đầu bọn hắn.

Điều này lập tức khiến bọn hắn cảm thấy phẫn nộ.

Không ngờ sau khi bọn hắn vẫn lạc, Hạo Thiên lại quá đáng như thế!

Hôm nay, Hạo Thiên nhất định phải chết!

Phương xa, trong hố đen hạo hãn, thân ảnh Hạo Thiên chậm rãi đi ra.

Bất quá lúc này bộ dáng của hắn lại có chút đáng thương, y phục lam lũ, tóc tai rối bời.

Hoàn toàn không có thần uy Thiên Đế cao cao tại thượng, phủ thị Hồng Hoang vân vân chúng sinh lúc trước.

Lúc này, trong đồng tử Hạo Thiên tràn đầy sợ hãi.

Đạo công kích vừa rồi của Đế Tuấn quả thực đã lưu lại âm ảnh trong lòng hắn!

Vì sao Đế Tuấn lại cường hãn như thế!

Một đạo công kích, không chỉ đánh nát Hạo Thiên Kiếm và Hạo Thiên Kính, càng trực tiếp đem hắn kích thành trọng thương!

Đường đường là cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, ngay cả một tia phản kháng chi lực cũng không có!

“Hạo Thiên, ngươi là phế vật, không xứng chấp chưởng Thiên Đình, chết đi!” Đế Tuấn thản nhiên nhìn Hạo Thiên một cái, phảng phất đang nhìn một con kiến hôi.

Lập tức, pháp lực chậm rãi vận chuyển, đột nhiên ngưng tụ thành một bàn tay thao thiên.

Trên bàn tay thao thiên, pháp tắc ba động khủng bố điên cuồng dũng động giữa thiên địa, trực tiếp trấn áp về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên cảm nhận cỗ uy thế vô thượng này, trong lòng hoàng khủng bất an.

Hạo Thiên Thượng Đế, sắp chết rồi sao?

Ức vạn vạn sinh linh, vô thượng tiên thiên đại năng nhìn một màn này, cũng nhao nhao tâm thần run lên.

Chẳng lẽ, hôm nay Thiên Đình chi chủ Hạo Thiên cao cao tại thượng kia phải chết trong tay Đế Tuấn rồi sao?

Trong Hồng Hoang, vô thượng Yêu tộc thấy cảnh này, lập tức vui mừng như điên.

Từng người không ngừng tê hống, phảng phất đang chúc mừng Hạo Thiên sắp vẫn lạc.

Ngay khi bàn tay thao thiên của Đế Tuấn sắp trụy lạc trên thân Hạo Thiên.

Đột nhiên, trong Hỗn Độn xa xôi, một đạo thanh âm thản nhiên truyền ra.

“Hạo Thiên là Thiên Đình chi chủ, thân mang Thiên Đình công đức, Bổn tọa hôm nay liền đem một luồng Hồng Mông Tử Khí ban cho Hạo Thiên!” Theo đạo thanh âm này rơi xuống.

Một luồng Hồng Mông Tử Khí xuất hiện trước mắt Hạo Thiên!

Ngay sau đó, luồng Hồng Mông Tử Khí kia lập tức tiến vào thể nội Hạo Thiên.

Lập tức, khí tức trên người Hạo Thiên điên cuồng gia tăng, Hỗn Nguyên pháp tắc chậm rãi ngưng tụ!

Hạo Thiên, chứng đạo Hỗn Nguyên!

Theo đạo Hồng Mông Tử Khí tiến vào cơ thể Hạo Thiên, khí thế trên người hắn điên cuồng leo thang, các loại đạo thương khủng bố trên người cũng chậm rãi thuyên giảm vào lúc này.

Ngay sau đó, trong nháy mắt, từng đạo thần quang rực rỡ ức vạn trượng bỗng nhiên từ trên người Hạo Thiên phóng lên tận trời.

Thần quang khủng bố xé rách vạn dặm mây mù, khiến càn khôn hạo hãn trong giờ khắc này không ngừng chấn động, cuốn theo vạn thiên tử khí, nương theo Đại Đạo pháp tắc, thình lình xuất hiện giữa thiên địa!

Các loại dị tượng cũng nhao nhao hiện ra xung quanh Hạo Thiên!

Trong toàn bộ đại điện Thiên Đình, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, long phượng cộng vũ, kỳ lân hiện thế, tinh hà lưu chuyển, vũ trụ băng diệt, đủ loại dị tượng luân chuyển quanh Hạo Thiên, tựa như thiên uy giáng lâm!

Khí thế này lập tức chấn động toàn bộ Hồng Hoang!

Trong Hồng Hoang, lúc này phàm là sinh linh đã sinh ra linh trí đều cảm nhận được cỗ khí tức khủng bố kia.

Lập tức, từng ánh mắt đều hướng về phía thiên khung, nhìn về tòa đại điện Thiên Đình hạo hãn!

Trong Thiên Đình, cỗ pháp tắc Thiên Đạo Thánh Nhân hạo hãn vô tận kia khiến ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang nhịn không được đỉnh

lễ bái lạy!

Sinh linh giữa thiên địa đều tâm thần chấn động vô cùng.

Lúc này, vô luận là Tiên Thiên đại năng cảnh giới Đại La Kim Tiên hay tiểu tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên, trong lòng đều hiểu rõ.

Hồng Hoang thiên địa gian, lại đản sinh một tôn Thánh Nhân!

Hơn nữa tôn Thánh Nhân này lại là người trong Thiên Đình!

Tại lúc vô số sinh linh chấn động, Hạo Thiên vừa chứng đạo Hỗn Nguyên trong Thiên Đình lập tức lộ ra ý cười.

Hắn có thể cảm nhận được khí thế trên người hạo hãn vô cùng, pháp tắc Hỗn Nguyên bồi hồi trong hư không.

Nhất nhập Hỗn Nguyên chi cảnh, liền có thể từ đây đào thoát khỏi sự trói buộc của thiên địa, lăng giá trên vũ trụ vạn vật, trên chúng sinh, một ý niệm liền biết quá khứ, tương lai, vãng sinh, một ý niệm cũng có thể chấp chưởng chư thiên vạn giới, cũng có thể thay đổi vận mệnh chúng sinh!

Lúc này, trong lòng Hạo Thiên kích động vô cùng, trên mặt phiếm hồng quang, hân hoan căn bản không cách nào che giấu.

Ngay sau đó, ánh mắt Hạo Thiên khẽ chớp động, lưu chuyển ra hủy diệt thần quang, thanh âm nhàn nhạt vang vọng giữa thiên địa Hồng Hoang: "Ngô nãi Hạo Thiên, Thiên Đình chi chủ, từ khi chấp chưởng Thiên Đình đến nay, duy trì trật tự Hồng Hoang, hạnh đắc Hồng Mông Tử Khí, hôm nay chứng đạo Hỗn Nguyên, thành Thiên Đạo Thánh Nhân!" Theo lời Hạo Thiên vừa dứt, chúng sinh nghe xong đều phân phân tâm thần run lên!

Chứng đạo Hỗn Nguyên, Thiên Đình chi chủ Hạo Thiên!

Vừa rồi Hạo Thiên không phải suýt chút nữa bị Yêu Hoàng Đế

Tuấn đánh chết sao?

Trong nháy mắt liền chứng đạo Hỗn Nguyên?

“Tại sao có thể là Hạo Thiên chứng đạo Hỗn Nguyên?” “Hạo Thiên chứng đạo Hỗn Nguyên, vậy hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc chúng ta há không phải nguy hiểm rồi sao?” “Không sao, Yêu tộc chúng ta còn có Côn Bằng Yêu Sư đã chứng đạo Hỗn Nguyên ở đó mà!” “Hạo Thiên hà đức hà năng mà chứng đạo Hỗn Nguyên?

Chương 113

Từ khi làm Thiên Đình chi chủ, hắn đã từng tạo phúc cho chúng sinh Hồng Hoang chưa?

Chính vì hắn mới sinh ra Phong Thần lượng kiếp!" "Không sai, Hạo Thiên hà đức hà năng mà được Hồng Mông Tử Khí?" Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh nghị luận ầm ĩ.

Vô số Tiên Thiên đại năng sau khi nghe được ngọn nguồn thanh âm là Hạo Thiên, sắc mặt cũng nhao nhao ngưng trọng.

Hạo Thiên thành Thánh.

Là dựa vào Hồng Mông Tử Khí thành Thánh.

Tích nhật khi luồng Hồng Mông Tử Khí thứ nhất rơi xuống, Hồng Quân từng nói, trong Hồng Hoang hạo hãn, Hồng Mông Tử Khí người có năng lực mới có được.

Hạo Thiên có năng lực gì mà được một luồng Hồng Mông Tử Khí?

Trong Hồng Hoang vạn thiên đại năng, kẻ mạnh hơn Hạo Thiên không biết có bao nhiêu!

Cuối cùng Hồng Quân lại đem Hồng Mông Tử Khí ban cho Hạo Thiên!

Đây không phải là thiên vị sao?

Xem ra, Hồng Quân đem Hồng Mông Tử Khí ban cho Hạo Thiên là chuẩn bị để Hạo Thiên đánh giết Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, ngăn cản Yêu tộc lần nữa nhập chủ Thiên Đình.

Như vậy, Hồng Quân cũng không cần tự mình ra tay.

Hồng Quân quả thật biết tính toán.

Vô số Tiên Thiên đại năng trong khoảnh khắc liền suy diễn ra nhân quả trong đó, ánh mắt đều trở nên lạnh lẽo.

Tuy rằng bọn họ cùng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất không có giao tình, nhưng Thiên Đình dù sao lúc đầu cũng do Yêu tộc chưởng khống.

Hiện nay Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất một lần nữa chiếm cứ Thiên Đình là hợp tình hợp lý!

Nhưng Hồng Quân lại vô ý thiên vị, càng đem Hồng Mông Tử Khí ban cho Hạo Thiên!

Hạo Thiên đã chứng đạo Hỗn Nguyên, Đế Tuấn và Thái Nhất có thể chống lại được sao?

Hồng Quân thật sự coi chúng sinh trong thiên địa như quân cờ, tùy ý bát động sao?

Vô số Tiên Thiên đại năng phẫn nộ không thôi, nhưng lại không có một ai dám ra tay.

Ra tay cũng vô dụng, Hạo Thiên đã chứng đạo Hỗn Nguyên, căn bản không phải bọn họ có thể chưởng khống.

Bất quá cũng may, còn có Côn Bằng chứng đạo Hỗn Nguyên.

Côn Bằng từng là Vạn Yêu chi Sư trong Thiên Đình, tự nhiên sẽ không đối với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mặc kệ không quan tâm.

Một bên khác, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhìn hết thảy trong Thiên Đình, ánh mắt khẽ chớp động.

Hạo Thiên chứng đạo Hỗn Nguyên, hẳn là có thể đuổi Thái Nhất và Đế Tuấn đi rồi chứ?

Nếu thật sự để Yêu tộc một lần nữa chưởng khống Thiên Đình, vậy vị Đạo Tổ này ở Hồng Hoang một chút địa vị cũng không còn.

Đạo trường Côn Luân Sơn của Xiển Giáo bị xóa sổ luân vi tử địa, sâu trong lòng đất Tây Phương Giáo mấy ngàn điều linh mạch bị dẫn bạo hóa thành tiêu thổ, đệ tử Xiển Giáo và Tây Phương Giáo vì chuyện này triệt để rút lui khỏi Hồng Hoang đại lục, đến Bát Cảnh Cung của Lão Tử tị nạn.

Hiện nay trong Hồng Hoang, Tiệt Giáo một nhà độc đại, Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân nhất tộc nhao nhao hiện thế, chỉ còn lại Thiên Đình là bị hắn chưởng khống.

Nếu Thiên Đình lại mất đi, vị Đạo Tổ như hắn triệt để không còn người có thể dùng.

Sau lưng Hồng Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chu Đề, Lão Tử thấy một màn Hạo Thiên thành Thánh, sắc mặt có chút khó coi.

Vốn tưởng rằng Đạo Tổ sẽ đem luồng Hồng Mông Tử Khí kia ban cho đệ tử môn hạ bọn họ, lại không ngờ ban cho Hạo Thiên.

Bất quá cũng không phải không thể tiếp nhận.

Hạo Thiên thành Thánh, phe bọn họ sẽ lại có thêm một vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân cộng thêm Đạo Tổ Hồng Quân, đối mặt với áp lực bên phía Vân Tiêu, Côn Bằng cũng nhỏ đi rất nhiều.

Lúc này, trong Thiên Đình.

Hạo Thiên thay đổi bộ dáng chật vật trước đó, nhìn về phía Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, lộ ra thần sắc cao cao tại thượng, quan sát chúng sinh.

Phảng phất như đang nhìn hai con sâu cái kiến tùy tiện có thể bóp chết.

Hai con súc sinh!

Vừa rồi đánh nát hai kiện linh bảo của hắn, đánh hắn vào trong vô tận hư không, khiến hắn trước mặt ức vạn sinh linh Hồng Hoang mất hết mặt mũi!

Phàm là Thánh Nhân đều cực kỳ chú trọng mặt mũi, Hạo Thiên vừa rồi tuy rằng không phải Thánh Nhân, nhưng cũng là đường đường Thiên Đình chi chủ, ngoài mặt chưởng khống chúng sinh Hồng Hoang, lại bị Đế Tuấn sỉ nhục như thế!

Khiến trong lòng hắn nộ hỏa ngập trời!

Ngay sau đó, Hạo Thiên nhìn về phía Đế Tuấn, ánh mắt khẽ chớp, mở miệng nói: "Đế Tuấn, Thái Nhất, ngô đã chứng đạo Hỗn Nguyên, lũ súc sinh các ngươi dám công phạt Thiên Đình ngô chấp chưởng, hôm nay ngô liền diệt sát các ngươi, để các ngươi hình thần câu diệt!

Các ngươi không phải phục sinh một lần sao?

Ngô lần này liền đem tam hồn thất phách các ngươi hóa thành tro bụi, đem đạo thể nhục thân các ngươi ma diệt, nguyên thần đánh thành tê phấn, cuối cùng ngô sẽ đem chân linh các ngươi đặt trên U Minh Thần Hỏa thiêu đốt, để các ngươi thừa nhận thống khổ ức vạn vạn năm!

Đợi sau khi các ngươi chết, ngô sẽ hảo hảo thiện đãi Yêu tộc tử dân của các ngươi, để bọn chúng lên Thiên Đình ta, trở thành Thiên Đình chính thần!" Thanh âm của Hạo Thiên vang vọng trên thiên khung, đồng thời cũng rơi vào trong tai ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang.

Vô số đệ tử Yêu tộc nghe được lời Hạo Thiên, đều nhao nhao biến

sắc.

Tâm thần đều hãi nhiên.

Trước đó, Hạo Thiên cũng sẽ không phóng túng càn rỡ như thế.

Đem Yêu tộc bắt lên Thiên Đình làm cước lực cũng chỉ dám phái thủ hạ lén lút tiến hành trong Hồng Hoang.

Hiện tại, sau khi Hạo Thiên chứng đạo Hỗn Nguyên, liền xương cuồng như thế, đối với bỉnh tính tàn bạo đều không chút che giấu!

Nếu hôm nay hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc thật sự bị Hạo Thiên giết, vậy ức vạn vạn Yêu tộc há không phải sẽ bước vào nhân gian luyện ngục kia?

Lời Hạo Thiên nói nghe rất hay, để ức vạn Yêu tộc tử dân lên Thiên Đình trở thành chính thần.

Nhưng một khi trở thành thần linh trong Thiên Đình, sinh tử đều trong một ý niệm của Hạo Thiên, không lên Phong Thần Bảng kia, với sức mạnh Hỗn Nguyên Thánh Nhân của Hạo Thiên hiện nay, muốn diệt sát bọn họ, quả thực ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có!

Hạo Thiên, đúng là súc sinh!

"Nếu hôm nay hai vị Yêu Hoàng Yêu tộc ngã xuống, chúng ta nguyện ý theo Yêu Hoàng đi!" "Ta chết rồi, oan hồn cũng muốn sinh sinh thế thế vây quanh Thiên Đình, tàm thực khí vận Thiên Đình!" "Hạo Thiên, đồ súc sinh, lúc trước ngươi tùy ý đồ lục người Yêu tộc ta, còn cướp bóc đệ tử Yêu tộc ta sung thực Thiên Đình, hiện tại lại muốn diệt sát Yêu Hoàng của Yêu tộc, ngươi không xứng làm Thiên Đình chi chủ!" "Hạo Thiên, ngươi không xứng chứng đạo Hỗn Nguyên!!!" Ức vạn vạn Yêu tộc nhao nhao tê hống, đều lộ ra thần sắc hãn bất úy tử!

Trong đó cũng có kẻ sợ chết, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất và Đế

Tuấn hai vị Yêu Hoàng vẫn luôn là tín ngưỡng của Yêu tộc!

Nếu không phải năm đó Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn thống hợp Yêu tộc, hiệu lệnh quần yêu thiên hạ, khiến toàn bộ Yêu tộc đoàn kết lại, e rằng đệ tử Yêu tộc đã sớm bị đại năng trong thiên địa giết sạch rồi!

Cho nên, hôm nay dù chết, cũng muốn bồi bạn hai vị Hoàng giả vĩnh viễn của Yêu tộc cùng chết!

Đối diện Hạo Thiên, Thái Nhất và Đế Tuấn ngật lập giữa thiên địa cảm nhận được tiếng lòng và tiếng gào thét của ức vạn sinh linh Yêu tộc, ánh mắt đều khẽ lóe lên.

Bọn họ có thể cảm nhận được, sau một phen lời nói của Hạo Thiên, khí vận vô tận trên người ức vạn sinh linh Yêu tộc đang tụ lại về phía hai tôn Yêu Hoàng.

Trong tay bọn họ có mấy kiện linh bảo, lại thêm Vạn Tiên Trận.

Nói thật, Hạo Thiên vừa mới bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh bọn họ thật sự không để vào mắt.

Đạo thể thần hồn bọn họ đều do Vận Mệnh Chưởng Khống Giả chế tạo, gần với Đạo, khoảng cách đến Hỗn Nguyên chi cảnh cũng chỉ còn một bước ngắn.

Nói hiện tại bọn họ là Bán bộ Hỗn Nguyên cảnh cũng không sai, lại thêm khí vận Yêu tộc vô tận.

Muốn trấn áp, thậm chí diệt sát Hạo Thiên đã thành Thánh, đều không phải vấn đề.

Bất quá, lời Hạo Thiên vừa nói đã triệt để chọc giận bọn họ!

Muốn đem chân linh bọn họ đặt trên U Minh Thần Hỏa thiêu đốt ức vạn năm, để bọn họ chịu tận cùng thống khổ.

Còn muốn đem ức vạn sinh linh bắt lên Thiên Đình, trở thành nô lệ của Hạo Thiên!

Hạo Thiên cũng xứng?

"Thứ phế vật nhà ngươi, cho dù chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng bất quá là phế vật trong đám Thánh Nhân mà thôi.

Thánh Nhân giả cao cao tại thượng, đối mặt vạn sự vạn vật ba lan bất kinh, ngươi lại tâm hung hiệp ải, tâm tình tàn bạo!" "Ngươi, không có tư cách làm Thiên Đình chi chủ!" Thanh âm Đông Hoàng Thái Nhất hàn lãnh, vang vọng giữa thiên địa!

Lập tức, Hỗn Độn Chung bỗng nhiên được tế ra, huyền phù trên đỉnh đầu hắn!

Hỗn Độn Chung, một trong tam đại Tiên Thiên Chí Bảo năm đó bầu bạn hắn tung hoành Hồng Hoang đại lục, lần nữa xuất hiện trong tay hắn, thần linh trong Hỗn Độn Chung đều đang điên cuồng oanh minh, lộ ra tiếng kêu vui sướng!

"Hôm nay, Đông Hoàng Thái Nhất ta liền ở trước mặt chúng sinh, trảm Thánh!" Đông Hoàng Thái Nhất chậm rãi mở miệng.

Ngay sau đó, pháp tắc hạo hãn trên người hắn cuộn trào ra, khí tức khủng bố hóa thành từng đạo thần quang chấn động chư thiên hoàn vũ!

Hỗn Độn Chung huyền phù trên đỉnh đầu Đông Hoàng Thái Nhất tán phát ra uy năng vô cùng càng thêm khủng bố!

Xung quanh Hỗn Độn Chung, không chỉ có tiên thiên thần thai quang lấp lóe, càng có Hủy Diệt Đại Đạo pháp tắc khủng bố không ngừng quấn quanh!

Lập tức, Đế Tuấn cầm Hỗn Độn Chung, trực tiếp hướng về phía Hạo Thiên đã chứng đạo Hỗn Nguyên công phạt!

Đồng thời, một bên khác, Đông Hoàng Thái Nhất ánh mắt khẽ chớp, tế ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ mượn từ chỗ Nữ Oa!

Sơn Hà Xã Tắc Đồ là một trong thập đại Tiên Thiên Chí Bảo, trong đồ nội hữu thiên địa, tư dưỡng thiên nhân, có thể hóa sinh vạn vật.

Trong đồ ký tái hồng hoang sơn thủy địa mạch, nội trung tự có đại thiên hoàn vũ, sơn xuyên hà nhạc, quang quái lục ly, nhật nguyệt tinh thần, hoa thảo thụ mộc, phi cầm tẩu thú!

Tại khoảnh khắc Sơn Hà Xã Tắc Đồ vừa được Đông Hoàng Thái Nhất tế ra, có thể thấy trong đồ phảng phất có ức vạn vạn sinh linh được thai nghén, lại trong nháy mắt tiêu tán, sinh linh thai nghén chuyển tiêu diệt, hết thảy trong đồ ứng hữu tận hữu, phảng phất tồn tại một phương Xã Tắc Tiểu Thế Giới chân chính!

Theo việc Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, ba động pháp tắc hạo hãn không ngừng cuộn trào giữa thiên địa, khiến vạn lý càn khôn trong giờ khắc này không ngừng rung chuyển!

Bên kia, Hạo Thiên thấy Hỗn Độn Chung và Sơn Hà Xã Tắc Đồ, sắc mặt lập tức biến đổi!

Chương 114

Uy lực khủng bố của Hỗn Độn Chung hắn tự nhiên hiểu rõ, Sơn Hà Xã Tắc Đồ càng thêm đáng sợ, nghe đồn Thánh Nhân tiến vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng sẽ bị vây khốn, nếu không có chí bảo, cần một tháng mới có thể thoát thân!

Cảm nhận hai tôn Yêu Hoàng mang theo hai kiện vô thượng chí bảo giết tới, trong đồng tử Hạo Thiên hiện lên thần sắc khinh thường!

Dưới Thánh Nhân đều là sâu kiến, hắn không tin đánh không lại hai con súc sinh này!

Lập tức, Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn trên người Hạo Thiên điên cuồng cuộn trào, hắn trực tiếp hướng về phía Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất giết tới!

Nháy mắt, song phương va chạm vào nhau!

Ngay sau đó, ức vạn vạn đạo thần quang rực rỡ giữa thiên địa bỗng nhiên phóng lên tận trời, sức mạnh va chạm của hai bên khiến vô tận hư không oanh minh không dứt.

Thiên địa trầm phù, vạn lý càn khôn phảng phất như bị nổ tung!

Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh cảm nhận được cỗ dư ba khủng bố kia, đều thần hồn run lên, kinh hãi, hoàng khủng bất an!

Lúc này, trong Thiên Đình, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn phát ngoan, hai tôn vô thượng Yêu Hoàng mang theo pháp tắc chi lực hạo hãn, cộng thêm Hỗn Độn Chung lưu chuyển Hủy Diệt Đại Đạo pháp tắc và Sơn Hà Xã Tắc Đồ, lần nữa công phạt về phía Hạo Thiên!

Hai huynh đệ vốn là Bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh, cộng thêm Hủy Diệt pháp tắc trên Hỗn Độn Chung cùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ, hoàn

toàn có thể đem Hạo Thiên vừa mới bước vào Hỗn Nguyên treo lên mà đánh!

Có thể thấy trên thiên khung, từng tầng không gian đa nguyên vũ trụ trong nháy mắt bị đánh thành hư vô!

"Không có khả năng, ngô nãi Thánh Nhân, sao có thể địch không lại hai con súc sinh?" Hạo Thiên bỗng nhiên biến sắc, cảm nhận công phạt khủng bố, trong tâm thần đột nhiên xuất hiện một cỗ nguy cơ cảm.

Hắn muốn tránh né, lại bị hai đạo công phạt khủng bố trong nháy mắt đánh trúng!

"Phốc!" Một ngụm máu tươi kim xán xán, bên trên quấn quanh Hỗn Nguyên pháp tắc, trực tiếp bị Hạo Thiên phun ra.

Ngay sau đó, Hạo Thiên bị một kích oanh vào trong vũ trụ hư không, một cái hắc động thâm thúy vô cùng bàng đại nháy mắt xuất hiện giữa thiên địa!

"Hạo Thiên, ngươi cút về cho ngô!" Đế Tuấn cười lạnh một tiếng, đại thủ bỗng nhiên thâm nhập vào trong hắc động, một phen bắt lấy Hạo Thiên đang trọng thương trở về, lập tức hung hăng tát một cái, trực tiếp cho Hạo Thiên một cái bạt tai!

"Ngô cũng muốn nếm thử cảm giác tát Thánh Nhân!" Đông Hoàng Thái Nhất lộ ra ý cười, trong mắt hàn quang chớp động, cái tát của Đế Tuấn vừa rơi xuống, hắn lại hung hăng cho Hạo Thiên một cái bạt tai!

"Hạo Thiên, ngươi không phải muốn đem chân linh chúng ta đặt trên U Minh Thần Hỏa vĩnh thế thiêu đốt sao?" "Ngươi đã không đem chúng ta để vào mắt, vậy ngô tự nhiên cũng sẽ không thủ hạ lưu tình!" Đế Tuấn lộ ra ý cười, lập tức lại vung đại thủ, lần nữa cho Hạo Thiên một cái bạt tai!

Từng đạo tiếng tát tai oanh minh không dứt giữa thiên địa, khiến sinh linh Hồng Hoang tâm thần hãi nhiên.

Hạo Thiên Thánh Nhân chứng đạo Hỗn Nguyên, lại bị Thái Nhất và Đế Tuấn luân phiên tát tai?

Thiên Đình chi trung, cảnh tượng Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn thay nhau tát Hạo Thiên rơi vào trong mắt vô số sinh linh Hồng Hoang.

Nhất thời, ức vạn vạn sinh linh trong lòng hãi nhiên vô cùng!

Vừa rồi, bọn họ tận mắt chứng kiến Đạo Tổ Hồng Quân ban cho Hạo Thiên Hồng Mông Tử Khí, ngay sau đó Hạo Thiên dung hợp luồng tử khí kia, chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh!

Cỗ pháp tắc Hỗn Nguyên khủng bố sau khi Hạo Thiên chứng đạo càng quét ngang toàn bộ Hồng Hoang!

Dưới Thánh Nhân đều là sâu kiến!

Một câu nói này, từ sau khi Đạo Tổ Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo trở thành vị Thánh Nhân đầu tiên, liền lưu truyền xuống.

Ức vạn năm qua, trong Hồng Hoang to lớn không biết có bao nhiêu Tiên Thiên đại năng tung hoành.

Nhưng Thiên Đạo Lục Thánh và Thánh Nhân chi Sư Đạo Tổ Hồng Quân vẫn lăng giá trên ức vạn sinh linh.

Chưa từng có chuyện tồn tại dưới Thánh Nhân có thể kháng hành với Thánh Nhân!

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn rốt cuộc có bản sự gì, lại dễ dàng nghiền ép Hạo Thiên đã chứng đạo Hỗn Nguyên?

Vô số Tiên Thiên đại năng cũng cảm thấy thần hồn run rẩy.

Thánh Nhân bị cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh chà đạp như

thế, nói ra ai dám tin?

Cảnh tượng như vậy lại đang phát sinh ngay trước mắt.

Trong Tử Tiêu Cung, trong mắt Hồng Quân lưu chuyển thần quang khủng bố.

Chỉ một ý niệm, liền nhìn thấy sự tình phát sinh trong Thiên Đình.

Tùy ý, sắc mặt hắn lập tức âm trầm xuống.

Hạo Thiên đường đường chứng đạo Hỗn Nguyên, lại không ngăn được Thái Nhất và Đế Tuấn?

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Ngay sau đó, Hồng Quân nhìn về phía Thiên Đình, sát na gian thần quang trong mắt động xuyên thời không, thiên địa trầm phù.

Khi cảm nhận được đạo thể nhục thân của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, đồng tử Hồng Quân lập tức co lại.

Thì ra là thế, Thái Nhất và Đế Tuấn lần này phục sinh, là do cường giả cấp bậc Đại Đạo phục sinh, bản nguyên, đạo thể nhục thân, nguyên thần hồn phách của hai tôn Yêu Hoàng đều do cường giả cấp bậc Đại Đạo chế tạo, độ cường hoành có thể biết.

Hiện nay, cảnh giới của Thái Nhất và Đế Tuấn đã đạt đến Bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh.

Sở dĩ nhận định là Bán bộ Hỗn Nguyên, vì bản nguyên, nguyên thần, nhục thân đều đã đạt cấp bậc Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhưng đối với lĩnh ngộ Đại Đạo lại chưa đạt đến Hỗn Nguyên.

Lại thêm Hỗn Độn Chung dính dáng đến Hủy Diệt Đại Đạo và Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa, Thái Nhất và Đế Tuấn xác thực có thể nghiền ép Hạo Thiên.

Dù sao, Hạo Thiên cũng chỉ vừa mới bước vào Hỗn Nguyên chi

cảnh mà thôi.

“Hỗn Độn Chung là một trong tam đại Tiên Thiên Chí Bảo, Sơn Hà Xã Tắc Đồ càng là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Hạo Thiên muốn đối phó Thái Nhất và Đế Tuấn cũng không dễ dàng.

Thôi được, chỉ có thể làm như vậy.” Trong lòng Hồng Quân vạn thiên tư tự lưu chuyển, lập tức lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay.

Ngay sau đó, Tạo Hóa Ngọc Điệp hóa thành một đạo lưu quang ẩn hối, bay về phía Thiên Đình.

Lúc này, trong Thiên Đình, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Hạo Thiên bị hai huynh đệ trấn áp trước mắt, trong mắt toát ra vẻ khinh thường.

Thì ra Thánh Nhân cũng sẽ yếu ớt như vậy.

E rằng Hạo Thiên không chỉ là Thiên Đình chi chủ oa nang nhất, mà còn là Thánh Nhân oa nang nhất từ tuyên cổ đến nay.

Đạt đến cảnh giới Thiên Đạo, lại bị hai huynh đệ chưa bước vào Hỗn Nguyên luân phiên tát tai.

Thật sự uất ức.

Bất quá, Hạo Thiên lũ lũ sỉ nhục Yêu tộc, coi ức vạn Yêu tộc tử dân là súc sinh, càng tùy ý diệt sát con em Yêu tộc, bắt đệ tử Yêu tộc về Thiên Đình làm tọa kỵ cho đám thiên binh thiên tướng kia.

Đối với Hạo Thiên, bọn họ trong lòng không có bất kỳ nhân từ nào, chỉ có mãn khang nộ hỏa và sát ý.

“Hôm nay, chúng ta liền trảm Hạo Thiên, từ xưa đến nay, chưa từng có chuyện Thánh Nhân ngã xuống phát sinh đâu.” Đế Tuấn nhìn Hạo Thiên trên mặt đất, khẽ cười nói.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, thần quang trong mắt lóe lên, gật

đầu.

Hôm nay Thiên Đình bọn họ định đoạt, Hạo Thiên cũng giết định rồi.

Đối diện, lúc này Hạo Thiên đã chứng đạo Hỗn Nguyên trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Cho dù chứng đạo Hỗn Nguyên, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, lúc này trong lòng hắn cũng hoảng sợ vô cùng.

Tại sao!

Rõ ràng là Thiên Đạo Thánh Nhân, hai con súc sinh trước mắt chưa chứng đạo Hỗn Nguyên, vì sao có thể trấn áp hắn?

Khi nào thì Thánh Nhân lại yếu ớt như vậy?

Bỗng nhiên, Hạo Thiên nhìn thoáng qua Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu Đế Tuấn, trong lòng chấn động.

Pháp tắc cấp bậc Đại Đạo, Hủy Diệt Đại Đạo pháp tắc!

Trách không được hắn cảm giác cảnh giới Thánh Nhân lúc chiến đấu luôn bị áp chế, trách không được pháp tắc Hỗn Nguyên không cách nào toàn lực thi triển.

Thì ra trên Hỗn Độn Chung quấn quanh Hủy Diệt Đại Đạo pháp tắc, sinh sinh trấn áp thực lực của hắn!

Trách không được tức sử chứng đạo Hỗn Nguyên, lại bị hai con súc sinh trấn áp!

Thì ra là thế!

Khi hiểu rõ ngọn ngành, Hạo Thiên trong lòng uất ức tột cùng!

Hắn là Thiên Đình chi chủ, Thiên Đạo Thánh Nhân!

Cư nhiên lại bị hai con súc sinh trấn áp!

Hạo Thiên hắn hôm nay há không phải trước mặt ức vạn chúng sinh Hồng Hoang mất hết mặt mũi?

Chuyện này đủ để khiến Hạo Thiên nhan diện quét rác!

"Đạo Tổ đâu, vì sao Đạo Tổ không giúp ta?" Hạo Thiên trong lòng gào thét, lập tức bỗng nhiên đứng dậy, tiếp tục cùng Thái Nhất và Đế Tuấn tư sát.

Nhưng đối mặt với Hủy Diệt Đại Đạo pháp tắc khủng bố trên Hỗn Độn Chung và pháp tắc ba động điên cuồng dũng động trên người hai tôn Yêu Hoàng, hắn lập tức tâm thần rùng mình.

Chẳng lẽ, Hạo Thiên hôm nay thật sự phải nhường Thiên Đình cho hai con súc sinh này, sau đó luân lạc thành trò cười cho cả Hồng Hoang?

Chính khi Hạo Thiên cảm thấy uất ức vô cùng, đột nhiên, một đạo lưu quang từ trong hỗn độn cuốn tới bên cạnh hắn.

Ngay sau đó, trong tay hắn thình lình xuất hiện một tôn chí bảo trán phóng ức vạn đạo thần quang rực rỡ!

"Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Đạo Tổ ban cho ngô Tạo Hóa Ngọc Điệp, để ngô đối kháng Đế Tuấn và Thái Nhất!" Cảm nhận ba động từ vô thượng chí bảo trong tay, Hạo Thiên cả người hô hấp đều dồn dập.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, một trong ngũ đại Hỗn Độn Chí Bảo!

Tương truyền vật này ẩn chứa áo nghĩa Tam Thiên Đại Đạo, là vô thượng bảo vật trong Hỗn Độn, vốn thuộc sở hữu của Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, cuối cùng khi khai thiên đã vỡ thành hai mươi bốn mảnh không rõ tung tích, sau bị Đạo Tổ thu thập lại!

Vật này là Hỗn Độn Chí Bảo, bên trong uẩn hàm Đại Đạo Tam

Thiên Thiên Đạo chí lý, cường hoành hơn Hỗn Độn Chung và Sơn Hà Xã Tắc Đồ nhiều!

Chương 115

Hạo Thiên cầm vật này, lại thêm cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân.

Mạt sát Thái Nhất và Đế Tuấn hai con súc sinh kia há không phải dễ như trở bàn tay?

Trong lòng vạn thiên tư tự lưu chuyển, Hạo Thiên bỗng nhiên đứng dậy!

Lập tức, pháp tắc Hỗn Nguyên hạo hãn phù hiện trên người hắn, nhất thời thiên địa hiện ra đủ loại dị tượng, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, pháp tắc Hỗn Nguyên khủng bố điên cuồng cuộn trào!

Hạo Thiên đem Tạo Hóa Ngọc Điệp trì trên đỉnh đầu!

Sát na gian, thiên địa trầm phù, tinh hà lưu chuyển, Đại Đạo Tam Thiên Thiên Đạo pháp tắc trên Tạo Hóa Ngọc Điệp điên cuồng quét ngang thiên địa!

Nháy mắt, Hạo Thiên khôi phục lại tư thái Thiên Đế cao cao tại thượng trước đó, quan sát ức vạn chúng sinh Hồng Hoang, thần uy hiển lộ!

"Hai con súc sinh các ngươi, trượng vào Hỗn Độn Chung và Sơn Hà Xã Tắc Đồ liền muốn phạt Thánh, thật không biết trời cao đất rộng.

Ngô Hạo Thiên, hôm nay liền dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp trấn áp các ngươi!" Hạo Thiên nhàn nhạt mở miệng, trong mắt có vô cùng sát ý lưu chuyển.

Tạo Hóa Ngọc Điệp cùng Hỗn Nguyên pháp tắc trên người nháy mắt dung hợp làm một, khí thế lúc này phảng phất trong nháy mắt đạt

đến đỉnh phong, khiến toàn bộ Hồng Hoang đại lục không ngừng chấn động, làm cho một số danh sơn đại xuyên có xu thế trọng tân diễn hóa Địa Thủy Hỏa Phong!

Hồng Hoang ức vạn sinh linh cảm nhận khí tức khủng bố kia, đều phân phân hãi nhiên, hoàng khủng bất an.

Thái Nhất và Đế Tuấn cảm nhận Hạo Thiên tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, sắc mặt hơi ngưng lại.

Hồng Quân lão gia hỏa này thật không biết xấu hổ, muốn đối phó hai huynh đệ bọn hắn trực tiếp ra tay là được, lúc này lại âm thầm ban Tạo Hóa Ngọc Điệp cho Hạo Thiên, đề thăng thực lực cho hắn.

Là vì sợ hãi nhân quả triền thân với Tiểu Hắc tiền bối sao?

Lập tức, Đế Tuấn đạm đạm cười một tiếng, nhìn về phía Hạo Thiên, ánh mắt khẽ chớp, mở miệng nói: "Ngươi cho rằng Tạo Hóa Ngọc Điệp liền có thể bảo vệ ngươi?

Ngu xuẩn chi bối, Đế Tuấn ta hôm nay muốn chiến Thánh, tự nhiên muốn chém giết ngươi!" Lời Đế Tuấn vừa dứt, Hủy Diệt pháp tắc trên Hỗn Độn Chung điên cuồng cuộn trào.

Hỗn Độn Chung không ngừng trầm phù trên đỉnh đầu hắn, hỗn độn lưu quang hạo hãn tứ ý vạn lý càn khôn, trực tiếp hướng về phía Hạo Thiên cuốn tới!

"Lục Hồn Phiên!" Đông Hoàng Thái Nhất vừa tế ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, vừa tế ra một kiện Thiên Đạo hung sát dị bảo khác là Lục Hồn Phiên.

Theo thần lực hạo hãn trên người hai tôn Yêu Hoàng tứ ý giữa thiên địa, tâm thần Hạo Thiên lập tức run lên!

Hắn cảm nhận được, Tạo Hóa Ngọc Điệp đang sợ hãi Hủy Diệt Đại Đạo pháp tắc khủng bố kia!

Tạo Hóa Ngọc Điệp chính là Hỗn Độn Chí Bảo a, lúc này cũng để kháng không nổi Đại Đạo pháp tắc?

Không cho Hạo Thiên thời gian phản ứng, công kích của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn nháy mắt giáng lâm!

Thần năng hạo hãn quét ngang thiên địa, sức mạnh của hai tôn Bán bộ Hỗn Nguyên, cộng thêm ba kiện vô thượng chí bảo, lại thêm Hủy Diệt pháp tắc khủng bố, nháy mắt bao trùm Hạo Thiên và Tạo Hóa Ngọc Điệp!

"Hạo Thiên, các ngươi hôm nay tất tử vô nghi!" Đế Tuấn lãnh đạm nói, hắc sắc lưu quang khủng bố nháy mắt cuốn về phía Hạo Thiên!

"Không có khả năng!

Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Hạo Thiên cảm nhận khí tức khủng bố, lập tức lộ ra vẻ hãi nhiên, tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không thể để kháng hai tôn Yêu Hoàng?

Thực lực Thái Nhất và Đế Tuấn rốt cuộc khủng bố đến trình độ nào?

Trong nháy mắt.

Oanh long!

Thiên địa một trận oanh minh vang vọng thiên khung hạo hãn, mang mang thiên địa càn khôn phảng phất nổ tung, cự hưởng vang vọng!

Hồng Hoang đại lục không ngừng dao động, Thiên Đạo oanh minh không dứt, Hạo Thiên thì trong nháy mắt bị Hỗn Độn Chung đập trúng!

Ngay sau đó, Đại Đạo Tam Thiên Đại Đạo do Tạo Hóa Ngọc Điệp

tán phát ra nháy mắt tiêu tán!

"Lục Hồn Phiên, tru sát Hạo Thiên!" Tại nháy mắt Hạo Thiên bị Hỗn Độn Chung đập trúng, Đông Hoàng Thái Nhất liền trực tiếp thôi động Lục Hồn Phiên!

Trên Lục Hồn Phiên, chữ thứ nhất được minh khắc lên!

Là chữ "Hạo"!

Trong sát na, Hạo Thiên cảm giác thần hồn phảng phất bị cấm cố, bị vô tận hung sát chi lực tồi phá!

"Ngô Đông Hoàng Thái Nhất, hôm nay tru sát Hạo Thiên!" Đông Hoàng Thái Nhất đạm đạm mở miệng, thanh âm vang vọng Hồng Hoang đại lục.

Ngay sau đó, chữ thứ hai lần nữa được minh khắc vào Lục Hồn Phiên!

Là chữ "Thiên"!

Theo hai chữ Thiên Đạo minh văn "Hạo Thiên" khắc ấn vào trong Lục Hồn Phiên, Hạo Thiên cả người nháy mắt phun ra một ngụm máu tươi kim xán xán, Tử Phủ phá toái!

Nguyên thần hồn phách vào lúc này sụp đổ, chân linh tứ phân ngũ liệt, Hỗn Nguyên Đạo Quả trong khoảnh khắc ẩn ước tiêu tán!

Nếu lúc này không chịu bất kỳ đạo thương nào, ở thời kỳ toàn thịnh, tự nhiên sẽ không sợ hãi Lục Hồn Phiên.

Nhưng cảnh giới Thánh Nhân bị Hỗn Độn Chung áp chế, bản thân lại vừa bước vào Hỗn Nguyên, cảnh giới cũng không đặc biệt ổn cố, lại thêm thân thụ đạo thương, lại không có phòng ngự chí bảo đỉnh tiêm, cho nên lúc này căn bản không cách nào để kháng Lục Hồn Phiên khủng bố!

Lục Hồn Phiên, Thiên Đạo hung sát dị bảo, cùng Trấn Thiên Quan, Vẫn Thánh Đan đồng xuất nhất mạch, là hung sát chí bảo chân chính có thể tru sát Thánh Nhân!

"Chết đi, Hạo Thiên!" Đế Tuấn ánh mắt phát hàn, lập tức Hỗn Độn Chung mang theo hỗn độn lưu quang khủng bố, lần nữa đập trúng Hạo Thiên!

Oanh!

Một tiếng bạo hưởng vang vọng, Hạo Thiên cả người nháy mắt hóa thành tê phấn, tiêu tán trong mang mang thiên địa!

Một màn này rơi vào mắt ức vạn sinh linh Hồng Hoang, lập tức khiến vô số sinh linh thần hồn run lên!

Thánh Nhân, cứ thế bị tru sát rồi?

Thì ra, Thánh Nhân cũng sẽ chết!

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhìn một màn này, mặt không biểu tình.

Hạo Thiên dung hợp Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nguyên thần bảng định Thiên Đạo, Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử.

Cho nên, Hạo Thiên dù bị đánh nổ mười lần, cũng sẽ không tử vong.

Cho nên hắn nhìn Hạo Thiên bị đánh nổ, tự nhiên ba lan bất kinh.

Trong Thiên Đình, Thái Nhất và Đế Tuấn chăm chú nhìn hư không trước mắt, trong đồng tử có thần quang khủng bố lưu chuyển, bọn họ cũng biết, sự tình sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy.

Thiên Đạo Thánh Nhân nếu thật sự dễ dàng bị tru sát, vậy thì

không phải là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Lập tức, hồi lâu sau.

Hồng Hoang Thiên Đạo chấn động vô cùng, từng đạo khí tức huyền diệu tràn ngập giữa thiên địa, ngay sau đó trong hư không, thân hình Hạo Thiên lần nữa được ngưng kết ra.

Lúc này, đạo thương trên người hắn phi thường nghiêm trọng.

Hỗn Nguyên Đạo Quả cũng đang không ngừng vặn vẹo, phảng phất sắp sửa rơi khỏi cảnh giới Thánh Nhân.

Bất quá, Hạo Thiên trong lòng cũng thở phào một hơi.

Hạnh khuy chứng đạo Hỗn Nguyên chi vị, thành Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử.

Nếu không vừa rồi dưới Hủy Diệt pháp tắc và Lục Hồn Phiên khủng bố kia, e rằng lúc này đã triệt để ngã xuống.

Ngay cả chân linh cũng sẽ bị Lục Hồn Phiên ma diệt, triệt để tiêu vong giữa thiên địa.

Đế Tuấn và Thái Nhất thấy cảnh này, đều cười lạnh một tiếng.

Thánh Nhân bất tử?

Hôm nay, bọn họ thiên muốn trảm Thánh!

Hạo Thiên coi ức vạn Yêu tộc là súc sinh, huynh đệ hai người là Yêu tộc Yêu Hoàng, nếu không thể tru sát Hạo Thiên, há không để ức vạn Yêu tộc tử dân hàn tâm?

"Thánh Nhân bất tử?" "Vậy chúng ta liền đánh ngươi rớt khỏi Thánh Nhân chi vị, xem ngươi có chết hay không!" "Hạo Thiên, dù chứng đạo Thiên Đạo Thánh Nhân, hôm nay cũng khó thoát một kiếp!" "Hôm nay, chúng ta, trảm Thánh!" Theo lời Đế Tuấn và Thái Nhất vừa dứt, trên Hỗn Độn Chung, Đại Đạo pháp tắc khủng bố lần

nữa lưu chuyển!

Bỗng nhiên lần nữa hướng về phía Hạo Thiên cuốn tới!

Hạo Thiên lúc này thân thụ đạo thương, Hỗn Nguyên Đạo Quả vừa chứng đắc vặn vẹo không chịu nổi, dưới một đạo công phạt khủng bố kia, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, liền bị hung hăng đánh trúng!

"Hồng Mông Tử Khí, ra cho ngô!" Tại nháy mắt Hạo Thiên bị đánh trúng, Đông Hoàng Thái Nhất bỗng nhiên vươn đại thủ, trực tiếp tham nhập vào trong thần tàng lục phủ của Hạo Thiên.

Lập tức đại thủ chộp một cái, trực tiếp đem Hồng Mông Tử Khí vừa mới bị Hạo Thiên dung hợp lôi ra!

Ngay sau đó, công phạt khủng bố của Đế Tuấn lần nữa giáng lâm, cuốn về phía Hạo Thiên!

Hạo Thiên mất đi lực phản kháng, lại không cơ hội kháng hành hai tôn Yêu Hoàng, nháy mắt bị đánh trúng!

Oanh long một tiếng!

Thiên địa oanh minh không dứt!

Một đoàn tử khí xuất hiện trong tay Đông Hoàng Thái Nhất!

Hạo Thiên lúc này, triệt để rơi khỏi Thánh Nhân chi cảnh!

Hạo Thiên triệt để bị đánh rớt Thánh vị!

Hồng Hoang ức vạn sinh linh nhìn thấy cảnh này, lập tức sống lưng lạnh toát, đều cảm giác da đầu tê dại, mao cốt tủng nhiên!

Thánh vị của Hạo Thiên, bị hai vị Yêu Hoàng Yêu tộc sinh sinh đánh rớt?

Giờ khắc này, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa gian lập tức yên tĩnh

lại!

Chương 116

Nhất thời, ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều cảm giác thần hồn lay động.

Hạo Thiên Thánh Nhân, bị đánh rớt Thánh vị?

Ngay cả Hồng Mông Tử Khí cũng bị tước đoạt ra.

Nguyên lai Thánh Nhân cũng không phải tồn tại vĩnh viễn vô địch.

Hai vị Yêu Hoàng Yêu tộc chưa tới Thánh Nhân chi cảnh, lại đem Hạo Thiên đã chứng đạo Hỗn Nguyên nghiền ép như thế.

Ký nhượng người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lại thầm than hai tôn vô thượng Hoàng giả Yêu tộc khủng bố.

Vô số đại năng trong thiên địa thấy một màn này, cũng phân phân trong lòng chấn động không thôi.

Đế Tuấn và Thái Nhất rốt cuộc khủng bố đến tình trạng nào, ngay cả Hạo Thiên Thánh Nhân chi vị cũng đánh rớt?

Quan trọng nhất là, hai vị Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mới vừa vặn phục sinh.

Vừa mới phục sinh đã có chiến lực cường hoành như thế, quả thực còn khủng bố hơn cả lúc ngã xuống năm đó!

Hai huynh đệ rốt cuộc hoạch đắc kỳ ngộ gì, có thể nghịch thiên quy lai, tái độ quật khởi?

Lúc này trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân quanh thân lưu chuyển hỗn độn lưu quang khủng bố chợt mở đôi mắt.

Đã ban Tạo Hóa Ngọc Điệp cho Hạo Thiên, vẫn không cách nào để kháng Thái Nhất và Đế Tuấn?

Chẳng lẽ hai vị Yêu Hoàng Yêu tộc hôm nay thật sự chuẩn bị chém Hạo Thiên?

Hạo Thiên dù có áp bách ức vạn Yêu tộc, hắn cũng là đồng tử bên cạnh Đạo Tổ Hồng Quân!

Vị trí Thiên Đình chi chủ của Hạo Thiên cũng là do hắn thân tự ban cho!

Vô luận như thế nào, cũng không tới phiên Thái Nhất và Đế Tuấn hai con Tam Túc Kim Ô phóng túng!

"Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, theo ngô đi Thiên Đình một chuyến!" Hồng Quân trong mắt bạo phát ra thần quang khủng bố, đối với Thiên Đạo Tứ Thánh sau lưng mở miệng.

Sự tình đến nước này, không cố kỵ được nhân quả với tồn tại dính dáng đến Hủy Diệt Đại Đạo kia nữa.

Nếu Thái Nhất và Đế Tuấn trọng tân chiếm cứ Thiên Đình, vậy trong Hồng Hoang sẽ không còn chỗ nào để hắn hấp thu khí vận.

Nguyện vọng để Thiên Đình chưởng khống Hồng Hoang cũng triệt để tiêu tan.

Điều khiến hắn quan tâm nhất, là Thông Thiên đã lâu không xuất hiện trong Hồng Hoang.

Thông Thiên tự phế Thánh vị xong, định nhiên là ở chỗ Đại Đạo Chúa Tể hấp thu Đại Đạo toái phiến và Đại Đạo thần vận, mượn đó trọng tân chứng đạo Hỗn Nguyên.

Đợi Thông Thiên chứng đạo Hỗn Nguyên xong, chiến lực khủng bố của hắn tuyệt đối nghiền ép tất cả Thánh Nhân trong thiên địa.

Căn cứ phỏng đoán của hắn, có khả năng Nữ Oa tự phế Thánh vị cũng có quan hệ với Đại Đạo Chúa Tể và Thông Thiên, không chừng

Nữ Oa lúc này cũng đang ở nhà Đại Đạo Chúa Tể hấp thụ Đại Đạo thần tắc, chuẩn bị trọng tân trùng kích Hỗn Nguyên chi cảnh!

Một khi Thông Thiên và Nữ Oa đồng thời thành Thánh, cộng thêm Côn Bằng và Vân Tiêu.

Liền là bốn tôn Hỗn Nguyên Thánh Nhân chứng đạo bằng thực lực bản thân, cũng là Đại Đạo Thánh Nhân.

Lại thêm Long Vương cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân, và hai con Kim Ô có thể nghiền ép Hạo Thiên.

Không chừng ngay cả Hồng Quân cuối cùng cũng có nguy hiểm ngã xuống!

Tuy rằng hắn dung hợp Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo bất diệt Thánh Nhân bất tử, nhưng nhiều cường giả như vậy hội tụ, hoàn toàn có năng lực đánh nát Hồng Hoang Thiên Đạo!

Cho nên, dù đắc tội vị Đại Đạo kia, thậm chí Đại Đạo Chúa Tể, cũng phải ra tay bảo vệ Hạo Thiên!

Trong lòng Hồng Quân vạn thiên tư lự dũng động, lập tức Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn điên cuồng tứ ý giữa thiên địa!

Đột nhiên, trên người Hồng Quân bạo phát ra ức vạn đạo thần hồng, cả người hóa tác hỗn độn thần quang rực rỡ, trực tiếp hướng về phía Thiên Đình bay đi!

Hậu phương, Thiên Đạo Tứ Thánh Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thấy vậy, cũng nhao nhao ngưng mắt.

Sự tình đến nước này, chỉ có thể bảo vệ Hạo Thiên.

Chỉ cần Hạo Thiên không chết, bằng vào thân phận Thiên Đình chi chủ chưởng khống Hồng Hoang khí vận và công đức, hoàn toàn có thể để hắn lần nữa bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh.

Dù sao, Thái Nhất và Đế Tuấn có mạnh hơn nữa, cũng không đoạt đi được Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Mông Tử Khí cuối cùng phải quay về trong tay Đạo Tổ.

Lập tức, bốn tôn Thiên Đạo Thánh Nhân, mang theo vạn thiên tử khí, Hỗn Nguyên pháp tắc khủng bố tung hoành thiên địa, đồng dạng hóa tác bốn đạo lưu quang, hướng về Thiên Đình!

Lúc này, trong Thiên Đình.

Hạo Thiên cả người hiển lộ ra thương ngân xúc mục kinh tâm.

Trong đồng tử lộ ra vẻ hãi nhiên sợ hãi.

Thánh vị của Hạo Thiên, cư nhiên bị hai con Yêu Hoàng hoạt sinh sinh đánh rớt!

Hồng Quân Đạo Tổ ban cho Tạo Hóa Ngọc Điệp trợ giúp đối kháng hai con Kim Ô, nhưng Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu Đế Tuấn quấn quanh Hủy Diệt Đại Đạo pháp tắc thực tại quá khủng bố, cư nhiên ngay cả Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không thể kháng hành!

Tạo Hóa Ngọc Điệp hắn tế ra vừa bạo phát thần uy Đại Đạo Tam Thiên Thiên Đạo, liền bị Hủy Diệt pháp tắc nháy mắt trấn áp!

Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể cũng bị Đông Hoàng Thái Nhất đoạt đi, cả người triệt để rơi xuống dưới Thánh vị.

Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử, nếu còn ở trên quả vị Thiên Đạo Thánh Nhân, lúc này tự nhiên sẽ không hoảng loạn.

Nhưng lúc này đã rơi khỏi Thánh Nhân chi vị, vậy tiếp theo, Thái Nhất và Đế Tuấn thật sự có khả năng sẽ giết hắn, Hạo Thiên Đại Đế thật sự có khả năng sẽ chết!

“Hạo Thiên, lúc trước ngươi muốn đem chân linh huynh đệ chúng

ta đặt trên U Minh Thần Hỏa thiêu đốt ức vạn năm, để chúng ta chịu tận vĩnh sinh vĩnh thế thống khổ, ngươi còn nhớ chăng?" "Không bằng lần này ngô liền không giết ngươi, ngô dựa theo lời ngươi nói lúc trước, đem chân linh ngươi đặt trên Thái Dương Thần Hỏa thiêu đốt ức vạn năm, thế nào?" Đế Tuấn nhìn Hạo Thiên, lộ ra ý cười, chậm rãi mở miệng.

Trong lòng lại có sát ý lưu chuyển.

Hảo bất dung dịch trọng tân phục sinh một lần, còn nhiều sự tình muốn xử lý, muốn trọng tân triệu tập thiên hạ vạn yêu, tự nhiên lười phải hành hạ Hạo Thiên.

Bất quá, nhìn Thiên Đế vừa rồi cao cao tại thượng quan sát chúng sinh giờ lộ ra vẻ kinh khủng, cảm giác xác thực là một loại hưởng thụ.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe xong lời Đế Tuấn, nhìn về phía Hạo Thiên, đồng dạng lộ ra một tia tiếu ý.

Lập tức nhẹ nhàng vươn tay, một đoàn hỏa diễm tại đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng phù hiện.

Thái Dương Thần Hỏa.

Năm đó hai huynh đệ được thai nghén trên Thái Dương Tinh, tự nhiên chưởng ác Thái Dương Thần Hỏa, đây cũng là bản mệnh tinh hỏa của hắn.

Lửa này có thể thiêu rụi thiên hạ vạn vật, cường giả Đại La Kim Tiên dính vào, đỉnh thượng tam hoa, hung trung ngũ khí cũng sẽ tẫn giai bị thiêu đốt đãi tận.

Hạo Thiên thấy Thái Dương Thần Hỏa kim sắc chậm rãi dũng động trên đầu ngón tay Đông Hoàng Thái Nhất, tim lập tức đập thót!

Thái Dương Thần Hỏa, bản mệnh thần hỏa của Tam Túc Kim Ô,

lửa này so với U Minh Thần Hỏa hắn nói lúc nãy còn khủng bố hơn nhiều!

Nếu Thái Nhất và Đế Tuấn dùng Thái Dương Thần Hỏa đem chân linh hắn thiêu đốt ức vạn năm, há không phải vĩnh sinh vĩnh thế cầu sinh bất năng cầu tử bất đắc!

"Thái Nhất, Đế Tuấn, ngô liền rời khỏi Thiên Đình, đem Thiên Đình trả lại cho Yêu tộc, hai vị Yêu Hoàng thấy thế nào?" Hạo Thiên lập tức túng, có chút hoàng khủng.

Đạo Tổ Hồng Quân trì trì không giúp, Thánh vị bị đánh rớt, căn bản không cách nào kháng hành hai tôn Yêu Hoàng, hắn vốn cũng không phải người ngạnh khí, nghĩ đến chân linh phải bão thụ Thái Dương Thần Hỏa thiêu đốt ức vạn năm, hắn có chút sợ hãi.

"Thứ phế vật nhà ngươi, sợ rồi!?" "Ngươi, quả thật không xứng làm Thiên Đình chi chủ!" Đế Tuấn lập tức lộ ra thần sắc bất tiết.

Nhìn Hạo Thiên, trong mắt lộ ra vẻ trào phúng.

Hạo Thiên cũng là đồng tử bên cạnh Hồng Quân, cũng là một trong những Tiên Thiên đại năng, sau khi trở thành Thiên Đình chi chủ lại trở nên oa nang như vậy sao?

"Giết đi!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Hạo Thiên, cũng hơi hơi bất tiết nói.

Cũng nên đem Hạo Thiên mạt sát, đem Thiên Đình trọng tân thu hồi vào tay Yêu tộc.

Đến lúc đó, hắn và Đế Tuấn đăng cao nhất hô, ức vạn vạn Yêu tộc sẽ lần nữa chưởng khống thời gian.

Cục diện Yêu chưởng Thiên sẽ lần nữa xuất hiện.

Lần này, không cầu Yêu tộc chưởng khống Hồng Hoang, chỉ cầu

ức vạn vạn Yêu tộc tử dân sẽ không lại chịu người khi nhục.

Theo lời Đông Hoàng Thái Nhất vừa dứt, Hỗn Độn Chung lần nữa được tế ra, huyền phù trên đỉnh đầu, không ngừng xoay tròn, bạo phát ra hủy diệt lưu quang khủng bố!

Trên người Đông Hoàng Thái Nhất, pháp tắc chi lực hạo hãn lập tức quét ngang toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, yêu khí thao thiên khiến vạn lý càn khôn không ngừng kích đãng.

Ngay sau đó, Đông Hoàng Thái Nhất trong đồng tử lưu lộ ra hàn quang, trực tiếp hướng về phía Hạo Thiên giết tới!

Đồng thời, bên phía Đế Tuấn, Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Lục Hồn Phiên cũng được tế ra!

Theo khí tức khủng bố của hai vị Yêu Hoàng giáng lâm, Hạo Thiên lập tức thần hồn run lên, sợ hãi vạn phần!

Đã rơi khỏi Thánh vị, lúc này căn bản không phải đối thủ của hai con Kim Ô, cũng căn bản không cách nào kháng hành công phạt của chúng!

Chẳng lẽ, Hạo Thiên hôm nay thật sự phải ngã xuống sao?

Hồng Hoang ức vạn sinh linh thấy một màn này, đều tâm trung chấn hám không thôi.

Hôm nay, Đế Tuấn và Thái Nhất thật sự muốn nghịch thiên trảm Thánh?

Vô tận Yêu tộc trong Hồng Hoang nhìn hai vị Hoàng giả đang đồ Thánh, nguyên một đám đều kích động không thôi, nhịn không được ngửa mặt lên trời gào thét!

Tại khi ánh mắt của toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều đầu hướng về Thiên Đình, Đế Tuấn và Thái Nhất đẩu nhiên phát ngoan, công phạt

thao thiên kích đãng vạn lý càn khôn, khiến Hồng Hoang không ngừng chấn động, nháy mắt trấn áp về phía Hạo Thiên!

Hạo Thiên lúc này nhắm hai mắt lại, chuẩn bị tiếp nhận tử vong.

Tại trong ánh mắt vạn linh Hồng Hoang, ngay khoảnh khắc hai đạo chí cường sát phạt rơi xuống, một bàn tay kim sắc khổng lồ từ trong hỗn độn xé rách từng tầng không gian đa nguyên, bỗng nhiên từ sâu trong thiên khung thò ra, tóm lấy hai đạo chí cường sát phạt vào trong tay, lập tức bỗng nhiên nắm chặt!

Lập tức, đạo sát phạt khủng bố do Đế Tuấn và Thái Nhất ngưng kết ra liền tan thành mây khói.

Chương 117

Phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Thiên địa thử gian cũng vào khắc này bình tĩnh lại.

Đế Tuấn và Thái Nhất thấy một màn này, thần quang trong đồng tử lưu chuyển, sắc mặt có chút khó coi.

Xem ra, Hồng Quân quả nhiên đến rồi.

Bất quá, điều này không đại biểu bọn họ sẽ thối lui.

Trong tay bọn họ có một lá bài tẩy.

Vạn Tiên Trận!

Vạn Tiên Trận, hội tụ Vạn Tiên chi lực, tổ thành vô thượng Tiên Thiên đại trận, có thể kháng hành Thánh Nhân!

Hai huynh đệ đạt Bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh, cộng thêm ức vạn vạn Yêu tộc tử dân Hồng Hoang, Vạn Tiên Trận tạo thành rốt cuộc mạnh bao nhiêu, bọn họ cũng không dám tưởng tượng!

Nhưng đối phó Hồng Quân, lại hoàn toàn đủ dùng!

Ngay sau đó, trong ánh mắt hai vị Yêu Hoàng, thân ảnh Hồng Quân chậm rãi xuất hiện giữa thiên địa.

Sau lưng hắn, các loại dị tượng nhao nhao hiện ra, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, tinh hà lưu chuyển, vũ trụ phá toái, Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn hạo đãng vô cùng giữa thiên địa, tẫn hiển thần uy Thánh Nhân!

Tại nháy mắt Hồng Quân xuất hiện, sau lưng hắn lần nữa hiện lên bốn đạo thân ảnh.

Thiên Đạo Tứ Thánh: Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn

Đề.

Đế Tuấn và Thái Nhất thấy Thiên Đạo Tứ Thánh cũng đi theo, trong lòng hơi khựng lại.

Vạn Tiên Trận, có thể đối kháng năm vị Thánh Nhân sao?

Bọn họ cũng không dám xác định.

Bất quá, lại dám thử một lần!

Bởi vì, hắn và Lục Áp đã đáp ứng vị Tiểu Bạch tiền bối kia, ngày sau Hồng Hoang ức vạn vạn Yêu tộc sẽ xây dựng thần miếu cho Tiểu Bạch tiền bối, sinh sinh thế thế cung phụng Tiểu Bạch tiền bối, để tiền bối hưởng thụ vô lượng khí vận và hương hỏa của Yêu tộc.

Hắn tin tưởng, nếu lát nữa thật sự không địch lại ngũ Thánh, Tiểu Bạch tiền bối sẽ không tọa thị mặc kệ.

Cường giả cấp bậc Đại Đạo ra tay, Hồng Quân mang theo Thiên Đạo chi lực cũng chỉ là con sâu cái kiến mà thôi.

Nghĩ đến đây, hắn liền yên tâm hơn nhiều.

Bên kia, Hạo Thiên cảm nhận năm đạo khí tức khủng bố lưu chuyển phía trước, lập tức mở mắt.

Khi nhìn thấy Đạo Tổ và Thiên Đạo Tứ Thánh chắn trước mặt, giúp hắn đỡ được sát phạt của Thái Nhất và Đế Tuấn, Hạo Thiên trong lòng vui vẻ!

Bất quá trên trán lúc này cũng hiện lên từng giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Suýt chút nữa.

Chỉ một chút nữa thôi, Hạo Thiên hắn đã bị hai con súc sinh diệt sát, trở thành Thánh Nhân đầu tiên ngã xuống trong thiên địa.

Chết rồi, đều sẽ di xú vạn năm, để Hồng Hoang ức vạn sinh linh trào tiếu.

Hạnh khuy Đạo Tổ kịp thời xuất hiện, cứu hắn.

Hiện tại, Đạo Tổ cộng thêm bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân, Thái Nhất và Đế Tuấn có lợi hại hơn nữa thì có thể làm gì?

Lập tức, Hạo Thiên vội vàng chạy đến bên cạnh Hồng Quân, lộ ra vẻ đáng thương, hướng Hồng Quân cầu khẩn: "Đạo Tổ!

Đa tạ Đạo Tổ ra tay cứu đệ tử!

Đệ tử khẩn thỉnh Đạo Tổ tru sát hai con súc sinh thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giác này, thay trời hành đạo!" Tiếng khóc lóc kể lể của Hạo Thiên vang lên, pha lẫn vài phần phong phạm cầu Thánh vị bồ đoàn năm đó của Tây Phương Nhị Thánh tại Tử Tiêu Cung giảng đạo.

Nguyên Thủy bên cạnh nghe vậy, sắc mặt hơi trầm xuống, nhìn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất, cũng lộ ra ánh mắt chán ghét.

Phiến thiên địa này rốt cuộc làm sao vậy, những đệ tử phúc nguyên thâm hậu kia ngay cả một cái Chuẩn Thánh cảnh cũng không có, còn lũ súc sinh căn nguyên ti liệt này lại một kẻ so với một kẻ càng mạnh!

Thật đen đủi!

Ánh mắt chán ghét của Nguyên Thủy, Đế Tuấn và Thái Nhất tự nhiên có thể nhìn thấy.

Lập tức hai huynh đệ đều cười lạnh trong lòng, lát nữa sẽ nhắm vào tên Nguyên Thủy này mà đánh!

Bên kia, Hồng Quân khẽ thở dài một tiếng, lập tức nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, chậm rãi mở miệng nói: "Thái

Nhất, Đế Tuấn, Hạo Thiên làm Thiên Đình chi chủ vô tận tuế nguyệt, từ sau Vu Yêu lượng kiếp, thiên địa không còn là thiên hạ của Yêu tộc, các ngươi nếu muốn trọng chưởng Thiên Đình, nãi là nghịch thiên hành sự.

Đừng nói Hạo Thiên không đáp ứng chuyện này, Ngô, cũng không nguyện đáp ứng chuyện này!

Các ngươi, làm hơi quá rồi!" Thanh âm Hồng Quân bình đạm, vang vọng giữa thiên địa.

Nhưng ý vị trong lời nói xác thực khiến không ít sinh linh nghe xong biến sắc, mao cốt tủng nhiên.

Hồng Quân Đạo Tổ, giận rồi sao?

Yêu tộc hai vị Hoàng giả tuy rằng có thể trấn áp Hạo Thiên, nhưng Hạo Thiên bất quá vừa mới chứng đạo Hỗn Nguyên, còn Đạo Tổ Hồng Quân ngật lập tại Thánh Nhân chi cảnh vô tận tuế nguyệt, lại dung hợp Thiên Đạo, hai vị Yêu Hoàng thật sự có thể kháng hành Đạo Tổ sao?

Bên kia, Đế Tuấn và Thái Nhất nghe vậy, đạm đạm cười một tiếng, không cho là đúng.

Đối mặt với Hồng Quân đạo mạo ngạn nhiên, bọn họ không lộ ra bất kỳ vẻ sợ hãi nào.

Tương phản, nghe xong lời Hồng Quân, bọn họ cảm thấy buồn cười.

Ngã xuống quá lâu rồi, Hồng Quân thay đổi rồi sao, vì sao hiện nay mặt mũi cũng dày như thế?

Rõ ràng là Hạo Thiên chiếm cứ Thiên Đình không trả cho Yêu tộc, sau khi bọn họ ngã xuống lại tùy ý sát lục, bộ tróc Yêu tộc tử dân, hiện tại phản thành bọn họ làm quá rồi?

Đông Hoàng Thái Nhất quanh thân khí tức hạo đãng chậm rãi lưu chuyển, lập tức ám trung cùng Đế Tuấn câu thông một phen.

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía Hồng Quân, đạm đạm cười, mở miệng nói: "Hồng Quân, lão cẩu nhà ngươi, cũng xứng nói hai huynh đệ chúng ta làm quá đáng?

Năm đó Vu Yêu lượng kiếp vì sao bộc phát?

Ngươi chẳng lẽ trong lòng không rõ?

Vu Yêu lượng kiếp sở dĩ cuối cùng bộc phát đại chiến khủng bố như vậy, thứ nhất là ngươi Hồng Quân vì để Vu Yêu nhị tộc đánh nát Hồng Hoang, thoát khỏi Thiên Đạo; thứ hai là ngươi Hồng Quân muốn Hồng Hoang triệt để quy ngươi chưởng khống, cho nên đem Vu Yêu nhị tộc thanh không, để Huyền Môn và Nhân tộc đại hưng!

Ngươi thật sự cho rằng vô tận tuế nguyệt trôi qua, chúng sinh Hồng Hoang không rõ ràng sao?" Nói xong, Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Hồng Quân biến sắc, lập tức đạm đạm cười, tiếp tục nói: "Lão cẩu nhà ngươi, quả nhiên hậu nhan vô sỉ, không cần mặt mũi, còn nói hai huynh đệ chúng ta quá đáng!

Từ khi hai huynh đệ ta ngã xuống, Hạo Thiên lũ lũ sỉ nhục Yêu tộc ta, tùy ý sát lục Yêu tộc tử dân ta, càng bắt đồng bào Yêu tộc ta làm cước lực!

Vừa rồi Hạo Thiên không địch lại hai huynh đệ ta, ngươi liền đem Hồng Mông Tử Khí ban cho Hạo Thiên đối kháng huynh đệ ta; thấy Hạo Thiên lần nữa không địch lại, liền lại đem Tạo Hóa Ngọc Điệp ban cho Hạo Thiên; hiện tại ngươi lại thân tự ra tay, rốt cuộc là ai quá đáng?

Lão cẩu nhà ngươi, dư nghiệt Hỗn Độn Ma Thần năm đó, cũng xứng ở trước mặt ngô sủa loạn?" Thanh âm Đông Hoàng Thái Nhất

vang vọng giữa thiên địa.

Hồng Quân nghe vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống, khó coi vô cùng.

Đông Hoàng Thái Nhất lại dám nhục mạ hắn như thế!

Ngay sau đó, hắn hốt nhiên biến sắc.

Bởi vì bên kia, Đế Tuấn đã lặng lẽ rung Lục Hồn Phiên!

Đồng thời, tên của Hạo Thiên cũng bị minh khắc trong đó!

Nháy mắt, Hạo Thiên cảm giác bị Thiên Đạo hung sát chi lực khủng bố bao bọc, nguyên thần, chân linh, thần hồn phảng phất trong khoảnh khắc muốn bị xé rách!

"Đế Tuấn, ngươi dám!!!" Hồng Quân bỗng nhiên biến sắc lạnh lùng, lập tức quả đoán ra tay, Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn hướng về phía Đế Tuấn công phạt!

Đồng dạng, Thiên Đạo Tứ Thánh phía sau cũng phân phân ra tay, các loại pháp tắc khủng bố nhao nhao hướng về Đế Tuấn giết tới!

Trong nháy mắt, bên kia Đông Hoàng Thái Nhất hốt nhiên cười lạnh một tiếng, Hỗn Độn Chung lưu chuyển Hủy Diệt Đại Đạo nháy mắt đánh trúng Hạo Thiên!

Oanh long một tiếng, Hạo Thiên cả người đạo thể nhục thân, nguyên thần hồn phách, chân linh thần hải triệt để phấn toái, biến mất trong mang mang thiên địa!

Hạo Thiên, triệt để vẫn lạc!!!

Hồng Hoang ức ức vạn vạn sinh linh thấy một màn này, đều tâm thần quý động vô cùng, cảm giác da đầu tê dại!

Thánh Nhân, bị chém rồi?

Lúc này, bên trong Thiên Đình.

Hạo Thiên đã triệt để vẫn lạc.

Đạo thể, nhục thân, thần hồn và chân linh hoàn toàn tiêu tán giữa trời đất.

Dưới sự tàn phá của sức mạnh Thiên Đạo hung sát từ Lục Hồn Phiên và pháp tắc hủy diệt cuồn cuộn trên Hỗn Độn Chung, Hạo Thiên đã bị chém giết hoàn toàn!

Hạo Thiên bị trảm, không thể xoay chuyển!

Bởi vì chân linh của Hạo Thiên đã tịch diệt, ngay cả cơ hội lưu lạc vào vận mệnh trường hà mênh mông cũng không có!

Hạo Thiên, chết hoàn toàn!

Trong thiên địa, hàng tỷ vạn sinh linh vào khoảnh khắc này đều run rẩy vô cùng, ai nấy đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Hạo Thiên bị trảm!

E rằng đây là Thánh nhân đầu tiên vẫn lạc trong Hồng Hoang kể từ khi thế giới này khai sinh.

Bị hai vị tồn tại còn chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên chém giết!

Từ vạn cổ đến nay, việc Hạo Thiên vẫn lạc quả thực là chuyện xưa nay chưa từng có!

Vạn linh Hồng Hoang kinh hãi không thôi.

Chương 118

Từ nay về sau, câu nói "dưới Thánh nhân đều là con kiến" sẽ trở thành trò cười.

Bởi vì hôm nay, họ đã tận mắt chứng kiến Hạo Thiên vẫn lạc. "Hạo Thiên vẫn lạc rồi, thì ra Thánh nhân cũng sẽ bị chém giết!" "Thì ra Thánh nhân cũng yếu ớt đến thế, lại bị cường giả Chuẩn Thánh chém giết." "Hạo Thiên vốn vô đức vô năng, bị hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc chém giết cũng là bình thường." "Thánh nhân đầu tiên vẫn lạc từ vạn cổ đến nay, hai vị Yêu Hoàng quả thực quá khủng bố!" "Uy lực vừa rồi thật sự quá đáng sợ, trực tiếp đánh cho Hạo Thiên hình thần câu diệt!" "..." Trong Hồng Hoang, hàng tỷ vạn sinh linh, bao gồm vô số đại năng tiên thiên, đều bàn tán xôn xao.

Lúc này, bên trong Thiên Đình.

Khi Hồng Quân cảm nhận được Hạo Thiên đã chết, tiêu tán giữa thiên địa, sắc mặt của ngài bỗng nhiên trầm xuống!

Hạo Thiên chết rồi!

Bị chém giết ngay trước mặt ngài!

Điều này khiến Hồng Quân biết giấu mặt vào đâu?

Là Đạo Tổ đường đường, dung hợp Thiên Đạo, là thầy của các Thánh nhân, vậy mà ngay cả đạo đồng bên cạnh cũng không bảo vệ được!

Lập tức, Hồng Quân nhìn về phía Thái Nhất và Đế Tuấn, ánh mắt lạnh lẽo nói: "Nhữ đẳng chém giết Hạo Thiên, đã kết hạ nhân quả với ngô!

Hôm nay ngô sẽ kết thúc nhân quả, ngô sẽ tiễn nhữ đẳng đi cùng

Hạo Thiên!" Trong lòng Hồng Quân, lửa giận ngút trời.

Ngay sau đó, pháp tắc Hỗn Nguyên mênh mông hóa thành thần quang kinh khủng, bỗng nhiên xông thẳng lên trời, mang theo vạn luồng tử khí, khiến Thiên Đạo Hồng Hoang chấn động không ngừng!

Hạo Thiên chết rồi, cũng không thể để Yêu tộc một lần nữa nắm quyền Thiên Đình!

Khó khăn lắm mới bày mưu tính kế gây ra Thiên Địa lượng kiếp, khiến Yêu tộc suy tàn, đoạt được quyền hành Thiên Đình.

Nếu hôm nay Thiên Đình lại rơi vào tay Yêu tộc, chẳng phải tâm huyết vạn cổ đều đổ sông đổ bể sao?

Thái Nhất, Đế Tuấn, phải chết!

Hạo Thiên tuy chết, nhưng có thể lập lại một Thiên Đế mới.

Trong số các đại năng tiên thiên ở Hồng Hoang, những kẻ thèm muốn ngôi vị Thiên Đế không hề ít!

Trong lòng muôn vàn suy nghĩ cuộn trào, Hồng Quân trực tiếp tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Dưới sự xoay chuyển không ngừng của Tạo Hóa Ngọc Điệp, pháp tắc Hỗn Nguyên kinh khủng trên người ngài điên cuồng lan tỏa, cộng thêm thần lực của Thiên Đạo tác động, trong khoảnh khắc đã thể hiện hết uy thế của Đạo Tổ!

Cùng lúc đó, bốn vị Thiên Đạo Thánh nhân phía sau Hồng Quân cũng không hề đứng yên, lần lượt vận chuyển thần lực, công kích về phía Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất!

Nguyên Thủy không hề nương tay, trực tiếp tế ra dị bảo hung sát Thiên Đạo Trấn Thiên Quan.

Xiển Giáo và Yêu tộc có nhân quả rất lớn, kể từ sau Vu Yêu

lượng kiếp, đệ tử Xiển Giáo đã tàn sát không ít Yêu tộc.

Nay thấy Thái Nhất và Đế Tuấn mạnh mẽ như vậy, y cũng cảm thấy nguy hiểm.

Nếu chỉ có một mình, y thật sự không chắc có thể diệt sát được hai vị Yêu Hoàng.

Dù sao, trong Yêu tộc còn có một Yêu sư Côn Bằng đã chứng đạo Hỗn Nguyên cảnh giới.

Nhưng bây giờ, bên cạnh có Đạo Tổ Hồng Quân và bốn vị Thiên Đạo Thánh nhân, lẽ nào không diệt được hai con súc sinh?

Hai Thánh Tây phương Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng có ánh mắt lạnh lùng, quả quyết ra tay.

Nhân quả giữa Tây phương giáo và Yêu tộc chỉ có nhiều hơn chứ không ít hơn Xiển Giáo.

Trong số mấy chục vạn đệ tử Tây phương, gần như mỗi người đều có một con thú cưỡi là Yêu tộc.

Trong đó công lao của hai vị Thánh nhân không hề nhỏ.

Thái Nhất và Đế Tuấn mạnh mẽ như vậy, nếu đến lúc kết thúc nhân quả, e rằng nhân quả của Tây phương cũng không thể trả hết.

Cách tốt nhất để kết thúc nhân quả chính là diệt sát hai vị Yêu Hoàng!

Lập tức, hai Thánh Tây phương hạ quyết tâm.

Từng trận Phật âm lan tỏa, từng đóa kim liên hiện ra, các loại dị tượng xoay chuyển, pháp tắc Hỗn Nguyên mênh mông trong nháy mắt cuốn về phía Thái Nhất và Đế Tuấn!

Lão Tử cũng lập tức ra tay, pháp tắc Hỗn Nguyên kinh khủng quét ngang bầu trời!

Cùng với việc Đạo Tổ Hồng Quân và bốn vị Thiên Đạo Thánh nhân đồng thời ra tay, thiên địa này chìm nổi, Hồng Hoang trong khoảnh khắc chấn động!

Giữa trời đất, thời không vỡ nát, hỗn độn tái diễn, vạn vật tịch diệt, tinh hà xoay chuyển, các loại dị tượng kinh khủng lần lượt hiện ra, năm vị Thánh nhân đồng thời ra tay, pháp tắc Hỗn Nguyên mênh mông đi cùng với thiên địa chí lý, tức thì xuất hiện trong Hồng Hoang rộng lớn!

Khí thế kinh khủng đó khiến cho hàng tỷ vạn sinh linh Hồng Hoang trong lòng hoảng sợ bất an, không nhịn được quỳ rạp xuống đất, khấu đầu không thôi! "Uy thế thật đáng sợ, lẽ nào các Thánh nhân muốn tru sát hai vị Yêu Hoàng?" "Năm vị Thánh nhân đồng thời ra tay, Ngô hoàng nguy rồi!" "Yêu sư Côn Bằng đâu, không phải đã chứng đạo Hỗn Nguyên sao, vì sao không xuất hiện?" "Uy thế quá khủng bố, hai vị Yêu Hoàng có thể chống đỡ được không?" "..." Trong Hồng Hoang, hàng tỷ vạn sinh linh kinh hãi, vô số Yêu tộc mặt mày đỏ bừng, trong lòng sợ hãi không thôi.

Năm vị Thánh nhân đồng thời ra tay, dù hai vị Yêu Hoàng có kinh khủng tuyệt luân, liệu có thể chống đỡ được sự vây công của năm vị Thánh nhân không?

Bên kia, cảm nhận được năm luồng khí tức kinh khủng, Đế Tuấn và Thái Nhất trong lòng rùng mình.

Một cảm giác nguy cơ hiện lên trong tâm trí.

Dù sao họ cũng chưa hoàn toàn bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, chỉ là tồn tại ở bán bộ Hỗn Nguyên cảnh giới mà thôi.

Dù có Hỗn Độn Chung, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Lục Hồn Phiên, cũng không thể chống lại năm vị Thánh nhân vô thượng.

Sự việc đã đến nước này, chỉ có thể dùng đến thủ đoạn cuối cùng.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, hạ quyết tâm.

Ngay sau đó, Đế Tuấn chậm rãi vung tay, một tấm trận đồ lưu chuyển ánh sáng kinh khủng xuất hiện trong tay!

Vạn Tiên Trận Đồ!

Hội tụ sức mạnh của vạn tiên, có thể chống lại Thánh nhân! "Ngô là Đế Tuấn, triệu tập hàng tỷ Yêu tộc tử dân trong Hồng Hoang đến Thiên Đình, lấy Hỗn Độn Chung làm trấn nhãn, Sơn Hà Xã Tắc Đồ làm trận nguyên, Lục Hồn Phiên làm trận linh, bố trí Vạn Tiên Trận!" "Hỡi tử dân Yêu tộc của ngô, những ai nguyện cùng ngô Đế Tuấn đồng sinh đồng tử, hãy hô vang tên ngô, đều có thể đến Thiên Đình, cùng ngô bố trí Vạn Tiên Trận!" Giọng nói của Đế Tuấn vang vọng khắp trời đất!

Trong Hồng Hoang mênh mông, trong lòng hàng tỷ vạn sinh linh Yêu tộc bỗng nhiên có một âm thanh vang dội!

Yêu Hoàng của họ, đang triệu tập vạn yêu trong thiên hạ, hội tụ tại Thiên Đình, bố trí Vạn Tiên Trận!

Trong Hỗn Độn, một sinh linh đã ngủ say vô số hội nguyên bỗng nhiên tỉnh giấc, mở to hai mắt! "Yêu Hoàng của Yêu tộc ta đã phục sinh, một lần nữa chinh chiến Hồng Hoang?" Dứt lời, một bóng người kinh khủng lập tức biến mất trong Hỗn Độn mênh mông!

Cùng lúc đó, trong Thái cổ tinh hà, trong một số mảnh vỡ của Hồng Hoang, mấy bóng người lần lượt hiện ra!

Đó đều là những người còn sống sót trong mười hai Yêu Thánh của Thiên Đình Yêu tộc sau Vu Yêu lượng kiếp năm đó! "Yêu Hoàng, ngô Bạch Trạch nguyện cùng hai vị Yêu Hoàng bố trí Vạn Tiên Trận, cùng tồn tại với Yêu Hoàng!" "Ngô Trọng Minh nguyện cùng Yêu

Hoàng bố trí Vạn Tiên Trận, cùng tồn tại với Yêu Hoàng!" "Ngô Anh Chiêu nguyện cùng Yêu Hoàng bố trí Vạn Tiên Trận, cùng tồn tại với Yêu Hoàng!" "Ngô Tất Phương..." Trong Hỗn Độn mênh mông, bốn bóng người xung quanh bùng phát yêu khí ngút trời, hiên ngang xuất hiện trong Hồng Hoang!

Mười hai Yêu Thánh của Yêu tộc năm xưa, sau khi trải qua Vu Yêu lượng kiếp, cũng chỉ còn lại bốn người sống sót! "Bạch Trạch, Trọng Minh, các ngươi vẫn còn sống trên đời!" Đông Hoàng Thái Nhất thấy bốn vị Chuẩn Thánh Yêu tộc, giọng nói hơi run rẩy, trong con ngươi lộ ra sắc đỏ rực.

Năm xưa hai vị Yêu Hoàng suất lĩnh mười hai Yêu Thánh đại chiến Vu tộc, cuối cùng đám man tử Vu tộc kia từng tên một thà tự bạo cũng phải kéo theo một người vẫn lạc.

Dưới trận đại chiến kinh khủng như vậy, y và Đế Tuấn đều đã vẫn lạc.

Y vốn tưởng rằng mười hai huynh đệ năm xưa cũng đã tiêu tán giữa trời đất, không ngờ vẫn còn bốn người sống sót!

Quả là niềm vui bất ngờ! "Yêu Hoàng, xin hãy bố trí Vạn Tiên Trận đi!" Bạch Trạch hóa thành một nam tử trung niên, nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, cười nói.

Có thể một lần nữa cùng hai vị Yêu Hoàng chiến đấu, lúc này hắn chỉ cảm thấy kích động vạn phần, nhiệt huyết sôi trào!

Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, gật đầu.

Lập tức, pháp tắc ba động mênh mông từ tay y bùng nổ, trong sát na, quang thúc trên người y đã kết nối với Đế Tuấn!

Ngay sau đó, Vạn Tiên Trận tức thì hiện ra giữa trời đất!

Khoảnh khắc Vạn Tiên Trận bao trùm thiên địa, phong vân liền

nổi lên, pháp tắc mênh mông bao bọc Thiên Đình nguy nga tráng lệ, một phương tiên thiên đại trận, nháy mắt thành hình!

Lập tức, Hỗn Độn Chung, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Lục Hồn Phiên lần lượt được Đế Tuấn và Đông Hoàng đặt vào trong Vạn Tiên Trận!

Lúc này, giữa trời đất!

Hàng tỷ vạn sinh linh Yêu tộc, lần lượt từ các tiên sơn động phủ, danh sơn đại xuyên hiện ra, xuất hiện trên đại lục Hồng Hoang! "Chúng ta, hàng tỷ Yêu tộc, nguyện cùng Yêu Hoàng bố trí Vạn Tiên Trận, cùng tồn vong với Yêu Hoàng!" "Chúng ta, hàng tỷ Yêu tộc, nguyện cùng Yêu Hoàng bố trí Vạn Tiên Trận, cùng tồn vong với Yêu Hoàng!" "Chúng ta, hàng tỷ Yêu tộc, nguyện cùng Yêu Hoàng bố trí Vạn Tiên Trận, cùng tồn vong với Yêu Hoàng!" Tiếng hô của hàng tỷ vạn Yêu tộc hội tụ giữa trời đất, yêu khí ngút trời cuốn sạch cả đại lục Hồng Hoang, khiến vạn tộc Hồng Hoang run sợ kinh hãi!

Thời Yêu tộc tung hoành đại lục Hồng Hoang trước đây, cũng chưa từng có khí thế như vậy, vì sao hôm nay lại khủng bố đến thế?

Ngay sau đó, hàng tỷ vạn sinh linh Yêu tộc lần lượt hô vang chân danh của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất!

Trong sát na, bên trong Vạn Tiên Trận đang bao bọc Hồng Quân và bốn Thánh Thiên Đạo, từng tôn đại yêu của Yêu tộc lần lượt xuất hiện!

Số lượng Yêu tộc trong Vạn Tiên Trận đang tăng lên với tốc độ vô cùng kinh khủng!

Mười tỷ, trăm tỷ, nghìn tỷ, vạn tỷ!

Đại lục Hồng Hoang mênh mông, mỗi thời mỗi khắc đều đang tăng thêm diện tích, mở rộng ra bên ngoài, không ai biết Hồng Hoang rốt cuộc lớn đến đâu, cũng không ai biết trong Hồng Hoang rộng lớn

này rốt cuộc có bao nhiêu sinh linh Yêu tộc!

Khoảnh khắc vô số sinh linh Yêu tộc hội tụ trên Thiên Đình, thiên địa trở nên u ám, cả một vùng trời bị yêu khí ngút trời che lấp! "Vạn Tiên Trận thật đáng sợ!" Lúc này, Nguyên Thủy và bốn Thánh khác trong lòng đột nhiên run rẩy.

Năm xưa khi Đông Vương Công sử dụng Vạn Tiên Trận, cũng chưa chắc đã khủng bố đến thế.

Vì sao trong tay Thái Nhất và Đế Tuấn, nó lại như có thể tru sát Thánh nhân?

Chương 119

Hồng Quân sắc mặt âm tình bất định, lúc này cũng trở nên ngưng trọng.

Hàng tỷ vạn Yêu tộc, nếu ngài sử dụng sức mạnh Thiên Đạo để đối phó, một khi tiêu diệt chúng, nhân quả ngút trời kia ngài căn bản không gánh nổi.

Nhưng nếu không dùng sức mạnh Thiên Đạo, chỉ bằng thực lực của mình, ngài cũng không thể phá được Vạn Tiên Trận.

Trong nháy mắt, ngài đã rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Lập tức, Hồng Quân chậm rãi nói với bốn Thánh phía sau: "Vạn Tiên Trận lấy Hỗn Độn Chung ẩn chứa Hủy Diệt Đại Đạo làm trấn nhãn, cực phẩm tiên thiên chí bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ làm trận nguyên, dị bảo hung sát Thiên Đạo Lục Hồn Phiên làm trận linh, lại do hai vị bán bộ Hỗn Nguyên Thánh nhân bố trí.

Cộng thêm bốn tôn Chuẩn Thánh Yêu tộc và hàng tỷ vạn sinh linh Yêu tộc.

Vạn Tiên Trận, đủ để uy hiếp chúng ta.

Lát nữa, ngô sẽ tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, các ngươi thi triển toàn lực công kích Vạn Tiên Trận, nếu không phá được, chúng ta chỉ có thể rút lui." Nói xong câu này, Hồng Quân không khỏi thở dài một tiếng.

Vạn Tiên Trận vốn không khủng bố đến thế, nhưng hàng tỷ vạn Yêu tộc, cộng thêm ba kiện chí bảo vô thượng kia, khiến ngài cảm thấy áp lực.

Nếu đòn tấn công đầu tiên không thành công, ngài buộc phải rút lui.

Trong tình huống không sử dụng sức mạnh Thiên Đạo, ngài cũng không thể chống lại Vạn Tiên Trận khủng bố.

Phía sau, Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đều gật đầu với vẻ mặt ngưng trọng.

Họ không ngờ Vạn Tiên Trận lại đáng sợ đến thế, ngay cả họ cũng chỉ có một cơ hội.

Họ cũng có thể cảm nhận được, nếu không thể phá vỡ Vạn Tiên Trận trong một lần, họ sẽ không còn sức chống trả.

Sau đó nếu tiếp tục chiến đấu với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trong Vạn Tiên Trận, e rằng sẽ bị đạo thương nghiêm trọng.

Trong Hồng Hoang, hàng tỷ vạn sinh linh nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều kinh hãi vô cùng.

Vạn Tiên Trận hội tụ hàng tỷ vạn Yêu tộc, rốt cuộc khủng bố đến mức nào?

Lẽ nào, hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc muốn đánh nát hoàn toàn Hồng Hoang sao?

Cùng lúc đó, trong ánh mắt của Thái Nhất và Đế Tuấn, hỗn độn kinh khủng lưu chuyển lấp lóe.

Lập tức, Đế Tuấn nhìn về phía năm vị Thánh trong Vạn Tiên Trận, chậm rãi nói: "Hồng Quân, huynh đệ chúng ta chấp chưởng Thiên Đình hàng tỷ vạn năm tháng, tạo phúc cho vạn yêu trong thiên hạ, lẽ nào không bằng công đức Hạo Thiên chấp chưởng Thiên Đình sao, mà các ngươi lại ban Hồng Mông Tử Khí cho Hạo Thiên?" "Năm xưa ngươi bày mưu gây ra Vu Yêu lượng kiếp, khiến vô số sinh linh Yêu tộc của ta vẫn lạc, khiến đồng bào của ta tiêu tán giữa trời đất, hôm nay nhân quả này, ngươi nên trả rồi!" Đế Tuấn dứt lời, nhìn về phía Nguyên Thủy và hai Thánh Tây phương, trong con ngươi lộ ra sát ý vô

tận!

Nguyên Thủy và hai Thánh Tây phương đối với Yêu tộc càng là sỉ nhục!

Đệ tử Yêu tộc bị người của Xiển Giáo giết đến mức không dám đi lại ở Hồng Hoang!

Mấy chục vạn đệ tử Linh Sơn ở Tây phương, mỗi người đều có một con thú cưỡi là Yêu tộc!

Mối nhục lớn như vậy, sao có thể không giận? "Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, ba con chó già các ngươi, nhân quả giữa các ngươi và Yêu tộc ta, hôm nay cũng nên trả rồi!" Khoảnh khắc giọng nói của Đế Tuấn vừa dứt, Vạn Tiên Trận liền được thúc đẩy!

Sát na, thiên địa chìm nổi!

Đại lục Hồng Hoang rung chuyển không ngừng, uy thế kinh khủng làm trời đất chấn động!

Vạn linh Hồng Hoang đều sợ hãi bất an, lộ ra vẻ kinh hoàng. "Các ngươi, cùng ta phá Vạn Tiên Trận!" Trong nháy mắt, Hồng Quân quả quyết ra tay, tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Phía sau, bốn Thánh Thiên Đạo cũng lần lượt ra tay, pháp tắc Hỗn Nguyên mênh mông điên cuồng cuộn trào giữa trời đất! "Tru!" Bên phía Đế Tuấn, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Vạn Tiên Trận trong khoảnh khắc bùng nổ thần quang kinh khủng, va chạm với Hồng Quân và bốn Thánh Thiên Đạo!

Ầm!

Một tiếng nổ vang, vang vọng khắp càn khôn trời đất!

Khoảnh khắc đó, đại lục Hồng Hoang bị một cú va chạm kinh khủng, tức thì vỡ thành bốn khối, tứ phân ngũ liệt, hóa thành bốn

phương đại lục mênh mông!

Tại nơi các đại lục tiếp giáp, xuất hiện cương phong hỗn độn kinh khủng, có những nơi trực tiếp diễn hóa thành địa thủy hỏa phong, như thể muốn khai thiên lập địa lại một lần nữa!

Bên trong Vạn Tiên Trận, Hồng Quân và bốn Thánh Thiên Đạo bỗng cảm thấy thần hồn chấn động, ngay sau đó phun ra mấy ngụm tiên huyết vàng óng! "Không ổn, chúng ta mau rút lui!" Hồng Quân ánh mắt lạnh đi, trầm giọng quát!

Ngài đã đánh giá thấp uy lực của Vạn Tiên Trận hội tụ hàng tỷ Yêu tộc.

Uy năng kinh khủng đó trực tiếp khiến đại lục Hồng Hoang tứ phân ngũ liệt, sắp sửa diễn hóa lại địa thủy hỏa phong!

Lúc này, sau cú va chạm đầu tiên, năm vị Thánh đều bị đạo thương, không còn sức tái chiến!

Nếu bây giờ không rút lui, có thể sẽ bị nhốt hoàn toàn trong Vạn Tiên Trận!

Điều khiến Hồng Quân uất ức nhất là ngài không thể sử dụng sức mạnh Thiên Đạo.

Ngài không gánh nổi nhân quả đó.

Lập tức, Hồng Quân tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, đưa ra bàn tay vàng óng, bỗng nhiên xé nát từng tầng không gian đa vũ trụ, mang theo bốn Thánh Thiên Đạo rời đi!

Thái Nhất và Đế Tuấn thấy cảnh này, ánh mắt khẽ lóe lên.

Trong lòng cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Đã kết thúc, năm vị Thánh của Hồng Quân không còn sức tái chiến.

Bố trí Vạn Tiên Trận, áp lực của họ cũng vô cùng lớn.

Dù sao, họ vẫn chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên.

Có thể chống lại năm vị Thánh nhân, hoàn toàn là nhờ kết quả của hàng tỷ vạn sinh linh Yêu tộc cùng nhau hội tụ thần lực.

Nếu không, hai huynh đệ họ không có một chút cơ hội nào chống lại năm Thánh.

Ngay sau đó, Đế Tuấn nhẹ nhàng vung tay, Vạn Tiên Trận Đồ quay trở lại tay y.

Lập tức, giọng nói của Đế Tuấn vang vọng khắp trời đất! "Yêu tộc ta hôm nay một lần nữa chấp chưởng Thiên Đình, hàng tỷ vạn tử dân Yêu tộc, đều có thể quay về Thiên Đình của Yêu tộc ta!" Theo giọng nói của Đế Tuấn vang lên, trong Hồng Hoang, hàng tỷ vạn sinh linh kinh hãi vô cùng.

Thiên Đình, cuối cùng đã quay về tay Yêu tộc!

Phải nói rằng, hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc thực sự quá khủng bố.

Hội tụ hàng tỷ vạn sinh linh Yêu tộc bố trí Vạn Tiên Trận, đã đẩy lùi năm vị Thánh nhân!

Ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân đã dung hợp Thiên Đạo cũng không làm gì được Vạn Tiên Trận!

Có thể thấy, Thái Nhất và Đế Tuấn rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!

Cùng lúc đó, tại dãy núi nhỏ của Chu Thanh.

Một bóng người đang đi về phía tiểu viện trong dãy núi. "Theo quan sát mấy ngày của ta, Đế Tuấn và Thái Nhất được phục sinh ở quanh dãy núi này, trong đây cũng có khí tức của Côn Bằng khi chưa

thành Thánh.

Lẽ nào trong tiểu viện có điều gì kỳ quái?" Minh Hà lẩm bẩm một mình, vừa bước vào dãy núi, liền phát hiện cảnh giới của mình bị áp chế xuống Nhân Tiên cảnh.

Kết hợp với việc hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc và Côn Bằng đều để lại một ít khí tức trong dãy núi.

Y lập tức nghi ngờ, trong tiểu viện có điều gì đó rất cổ quái, thậm chí, y còn suy đoán trong tiểu viện có cơ duyên thành Thánh.

Trong lòng suy tư, Minh Hà đi đến trước cửa tiểu viện.

Cốc cốc cốc.

Minh Hà chậm rãi gõ cửa, trong lòng thấp thỏm không yên. "Vào đi." Ngay khi Minh Hà đang thấp thỏm, một giọng nói từ trong tiểu viện truyền ra.

Lúc này, Chu Thanh đang cùng Thông Thiên, Long Vương uống trà đánh cờ.

Trong sân không khí vui vẻ hòa thuận, so với trận đại chiến bên ngoài, quả thực là một thế giới khác.

Lúc này, Thông Thiên, Long Vương và những người khác đều nhìn ra ngoài sân, lộ ra vẻ tò mò.

Tiếng gõ cửa... là ai vậy nhỉ?

Cũng không thể là Đế Tuấn và Thái Nhất, dù sao hai con gà rừng hóa thân đó đang ở nhà của Đại Đạo Chúa Tể.

Ngay sau đó, cửa tiểu viện được mở ra.

Minh Hà xuất hiện trước mắt mọi người.

Thông Thiên, Long Vương và những người khác nhìn thấy Minh

Hà, sắc mặt liền sững sờ.

Minh Hà nhìn thấy rất nhiều cường giả trong tiểu viện, cũng có chút ngẩn người.

Đây là nơi khủng bố gì vậy?

Thông Thiên, Nữ Oa, Vân Tiêu, Côn Bằng, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân... từng vị đại năng chỉ cần ra ngoài là đủ khiến vạn linh Hồng Hoang run rẩy, lúc này đều tụ tập ở đây!

Lập tức, đồng tử của Minh Hà đột nhiên co lại, y nhìn về phía thanh niên đang đánh cờ cùng Long Vương.

Chương 120

Thanh niên này trông rất tuấn lãng, mày thanh mắt sáng.

Nhưng trong mắt Minh Hà, người thanh niên này lại khiến y cảm thấy một nỗi kinh hoàng vô thượng ập xuống.

Chỉ thấy người thanh niên kia chỉ bình thường ngồi ở đó, mà lại như siêu thoát khỏi thời không, ngự trị trên vạn đạo!

Đây là tồn tại cấp bậc gì, sao lại khủng bố đến vậy?

Trong khi Minh Hà đang suy nghĩ miên man, trên trán vì căng thẳng mà không khỏi rịn ra mồ hôi.

Chu Thanh thấy một người lạ, mày khẽ nhướng lên.

Lập tức cười cười, chậm rãi nói: "Không biết vị đạo hữu này đến đây có việc gì?" Giọng nói vừa dứt, Minh Hà trong lòng run lên.

Tồn tại khủng bố như vậy gọi y là đạo hữu, Minh Hà có thể gánh nổi một tiếng đạo hữu này không?

Sắc mặt Minh Hà trắng bệch, ánh mắt điên cuồng ra hiệu cho Thông Thiên và những người khác.

Y không biết tính tình của vị tồn tại này, nếu nói ra lời gì khiến ngài không vui, e rằng Minh Hà sẽ phải đối mặt với tai họa ngập đầu.

Thông Thiên lúc này cũng phản ứng lại, lập tức sắc mặt nghiêm lại, nói: "Hiền tế à, đây là một người bạn cũ của ta, tên là Lão Hà.

Không phải đã nghe Tiểu Kumo nhắc đến người này sao, cho nên cố ý đến xem thử." Thông Thiên vừa dứt lời, Chu Thanh nghe vậy, lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Thì ra là người nhà của Tiểu Kumo.

Đã là người quen của nhạc phụ, vậy thì tốt rồi.

Tứ hải giai huynh đệ, Chu Thanh lại có thêm một người bạn trong Hồng Hoang rộng lớn này.

Lập tức, Chu Thanh cười nhạt, nói: "Thì ra là bạn của nhạc phụ, vậy mời đạo hữu ngồi." Lần này Chu Thanh cũng không khách sáo gọi là tiền bối như lúc mới gặp.

Những người bạn mà nhạc phụ quen biết cũng giống như y, đều có tính cách phóng khoáng, dùng lễ bình bối, xưng hô đạo hữu với nhau, là thích hợp nhất. "Được, cảm tạ đạo hữu." Gò má Minh Hà run lên, sau đó run rẩy đi đến ngồi bên cạnh Long Vương.

Đây rốt cuộc là nơi nào, người thanh niên này, rốt cuộc là tồn tại gì?

Bên kia, Thông Thiên truyền âm cho Minh Hà.

Một lát sau, Minh Hà liền hiểu ra chuyện gì.

Thì ra người thanh niên này là một cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể.

Vân Tiêu gả cho Đại Đạo Chúa Tể, mới có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Côn Bằng là sủng vật của Đại Đạo Chúa Tể, mới có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Thông Thiên và Nữ Oa tự phế Thánh vị cũng là ý của Đại Đạo Chúa Tể.

Cả việc Long Hán Tam tộc gia nhập Tiệt Giáo.

Tất cả mọi chuyện đều là do Đại Đạo Chúa Tể vừa cảm ngộ tâm cảnh trong hồng trần, vừa tiện tay bố trí đại cục Hồng Hoang.

Không hổ là cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, quá khủng bố,

ẩn mình trong hồng trần cảm ngộ đạo tâm đồng thời lại có thể ngồi xem đại thế thiên hạ, lấy Hồng Quân và các Thánh nhân làm quân cờ!

Cảnh giới như vậy, e rằng đã vượt qua sự hiểu biết của y.

Hai con sủng vật nhỏ bên cạnh Đại Đạo Chúa Tể, đều là cường giả cấp Đại Đạo.

Một vị chưởng khống Hủy Diệt Đại Đạo khủng bố nhất, một vị chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo của vạn vật.

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng là do người chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo, tức là con mèo trắng nhỏ đang phơi nắng cách đó không xa, phục sinh.

Minh Hà trong lòng run rẩy vô cùng, ánh mắt không ngừng lóe lên.

Trong lòng y đã kích động.

Côn Bằng và Vân Tiêu đều có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, chẳng lẽ Minh Hà y lại không thể?

Minh Hà dù là về căn nguyên, công đức, hay khí vận đều mạnh hơn Côn Bằng và Vân Tiêu nhiều.

Y có đại khí vận và công đức từ việc khai sáng A Tu La tộc, lại là tồn tại vô địch trong Huyết Hải, chẳng lẽ y cũng không có cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên?

Lập tức, Minh Hà vội vàng truyền âm cho Thông Thiên: "Thông Thiên đạo hữu, ngô Minh Hà cũng muốn gia nhập Tiệt Giáo, đạo hữu có đồng ý cho ngô gia nhập không?" Thông Thiên nghe vậy, trong lòng chấn động.

Minh Hà muốn gia nhập Tiệt Giáo?

Sao có thể không đồng ý chứ?

Minh Hà Lão Tổ tự nhiên là y đã quen thuộc không thể quen thuộc

hơn, cũng là một trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung năm xưa, đã sáng tạo ra A Tu La tộc, chấp chưởng A Tu La giáo.

Dưới trướng y có Tứ đại ma vương: Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà, và Tứ đại ma tướng: Nhân Đà La, Tí Thấp Nô, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu, đều là cường giả khủng bố ở cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Bản thân Minh Hà Lão Tổ ngưng kết ra bốn trăm tám mươi triệu huyết tích tử, Huyết Hải không cạn, Minh Hà không chết.

Minh Hà Lão Tổ tuyệt đối là một trong những người đứng đầu trong số các đại năng tiên thiên Hồng Hoang.

Một tồn tại khủng bố như vậy, sao có thể không đồng ý gia nhập Tiệt Giáo?

Lập tức, Thông Thiên liền lộ ra nụ cười, truyền âm nói: "Minh Hà đạo hữu gia nhập Tiệt Giáo của ngô, Tiệt Giáo tự nhiên hoan nghênh.

Sau này Tiệt Giáo nhất định sẽ cùng tồn tại với A Tu La tộc, trong Hồng Hoang nếu có ai sỉ nhục A Tu La tộc, vạn tiên Tiệt Giáo của ngô sẽ là người đầu tiên không đồng ý!" Theo giọng truyền âm của Thông Thiên vang lên, Minh Hà cũng lập tức lộ ra nụ cười.

Trong lòng đồng thời kích động vô cùng.

Hiện nay, Hồng Hoang quá hỗn loạn, biến cục lớn nhất từ vạn cổ sẽ xuất hiện trong một hội nguyên này.

Nếu đến lúc vô lượng lượng kiếp bùng nổ, những đại năng tiên thiên chưa nhập Hỗn Nguyên chi cảnh, cũng chỉ là con kiến mà thôi, bất cứ lúc nào cũng có thể vẫn lạc trong lượng kiếp.

Hỗn Nguyên Thánh nhân, như Hạo Thiên của Thiên Đình, chẳng phải vừa rồi cũng bị Đế Tuấn và Thái Nhất diệt sát sao?

Cho nên, lúc này chọn đúng phe là vô cùng quan trọng.

Bên phía Thông Thiên, có một vị Đại Đạo Chúa Tể, hai vị cường giả cấp Đại Đạo trấn giữ.

Đội hình như vậy, vượt lên trên vô số sinh linh Hồng Hoang.

Đạo Tổ và bốn Thánh Thiên Đạo, cũng căn bản không thể chống lại Tiệt Giáo hiện tại.

E rằng không lâu nữa, hai bên sẽ bắt đầu một trận đại chiến kinh khủng.

Lúc này gia nhập Tiệt Giáo, cũng là tìm cho Minh Hà, cho A Tu La giáo mà y sáng tạo một chỗ dựa.

Có thể tiếp xúc gần gũi với Đại Đạo Chúa Tể như vậy, không chừng Minh Hà y sau này cũng có cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên.

Ngay khi Minh Hà và Thông Thiên tiếp tục truyền âm, thương thảo các vấn đề nhập giáo.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đã chỉnh hợp xong Thiên Đình.

Vạn Tiên Trận và Lục Hồn Phiên được để lại Thiên Đình, đây là điều Thông Thiên đã dặn dò trước đó.

Ngoài ra trong Thiên Đình còn có bốn đại Yêu Thánh, Bạch Trạch và những người khác.

Hai huynh đệ họ cũng đã đến liên hệ với Triệu Công Minh bên Tiệt Giáo.

Một khi bên Thiên Đình có biến, vạn tiên Tiệt Giáo sẽ lập tức xuất động toàn lực, ngược lại cũng vậy.

Đồng thời Long Hán Tam tộc, Kỳ Lân tộc, Long tộc, Phượng tộc cũng đã để lại ấn ký cho nhau với Thiên Đình và Tiệt Giáo.

Nếu một bên gặp nạn, các bên còn lại sẽ lập tức giáng lâm.

Hai vị Yêu Hoàng sau khi xử lý xong một loạt công việc, liền hóa thành trường hồng, rời khỏi Thiên Đình, chuẩn bị trở về nhà của Đại Đạo Chúa Tể.

Sau trận chiến chém Hạo Thiên, họ cũng hiểu rằng, Hạo Thiên có thể chết dưới tay hai huynh đệ, cũng là nhờ mượn ngoại lực mà thôi.

Nếu không có pháp tắc hủy diệt trên Hỗn Độn Chung và sự khủng bố của Lục Hồn Phiên, cộng thêm việc Hạo Thiên vừa mới bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, đạo quả chưa ổn định, e rằng hai huynh đệ chưa chắc đã có thể dễ dàng chém giết Hạo Thiên như vậy.

Lần này trở về nhà của Đại Đạo Chúa Tể, một là để báo cho Thông Thiên và những người khác tin tức đã chưởng khống Thiên Đình, hai là vì mảnh vỡ Đại Đạo và thần vận Đại Đạo trong nhà Đại Đạo Chúa Tể.

Hai người họ cũng muốn nhanh chóng đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên.

Không vào cảnh giới Hỗn Nguyên, vĩnh viễn không có cơ hội đánh lên Tử Tiêu Cung, chém tên Hồng Quân kia. "Huynh trưởng, ngô đã để cho hàng tỷ vạn tử dân Yêu tộc xây dựng thần miếu của tiền bối Tiểu Bạch ở khắp nơi trong Hồng Hoang, và trong Thiên Đình hiện nay cũng đang cung phụng thần tượng của tiền bối Tiểu Bạch.

Từ bây giờ, tiền bối có thể hưởng thụ hương hỏa và khí vận của hàng tỷ vạn Yêu tộc chúng ta." Vừa đi về phía nhà Chu Thanh, Đế Tuấn vừa nói với Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, gật đầu, lập tức nói: "Ân, tốt nhất là để cho hàng tỷ Yêu tộc tử dân của chúng ta, mỗi nhà đều cung phụng thần tượng của tiểu tiền bối.

Như vậy nếu Yêu tộc gặp phải tai họa diệt tộc, tiền bối Tiểu Bạch không thể không quan tâm." Hai huynh đệ hóa thành hai đạo thần hồng vàng óng, vừa bay qua bầu trời, vừa trò chuyện.

Không bao lâu, Thái Nhất và Đế Tuấn đã trở về dãy núi.

Lập tức, hai vị Yêu Hoàng lại biến thành hai con gà rừng, lững thững đi về phía tiểu viện.

Lúc này, trong tiểu viện, mọi người đang xem ván cờ của Tiểu Bạch và Chu Thanh.

Xung quanh Tiểu Bạch và Chu Thanh, Thông Thiên, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Côn Bằng, Minh Hà, Nữ Oa, Vân Tiêu, từng vị đại năng Hồng Hoang đều chăm chú nhìn vào bàn cờ, nghiêm túc suy ngẫm, mắt cũng không nỡ chớp.

Đây là ván cờ Hỗn Độn do Đại Đạo Chúa Tể và cường giả cấp Đại Đạo chơi.

Chỉ cần đứng bên cạnh quan sát, họ cũng có thể cảm nhận được sự ảo diệu vô hạn trong ván cờ.

Vào khoảnh khắc này, sự lĩnh ngộ của họ đối với Đại Đạo đều đang tăng trưởng điên cuồng.

Về phần Minh Hà, mắt y đã đỏ lên.

Chương 121

Chẳng trách đám người này từng tên một chiến lực đều khủng bố như vậy, đột phá Hỗn Nguyên chứng đạo Thánh nhân đơn giản như uống nước ăn cơm.

Thì ra trong nhà Đại Đạo Chúa Tể, cơ duyên xuất hiện mọi lúc mọi nơi!

Mọi người lúc này đang xem đến mê mẩn, hoàn toàn không phát hiện, hai con gà rừng cũng đã chen vào.

Hai con gà rừng chính là Thái Nhất và Đế Tuấn vừa mới trở về. "Tiểu Bạch, ngươi thua rồi." Chu Thanh đặt quân cờ cuối cùng xuống, lập tức mỉm cười nói.

Kỹ năng chơi cờ của Tiểu Bạch cao thật.

Mấy người bạn của nhạc phụ, từng tên một đều là kỳ thủ dở tệ.

Trong đó, nhạc phụ là người mạnh nhất.

Nhưng chơi cờ với y, nhiều nhất là hai mươi nước cờ, liền sẽ bại trận.

Những người bên cạnh, lúc này cũng đã tỉnh lại từ ván cờ Hỗn Độn.

Mỗi người đều nhận được không ít lợi ích, sự lĩnh ngộ đối với Đại Đạo càng thêm thấu triệt vài phần.

Lúc này, mọi người mới phát hiện Đế Tuấn và Thái Nhất đã trở về.

Lập tức, hai vị Yêu Hoàng và Thông Thiên cùng những người khác truyền âm một hồi, Thông Thiên và mọi người liền biết được

những chuyện kinh thiên động địa bên ngoài.

Nghe mà trong lòng họ cũng kích động.

Hai huynh đệ quá mạnh mẽ, ngay cả Hạo Thiên đã thành Thánh cũng bị chém.

Càng bố trí Vạn Tiên Trận, hội tụ sức mạnh của hàng tỷ vạn Yêu tộc, đẩy lùi năm vị Thánh, một lần nữa chấp chưởng Thiên Đình.

Như vậy, sức mạnh bên họ lại lớn mạnh thêm một phần, khí vận chiếm cứ trong Hồng Hoang lại nhiều hơn rất nhiều.

Lập tức, trong khi mọi người đang vui mừng, Chu Thanh lại bưng ra từng đĩa hoa quả, khoản đãi mọi người.

Ngay khi mọi người đang thưởng thức từng quả linh quả, Minh Hà ánh mắt lóe lên, đột nhiên cẩn thận nói với Chu Thanh: "Đạo hữu, ta có một chuyện, cũng không biết có nên hỏi hay không, nhưng chuyện này lại canh cánh trong lòng ta đã lâu, vẫn luôn trăm mối không có lời giải." Minh Hà vừa dứt lời, Chu Thanh nghe vậy, cười cười, nói: "Đạo hữu cứ việc hỏi, trong Hồng Hoang thật sự không có chuyện gì mà ta không biết." Giọng nói của Chu Thanh vừa dứt, Minh Hà nghe vậy, trong lòng nhẹ nhõm.

Sau khi thả lỏng tâm thần, Minh Hà chậm rãi nói: "Đạo hữu à, trong số vô số đại năng tiên thiên ở Hồng Hoang, vì sao Nữ Oa nương nương sáng tạo ra Nhân tộc, liền có thể dùng công đức chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh.

Mà Minh Hà trong Huyết Hải cũng sáng tạo ra A Tu La tộc, lại không thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Trong đó, lẽ nào thật sự là do Hồng Mông Tử Khí sao?" Minh Hà vừa dứt lời, trong lòng vô cùng căng thẳng.

Thậm chí có chút thấp thỏm không yên.

Dù sao, y cũng vừa mới quen biết Đại Đạo Chúa Tể, vừa đến đã hỏi những lời như vậy, quả thực có chút bất kính.

Nhưng, điều này đã làm y bối rối vô tận năm tháng, trong lòng y vẫn luôn có một nỗi băn khoăn sâu sắc.

Năm xưa Nữ Oa sáng tạo ra Nhân tộc dựa vào đại công đức chứng đạo thành Thánh.

Hai Thánh Tây phương, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, Tam Thanh Thông Thiên, Lão Tử, Nguyên Thủy lập giáo, cũng đều là công đức thành Thánh.

Minh Hà căn nguyên tuy kém Tam Thanh một chút, nhưng cũng là do Huyết Hải vô tận hóa thành.

Y cũng bắt chước phương pháp thành Thánh của sáu vị Thánh Thiên Đạo, không những sáng tạo ra A Tu La tộc, mà còn lập ra A Tu La giáo.

Vì sao riêng Minh Hà lại không thể thành Thánh?

Trong đó, rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Lẽ nào thật sự là vì Minh Hà không có Hồng Mông Tử Khí sao?

Theo lời Minh Hà, bên cạnh Thông Thiên, Long Vương, Nữ Oa cũng lần lượt lộ ra vẻ tò mò.

Minh Hà Lão Tổ cũng là một trong những người mạnh nhất trong số các đại năng tiên thiên, căn nguyên thực lực tự nhiên không cần bàn cãi, dựa vào việc ngưng kết ra bốn trăm tám mươi triệu huyết tích tử, được xưng là Huyết Hải không cạn, Minh Hà không chết.

Vì sao Minh Hà, trải qua hàng tỷ vạn năm tháng lại không thể chứng đạo thành Thánh?

Thấy mọi người đều tò mò nhìn về phía mình, Chu Thanh nghe

vậy, mày khẽ nhướng.

Lập tức cười nhạt, nói: "Lão Hà à, Minh Hà dựa vào căn nguyên bản thân và đại công đức sáng tạo A Tu La tộc, đương nhiên có thể chứng đạo thành Thánh.

Thậm chí, Thiên Đạo cũng cho phép Minh Hà thành Thánh.

Nhưng, có người không cho phép." Giọng nói của Chu Thanh vừa dứt, Minh Hà nghe vậy, trong lòng chấn động!

Minh Hà có thể thành Thánh!

Thiên Đạo cũng cho phép thành Thánh!

Nhưng có người không cho phép!

Trong Hồng Hoang, Thiên Đạo chưởng khống chúng sinh, công chính vô tư, nhưng sau khi Đạo Tổ Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo, ý chí của Hồng Quân chính là ý chí của Thiên Đạo.

Vậy chẳng phải, Hồng Quân không cho phép Minh Hà thành Thánh sao?

Lão già Hồng Quân, ngay cả hai Thánh Tây phương vô sỉ như vậy cũng có thể thành Thánh, vì sao y lại không thể thành Thánh?

Lập tức, Minh Hà nhìn về phía Chu Thanh, cung kính cười một tiếng, nói: "Đạo hữu à, xin không tiếc chỉ giáo, chẳng lẽ là Đạo Tổ Hồng Quân không cho Minh Hà thành Thánh?" Minh Hà vừa dứt lời, Chu Thanh nghe vậy cười cười, nói: "Tự nhiên là như vậy.

Kỳ thực nguyên nhân căn bản nằm ở trên người Minh Hà.

Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc có thể thành Thánh, là vì Nhân tộc là đại thế của trời đất, sau này cuối cùng sẽ trở thành nhân vật chính trong Hồng Hoang, Nhân tộc tiên thiên yếu đuối, Hồng Quân cũng dễ dàng chưởng khống.

Nhân tộc sinh sôi nảy nở trong Hồng Hoang, tộc nhân vô số, tự nhiên cũng có đại khí vận.

Nhưng còn A Tu La tộc mà Minh Hà sáng tạo thì sao?

Suốt ngày sống trong Huyết Hải vô tận không thấy ánh mặt trời, Minh Hà cũng không cho tộc nhân A Tu La sinh tồn trên đại lục Hồng Hoang, như vậy, A Tu La tộc tự nhiên không có đại khí vận như Nhân tộc.

Một chủng tộc không có khí vận, Hồng Quân cần để làm gì, như vậy, Hồng Quân cho Minh Hà thành Thánh thì có ý nghĩa gì?" Giọng nói của Chu Thanh vừa dứt, Minh Hà sắc mặt sững sờ.

Trong đầu, ầm một tiếng.

Như có sấm sét nổ vang.

Một câu nói của Đại Đạo Chúa Tể, khiến y tức thì thấy mây tan thấy mặt trời, đầu óc thông suốt.

Lời của Đại Đạo Chúa Tể không sai một chút nào.

Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo, đến cảnh giới của ngài, điều ngài quan tâm chỉ là khí vận trong Hồng Hoang.

Khí vận, huyền diệu khó lường, từ việc Hồng Quân bày bố cục vạn cổ, không ngừng tước đoạt từng luồng khí vận từ chúng sinh, có thể thấy được tầm quan trọng của khí vận.

A Tu La tộc, suốt ngày ở trong Huyết Hải không thấy ánh mặt trời, so với khí vận của Nhân tộc quả thực là một trời một vực.

Thậm chí một chút khí vận cũng không có.

Như vậy, Hồng Quân thấy Minh Hà và A Tu La tộc không có giá trị lợi dụng, ngay cả khí vận cũng không thèm tước đoạt, tự nhiên sẽ không cho Minh Hà thành Thánh.

Trong lòng muôn vàn suy nghĩ, Minh Hà lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là như vậy.

Minh Hà muốn chứng đạo Hỗn Nguyên, phải di dời tử dân A Tu La lên đại lục Hồng Hoang sinh tồn, để tử dân A Tu La cũng có thể chia một phần khí vận.

Minh Hà căn nguyên không yếu, lại có đại công đức sáng tạo chủng tộc.

Nếu A Tu La tộc có khí vận quấn thân, chẳng phải Minh Hà cũng có thể dễ dàng chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh sao?

Lập tức, Minh Hà chậm rãi đứng dậy, hướng về phía Chu Thanh cung kính cúi đầu: "Một lời của đạo hữu, đã khiến ngô bừng tỉnh lĩnh ngộ, đa tạ!" Minh Hà cung kính nói, thần sắc vô cùng kích động.

Trong lòng y lúc này hận không thể lập tức quay về Huyết Hải vô tận, đưa A Tu La tộc đến Hồng Hoang, tranh đoạt đại khí vận.

Đến lúc đó, Minh Hà cũng là Thánh nhân.

Chu Thanh nghe xong một hồi, cười cười, không cho là đúng.

Cũng không phải chuyện gì lớn, Lão Hà quá khách sáo rồi.

Lập tức, Chu Thanh suy nghĩ một chút, lại nói: "Lão Hà à, xem ra ngươi rất ngưỡng mộ vị Minh Hà Lão Tổ đó.

Như vậy đi, ta tặng ngươi một bức mặc bảo." Chu Thanh dứt lời, liền xoay người đi vào phòng, lấy bút mực giấy nghiên ra vẽ.

Minh Hà nghe vậy, trong lòng chấn động!

Đại Đạo Chúa Tể muốn tặng mặc bảo, đây là đang âm thầm chỉ điểm y a!

Xem ra, Đại Đạo Chúa Tể đã biết chuyện Minh Hà gia nhập Tiệt

Giáo.

Cho nên lúc này mới không tiếc chỉ giáo.

Nếu không, một con kiến cảnh giới Chuẩn Thánh, hà đức hà năng được Đại Đạo Chúa Tể lễ ngộ như vậy?

Thông Thiên, Nữ Oa, Côn Bằng lúc này cũng đồng dạng lộ ra nụ cười.

Đại Đạo Chúa Tể đích thân chỉ điểm Minh Hà phương pháp chứng đạo.

Lại chuẩn bị ban cho Minh Hà một bức mặc bảo.

Xem ra không bao lâu nữa, Minh Hà có thể chứng đạo thành Thánh.

Như vậy, thực lực bên Tiệt Giáo lại mạnh thêm một phần.

Đến lúc đó Tiệt Giáo có thể sớm bắt đầu Phong Thần lượng kiếp, kết thúc trận động loạn đáng sợ nhất từ vạn cổ đến nay.

Chương 122

Hiện tại, tất cả đều phải đợi Thông Thiên và Nữ Oa một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên.

Thông Thiên vội vàng truyền âm cho Minh Hà: "Chúc mừng Minh Hà đạo hữu, Đại Đạo Chúa Tể từng ban cho ngô một bức tranh thủy mặc, khiến ngô lúc đó ở cảnh giới Hỗn Nguyên tứ trọng thiên, trực tiếp tăng lên Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên cảnh giới, càng chạm đến quỹ tích của Trận chi Đại Đạo.

Nay, Đại Đạo Chúa Tể đích thân tặng Minh Hà đạo hữu mặc bảo, với căn nguyên của Minh Hà đạo hữu và công đức sáng tạo A Tu La tộc, không bao lâu nữa sẽ chứng đạo Hỗn Nguyên!

Tiệt Giáo của chúng ta, lại có thêm một vị cường giả khủng bố nữa rồi!" Giọng nói của Thông Thiên run rẩy, có chút kích động.

Vốn dĩ Thông Thiên đối mặt với Nguyên Thủy không biết làm sao, thậm chí đến cuối cùng có thể sẽ trơ mắt nhìn đệ tử lên Phong Thần Bảng.

Nếu không có một người con rể cảnh giới Đại Đạo Chúa Tể ở đây, e rằng hôm nay Tiệt Giáo đã tan thành mây khói rồi.

Vân Tiêu, Côn Bằng cũng không khỏi lộ ra nụ cười.

Minh Hà nghe vậy, trong lòng cũng kích động vô cùng.

Lúc này, chỉ cần đợi Đại Đạo Chúa Tể vẽ xong bức mặc bảo, y liền có thể ra ngoài dẫn dắt tộc nhân di dời đến Hồng Hoang, cùng vạn tộc tranh đoạt khí vận, chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh!

Minh Hà đột nhiên truyền âm cho Thông Thiên và Nữ Oa: "Thông Thiên đạo hữu, Nữ Oa đạo hữu, hai vị đạo hữu e rằng không bao lâu

nữa cũng có thể chứng đạo Hỗn Nguyên rồi phải không?" Dứt lời, Thông Thiên và Nữ Oa lần lượt gật đầu.

Sau khi tự phế Thánh nhân, muốn một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên khó khăn vạn phần, nhưng ở trong nhà Đại Đạo Chúa Tể sống lâu như vậy, khoảng cách đến chứng đạo Hỗn Nguyên đã không xa.

Đợi Minh Hà chứng đạo Hỗn Nguyên xong không bao lâu, họ cũng có thể xuất thế.

Một bên, Vân Tiêu ánh mắt lóe lên, nói: "Ta có thể cảm giác, đứa con của ta và Đại Đạo Chúa Tể cũng sắp ra đời, đứa trẻ vừa sinh ra, e rằng đã có thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh." Vân Tiêu vừa dứt lời, mọi người trong lòng lại một lần nữa chấn động.

Vừa sinh ra đã có thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

So với căn nguyên của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần năm xưa còn khủng bố hơn.

Nhưng đứa trẻ này kế thừa huyết mạch của Đại Đạo Chúa Tể, cũng không có gì kỳ lạ. "Chư vị đạo hữu, ngô có một kế hoạch!" "Săn giết Thánh nhân!" "Đợi Thông Thiên, Nữ Oa, Minh Hà đạo hữu chứng đạo Hỗn Nguyên xong, sau khi đứa trẻ của Vân Tiêu Thánh nhân ra đời, với sức mạnh của chư Thánh chúng ta, hoàn toàn có thể đánh rớt cảnh giới của bốn Thánh Thiên Đạo kia!

Đến lúc đó, chúng ta liên thủ, săn giết một vị Thánh nhân, các ngươi thấy thế nào?" Côn Bằng đột nhiên truyền âm cho mọi người.

Mọi người nghe vậy, đều trong lòng chấn động!

Săn giết Thánh nhân!

Xem Thánh nhân Thiên Đạo như dã thú để săn giết?

Yêu sư Côn Bằng quả là có khí phách!

Nhưng, với thực lực hiện tại của Tiệt Giáo, xác thực hoàn toàn có thể săn giết một vị Thánh nhân Thiên Đạo.

Không bao lâu sau, bên họ sẽ có sáu vị Thánh nhân!

Thông Thiên, Nữ Oa, Vân Tiêu, Côn Bằng, Long Vương, Minh Hà... cộng thêm hai vị Yêu Hoàng bán bộ Hỗn Nguyên.

Không chừng thật sự có cơ hội săn giết một tôn Thánh nhân.

Lập tức, Thông Thiên chậm rãi truyền âm cho mọi người: "Việc này khả thi, đợi ngô và Nữ Oa sư muội chứng đạo Hỗn Nguyên xong, liền lập tức hành động!" Dứt lời, những người có mặt nghe vậy đều gật đầu.

Bên kia, Chu Thanh từ trong phòng chậm rãi đi ra. "Lão Hà, đây là bức mặc bảo ta đích thân tặng cho ngươi.

Xem thử thế nào." Chu Thanh đi đến trước mặt Lão Hà, cười cười, nói.

Từ cuộc trò chuyện vừa rồi, xem ra Lão Hà rất ngưỡng mộ vị Minh Hà đạo hữu trong Huyết Hải vô tận đó.

Vậy thì vẽ cho Lão Hà một bức tranh Minh Hà Lão Tổ.

Như vậy, lần sau Lão Hà đến, chắc chắn sẽ không đi tay không.

Chu Thanh trong lòng khẽ cười.

Bên cạnh, Minh Hà nhận lấy bức mặc bảo, lập tức nhìn vào bức tranh.

Ngay sau đó, đồng tử của Minh Hà bỗng nhiên co rút lại, sắc mặt tức thì biến đổi.

Trong mắt y, cảnh tượng trong tranh đã hoàn toàn thay đổi.

Trong nháy mắt, y phát hiện mình đang ở trong một vùng Hỗn Độn mênh mông.

Một vùng Hỗn Độn cực kỳ khủng bố, xung quanh là Huyết Hải vô tận đang điên cuồng cuộn trào trong cả Hỗn Độn, sóng to gió lớn, từng trận sóng Huyết Hải vỗ vào thời không Hỗn Độn.

Phảng phất như vào khoảnh khắc này, Hỗn Độn mênh mông đều bị Huyết Hải ngút trời nhấn chìm.

Trong Hỗn Độn, chư thiên vạn giới, vô tận sinh linh đều sinh tồn trong Huyết Hải mênh mông, mỗi một sinh linh đều quỳ lạy trong Huyết Hải, như đang tế tự một vị tồn tại vô thượng khủng bố.

Trong Huyết Hải ngút trời của Hỗn Độn, Minh Hà liền thấy một bóng người cao lớn nguy nga!

Bóng người đó, lưng gánh vạn cổ, sừng sững trong Huyết Hải ngút trời, như đang tiếp nhận sự quỳ lạy của vô tận chúng sinh!

Phía dưới, vô số đệ tử A Tu La đang hướng về vị tồn tại vô thượng kia khấu đầu, thắp hương cầu nguyện! "Là... là ngô sao?" Minh Hà Lão Tổ trong lòng run rẩy vô cùng, cảm nhận cảnh tượng trong bức tranh, thần hồn không ngừng lay động.

Bóng người kia, sừng sững trên Huyết Hải Hỗn Độn, nhận sự quỳ lạy của hàng tỷ vạn đệ tử A Tu La, bóng người đó không phải là Minh Hà Lão Tổ y sao?

Ngay sau đó, hình ảnh tức thì biến mất, Minh Hà thần hồn chấn động, mở mắt ra.

Thế giới bên ngoài lúc này, cũng chỉ mới trôi qua một khoảnh khắc.

Vừa thoát khỏi hình ảnh trong tranh, Minh Hà liền cảm thấy Huyết Hải vô tận trong cơ thể đang sôi trào cuộn trào, khí thế khủng bố trong

cơ thể y không ngừng tăng lên, như thể sắp đột phá!

Sừng sững ở cảnh giới Hỗn Nguyên hàng tỷ vạn năm tháng, nếu đột phá nữa, sẽ đạt đến cảnh giới nào?

Chẳng phải là sắp chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh sao?

Đại Đạo Chúa Tể tặng một bức mặc bảo, liền có thể khiến y chứng đạo Hỗn Nguyên?

Minh Hà trong lòng kinh hãi vô cùng.

Minh Hà, lúc này cũng sắp chứng đạo Hỗn Nguyên rồi sao?

Bên cạnh, Thông Thiên sắc mặt khẽ thay đổi, phát hiện sự khác thường của Minh Hà, ngay sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi, vội vàng truyền âm cho Minh Hà: "Minh Hà, tìm chết sao, Đại Đạo Chúa Tể đang ẩn mình trong hồng trần, nếu ngươi đột phá ở đây, phá hoại việc tu hành hồng trần của Đại Đạo Chúa Tể, chẳng phải sẽ khiến Đại Đạo Chúa Tể nổi giận mà diệt sát ngươi sao?

Mau áp chế cảnh giới của ngươi, đợi sau khi trở về dẫn dắt A Tu La tộc đến Hồng Hoang, dùng sức mạnh công đức và khí vận, cộng thêm cảm ngộ trong mặc bảo, sau đó một lần đột phá Hỗn Nguyên chi cảnh!" Giọng nói của Thông Thiên tức thì vang vọng trong đầu Minh Hà.

Trong nháy mắt y đã hiểu chuyện gì đang xảy ra với Minh Hà.

Minh Hà đã ở đỉnh phong Chuẩn Thánh vô tận năm tháng, khoảng cách đến cảnh giới Thánh nhân cũng chỉ còn một bước chân, một bức mặc bảo của hiền tế, đã hoàn toàn giúp Minh Hà phá vỡ nút thắt.

Bây giờ Minh Hà hoàn toàn có thể trực tiếp đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên ngay tại đây.

Nhưng không thể để Minh Hà làm vậy.

Hiền tế đang bế quan trong hồng trần, nếu bị Minh Hà phá vỡ tu hành, đến lúc đó ai có thể dập tắt cơn thịnh nộ của hiền tế?

Nếu Minh Hà thật sự đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên ở đây, thực lực sẽ kém xa so với việc đột phá ở thế giới bên ngoài.

Bởi vì, bản thân Minh Hà có đại công đức sáng tạo A Tu La tộc, nếu di dời A Tu La tộc đến sinh tồn trong Hồng Hoang, sẽ càng có đại khí vận.

Đại công đức cộng thêm đại khí vận, trong tình huống này, Minh Hà chứng đạo sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Cho nên, tuyệt đối không thể để Minh Hà chứng đạo Hỗn Nguyên vào lúc này.

Bên cạnh, Minh Hà đang chuẩn bị một hơi đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên nghe vậy, hơi thở bỗng nhiên ngừng lại.

Sắc mặt cũng trắng bệch.

Lập tức, y cố gắng áp chế khí thế đang dâng trào.

Một câu nói của Thông Thiên đã hoàn toàn thức tỉnh y.

Nếu lúc này đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, chẳng phải đã phá vỡ tâm cảnh của Đại Đạo Chúa Tể sao?

Nghĩ đến việc vừa rồi mình đang điên cuồng thử thách trên bờ vực sinh tử, trên trán Minh Hà liền có mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra.

Lập tức, Minh Hà vội vàng thu liễm tâm thần, sau đó chắp tay với Chu Thanh cười nói: "Đa tạ mặc bảo của đạo hữu, ngô cảm kích vô cùng.

Đạo hữu, Lão Hà ta đi trước, mấy ngày nữa Lão Hà lại đến thăm đạo hữu!" Minh Hà dứt lời, Chu Thanh nghe vậy, cười cười, gật đầu.

Vẻ vui mừng và cảm tạ trên mặt gã này không giống như giả vờ.

Chu Thanh trong Hồng Hoang rộng lớn này, lại có thêm một người bạn.

Lập tức, Minh Hà liền rời khỏi tiểu viện.

Vừa ra khỏi dãy núi, Huyết Hải trong người Minh Hà đã không thể áp chế được nữa, điên cuồng sôi trào.

Lập tức, Minh Hà biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, y xuất hiện trong Huyết Hải vô tận. "Đệ tử A Tu La tộc của ta nghe lệnh, toàn tộc theo ta di dời đến Hồng Hoang!" Dứt lời, Huyết Hải vô tận tức thì sôi trào.

Đồng thời, một câu nói của Minh Hà Lão Tổ cũng lập tức vang vọng khắp Hồng Hoang!

Giữa trời đất, vô số sinh linh, đại năng tiên thiên đều trong lòng chấn động.

Chương 123

Minh Hà Lão Tổ muốn di dời A Tu La tộc đến Hồng Hoang, muốn cùng vạn tộc Hồng Hoang tranh đoạt địa bàn sao?

Theo giọng nói của Minh Hà Lão Tổ vang vọng khắp trời đất, Huyết Hải vô tận bỗng nhiên dấy lên sóng lớn ngút trời.

Ngay sau đó, từng bóng người màu huyết hồng xuất hiện trên đại lục Hồng Hoang.

Minh Hà nhàn nhạt nhìn tất cả, lập tức trên một mảnh đại lục bên cạnh Huyết Hải vô tận, vung tay một cái!

Ngay sau đó, một đại lục màu huyết hồng mênh mông tức thì thành hình!

Lập tức, vô số bóng người A Tu La tộc lần lượt di dời lên tòa đại lục huyết hồng đó.

Nhìn tộc nhân di dời xong, trong con ngươi của Minh Hà, thần quang xuyên thấu hư không vô tận, nhàn nhạt nói: "Ngô Minh Hà, sáng tạo A Tu La tộc, dẫn dắt tử dân A Tu La sừng sững trong Hồng Hoang, cùng vạn linh phồn thịnh!

Hôm nay, ngô Minh Hà, lấy đây, chứng đạo Hỗn Nguyên quả vị!" Khoảnh khắc Minh Hà dứt lời, hàng tỷ vạn đạo thần hồng rực rỡ từ sau lưng Minh Hà cuồn cuộn, sóng máu ngút trời sau lưng Minh Hà không ngừng gầm thét!

Ngay sau đó, Thiên Đạo Hồng Hoang oanh minh không ngớt, các loại dị tượng lần lượt hiện ra, có công đức ngút trời từ trên bầu trời đổ xuống người Minh Hà!

Đồng thời, trong Hồng Hoang, khí vận của vạn tộc cũng đang

hướng về A Tu La tộc mà thất thoát!

Khí thế trên người Minh Hà cũng vào khoảnh khắc này điên cuồng tăng trưởng, như sắp đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên!

Vào lúc này, trong Hỗn Độn mênh mông, đột nhiên có một giọng nói vang vọng khắp trời đất hoàn vũ! "Càn rỡ, A Tu La tộc các ngươi đều là quỷ mị võng lượng, hà đức hà năng cùng vạn tộc Hồng Hoang sừng sững trên Hồng Hoang?

Ngươi Minh Hà, hôm nay không được chứng đạo Hỗn Nguyên!" Giọng nói vừa dứt, Hồng Quân lập tức xuất hiện trên đại lục Hồng Hoang mênh mông!

Hồng Quân nhìn về phía Minh Hà, thần quang ngút trời trên người điên cuồng cuốn sạch bầu trời, trong con ngươi bùng phát sát ý!

Minh Hà muốn chứng đạo Hỗn Nguyên, đã hỏi ngài có đồng ý chưa?

Một chủng tộc ti tiện suốt ngày sống trong Huyết Hải, cũng đòi ở trong đại lục Hồng Hoang tranh đoạt khí vận với vạn linh?

Hiện nay khí vận trong Hồng Hoang đang xoay quanh Nhân tộc, sau khi Yêu tộc chấp chưởng Thiên Đình, khí vận Nhân tộc đã thất thoát quá nghiêm trọng.

Nếu A Tu La tộc cũng sừng sững ở Hồng Hoang, vậy chẳng phải muốn chia sẻ khí vận của vạn tộc sao?

Ngài bồi dưỡng Nhân tộc thành nhân vật chính của trời đất, chính là vì khí vận của Nhân tộc, sao có thể để A Tu La tộc trỗi dậy?

Ngay sau đó, Hồng Quân nhìn về phía Minh Hà, bàn tay ngút trời trực tiếp hướng về Huyết Hải vô tận mà vỗ một cái!

Uy thế của Thánh nhân, mênh mông vô tận, khủng bố ngút trời!

Dưới một chưởng này, Minh Hà thần hồn chấn động!

Minh Hà tuy được xưng là Huyết Hải không cạn, Minh Hà không chết, nhưng đối mặt với sức mạnh của Thánh nhân, vẫn kém rất nhiều.

Lập tức, y trực tiếp tế ra bức mặc bảo do Chu Thanh ban tặng!

Trong nháy mắt, một luồng khí tức huyền diệu tràn ngập thiên địa, ngăn cản một đòn tấn công của Hồng Quân. "Hồng Quân, vì sao A Tu La tộc của ngô không thể sừng sững giữa trời đất?

Chẳng lẽ, vì A Tu La tộc của ngô suốt ngày không thấy ánh mặt trời, trên người không có khí vận quấn thân, đối với Hồng Quân vô dụng, cho nên ngươi không cho A Tu La tộc của ngô lập thế sao?" Minh Hà nhìn Hồng Quân, nhàn nhạt nói.

Trong lời nói, không hề có chút kính sợ nào.

Hồng Quân nghe vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Minh Hà gan to thật, không những bất kính với ngài, mà còn nói ra suy nghĩ của ngài!

Xem ra, hôm nay Minh Hà và hàng tỷ sinh linh A Tu La tộc, không cần phải tồn tại nữa!

Lập tức Hồng Quân nhìn về phía bức họa trong tay Minh Hà, sắc mặt ngưng lại.

Lại là bức họa do Đại Đạo Chúa Tể vẽ.

Nhưng, bức họa của Đại Đạo Chúa Tể thì sao chứ.

Có thể bảo vệ được Minh Hà, nhưng có thể bảo vệ được vô số sinh linh A Tu La tộc không?

Lập tức Hồng Quân khẽ động ý niệm.

Trong nháy mắt, Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, bốn Thánh Thiên Đạo xuất hiện! "Ngô đối phó Minh Hà và bức họa kia, các ngươi diệt tộc A Tu La!" Giọng nói nhàn nhạt của Hồng Quân vang vọng khắp trời đất.

Giọng nói vừa dứt, Minh Hà lập tức ánh mắt lạnh đi.

Không ngờ Hồng Quân thân là Đạo Tổ, lại vô sỉ đến thế.

Một mình Hồng Quân đã khó đối phó, lại thêm Nguyên Thủy và bốn vị Thánh nhân Thiên Đạo.

Một Minh Hà nhỏ bé chưa nhập cảnh giới Hỗn Nguyên, làm sao đối phó? "Hừ, Minh Hà, ngươi nghịch thiên hành sự, ngô liền để cho hàng tỷ vạn tử dân A Tu La tộc của ngươi cùng đi chết!" Nguyên Thủy nhìn Minh Hà, cười nhạt.

Lập tức pháp tắc Hỗn Nguyên ngút trời bỗng nhiên ngưng kết thành một bàn tay vàng óng, trực tiếp hướng về vô số A Tu La tộc mà vỗ tới!

Thấy cảnh này, Minh Hà sắc mặt biến đổi, y vừa định ngăn cản đòn tấn công đó, Hồng Quân đã tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, công phạt về phía y!

Chưa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, dù có bức tranh thủy mặc, cũng căn bản không thể chống lại Đạo Tổ Hồng Quân?

Lẽ nào Minh Hà khó khăn lắm mới sắp chứng đạo Hỗn Nguyên, lại sắp chết trong tay Hồng Quân?

Trong khi Minh Hà và Hồng Quân đối kháng, bàn tay của Nguyên Thủy đã trấn áp xuống hàng tỷ sinh linh A Tu La!

Dường như một chưởng, muốn diệt sạch hàng tỷ A Tu La! "Lão Tổ cứu ta!" "Vì sao Thánh nhân không cho A Tu La tộc chúng ta sừng sững ở Hồng Hoang?" "A Tu La tộc chúng ta rốt cuộc đã phạm sai

lầm gì, vì sao Thánh nhân không dung?" Vô số sinh linh A Tu La lần lượt gào thét!

Họ đã sống trong Huyết Hải vô tận năm tháng, cũng muốn giống như vạn tộc Hồng Hoang sinh tồn trong Hồng Hoang rộng lớn này, nhưng tại sao các Thánh nhân lại không dung tha cho A Tu La tộc?

Khoảnh khắc bàn tay ngút trời hạ xuống, Minh Hà gào thét một tiếng, muốn thoát khỏi sự trấn áp của Hồng Quân.

Nhưng pháp tắc Hỗn Nguyên mênh mông và sức mạnh Thiên Đạo, đã trấn áp y tại chỗ, không thể hành động!

Nếu lúc rời đi Đại Đạo Chúa Tể không tặng bức mặc bảo kia, e rằng lúc này y đã hình thần câu diệt!

Ầm ầm!

Bàn tay ngút trời của Nguyên Thủy bỗng nhiên hạ xuống.

Trực tiếp trấn áp lên hàng tỷ sinh linh A Tu La.

Minh Hà thấy cảnh này, trong con ngươi tuyệt vọng.

Hàng tỷ tử dân A Tu La mà y sáng tạo, lúc này, đã bị Nguyên Thủy toàn bộ diệt sạch sao? "Nguyên Thủy, ngô và ngươi không đội trời chung!" Minh Hà bỗng nhiên gào thét một tiếng, lập tức cố gắng thoát khỏi sự trấn áp của Hồng Quân, lao về phía Nguyên Thủy!

Nhưng vào lúc này, trên mảnh đại lục Huyết Hải kia, bỗng nhiên, kiếm khí ngút trời hiện ra.

Bốn thanh tiên kiếm tức thì từ trong Hỗn Độn xé nát từng tầng đa vũ trụ, hiện ra trong thiên địa Hồng Hoang!

Tru Tiên Kiếm Trận, tức thì ngưng kết thành! "Thông Thiên!!!" Nguyên Thủy cảm nhận được kiếm khí khủng bố, sắc mặt lập tức lạnh đi!

Bên kia, hàng tỷ vạn sinh linh A Tu La tộc cũng không chết.

Khoảnh khắc bàn tay ngút trời của Nguyên Thủy hạ xuống, Tru Tiên Kiếm Trận hiện ra, đã ngăn cản đòn tấn công đó. "Nguyên Thủy lão cẩu, hôm nay ngô lấy mạng ngươi!" Thông Thiên hiên ngang hiện ra giữa trời đất, xung quanh, bốn thanh Tru Tiên Kiếm bùng phát kiếm quang ngút trời, vô cùng khủng bố. "Nguyên Thủy, ngươi không xứng làm Thánh nhân nữa, hôm nay liền nhường Thánh vị ra đi." Sau lưng Nguyên Thủy, giọng nói nhàn nhạt của Nữ Oa truyền đến, Nữ Oa cũng hiện ra giữa trời đất.

Đồng thời, bên trái Nguyên Thủy, Côn Bằng hiên ngang xé nát từng tầng không gian đa vũ trụ, chậm rãi xuất hiện.

Long Vương, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất thì xuất hiện ở bên phải Nguyên Thủy.

Ba vị Đại Đạo Thánh nhân, một vị Thiên Đạo Thánh nhân, hai vị bán bộ Hỗn Nguyên Thánh nhân, trực tiếp bao vây Nguyên Thủy tầng tầng lớp lớp!

Giữa trời đất, hàng tỷ vạn sinh linh thấy cảnh này, đều thần hồn chấn động.

Khi cảm nhận được thần uy ngút trời trên người Thông Thiên và Nữ Oa, càng thêm kinh hãi vạn phần.

Thông Thiên và Nữ Oa, đã một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên?

Nay sáu đại cường giả bao vây Nguyên Thủy, lẽ nào chuẩn bị một lần nữa trảm Thánh?

Hồng Quân thấy cảnh này, trong con ngươi lóe lên thần quang khủng bố.

Thông Thiên và Nữ Oa quả nhiên đã một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên.

Chỉ điều khiến ngài không ngờ là, lại nhanh như vậy đã một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh.

Tình huống hiện tại, đã nằm ngoài dự liệu của ngài.

Minh Hà thấy cảnh này, cũng sắc mặt sững sờ.

Vì sao, Thông Thiên lúc này lại xuất hiện ở đây?

Không phải họ đang ở nhà của Đại Đạo Chúa Tể, đang cảm ngộ mảnh vỡ Đại Đạo sao?

Thấy vẻ mặt mờ mịt của Minh Hà, Thông Thiên chậm rãi truyền âm nói: "Minh Hà đạo hữu, lẽ nào đạo hữu đã quên kế hoạch săn giết Thánh nhân của Yêu sư Côn Bằng trước đó sao?

Chương 124

Thực ra, ngô và Nữ Oa đã sớm bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, chỉ đang chờ đợi thời cơ, chuẩn bị chém tên chó Nguyên Thủy kia.

Sự xuất hiện của Minh Hà đạo hữu, vô tình đã cho chúng ta thấy cơ hội.

Minh Hà đạo hữu dẫn dắt A Tu La tộc xuất hiện trên đại lục Hồng Hoang, chứng đạo Hỗn Nguyên, Hồng Quân nhất định sẽ không đồng ý chuyện này, thậm chí sẽ không màng mặt mũi mà ra tay với đạo hữu, cho nên sau khi ngươi rời đi, chúng ta liền cáo biệt Đại Đạo Chúa Tể, đến nơi này, âm thầm bố trí đại trận, chuẩn bị chém tên chó Nguyên Thủy kia!

Minh Hà đạo hữu, vừa rồi đã để ngươi kinh hãi, ngươi bây giờ có thể nhân lúc chúng ta vây giết Nguyên Thủy, tranh thủ đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên!" Thông Thiên dứt lời, Minh Hà trong lòng kinh hãi.

Thì ra, Thông Thiên đã sớm lên kế hoạch, chuẩn bị chém một vị Thánh nhân.

Sự xuất hiện của y, vừa hay đã cho Thông Thiên và các Thánh nhân một cơ hội ra tay.

Bố cục này, quả thực đã tính kế Minh Hà, Hồng Quân, bốn Thánh Thiên Đạo đến chết.

E rằng, đây không phải ý của Thông Thiên, mà là bố cục trong âm thầm của Đại Đạo Chúa Tể.

Minh Hà lập tức yên tâm, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, chuẩn bị bắt đầu đột phá cảnh giới.

Bên kia, sắc mặt Nguyên Thủy đã trở nên cực kỳ khó coi.

Thông Thiên vừa mới xuất hiện, đã muốn lấy y ra khai đao?

Thiên Đạo bất diệt, Thánh nhân bất tử, Nguyên Thủy dễ bị tru sát như vậy sao?

Lập tức Nguyên Thủy sắc mặt trầm xuống, nhìn về phía Thông Thiên, chậm rãi nói: "Thông Thiên sư đệ, ngươi muốn giết vi huynh sao?

Ngươi đừng quên, Thiên Đạo bất diệt, Thánh nhân bất tử!

Các ngươi hội tụ sức mạnh của bốn Thánh thì sao chứ?" Nguyên Thủy vừa dứt lời, bên cạnh, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng lần lượt đến bên cạnh Nguyên Thủy.

Phong Thần đại kiếp xem ra đã bắt đầu từ lúc này.

Thông Thiên xuất thế một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên, liên hợp với Nữ Oa, Côn Bằng, Long Vương muốn diệt sát Nguyên Thủy!

Thậm chí lúc này họ đã phản ứng lại, thì ra việc Minh Hà muốn chứng đạo Hỗn Nguyên, chính là mồi nhử của Thông Thiên!

Thông Thiên lấy Minh Hà làm mồi nhử, dụ họ xuất hiện, sau đó phục kích Thánh nhân!

Phải nói rằng, Thông Thiên gan to thật!

Bên kia, sắc mặt Hồng Quân cũng bỗng nhiên âm trầm xuống, lập tức không còn để ý đến Minh Hà, nhìn về phía Thông Thiên, nhàn nhạt nói: "Thông Thiên, ngươi muốn mở ra cuộc chiến của Thánh nhân sao, nơi này hội tụ chín vị Thánh nhân, nếu đại chiến, Hồng Hoang sẽ một lần nữa diễn hóa địa thủy hỏa phong!" Hồng Quân dứt lời, trong lòng có chút kiêng kỵ Thông Thiên và các Thánh nhân.

Thông Thiên, Nữ Oa, Côn Bằng đều dựa vào thực lực bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên Đại Đạo Thánh nhân.

Có sức uy hiếp đối với ngài.

Sức mạnh Thiên Đạo, đối với Thông Thiên và những người khác vô hiệu.

Nếu một khi bắt đầu đại chiến, Hồng Hoang bị đánh nát, tuy ngài có thể thoát khỏi Thiên Đạo, nhưng sau khi thoát khỏi Thiên Đạo cũng không còn cảnh giới Thánh nhân, đối mặt với Thông Thiên và các Thánh nhân, vẫn không thể chống cự.

Thiên Đạo Hồng Hoang còn, ngài mới có năng lực chống lại Thông Thiên và các Thánh nhân.

Nếu Thiên Đạo Hồng Hoang không còn, vậy thì thật sự nguy hiểm.

Thông Thiên nghe vậy, liền cười lạnh một tiếng, nói: "Hồng Quân lão cẩu, nói nhiều vô ích, chiến đi!" Theo giọng nói của Thông Thiên vang lên, Tru Tiên Kiếm Trận bỗng nhiên hiện ra giữa trời đất, trực tiếp bao trùm Hồng Quân và bốn Thánh Thiên Đạo của y!

Kiếm khí ngút trời tung hoành trong Tru Tiên Kiếm Trận, lan tỏa vạn dặm càn khôn, khiến hư không không ngừng chấn động!

Sau khi tự phế Thánh vị rồi một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên, thực lực của Thông Thiên đã đạt đến một trình độ khủng bố.

Điều quan trọng nhất là, y chứng đạo hai Đại Đạo, Kiếm chi Đại Đạo và Trận pháp Đại Đạo!

Tru Tiên Kiếm Trận do hai Đại Đạo bố trí khủng bố đến mức nào, quả thực muốn xé nát đại lục Hồng Hoang thành phấn bụi!

Khoảnh khắc Thông Thiên tế ra Tru Tiên Kiếm Trận, sau lưng Côn Bằng, Cửu Thiên Côn Bằng Đồ xuất hiện!

Đồng thời, trong tay y hiện ra tiên thiên chí bảo, Hỗn Độn Chung!

Là Đại Đạo Thánh nhân, sử dụng Hỗn Độn Chung tự nhiên mạnh hơn Thái Nhất sử dụng rất nhiều, cho nên trận chiến này do y chưởng khống Hỗn Độn Chung.

Long Vương cũng tế ra Long Vương Châu, treo lơ lửng trên bầu trời.

Đồng thời, Nữ Oa lấy ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, lơ lửng trên đỉnh đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy.

Trận đại chiến này đã được lên kế hoạch tốt, do Thông Thiên chưởng khống Tru Tiên Kiếm Trận phụ trách cầm chân các Thánh nhân còn lại, những người còn lại vây công Nguyên Thủy, cố gắng chém giết hoàn toàn Nguyên Thủy! "Hừ, lẽ nào ngô thật sự sợ các ngươi sao?" Nguyên Thủy ánh mắt lạnh đi, dị bảo hung sát Thiên Đạo Trấn Thiên Quan được quả quyết tế ra.

Lão Tử cũng lấy ra vạn pháp bất xâm tiên thiên công đức chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Hồng Quân càng trực tiếp sử dụng Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Hai Thánh Tây phương Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tuy không có bảo vật, nhưng cũng lần lượt vận chuyển Phật quang, chuẩn bị nghênh đón một trận đại chiến. "Tru Tiên Kiếm Trận, hiện!" Trong nháy mắt, Thông Thiên không do dự, Tru Tiên Kiếm Trận mênh mông trực tiếp hiện ra giữa trời đất, bao trùm Hồng Quân, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Lão Tử!

Chỉ có Nguyên Thủy bị cách ly bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận! "Chư vị, cùng ta phá trận!" Hồng Quân sắc mặt lạnh đi, tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, sức mạnh mênh mông không ngừng xoay chuyển giữa trời đất, chuẩn bị dùng sức mạnh cưỡng ép phá trận.

Đối phó với Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên, hoàn toàn có

thể lợi dụng sức mạnh Thiên Đạo để cưỡng ép phá vỡ, không cần phải bó tay bó chân như khi đối phó với Vạn Tiên Trận của Thái Nhất và Đế Tuấn.

Thái Nhất và Đế Tuấn thấy cảnh này, trong con ngươi có thái dương thần hỏa hừng hực bốc cháy, lập tức đồng thời hét lớn một tiếng! "Chúng ta lấy danh nghĩa Thiên Đình chi chủ, triệu tập hàng tỷ Yêu tộc tử dân của Thiên Đình, cùng ta đến Huyết Hải vô tận, bố trí Vạn Tiên Trận!

Kẻ nào hô vang chân danh của chúng ta, tức khắc có thể giáng lâm Huyết Hải vô tận!" Giọng nói của hai vị Yêu Hoàng vang vọng khắp thiên địa Hồng Hoang.

Ầm ầm một tiếng, trời đất chấn động.

Yêu khí ngút trời che trời lấp đất, tức thì cuốn về phía Huyết Hải vô tận!

Hàng tỷ vạn sinh linh Yêu tộc lần lượt xuất hiện trên Huyết Hải vô tận! "Vạn Tiên Trận, hiện!" Thấy cảnh này, Đế Tuấn chậm rãi nói.

Trong nháy mắt, bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận, Vạn Tiên Trận hiện ra!

Vạn Tiên Trận do sức mạnh của hàng tỷ vạn Yêu tộc hội tụ mà thành đáng sợ đến mức nào, cộng thêm Tru Tiên Kiếm Trận do Thông Thiên đã trở thành Đại Đạo Thánh nhân bố trí.

Hai tòa tiên thiên đại trận đồng thời bố trí, tức thì khiến hàng tỷ vạn sinh linh Hồng Hoang cảm thấy thần hồn run rẩy, tóc gáy dựng đứng!

Bên trong Tru Tiên Kiếm Trận và Vạn Tiên Trận, Hồng Quân và bốn Thánh Thiên Đạo của y, lập tức thần hồn chấn động.

Họ có thể cảm nhận được sự khủng bố khi hai phương tiên thiên

đại trận kết hợp lại.

E rằng họ cũng không chống đỡ được bao lâu.

Tuy họ đều là Thiên Đạo Thánh nhân, đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng đối mặt với hai tòa tiên thiên đại trận vô thượng, cũng cảm thấy áp lực vô cùng.

Hồng Quân sắc mặt vào khoảnh khắc này ngưng trọng vô cùng.

Dù ngài tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, cộng thêm sử dụng sức mạnh Thiên Đạo, cũng không thể trong thời gian ngắn phá trừ hai tòa tiên thiên đại trận.

Bên kia, Thông Thiên và những người khác bắt đầu điên cuồng vây công Nguyên Thủy!

Trong chốc lát, mấy đạo pháp lực Hỗn Nguyên kinh khủng ba động cuốn về phía Nguyên Thủy, cả người Nguyên Thủy bị đánh cho thê thảm.

Dị bảo hung sát Thiên Đạo Trấn Thiên Quan trong tay lúc này cũng đã xuất hiện vết nứt.

Nguyên Thủy lúc này, đã bị các Thánh liên thủ đánh nổ mấy lần, trên người chịu đạo thương khủng bố.

Lúc này, Nguyên Thủy sắc mặt âm trầm, nhìn về phía Thông Thiên và các Thánh nhân, ánh mắt lạnh lẽo. "Thông Thiên, các ngươi làm quá rồi, lẽ nào các ngươi thật sự muốn giết ngô Nguyên Thủy sao?" Nguyên Thủy vừa dứt lời, Thông Thiên liền cười.

Nhìn vào ánh mắt của Nguyên Thủy, mang theo ý tứ trào phúng.

Lập tức, y chậm rãi nói: "Nguyên Thủy, ngươi lẽ nào đã quên cách ngươi đối xử với đệ tử Tiệt Giáo của ta sao?

Vì bảo toàn đệ tử môn hạ không lên Phong Thần Bảng, liền liên

tục ra tay với đệ tử Tiệt Giáo của ta, còn mắng chửi họ là súc sinh thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giác, liên hợp với hai Thánh Tây phương cùng nhau đối phó đệ tử Tiệt Giáo của ta!

Phải biết rằng, Tam Thanh chúng ta vốn là một thể đồng Thánh, chúng ta mới là huynh đệ, ngươi lại liên hợp với người ngoài sỉ nhục đệ tử Tiệt Giáo của ta, ngươi cũng xứng làm huynh đệ của ta sao?" Thông Thiên vừa dứt lời, giọng nói của Nữ Oa cũng vô cùng lạnh lẽo, nói: "Nguyên Thủy, bản tôn và ngươi vốn không có nhân quả, Phong Thần lượng kiếp bản tọa vốn đã đứng ngoài cuộc, nhưng ngươi lại âm mưu với Linh Châu Tử dưới trướng bản tọa, để Linh Châu Tử chuyển thế trọng sinh, bị Thái Ất Chân Nhân của Xiển Giáo thu làm đệ tử, qua đó cưỡng ép ta phải đứng về phía phe Xiển Giáo, tham gia Phong Thần lượng kiếp!

Ngươi tính kế bản tọa, nhân quả cũng nên trả rồi!" Nữ Oa nhìn Nguyên Thủy, trong con ngươi có hàn quang lóe lên.

Bên cạnh, giọng nói của Long Vương cũng lạnh lẽo vô cùng: "Nguyên Thủy, đại chiến tranh đoạt tử khí ở Đông Hải ngày trước, ngươi không màng uy nghiêm của Thánh nhân, mắng chửi Long tộc ta là súc sinh ti tiện, thậm chí muốn diệt sát ta, nhân quả hôm nay cũng nên tiêu trừ rồi!" "Còn có hàng tỷ vạn tử dân Yêu tộc của ta, vô tận năm tháng bị đệ tử Xiển Giáo của ngươi tùy ý sát hại, nhân quả nên giải quyết rồi!" Thái Nhất và Đế Tuấn cũng ánh mắt lạnh lùng, nói.

Nguyên Thủy thấy cảnh này, trong con ngươi sát ý lóe lên.

Lẽ nào hôm nay y sẽ chết trong tay những súc sinh này?

Không thể nào!

Y là Thiên Đạo Thánh nhân, Thiên Đạo bất tử, Thánh nhân bất diệt, Nguyên Thủy sao có thể chết? "Nguyên Thủy, chết đi!" Thông Thiên nhàn nhạt nói, vào khoảnh khắc này, y đã trút hết oán hận vô tận

trong lòng ra!

Tương tự, Đế Tuấn, Thái Nhất, Long Vương, Côn Bằng, Nữ Oa trong ánh mắt cũng lưu chuyển sát ý, lần lượt sát phạt về phía Nguyên Thủy!

Đối mặt với sự vây công của chúng cường, dị bảo hung sát Thiên Đạo Trấn Thiên Quan do Nguyên Thủy tế ra trực tiếp bị đánh nổ!

Thánh khu của Nguyên Thủy cũng một lần nữa bị đánh nổ.

Một lát sau, lại ngưng tụ lại.

Lúc này y đã chịu vô tận đạo thương, không thể tái chiến, thậm chí cơ hội né tránh vô số đòn công phạt cũng không có.

Chương 125

"Thánh nhân bất tử?

Nguyên Thủy, hôm nay ngô sẽ trừu cân bạt tủy ngươi!" Thông Thiên sắc mặt lạnh đi, lập tức bỗng nhiên đưa ra bàn tay ngút trời, trực tiếp hướng về thần tàng lục phủ của Nguyên Thủy đang bị trọng thương mà thọc vào!

Bỗng nhiên, bàn tay ngút trời trực tiếp rút sống gân mạch cốt tủy của Nguyên Thủy ra! "A!

Thông Thiên, ngô Nguyên Thủy và ngươi không chết không thôi!" Nguyên Thủy bỗng nhiên gào thét một tiếng, trong con ngươi có huyết quang vô tận đang lan tràn!

Cơn đau đớn, khiến chân linh của Thánh nhân cũng phải run rẩy!

Thông Thiên, tâm địa thật độc ác!

Hàng tỷ vạn sinh linh trong Hồng Hoang lúc này trong lòng cũng run rẩy không thôi.

Thánh nhân Nguyên Thủy, bị Thông Thiên rút sống gân mạch cốt tủy ra sao?

Cảnh tượng Thông Thiên đem gân mạch cốt tủy của Nguyên Thủy ngạnh sinh sinh rút ra rơi vào trong lòng ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, khiến vô số sinh linh vì đó mà hãi nhiên.

Thậm chí không ít sinh linh đều bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, thần hồn run rẩy.

Nguyên Thủy cũng không giống như Hạo Thiên, vị Thánh nhân vừa mới bước vào Hỗn Nguyên cảnh giới kia.

Sớm tại trước Vu Yêu lượng kiếp, Nguyên Thủy liền đã chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tại cảnh giới Thánh nhân ngự trị đã vô tận tuế nguyệt.

Vô số hội nguyên đến nay, Nguyên Thủy vẫn luôn lăng giá ở trên chúng sinh.

Hiện tại, Thánh nhân gân mạch cốt tủy lại bị Thông Thiên ngạnh sinh sinh rút ra!

Một màn này, bực nào kinh người!

Mạn thiên Hồng Hoang đại năng, lúc này tâm thần cũng run rẩy vô cùng, nhao nhao thầm than Thông Thiên một lần nữa chứng đạo Hỗn Nguyên thật sự quá kinh khủng.

Trong Tiệt Giáo, Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh, Vô Đương Thánh Mẫu nhìn thấy cảnh này, trong lòng đều kích động không thôi!

Không ít đệ tử Tiệt Giáo hận không thể ngửa mặt lên trời thét dài, phát tiết nộ hỏa tích tụ vô tận tuế nguyệt qua!

Từ khi Tam Thanh phân gia, tin tức Phong Thần lượng kiếp truyền ra, Nguyên Thủy và đệ tử tọa hạ của hắn không ngừng chèn ép người trong Tiệt Giáo!

Càng là thường xuyên đánh lấy cờ hiệu thế thiên hành đạo, nhục mạ bọn hắn là thấp sinh noãn hóa, súc sinh khoác lông mang sừng, tùy ý diệt sát đệ tử Tiệt Giáo!

Hiện tại, Nguyên Thủy bị Sư tôn Thông Thiên Thánh Nhân của bọn hắn sinh sinh rút gân lột tủy!

Lập tức khiến trong lòng bọn hắn cảm thấy kích động vô cùng, cừu hận vạn cổ rốt cục báo rồi! "Giết, đem Nguyên Thủy lão cẩu giết đi, thay vô số đồng bào Tiệt Giáo đã chết của chúng ta báo thù rửa hận!" "Không sai, giết Nguyên Thủy lão cẩu, hắn không xứng làm

Thánh nhân!" "Nguyên Thủy đạo mạo ngạn nhiên, kinh thường không màng da mặt ra tay với môn đồ Tiệt Giáo chúng ta, đáng chém!" "Nguyên Thủy súc sinh cũng có ngày hôm nay, tội hữu ứng đắc!" "Sau khi đem Nguyên Thủy giết đi, ta liền tiến về Bát Cảnh Cung, đem cái kia Xiển Giáo diệt luôn!" "....." Vô số đệ tử Tiệt Giáo nhao nhao gào thét, từng cái nhìn xem Nguyên Thủy trên Huyết Hải, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Trên Huyết Hải, lời nói của vô số đệ tử Tiệt Giáo đều lưu chuyển tại đầu Nguyên Thủy, khiến Nguyên Thủy tức giận đến trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi kim xán. "Một đám thấp sinh noãn hóa, súc sinh phi mao đái giác, đợi ngô rời khỏi nơi đây, định muốn đem các ngươi giết sạch sẽ!" Trong đồng khống Nguyên Thủy toát ra thần quang kinh khủng, thần sắc âm lãnh vô cùng.

Hắn phát hiện, không chỉ có đệ tử Tiệt Giáo đang mắng.

Ức vạn Yêu tộc trong Thiên Đình cũng đang không ngừng nhục mạ.

Còn có Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc!

Nhiều súc sinh như vậy, Nguyên Thủy hiện tại còn chưa chết đâu, hiện tại liền dám càn rỡ như thế, nhục mạ Thánh nhân! "Nhữ đẳng súc sinh, nhục mạ Thánh nhân, hôm nay ngô liền đem các ngươi toàn bộ diệt sát!" Thanh âm Nguyên Thủy lạnh lẽo, vang vọng giữa thiên địa!

Bây giờ đánh không lại bọn người Thông Thiên và Nữ Oa, chẳng lẽ còn đối phó không được đám sâu kiến này hay sao?

Bất nhập Thánh nhân, đều là sâu kiến.

Chẳng lẽ đám súc sinh này có thể giống như Thái Nhất và Đế Tuấn, chưa nhập Hỗn Nguyên lại trảm được Thánh nhân?

Thánh nhân một ý niệm có thể điên đảo càn khôn, một ý niệm cũng có thể thay đổi vận mệnh chúng sinh.

Ngay lúc thoại âm của Nguyên Thủy vang vọng thiên địa, thần niệm Thánh nhân hạo hãn vô tận của hắn lập tức bao trùm toàn bộ Hồng Hoang!

Lập tức, ức vạn vạn sinh linh trong Hồng Hoang đều cảm thụ được một cỗ đại khủng bố vô thượng từ sâu trong tâm linh hiện lên.

Đặc biệt là Yêu tộc và đệ tử Tiệt Giáo, nhao nhao cảm giác sống lưng lạnh lẽo, nguy cơ phủ xuống.

Nguyên Thủy lúc này tuy rằng thân chịu đạo thương, bị đánh nổ mấy lần, nhưng vẫn đang ở trong cảnh giới Hỗn Nguyên.

Thánh nhân nhất niệm diệt sát bọn hắn, quả thực dễ như trở bàn tay.

Lập tức, vô số sinh linh quỳ rạp bất an, hoảng sợ. "Nhữ đẳng súc sinh, tức sử ngô gánh vác nhân quả thao thiên, cũng muốn đem các ngươi diệt sát!" Thoại âm nhàn nhạt của Nguyên Thủy vang vọng toàn bộ Hồng Hoang, lập tức chuẩn bị xuất thủ!

Thông Thiên thấy cảnh này, sắc mặt lạnh lẽo.

Không ngờ Nguyên Thủy da mặt dày như vậy, đánh không lại bọn hắn, liền chuẩn bị ra tay với những đệ tử kia. "Nguyên Thủy, da mặt của ngươi chẳng lẽ cho chó ăn rồi sao, lại ra tay với sinh linh dưới cảnh giới Thánh nhân?" Thanh âm Thông Thiên nhàn nhạt truyền ra, lập tức đại thủ bỗng nhiên vung lên.

Ngay sau đó, trên bầu trời Kim Ngao Đảo, một đạo khí tức kinh khủng lập tức hiện lên.

Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương từ trên không trung Kim Ngao Đảo xuất hiện, bộc phát ra ức vạn vạn trượng thần quang, trực tiếp

hướng về phía Vô Tận Huyết Hải càn quét tới.

Trong sát na, Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương xé nát tầng tầng không gian đa nguyên vũ trụ, trực tiếp hiện ra trong tay Thông Thiên. "Long Vương đạo hữu, lay động Lục Hồn Phiên!" Ngay sau đó, Thông Thiên chậm rãi mở miệng nói.

Trước đó, hắn đem mấy kiện bảo vật phân phát cho đám người, bảo đảm trận chiến này có thể đem Nguyên Thủy chém giết.

Theo thoại âm Thông Thiên rơi xuống, Nữ Oa dẫn đầu động thủ, Sơn Hà Xã Tắc Đồ chậm rãi hiện lên, một phương đại thiên thế giới trong tranh xuất hiện giữa thiên địa Hồng Hoang, trực tiếp hướng về phía Nguyên Thủy cuốn tới!

Tựa hồ muốn đem Nguyên Thủy bao khỏa ở trong đó!

Cảm thụ uy năng của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, sắc mặt Nguyên Thủy khựng lại, lập tức Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn trên thân không ngừng chấn động, muốn né tránh càn khôn hạo hãn bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ là Cực phẩm Tiên thiên Chí bảo, bên trong có một phương đại thiên thế giới, một khi bị đồ vật này thu vào, Thánh nhân cũng sẽ bị khốn trụ ba mươi ngày mới có thể đi ra!

Nếu thật sự bị Sơn Hà Xã Tắc Đồ thu vào, vậy Nguyên Thủy hôm nay thật sự có nguy hiểm vẫn lạc.

Bởi vì vạn cổ đến nay, chưa có Thiên Đạo Thánh Nhân nào bị thu vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Ai cũng không biết, bên trong đại thiên thế giới kia có cách tuyệt Thiên Đạo hay không.

Một khi có thể cách tuyệt Thiên Đạo, vậy hắn liền không còn là bất tử chi thân nữa.

Tại lúc trong lòng Nguyên Thủy vạn ngàn suy tư dũng động, hắn trong nháy mắt điên cuồng lùi lại phía sau.

Nhưng ngay lúc này, Thông Thiên tay cầm Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương, hai kiện vô thượng công phạt chí bảo trong nháy mắt bộc phát ra thần quang kinh khủng, trực tiếp hướng về phía Nguyên Thủy oanh sát tới! "Nguyên!" "Thủy!" Một bên khác, Long Vương đem tên Nguyên Thủy khắc ấn lên Lục Hồn Phiên!

Ngay sau đó, Long Vương nhẹ nhàng lay động Lục Hồn Phiên!

Trong sát na, Nguyên Thủy liền cảm giác một cỗ hung sát chi khí vô thượng đang không ngừng tàm thực thần hồn, chân linh của hắn, khiến tâm thần hắn run rẩy.

Hắn biết, Long Vương lay động Lục Hồn Phiên, cũng thành công đem chân danh của hắn khắc ấn lên đó!

Một bên khác, sát phạt thao thiên của Thông Thiên tùy theo giáng lâm.

Trong nháy mắt, Nguyên Thủy trực tiếp tế ra một giọt tinh huyết Thánh nhân, vận chuyển thần lực hạo hãn, thoát khỏi Lục Hồn Phiên cấm cố!

Ngay sau đó, hư không bị kim sắc đại thủ xé rách ra, tiêu tán giữa thiên địa, viễn độn ức vạn vạn thiên lý, né tránh một đạo chí cường sát phạt của Thông Thiên! "Nguyên Thủy, chết đi!" Tại một nháy mắt, Hỗn Độn Chung trong tay Côn Bằng lập tức lấp lóe thần quang kinh khủng, Hủy Diệt Pháp Tắc trên đó kích đãng càn khôn, trực tiếp hướng về phía Nguyên Thủy nện xuống!

Nguyên Thủy vừa né tránh Lục Hồn Phiên và sát phạt của Thông Thiên, lúc này căn bản không cách nào chống cự Hỗn Độn Chung, trong nháy mắt bị Hỗn Độn Chung đập trúng!

Oanh long một tiếng.

Mênh mông hỗn độn tại thời khắc này phảng phất bị tạc khai.

Ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang cảm thụ một đạo tiếng vang thao thiên, đều thần hồn run lên, sắc mặt thảm bạch.

Một tiếng vang thật lớn phảng phất vang vọng từ trong lòng bọn hắn, khiến thần hồn bọn hắn tại thời khắc này không ngừng run rẩy.

Lần này, Nguyên Thủy bị tru sát rồi sao?

Lập tức, Hồng Hoang ức vạn vạn sinh linh đều đem ánh mắt ném về phía Vô Tận Huyết Hải.

Sau một khắc, thân hình Nguyên Thủy bị đánh nát lần nữa chậm rãi ngưng kết thành.

Nhưng lúc này, cảnh giới của hắn đã rơi xuống Thiên Đạo Thánh Nhân Tam Trọng Thiên. "Thiên Đạo Thánh Nhân, quả nhiên khó mà giết chết." Thông Thiên nhìn thân hình Nguyên Thủy lần nữa ngưng kết ra, lập tức nhíu mày.

Vừa rồi, Tứ Thánh liên thủ, tất cả thủ đoạn ra hết, mới đem Nguyên Thủy đánh rơi một tầng cảnh giới.

Muốn đem Nguyên Thủy triệt để đánh rơi Thánh vị, lại đem hắn xóa bỏ, quá khó khăn.

Chẳng lẽ hôm nay muốn đem Nguyên Thủy thả đi hay sao?

Nếu một khi đem lão cẩu này thả đi, vậy thì về sau sẽ không còn cơ hội tốt như vậy để săn giết Nguyên Thủy.

Hôm nay, nhất định phải đem Nguyên Thủy chém!

Nữ Oa, Côn Bằng, Long Vương bên cạnh cũng sắc mặt ngưng trọng.

Chương 126

Thánh nhân bất tử bất diệt, vĩnh hằng duy nhất, quá khó giết.

Nếu lại giết không được Nguyên Thủy, một khi Hồng Quân bên kia phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận và Vạn Tiên Trận, vậy thì hôm nay hành động săn giết Nguyên Thủy thất bại rồi.

Về sau không tìm được cơ hội tốt như vậy nữa.

Một bên khác, Hồng Quân và ba Thánh còn lại bị khốn tại trong Tru Tiên Kiếm Trận cùng Vạn Tiên Trận sắc mặt đều khó coi vô cùng.

Hai phương Tiên Thiên đại trận tổ hợp lại uy lực thực sự quá cường đại.

Căn bản không cách nào trong thời gian ngắn phá ra.

Bất quá may mắn Nguyên Thủy tao ngộ sát phạt kinh khủng như thế, cũng chỉ bị đánh rơi một tầng cảnh giới mà thôi.

Chỉ cần Nguyên Thủy kiên trì thêm một đoạn thời gian, liền có thể phá đi hai phương đại trận vô thượng này.

Đến lúc đó, liền có thể an nhiên lui đi. "Ha ha ha, Thông Thiên, ngô là Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo bất diệt, Thánh nhân bất tử, ngươi đem ngô đánh rớt một tầng cảnh giới thì như thế nào?" "Chỉ cần ngô bất tử, đệ tử các ngươi đừng hòng xuất hiện trong Hồng Hoang, ngô Nguyên Thủy gặp những súc sinh kia, gặp một cái giết một cái!" "Từ nay về sau, những kẻ thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giác trong Hồng Hoang, ngô Nguyên Thủy muốn toàn bộ giết sạch!" Nguyên Thủy bỗng nhiên gào thét một tiếng!

Ngự trị tại cảnh giới Thánh nhân vô tận tuế nguyệt, từ trước tới

giờ chưa từng chịu nhục nhã lớn như thế!

Hắn là tồn tại bực nào?

Một trong Tam Thanh, Bàn Cổ chính tông, từ khi đột phá cảnh giới Thánh nhân về sau, liền một mực lăng giá trên ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang!

Hiện tại, cư nhiên bị Thông Thiên và Nữ Oa liên thủ với mấy con súc sinh đánh rơi một tầng cảnh giới!

Điều này sao có thể khiến hắn không phẫn nộ?

Đều là những súc sinh căn nguyên ti liệt này hại hắn chịu nhục nhã lớn như thế!

Nếu những súc sinh này nguyện ý thuận ứng Thiên Đạo hành sự, từng cái an phận thủ thường lên Phong Thần Bảng kia, đường đường Nguyên Thủy hắn hôm nay lại làm sao sẽ chịu nhục nhã bực này?

Theo thoại âm Nguyên Thủy vang vọng toàn bộ Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh đều tâm thần run lên!

Trong Hồng Hoang, chủng tộc lớn nhất là Yêu tộc.

Tuy nhiên hiện tại Nhân tộc đại hưng, Nhân tộc sinh linh vô số, nhưng Yêu tộc y nguyên không ít.

Hiện tại Nguyên Thủy muốn giết sạch ức vạn vạn Yêu tộc Hồng Hoang!

Nguyên Thủy dám thừa thụ nhân quả thao thiên sao?

Có không ít Kim Tiên cảnh giới, thậm chí có kẻ chỉ là Nhân Tiên cảnh giới, làm sao có thể chống lại Nguyên Thủy sát lục?

Lập tức, trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh gào thét, nộ hỏa thao thiên! "Ngô đẳng khẩn cầu Thông Thiên Thánh Nhân, tru sát Nguyên Thủy, miễn cho Nguyên Thủy nhập ma, đồ lục Hồng Hoang

ức vạn vạn sinh linh!" "Không sai, khẩn thỉnh Thông Thiên Thánh Nhân, Nữ Oa Nương Nương, Côn Bằng Yêu Sư, Long Vương tiền bối tru sát Nguyên Thủy, che chở vạn linh chúng ta bình an!" "Nguyên Thủy nhập ma, xin Thánh nhân đem hắn tru sát!" "Thánh nhân nhập ma, ức vạn vạn sinh linh nguy rồi, cầu Thông Thiên Thánh Nhân tru sát Nguyên Thủy!" "....." Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh nhao nhao hướng về phía Vô Tận Huyết Hải quỳ bái, không ngừng gào thét.

Nếu Nguyên Thủy hôm nay không bị giết chết, vậy ức vạn vạn sinh linh bọn hắn phải triệt để gặp tai ương rồi!

Thánh nhân một giận muốn mạt sát vạn linh, ai có thể chống lại!

Lập tức, sinh linh trong thiên địa nhao nhao đem hi vọng ký thác vào trên thân bọn người Thông Thiên.

Phía trên Vô Tận Huyết Hải, Nguyên Thủy nghe vô số sinh linh nói, lập tức tức giận đến sắc mặt lạnh lẽo.

Một đám súc sinh!

Dám cuồng phệ, thật sự coi là hắn không dám đại khai sát giới hay sao?

Thông Thiên bên kia, cảm thụ vạn linh cầu nguyện, lập tức lộ ra tiếu ý.

Lập tức Thông Thiên nhìn về phía Nguyên Thủy, nhàn nhạt mở miệng nói: "Nguyên Thủy, ngươi tại trong lòng vạn linh Hồng Hoang đã thất đức!

Thánh nhân vô đức, có tư cách lại luân làm Thánh nhân sao?

Hôm nay, Nguyên Thủy ngươi tất nhiên sẽ bị ngô đẳng diệt sát!" Thoại âm Thông Thiên nhàn nhạt vang vọng giữa thiên địa, Nguyên Thủy nghe vậy cười lạnh một tiếng. "Các ngươi cứ việc đánh một

trận, nhìn xem ngô Nguyên Thủy hôm nay có thể chết trong tay các ngươi hay không!" Thoại âm rơi xuống, Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn trên thân Nguyên Thủy lần nữa càn quét thiên địa, hướng về phía bọn người Thông Thiên cuốn tới! "Tru Tiên Kiếm Trận!" Thông Thiên đột nhiên ánh mắt lạnh lẽo, lập tức quát chói tai một tiếng.

Lập tức, Tru Tiên Kiếm Trận sắp bị bọn người Hồng Quân phá vỡ tiêu tán giữa thiên địa.

Một bên khác, Hồng Quân lập tức cảm giác tâm thần buông lỏng.

Bất quá trong lòng lại vô cùng biệt khuất!

Mã thượng liền muốn đem Tru Tiên Kiếm Trận phá vỡ, Thông Thiên lại thu hồi Tru Tiên Kiếm Trận!

Thông Thiên là đang cùng hắn trì hoãn thời gian sao?

Không, sắc mặt Hồng Quân lần nữa khó coi.

Bởi vì lúc này, tuy nhiên Tru Tiên Kiếm Trận bị Thông Thiên thu đi, nhưng Thái Nhất và Đế Tuấn bố trí Vạn Tiên Trận lại còn đó.

Như kim, Vạn Tiên Trận hội tụ chi lực của ức vạn vạn sinh linh Yêu tộc, lần nữa đem bọn hắn vây khốn trong trận.

Lần trước hắn đã nếm thử uy lực Vạn Tiên Trận rồi, bốn Thánh hợp lực, cũng cần hồi lâu thời gian mới có thể phá vỡ.

Nguyên Thủy, có thể kiên trì đến lúc đó sao?

Lập tức, vạn ngàn suy tư dũng động, Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp trên đỉnh đầu Hồng Quân lần nữa trán phóng thần quang sáng chói, trực tiếp hướng về phía Vạn Tiên Trận càn quét tới.

Sau lưng hắn, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng nhao nhao động thủ, Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn điên cuồng tứ ý trong phiến thiên địa này, khiến vạn lý càn khôn chấn động không thôi.

Một bên khác, bọn người Thông Thiên cùng Nguyên Thủy lần nữa chiến đấu cùng một chỗ.

Tại trong nháy mắt, phía trên Vô Tận Huyết Hải, một đạo khí tức trùng thiên bộc phát.

Đạo khí tức này nương theo Đại Đạo pháp tắc khôi hoằng, huề đái lấy Huyết Hải thao thiên hạo đãng, lập tức từ giữa thiên địa thăng đẳng! "Ngô Minh Hà, hôm nay chứng đạo Hỗn Nguyên chi vị!" Một đạo thanh âm vang vọng giữa thiên địa Hồng Hoang!

Ngay sau đó, sau lưng Minh Hà, Huyết Hải thao thiên che khuất bầu trời, càn quét toàn bộ thương khung Hồng Hoang, uy thế dẫn phát ra khiến phiến thiên địa này không ngừng chấn động!

Theo Minh Hà chứng đạo Hỗn Nguyên, công đức chi lực do sáng tạo A Tu La tộc lúc này cũng đều hội tụ trên người hắn!

Đồng thời, vô lượng khí vận mà A Tu La tộc sở hữu cũng hoàn nhiễu tại sau lưng Minh Hà Lão Tổ! "Thông Thiên đạo hữu, ngô trợ ngươi trảm Nguyên Thủy lão cẩu!" Vừa mới bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, Minh Hà lập tức đem ánh mắt ném về phía Nguyên Thủy!

Lập tức, Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm bị tế ra, hiện lên trên đỉnh đầu hắn!

Lập tức, Minh Hà gia nhập vào trong đại chiến!

Theo Minh Hà gia nhập đại chiến, chư Thánh liên thủ, lần nữa đem Nguyên Thủy đánh rơi một tầng cảnh giới!

Hồng Hoang ức vạn vạn sinh linh nhìn thấy cảnh này, tâm thần hãi nhiên vô cùng.

Minh Hà Lão Tổ chứng đạo Hỗn Nguyên.

Năm vị Thánh nhân đại chiến Nguyên Thủy.

Hiện tại Nguyên Thủy lại bị đánh rớt một tầng cảnh giới.

Hôm nay, thật sự sẽ không có Thánh nhân vẫn lạc chứ! "Minh Hà, ngô nếu hôm nay không chết, định đem toàn bộ A Tu La tộc diệt tộc!" Thân hình Nguyên Thủy lần nữa ngưng kết ra, trong đồng khống toát ra sát ý kinh khủng!

Nếu không phải Minh Hà gia nhập chiến trường, hắn hoàn toàn có thể ngăn cản bọn người Thông Thiên một lát!

Đến lúc đó, Đạo Tổ phá Vạn Tiên Trận, hắn liền hoàn toàn có thể đào ly nơi đây!

Minh Hà cùng Thông Thiên liên thủ đối phó hắn, khiến cho cảnh giới của hắn lần nữa bị đánh rơi một tầng!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Nguyên Thủy hắn há không phải thật sự muốn bị đánh rơi Thánh nhân chi vị?

Minh Hà nghe vậy, trong đồng khống huyết hải thao thiên không ngừng hung dũng.

Lập tức, thoại âm lãnh đạm từ trên thân Minh Hà truyền ra: "Nguyên Thủy, hôm nay, ngươi trốn không thoát." Thoại âm rơi xuống, bức mặc bảo mà Chu Thanh ban cho kia lập tức bị tế ra!

Trong nháy mắt, Đại Đạo thần tắc thao thiên, thiên địa chí lý di mạn toàn bộ thiên địa, vạn đạo trong mênh mông hỗn độn lúc này đang không ngừng run rẩy, phảng phất nhìn thấy chủ nhân, oanh minh không chỉ!

Lúc này Minh Hà đã chứng đạo Hỗn Nguyên, hoàn toàn có thể phát huy ra tất cả thần lực của bức họa quyển!

Tại một nháy mắt bức họa quyển hiện lên, sắc mặt Nguyên Thủy lập tức biến đổi, hô hấp tại thời khắc này dồn dập!

Hỗn Nguyên pháp tắc dũng động trên người hắn tại thời khắc này bị cấm cố!

Là họa quyển do vị Đại Đạo Chúa Tể ẩn cư hồng trần kia vẽ!

Đồng thời, tại trong nháy mắt bức họa quyển kia không ngừng trán phóng thần uy, Hồng Hoang Thiên Đạo và hắn mất đi liên hệ, phảng phất đang e ngại Đại Đạo pháp tắc trán phóng trong họa quyển!

Trong nháy mắt, Nguyên Thủy liền hiểu rõ, Hồng Hoang Thiên Đạo e ngại Đại Đạo pháp tắc bao phủ họa quyển, sợ hãi cùng Đại Đạo Chúa Tể liên lụy nhân quả, cho nên quả nhiên đem hắn vứt bỏ.

Như kim, Hồng Hoang Thiên Đạo đem hắn vứt bỏ, Hỗn Nguyên pháp lực trong cơ thể không cách nào vận chuyển, chẳng lẽ Nguyên Thủy hắn hôm nay thật sự muốn bị diệt sát tại đây?

Thông Thiên thấy cảnh này, mặt không biểu tình, lập tức nhàn nhạt mở miệng nói: "Nguyên Thủy, ngươi vô tận tuế nguyệt đến nay, nhân quả cùng bọn ta, nên trả rồi." Thoại âm rơi xuống, Tru Tiên Kiếm Trận trong nháy mắt đem Nguyên Thủy bao phủ, kiếm khí thao thiên trực tiếp hướng về phía Nguyên Thủy càn quét tới!

Đồng thời, Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương bị Thông Thiên huy động, Đại Đạo pháp tắc kinh khủng trong nháy mắt bộc phát, ngưng kết thành sát phạt mạnh nhất thế gian này, trong nháy mắt hướng về phía Nguyên Thủy oanh sát tới!

Chư Thánh còn lại cũng nhao nhao xuất thủ, Lục Hồn Phiên, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hỗn Độn Chung, Long Vương Tộc, Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm, đều trán phóng ra quang mang kinh khủng, trực tiếp đem Nguyên Thủy càn quét lần nữa!

Oanh long!

Chương 127

Một tiếng vang chấn động thiên địa trong nháy mắt bộc phát, Thánh thể Nguyên Thủy lần nữa bị đánh nát! "Hiện tại, Minh Hà, đem luồng Hồng Mông Tử Khí kia thu vào trong họa quyển!" Thông Thiên thấy Nguyên Thủy bị đánh nổ, vội vàng khẽ quát một tiếng!

Minh Hà nghe vậy, đại thủ bao khỏa thao thiên huyết hải trực tiếp đem luồng Hồng Mông Tử Khí thuộc về Nguyên Thủy giữa thiên địa bắt lấy, cấm cố tại trong họa quyển!

Ngay sau đó, thân hình Nguyên Thủy lần nữa hiện lên.

Lúc này hắn, trên thân không còn Hỗn Nguyên thần uy.

Mất đi Hồng Mông Tử Khí, giống như lúc trước Thông Thiên tự phế Thánh vị, Thánh nhân đạo quả sẽ trong nháy mắt tiêu tán.

Bởi vì loại Thiên Đạo Thánh Nhân này, lúc trước chứng đạo Hỗn Nguyên liền nương tựa vào Hồng Mông Tử Khí, ức vạn vạn tuế nguyệt đến nay tu hành, đều nương tựa vào Hồng Mông Tử Khí để tăng lên cảnh giới.

Cho nên Hồng Mông Tử Khí một khi mất đi, cảnh giới của hắn trong nháy mắt ngã xuống Thánh nhân chi cảnh.

Nguyên Thủy lúc này, cảm thụ mình ngã xuống Thánh nhân chi cảnh, trong đồng khống lập tức lộ ra vẻ sợ hãi.

Như kim, Hồng Mông Tử Khí đã mất, Thiên Đạo cũng không còn cùng hắn liên hệ, há không phải nếu lại bị diệt sát, sẽ không còn khả năng phục sinh?

Mạnh mẽ, Nguyên Thủy nhìn về phía Thông Thiên, lộ ra vẻ cầu khẩn.

Trong lòng hắn đồng thời cũng hoảng sợ bất an. "Thông Thiên, Nhị ca của ngươi a, ngô đẳng đều nhất thể đồng sinh, Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, Thông Thiên, ngươi không thể giết ta a!" Nguyên Thủy cầu khẩn không ngừng, hắn cũng không ngờ, thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, cư nhiên có một ngày cũng sẽ chật vật như thế.

Bất quá, đã tồn tại vô tận tuế nguyệt rồi, sống thời gian càng dài, càng e ngại tử vong.

Đương tử vong sắp đến, dù là tâm cảnh của hắn, lúc này cũng hoảng sợ bất an.

Thoại âm Nguyên Thủy rơi xuống, Thông Thiên nghe vậy, nhàn nhạt mở miệng nói: "Nguyên Thủy, ngươi có từng quên ngày xưa trên Kim Ngao Đảo, ngô cùng ngươi triệt để chém đứt quan hệ hay không?

Từ đó bắt đầu, ngô liền cùng ngươi không còn bất cứ quan hệ nào!

Ngày xưa ngươi gieo xuống đủ loại nhân quả, hôm nay cũng nên trả rồi." Thoại âm Thông Thiên rơi xuống, thần hồn Nguyên Thủy run lên.

Thông Thiên, thật sự muốn đem hắn diệt sát?

Ngay khi Nguyên Thủy vừa muốn tiếp tục cầu khẩn, Thông Thiên nhàn nhạt phất phất tay.

Lập tức, Tru Tiên Tứ Kiếm bộc phát ra quang mang thao thiên, trực tiếp trảm lên đạo thể Nguyên Thủy!

Oanh long một tiếng!

Cả người Nguyên Thủy lần nữa bạo toái, ngay sau đó Tru Tiên Tứ Kiếm trong nháy mắt càn quét thần hồn, chân linh của Nguyên Thủy!

Trực tiếp đem cả người Nguyên Thủy triệt để xóa bỏ, để Nguyên

Thủy tiêu tán tại giữa thiên địa mênh mông!

Tại một khắc này, Thiên Đạo oanh minh, lôi điện oanh minh, các loại huyết vũ tinh hồng tại giữa thiên địa rơi xuống!

Thánh nhân vẫn lạc, thương thiên khấp huyết!

Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh thấy cảnh này, cũng tâm thần run lên!

Ngự trị tại Hỗn Nguyên chi cảnh ức vạn vạn tuế nguyệt Nguyên Thủy, hôm nay bị triệt để tru sát!

Thánh nhân, vẫn lạc!!

Theo Nguyên Thủy triệt để vẫn lạc về sau, thiên địa oanh minh không chỉ, phảng phất đang vì một vị Thánh nhân vẫn lạc mà cảm thấy bi thương!

Hồng Hoang ức vạn vạn sinh linh nhìn thấy cảnh này, chân đều bắt đầu nhũn ra.

Ức vạn vạn sinh linh thần hồn run rẩy, đều không dám tin tưởng một màn trên Vô Tận Huyết Hải kia.

Nguyên Thủy ngự trị tại Hồng Hoang ức vạn vạn tuế nguyệt, chết rồi?

Vô số Tiên Thiên đại năng, lúc này cũng nhao nhao từ trong danh sơn đại xuyên, tiên sơn động thiên phá quan mà ra.

Khi nhìn thấy huyết vũ không ngừng rơi xuống trên thiên khung, đều nhao nhao tâm thần run lên.

Thánh nhân vẫn lạc, thương thiên khấp huyết!

Hôm nay, thật sự có Thánh nhân vẫn lạc!

Huyền Môn Tam Thanh một trong số đó, Xiển Giáo chi chủ

Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Khác với Hạo Thiên vẫn lạc, Hạo Thiên vẫn lạc, Thiên Đạo cũng chưa sinh ra dị tượng.

Bởi vì Hạo Thiên dung hợp Hồng Mông Tử Khí thời gian quá ngắn, mới vừa vặn bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh, liền bị Thái Nhất và Đế Tuấn liên thủ xóa bỏ.

Đến mức, Thiên Đạo ngay cả thời gian triệt để thừa nhận địa vị Thánh nhân của Hạo Thiên cũng không có.

Nguyên Thủy không giống vậy.

Sớm tại vô tận hội nguyên trước đó, Nguyên Thủy liền chứng đạo Hỗn Nguyên chi vị, ức vạn vạn tuế nguyệt đến nay, vẫn luôn lăng giá trên vân vân chúng sinh!

Hiện tại Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên cảnh giới, toàn bộ đều nương tựa Hồng Mông Tử Khí do Thiên Đạo diễn hóa mà tu luyện thành, tự nhiên cùng Thiên Đạo có quan hệ thâm hậu hơn.

Như kim, Nguyên Thủy bị tru sát, Hồng Hoang Thiên Đạo cũng không miễn chịu tổn thương.

Cùng lúc đó, trong Tiệt Giáo.

Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh, Vô Đương Thánh Mẫu cùng một đám môn đồ Tiệt Giáo nhìn thấy cảnh Nguyên Thủy bị xóa bỏ, nhao nhao gào thét một tiếng!

Sắc mặt đều trướng hồng, kích động vô cùng!

Nguyên Thủy, rốt cục chết rồi!

Âm ảnh bao trùm trên Tiệt Giáo ức vạn vạn tuế nguyệt, hôm nay rốt cục tiêu tán!

Vô tận tuế nguyệt đến nay, không biết có bao nhiêu đệ tử Tiệt

Giáo bị môn đồ Xiển Giáo tàn nhẫn sát lục.

Rõ ràng Tiệt Giáo là đệ nhất đại giáo trong Hồng Hoang, lại thường xuyên bị người nhục mạ là thấp sinh noãn hóa, súc sinh phi mao đái giác, nhận hết khi nhục!

Rốt cục, sỉ nhục vạn cổ đến nay, hôm nay tiêu tán!

Thánh nhân Nguyên Thủy bị tru sát, như vậy Xiển Giáo cũng dùng không được bao lâu liền sẽ tiêu tán giữa thiên địa Hồng Hoang!

Trong Thiên Đình, ức vạn vạn Yêu tộc nhìn thấy cảnh này, cũng nhao nhao kích động vô cùng.

Yêu tộc vô tận tuế nguyệt đến nay sống càng thêm uất ức.

Tiệt Giáo còn có một Thông Thiên Thánh Nhân che chở.

Yêu tộc, theo hai vị Yêu Hoàng vẫn lạc, lại không người che chở.

Mỗi lần Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên mang theo đệ tử xuống núi lịch luyện, đều sẽ lấy Yêu tộc khai đao!

Như kim Nguyên Thủy bị tru sát, từng cái trong lòng cũng nhao nhao kích động vô cùng! "Nguyên Thủy bị tru sát, nãi là đại hỉ của Yêu tộc ta!" "Nguyên Thủy rốt cục chết, tàn hại vô số tử dân Yêu tộc ta, hôm nay cũng có ngày này!" "Thánh nhân thì như thế nào, Nguyên Thủy có ngày hôm nay, đều bởi vì tự thân hắn bố trí!" "Không sai, Nguyên Thủy bị tru, đều bởi vì thụ địch quá nhiều, xem thường tất cả người căn nguyên đê liệt trong thiên hạ!" "Rốt cục đã chết, vừa rồi Nguyên Thủy nhập ma, muốn giết sạch chúng sinh Hồng Hoang, xác thực dọa ta toát một thân mồ hôi lạnh!" Hồng Hoang ức vạn vạn sinh linh nhao nhao nghị luận không thôi, tâm thần chấn động lại vui mừng vạn phần.

Nguyên Thủy chết rồi, chỉ sợ dùng không được bao lâu Côn Luân Sơn cũng sẽ bị diệt đi, như vậy những tu sĩ căn nguyên thấp kém kia,

khi du ly trong Hồng Hoang, liền không thể lại lo lắng bị đệ tử Xiển Giáo tùy ý diệt sát!

Lúc này, trong Bát Cảnh Cung của Lão Tử, một đám người Xiển Giáo nhìn thấy cảnh này, nhao nhao sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Nam Cực Tiên Ông, Câu Lưu Tôn, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên sắc mặt đều âm trầm như nước.

Nguyên Thủy Sư tôn, bị tru sát rồi?

Sư tôn thế nhưng là Thánh nhân a, vạn cổ đến nay Thiên Đạo Lục Thánh lăng giá trên vạn vật, cư nhiên bị Thông Thiên liên hợp những súc sinh kia cấp diệt sát!

Không phải Thiên Đạo bất diệt, Thánh nhân bất tử sao?

Vì sao, Nguyên Thủy Sư tôn cuối cùng không tránh khỏi kết cục vẫn lạc? "Sư huynh, như kim Sư tôn vẫn lạc, chúng ta nên làm thế nào cho phải?" Nam Cực Tiên Ông nhìn về phía Quảng Thành Tử, mở miệng hỏi thăm.

Từ khi đạo trường Côn Luân Sơn của Xiển Giáo bị Vân Tiêu xóa đi về sau, mất đi nơi đứng chân, chỉ có thể tạm thời ở lại trong Bát Cảnh Cung của Lão Tử.

Hiện tại cục thế trong Hồng Hoang quá hỗn loạn, cho nên Lão Tử, Nguyên Thủy cùng Tây Phương Nhị Thánh, trước đó đều một mực tại trong Tử Tiêu Cung cùng Đạo Tổ Hồng Quân thương lượng đối sách.

Cho nên hiện nay hết thảy sự vụ Xiển Giáo, đều do Quảng Thành Tử phụ trách.

Hiện tại Sư tôn vẫn lạc, chỉ có thể do Quảng Thành Tử chủ trì đại cục.

Nam Cực Tiên Ông thoại âm rơi xuống, Quảng Thành Tử mày

nhíu lại.

Hiện tại có biện pháp nào?

Sư tôn vẫn lạc, lúc này trốn, có thể trốn đi đâu?

Thông Thiên chứng đạo Hỗn Nguyên, trốn lại xa, lại há có thể trốn được Thánh nhân thần niệm?

Trong lòng vạn ngàn suy tư điên cuồng dũng động, hồi lâu sau, Quảng Thành Tử thở dài một tiếng, chậm rãi mở miệng nói: "Như kim, chúng ta chỉ có thể tiếp tục chờ đợi tình huống trên Huyết Hải tại trong Bát Cảnh Cung.

Sư tôn tuy rằng vẫn lạc, nhưng Lão Tử sư bá hẳn là sẽ không đối với chúng ta mặc kệ không quan tâm.

Hơn nữa, Đạo Tổ Hồng Quân nơi đó hẳn là còn có Hồng Mông Tử Khí, nếu muốn đối phó Thông Thiên, e rằng Đạo Tổ Hồng Quân sẽ ban cho chúng ta Hồng Mông Tử Khí, để chúng ta thành Thánh.

Cho nên, ta liền chờ đợi ở đây đi, Xiển Giáo ta tuy rằng mất đi Thánh nhân, nhưng vị tất không có cơ hội lật bàn!" Quảng Thành Tử thoại âm rơi xuống, Xiển Giáo Kim Tiên phía sau nghe vậy, lập tức tâm thần buông lỏng.

Đúng a, không cần lo lắng.

Tuy rằng Sư tôn vẫn lạc, nhưng còn có Đạo Tổ Hồng Quân a.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên người nào cũng là hạng người phúc nguyên thâm hậu, trong đó cũng có không ít cường giả Đại La Kim Tiên cảnh giới, không chừng Hồng Quân Đạo Tổ chưa hẳn sẽ không ban cho người nào đó Hồng Mông Tử Khí, để hắn thành Thánh đâu!

Chương 128

Vừa nghĩ tới thành Thánh, từng cái Xiển Giáo Kim Tiên phía sau ánh mắt liền hỏa nhiệt.

Sự tình Nguyên Thủy vừa mới vẫn lạc trong nháy mắt quên lãng, hiện tại trong lòng chỉ mong Hồng Quân và Lão Tử quay lại Bát Cảnh Cung, đem Hồng Mông Tử Khí ban cho bọn hắn, để bọn hắn chứng đạo Hỗn Nguyên đạo quả.

Nếu Nguyên Thủy nhìn thấy cảnh này, không chừng có thể tức giận đến sống lại.

Cách đó không xa, một đám đệ tử Tây Phương Linh Sơn nhìn thấy cảnh này, nhao nhao lộ ra vẻ chán ghét.

Tây Phương linh mạch bị dẫn bạo, cương thổ Tây Phương hạo hãn luân vi tử địa, đệ tử Tây Phương bị bức bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể tạm thời ở lại trong Bát Cảnh Cung.

Đệ tử Tây Phương đều là người phổ độ chúng sinh, đối với loại vô sỉ chi đồ của Xiển Giáo là chán ghét nhất.

Nguyên Thủy vừa mới vẫn lạc, Thập Nhị Kim Tiên không nghĩ báo thù, liền đánh chủ ý lên Hồng Mông Tử Khí.

Thật sự là mặt dày vô sỉ, lang tâm cẩu phế a.

Đệ tử Tây Phương vẫn là có đại tạo hóa.

Cùng lúc đó, phía trên Vô Tận Huyết Hải.

Thông Thiên nhìn xem Nguyên Thủy trước mắt triệt để tiêu tán, trong lòng phức tạp vô cùng.

Dù sao, Nguyên Thủy cũng cùng Thông Thiên nhất thể đồng sinh,

đồng vi huynh đệ do Bàn Cổ đại thần nguyên thần sở hóa.

Hôm nay, lại bị ngạnh sinh sinh xóa bỏ.

Dù hắn chứng đạo Hỗn Nguyên vô tận tuế nguyệt, đạo tâm kiên cố, lúc này cũng không khỏi nổi lên gợn sóng.

Lập tức, ánh mắt Thông Thiên bỗng nhiên hàn lãnh xuống.

Nghĩ đến từng cái đệ tử Tiệt Giáo vô tận tuế nguyệt qua bị Nguyên Thủy xóa bỏ, nghĩ đến sỉ nhục mà Tiệt Giáo phải chịu, phức tạp trong lòng trong nháy mắt biến mất không thấy, trái tim hắn cũng tại thời khắc này lãnh mạc xuống.

Nguyên Thủy vô tình, tự nhiên không thể trách hắn bất nghĩa.

Nguyên Thủy lúc trước gieo xuống đủ loại nhân, hôm nay phải trả đủ loại quả, cũng là gieo gió gặt bão.

Theo ngân tích của Nguyên Thủy triệt để tiêu tán giữa thiên địa, Thông Thiên cảm giác, nhân quả giữa hắn và Nguyên Thủy lúc này triệt để tiêu tán.

Nữ Oa cũng có cảm giác như vậy, minh minh chi gian, bởi vì nguyên nhân Linh Châu Tử, đủ loại nhân quả trên người nàng và Nguyên Thủy thời khắc này cũng biến mất hầu như không còn.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Long Vương, lúc này cũng đồng dạng sinh ra cảm giác như vậy.

Tại sau khi Nguyên Thủy tử vong, vô tận nhân quả vạn cổ đến nay, triệt để tiêu tán.

Đạo Tổ Hồng Quân ở sâu trong Vạn Tiên Trận, lúc này đồng khổng đều đỏ thẫm.

Hạo Thiên đã chết, Nguyên Thủy cũng đã chết!

Lục đại Thánh nhân dưới trướng Hồng Quân ngày xưa, như kim

chỉ còn lại ba cái!

Thông Thiên cư nhiên giết thân sinh huynh đệ Nguyên Thủy, quả nhiên là hảo ngoan tâm! "Thông Thiên, ngươi súc sinh này, Nguyên Thủy cùng ngươi nhất thể đồng sinh, đồng vi Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, ngươi lại ngoan hạ sát thủ diệt sát Nguyên Thủy, ngươi quả nhiên là hảo ngoan tâm!" Hồng Quân lạnh lùng quát một tiếng, nhìn về phía Thông Thiên, trong đồng khống lưu chuyển sát ý.

Sau lưng hắn, thần quang thao thiên hung dũng giữa thiên địa, kinh khủng vô cùng.

Thông Thiên hiện tại bất quá là Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên mà thôi, chỉ cần phá Vạn Tiên Trận, chưa hẳn không thể tru sát hung đồ này!

Bất quá, Vạn Tiên Trận hội tụ thần lực của ức vạn vạn Yêu tộc thực sự quá khó phá trừ trong thời gian ngắn, giống như lần trước, căn bản không cách nào dùng Thiên Đạo chi lực đối phó vô tận Yêu tộc.

Như kim hắn tại trong Hồng Hoang thân ở thế yếu, nếu lại dùng Thiên Đạo chi lực đem vô tận Yêu tộc sâu kiến diệt sát, nhân quả thao thiên kia hắn cũng trả không nổi.

Lão Tử lúc này ánh mắt nhìn về phía Thông Thiên, cũng một mảnh đỏ thẫm.

Đạo tâm tại thời khắc này đều vặn loạn.

Nguyên Thủy cùng hắn là nhất thể đồng sinh, đều là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, thân như huynh đệ.

Như kim lại bị Thông Thiên liên hợp một chút ngoại nhân sinh sinh xóa bỏ giữa thiên địa!

Điều này bảo hắn làm sao có thể không giận?

Thân là đại ca của Nguyên Thủy và Thông Thiên, nhìn hai Thánh hôm nay huynh đệ tương tàn, trong lòng hắn vừa phẫn hận lại não nộ!

Thông Thiên nghiệt súc này, vì môn hạ những đệ tử kia, tự tay xóa bỏ Nhị ca!

Tây Phương Nhị Thánh lúc này sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Nguyên Thủy bị xóa bỏ, bên bọn hắn cộng thêm Đạo Tổ, cũng chỉ có bốn vị Thánh nhân.

Thông Thiên bên kia đội hình cường giả có thể xưng kinh khủng, muốn luận thực lực, bọn hắn còn không bằng Nguyên Thủy.

Dù sao Nguyên Thủy đạt tới Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên, Tây Phương Nhị Thánh lúc này cũng bất quá là Hỗn Nguyên Tam Trọng Thiên mà thôi.

Hỗn Nguyên chi cảnh, một bước một trọng thiên.

Tây Phương Nhị Thánh sở dĩ không e ngại nhân quả của Yêu tộc và Tiệt Giáo, nhiều lần độ hóa môn hạ đệ tử hai phương, là bởi vì bọn hắn biết, bọn hắn đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo bất diệt, Thánh nhân bất tử.

Như kim Nguyên Thủy mạnh hơn bọn hắn đều bị diệt sát, vậy tiếp theo há không phải muốn luân đến hai người bọn hắn?

Thông Thiên tại ngoài Vạn Tiên Trận, nghe thoại âm của Hồng Quân, lộ ra vẻ trào phúng.

Từ khi Phong Thần lượng kiếp đến nay, Hồng Quân mặt ngoài công chính vô tư, lại nhiều lần che chở Nguyên Thủy lão cẩu, như kim cũng có mặt mũi nói ra lời nói bực này?

Năm đó một kẻ Hỗn Độn dư nghiệt tàn tồn trong Hỗn Độn, ám toán Gia Đa Lão Tổ, mới được vị trí Hồng Hoang chi chủ, loại súc

sinh này cũng xứng chưởng khống Hồng Hoang, cũng xứng giáo huấn hắn?

Lập tức, Thông Thiên trực tiếp xem nhẹ lời Hồng Quân, ánh mắt thâm thúy vô cùng, nhìn về phía Bát Cảnh Cung ngoài vô tận thời không.

Ngay sau đó, thanh âm lãnh đạm lập tức vang vọng toàn bộ đại lục Hồng Hoang. "Ức vạn tuế nguyệt đến nay, đệ tử Xiển Giáo nhiều lần nhục Tiệt Giáo ta, càng tùy ý sát lục đệ tử Tiệt Giáo ta!

Hôm nay, ngô Thông Thiên liền đem Xiển Giáo tàng ô nạp cấu này, Diệt!

Nhật hậu, ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang sẽ không cần e ngại đệ tử Xiển Giáo tùy ý diệt sát nữa!" Thanh âm Thông Thiên lãnh đạm vô cùng, vang vọng trong Hồng Hoang.

Trong nháy mắt, Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn vô tận trên người hắn lập tức càn quét thiên địa.

Có thể nhìn thấy phía trên Vô Tận Huyết Hải, ức vạn vạn đạo thần quang sáng chói bỗng nhiên trùng thiên, vạch phá vân tiêu, càn quét tử khí hạo hãn, nương theo Đại Đạo pháp tắc kinh khủng, trực tiếp hiện lên phía trên Vô Tận Huyết Hải to lớn!

Đồng thời, xung quanh Thông Thiên, nơi ánh mắt hắn nhìn đến, ức vạn vạn đạo kiếm khí kinh khủng ngưng kết thành từng phương từng phương Tiên Thiên đại trận, do phương hướng Vô Tận Huyết Hải, trực tiếp hướng về phía Bát Cảnh Cung bài khai!

Hồng Hoang thiên địa tại một khắc này không ngừng chấn động, càn khôn run rẩy, sát phạt chi khí kinh khủng do kiếm khí ngưng kết thành Tiên Thiên đại trận bộc phát ra, khí thế kia kinh khủng, khôi hoằng bàng bạc, khiến vô số sinh linh thần hồn run lên!

Động tĩnh lần này, lập tức khiến ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang tâm thần hãi nhiên vô cùng, cảm giác một cỗ đại khủng bố vô thượng từ sâu trong tâm thần hiện ra!

Sinh linh giữa thiên địa nhao nhao cảm thấy da đầu tê dại, rùng mình!

Thông Thiên chứng đạo Hỗn Nguyên, con đường hắn đi là đồng thời chứng ngộ hai đầu Đại Đạo.

Tam Thiên Đại Đạo, điều điều đều có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Đồng thời chứng ngộ hai đầu Đại Đạo, như kim Thông Thiên cường hoành có thể biết!

Ngay tại nháy mắt khí thế hạo hãn của Thông Thiên giáng lâm, vô số Tiên Thiên đại trận hình thành giữa thiên địa trong nháy mắt ngưng kết thành một chưởng kim sắc thao thiên! "Từ đây Hồng Hoang, không còn Xiển Giáo!" Thông Thiên chậm rãi mở miệng nói.

Trong nháy mắt, đại thủ xuyên thủng hết thảy, thời không phá toái, vũ trụ trọng diễn!

Có thể nhìn thấy, đại thủ Thông Thiên trực tiếp xé rách tầng tầng thời không đa nguyên vũ trụ, bỗng nhiên xuất hiện phía trên Bát Cảnh Cung!

Oanh long!

Thiên địa chìm nổi, từng cỗ dị tượng khôi hoằng to lớn xuất hiện, chấn động chư thiên hoàn vũ!

Ngay sau đó, đại thủ Thông Thiên hách nhiên hướng về phía trên Bát Cảnh Cung hung hăng vỗ xuống!

Tựa hồ muốn đem Bát Cảnh Cung trực tiếp vỗ nát! "Thánh nhân muốn đem Bát Cảnh Cung xóa đi sao!" "Cổ uy thế này quá kinh

khủng!" "Bát Cảnh Cung không phải đạo trường của Thánh nhân Lão Tử sao, Thông Thiên Thánh Nhân vì sao muốn xóa bỏ Bát Cảnh Cung!" "Nghe nói sau khi Côn Luân Sơn bị xóa bỏ, môn đồ Xiển Giáo toàn bộ cư trú bên trong Bát Cảnh Cung, Thông Thiên Thánh Nhân là muốn đem Xiển Giáo diệt môn!" "Thánh nhân xuất thủ, đệ tử Xiển Giáo làm sao chống lại?" "....." Đại thủ Thông Thiên hách nhiên hướng về phía trên Bát Cảnh Cung hung hăng vỗ xuống, một màn này rơi vào trong mắt chúng sinh Hồng Hoang, lại lần nữa chấn động toàn bộ Hồng Hoang, khiến ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang trong lòng vì đó mà hãi nhiên, nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh!

Cùng lúc đó, phía trên Vô Tận Huyết Hải, bị khốn tại trong Vạn Tiên Trận, Tây Phương Nhị Thánh cùng Thái Thượng Lão Tử tâm thần bỗng nhiên run lên!

Trong Bát Cảnh Cung, không chỉ có môn đồ Xiển Giáo, còn có đệ tử tọa hạ của hắn a!

Thông Thiên làm thế, chẳng lẽ muốn đem đạo thống của hắn toàn bộ xóa bỏ hay sao?

Hồng Quân sắc mặt đều đột nhiên âm trầm xuống, Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn lần nữa hướng về phía Vạn Tiên Trận càn quét tới!

Trong Xiển Giáo, có không ít đệ tử căn nguyên không tệ.

Nguyên bản, sau khi Nguyên Thủy bị tru sát, hoàn toàn có thể lợi dụng Hồng Mông Tử Khí lần nữa sáng tạo ra một vị Thánh nhân.

Nhưng Thông Thiên như kim muốn đem Xiển Giáo diệt môn, nhật hậu còn lập Thánh nhân cái gì? "Thông Thiên, ngươi dám!!" Trong Vạn Tiên Trận, Lão Tử bỗng nhiên gào thét một tiếng, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp không ngừng chấn động, muốn không tiếc trả giá hết thảy đại giới, đem Vạn Tiên Trận phá đi!

Nhưng, một bên khác, đại thủ Thông Thiên trực tiếp hướng về phía Bát Cảnh Cung trấn áp xuống!

Trong Bát Cảnh Cung, vô số đệ tử Xiển Giáo cảm thụ ba động kinh khủng, đều lộ ra vẻ hoảng sợ!

Nhưng, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có!

Khí tức tản mát ra trong một kim sắc đại thủ kia khiến linh hồn bọn hắn đều đang run rẩy!

Ngay sau đó.

Chương 129

Oanh long!

Vạn lý càn khôn phảng phất tại thời khắc này triệt để tạc khai!

Cả tòa Bát Cảnh Cung, triệt để bị xóa bỏ!

Đệ tử Xiển Giáo, tất cả đều bị tru sát!

Từ nay về sau, Hồng Hoang không còn Xiển Giáo!

Giữa thiên địa, ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang nhìn thấy cảnh này, trong tâm thần vô cùng chấn hám.

Huyền Môn Xiển Giáo, trước nay vẫn luôn là giáo phái lớn nhất Hồng Hoang trừ Triệt Giáo.

Giáo chủ Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thiên Đạo Thánh Nhân, môn hạ Thập Nhị Kim Tiên người nào cũng cường đại vô cùng, đều là hạng người phúc nguyên thâm hậu!

Nhưng hôm nay.

Nguyên Thủy bị tru sát, Xiển Giáo bị diệt môn!

Xiển Giáo từng cường đại vô cùng, hôm nay triệt để tiêu tán trong Hồng Hoang!

Trong Hồng Hoang, từ đây lại không Xiển Giáo! "Thông Thiên, ngươi không sợ gánh vác nhân quả thao thiên sao, tâm tràng ngươi ngoan độc như thế, lại ra tay với chúng môn đồ Xiển Giáo!" Lão Tử và Tây Phương Nhị Thánh trong mắt lưu chuyển sát ý, hận ý đối với Thông Thiên lúc này đều ngưng kết thành thực chất, không ngừng quanh quẩn giữa thiên địa.

Cả Bát Cảnh Cung bị san thành bình địa, há không phải đệ tử của

hắn cũng bị xóa bỏ rồi?

Tâm huyết vạn cổ đến nay, toàn bộ đều biến mất hầu như không còn?

Thông Thiên nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Lão Tử và Tây Phương Nhị Thánh, nhàn nhạt cười một tiếng.

Lập tức nhẹ nhàng phất phất tay.

Vô số đệ tử Tây Phương Linh Sơn cùng Huyền Đô Đại Pháp Sư môn hạ Lão Tử hiện ra trong Hồng Hoang. "Đệ tử Tây Phương bái nhập Tây Phương, toàn bộ đều là do Tây Phương Nhị Thánh các ngươi độ hóa, kỳ thật vô số đệ tử Tây Phương căn bản không nguyện tiến vào nơi Tây Phương bần tích kia.

Hôm nay ngô Thông Thiên liền đem vô tận đệ tử Tây Phương giải thoát, để bọn hắn bái nhập Tiệt Giáo ta đi." Thông Thiên nhàn nhạt cười một tiếng, lập tức một niệm chi gian, Đa Bảo Đạo Nhân trong Tiệt Giáo lập tức xuất hiện trên Vô Tận Huyết Hải. "Đa Bảo, những đệ tử Tây Phương Linh Sơn này giao cho ngươi.

Lúc trước, Tây Phương Nhị Thánh không cần da mặt, nhiều lần tiến về Tiệt Giáo ta độ hóa đệ tử Tiệt Giáo, Đa Bảo, hôm nay cũng để Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai vị đạo hữu thể hội tư vị này đi." Thông Thiên nhìn Tây Phương Nhị Thánh một chút, lập tức chậm rãi mở miệng nói với Đa Bảo Đạo Nhân.

Đa Bảo nghe vậy, lập tức hiểu rõ ý tứ Sư tôn.

Hắn trực tiếp nhắm chặt hai mắt trên thiên khung.

Ngay sau đó, phật quang hạo hãn vô tận trán phóng giữa thiên địa, đóa đóa phật đạo kim liên hiện lên giữa thiên địa!

Trận trận phật âm, hóa thành Đại Đạo pháp tắc, thiên địa chí lý, dần dần hướng về phía vô số đệ tử Tây Phương Giáo hung dũng mà

đi.

Dưới phật lực vô tận hung dũng trên người Đa Bảo, vô số đệ tử Tây Phương Giáo đều tâm thần run lên, lập tức lộ ra vẻ từ bi, chậm rãi đi tới trước mặt Đa Bảo, cung kính vô cùng quỳ xuống.

Tây Phương Nhị Thánh nhìn thấy cảnh này, đột nhiên sắc mặt trầm xuống!

Thông Thiên đang độ hóa đệ tử Tây Phương Giáo!

Thông Thiên sao mà mặt dày vô sỉ như thế!

Những đệ tử Tây Phương này đều là tâm huyết vạn cổ đến nay của Tây Phương Nhị Thánh, vì phát dương Tây Phương Giáo, bọn hắn cũng không biết bỏ ra bao nhiêu nỗ lực và đại giới.

Nếu hôm nay đều bị Đa Bảo độ hóa sang Tiệt Giáo, nỗ lực vạn cổ đến nay há không phải trong nháy mắt thành không!

Lập tức, Tây Phương Nhị Thánh điên cuồng, Hỗn Nguyên pháp lực hạo hãn lưu chuyển, muốn cưỡng ép phá vỡ Vạn Tiên Trận, cùng Thông Thiên liều mạng! "Các ngươi chẳng lẽ không muốn để ngô tương vô tận đệ tử Tây Phương giải thoát khỏi khổ hải hay sao?" Thông Thiên nhàn nhạt cười một tiếng, nhìn xem Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang điên cuồng phá trận, lộ ra vẻ trào phúng.

Ánh mắt khinh miệt, phảng phất đang nhìn hai con sâu kiến.

Trong Vạn Tiên Trận, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đang vận chuyển thần lực hạo hãn muốn cưỡng ép phá vỡ trận này sắc mặt trầm xuống, trong đồng khổng toát ra sát ý, mở miệng nói: "Thông Thiên, ngươi thân là Thánh nhân lại không cần da mặt như thế, để Đa Bảo độ hóa đệ tử Tây Phương Giáo ngô!

Ngươi hành vi bực này, quả thực vô sỉ, ngươi cũng xứng ngồi tại vị trí Thánh nhân?" Chuẩn Đề thoại âm rơi xuống, Thông Thiên lập

tức cười.

Nữ Oa bên cạnh cũng cười.

Côn Bằng, Long Vương, Thái Nhất, Đế Tuấn bọn người, cũng nhao nhao nhịn không được cười ra tiếng.

Dù tâm cảnh vô cùng ổn cố, lúc này trên mặt cũng lộ ra ánh mắt cổ quái.

Hồng Hoang ức vạn vạn sinh linh 'Xoạt' một cái, nhao nhao nhìn về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Nhị Thánh trên Vô Tận Huyết Hải.

Hai tên gia hỏa này, cư nhiên có thể nói ra lời nói bực này.

Vận chuyển phật quang, độ hóa sinh linh sang Tây Phương Giáo, không phải là tác phong xưa nay của Tây Phương Nhị Thánh sao?

Từ khi Tây Phương Nhị Thánh tại Tây Phương phát hạ đại hoành nguyện, sáng lập xong Tây Phương Giáo, liền một mực ỷ vào thực lực Thánh nhân, làm xằng làm bậy tại Đông Phương to lớn.

Càng là không giờ khắc nào không đang tìm cơ hội độ hóa sinh linh Đông Phương sang Tây Phương, độ hóa trở thành đệ tử Tây Phương Giáo.

Như kim, Thông Thiên để Đa Bảo Đạo Nhân bắt chước hành vi của Tây Phương Nhị Thánh, cư nhiên bị Tây Phương Nhị Thánh cho là vô sỉ!

Tây Phương Nhị Thánh, quả thực quá không cần da mặt, Nhân Tiên cảnh giới tiểu tu sĩ, e rằng đều không có ý tứ nói ra lời nói bực này. "Hôm nay ngô kiến thức cái gì gọi là mặt dày vô sỉ!" "Không sai, da mặt Tây Phương Nhị Thánh cư nhiên dày như thế, có thể so với Tiên Thiên Linh Bảo!" "Rõ ràng Vô Sỉ Nhị Thánh độ hóa người khác sang Tây Phương Giáo, hiện tại Thông Thiên Thánh Nhân đem đệ tử Tây Phương Giáo độ hóa về, Vô Sỉ Nhị Thánh cư nhiên nói Thông

Thiên vô sỉ!" "Đây là cảnh giới Thánh nhân sao, nói ra lời nói bực này y nguyên mặt không đỏ tim không đập, ba lan bất kinh?" "Tây Phương Nhị Thánh nổi danh không cần da mặt, quả nhiên là không cần hai cái da mặt kia a!" "....." Hồng Hoang ức vạn vạn sinh linh sau khi nghe xong lời Chuẩn Đề, đều nhận không được lộ ra vẻ trào phúng, nghị luận ầm ĩ, thầm than da mặt Tây Phương Nhị Thánh dày đến mức kinh khủng như vậy.

Đang bi thiên mẫn nhân, độ hóa đệ tử Tây Phương, Đa Bảo Đạo Nhân cũng cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

Từ trước tới giờ chưa từng gặp người nào không biết xấu hổ như vậy.

Những yêu ma giết người thành tính kia cũng chưa chắc có thể nói ra lời nói không biết xấu hổ như thế a.

Trong Vạn Tiên Trận, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang phá trận trong lòng hiện lên tiếng nói và nghị luận của chúng sinh Hồng Hoang, đều sắc mặt trầm xuống.

Lập tức mặt già đỏ lên, lời vừa rồi, xác thực có chút không biết xấu hổ.

Nhưng, vô số đệ tử Tây Phương Giáo đều là bọn hắn vất vả độ hóa, hôm nay há có thể để Thông Thiên độ hóa đi?

Ngay sau đó, ngoài Vạn Tiên Trận, Thông Thiên lộ ra tiếu ý trào phúng, chậm rãi mở miệng nói: "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, da mặt các ngươi chẳng lẽ cho chó ăn rồi sao?

Hôm nay ngô để Đa Bảo đem đệ tử Tây Phương Giáo độ hóa giải thoát, các ngươi cảm thấy quá phận?

Vậy ngày xưa, khi các ngươi tiến về đạo trường Kim Ngao Đảo bản tọa độ hóa đệ tử Tiệt Giáo ta, các ngươi có từng cảm thụ qua ngô

Thông Thiên, có từng cảm thụ qua Tiệt Giáo vạn tiên trong lòng?" "Hừ, các ngươi vạn cổ đến nay, e rằng không ít lần tại Đông Phương to lớn độ hóa sinh linh sang Tây Phương đi, những sự tình các ngươi làm ra kia, vân vân chúng sinh Hồng Hoang đều nhìn ở trong mắt, hai con lão cẩu, cũng có mặt mũi nói bản tôn vô sỉ?" Thông Thiên thoại âm nhàn nhạt rơi xuống, vang vọng cả thiên địa.

Lập tức, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sắc mặt càng thêm khó coi.

Cảm giác da mặt của mình lần nữa rơi xuống hạ thừa.

Tây Phương Nhị Thánh, lại tại trước mặt vô số sinh linh Hồng Hoang mất mặt. "..." Chuẩn Đề đối mặt Thông Thiên một phen nói, muốn nói lại thôi, nhưng lại ấp a ấp úng nói không nên lời.

Sắc mặt đều tức giận đến trướng hồng.

Một bên khác, Thông Thiên thấy thế, nhàn nhạt cười một tiếng.

Lập tức, pháp lực hạo hãn trực tiếp hướng về phía thân thể Đa Bảo quán thâu.

Lập tức, khí thế trên người Đa Bảo liên tục tăng lên. "Đa Bảo, đem những đệ tử Tây Phương này toàn bộ độ hóa sang Tiệt Giáo, trợ giúp bọn hắn giải thoát!" Thông Thiên chậm rãi mở miệng nói.

Đa Bảo nghe vậy gật gật đầu.

Dưới sự giúp đỡ của Thông Thiên, hắn cảm thụ lúc này vô cùng cường đại.

Lập tức, pháp tắc hạo hãn càn quét giữa thiên địa, phật quang vô tận càng ngày càng thêm sáng chói, che khuất bầu trời, khiến thiên khung hạo hãn tại một khắc này bộc phát ra kim quang kinh khủng!

Xung quanh Đa Bảo, trận trận phật âm di mạn giữa thiên địa, khiến vô số đệ tử Tây Phương Giáo trong ánh mắt lộ ra vẻ mờ mịt.

Lập tức từng cái thanh tỉnh, chậm rãi đi tới trước mặt Đa Bảo, cung kính quỳ xuống.

Không bao lâu sau, mấy chục vạn giáo chúng Tây Phương Giáo, toàn bộ quỳ bái trước mặt Đa Bảo! "Bái kiến ngã phật chân chủ!" "Bái kiến ngã phật chân chủ!" "....." Mấy chục vạn giáo chúng Tây Phương, tất cả đều quỳ bái trước mặt Đa Bảo Đạo Nhân, nhao nhao mở miệng nói.

Ngay sau đó, giữa thiên địa Hồng Hoang.

Khí vận Tây Phương gia trong nháy mắt xói mòn về trên người Đa Bảo!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bị khốn tại trong Vạn Tiên Trận cảm thụ khí vận trên người đang điên cuồng trôi qua!

Thậm chí, đại công đức sáng tạo Tây Phương Giáo, phổ độ vân vân chúng sinh lúc này cũng dần dần suy yếu! "Không tốt, Tây Phương Giáo chúng ta muốn tiêu tán trong Hồng Hoang, nếu Tây Phương Giáo không người, thực lực chúng ta sẽ đại đại hạ thấp!" Chuẩn Đề cảm thụ khí vận trên người đang chậm rãi hạ xuống, lập tức sắc mặt biến đổi, mở miệng nói.

Hắn và Tiếp Dẫn có thể thuận lợi chứng đạo Hỗn Nguyên, hoàn toàn là bởi vì lúc trước lập hạ Tây Phương Giáo, ưng thuận đại hoành nguyện.

Vạn cổ đến nay, căn bản thực lực của hắn và Tiếp Dẫn tăng lên là vô lượng khí vận của Tây Phương Giáo và công đức sáng giáo.

Như kim, nếu đệ tử giáo phái Tây Phương toàn bộ bái nhập môn hạ Đa Bảo, vậy há không phải khí vận và công đức sẽ toàn bộ biến mất!

Vậy cảnh giới Thánh nhân của bọn hắn đều có khả năng ngã

xuống một tầng!

Nghĩ đến nơi này, Chuẩn Đề lập tức sắc mặt khó coi, bỗng nhiên gào thét một tiếng! "Thông Thiên, ngươi không muốn quá phận, chỉ cần ngươi không đem đệ tử giáo phái Tây Phương ngô độ hóa, ngươi muốn cái gì đều có thể!" "Không sai, Thông Thiên đạo nhân, ngươi hãy thả vô số đệ tử Tây Phương Khiếu Giáo kia của ta đi!" Thanh âm Tiếp Dẫn cũng run lên, vội vàng mở miệng nói.

Chương 130

Ngoài Vạn Tiên Trận, Thông Thiên nghe vậy, không có mảy may để ý tới.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hẳn phải chết không nghi ngờ, Nguyên Thủy đều giết, hai cái Thánh nhân vô sỉ này tự nhiên cũng phải toàn bộ trảm.

Vạn cổ đến nay Tây Phương Giáo cũng không ít lần độ hóa đệ tử Tiệt Giáo, phần nhân quả này, hôm nay cũng nên trả rõ ràng.

Một bên khác, khi tên môn đồ Tây Phương Giáo cuối cùng quỳ bái trước mặt Đa Bảo về sau.

Oanh long!

Một tiếng vang thật lớn vang vọng thiên địa hoàn vũ!

Thiên địa tại một khắc này không ngừng chấn động!

Ngay sau đó, minh minh chi trung, phảng phất có từng đạo từng đạo khí tức huyền diệu hướng về phía Đa Bảo hung dũng mà đi!

Trong mỗi một đạo khí tức huyền diệu, đều trán phóng ra quang mang kim sắc sáng chói.

Thông Thiên nhìn từng sợi khí tức kim sắc này, nụ cười càng thêm nồng đậm mấy phần.

Hắn có thể cảm thụ được, những khí tức này toàn bộ đều là khí vận chi lực hạo hãn.

Nguyên bản, khí vận trên người Tây Phương Nhị Thánh, đang toàn bộ hướng về phía Đa Bảo nghiêng tới.

Tây Phương Giáo theo đệ tử cuối cùng bái nhập môn hạ Đa Bảo

về sau, Tây Phương Giáo triệt để tiêu tán giữa Hồng Hoang!

Từ đó, trong Hồng Hoang, lại không Tây Phương Giáo!

Một bên khác, sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong nháy mắt không ngừng biến hóa.

Bọn hắn có thể thể hội, đại công đức nguyên bản sáng hạ Tây Phương Giáo, lúc này toàn bộ tiêu tán.

Tịnh theo Tây Phương Giáo tiêu tán về sau, khí vận trên người bọn hắn cũng đang dần dần biến mất.

Ngay sau đó những vô lượng khí vận này toàn bộ trôi qua trên người Đa Bảo Đạo Nhân! "Không tốt, cảnh giới ngô đang lùi lại!" Lập tức, sắc mặt Chuẩn Đề bỗng nhiên biến đổi!

Hắn có thể cảm thụ, Hỗn Nguyên đạo quả tại một khắc này không ngừng chấn động!

Khí tức của hắn cũng tại thời khắc này vặn loạn!

Ngay sau đó, khí tức trên người điên cuồng hạ xuống.

Trong nháy mắt.

Nguyên bản cảnh giới Hỗn Nguyên Tam Trọng Thiên, lúc này ngã xuống Hỗn Nguyên Nhị Trọng Thiên!

Tiếp Dẫn bên kia cũng như thế, ngã xuống Hỗn Nguyên Nhị Trọng Thiên cảnh giới.

Lập tức, Tây Phương Nhị Thánh Chuẩn Đề Tiếp Dẫn sắc mặt liền khó coi.

Tây Phương Nhị Thánh, nguyên bản là hai vị Thánh nhân yếu nhất trong chư Thánh.

Thậm chí hai cái hợp lực, đều chưa hẳn đánh lại Nguyên Thủy đã

vẫn lạc.

Như kim tu vi lại hạ xuống ngã xuống.

Há không phải kế tiếp kẻ phải chết sẽ là hai người bọn hắn?

Nhị Thánh, lại há có thể cản được bọn người Thông Thiên vây công!

Một bên khác, ngoài Vạn Tiên Trận, theo công đức và khí vận hạo hãn chậm rãi dũng vào thể nội hắn, Đa Bảo Đạo Nhân lúc này khí thế đang điên cuồng tăng trưởng.

Khí thế trên người cũng vô cùng hạo hãn.

Theo khí thế chậm rãi tăng trưởng, bức thủy mặc họa mà Chu Thanh tặng cho lúc trước trong nháy mắt hiện lên trên đỉnh đầu hắn!

Ngay sau đó, Đa Bảo phảng phất minh ngộ cái gì, mở hai mắt ra.

Lúc này, trong đồng khổng Đa Bảo, có vô cùng kim quang đang lấp lóe, phật đạo khí tức hạo hãn như mênh mông uông dương đang tứ ý.

Lập tức, Đa Bảo nhìn về phía Thông Thiên, mở miệng nói: "Sư tôn, Đa Bảo trong lòng minh ngộ, muốn lần nữa lập hạ Phật Giáo, phổ độ vân vân chúng sinh!" Đa Bảo thoại âm rơi xuống, Thông Thiên nghe vậy, ánh mắt hơi lấp lóe.

Khi nhìn thấy bức thủy mặc họa trên đỉnh đầu Đa Bảo, tâm thần càng hơi khựng lại.

Đã từng, tại trong nhà hiền tế, hiền tế nói cho hắn biết, Đa Bảo chưa hẳn sẽ không trở thành Đa Bảo Như Lai của Tây Phương Giáo.

Trong hậu thế, Đa Bảo liền sẽ trở thành Phật Giáo Như Lai Phật Tổ.

Hắn cũng biết, Đa Bảo trời sinh có một khỏa phật tâm, trời sinh thích hợp đi con đường Phật đạo này.

Như vậy, liền để Đa Bảo lần nữa lập hạ Phật Giáo đi.

Trong Tiệt Giáo, có Thiên Đình, có Long tộc, có A Tu La tộc, thiên hạ vạn tộc vân vân chúng sinh đều có thể bái nhập Tiệt Giáo, trong Tiệt Giáo lại nhiều hơn một cái Phật Giáo cũng không có gì lớn.

Dù sao, Đa Bảo đi theo hắn nhiều năm, lại sẽ không phản bội.

Trong lòng vạn ngàn suy tư dũng động, lập tức Thông Thiên nhìn về phía Đa Bảo, chậm rãi mở miệng nói: "Đa Bảo, tại nơi đây lập hạ Phật Giáo đi!" Thông Thiên thoại âm rơi xuống, trên mặt Đa Bảo lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Trong lòng hắn lúc này cũng kích động vô cùng.

Hắn có thể cảm thụ, Đại Đạo hắn chứng ngộ là Phật Chi Đại Đạo.

Như kim, mấy chục vạn đệ tử Tây Phương bái nhập môn hạ hắn, khí vận nguyên bản tẩy đi của Tây Phương Nhị Thánh toàn bộ dũng động trong cơ thể hắn.

Nếu lần nữa lập hạ Phật Giáo, Thiên Đạo tất nhiên sẽ giáng lâm vô lượng công đức.

Đa Bảo đến lúc đó, liền có thể lấy Phật đạo chứng đạo Hỗn Nguyên.

Ngay sau đó, Đa Bảo một niệm chi gian, phật đạo khí tức hạo hãn càn quét toàn bộ Hồng Hoang.

Trong sát na, thiên địa chìm nổi, các loại dị tượng nhao nhao hiện lên, thiên toàn địa chuyển!

Lập tức, xung quanh Đa Bảo, từng đóa từng đóa phật đạo kim liên dũng hiện ra, trận trận phật âm di mạn giữa thiên địa, trên mặt Đa Bảo toát ra thần sắc đại từ đại bi, bi thiên mẫn nhân, phổ độ chúng sinh.

"Hôm nay, ngô Đa Bảo tại đây lập hạ Phật Giáo, dĩ Phật đạo, chứng đạo Hỗn Nguyên quả vị!" Cảm thụ thời cơ thành thục về sau, thanh âm Đa Bảo vang vọng toàn bộ Hồng Hoang.

Lập tức, giữa thiên địa, vô lượng công đức dũng nhập thể nội Đa Bảo!

Khí thế Đa Bảo điên cuồng leo lên, tại trong nháy mắt, trực tiếp bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh!

Có thể nhìn thấy, phía trên Vô Tận Huyết Hải, một đạo thân ảnh đưa lưng về phía chúng sinh trán phóng ra ức vạn vạn trượng thần hồng, phật đạo thần quang kinh khủng bỗng nhiên trùng thiên, vạch phá vân tiêu.

Giữa thiên địa, đóa đóa kim liên nhao nhao hiện lên, Hỗn Nguyên pháp tắc khí tức hạo hãn chấn động thiên địa hoàn vũ!

Cỗ khí thế hạo đãng này, khiến Hồng Hoang ức vạn vạn sinh linh tâm thần run lên!

Động tĩnh lần này, cũng làm cho vô số sinh linh giữa thiên địa, cùng với rất nhiều Tiên Thiên đại năng, nhao nhao đem ánh mắt ném về phía Vô Tận Huyết Hải!

Lúc này, tại xung quanh Đa Bảo, phật quang di mạn, các loại dị tượng nhao nhao hiện lên.

Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, long phượng cộng vũ, kỳ lân hiện thế, tinh hà lưu chuyển, tiên thần triều bái, Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn tại giữa thiên địa điên cuồng dũng động, phật âm kinh khủng di mạn trong Hồng Hoang, khiến trong tâm thần vô số sinh linh vì đó mà hãi nhiên!

Ức vạn vạn sinh linh, lúc này nhịn không được hướng về phía Vô Tận Huyết Hải quỳ bái ngã xuống đất, đỉnh lễ mô bái!

Nhất thời gian, vô số sinh linh trong Hồng Hoang, nhưng phàm sinh linh sản sinh linh trí, đều lập tức biết, trong Hồng Hoang lần nữa xuất hiện một vị Thánh nhân mới!

Kế Vân Tiêu, Côn Bằng, Long Vương, Minh Hà thành Thánh về sau, tôn tân Thánh nhân thứ năm!

Dĩ Phật đạo thành Thánh, lập hạ Phật Giáo Đa Bảo Thánh Nhân! "Ngô Đa Bảo Đạo Nhân hôm nay lập hạ Phật Giáo, phàm sinh linh trong Hồng Hoang, không nhìn căn nguyên, không nhìn tư chất, đều có thể bái nhập trong Phật Giáo ngô, đắc chứng ngã phật đạo quả!" Đa Bảo nhàn nhạt mở miệng nói, thanh âm vang vọng giữa thiên địa.

Hắn biết, tuy rằng lập hạ Phật Giáo, nhưng hắn là đệ tử Tiệt Giáo.

Phật Giáo từ trên căn bản, cũng là một bộ phận của Tiệt Giáo mà thôi.

Hắn không chỉ đơn giản là Phật Giáo Giáo Chủ, càng là Tiệt Giáo Đại sư huynh, cho nên thu đồ, tự nhiên dựa theo phương thức của Tiệt Giáo!

Phàm trong Hồng Hoang, bất cứ sinh linh nào, không nhìn căn nguyên tư chất, đều có thể bái nhập trong Tiệt Giáo!

Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh nghe một phen nói này, nhao nhao kích động!

Không nhìn căn nguyên, không nhìn tư chất, bất cứ sinh linh nào đều có thể bái nhập trong Phật Giáo!

Quả thực là cho những sinh linh kia một cái cơ hội tu hành a!

Tuy rằng Tiệt Giáo thu đồ cũng có cái tiêu chuẩn, nhưng từ khi Xiển Giáo nhiều lần bắt đầu đánh giết, ức hiếp đệ tử Tiệt Giáo về sau, trong Hồng Hoang to lớn, rất ít người dám bái nhập trong Tiệt

Giáo.

Dù sao mỗi người đều không giống Đa Bảo, Triệu Công Minh dạng Đại La Kim Tiên kia, cũng không chịu nổi tai bay vạ gió kia.

Hiện tại.

Đa Bảo Đạo Nhân sáng tạo Phật Giáo, Tây Phương Giáo và Xiển Giáo bị xóa bỏ.

Không thể nghi ngờ cho những sinh linh này lần nữa một cái cơ hội tu hành!

Đa Bảo Đạo Nhân càng là Tiệt Giáo Đại sư huynh, một khi bái nhập Phật Giáo, cùng bái nhập trong Tiệt Giáo cũng không có khác biệt!

Lập tức, ức vạn vạn sinh linh trong Hồng Hoang lúc này đều hoan hô! "Ngô nguyện ý bái nhập Phật Giáo, tu Phật Giáo đạo pháp!" "Ta cũng muốn bái nhập trong Phật Giáo, trước đó Tây Phương Giáo chiêu thu đệ tử đều đem người sinh sinh độ hóa, Phật Giáo khẳng định sẽ không như thế!" "Không sai, phương pháp thu đồ của Tây Phương Giáo ti bỉ vô sỉ, một khi bị độ hóa, cùng bị xóa đi thần trí không có khác biệt!" "Phật Giáo như kim thu nhập cũng không nhìn trúng căn nguyên và tư chất, vừa vặn thích hợp ngô đẳng bái nhập!" "Đợi trận Thánh nhân đại chiến trong Vô Tận Huyết Hải kết thúc, ngô liền lập tức chạy tới Phật Giáo, tranh thủ sớm ngày bái nhập Phật Giáo, tu đắc đạo pháp!" "....." Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh vô cùng kích động, trong lòng nhao nhao nghị luận.

Lúc này, trong Vạn Tiên Trận, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tức giận đến sắc mặt đều thiết thanh.

Đa Bảo hoàn toàn là giẫm lên hắn, đem nỗ lực vạn cổ đến nay của Tây Phương Nhị Thánh toàn bộ cướp đi, mới chứng đạo Hỗn Nguyên

chi vị!

Chương 131

Hắn có thể nghe được nghị luận của ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, đang tranh tiên khủng hậu muốn gia nhập Tiệt Giáo?

Nhị Thánh nỗ lực ức vạn tuế nguyệt, không tiếc không cần da mặt, dùng hết thủ đoạn ti liệt, mới độ hóa mấy chục vạn đệ tử!

Khi đó sinh linh trong Hồng Hoang vì sao không bái nhập Tây Phương Giáo?

Phản chính hiện tại Tây Phương Giáo không còn, Đa Bảo kiến lập Phật Giáo, từng cái tranh nhau tiến?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lúc này chỉ cảm giác thể nội nghịch huyết dâng lên, suýt chút nữa bị tức giận đến phun ra một ngụm máu. "Đa Bảo, Thông Thiên, ngô đẳng cùng ngươi liều mạng!" Chuẩn Đề Tiếp Dẫn bỗng nhiên gào thét một tiếng, muốn xông phá Vạn Tiên Trận!

Bên cạnh, Lão Tử cũng đồng thời vận chuyển Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Sinh Sinh Tạo Hóa khí tức không ngừng vận chuyển!

Hồng Quân sắc mặt càng thêm khó coi vô cùng, Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp bị tế ra, Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn bộc phát giữa thiên địa! "Không tốt, chúng ta chống đỡ không nổi!" Đế Tuấn và Thái Nhất bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, mở miệng nói.

Tụ tập ức vạn vạn sinh linh Yêu tộc, lúc này Vạn Tiên Trận sở bố trí ra, lúc này rốt cuộc kiên trì không nổi bốn tôn Thánh nhân Hỗn Nguyên pháp tắc.

E rằng lập tức, đại trận liền muốn bị đối phương phá đi!

Thông Thiên nghe vậy, gật gật đầu, lập tức truyền âm cho đám

người bên cạnh: "Một hồi chờ bốn Thánh phá trận mà ra, chúng ta dương trang công phạt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn yếu nhất, nhân lúc Lão Tử không đề phòng, ngô bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận khốn trụ Lão Tử, chúng ta hợp lực, đem Lão Tử tru sát!" Thông Thiên thoại âm rơi xuống, chư Thánh nghe vậy, đều gật gật đầu.

Lập tức, một bên khác.

Oanh long một tiếng!

Thiên địa phảng phất tại một khắc này nổ vang, mênh mông càn khôn tại một khắc này không ngừng chấn động!

Thái Nhất và Đế Tuấn bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, lập tức viễn độn ức vạn vạn thiên lý!

Ngay sau đó, Vạn Tiên Trận bị phá vỡ, Tứ Thánh thoát trận mà ra! "Động thủ, tru sát Chuẩn Đề Tiếp Dẫn!" Tại một nháy mắt, Thông Thiên khẽ quát một tiếng.

Lập tức.

Nữ Oa, Côn Bằng, Minh Hà, Đa Bảo, Long Vương nhao nhao động thủ, hướng về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn công phạt tới!

Trong nháy mắt, Tây Phương Nhị Thánh sắc mặt biến đổi!

Tại trong sân, thuộc về hai Thánh bọn hắn thực lực yếu nhất, chẳng lẽ muốn bị đánh giết hay sao?

“Sư huynh, chúng ta có nên lập tức rời đi không?” Tiếp Dẫn vội vàng truyền âm cho Chuẩn Đề, sắc mặt vô cùng khó coi.

Cảm nhận được pháp tắc Hỗn Nguyên dao động trên người Thông Thiên và những người khác, tâm thần của hắn lúc này đang run rẩy.

Nguyên Thủy đều đã bị đám người này liên thủ tru sát.

Tây Phương Nhị Thánh cộng lại cũng không bằng Nguyên Thủy.

Nếu lỡ bị nhiều Thánh nhân như vậy vây công, há chẳng phải chết chắc sao?

Lúc này cảnh giới của hắn còn rơi xuống Hỗn Nguyên Nhị Trọng Thiên, so với Nguyên Thủy còn dễ giết hơn nhiều!

Chuẩn Đề nghe vậy, vẻ mặt âm tình bất định.

Hắn cũng không biết có nên lập tức đào tẩu hay không.

Nếu bỏ trốn, dù có thể thoát được nhất thời, nhưng chẳng lẽ có thể trốn mãi được sao?

Nếu ở lại đây cùng Hồng Quân và Lão Tử đối kháng với Thông Thiên và các Thánh nhân khác, tuy Tây Phương Nhị Thánh có nguy cơ vẫn lạc rất lớn, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với hậu quả do việc bỏ chạy gây ra.

Lúc này, ánh mắt Lão Tử lóe lên, trong con ngươi có thần quang hỗn độn kinh khủng lưu chuyển, pháp tắc Hỗn Nguyên hạo hãn cuồng dã dâng trào giữa thiên địa.

Ngay sau đó, Lão Tử nhìn về phía Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, chậm rãi mở lời: "Các ngươi ở lại, còn có cơ hội chống cự, nếu rời đi, chúng ta sẽ bị Thông Thiên lần lượt đánh tan!" Sắc mặt Lão Tử lúc này cũng có chút khó coi.

Bởi vì lão đã phát giác, vừa rồi khi đối mặt với sự vây công của Thông Thiên và các Thánh nhân, Tây Phương Nhị Thánh đã lộ ra ý muốn thoái lui, rõ ràng là muốn không đánh mà chạy.

Trong số các Thánh nhân có mặt, một bên chỉ có bốn vị.

Đạo Tổ Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo, trừ phi đánh vỡ Thiên Đạo mới có thể giết được Đạo Tổ.

Lão thì khác, dù lão và Tây Phương Nhị Thánh đều là Thiên Đạo

Thánh Nhân, Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử, nhưng vừa rồi Nguyên Thủy cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân lại bị giết ngay trước mắt!

Nếu Tây Phương Nhị Thánh thật sự lựa chọn đào tẩu, vậy nơi này chỉ còn lại lão và Đạo Tổ, căn bản không thể chống lại đám Thánh nhân bên phía Thông Thiên.

Rất có thể, người vẫn lạc tiếp theo chính là Thái Thượng Lão Tử lão.

Vì vậy, tuyệt đối không thể để Tây Phương Nhị Thánh rời khỏi chiến trường.

Hồng Quân lúc này cũng lạnh lùng nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh.

Dù cho Tây Phương Nhị Thánh có vô sỉ bỉ ổi đến đâu, ngài cũng chưa từng để tâm, không cho là đúng, nhưng vào lúc này, họ lại dám có những suy tính nhỏ nhen như vậy, khiến lồng ngực ngài phập phồng, tức giận không nhẹ.

Nếu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bỏ đi, há chẳng phải là tạo cơ hội cho Thông Thiên lần lượt đánh tan sao?

Thật ngu xuẩn!

Nghe lời của Lão Tử, sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cứng lại.

Ngay sau đó, hai người gật đầu, quả quyết hạ quyết định.

Chiến!

Sự việc đã đến nước này, chỉ có thể cùng Thông Thiên quyết một trận tử chiến!

Đứng sừng sững giữa đất trời, Thông Thiên với kiếm khí ngút trời bùng nổ xung quanh thấy cảnh này, khẽ mỉm cười.

Trong ánh mắt, lộ ra vẻ trào phúng.

Ngay sau đó, giọng nói lạnh lẽo của Thông Thiên vang vọng khắp đất trời.

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, các ngươi nhiều lần gây sự với Tiệt giáo của ngô, còn cấu kết với đệ tử dưới trướng bản tọa là Trường Nhĩ Định Quang Tiên phản giáo.

Vô tận năm tháng qua, các ngươi cũng không biết đã độ hóa bao nhiêu đệ tử Tiệt giáo của ngô!" "Hôm nay, nhân quả cũng nên trả rồi!" Lời Thông Thiên vừa dứt.

Ngay sau đó.

Trong nháy mắt.

Có thể thấy, trên vô tận Huyết Hải, hàng vạn vạn đạo thần quang rực rỡ đột nhiên bùng nổ, chấn động vạn dặm mây xanh, đột ngột vút lên trời, mang theo pháp tắc Hỗn Nguyên hạo hãn, quét sạch vạn dặm càn khôn, hiên ngang xuất hiện giữa thiên địa Hồng Hoang!

Khí thế kinh khủng đến mức khiến hàng vạn vạn sinh linh Hồng Hoang phải run rẩy!

"Tru Tiên Kiếm Trận, khởi!!!" Theo giọng nói nhàn nhạt của Thông Thiên vang lên.

Keng!!!

Giữa thiên địa, một tiếng kiếm ngâm trong trẻo tức thì vang vọng khắp vũ trụ.

Có thể thấy, pháp tắc Hỗn Nguyên kinh khủng xung quanh Thông Thiên đã hình thành từng đạo kiếm quang rực rỡ!

Trong mỗi đạo kiếm quang, có vô lượng pháp tắc Đại Đạo xoay chuyển, do tử vong, sát lục, hủy diệt, khô hủ, các loại đại biểu cho

cực hạn công phạt tạo thành kiếm quang chí cường!

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, mời vào trận!" Thông Thiên chậm rãi nói.

Trong sát na.

Thiên địa oanh minh không dứt.

Sấm chớp rền vang, phong vân cuộn trào!

Thiên địa nơi đây trong nháy mắt chìm nổi, một mảng tối tăm, ngay sau đó trời đất đột nhiên sáng bừng lên, các loại kiếm quang kinh khủng tràn ngập khắp đại lục Hồng Hoang rộng lớn, từng trận kiếm quang bùng nổ pháp tắc Đại Đạo rực rỡ, hàng vạn vạn luồng kiếm khí, đang diễn dịch sự kinh hoàng tột độ!

Bên kia.

Sắc mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tức thì biến đổi, tâm thần vào lúc này cũng run rẩy.

Trong nháy mắt, họ đột nhiên cảm giác được một cỗ đại khủng bố vô thượng giáng xuống.

Sau lưng, đều sinh ra một luồng khí lạnh thấu xương.

Sâu trong nội tâm, một cỗ đại khủng bố vô thượng hiện ra.

Ngay sau đó, xung quanh họ, một tòa tiên thiên đại trận bao phủ hàng vạn vạn ngàn dặm hiên ngang xuất hiện!

Một tòa vô thượng tiên thiên đại trận được tạo thành từ tiên thiên kiếm khí, trong đại trận, có hàng vạn vạn luồng kiếm khí lóe lên thần quang kinh khủng, mũi nhọn sắc bén, sấm chớp rền vang, kiếm mang nóng rực, kinh khủng vô song!

"Không ổn, chúng ta mau lui!" Sắc mặt Chuẩn Đề đột nhiên biến đổi, lúc này sợ hãi tột cùng.

Hắn cũng không ngờ, Thông Thiên lại kinh khủng đến vậy.

Hiện tại, chỉ một mình Thông Thiên ra tay, đã khiến hắn cảm nhận được nguy cơ sinh mệnh!

Nếu lúc này không lui, rất có thể sẽ vẫn lạc trong Tru Tiên Kiếm Trận!

Thông Thiên chứng được Đại Đạo gì, lúc này bằng vào kinh nghiệm hàng vạn vạn năm tháng, hắn cũng có thể cảm nhận được.

Hai con đường Đại Đạo, một là Kiếm Chi Đại Đạo, một là Trận Pháp Đại Đạo!

Ba ngàn Đại Đạo, con đường nào cũng có thể chứng Hỗn Nguyên, chứng ngộ một con đường Đại Đạo, liền là Đại Đạo Thánh Nhân.

Thông Thiên đồng thời chứng ngộ hai con đường Đại Đạo vô thượng, sự kinh khủng của Thông Thiên hiện tại, có thể biết được!

Thêm vào đó, Hồng Hoang đệ nhất sát phạt chí bảo Tru Tiên Kiếm Trận được Thông Thiên tế ra, phối hợp với hai con đường Đại Đạo mà Thông Thiên chứng ngộ, quả thực như hổ thêm cánh!

Chương 132

Hắn vốn đã không thể chống lại Thông Thiên, huống chi là đối mặt với Tru Tiên Kiếm Trận kinh khủng như vậy!

Không chút do dự, Tây Phương Nhị Thánh Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đột nhiên xé toạc từng tầng không gian đa nguyên vũ trụ, muốn độn tẩu hàng vạn vạn ngàn dặm!

"Các ngươi, lẽ nào cho rằng có thể từ trong Tru Tiên Kiếm Trận của bản tôn thoát được sao?" Trong con ngươi Thông Thiên, kiếm khí ngút trời lóe lên, bùng nổ ánh sáng rực rỡ.

Ngay sau đó.

Thông Thiên khẽ điểm một cái.

Theo cái điểm tay của Thông Thiên.

Tru Tiên Kiếm Trận ngưng kết thành hình, tức thì bùng nổ hàng vạn vạn đạo hỗn độn kiếm khí, mỗi một đạo hỗn độn kiếm khí đều sánh ngang với bầu trời, phảng phất như treo trên thái cổ tinh không, kiếm khí mênh mông, thần quang lấp lánh, dường như muốn chặt đứt liên kết giữa trời và đất!

Từng luồng kiếm khí sát phạt lăng lệ!

Đại biểu cho tử vong và kết thúc!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang bỏ chạy cảm nhận được kiếm khí kinh khủng, cổ co rụt lại.

Chỉ riêng kiếm khí tỏa ra từ trong đó đã khiến họ cảm thấy thần hồn run rẩy.

Mỗi một luồng kiếm khí trong Tru Tiên Kiếm Trận đều đang

khuấy động thần hồn của họ, các loại tiên thiên Đại Đạo ẩn chứa trong đó, phảng phất như ba ngàn Đại Đạo thậm chí hỗn độn vạn đạo đều ngưng kết hội tụ thành từng đạo kiếm khí, kinh khủng ngút trời!

Sát phạt chí cường như vậy, ngay cả Thánh nhân cũng không thể chống lại!

Họ có thể cảm nhận, một khi bị kiếm khí ngút trời này ảnh hưởng, Phật Đạo Kim Thân e rằng sẽ bị xé thành phấn vụn ngay lập tức!

"Đạo Tổ, Lão Tử sư huynh!!" Trong nháy mắt, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đột nhiên gào thét một tiếng, cầu cứu Hồng Quân và Lão Tử.

Chỉ dựa vào sức mạnh của họ, căn bản không thể chống lại Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên.

Nếu Hồng Quân và Lão Tử không ra tay, họ dù không vẫn lạc tại đây, cũng sẽ chịu vô tận đạo thương.

Bên kia.

Sắc mặt Lão Tử và Hồng Quân cứng lại.

Không ngờ Thông Thiên lại kinh khủng đến vậy, chỉ bằng sức một người đã vây khốn được Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Không chút do dự, Lão Tử tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Hồng Quân tế ra Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Tức thì, hai người hóa thành hai đạo thần quang rực rỡ, trực tiếp oanh kích về phía Tru Tiên Kiếm Trận!

"Lão Tử, Hồng Quân, các ngươi muốn cứu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sao?" Thông Thiên nhìn Lão Tử và Hồng Quân lao tới, trong lòng âm thầm lộ ra một tia cười ý.

Y vốn không chuẩn bị giết Tây Phương Nhị Thánh.

Mục đích của y chính là giết Lão Tử.

Chỉ cần giết được Lão Tử, Tây Phương Nhị Thánh sớm muộn cũng sẽ chết dưới Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhưng Lão Tử một ngày không chết, một ngày còn phiền phức.

Bởi vì thực lực của Lão Tử quá mạnh, trong Thiên Đạo Lục Thánh ban đầu, là kẻ ẩn giấu sâu nhất, thực lực mạnh mẽ nhất.

Y vốn đoán thực lực của Lão Tử là Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên.

Nhưng hiện tại cảm giác, cảnh giới của Lão Tử có thể không chỉ đơn giản là Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên.

Rất có thể đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Thất Trọng Thiên.

Thực lực kinh khủng như vậy, nếu hôm nay không trừ, e rằng vô số đệ tử Tiệt giáo không dám tùy ý xuất sơn.

Vì vậy, hôm nay nhất định phải tru sát Lão Tử!

Ngay sau đó, Thông Thiên chậm rãi vẫy tay.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, một phần kiếm khí ngút trời tức thì quét về phía Lão Tử và Hồng Quân.

Kiếm khí kinh khủng tung hoành khắp càn khôn mênh mông, khiến vũ trụ trong khoảnh khắc này phảng phất như hoàn toàn vỡ nát, thậm chí ở vô tận tinh không xa xôi, từng ngôi sao thái cổ bị dính kiếm khí cũng sẽ hóa thành tro bụi trong nháy mắt.

"Thông Thiên, ngươi đã giết Nguyên Thủy, lẽ nào vẫn không chịu thôi sao?" Sắc mặt Hồng Quân âm trầm, Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đỉnh đầu ngài không ngừng chìm nổi, gây ra từng luồng dị tượng khổng lồ xuất hiện giữa thiên địa!

Trong số các Thánh nhân trên Huyết Hải vô tận lúc này, thực lực và cảnh giới của ngài không nghi ngờ là mạnh nhất.

Nhưng hai bức họa do Đại Đạo Chúa Tể vẽ trong tay Đa Bảo và Minh Hà đã áp chế thực lực của ngài một phen, khiến ngài căn bản không thể thi triển toàn lực!

Nếu không, sao lại đến mức trơ mắt nhìn Nguyên Thủy bị diệt sát?

Hiện tại, Nguyên Thủy đã vẫn lạc, ngài không thể lại trơ mắt nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vẫn lạc lần nữa!

"Hồng Quân, ngươi lẽ nào không phát hiện, vì sao vừa rồi chỉ có một mình bản tôn công phạt Tây Phương Nhị Thánh, mà các Thánh nhân khác lại không động thủ sao?" Thông Thiên nhàn nhạt cười, nói.

Hồng Quân nghe vậy, sắc mặt tức thì biến đổi!

Lão Tử cũng lóe lên một đạo quang mang rực rỡ trong con ngươi, không biết vì sao, trong lòng bỗng dưng hiện ra một cảm giác, một cỗ đại nguy cơ sắp xuất hiện trên người lão!

Bên kia.

Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên trực tiếp bao phủ Hồng Quân!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì bị Tru Tiên Kiếm Trận đẩy ra ngoài.

Minh Hà, Nữ Oa, Côn Bằng, Đa Bảo, Long Vương năm vị Thánh nhân thấy vậy, pháp tắc Hỗn Nguyên hạo hãn trên người tức thì xuất hiện trong Hồng Hoang mênh mông, quét sạch vạn thiên Đại Đạo pháp tắc, trực tiếp công phạt về phía Lão Tử!

Lão Tử cảm nhận được năm vị Thánh nhân đồng thời công phạt vào khoảnh khắc này, sắc mặt tức thì biến đổi.

Hóa ra là vậy.

Chẳng trách vừa rồi Thông Thiên bố trí Tru Tiên Kiếm Trận vây

khốn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, năm Thánh nhân còn lại không động thủ giúp Thông Thiên.

Nguyên nhân là đây.

Tây Phương Nhị Thánh trước sau đều không phải mục tiêu của Thông Thiên!

Mục đích Thông Thiên vừa rồi bố trí Tru Tiên Kiếm Trận với Tây Phương Nhị Thánh cũng không phải để giết họ, mà là nhắm vào lão!

"Lão Tử, ngươi hôm nay, cũng nên đi cùng Nguyên Thủy rồi!" Côn Bằng nhìn Lão Tử, trong con ngươi lưu chuyển sát ý.

Ngay sau đó, Cửu Thiên Côn Bằng Đồ sau lưng hiên ngang xuất hiện, bùng nổ ánh huy hoàng rực rỡ!

Đồng thời, trong tay hắn, Hỗn Độn Chung lưu chuyển thần quang đại đạo hủy diệt kinh khủng, khiến một vùng trời đất không ngừng run rẩy!

Bên cạnh, Minh Hà tế ra Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm, Long Vương tế ra Long Vương Châu, Nữ Oa tế ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Đa Bảo xung quanh Phật quang lấp lánh, lần lượt quét về phía Lão Tử!

Năm vị Thánh nhân, đều là những kẻ mạnh nhất giữa trời đất, nay cùng nhau công phạt, uy thế kinh thiên có thể biết được!

Lão Tử đột nhiên cảm nhận được một cỗ đại khủng bố giáng xuống.

Sắc mặt cũng vào lúc này ngưng trọng.

Đối mặt với sự vây công của năm vị Thánh nhân, lão cũng phải nghiêm túc.

Ngay sau đó, Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp trên đỉnh đầu lão chìm nổi, các loại thần quang từ Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp

bùng nổ, cả người Lão Tử khí thế vô cùng hạo hãn.

Lúc này, tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Lão Tử đã đứng vào thế tiên thiên bất bại!

Nữ Oa, Côn Bằng cảm nhận được công phạt của mình đối với Lão Tử vô dụng, sắc mặt lần lượt biến đổi.

Tiên thiên đệ nhất công đức chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, vật này sánh ngang tiên thiên chí bảo, do khí Huyền Hoàng của Đại Đạo sau khi Bàn Cổ khai thiên và công đức khai thiên của Bàn Cổ hóa thành, tổng cộng có bốn mươi chín tầng.

Bảo vật này phòng ngự mạnh mẽ, có thể nói là nghịch thiên, một khi tế ra liền đứng vào thế bất bại.

Ngày xưa, Thiên Đạo Lục Thánh từng âm thầm so đấu trong Hỗn Độn.

Khi đó Thái Thượng Lão Tử đã dựa vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp và Thái Cực Đồ, lực áp năm đại Thánh nhân.

Từ đó có thể tưởng tượng, bảo vật này nghịch thiên đến mức nào.

Hiện tại, tất cả công phạt đều vô hiệu với Lão Tử.

E rằng trong thời gian ngắn, căn bản không thể giết được Lão Tử.

"Cùng là tiên thiên chí bảo, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của ngươi, há có thể cản được Hỗn Độn Chung của ngô?" Ánh mắt Côn Bằng đột nhiên lạnh đi, ánh sáng kinh khủng trên Hỗn Độn Chung của hắn càng lúc càng rực rỡ!

Xét về phẩm cấp, Hỗn Độn Chung cao hơn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp một chút.

Trên Hỗn Độn Chung lại có pháp tắc hủy diệt bao quanh.

Lẽ nào cũng không làm Lão Tử bị thương được?

Ngay sau đó.

Côn Bằng đột nhiên ra tay.

Hỗn Độn Chung ngay sau đó bùng nổ thần quang kinh khủng, chấn động đại thiên hoàn vũ, khiến trời đất càn khôn trong khoảnh khắc này không ngừng rung chuyển!

Ngay sau đó, Hỗn Độn Chung đột ngột xuyên qua từng tầng không gian đa nguyên vũ trụ, trực tiếp công phạt về phía Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trên người Lão Tử!

Đồng thời, các Thánh nhân khác cũng trong nháy mắt lần lượt ra tay, vô số đạo Hỗn Nguyên thần quang bùng nổ, khiến thiên địa nơi đây chìm nổi, từng vòng dị tượng hùng vĩ hạo đại xuất hiện, tất cả đều quét về phía Lão Tử!

"Ngô nắm giữ Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, tiên thiên lập vào thế bất bại, các ngươi có thể làm gì được ngô?" Lão Tử cảm nhận được từng đạo khí tức kinh khủng, nhưng không hề lộ ra vẻ hoảng loạn nào.

Trên thực tế, lão lúc này nhàn nhạt cười, không cho là đúng.

Sở hữu tiên thiên công đức chí bảo, bản thân đã đứng vào thế bất bại, căn bản không cần sợ sự công phạt của năm Thánh nhân.

Chương 133

Quan trọng hơn, lão đã sớm bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thất Trọng Thiên!

Cảnh giới Hỗn Nguyên, một bước một trọng thiên, thực lực giữa mỗi trọng thiên đều khác biệt trời vực!

Nếu không, ngày xưa lão cũng không thể dùng sức một người, chống lại năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân còn lại!

Đúng lúc Lão Tử đối mặt với năm đạo công phạt kinh khủng mà vẫn bình tĩnh, Minh Hà đột nhiên ánh mắt lóe lên, tế ra mặc bảo mà Chu Thanh ban cho!

"Lão Tử, ngươi sở hữu tiên thiên công đức chí bảo thì đã sao?" "Trước mặt bức họa này, tất cả bảo vật trên thế gian, đều không khác gì đồng nát sắt vụn!" Khi Minh Hà tế ra bức họa đó, sắc mặt Lão Tử đột nhiên biến đổi!

Lão quên mất, trong tay Minh Hà có một bức mặc bảo của Đại Đạo Chúa Tể!

Mặc bảo do chính Đại Đạo Chúa Tể vẽ, uy thế ẩn chứa trong đó, há có thể là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp có thể so sánh?

Bên cạnh, Hồng Quân bị vây trong Tru Tiên Kiếm Trận cũng tức thì biến sắc!

Bức họa do Đại Đạo Chúa Tể vẽ, nếu uy thế trong đó toàn bộ tuôn ra, Lão Tử há chẳng phải gặp nguy hiểm sao?

Tức thì, Hồng Quân muốn thoát khỏi Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng dưới một niệm của Thông Thiên, kiếm quang ngút trời trong Tru Tiên Kiếm Trận bùng nổ, một lần nữa giam cầm ngài chặt chẽ bên trong!

Hồng Quân tức thì cảm thấy vô cùng uất ức!

Bức thủy mặc họa mà Đại Đạo Chúa Tể từng ban cho Thông Thiên trong tay Đa Bảo đang tỏa ra thần quang.

Khí thế trong bức thủy mặc họa đó đã áp chế sức mạnh của Thiên Đạo.

Lúc này, ngài căn bản không thể lợi dụng sức mạnh của Thiên Đạo, chỉ có thể dựa vào sức mạnh của bản thân để cưỡng ép thoát khỏi Tru Tiên Kiếm Trận.

Nếu là trước kia, ngài tự nhiên không để ý đến Tru Tiên Kiếm Trận, dù sao năm đó Tru Tiên Tứ Kiếm đều do ngài ban cho Thông Thiên.

Nhưng bây giờ thì khác, Thông Thiên không còn là Thiên Đạo Thánh Nhân của ngày xưa, ngài đã không thể lợi dụng nhân quả Thiên Đạo để áp chế y.

Thông Thiên hiện tại đã là Đại Đạo Thánh Nhân, còn chứng ngộ hai con đường Đại Đạo, thêm vào Tru Tiên Kiếm Trận, trong chốc lát, ngài cũng không thể phá vỡ.

Tức thì, sắc mặt Hồng Quân ngưng trọng, ngay sau đó nhìn về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận, vội vàng quát lớn.

"Các ngươi lẽ nào muốn trơ mắt nhìn Lão Tử bị tru sát sao?

Không mau lập tức ra tay, giải cứu Lão Tử?" Sắc mặt Hồng Quân khó coi đến cực điểm.

Lão Tử hiện đang bị năm Thánh nhân vây công.

Tây Phương Nhị Thánh lại ở bên cạnh bàng quan không ra tay.

Hai tên súc sinh này, trong lòng đang nghĩ gì vậy?

Lúc này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở bên kia nghe vậy, trong lòng vô cùng rối rắm.

Họ đã sớm nảy sinh ý muốn thoái lui.

Đội hình bên phía Thông Thiên hiện tại quá kinh khủng, sáu vị Thánh nhân, mỗi người thực lực đều vượt xa họ.

Nếu tiếp tục ở lại đây, hoàn toàn là một con đường chết.

Lập tức xé toạc hư không, trốn vào Hỗn Độn mênh mông kia, tuy có chút mất mặt, nhưng ít nhất hai vị Thánh nhân sẽ không vẫn lạc.

Đây cũng là nguyên nhân họ vẫn luôn không ra tay.

Bây giờ Hồng Quân lại muốn họ tham gia vào trận đại chiến này, trong lòng họ tức thì rối bời.

Chiến, hay không chiến?

Bên cạnh, Thông Thiên đang dùng Tru Tiên Kiếm Trận vây khốn Hồng Quân, tức thì hướng ánh mắt lạnh lùng về phía Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, nhàn nhạt nói: "Các ngươi muốn ra tay, thì người bị Tru Tiên Kiếm Trận vây khốn sẽ không phải là Hồng Quân nữa!

Các ngươi phải nghĩ cho kỹ, sinh tử của các ngươi, tiếp theo hoàn toàn nằm trong một niệm của ta!" Lời Thông Thiên vừa dứt, tâm thần cũng ngưng trọng.

Quả nhiên giống như y tưởng tượng ban đầu, Lão Tử lúc này đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thất Trọng Thiên.

Cảnh giới như vậy, chỉ riêng sáu vị Thánh nhân liên thủ, cũng chưa chắc có thể trong thời gian ngắn giết được Lão Tử.

Nếu lúc này Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn giúp Lão Tử, vậy hôm nay hoàn toàn không thể chém được Lão Tử.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lúc nào cũng có thể giết, nhưng nếu hôm

nay Lão Tử chạy thoát, thì sẽ không còn cơ hội dễ dàng giết Lão Tử như vậy nữa.

Bên kia, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nghe xong lời của Thông Thiên, trầm mặc không nói.

Ngay sau đó, trong con ngươi Chuẩn Đề, ánh sáng thay đổi bất định.

Hồi lâu sau, Chuẩn Đề chậm rãi mở lời: "Chúng ta, rời khỏi Hồng Hoang, tiến vào Hỗn Độn mênh mông kia, không còn tham gia vào bất kỳ chuyện gì trong Hồng Hoang nữa!" Lời Chuẩn Đề vừa dứt, Tiếp Dẫn bên cạnh nghe vậy cũng gật đầu.

Ngay sau đó, Phật quang ngút trời trên người Tây Phương Nhị Thánh lấp lánh không ngừng.

Ngay sau đó, Tây Phương Nhị Thánh hoàn toàn biến mất giữa đất trời.

Thấy cảnh này, Thông Thiên không khỏi lộ ra một tia cười ý.

Như vậy, Lão Tử có thể thuận lợi giết được rồi.

Tây Phương Nhị Thánh dù có trốn đi đâu, cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân trong Hồng Hoang.

Chỉ cần giết được Lão Tử, muốn tru sát Tây Phương Nhị Thánh cũng càng thêm dễ dàng.

Hồng Quân trong Tru Tiên Kiếm Trận, thấy cảnh này suýt nữa phun ra một ngụm máu!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thật sự đã bỏ chạy!

Tây Phương Nhị Thánh từ vạn cổ đến nay luôn vô sỉ, ngài vẫn luôn không cho là đúng, nhưng khi hành vi vô sỉ hôm nay xảy ra trên người mình, tức thì cảm giác đạo tâm của mình trong khoảnh khắc

này tức đến méo mó!

Tây Phương Nhị Thánh lúc này bỏ chạy, vậy Lão Tử há chẳng phải gặp nguy hiểm sao?

"Hồng Quân, ngô muốn ngươi tận mắt chứng kiến, ngô tru sát Lão Tử!" Thông Thiên nhìn Hồng Quân một cái, nhàn nhạt nói.

Ngay sau đó, Thông Thiên một bên khống chế Tru Tiên Kiếm Trận, một bên tế ra Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương!

Đồng thời, một đạo công phạt chí cường kinh khủng tức thì ngưng kết thành, trực tiếp quét về phía Lão Tử!

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang vọng khắp đất trời!

Tiên thiên công đức chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trong tay Lão Tử, tức thì hóa thành mảnh vụn, tiêu tán giữa đất trời!

Ngay sau đó.

Nữ Oa mỹ mục lóe lên, chậm rãi mở lời: "Các vị đạo hữu, vì để giết Lão Tử, lên!" Theo lời Nữ Oa vừa dứt.

Bên cạnh, Minh Hà, Côn Bằng, Long Vương, Đa Bảo chư Thánh lần lượt hành động!

Năm vị Thánh nhân vừa ra tay, cả Hồng Hoang thiên địa, đều bị vô cùng vô tận pháp tắc Hỗn Nguyên tràn ngập!

Trong nháy mắt, trên vô tận Huyết Hải, năm đạo thần hồng rực rỡ vạn trượng đột nhiên vút lên trời, cắt ngang vạn dặm càn khôn, quét sạch pháp tắc Đại Đạo hạo hãn, khiến thời không trong khoảnh khắc này không ngừng chấn động, tức thì quét về phía Lão Tử!

Uy thế hạo hãn đến mức khiến sóng máu ngút trời trong vô tận

Huyết Hải không ngừng cuộn trào!

Trước mắt, tiên thiên công đức chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trong tay Lão Tử bị đánh vỡ.

Lúc này trong tay Lão Tử chỉ còn lại tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ.

Tuy Thái Cực Đồ cũng có thể dùng để phòng ngự, nhưng so với lực phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, quả thực là một trời một vực!

Khoảnh khắc năm Thánh nhân đồng thời ra tay, động tĩnh kinh khủng lần này trên vô tận Huyết Hải, cũng tức thì chấn động cả Hồng Hoang!

Giữa thiên địa, hàng vạn vạn sinh linh trong nháy mắt, lần lượt hướng ánh mắt về phía vô tận Huyết Hải, về phía năm bóng hình lưu chuyển khí tức kinh khủng!

Có thể thấy, trên vô tận Huyết Hải, các loại dị tượng lần lượt hiện ra, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, vạn vật hồi sinh, huyết hải ngút trời, kim quang khắp nơi, long phượng cùng hiện, đủ loại dị tượng kinh khủng đều hiện ra trên vô tận Huyết Hải, đi kèm với pháp tắc Thánh nhân hạo hãn, khiến hàng vạn vạn sinh linh giữa trời đất không khỏi thần hồn run rẩy!

Từ các danh sơn đại xuyên, tiên sơn động thiên trong Hồng Hoang, từng vị tiên thiên đại năng phá quan xuất hiện, lúc này cảm nhận được khí tức kinh khủng, cũng không khỏi quỳ lạy trên đất, đỉnh lễ mô bái!

"Minh Hà Đa Bảo thành Thánh, Nguyên Thủy bị tru, Tây Phương Nhị Thánh đào ly Hồng Hoang, nay Lão Tử có thể làm gì được năm vị Thánh nhân?" "Năm Thánh nhân liên thủ vây công Lão Tử, hôm nay có thể sẽ lại có một vị Thánh nhân vẫn lạc!" "Hôm nay lẽ nào muốn vẫn

lạc hai vị Thánh nhân sao?" "Truyền rằng thực lực của Lão Tử là mạnh nhất trong các Thiên Đạo Thánh nhân ở Hồng Hoang, có thể địch lại năm vị Thánh nhân liên thủ không?" "Hồng Hoang lần này, sắp hoàn toàn thay đổi rồi!" "…" Trong Hồng Hoang, hàng vạn vạn sinh linh cảm nhận được trận đại chiến kinh khủng trên vô tận Huyết Hải, tâm thần trong khoảnh khắc này không khỏi kinh hãi vô cùng.

Lẽ nào hôm nay, thật sự sẽ đồng thời vẫn lạc hai tôn Thánh nhân?

Vô số tiên thiên đại năng lúc này cũng không khỏi tim đập chân run.

Nhưng dù trong lòng hoảng sợ bất an, từng vị tiên thiên đại năng vẫn lần lượt vận chuyển thần lực, tập trung tinh thần quan sát trận chiến này.

Bởi vì trận chiến này, rất có thể sẽ hoàn toàn thay đổi cục diện trời đất trong Hồng Hoang!

Lúc này, Lão Tử trên vô tận Huyết Hải, sắc mặt hoàn toàn âm trầm.

Tiên thiên công đức chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp mà lão dựa vào nhất đã bị đánh vỡ.

Hiện tại, trong tay lão duy nhất có thể đối kháng năm Thánh nhân, chỉ có tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ.

Nhưng phòng ngự của Thái Cực Đồ xa không bằng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Trong năm Thánh nhân, không chỉ có thủy mặc họa của chính Đại Đạo Chúa Tể, còn có Hỗn Độn Chung các loại thần vật vô thượng.

Bên cạnh, có một Thông Thiên đang rục rịch.

Tuy Thông Thiên lúc này đã bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, vây khốn

Hồng Quân, nhưng Thí Thần Thương và Bàn Cổ Phiên trong tay vẫn có thể huy động.

Công kích do hai kiện vô thượng công phạt chí bảo tạo thành, tuyệt đối không phải Thái Cực Đồ của lão có thể chống lại.

Trong lòng vạn ngàn suy nghĩ cuộn trào, Lão Tử khẽ thở dài một tiếng.

Ngay sau đó Lão Tử nhìn về phía chư Thánh, ánh mắt trong con ngươi lạnh lùng vô cùng.

Chương 134

Ngay sau đó, giọng nói của Lão Tử nhàn nhạt vang vọng khắp đất trời.

"Thôi được, đã các ngươi ép ngô, ngô cũng không ẩn giấu nữa!" Lời vừa dứt.

Cấm cố trên người Lão Tử hoàn toàn được phá vỡ!

Ngay sau đó, khí thế trên người lão tăng vọt!

Nữ Oa, Côn Bằng, Minh Hà cảm nhận được khí tức kinh khủng trên người Lão Tử, sắc mặt tức thì cứng lại.

Ngay sau đó lần lượt ngưng trọng.

Khí thế của Lão Tử lúc này đang tăng lên.

Vốn là cảnh giới Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên, nay lại tiếp tục tăng lên, lẽ nào Lão Tử đã sớm bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thất Trọng Thiên, từ vạn cổ đến nay, vẫn luôn đang che giấu thực lực chân chính của mình?

Thông Thiên bên cạnh cảm nhận được khí thế của Lão Tử đang điên cuồng tung hoành giữa trời đất, ánh mắt cũng khẽ lóe lên một phen.

Quả nhiên giống như y tưởng tượng ban đầu, Lão Tử đã sớm bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thất Trọng Thiên.

Trong Thiên Đạo Lục Thánh ban đầu, chúng sinh đều đoán Lão Tử là kẻ ẩn giấu sâu nhất.

Hôm nay, Lão Tử cuối cùng cũng chịu triệt để giải phóng tu vi của mình.

May mà, vừa rồi đã dọa chạy được Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Nếu không, e rằng lúc này thật sự khó giết được Lão Tử.

Nhưng, dù Lão Tử đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Thất Trọng Thiên, cũng không thể thay đổi cục diện lúc này.

Bên kia.

Theo khí thế trên người Lão Tử lúc này điên cuồng dâng trào, đột nhiên, thiên địa nơi đây chìm nổi, khí tức kinh khủng đang không ngừng xoay chuyển trên người Lão Tử tức thì xuyên thủng tất cả, khiến thời không vỡ nát, vũ trụ tái diễn, chấn động chư thiên hoàn vũ!

Sự tồn tại của Thánh nhân Hỗn Nguyên Thất Trọng Thiên, thực lực đã mạnh đến một cảnh giới nhất định.

Đại lục Hồng Hoang, trong khoảnh khắc này không ngừng rung chuyển.

Có thể thấy, do Lão Tử lúc này không hề giữ lại mà giải phóng khí tức, hư không hoàn vũ xung quanh lúc này hoàn toàn hóa thành hư vô, xuất hiện từng cái hắc động sâu thẳm.

Phía dưới, từng vùng tiên thổ lại diễn hóa thành địa thủy hỏa phong.

Trong Hỗn Độn mênh mông, các loại khí tức huyền diệu lần lượt lưu chuyển trên người Lão Tử, khiến khí tức của Lão Tử lúc này đang tiến gần đến phương hướng Đại Đạo.

Hỗn Nguyên Cảnh Thất Trọng Thiên, tu sĩ cảnh giới này đã vô hạn phát triển theo phương hướng Đại Đạo.

Thậm chí, có thể câu thông sức mạnh của Đại Đạo để đối phó với kẻ địch.

Đạo mà Lão Tử tu là Vô Vi Chi Đạo, trong nháy mắt Lão Tử giải

phóng khí tức, hàng vạn vạn sinh linh giữa trời đất bỗng nhiên sắc mặt cứng lại.

Phảng phất như trong nháy mắt đạo tâm minh ngộ, trong mơ màng mà hiểu ra.

Ngay sau đó, từng người lần lượt lộ ra vẻ thản nhiên, phảng phất như tất cả mọi chuyện giữa trời đất đều không thể ảnh hưởng đến tâm tư của họ.

Cảnh giới của Lão Tử lúc này, nhất cử nhất động đều có thể ảnh hưởng đến sự vận chuyển đạo tâm của chúng sinh!

Cảm nhận được khí tức kinh khủng trên người Lão Tử, Nữ Oa, Côn Bằng các Thánh nhân tức thì sắc mặt ngưng trọng.

Khí thế này, quá kinh khủng.

Lúc này trong năm vị Thiên Đạo Thánh nhân, toàn bộ đều là tu sĩ Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên.

Nữ Oa, Côn Bằng, đều là lĩnh ngộ Đại Đạo mà chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Côn Bằng, Minh Hà, Đa Bảo thì công đức chứng đạo, tuy không được Hồng Quân công nhận, nhưng cũng thuộc về Thiên Đạo Thánh Nhân.

Năm danh Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên cảnh giới Thánh nhân, liên thủ, cũng không thể đối kháng với Lão Tử đã bước vào Hỗn Nguyên Thất Trọng Thiên.

Chênh lệch trong đó, quá lớn, giữa hai bên phảng phất như có một cái hố sâu, không thể vượt qua.

Thậm chí, Long Vương, Đa Bảo phía sau lúc này, cảm giác thần hồn của mình đang rung chuyển.

Linh hồn vào lúc này cũng cảm thấy run rẩy.

Trong Thánh nhân, cũng có mạnh yếu.

Lão Tử hiện tại, mạnh đến mức thái quá.

Quả nhiên là vị ẩn giấu sâu nhất trong các Thánh nhân, thực lực như vậy, trừ Hồng Quân dung hợp Hồng Hoang Thiên Đạo ra, tuyệt đối là đệ nhất nhân trong Hồng Hoang!

Ngay sau đó.

Lão Tử nhìn về phía năm Thánh nhân, ánh mắt khẽ lóe lên, chậm rãi mở lời: "Chư vị, các ngươi không phải muốn giết ngô sao?

Hiện tại, ngô đã phá vỡ cấm cố, các ngươi muốn chiến, cứ việc chiến!" Lão Tử bá khí nói, giọng nói lạnh lùng!

Lão sinh tính vô vi, nhưng lúc này trong lòng cũng không khỏi có lửa giận bùng cháy!

Trơ mắt nhìn nhị đệ Nguyên Thủy bị tru sát, bạn sinh chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp lại bị đánh thành mảnh vụn!

Sỉ nhục như vậy, dù lão sinh tính vô vi, lúc này cũng không thể dung thứ!

Vô vi vô ngã, vô sở bất vi!

Hôm nay liền muốn tru sát năm Thánh nhân, huyết nhiễm Hồng Hoang, tế Nguyên Thủy và chí bảo!

"Các ngươi, chết đi." Ngay sau đó, Lão Tử nhìn về phía năm Thánh nhân, nhàn nhạt nói.

Ngay sau đó, pháp tắc Hỗn Nguyên hạo hãn tức thì quét sạch giữa trời đất, trực tiếp dũng mãnh lao về phía Nữ Oa các Thánh nhân!

Cảm nhận được khí thế kinh khủng vô cùng, Nữ Oa, Côn Bằng

các Thánh nhân đều thần sắc nghiêm lại!

Cỗ khí thế này quá mạnh, căn bản không thể chống lại!

Trong nháy mắt, Thông Thiên cũng sắc mặt biến đổi.

Lão Tử bước vào Hỗn Nguyên Cảnh Thất Trọng Thiên mạnh hơn cả y tưởng tượng!

Ngay sau đó, Thông Thiên vội vàng vẫy đại thủ.

Trong nháy mắt, Vạn Tiên Trận Trận Đồ trong tay Thái Nhất và Đế Tuấn quay trở lại tay Thông Thiên.

Ngay sau đó, Thông Thiên nhìn về phía Nữ Oa các Thánh nhân, vội vàng nói: "Các vị đạo hữu, diễn hóa Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận, cách sát Lão Tử!" Lời Thông Thiên vừa dứt, ngay sau đó, một phương tiên thiên đại trận trực tiếp hiện ra giữa trời đất, trực tiếp vây khốn Lão Tử vào trong!

Y chứng ngộ Trận Pháp Đại Đạo, một niệm có thể bố trí vô thượng đại trận, Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận cũng là kết quả mà y đã khổ tư sáng tạo ra ở nhà hiền tế.

Bởi vì khi đó trong Tiệt giáo có khả năng xuất hiện năm vị Thánh nhân.

Lần lượt là Thông Thiên, Nữ Oa, Côn Bằng, Vân Tiêu, và Đa Bảo!

Trong đó Đa Bảo vì từ thủy mặc họa của Đại Đạo Chúa Tể lĩnh ngộ được áo nghĩa Phật pháp, nên lúc đó y cho rằng Đa Bảo cũng có cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên, vì vậy đã sáng tạo ra Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận!

Hiện tại, lúc này đối mặt với Lão Tử, Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận chính là lúc có đất dụng võ!

Theo đại trận do Thông Thiên bố trí bao phủ lên người Lão Tử,

Vân Tiêu, Nữ Oa, Côn Bằng, Long Vương, Đa Bảo, Nguyên Thủy lần lượt tâm thần chấn động!

Đồng thời, Thông Thiên đem phương pháp vận chuyển của Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận nói cho họ.

Ngay sau đó, chư Thánh trong khoảnh khắc tâm thần đều minh ngộ.

Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận lấy năm danh Thánh nhân làm trận nguyên, năm kiện vô thượng chí bảo làm trận nhãn, hội tụ thành vô thượng đại trận!

Đại trận như vậy, có thể mạt sát Thánh nhân!

Hiện tại, liên thủ tự nhiên không thể đánh bại Lão Tử đã bước vào Hỗn Nguyên Cảnh Thất Trọng Thiên.

Nhưng dựa vào Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận, chưa chắc không thể triệt để chém giết Lão Tử.

Lấy năm danh Hỗn Nguyên Thánh nhân làm trận nguyên, năm kiện vô thượng chí bảo làm trận nhãn ngưng kết thành vô thượng tiên thiên đại trận, có thể biết, uy lực của đại trận kinh khủng đến mức nào!

Ngay sau đó.

Đa Bảo, Nữ Oa, Côn Bằng, Minh Hà, Long Vương lần lượt thu liễm tâm thần, pháp tắc Hỗn Nguyên hạo hãn trong khoảnh khắc quét sạch trời đất, điên cuồng rót vào Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận vô thượng thần lực!

Đồng thời, Nữ Oa năm Thánh nhân, cũng đứng xung quanh Lão Tử, hình thành năm phương hướng!

Lão Tử thấy cảnh này, trong con ngươi tức thì lộ ra vẻ khinh thường.

Phảng phất như đang nhìn năm con sâu.

Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận, chưa từng nghe qua.

Từ vạn cổ đến nay, các loại tiên thiên sát trận có danh tiếng, lão đều biết một ít, ví như Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Vạn Tiên Trận, Tru Tiên Kiếm Trận.

Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận, lại là lần đầu tiên nghe thấy.

E rằng đại trận này, nên là do Thông Thiên sau khi lấy trận chứng đạo, sáng tạo ra một loại đại trận.

Đại trận do Thánh nhân sáng tạo, lẽ nào có thể tru sát Thánh nhân sao?

Lão đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thất Trọng Thiên, hiện tại cũng không biết mình mạnh đến mức nào, có thể cảm nhận, nếu không tiếc bất cứ giá nào ra tay, thậm chí có thể hủy diệt cả Hồng Hoang.

Thông Thiên dùng đại trận này, muốn tru sát Lão Tử, không phải quá coi thường lão rồi sao?

Ngay sau đó, Lão Tử nhàn nhạt cười, khẽ vẫy tay.

Tức thì, một cỗ pháp tắc Hỗn Nguyên vô cùng hạo hãn vút lên trời, mang theo khí thế kinh khủng, trực tiếp lao về phía Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận đang bao phủ lão!

Chương 135

Ầm ầm một tiếng!

Thiên địa trong khoảnh khắc chấn động.

Trong Hồng Hoang, hàng vạn vạn sinh linh bị một tiếng chấn động dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Một số tu vi yếu, thậm chí lúc này đã bị đạo thương.

Lão Tử bị vây trong đại trận, sắc mặt tức thì biến đổi.

Lão không thể đột phá đại trận.

Một cỗ sức mạnh vừa rồi, lão không hề giữ lại chút nào, bước vào Hỗn Nguyên Thất Trọng Thiên, một đạo công phạt đủ để xé toạc cả đại lục Hồng Hoang.

Nhưng, lúc này lại không thể phá vỡ tiên thiên đại trận!

Trận này, chẳng lẽ thật sự quỷ dị như vậy sao?

"Năm con kiến Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên, bố trí ra trận pháp này thì đã sao, kiến, sao có thể nghịch thiên?" Lão Tử trên mặt vẫn bình tĩnh.

Ngay sau đó, trên người Lão Tử, các loại pháp tắc Hỗn Nguyên hạo hãn tức thì hiện ra giữa trời đất, Lão Tử bị vây trong Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận, đột ngột vút lên trời, các loại dị tượng kinh khủng xung quanh mang theo pháp tắc Hỗn Nguyên hạo hãn, trực tiếp quét về phía phương tiên thiên đại trận!

Khí thế này, khiến Hồng Hoang Thiên Đạo trong khoảnh khắc không ngừng rung chuyển, cả đại lục Hồng Hoang trên diện rộng bắt đầu lại diễn hóa thành Hỗn Độn!

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, sắc mặt Hồng Quân đột nhiên biến đổi.

Thực lực của Lão Tử kinh khủng, cũng khiến ngài bất ngờ, khoảnh khắc ra tay, khiến cả thế giới Hồng Hoang lại diễn hóa thành Hỗn Độn!

Nếu Lão Tử thật sự không giữ lại mà ra tay, vậy Hồng Hoang há chẳng phải sẽ bị đánh thành phấn vụn?

Sắc mặt Thông Thiên cũng không ngừng biến hóa.

Lão Tử thực lực quá mạnh.

Vừa rồi khi liên thủ tru sát Nguyên Thủy, cũng không hề làm rung chuyển đại lục Hồng Hoang hạo hãn vô tận.

Lão Tử không giữ lại mà ra tay, đại lục Hồng Hoang đã hiện ra trạng thái Bàn Cổ khai thiên lúc đầu.

Cứ thế này, Hồng Hoang há chẳng phải sẽ bị diệt sao?

"Các vị đạo hữu, có thể tế ra chí bảo, lấy vô thượng chí bảo làm trận nhãn, tru sát Lão Tử!" Thông Thiên đột nhiên gào thét một tiếng.

Nếu không tru sát Lão Tử, đợi Lão Tử phá vỡ Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận mà y bố trí, vậy Hồng Hoang thật sự có thể sẽ bị đánh vỡ.

Hồng Hoang một khi bị đánh vỡ, trừ các Thánh nhân và các đại năng đã sớm chứng đạo Đại La Kim Tiên, các sinh linh còn lại đều không có bất kỳ sức phản kháng nào, sẽ theo Hồng Hoang cùng nhau lại diễn hóa Hỗn Độn.

Dù sao, trong Hỗn Độn mênh mông, các loại hỗn độn cương phong kinh khủng ở khắp mọi nơi, chỉ có cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên mới có thể ngao du trong Hỗn Độn.

Một khi Hồng Hoang bị đánh vỡ, vậy vô số đệ tử Tiệt giáo sẽ tức thì tan thành mây khói.

Đến cuối cùng, cả vạn linh Hồng Hoang đều phải theo thiên địa Hồng Hoang cùng nhau vẫn lạc!

Hồng Hoang Thiên Đạo trong khoảnh khắc oanh minh không dứt, cảm giác được một cỗ đại khủng bố vô thượng giáng xuống.

Trong hàng vạn vạn sinh linh Hồng Hoang, không ít người theo đại lục dưới chân hóa thành tro bụi, hình thần câu diệt.

Sinh linh giữa trời đất cảm nhận xung quanh đang lại diễn hóa thành địa thủy hỏa phong, lần lượt sắc mặt biến đổi, tâm thần kinh hãi vô cùng.

"Hồng Hoang sắp bị đánh vỡ sao, đạo trường của ta đang lại diễn hóa địa thủy hỏa phong!" "Không ít chủng tộc tan thành mây khói, Thánh nhân sắp triệt để đánh vỡ Hồng Hoang!" "Trời ạ, Hồng Hoang sắp bị hủy diệt sao?" "Chúng ta mau chóng rời khỏi Hồng Hoang, đến vô tận Hỗn Độn kia!" "Hồng Hoang bị đánh vỡ, chỉ có cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên mới có thể sống sót, chúng ta chạy đi đâu?" "…" Trong Hồng Hoang, hàng vạn vạn sinh linh lúc này tâm thần hoảng sợ.

Chỉ trong nháy mắt, đã có không ít sinh linh bị ảnh hưởng, tức thì vẫn lạc.

Không ít tiên thiên đại năng, lúc này càng phá vỡ hư không, đến Hỗn Độn mênh mông kia, trốn tránh trận tai nạn này.

Vạn linh trong lòng hoảng sợ bất an, lúc này Lão Tử bị vây trong Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận, tức thì nhàn nhạt cười.

"Đạo của ngô, là Vô Vi Chi Đạo, vô vi, vô sở bất vi!" "Các ngươi tru sát nhị đệ Nguyên Thủy của ngô, lại đánh vỡ bạn sinh chí bảo của

ngô, nhân quả như vậy, hôm nay đều phải trả hết cho ngô!" "Hôm nay, ngô Lão Tử, đánh vỡ Hồng Hoang, để Hồng Hoang lại diễn hóa địa thủy hỏa phong, cũng thề giết các ngươi!" Giọng nói của Lão Tử nhàn nhạt vang vọng khắp đất trời.

Lúc này, trong lòng lão lửa giận ngút trời, đã bị ép đến đường cùng.

Nguyên Thủy bị giết, bạn sinh chí bảo bị hủy, nay đệ tử duy nhất lại ở trong tay Thông Thiên.

Mọi nguồn gốc nhân quả, đều vì năm Thánh nhân trước mắt, cũng đều vì Thông Thiên!

Nếu Thông Thiên lúc đầu ký vào Phong Thần Bảng, sao lại có nhiều chuyện như vậy?

Vì một đám súc sinh phi mao đái giác, Thông Thiên đã giết nhị ca Nguyên Thủy.

Bây giờ, lại thiết kế ra trận pháp này, muốn tru sát lão!

Trong lòng vạn ngàn suy nghĩ cuộn trào, khí thế trên người Lão Tử càng thêm kinh khủng.

Trong Hồng Hoang, giữa thiên địa hạo hãn, nơi nơi đều đang lại diễn hóa Hỗn Độn, lại diễn địa thủy hỏa phong!

Khoảnh khắc này, Lão Tử muốn tái diễn trời đất, tru sát Thông Thiên và năm Thánh nhân!

"Thí Thần Thương, Bàn Cổ Phiên!" Bên kia, Thông Thiên đưa ra bàn tay vàng, trực tiếp cưỡng ép tách Thí Thần Thương và Bàn Cổ Phiên trong tay, lần lượt cắm vào hai phương hướng đông tây của Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận!

Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương vốn bị Đại Đạo Chúa Tể

phong ấn làm một, lúc này lại bị Thông Thiên sinh sinh kéo ra!

"Chẳng lẽ hiền tế đang âm thầm giúp ngô, vì sao Thí Thần Thương và Bàn Cổ Phiên lại dễ dàng bị ngô kéo ra như vậy?" Thông Thiên trong lòng vạn phần không hiểu, bỗng nhiên cảm nhận trong thần hải có một tia pháp tắc vận mệnh lưu chuyển, tức thì lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Hóa ra là Tiểu Bạch tiền bối ra tay.

Xem ra, Tiểu Bạch tiền bối tuy không tham gia đại chiến, nhưng lúc này cũng đang quan sát trận đại chiến này.

Ngay sau đó, Thông Thiên vội vàng nhìn về phía mọi người trong đại trận, nói: "Tế ra Hỗn Độn Chung, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đặt vào hai phương vị nam bắc trong đại trận!" Lời Thông Thiên vừa dứt, Côn Bằng và Nữ Oa vội vàng gật đầu.

Ngay sau đó, Hỗn Độn Chung lưu chuyển pháp tắc hủy diệt rơi vào trận nhãn phía nam của đại trận.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ sinh sinh bất tức, lưu chuyển sức mạnh tạo hóa rơi vào trận nhãn phía tây của đại trận.

Khi bốn kiện vô thượng chí bảo rơi vào bốn phương trận nhãn, khí thế của Lão Tử tức thì bị sinh sinh áp chế xuống!

Trong Hồng Hoang, vô số nơi, những vùng tiên thổ đang lại diễn hóa thành Hỗn Độn cũng vào lúc này bình ổn lại.

Lão Tử trong nháy mắt, sắc mặt tức thì biến đổi!

Tiên thiên đại trận do Thông Thiên sáng tạo, thật sự có thể trấn áp lão?

Lão đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Thất Trọng Thiên!

Lại bị năm danh Thánh nhân và bốn kiện chí bảo trấn áp?

Sao có thể?

"Còn thiếu một phương trung tâm trận nhãn, nếu không không thể ma diệt Lão Tử." Thông Thiên thấy cảnh này, trong ánh mắt lóe lên thần quang ngút trời, ngay sau đó nhìn về phía mặc bảo của Đại Đạo Chúa Tể trong tay Minh Hà, tức thì lộ ra một tia cười ý.

Mặc bảo của Đại Đạo Chúa Tể, còn kinh khủng hơn cả Hỗn Độn Chí Bảo.

Lấy mặc bảo này làm trận nhãn trung tâm của Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận, chắc chắn có thể triệt để tru sát Lão Tử!

Ngay sau đó, Thông Thiên đại thủ vung lên, lấy bức họa trong tay Minh Hà, sau đó chậm rãi đặt bức họa vào trung ương của Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận!

"Lão Tử, ngươi nên đi cùng Nguyên Thủy rồi." Thông Thiên nhìn Lão Tử, nhàn nhạt nói.

Ngay sau đó, Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận vận chuyển!

Lấy năm vị Thánh nhân làm trận nguyên, năm kiện vô thượng chí bảo làm trận nhãn ngưng tụ thành Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận tức thì bùng nổ!

Ầm ầm một tiếng!

Một âm thanh kinh khủng vô cùng tức thì vang vọng cả Hồng Hoang, ngay sau đó tiếng vang truyền về phía Hỗn Độn mênh mông, cuối cùng truyền khắp chư thiên vạn giới trong Hỗn Độn!

Trong Hỗn Độn hạo hãn, trong vô số đại thiên thế giới, vô số cường giả cảm nhận được một cỗ dao động kinh khủng, tức thì tâm thần chấn động, sau đó lần lượt hướng ánh mắt về thế giới Hồng Hoang.

Khí thế như vậy.

Lẽ nào trong Hỗn Độn hạo hãn, lại có sự tồn tại cấp Đại Đạo xuất thế?

Lúc này Lão Tử bị vây trong Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận, tức thì cảm giác chân linh run rẩy vô cùng.

Ngay sau đó, trong phương tiên thiên đại trận này, các loại sức mạnh pháp tắc trực tiếp xé nát thân thể Thánh nhân!

Ngay sau đó, sức mạnh hạo hãn cứng rắn ma diệt thần hồn nguyên thần, đạo thể nhục thân của lão!

Đến cuối cùng, chân linh của Lão Tử cũng bị triệt để giảo sát!

Lão Tử, triệt để vẫn lạc!

Một trong Tam Thanh, Nhân giáo giáo chủ Lão Tử, hoàn toàn biến mất giữa trời đất!

Trong Hồng Hoang, hàng vạn vạn sinh linh thấy cảnh này, tâm thần run rẩy vô cùng, tam hồn thất phách không ngừng rung chuyển, thậm chí muốn bay ra ngoài.

Hôm nay, lại một vị Thánh nhân vẫn lạc?

Một ngày, hai vị vô thượng Thánh nhân bị tru sát!

Khoảnh khắc Lão Tử vẫn lạc.

Hồng Hoang Thiên Đạo trong khoảnh khắc oanh minh không dứt.

Ngay sau đó, trên bầu trời, thánh huyết ngút trời trực tiếp giáng xuống tiên thổ Hồng Hoang hạo hãn!

Thánh nhân vẫn lạc, thương thiên khấp huyết!

Cùng một ngày, hai vị Thánh nhân lần lượt vẫn lạc!

Chương 136

Cùng lúc đó, vạn vạn dặm xa, trong Hỏa Vân Động.

Nhân tộc Tam Hoàng trong khoảnh khắc cảm nhận khí thế trên người đang nhanh chóng tăng vọt!

Vô cùng vô tận nhân tộc khí vận, đang quét về phía Tam Hoàng!

Từ khi Lão Tử sáng lập Nhân giáo, tuy chưa từng làm bất kỳ chuyện gì cho nhân tộc, nhưng âm thầm vẫn hưởng thụ hương hỏa và khí vận của nhân tộc.

Vì vậy, sau khi Lão Tử vẫn lạc, khí vận Nhân giáo vốn có, lúc này toàn bộ quy về thân của Nhân tộc Tam Hoàng trong Hỏa Vân Động!

Đồng thời, trong thành Triều Ca, Đế Tân cả người đột nhiên đế uy lấp lánh.

Hắn có thể cảm nhận, khí vận nhân tộc lúc này đang nhanh chóng tăng lên.

Tức thì, Đế Tân trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Tự nhiên, vì sao khí vận nhân tộc lại tăng lên không ít?

Chẳng lẽ, có cường giả nhân tộc trỗi dậy?

Ngay sau đó, Đế Tân nhàn nhạt cười, lắc đầu, không còn để ý đến chuyện này.

Hiện tại Thương triều quốc thái dân an, khí vận nhân tộc tăng lên, tự nhiên là một chuyện bình thường.

Bên kia.

Vô số đại năng, hàng vạn vạn sinh linh trong Hồng Hoang nhìn thấy thánh huyết vô tận rơi xuống từ bầu trời, lúc này tâm thần lần

lượt run rẩy không thôi.

Lại một vị Thánh nhân vẫn lạc!

Một trong Tam Thanh Lão Tử, hôm nay cũng bị Thông Thiên liên hợp chư Thánh đánh giết!

Trong thời gian ngắn một ngày, lần lượt vẫn lạc hai vị Thánh nhân.

Nay Phong Thần Đại Kiếp vừa mới bắt đầu, lẽ nào đã kết thúc rồi sao?

Hiện tại, Xiển giáo bị diệt, Tây Phương giáo tan biến trong Hồng Hoang, Nhân giáo chỉ còn lại một Nhân giáo đại đệ tử Huyền Đô.

Nguyên Thủy và Lão Tử hai vị Thánh nhân lần lượt bị giết, Tây Phương Nhị Thánh đào ly vào Hỗn Độn mênh mông.

Hồng Hoang rộng lớn, hiện tại hoàn toàn là cục diện Tiệt giáo một mình độc đại.

Hiện tại trong Tiệt giáo, Thánh nhân lộ diện đã có bảy vị!

Thông Thiên, Nữ Oa, Côn Bằng, Vân Tiêu, Đa Bảo, Long Vương, Minh Hà!

Long Hán Tam Tộc, A Tu La tộc, Thiên Đình cũng đều đã gia nhập Tiệt giáo!

Sau này, trong Hồng Hoang, ai có thể chống lại được thần uy kinh khủng của Tiệt giáo?

"Ai." Thông Thiên lại một lần nữa than thở.

Y lại tự tay giết một tôn huynh đệ của mình.

Nguyên Thủy và Lão Tử đều cùng y đồng sinh, lại đều vì y mà chết.

Trong lòng y lại một lần nữa phức tạp.

Dù đã thành Thánh nhân, lúc này trong lòng y cũng không khỏi ngũ vị tạp trần.

"Nhân quả trả xong, Huyền Môn Tam Thanh, cứ để thành quá khứ đi." Trong lòng vạn ngàn suy nghĩ lưu chuyển, ánh mắt Thông Thiên lại một lần nữa sắc bén.

Vừa rồi, cũng chỉ là cảm thán nhất thời mà thôi.

Nếu vì giết Nguyên Thủy và Lão Tử mà ảnh hưởng đến tâm cảnh của y, vậy sau này đối với tu hành sẽ vô cùng bất lợi.

Ngay sau đó, Thông Thiên nhìn về phía Hồng Quân đang bị vây trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Lúc này, sắc mặt Hồng Quân hoàn toàn đen tối.

Bố cục hàng vạn vạn năm tháng, một sớm thành công không!

Nguyên Thủy và Lão Tử bị tru sát, Tây Phương Nhị Thánh đào ly vào Hỗn Độn.

Hiện tại trong Hồng Hoang rộng lớn, Hồng Quân chỉ còn lại một mình!

Tất cả, đều vì vị Đại Đạo Chúa Tể kia!

Nếu không, đại thế thiên địa Hồng Hoang sao lại biến thành như vậy!

Nhưng, lúc này dù biết rõ nguyên nhân, ngài cũng không thể làm gì được Đại Đạo Chúa Tể.

Hồng Quân trong mắt Đại Đạo Chúa Tể, chỉ là một con kiến mà thôi.

Nếu thật sự đi tìm Đại Đạo Chúa Tể nói chuyện này, e rằng Đại

Đạo Chúa Tể một nổi giận, Hồng Quân sẽ chết càng nhanh hơn.

Ngay sau đó, Hồng Quân nhìn về phía Thông Thiên, chậm rãi thở dài một tiếng, ngay sau đó mở lời: "Thông Thiên, các ngươi đã tru sát Nguyên Thủy và Lão Tử, hiện tại có thể rút Tru Tiên Kiếm Trận được không?

Lẽ nào, các ngươi ở đây muốn mạt sát cả ngô sao?" Lời Hồng Quân vừa dứt, Thông Thiên nghe vậy, sau đó yên lặng nhìn Hồng Quân.

Mọi nguồn gốc, kỳ thực đều do Hồng Quân chủ đạo.

Nếu không phải Hồng Quân sách hoạch vô lượng lượng kiếp, Thông Thiên sao lại đến mức tự tay tru sát Nguyên Thủy và Lão Tử?

Hồng Quân, mới là tội đồ thật sự!

Giữa thiên địa Hồng Hoang, không biết có bao nhiêu sinh linh muốn triệt để đánh giết Hồng Quân.

Y cũng muốn lập tức giết Hồng Quân.

Nhưng y biết, với thực lực hiện tại, mạt sát Hồng Quân quả thực quá khó khăn.

Trước không nói Hồng Quân là một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần năm đó, từ vạn cổ đến nay, cảnh giới bản thân rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào, không ai biết.

Trong lòng y có một suy đoán, Hồng Quân muốn đánh vỡ Hồng Hoang, thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, có khả năng đã đi đến cuối con đường Hỗn Nguyên Thánh Nhân, để chứng đắc cảnh giới Đại Đạo vô thượng.

Vậy cũng có nghĩa là, Hồng Quân hiện tại có khả năng đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Cửu Trọng Thiên kinh khủng, tiếp cận Đại

Đạo Cảnh.

Dựa vào thực lực kinh khủng của bản thân Hồng Quân, cộng thêm sức mạnh của Hồng Hoang Thiên Đạo, sáu vị Thánh nhân của Tiệt giáo hiện tại căn bản không thể chống lại.

Tuy hiện tại có thể dùng Tru Tiên Kiếm Trận vây khốn Hồng Quân, nhưng cũng chỉ là vây khốn mà thôi.

Vây khốn và tru sát là hai khái niệm khác nhau, giống như sự chênh lệch giữa phàm nhân và Thánh nhân.

Bảo y hiện tại mạt sát Hồng Quân, căn bản không thực tế.

Y có thể cảm nhận, Tây Phương Nhị Thánh lúc này vẫn chưa rời khỏi Hồng Hoang.

Trước tiên tìm ra Tây Phương Nhị Thánh trong Hồng Hoang rồi giết chúng, sau đó đến nhà hiền tế, hỏi hiền tế bên đó có phương pháp chém Hồng Quân không.

Trong lòng vạn ngàn suy nghĩ lưu chuyển, Thông Thiên đã quyết định.

Ngay sau đó, Thông Thiên vẫy tay.

Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận tức thì tiêu tán.

Ngay sau đó, dưới một niệm của Thông Thiên, Tru Tiên Tứ Kiếm bùng nổ kiếm khí ngút trời cũng được thu hồi.

Ngay sau đó, Tru Tiên Kiếm Trận biến mất, Hồng Quân thoát khỏi sự trói buộc.

Ngay sau đó, Nữ Oa, Côn Bằng các Thánh nhân chậm rãi đến bên cạnh Thông Thiên.

Sáu vị Thánh nhân, cách không nhìn nhau, lạnh lùng nhìn Hồng Quân trước mắt.

Đồng thời, thiên địa cũng vào lúc này hoàn toàn tĩnh lặng.

Trong Hồng Hoang, hàng vạn vạn sinh linh lần lượt hướng ánh mắt về phía vô tận Huyết Hải.

Khi thấy cảnh này, cũng lần lượt tâm thần nghiêm lại.

Xem ra, trận chiến vô thượng này, đã triệt để kết thúc.

Trong nháy mắt, trên vô tận Huyết Hải, đột nhiên, một đạo thần quang rực rỡ vút lên trời!

Một cột sáng kinh khủng mang theo pháp tắc Đại Đạo hạo hãn và sức mạnh của Thiên Đạo, đột nhiên bao phủ Thông Thiên và sáu vị Thánh nhân!

Cảm nhận được sự biến hóa trong nháy mắt, sắc mặt Thông Thiên đột nhiên biến đổi!

"Hồng Quân, ngươi muốn làm gì?

Lẽ nào ngươi muốn tái chiến?" Sắc mặt Thông Thiên tức thì trầm xuống, ngay sau đó, Tru Tiên Tứ Kiếm bùng nổ kiếm khí ngút trời, tức thì được tế ra!

Đồng thời, Côn Bằng, Nữ Oa các người bên cạnh cũng sắc mặt cứng lại, số đạo pháp tắc Hỗn Nguyên hạo hãn quét sạch một vùng trời đất, khiến càn khôn mênh mông chấn động!

Ngay sau đó.

Theo số đạo thần quang kinh khủng bùng nổ giữa trời đất, Hồng Quân quả nhiên trực tiếp tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Cảm nhận được sức mạnh Thiên Đạo và pháp tắc Hỗn Nguyên vô cùng vô tận, sắc mặt Thông Thiên ngưng trọng vô cùng.

Hồng Quân điên rồi sao, lẽ nào muốn cùng y tái chiến một trận?

Hiện tại Lão Tử Nguyên Thủy đã vẫn lạc, Tây Phương Nhị Thánh đào ly Hồng Hoang, Hồng Quân chỉ còn lại một mình ở đây.

Tiếp tục chiến đấu, có ý nghĩa gì?

Trong lòng vạn ngàn suy nghĩ cuộn trào, Thông Thiên không hề lưu thủ, ngay sau đó các loại dị tượng lần lượt hiện ra xung quanh y, nhất thời thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, kiếm khí ngút trời kinh khủng không ngừng tung hoành xung quanh Thông Thiên, quét sạch thiên địa càn khôn!

Chương 137

Theo sáu Thánh nhân đồng thời đối với Hồng Quân ra tay, sinh linh trong cả thiên địa cảm nhận được từng cỗ khí tức kinh khủng, tức thì không khỏi quỳ lạy trên đất, đỉnh lễ mô bái!

Sinh linh giữa trời đất lúc này không ai không cảm ứng, trong lòng hoảng sợ bất an.

Lẽ nào, trận đại chiến này chưa triệt để kết thúc sao?

Vô số tiên thiên đại năng cũng lần lượt hướng ánh mắt về phía vô tận Huyết Hải vạn vạn dặm xa, thấy Hồng Quân muốn cùng sáu Thánh nhân lại một lần nữa tư sát, từng người đều tâm thần kinh hãi.

Đồng thời.

Trên vô tận Huyết Hải.

Hồng Quân nhàn nhạt cười.

Ngay sau đó, bên kia sắc mặt Thông Thiên đột nhiên biến đổi.

"Mục tiêu của Hồng Quân không phải chúng ta!" Trong nháy mắt lời Thông Thiên vừa dứt, Hồng Quân hiên ngang đưa ra bàn tay ngút trời, trực tiếp chộp về phía Huyền Đô Đại Pháp Sư bên dưới!

Trên vô tận Huyết Hải, một bàn tay vàng xé toạc từng tầng không gian thời gian đa nguyên vũ trụ, hiên ngang xuất hiện xung quanh Huyền Đô Đại Pháp Sư, trực tiếp kéo hắn đến bên cạnh Hồng Quân!

Lúc này Huyền Đô Đại Pháp Sư, chỉ là một cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh, còn bị Thông Thiên cấm cố cảnh giới bản thân.

Khi Thông Thiên thấy Huyền Đô bị Hồng Quân bắt đi, sắc mặt cứng lại.

Ngay sau đó bên kia, Hồng Quân nhàn nhạt cười, sau đó tiêu tán giữa trời đất!

Ngay sau đó, thiên địa đột nhiên bình tĩnh lại.

Dị tượng kinh khủng vô cùng vừa rồi lúc này cũng tiêu tán không thấy.

Theo Hồng Quân mang theo Huyền Đô Đại Pháp Sư rời khỏi vô tận Huyết Hải, Thông Thiên, Nữ Oa các sáu Thánh nhân đều thu liễm thần lực.

Xem ra, mục tiêu của Hồng Quân quả nhiên không phải họ, mà là đệ tử của Lão Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Nhưng Hồng Quân mang Huyền Đô Đại Pháp Sư đi để làm gì?

Thiên địa tĩnh lặng lại.

Một trận phong ba cũng theo đó tiêu tán.

Ngay sau đó, Thông Thiên nhìn Nữ Oa các Thánh nhân, sáu vị Thánh nhân đứng sừng sững giữa trời đất.

"Thông Thiên sư huynh, Hồng Quân vì sao lại mang Huyền Đô Đại Pháp Sư đi?" Nữ Oa hỏi Thông Thiên, mỹ mục không ngừng lấp lánh.

Bên cạnh, Côn Bằng, Long Vương, Minh Hà cũng lần lượt nhìn về phía Thông Thiên, không hiểu vì sao Hồng Quân lại mang một con kiến cảnh giới Chuẩn Thánh đi.

Thông Thiên nghe vậy, trong con ngươi các loại quang mang hiện ra.

Sau khi âm thầm suy nghĩ một phen, Thông Thiên nhìn về phía mọi người, chậm rãi nói: "Hồng Quân mang Huyền Đô đi, có lẽ là vì nhân tộc khí vận.

Tuy Lão Tử đã bị chúng ta tru sát, nhưng Nhân giáo chưa hoàn toàn bị hủy diệt, Huyền Đô hoàn toàn có thể kế thừa mọi thứ của Nhân giáo, trở thành Nhân giáo tân giáo chủ.

Từ vạn cổ đến nay, Nhân giáo tuy không có đóng góp gì cho nhân tộc, nhưng vẫn hưởng thụ khí vận và hương hỏa của nhân tộc.

Nhân tộc là đệ nhất đại tộc trong Hồng Hoang, khí vận giữa trời đất đều xoay quanh nhân tộc, nếu Huyền Đô trở thành Nhân giáo chi chủ, tự nhiên có thể lại hưởng thụ nhân tộc vô lượng khí vận, đồng thời, Hồng Quân cũng có thể không ngừng chiếm đoạt nhân tộc khí vận, để đạt được mục đích kiềm chế chúng ta các Thánh nhân." Lời Thông Thiên vừa dứt, nội tâm lúc này cũng ngưng trọng.

Hồng Quân lại có kế.

Nếu Huyền Đô trở thành Nhân giáo giáo chủ, Hồng Quân sở hữu nhân tộc khí vận, lại làm một ít gì đó cho nhân tộc, vậy Hồng Quân liền có thể lợi dụng nhân tộc khí vận làm một phần thực lực.

Vậy lần sau nếu có thực lực tru sát Hồng Quân, sẽ càng thêm khó khăn.

Khí vận, huyền diệu vô cùng, nếu lúc đó Hồng Quân dùng nhân tộc khí vận phòng thân thì sao?

Lúc đó đánh hay không đánh?

Một khi công phạt Hồng Quân, tương đương với việc tiêu diệt nhân tộc khí vận, lúc đó đừng nói Hỏa Vân Động Tam Hoàng không nguyện ý, vô lượng nhân quả cũng không trả nổi.

Lão Tử những năm này, không có đóng góp gì cho nhân tộc, tự nhiên không thể dùng nhân tộc khí vận phòng thân.

Các Thánh nhân xung quanh cũng hiểu ra điểm này, đều sắc mặt cứng lại.

Nhân tộc, hiện tại là đệ nhất đại tộc trong Hồng Hoang, nếu Hồng Quân thật sự làm gì đó cho nhân tộc, lúc đó dựa vào nhân tộc khí vận, thực lực của Hồng Quân sẽ càng mạnh hơn.

Đây là một ván cờ chết, khiến họ cảm thấy khó giải quyết.

"Ai, như vậy đi, ngô và Nữ Oa quay về nhà của vị tồn tại kia một chuyến, hỏi chuyện này tiếp theo nên làm thế nào.

Minh Hà, Long Vương, Côn Bằng, Đế Tuấn Thái Nhất, Đa Bảo.

Các ngươi có thể để A Tu La tộc, Long tộc, Yêu tộc, Phật giáo đệ tử di dời đến xung quanh đảo Kim Ngao rồi." Thông Thiên chậm rãi nói.

Chư Thánh nghe vậy, cũng không có bất kỳ dị nghị nào.

Ngay sau đó, mọi người tan đi.

Thông Thiên mang theo Nữ Oa quay về nhà Chu Thanh.

Các Thánh nhân còn lại thì quay về suất lĩnh tử dân môn đồ đến xung quanh đảo Kim Ngao định cư.

Đồng thời, một trận phong ba triệt để hạ màn.

Trong Hồng Hoang, tất cả sinh linh cảm nhận trận đại chiến kinh khủng trên vô tận Huyết Hải triệt để kết thúc, đều lần lượt thở phào nhẹ nhõm!

Cuối cùng cũng kết thúc rồi!

Trận đại chiến hôm nay, hai vị Thánh nhân vẫn lạc!

Tây Phương giáo, Xiển giáo bị diệt!

Đa Bảo, Minh Hà thành Thánh!

Từ nay, Hồng Hoang rộng lớn sẽ là cục diện Tiệt giáo một mình độc đại!

Ngay sau đó, không lâu sau, từng đạo tin tức lại một lần nữa truyền khắp cả Hồng Hoang!

A Tu La tộc, Thiên Đình Yêu tộc, Long tộc, đều lựa chọn gia nhập Tiệt giáo!

Từng đạo tin tức truyền ra, vô số sinh linh giữa trời đất đều ý thức được, từ nay về sau, cục diện trời đất trong Hồng Hoang triệt để thay đổi.

Từ nay về sau, thời đại Tiệt giáo một mình độc đại sẽ đến!

Đồng thời, Tây Phương.

Tây Phương lúc này, hoàn toàn trở thành tử địa.

Vạn vạn ngàn dặm đại địa trở thành phế thổ.

Xung quanh không một ngọn cỏ, không có bất kỳ yêu thú nào sinh tồn.

Thậm chí, ngay cả một luồng linh khí cũng không có, tu sĩ đều không thể ở đây tu hành.

Sâu dưới lòng đất Tây Phương, các loại khe nứt kinh khủng khiến người ta nhìn mà giật mình.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề Nhị Thánh ở sâu dưới lòng đất nhìn từng cái khe nứt, trên mặt lộ ra vẻ đau lòng.

Từng cái khe nứt, đều là kết quả nỗ lực từ vạn cổ đến nay, đều là từng cái linh mạch a!

Nhưng cuối cùng, toàn bộ bị Vân Tiêu của Tiệt giáo dẫn nổ, khiến cả Tây Phương hóa thành tử địa.

Tây Phương Nhị Thánh, cũng không giống như đã nói với Thông Thiên trước đó, lựa chọn rời khỏi Hồng Hoang, đến Hỗn Độn mênh mông kia.

Họ không cam tâm.

Tây Phương Nhị Thánh từ một trong ba ngàn khách mời không tên tuổi ở Tử Tiêu Cung, trở thành Thiên Đạo Lục Thánh đứng trên chúng sinh, còn sáng tạo ra Tây Phương giáo huy hoàng, nỗ lực và gian khổ trong đó, chỉ có họ biết.

Hiện tại, tự nhiên không cam tâm cứ thế rời khỏi Hồng Hoang.

Bởi vì chưa chắc, Tây Phương Nhị Thánh sẽ thua!

Ngay sau đó.

Chuẩn Đề Tiếp Dẫn nhìn nhau một cái, hạ quyết tâm.

Ngay sau đó, Chuẩn Đề chậm rãi lấy ra một đóa sen đen.

Khi đóa sen đen vừa xuất hiện, sâu dưới lòng đất cả Tây Phương, ma khí ngút trời tức thì bùng nổ, ma diễm kinh khủng phảng phất như biến một vùng trời đất thành sâm la địa ngục.

Hơn nữa, xung quanh đóa sen, tỏa ra khí tức hủy diệt, dường như muốn hủy diệt thiên địa nơi đây trong nháy mắt.

Bên cạnh, cảm nhận khí tức kinh khủng hiện ra trên đóa sen đen, Tiếp Dẫn tức thì tâm thần nghiêm lại.

Ngay sau đó liền lộ ra ánh mắt vui mừng.

Đóa sen trước mắt, chính là vô thượng chí bảo mà Ma Tổ La Hầu sở hữu năm đó, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!

Năm đó, trong trận chiến Chính Ma.

Ma Tổ La Hầu dựa vào Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên cộng thêm Thí Thần Thương, cùng Hồng Quân các lão tổ lớn kháng hành không rơi vào thế hạ phong!

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, càng là do hạt sen của Hỗn

Độn Chí Bảo, Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, tương truyền có uy lực hủy diệt Hồng Hoang, tái diễn địa thủy hỏa phong.

"Ai, sự việc đã đến nước này, chỉ có thể như vậy." "Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên là đồng sinh, đều bị Thông Thiên mạt sát, nhân quả giữa chúng ta và Thông Thiên, Tiệt giáo từ vô tận năm tháng qua quá lớn, Thông Thiên không thể không đối với chúng ta động thủ." "Chúng ta hai Thánh nhân dù có trốn vào Hỗn Độn mênh mông kia, nhưng chúng ta cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân trong Hồng Hoang, chung quy vẫn có liên hệ với Hồng Hoang, nên cuối cùng, Thông Thiên nhất định sẽ tìm chúng ta." "Hiện tại, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, sẽ là hy vọng lật kèo cuối cùng của chúng ta." Chuẩn Đề thở dài một tiếng, chậm rãi nói.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, là do y may mắn có được năm đó.

Năm đó trận chiến Chính Ma, sau khi Ma Tổ La Hầu vẫn lạc, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên không biết tung tích, cuối cùng khi bồi dưỡng linh mạch ở sâu dưới lòng đất Tây Phương, mới phát hiện ra Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Chương 138

Dựa vào vật này, có lẽ có cơ hội lật kèo.

"Sư huynh, Ma Tổ La Hầu đã vẫn lạc vô tận năm tháng, dựa vào Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, thật sự có thể phục sinh La Hầu?" Tiếp Dẫn ánh mắt khẽ lóe lên, chậm rãi nói.

Từ vô tận năm tháng trước, La Hầu đã vẫn lạc.

Lẽ nào, có hy vọng phục sinh hắn?

Chuẩn Đề nghe vậy, nhàn nhạt cười, chậm rãi nói: "Ma Tổ La Hầu là sức mạnh của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần năm đó, bản thân không phải sinh linh trong thế giới Hồng Hoang, muốn phục sinh, không khó khăn như năm đó." "Trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, có khí tức của La Hầu năm đó, dựa vào từng luồng khí tức này, cộng thêm tiên huyết và thần hồn, thậm chí chân linh của vô số sinh linh Hồng Hoang hiến tế, La Hầu chắc chắn có thể phục sinh." Lời Chuẩn Đề vừa dứt, Tiếp Dẫn nghe vậy sắc mặt cứng lại.

Huyết tế vô số sinh linh, hiến tế linh hồn và chân linh!

Nhân quả ngút trời a, Tây Phương Nhị Thánh có thể gánh nổi không?

Một khi linh hồn bị hiến tế, vậy sẽ không bao giờ có thể tiến vào Lục Đạo Luân Hồi của Bình Tâm Chí Tôn dưới Địa Phủ, không còn cơ hội chuyển thế trọng sinh.

Chuẩn Đề còn muốn hiến tế cả chân linh của vô tận sinh linh, há chẳng phải là khiến những chân linh đó vĩnh sinh vĩnh thế hình thần câu diệt, không còn cơ hội phục sinh?

Dùng phương pháp tàn nhẫn như vậy để phục sinh La Hầu, thật

sự là việc làm của Thánh nhân Tây Phương sao?

Nhìn vẻ mặt kinh hãi của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Sư đệ, hiện tại không phải là vấn đề gánh nhân quả nữa rồi, nếu chúng ta không dùng thủ đoạn để đối phó Thông Thiên, chúng ta sớm muộn sẽ chết dưới tay Thông Thiên." "La Hầu phục sinh, sẽ là cơ hội cuối cùng của chúng ta." "Chỉ cần La Hầu phục sinh, cả Hồng Hoang sẽ lại một lần nữa hỗn loạn, với tính cách thí sát của La Hầu, không ít sinh linh trong Hồng Hoang sẽ gặp tai ương, lúc đó Hồng Hoang đệ nhất đại giáo, Tiệt giáo sẽ không ra tay sao?" "Thông Thiên tâm tính lạnh lùng, coi an nguy của vạn linh như không, nhưng lẽ nào sẽ không quan tâm đến những súc sinh thấp sinh noãn hóa, bị mao đái giác dưới môn hạ của y sao, vì vậy, đợi La Hầu phục sinh, Thông Thiên tất nhiên sẽ cùng hắn một trận chiến." "Lúc đó, chúng ta lại thừa cơ hành sự!" Tiếp Dẫn nghe xong lời của Chuẩn Đề, khẽ gật đầu.

Ngay sau đó chậm rãi mở lời: "Thôi được, vậy chúng ta liền phục sinh Ma Tổ La Hầu!!" Tiếp Dẫn đã hạ quyết tâm.

Nếu không phục sinh Ma Tổ La Hầu, đợi Thông Thiên tìm tới cửa, chắc chắn sẽ chết không còn nghi ngờ gì.

Dựa vào sức mạnh của Tây Phương Nhị Thánh, căn bản không thể chống lại sáu vị Thánh nhân của Tiệt Giáo.

Trong Tiệt Giáo còn có một Vân Tiêu Thánh nhân chưa từng xuất hiện.

Cho nên, thà đồ sát ức vạn vạn chúng sinh Hồng Hoang, cũng phải phục sinh La Hầu.

Hồng Hoang bây giờ càng loạn càng tốt, càng loạn mới càng có một tia sinh cơ.

Trong lòng vạn ngàn suy nghĩ lưu chuyển, Tiếp Dẫn liền nhìn về phía Chuẩn Đề, chậm rãi mở miệng nói: "Tuy ngô đẳng có thể phục sinh Ma Tổ La Hầu, nhưng tính cách của La Hầu thì không ai rõ.

Vạn nhất lúc đó y đại khai sát giới thì phải làm sao?" "Năm xưa La Hầu vẫn lạc, là do Hồng Quân dẫn đầu nhiều lão tổ vây công mà ra." "Ngô đẳng Tây Phương Nhị Thánh hiện là đệ tử của Hồng Quân, nếu La Hầu phục sinh, ra tay sát thủ với ngô đẳng thì phải làm thế nào?" Lời của Tiếp Dẫn vừa dứt, Chuẩn Đề nghe vậy, khẽ mỉm cười.

Tiếp đó, Chuẩn Đề nhìn về phía Tiếp Dẫn, mở miệng nói: "Sau khi ngô đẳng phục sinh La Hầu, trong cõi u minh, La Hầu tự nhiên sẽ nợ ngô đẳng một món nhân quả, cho nên La Hầu tuyệt đối sẽ không động thủ với hai người chúng ta." "Về phía Hồng Quân, La Hầu tìm y gây phiền phức, có liên quan gì đến ngô đẳng?" "Dù sao, việc ngô đẳng cần làm là để tồn tại trong Hồng Hoang." Lời của Chuẩn Đề vừa dứt, Tiếp Dẫn nghe vậy, ánh mắt hơi lóe lên.

Hai người liền nhìn nhau, đều lộ ra vẻ tươi cười.

Ngay sau đó, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên được đặt ở nơi sâu dưới lòng đất phương Tây.

Rồi sau đó, Tây Phương Nhị Thánh biến mất giữa thiên địa.

Khoảnh khắc tiếp theo, tại một bộ tộc Bạch Hổ yêu tộc.

Vô số tộc nhân Bạch Hổ đang tu luyện nghỉ ngơi.

Một khung cảnh yên bình an thái.

Bỗng nhiên, một luồng khí tức ẩn khuất chợt đến.

Mấy chục triệu Bạch Hổ yêu tộc trong nháy mắt tan biến giữa đất trời.

Tinh huyết, thần hồn, chân linh của từng sinh linh Bạch Hổ yêu

tộc đều bị Chuẩn Đề đang ẩn mình trong hư không thu lấy.

Chuẩn Đề lạnh nhạt liếc nhìn bộ lạc đã biến mất ở phía dưới, khẽ mỉm cười rồi biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, Tiếp Dẫn cũng bắt đầu cuộc tàn sát trên đại lục Hồng Hoang.

Chỉ là, động tĩnh của hai người không lớn.

Mỗi lần chỉ lẳng lặng đồ sát một vài sinh linh, không gây chú ý cho người khác.

Trong Hồng Hoang, cường giả nhiều như lông trâu.

Cũng không thiếu những cường giả vô thượng tu Ma đạo hoặc Sát phạt chi đạo, đồ sát ức vạn sinh linh để chứng ngộ đại đạo chi cơ.

Vài chục triệu, thậm chí hàng trăm triệu sinh linh biến mất trong Hồng Hoang là chuyện cực kỳ bình thường.

Cứ như vậy, cuộc đồ sát của Tây Phương Nhị Thánh kéo dài hơn một tháng.

Hồng Hoang không tính năm tháng, thời gian hơn một tháng, trong mắt một số đại năng tiên thiên, còn không bằng một giấc ngủ.

Trong vòng một tháng, hàng trăm tỷ sinh linh trong Hồng Hoang đã biến mất một cách khó hiểu!

Đến nỗi, càng ngày càng nhiều sinh linh biến mất khiến chúng sinh Hồng Hoang lòng người hoảng sợ.

Bởi vì không chỉ có tu sĩ nhỏ bé cảnh giới Nhân Tiên, Địa Tiên vô cớ biến mất, mà ngay cả một số cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng biến mất không ít.

Cả Hồng Hoang, sóng ngầm cuộn trào, vô số sinh linh trong lòng kinh hãi, trong thâm tâm đều sợ hãi, cảm giác như một cơn bão tố lại

sắp sửa càn quét.

Lúc này, tại Thiên Đình.

Đế Tuấn đang tham ngộ đại đạo bỗng nhiên mở bừng hai mắt.

Trong con ngươi, yêu khí ngút trời hiện ra, yêu khí mang theo lực lượng pháp tắc huy hoàng, khiến vạn dặm hoàn vũ không ngừng run rẩy.

"Vì sao ngô lại cảm giác, trong cõi u minh, khí vận của Yêu tộc đang trôi đi?" Đế Tuấn lẩm bẩm, trong lòng đầy nghi hoặc.

Tiếp đó, hắn khẽ nhíu mày, trong con ngươi loé lên thần quang đáng sợ, trong nháy mắt quét về phía đại lục Hồng Hoang!

Đế Tuấn đã bước vào Bán bộ Hỗn Nguyên cảnh giới, thực lực của hắn vượt xa chúng sinh Hồng Hoang, ngoại trừ Thánh nhân, một số cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong trong mắt hắn cũng chỉ là con kiến.

Thần niệm của Đế Tuấn đã mạnh đến một mức độ kinh khủng.

Trong khoảnh khắc Đế Tuấn quét nhìn Hồng Hoang, thiên địa này chìm nổi, thời không vỡ nát, vũ trụ tái diễn, tinh hà lưu chuyển, các loại dị tượng đua nhau hiện ra, lực lượng pháp tắc mênh mông cuồn cuộn tuôn ra, xuất hiện kinh hoàng giữa thiên địa Hồng Hoang!

Động tĩnh này lập tức chấn động toàn bộ Hồng Hoang!

Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh cảm nhận được luồng thần niệm đáng sợ kia, thần hồn đều run lên.

Bọn họ có thể cảm nhận được, trong luồng thần niệm mênh mông đó, có yêu khí ngút trời đang tung hoành.

Rất nhiều sinh linh tâm thần chấn động, đoán rằng hai vị Vô thượng Yêu Hoàng trên Thiên Đình đang ra tay tuần tra Hồng Hoang.

Ngay sau đó, vô số sinh linh trong Hồng Hoang liền đem tâm thần và lời nói truyền đến cho Đế Tuấn.

Đặc biệt là đông đảo sinh linh Yêu tộc, lúc này không ngừng truyền cho Đế Tuấn những sự kiện kinh khủng xảy ra gần đây trong Hồng Hoang.

Kể từ khi Bạch Hổ yêu tộc biến mất khỏi Hồng Hoang một tháng trước, giữa thiên địa, ngày càng nhiều chủng tộc, vô số đại bộ lạc cũng lần lượt biến mất.

Đối với tất cả những điều này, bọn họ cảm thấy vô cùng bất lực.

Không ít sinh linh Yêu tộc đã bẩm báo chuyện này cho Đế Tuấn, nhưng với cảnh giới của họ, việc đi lên Thiên Đình trên bầu trời kia đã là một việc cực kỳ khó khăn, liên lạc với Đế Tuấn lại càng khó hơn.

Cho nên, lúc này thần niệm của Đế Tuấn tra xét toàn bộ Hồng Hoang, vô số sinh linh Yêu tộc trong lòng lập tức kích động, từng người dùng tâm thần giao lưu với Đế Tuấn.

"Yêu Hoàng đại nhân, xin hãy ra tay tra rõ đại hung trong Hồng Hoang!" "Yêu Hoàng, gần đây trong Hồng Hoang có không ít bộ lạc Yêu tộc tan biến, thậm chí cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng biến mất không ít, Yêu Hoàng đại nhân xin hãy ra tay tiêu diệt tên ma đầu đó!" "Chắc chắn trong Hồng Hoang đã xuất hiện một ma tu, tàn sát vô tận sinh linh, xin Yêu Hoàng đại nhân ra tay!" "Yêu Hoàng bệ hạ, xin hãy cứu chúng thần!" "..." Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh lúc này đều cất tiếng gọi trong lòng, nhân cơ hội này nhanh chóng bẩm báo sự việc với Đế Tuấn.

Sự việc xảy ra gần đây trên Hồng Hoang khiến không ít sinh linh lòng người hoảng sợ, kinh hoàng bất an.

Cùng lúc đó, Đế Tuấn ở trên Thiên Đình xa xôi, lập tức nhíu mày.

Không ít bộ lạc của Yêu tộc đều đã biến mất?

Ngay sau đó, Đế Tuấn nhìn về phía bộ lạc Bạch Hổ.

Đột nhiên, thần quang trong con ngươi xuyên thấu tất cả, xé rách đại thiên hoàn vũ, khuấy động tuế nguyệt càn khôn, trực tiếp nhìn về phía bộ lạc Bạch Hổ yêu tộc trước kia.

Bạch Hổ cũng là một đại chủng tộc trong Yêu tộc, tộc nhân Bạch Hổ tu luyện sát phạt chi lực, thời Vu Yêu lượng kiếp, Bạch Hổ nhất tộc từng có một vị Chuẩn Thánh lão tổ phục vụ cho hắn, cho nên hắn cũng có chút ấn tượng với Bạch Hổ yêu tộc.

Khi thần quang trong con ngươi Đế Tuấn chiếu rọi Bạch Hổ yêu tộc trong nháy mắt, hắn bỗng rụt con ngươi lại!

Quả nhiên giống như vô số tử dân Yêu tộc đã nói, Bạch Hổ yêu tộc đã tan biến!

Chuyện gì thế này?

Gần đây sau khi hắn và Thái Nhất tái chưởng khống Thiên Đình, cũng từng tra xét tình hình của Bạch Hổ yêu tộc.

Hiện nay trong Bạch Hổ yêu tộc cũng có mấy vị cường giả Đại La Kim Tiên.

Chủng tộc có thực lực mạnh mẽ như vậy cũng có địa vị nhất định trong Hồng Hoang rộng lớn.

Trừ phi là tồn tại vô thượng cấp bậc đại năng tiên thiên như Trấn Nguyên Tử, mới có thể thần không biết quỷ không hay mà xóa sổ Bạch Hổ yêu tộc.

Nhưng những tồn tại như vậy, liệu có đi trên con đường dĩ sát chứng đạo hoặc dĩ ma chứng đạo không?

Tiếp đó, Đế Tuấn híp mắt, cẩn thận xem xét nơi Bạch Hổ yêu tộc đã biến mất.

Xung quanh, từng sợi khí tức đang được kiểm tra tỉ mỉ.

"Phật lực, Tây Phương Nhị Thánh!" "Hai lão già này chưa rời khỏi Hồng Hoang!" Đột nhiên, con ngươi Đế Tuấn lạnh đi, lộ ra sát ý băng giá!

Chẳng trách gần đây Yêu tộc biến mất nhiều đại bộ lạc như vậy mà lúc này hắn mới phát giác.

Hóa ra là Thánh nhân đã ra tay.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tuy đã rơi xuống cảnh giới Hỗn Nguyên cảnh nhị trọng thiên, nhưng lúc này cũng là Thiên Đạo Thánh nhân.

Dưới Thánh nhân, tất cả đều là con kiến.

Với thực lực của Tây Phương Nhị Thánh, việc lặng lẽ xóa sổ một bộ lạc cường đại quả thực quá dễ dàng.

Chẳng trách không chỉ hắn không phát giác được những chuyện này, mà Thái Nhất trong một thời gian cũng không cảm nhận được khí vận Yêu tộc bị thất thoát.

Chương 139

Chắc chắn Tây Phương Nhị Thánh đã che đậy thiên cơ, khiến hai huynh đệ bọn họ không thể cảm nhận được.

Ngay sau đó, Đế Tuấn tiếp tục tra xét Hồng Hoang rộng lớn.

Hồi lâu sau, Đế Tuấn chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí, sắc mặt lạnh lùng!

Chỉ trong chốc lát quét nhìn, trong Hồng Hoang rộng lớn, ít nhất có trăm tỷ sinh linh Yêu tộc đã tan biến giữa đất trời!

Trong đó, Yêu tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng đã biến mất mấy ngàn vị!

Còn có mười mấy vị đại năng Yêu tộc cảnh giới Chuẩn Thánh!

Sau khi vô tận sinh linh Yêu tộc vẫn lạc, xung quanh đều có Phật lực lan tỏa!

Rõ ràng, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang báo thù Yêu tộc!

"Tây Phương Nhị Thánh, lần này ra tay với Yêu tộc của ngô, chẳng lẽ cho rằng Yêu tộc của ngô dễ bắt nạt sao?" Trong nháy mắt, Đế Tuấn trầm giọng quát lớn, âm thanh vang vọng khắp Hồng Hoang!

Tiếp đó, trên Thiên Đình, ức vạn vạn đạo thần quang rực rỡ bỗng nhiên phóng lên trời, mang theo yêu khí ngút trời đáng sợ, trực tiếp xuất hiện trong Hồng Hoang rộng lớn!

Cùng lúc đó, Thái Nhất và Côn Bằng đang tham ngộ đại đạo cũng cảm nhận được động tĩnh bên cạnh, đều vận chuyển thần lực, xuất hiện bên cạnh Đế Tuấn!

"Đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ Tây Phương Nhị Thánh đánh tới

cửa rồi sao?" "Tây Phương Nhị Thánh ở đâu, xem ngô đồ sát bọn chúng!" Thái Nhất và Côn Bằng xuất hiện trên Thiên Đình xong, đều ánh mắt lạnh đi, mở miệng nói.

Nghe vậy, Đế Tuấn nhìn về phía Côn Bằng và Thái Nhất.

Sau khi trao đổi bằng thần niệm, Thái Nhất và Côn Bằng lập tức biết được chuyện gì đã xảy ra.

"Tây Phương Nhị Thánh thật vô sỉ, lén lút đồ sát trăm tỷ sinh linh Yêu tộc của ngô, chẳng lẽ Tây Phương Nhị Thánh không sợ nhiễm phải nhân quả ngút trời sao?" Thái Nhất trong lòng lửa giận ngút trời, chậm rãi mở miệng nói.

Sắc mặt Côn Bằng cũng không khá hơn, phẫn nộ vô cùng.

Trăm tỷ Yêu tộc, trong vòng một tháng đã bị Tây Phương Nhị Thánh âm thầm xóa sổ!

Nếu không phải hôm nay thần niệm Đế Tuấn quét khắp Hồng Hoang, e rằng con số tổn thất của Yêu tộc sẽ còn tăng lên!

Tây Phương Nhị Thánh định liều mạng, muốn báo thù Yêu tộc sao?

"Lập tức liên hệ Đa Bảo Thánh nhân, Minh Hà Thánh nhân, Long Vương Thánh nhân, cùng nhau thương lượng chuyện này!" "Hai huynh đệ chúng ta sẽ đến nhà của vị tồn tại kia một chuyến, báo cho Thông Thiên và Nữ Oa biết chuyện này!" "Côn Bằng Yêu Sư, nhữ thi triển đại pháp lực, đem tất cả Yêu tộc trong Hồng Hoang di dời đến Kim Ngao Đảo và xung quanh Thiên Đình, có thể di dời bao nhiêu thì di dời bấy nhiêu!" Đế Tuấn chậm rãi ra lệnh.

Ngay sau đó, Đế Tuấn và Thái Nhất hai người hóa thành một đạo thần quang, xé rách không gian, trực tiếp bay về phía dãy núi nơi Chu Thanh đang ở.

Côn Bằng ở lại tại chỗ, sắc mặt ngưng trọng vô cùng, rồi âm thanh lạnh nhạt của hắn truyền khắp Hồng Hoang: "Hỡi ức vạn vạn sinh linh Yêu tộc của chúng ta, hãy hô vang tên của ngô, Côn Bằng Yêu Sư, đều có thể đến Thiên Đình của Yêu tộc và Kim Ngao Đảo của Tiệt Giáo.

Thánh nhân sẽ tự mình che chở cho sinh linh Yêu tộc của ngô được an toàn!" "Trăm tỷ sinh linh Yêu tộc của ta đã vẫn lạc gần đây, đều do Tây Phương Nhị Thánh gây ra.

Ngô, Côn Bằng Yêu Sư, xin lập lời thề, dù cho thân tử đạo tiêu, hình thần câu diệt, đời này cũng thề sẽ chém Tây Phương Nhị Thánh!" Theo âm thanh của Côn Bằng Yêu Sư vang vọng khắp Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang nghe vậy, lập tức chấn động trong lòng!

Hóa ra, vô số bộ lạc Yêu tộc biến mất vô cớ gần đây, đều do Tây Phương Nhị Thánh gây ra!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ra tay, xóa sổ vô số bộ lạc Yêu tộc!

Rốt cuộc Tây Phương Nhị Thánh muốn làm gì, tại sao lại vô cớ tàn sát tu sĩ trong Hồng Hoang?

Đây mà là hành vi của Thánh nhân sao?

Trong lúc ức vạn vạn Yêu tộc tâm thần chấn động, bọn họ chậm rãi mặc niệm chân danh của Côn Bằng Yêu Sư.

Ngay sau đó, từng sinh linh Yêu tộc tan biến giữa đất trời, xuất hiện xung quanh Thiên Đình và Kim Ngao Đảo.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cảm nhận được dị động trong Hồng Hoang, bỗng nhiên mở mắt.

Tây Phương Nhị Thánh chưa rời khỏi Hồng Hoang, hắn tự nhiên có thể cảm nhận được.

Tây Phương Nhị Thánh đồ sát trăm tỷ sinh linh Yêu tộc, hắn cũng đã phát giác.

Chỉ là, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vì sao lại làm như vậy?

Chẳng lẽ, hai vị Thánh nhân thật sự chỉ vì báo thù Yêu tộc?

Ngay sau đó, Hồng Quân thu lại tâm thần, lại một lần nữa nhắm mắt lại.

Lúc này đối với hắn chuyện quan trọng nhất là nhanh chóng khôi phục đạo thương của bản thân.

Sau khi khôi phục đạo thương, sẽ bố cục một phen...

Phương Tây, sâu dưới lòng đất.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Nhị Thánh lúc này cũng nghe thấy lời nói của Côn Bằng, không khỏi cười lạnh một tiếng.

Đã thu thập đủ tinh huyết, thần hồn, chân linh của trăm tỷ sinh linh.

Bây giờ, hoàn toàn có thể phục sinh Ma Tổ La Hầu.

Hiện tại, nếu đã Côn Bằng đã biết chuyện này, vậy cũng không cần phải che giấu nữa.

Ngay sau đó, Tây Phương Nhị Thánh bộc phát ra thần quang kinh khủng, bỗng nhiên phóng lên trời, trực tiếp xuất hiện trên đại lục phương Tây rộng lớn!

Cảm nhận được pháp tắc Hỗn Nguyên mênh mông trên người Tây Phương Nhị Thánh, sinh linh giữa thiên địa đều thần hồn run lên!

Cùng lúc đó, Đa Bảo, Minh Hà, Côn Bằng, Long Vương đều cảm ứng được luồng dao động này, trực tiếp xuất hiện trong Hồng Hoang!

"Tây Phương Nhị Thánh muốn làm gì, vì sao dám xuất hiện?"

Long Vương nhìn về phía hai vị Thánh nhân Chuẩn Đề đang đứng sừng sững trên bầu trời cách đó ức vạn vạn dặm, chậm rãi mở miệng nói.

Côn Bằng bên cạnh nghe vậy, liền mở miệng nói: "Tây Phương Nhị Thánh đồ sát trăm tỷ sinh linh Yêu tộc của ngô, không biết muốn làm gì.

Nhưng Thái Nhất và Đế Tuấn đã đi mời Thông Thiên và Nữ Oa, đợi Thông Thiên và Nữ Oa đến, chúng ta trực tiếp liên thủ, tru sát Tây Phương Nhị Thánh!" Lời của Côn Bằng vừa dứt, Long Vương nghe vậy, chậm rãi gật đầu.

Phía bên kia.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn xung quanh loé lên Phật quang ngút trời, rồi khẽ mỉm cười, mở miệng nói: "La Hầu lão tổ, ngô đẳng cung nghênh như hồi quy!" Lời vừa dứt, trên đại lục phương Tây, một tế đàn màu máu bỗng nhiên hiện ra giữa đất trời!

Xung quanh tế đàn, thần hồn chân linh của hàng trăm tỷ sinh linh đang đau khổ gào thét!

Tiếp đó, Chuẩn Đề phất tay, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên hiện ra trên tế đàn.

Theo thời gian trôi đi, trên tế đàn màu máu kia, một thân ảnh to lớn kinh khủng đang không ngừng ngưng tụ thành hình!

Cảm nhận được cảnh này, Côn Bằng, Minh Hà và các Thánh nhân khác trong nháy mắt sắc mặt đại biến!

Tây Phương Nhị Thánh muốn phục sinh Ma Tổ La Hầu!

Cùng lúc đó, trên vùng đất phương Tây vô tận.

Trên người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, khí tức mênh mông bỗng

nhiên phóng lên trời, mang theo từng trận Phật quang, càn quét vạn thiên tử khí, xuất hiện kinh hoàng giữa thiên địa!

Dưới sự thúc đẩy của pháp lực vô lượng của Tây Phương Nhị Thánh, thần hồn và chân linh của trăm tỷ sinh linh trên tế đàn lập tức phát ra tiếng kêu gào thảm thiết!

Có thể thấy, trên tế đàn, vô số thần hồn sinh linh ẩn khuất đang bị một luồng lực lượng vô hình kéo giật, rồi liền bị xé nát thành tro bụi!

Theo Tây Phương Nhị Thánh thúc đẩy pháp lực, cả tế đàn màu đỏ máu lập tức bùng nổ ánh sáng đỏ máu kinh khủng, trực tiếp cuốn lấy chân linh thần hồn của trăm tỷ sinh linh, nghiền nát thành tro bụi!

Hàng trăm tỷ sinh linh phát ra tiếng kêu gào, phảng phất như đang chịu đựng hình phạt đáng sợ nhất giữa đất trời.

Động tĩnh này cũng lập tức chấn động toàn bộ Hồng Hoang!

Trong chốc lát, ức vạn vạn sinh linh trong Hồng Hoang đều nhìn về phía phương Tây rộng lớn!

Ngay sau đó, sinh linh giữa thiên địa lập tức sắc mặt đại biến, con ngươi bỗng nhiên co rụt lại!

Lúc này, đại lục phương Tây vốn đã biến thành tử địa, triệt để hình thành một vùng đất tịch diệt.

Trên bầu trời, từng đám khí tức đen kịt ẩn khuất bao phủ phương Tây rộng lớn, khiến cho vùng đất phương Tây lúc này phảng phất như đã hoàn toàn hóa thành Sâm La Địa Ngục!

Vô số sinh linh giữa thiên địa, cảm nhận được cảnh này, không ai không thần hồn run rẩy, kinh hoàng bất an.

Tây Phương Nhị Thánh đang huyết tế trăm tỷ sinh linh?

Cảnh tượng đáng sợ như vậy, lại do đường đường là Thánh nhân

làm ra?

Chẳng lẽ Tây Phương Nhị Thánh không sợ nhân quả ngút trời sao?

Phải biết, Tây Phương Nhị Thánh năm xưa đã lập đại hoành nguyện, công đức thành Thánh!

Bây giờ, lại ở phương Tây huyết tế hàng trăm tỷ sinh linh, chuẩn bị phục sinh Ma Tổ La Hầu!

Đây mà là chuyện Thánh nhân làm sao?

E rằng súc sinh cũng không làm chuyện như vậy!

Không ít đại năng tiên thiên cũng lần lượt phá quan từ tiên sơn động thiên, danh sơn đại xuyên, xuất hiện trong Hồng Hoang.

Khi nhìn thấy cảnh này, từng người sắc mặt cũng ngưng trọng.

Những tồn tại này đều là sinh linh tiên thiên, năm xưa khi Hồng Hoang vừa mới diễn hóa, đã cùng được thai nghén xuất hiện giữa đất trời.

Cuộc chiến chính ma giữa Hồng Quân và La Hầu năm xưa, họ cũng từng trải qua.

La Hầu tuy trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần không được xếp hạng cao, nhưng sự đáng sợ của La Hầu, tuyệt đối không phải sinh linh hiện tại của Hồng Hoang có thể chống lại!

Năm xưa Đạo Tổ Hồng Quân liên hợp với Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ và nhiều Hỗn Độn Ma Thần khác, cuối cùng hợp lực mới đánh bại được La Hầu.

Trong trận đại chiến đó, cũng chỉ có Hồng Quân sống sót, các lão tổ còn lại toàn bộ vẫn lạc!

Từ đó có thể thấy, La Hầu rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!

Bây giờ, nếu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn phục sinh La Hầu, chẳng phải Hồng Hoang sẽ phải đối mặt với một trận tai nạn sao?

Chương 140

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, nhữ đẳng có biết mình đang làm gì không?" "La Hầu một khi phục sinh, hậu quả há là nhữ đẳng có thể gánh vác được?" Côn Bằng, Minh Hà, Long Vương, Đa Bảo đều trầm giọng quát lớn, rồi trực tiếp vận chuyển thần lực, bay về phía phương Tây!

Trong nháy mắt, bốn đạo quang thúc kinh khủng bỗng nhiên phóng lên trời, bùng nổ ức vạn vạn đạo thần quang rực rỡ, xé rách vạn dặm càn khôn, cuốn theo tử khí mênh mông, các loại dị tượng đua nhau hiện ra, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, tiên phật triều bái, thần quỷ khóc lóc, pháp tắc Hỗn Nguyên kinh khủng điên cuồng hoành hành giữa đất trời, trực tiếp quét về phía Tây Phương Nhị Thánh!

Theo bốn vị Thánh nhân ra tay, càn khôn mênh mông trong khoảnh khắc này bỗng nhiên run lên!

Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh cảm nhận được bốn luồng khí tức kinh khủng, cũng đều cảm thấy kinh hoàng bất an, rồi lần lượt quỳ lạy trên mặt đất!

"Hừ, huyết tế đã bắt đầu, các ngươi dù đông người hơn nữa, há có thể ngăn cản La Hầu phục sinh sao?" Chuẩn Đề nhìn bốn vị Thánh nhân đang quét về phía mình, khẽ mỉm cười, không cho là đúng.

Nhưng hắn tuy không để ý đến cuộc tấn công của bốn người, lúc này cũng không giao chiến với bốn vị Thánh nhân.

Thần lực lập tức vận chuyển, trực tiếp ẩn vào hư không.

Trong ánh mắt Tiếp Dẫn Phật quang lấp lóe, thân hình cũng chậm rãi tan biến giữa đất trời.

Tuy lúc này đã ẩn vào hư không, nhưng huyết tế đại trận ở phía

dưới vẫn đang điên cuồng vận chuyển, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trên tế đàn không ngừng chìm nổi!

Giữa thiên địa, thân ảnh Ma Thần nguy nga khôi ngô kia đang chậm rãi ngưng tụ thành hình!

Ma Tổ La Hầu, sắp sửa tái hiện giữa đất trời!

Minh Hà, Côn Bằng lúc này vừa mới đến phương Tây, liền phát hiện Tây Phương Nhị Thánh đã hoàn toàn tan biến giữa đất trời.

Lập tức, sắc mặt bốn vị Thánh nhân ngưng trọng.

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai con súc sinh, huyết tế trăm tỷ sinh linh để phục sinh La Hầu!" Côn Bằng sắc mặt âm trầm nói.

Sát ý trong con ngươi lúc này đã ngưng tụ thành thực chất.

Vô tận sinh linh trong tế đàn kia đều là tử dân Yêu tộc a!

Lúc này, lại bị Tây Phương Nhị Thánh hiến tế!

Một khi bị hiến tế, tinh huyết, thần hồn, chân linh của những sinh linh Yêu tộc này đều sẽ bị La Hầu hấp thu, trở thành sức mạnh để La Hầu phục sinh.

Điều đó cũng có nghĩa là, trăm tỷ sinh linh sẽ không còn cơ hội phục sinh nữa.

Không chỉ không thể tiến vào Địa Phủ để luân hồi chuyển thế, thậm chí cuối cùng, ngay cả cơ hội tiến vào vận mệnh trường hà mờ mịt cũng không có.

Tương đương với việc triệt để tan biến giữa đất trời!

"Không quản nhiều nữa, xem ngô đẳng có thể hủy đi tế đàn không!" Đa Bảo trầm giọng quát, rồi Bàn Cổ Phiên được tế ra!

Bên cạnh, Long Vương tế ra Long Vương Châu, Côn Bằng tế ra

Hỗn Độn Chung!

Minh Hà cũng lấy ra Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm, sau lưng huyết hải ngút trời hiện ra!

Lập tức, bốn đạo công kích kinh khủng trong nháy mắt ngưng tụ thành hình, khí tức pháp tắc Hỗn Nguyên kinh khủng điên cuồng dũng động giữa đất trời, pháp lực Thánh nhân mênh mông hoành hành khắp nơi, khiến cả đại lục Hồng Hoang trong khoảnh khắc này không ngừng rung chuyển!

Uy thế này, vô biên vô tế, mênh mông vô tận, đột ngột như trời giáng, đi kèm với thần uy kinh khủng, trực tiếp quét về phía tế đàn đỏ máu!

Trong khoảnh khắc bốn vị Thánh nhân ra tay, trên tế đàn màu máu, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đột nhiên bắt đầu không ngừng xoay tròn!

Tiếp đó, trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, ức vạn vạn luồng khí tức ma đạo kinh khủng lập tức hiện ra, trong nháy mắt xuyên thấu hư không, trong sát na thời không vỡ nát, vũ trụ tái diễn, hoàn vũ run rẩy!

Từng luồng khí tức ma đạo khiến vô số sinh linh trong Hồng Hoang đều tâm thần lạnh đi, rồi từng sợi khí tức ma đạo liền tiến vào tâm thần của họ!

Ngay sau đó, trên người vô số sinh linh lúc này đều sinh ra ma khí, con ngươi lúc này đều đỏ rực!

Sát lục, hủy diệt, tử vong, tà ác, dục vọng, các loại khí tức hắc ám lan tỏa xung quanh họ, Hồng Hoang trong khoảnh khắc này ma khí tràn lan!

Phía bên kia, theo Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên phóng ra khí

tức trong nháy mắt, Minh Hà, Đa Bảo, Côn Bằng, Long Vương bốn vị Thánh nhân lập tức hô hấp ngưng trệ, rồi bị ma khí ngút trời cuốn đi, đều lùi lại ức vạn vạn thiên lý!

"Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên thật đáng sợ!" Long Vương ánh mắt lạnh lùng, chậm rãi mở miệng nói.

Hiện tại La Hầu còn chưa phục sinh, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đã đáng sợ như vậy, bốn vị Thánh nhân mang theo các loại chí bảo, đều không thể hủy diệt tế đàn.

Vậy đợi đến khi La Hầu thật sự phục sinh trở về, chẳng phải bốn vị Thánh nhân căn bản không thể chống lại sao?

Sự đáng sợ của La Hầu, ông ta đã tận mắt chứng kiến.

Năm xưa Hung thú lượng kiếp, người khiêu khích Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc tàn sát lẫn nhau chính là La Hầu.

Đạo Ma chi chiến, La Hầu đại chiến mấy vị lão tổ, trận chiến đó La Hầu đã cho nổ tung cả tổ linh mạch của phương Tây.

Có thể tưởng tượng, vị Ma Tổ này sở hữu uy thế đến mức nào.

Cùng lúc đó, Minh Hà, Đa Bảo, Côn Bằng bên cạnh lúc này cũng sắc mặt ngưng trọng.

Một cái Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đã chặn được cuộc tấn công của bốn vị Thánh nhân.

Vậy chẳng phải, hôm nay căn bản không thể hủy đi tế đàn sao?

"Tiếp tục lên, ngô không tin, bốn vị Thánh nhân không đánh vỡ được tế đàn!" Minh Hà chậm rãi mở miệng nói, rồi pháp tắc mênh mông cuồn cuộn, huyết hải ngút trời sau lưng tỏa ra ánh sáng kinh khủng, lại một lần nữa quét về phía tế đàn!

Bên cạnh, Côn Bằng, Long Vương, Đa Bảo nghe vậy, cũng lần

lượt ra tay, rồi các loại thần lực điên cuồng quét qua thiên địa hoàn vũ, công kích về phía tế đàn kia!

Trong khoảnh khắc bốn vị Thánh nhân tấn công, trong thân ảnh Ma Thần cao lớn đang ngưng tụ thành hình, bỗng nhiên một trận dao động vi diệu truyền ra.

Tiếp đó, trên tế đàn màu máu, một âm thanh nhàn nhạt lập tức vang vọng khắp thiên địa Hồng Hoang!

"Ngô đã trở về, vì sao ngăn cản ngô phục sinh?" Theo âm thanh đó phát ra, trên thân ảnh Ma Thần kia, hình dáng của La Hầu đột nhiên ngưng tụ ra!

Ngay sau đó, La Hầu nhàn nhạt phất tay.

Lập tức, Minh Hà, Đa Bảo, Long Vương, Côn Bằng bốn vị Thánh nhân cảm giác thần hồn bỗng nhiên run lên, một luồng đại khủng bố vô thượng giáng lâm!

Ngay sau đó, bốn vị Thánh nhân đều lùi lại vô tận khoảng cách, tạm thời tránh đi mũi nhọn!

"Bốn vị Hỗn Nguyên Thánh nhân, cũng muốn ngăn cản ngô phục sinh?" La Hầu nhàn nhạt liếc nhìn Minh Hà và các Thánh nhân khác.

Lập tức, một ánh mắt, bỗng nhiên khiến tâm thần của Minh Hà và các Thánh nhân khác run lên!

Phảng phất như sinh tử của bọn họ, đều nằm trong một ý niệm của đối phương!

Vị Ma Tổ năm xưa đáng sợ đến vậy sao?

Vì sao La Hầu lại mạnh như vậy?

La Hầu năm xưa lúc vẫn lạc đã trở thành Đại Đạo Thánh nhân, nhưng đã vẫn lạc vô tận hội nguyên, lúc này vì sao lại mạnh mẽ như

vậy?

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cảm nhận được dao động khí tức của La Hầu, lập tức mở bừng hai mắt!

"La Hầu, phục sinh rồi!" Theo lời của Hồng Quân vừa dứt, trong con ngươi Hồng Quân bùng nổ thần quang, trong lòng phức tạp vô cùng.

La Hầu cuối cùng cũng phục sinh.

Đại trận mà Tây Phương Nhị Thánh bố trí hắn đã nhìn thấy, căn bản không thể hủy diệt.

Lại có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên làm gốc để bố trí tế đàn, há lại dễ hủy diệt như vậy?

Hắn cũng có thể cảm giác được, Tây Phương Nhị Thánh phục sinh La Hầu, e rằng là để đối phó Tiệt Giáo và Thông Thiên.

Nhưng, với tính cách của La Hầu, sau khi phục sinh, chẳng phải sẽ mang đến cho Hồng Hoang một trận tai nạn sao?

"Ai..." Hồi lâu sau, Hồng Quân khẽ thở dài một tiếng, không lựa chọn làm gì.

La Hầu phục sinh cũng tốt.

Tuy Hồng Hoang sẽ lại một lần nữa loạn lên, nhưng ít nhất áp lực bên hắn sẽ nhỏ đi một chút.

Dù sao hiện nay Tiệt Giáo có bảy vị Thánh nhân!

Bên hắn, Tây Phương Nhị Thánh nếu đã phục sinh La Hầu, tự nhiên không thể nào lại đứng cùng hắn, cho nên bên hắn chỉ còn lại một mình.

Hiện tại La Hầu phục sinh, áp lực bên hắn không chỉ nhỏ đi, mà La Hầu để trả nhân quả cho Tây Phương Nhị Thánh, cũng sẽ ra tay

với Tiệt Giáo và Thông Thiên.

Với thực lực của La Hầu, không chừng thật sự có thể khiến Tiệt Giáo vẫn lạc vài vị Thánh nhân.

Nghĩ đến đây, Hồng Quân không nhịn được lộ ra một tia cười ý.

Phía bên kia, theo âm thanh nhàn nhạt của La Hầu rơi xuống, tế đàn màu máu kia trong nháy mắt tan biến giữa đất trời!

Thần hồn và chân linh của hàng trăm tỷ sinh linh cũng theo đó vỡ nát, hóa thành hư vô!

"Ngô, Ma Tổ La Hầu, tái độ quy lai!" La Hầu cảm thụ khí tức trên người, lập tức nhàn nhạt cười.

Đồng thời, âm thanh lạnh lùng vang vọng khắp Hồng Hoang!

Giữa thiên địa, ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang nghe thấy âm thanh lạnh lùng đó, đều thần hồn run lên, kinh hãi vô cùng!

La Hầu, phục sinh rồi?

Giữa thiên địa, vô số đại năng tiên thiên cảm nhận được khí tức của La Hầu, cũng đều sắc mặt đại biến!

La Hầu, tái độ quy lai!

Ma Tổ La Hầu năm xưa một mình địch lại chư vị lão tổ, một trong ba ngàn Ma Thần trong Hỗn Độn mờ mịt năm xưa, nay tái độ quy lai, rốt cuộc sẽ mạnh mẽ đến mức nào?

Minh Hà, Đa Bảo và các Thánh nhân khác sắc mặt lúc này cũng vô cùng ngưng trọng.

Bọn họ có thể cảm nhận được, La Hầu trước mắt mạnh mẽ đến mức nào.

La Hầu năm xưa lúc vẫn lạc, đã là Đại Đạo Thánh nhân.

Chứng đại đạo là Ma đạo, cho nên mới bị người đời gọi là Ma Tổ.

Chương 141

Sau khi vẫn lạc ức vạn tuế nguyệt, Tây Phương Nhị Thánh Chuẩn Đề Tiếp Dẫn hiến tế trăm tỷ sinh linh để phục sinh La Hầu.

Chân linh, thần hồn, tinh huyết của trăm tỷ sinh linh toàn bộ hội tụ vào người La Hầu tu đắc Ma chi đại đạo, có thể tưởng tượng, thực lực của La Hầu hiện nay đã đáng sợ đến mức nào.

E rằng cảnh giới của La Hầu lúc này đã sớm vượt qua bọn họ.

La Hầu lại còn là một vị Đại Đạo Thánh nhân, một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần năm xưa.

Hiện tại bốn vị Thánh nhân dù có bao nhiêu bảo vật, cũng tuyệt đối không thể chống lại La Hầu.

"Bây giờ ngô đẳng nên làm thế nào?" Minh Hà sắc mặt ngưng trọng mở miệng nói.

Nghe vậy, Côn Bằng, Long Vương, Đa Bảo bên cạnh cũng lập tức trầm mặc.

Thái Nhất và Đế Tuấn đã đến nhà của Đại Đạo Chúa Tể để mời Thông Thiên và Nữ Oa.

Nhưng bây giờ vẫn chưa về.

Bốn vị Thánh nhân bọn họ lại đánh không lại La Hầu.

Hiện tại, phải làm thế nào?

Một lát sau, Long Vương nhàn nhạt mở miệng nói: "Năm xưa là Hồng Quân liên hợp với mấy vị lão tổ mới chém giết được La Hầu.

La Hầu phục sinh bây giờ việc đầu tiên nên làm là đi tìm Hồng Quân gây phiền phức.

Ngô đẳng trước tiên tĩnh quan kỳ biến, chỉ cần La Hầu không tàn sát sinh linh trong thiên địa Hồng Hoang, ngô đẳng liền tạm thời không ra tay.

Chỉ cần Thông Thiên và Nữ Oa trở về, mọi chuyện đều có thể dễ dàng giải quyết." Lời của Long Vương vừa dứt, mọi người nghe vậy, chậm rãi gật đầu.

Phía bên kia, La Hầu đang dùng thần niệm quét khắp đại lục Hồng Hoang, tìm kiếm sự tồn tại của Hồng Quân.

Giống như Long Vương và các Thánh nhân khác nghĩ, việc đầu tiên sau khi phục sinh hắn chuẩn bị đi tìm Hồng Quân, thanh toán nhân quả từ vạn cổ trước.

Năm xưa Hồng Quân liên hợp nhiều lão tổ vây công, khiến hắn vẫn lạc giữa đất trời.

Nhân quả trong đó kể từ khi hắn vẫn lạc giữa đất trời, liền từ đó tiêu tan.

Nhưng, hiện tại hắn đã phục sinh, nhân quả trong đó tự nhiên sẽ lại một lần nữa sản sinh.

Tu Ma đạo, nếu không thể báo thù hận và nhân quả từ vạn cổ trước, như vậy đối với việc chứng đắc cảnh giới đại đạo vô thượng sau này, cũng sẽ có bất lợi.

Ngay sau đó, trong con ngươi của La Hầu, thần quang bỗng nhiên lóe lên.

Tiếp đó, trong con ngươi La Hầu bùng nổ thần quang rực rỡ, bỗng nhiên nhìn về phía ngoài hư không.

Trong nháy mắt, hai đạo thần quang u ám thâm thúy kinh khủng trực tiếp xuyên thấu ức vạn vạn ức thương khung, trong sát na thời không vỡ nát, vũ trụ tái diễn, hư không chấn động, hoàn vũ băng liệt!

Ngay sau đó, La Hầu trong nháy mắt phát hiện ra nơi Hồng Quân đang ở!

"Hồng Quân, hóa ra như trốn ở Thiên Ngoại Thiên!" "Ngô La Hầu đã trở về, Hồng Quân, nhân quả vạn cổ trước của chúng ta, hôm nay cũng nên trả rồi!" Theo âm thanh của La Hầu vang vọng khắp Hồng Hoang, trong sát na, ma khí ngút trời hóa thành từng đạo thần quang đen kịt rực rỡ ức vạn trượng, bỗng nhiên phóng lên trời, đi kèm với pháp tắc đại đạo huy hoàng và thần lực Hỗn Nguyên, điên cuồng hoành hành một vùng trời đất, trực tiếp quét về phía Tử Tiêu Cung trên Thiên Ngoại Thiên!

Theo ma khí ngút trời hóa thành trong nháy mắt, thương khung mênh mông trong khoảnh khắc này bỗng nhiên đen kịt vô cùng, càn khôn trong khoảnh khắc này bị bao phủ bởi một lớp âm ảnh, Thiên Đạo không ngừng chấn động!

Cùng lúc đó, trên Thiên Ngoại Thiên, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đang nhắm chặt hai mắt bỗng nhiên mở bừng con ngươi.

Ngay sau đó, trong đôi mắt, cửu sắc lưu quang không ngừng xoay chuyển, trực tiếp va chạm với ma khí ngút trời!

Ầm!!

Một tiếng vang ngút trời lập tức vang vọng khắp đại thiên hoàn vũ, phảng phất như vạn dặm càn khôn trong khoảnh khắc này đã hoàn toàn nổ tung!

Thiên Đạo Hồng Hoang không ngừng chấn động, cả đại lục Hồng Hoang trong khoảnh khắc này không ngừng rung chuyển!

Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh lúc này thân thể run rẩy, cảm nhận được tiếng va chạm kinh khủng, kinh hoàng bất an.

Phía bên kia, trên phương Tây, La Hầu bỗng nhíu mày.

Hắn cảm giác, mình đang bị một phương thiên địa bài xích!

Mà, quan trọng nhất là, Hồng Quân lại dễ dàng đỡ được đòn tấn công của hắn!

Chuyện gì thế này?

La Hầu năm xưa lúc vẫn lạc là Đại Đạo Thánh nhân, tuy đã vẫn lạc vô tận tuế nguyệt, nhưng, lúc vừa mới phục sinh, hắn đã hấp thu tinh huyết, thần hồn, chân linh của hàng trăm tỷ sinh linh!

Nhờ vào tinh hoa của trăm tỷ sinh linh, thực lực của bản thân không chỉ tăng lên đến đỉnh cao năm xưa, mà còn tăng lên không ít!

Lúc này, hắn đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên cửu trọng thiên.

Nhưng vì sao Hồng Quân lại có thể dễ dàng đỡ được?

Ngay sau đó, trong lòng La Hầu vạn ngàn suy nghĩ không ngừng dũng động, trong một ý niệm, liền tra xét xong vạn cổ Hồng Hoang.

Ánh mắt còn hướng về tuế nguyệt trường hà, cảm ứng một phen từ lúc vẫn lạc đến khi phục sinh trong khoảng thời gian này, Hồng Hoang đã xảy ra những chuyện gì.

Một lát sau, La Hầu lập tức nhàn nhạt cười.

Hóa ra Hồng Quân, lại dung hợp với Thiên Đạo Hồng Hoang!

Thật ngu xuẩn!

Hỗn Độn Ma Thần, vừa mới sinh ra đã là cảnh giới Chuẩn Thánh, thậm chí không ít còn là Đại Đạo Thánh nhân, mỗi một vị Hỗn Độn Ma Thần đều có hy vọng chứng đạo cảnh giới Đại Đạo.

Hồng Hoang, chỉ là năm xưa Lực Chi Ma Thần Bàn Cổ thân hóa thành một phương thế giới.

Nếu dung hợp với Thiên Đạo Hồng Hoang, dù có thể chưởng

khống chúng sinh trong Hồng Hoang thì đã sao?

Cuối cùng, chẳng phải là vô duyên chứng đắc cảnh giới đại đạo vô thượng kia sao?

Một khi dung hợp với Thiên Đạo Hồng Hoang, sẽ bị Thiên Đạo Hồng Hoang trói buộc, vĩnh sinh vĩnh thế không thể chứng ngộ đại đạo cảnh.

Trừ phi đập nát thiên địa Hồng Hoang.

Nhưng, Hồng Hoang rộng lớn là do Bàn Cổ Đại Thần năm xưa hóa thành, há lại dễ đập nát như vậy?

La Hầu nhàn nhạt cười, rồi nhìn về phía Hồng Quân, chậm rãi mở miệng nói: "Hồng Quân, chẳng lẽ nhữ không dám ra gặp mặt sao?" Theo lời của La Hầu vừa dứt.

Trong Tử Tiêu Cung.

Một đạo thần hồng rực rỡ ức vạn trượng bỗng nhiên phóng lên trời, mang theo pháp tắc Hỗn Nguyên mênh mông và lực lượng Thiên Đạo, không ngừng điên cuồng hoành hành giữa đất trời, trực tiếp dũng động về phía phương Tây!

"Ai..." Ngay sau đó, một tiếng thở dài, vang vọng trong lòng chúng sinh.

Đối diện La Hầu, một chiếc bồ đoàn màu tím chậm rãi ngưng tụ ra.

Đạo Tổ Hồng Quân đứng sừng sững trên chiếc bồ đoàn màu tím kia, lặng lẽ nhìn La Hầu.

Giữa thiên địa, lúc này cũng hoàn toàn tĩnh lặng.

Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh lúc này đều hướng ánh mắt về phía phương Tây vô tận, khi nhìn thấy hai vị tồn tại vô thượng La

Hầu và Hồng Quân lặng lẽ đứng sừng sững giữa đất trời, nhìn nhau, đều hô hấp ngưng trệ!

Hồng Quân, La Hầu!

Đều là một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại trong Hỗn Độn mờ mịt năm xưa!

Mà, Hồng Quân và La Hầu có vô lượng nhân quả!

Năm xưa Đạo Ma chi chiến, chính là vô lượng lượng kiếp do Hồng Quân và La Hầu gây ra!

Hôm nay.

Hai vị tồn tại vô thượng lại một lần nữa gặp mặt.

Chẳng phải sẽ bùng nổ một trận đại chiến kinh khủng sao?

Vô số đại năng tiên thiên trong Hồng Hoang lúc này cũng đều kinh hồn bạt vía, nhìn hai sinh linh kinh khủng đứng sừng sững giữa đất trời, trái tim của họ cũng không ngừng đập.

Nếu một lát nữa La Hầu thật sự muốn cùng Hồng Quân thanh toán nhân quả của cuộc chiến chính ma năm xưa, trong Hồng Hoang, sẽ lại một lần nữa sinh ra một trận vô lượng lượng kiếp!

Cách đó ức vạn vạn lý, Minh Hà, Đa Bảo, Long Vương, Côn Bằng bốn vị Thánh nhân nhìn thấy cảnh này, cũng đều tâm thần lạnh đi.

Cách xa như vậy, họ đều có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của Hồng Quân và La Hầu.

Xem ra, thực lực của La Hầu không hề yếu hơn Hồng Quân.

Có khả năng, La Hầu cũng đã đạt đến Hỗn Nguyên cảnh giới cửu trọng thiên.

Cường giả vô thượng như vậy một khi khai chiến, e rằng cả thiên

địa Hồng Hoang thật sự có khả năng bị đập nát, tái diễn hóa địa thủy hỏa phong.

"La Hầu, biệt lai vô dạng." "Sau ức vạn vạn hội nguyên, nhữ tái độ quy lai, chẳng lẽ thật sự muốn cùng bản tôn thanh toán nhân quả sao?" "Phải biết, Hồng Hoang là của ngô!" Hồng Quân nhìn về phía La Hầu, nhàn nhạt cười, rồi mở miệng nói.

Lúc này, hắn không muốn giao chiến với La Hầu, bởi vì ý định của hắn và Tây Phương Nhị Thánh giống nhau, lợi dụng La Hầu, đi tìm Thông Thiên và Tiệt Giáo gây phiền phức.

Hiện nay Tiệt Giáo có bảy vị Thánh nhân, khó mà đảm bảo, Tiệt Giáo có thể sẽ không xuất hiện thêm Thánh nhân, đến lúc đó, thậm chí có thể uy hiếp hắn.

Bên cạnh, La Hầu nghe vậy, ánh mắt hơi lóe lên.

Ngay sau đó, ma khí ngút trời trực tiếp dâng lên, bá đạo lẫm liệt!

"Chiến đi." La Hầu nhàn nhạt mở miệng nói, rồi Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trực tiếp hiện ra giữa đất trời, bùng nổ ánh sáng hủy diệt và diệt thế kinh khủng, khiến thiên địa này không ngừng chìm nổi!

Tu Ma đạo, trước nay không phải người nhiều lời.

Nếu ba câu hai lời của Hồng Quân có thể thay đổi ý định của hắn, vậy hắn cũng không phải là Ma Tổ La Hầu!

Phía bên kia, cảm nhận được ma quang ngút trời tuôn ra từ người La Hầu, Hồng Quân lập tức sắc mặt đại biến.

Chương 142

Vô tận tuế nguyệt đã qua, tính cách của La Hầu không hề thay đổi!

Đánh là đánh, một chút dư địa thương lượng cũng không có!

Ngay sau đó, trên người Hồng Quân đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ vô cùng, trải dài khắp thiên địa!

Cùng lúc hai bên sắp sửa khai chiến, sâu trong hư không, trong nháy mắt hiện ra từng đóa kim sắc liên hoa rực rỡ.

Tiếp đó, Phật âm mênh mông vang vọng khắp chư thiên hoàn vũ!

Ngay sau đó, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Nhị Thánh xuất hiện trước mặt La Hầu.

"Ngô đẳng, bái kiến Ma Tổ đại nhân!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cung kính cúi đầu chào La Hầu.

Tuy họ là Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng trong lòng rõ ràng, chút thực lực này trong mắt La Hầu chẳng là gì.

Huống hồ họ muốn sống sót trong Hồng Hoang, báo thù Tiệt Giáo, đều phải dựa vào La Hầu.

Cho nên lúc này, Tây Phương Nhị Thánh đã hạ thái độ xuống mức thấp nhất.

La Hầu liếc nhìn Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, trong con ngươi, hắc thần quang không ngừng lưu chuyển.

Hắn biết, hai vị Thiên Đạo Thánh nhân trước mắt đã hiến tế trăm tỷ sinh linh để phục sinh hắn.

Ngay sau đó, La Hầu nhìn về phía Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, nhàn nhạt mở miệng nói: "Nhữ đẳng phục sinh ngô, ngô tự nhiên sẽ không bạc

đãi nhữ đẳng.

Đợi ngô cùng Hồng Quân thanh toán xong nhân quả, nhữ đẳng hãy đến tìm ngô!" Lời của La Hầu vừa dứt, trên mặt Chuẩn Đề Tiếp Dẫn hiện lên vẻ vui mừng.

Ngay sau đó Chuẩn Đề vội vàng nói với La Hầu: "Ma Tổ đại nhân, vừa rồi khi ngô đẳng muốn phục sinh Ma Tổ đại nhân, bốn vị Thánh nhân của Tiệt Giáo đã ra tay, muốn ngăn cản Ma Tổ phục sinh!

Xin Ma Tổ ra tay, diệt sát bốn vị Thánh nhân Tiệt Giáo!" Lời của Chuẩn Đề vừa dứt, La Hầu nghe vậy, ánh mắt lóe lên.

Ngay sau đó, La Hầu nhìn về phía bốn vị Thánh nhân Minh Hà cách đó ức vạn vạn thiên lý!

Đột nhiên, Minh Hà, Đa Bảo bốn vị Thánh nhân cảm nhận được một luồng ánh mắt băng giá trực tiếp chấn nhiếp linh hồn của họ!

Một luồng đại khủng bố vô thượng, trong nháy mắt giáng lâm!

Ngay sau đó, Minh Hà, Đa Bảo bốn vị Thánh nhân đều sắc mặt đại biến!

Rồi, bốn đạo thần quang rực rỡ ức vạn trượng bỗng nhiên phóng lên trời, xé rách vạn dặm càn khôn, cuốn theo tử khí mênh mông, tỏa ra pháp tắc Hỗn Nguyên mênh mông, trực tiếp xuất hiện giữa thiên địa Hồng Hoang rộng lớn!

Minh Hà, Đa Bảo bốn vị Thánh nhân tuy thực lực không địch lại Ma Tổ La Hầu, nhưng cũng là tồn tại cường đại cảnh giới Thánh nhân.

Hiện tại, vừa mới tỏa ra khí tức mênh mông của bản thân, lập tức đã chấn động vạn dặm hư không!

Khí thế này nguy nga hạo đãng, vô cùng bao la, hùng vĩ vô cùng!

Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh cảm nhận được khí tức kinh khủng, cũng đều thần hồn run rẩy, không nhịn được hướng về phía phương Tây đỉnh lễ mô bái!

Sinh linh giữa thiên địa, lúc này không ai không trong lòng kinh hoàng bất an.

La Hầu sắp cùng bốn vị Thánh nhân Tiệt Giáo, mở ra một trận đại chiến sao?

Cùng lúc đó, trong khoảnh khắc Minh Hà, Đa Bảo bốn vị Thánh nhân vận chuyển pháp lực, trên phương Tây, La Hầu bỗng nhiên nhàn nhạt cười, rồi thu lại ma khí của bản thân.

Ma khí ngút trời bao phủ thiên địa cũng trong nháy mắt tan biến không còn dấu vết.

Lập tức, thiên địa lại một lần nữa bình tĩnh trở lại.

Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh cảm nhận được cảnh này, đều thần sắc ngẩn ngơ.

Minh Hà, Đa Bảo và bốn vị Thánh nhân khác cũng sắc mặt chững lại.

Chuyện gì thế này?

La Hầu không định đối phó họ nữa sao?

Theo thiên địa Hồng Hoang trong khoảnh khắc này tĩnh lặng lại, tiếp đó, La Hầu quay người nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh, nhàn nhạt cười.

Rồi mở miệng nói: "Nhữ đẳng chẳng lẽ cho rằng phục sinh ngô, kết hạ nhân quả với ngô, liền có thể tùy ý ra lệnh cho ngô sao?

Ngô là Ma Tổ, há lại sợ nhân quả ngút trời, giữa thiên địa, không có bất kỳ tồn tại nào có thể ra lệnh cho bản tôn hành sự!" Theo lời của

La Hầu nhàn nhạt rơi xuống, một luồng ma khí kinh khủng lập tức bao phủ lên người Tây Phương Nhị Thánh Chuẩn Đề Tiếp Dẫn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Nhị Thánh lúc này bỗng nhiên thần hồn run lên, sau lưng lúc này đều cảm thấy lạnh toát.

Một luồng đại khủng bố vô thượng lập tức hiện ra từ sâu trong tâm linh của họ.

Lập tức, sắc mặt Chuẩn Đề Tiếp Dẫn đại biến.

Không ngờ, La Hầu lại ngay cả nhân quả cũng không trả!

Chuyện này quả thực nằm ngoài dự liệu của họ.

Ban đầu, trong tưởng tượng của họ, phục sinh La Hầu, nhân quả ngút trời, tính cách của La Hầu dù bá đạo thế nào, cũng không thể không trả cho họ.

Tây Phương Nhị Thánh vừa hay có thể mượn nhân quả ngút trời này, tính kế một phen với chư Thánh Tiệt Giáo, để La Hầu thay họ giết đi vài vị Thánh nhân.

Nhưng điều khiến họ không ngờ, La Hầu lại căn bản không quan tâm đến nhân quả trong đó!

Thậm chí, lúc này La Hầu còn định ra tay với họ!

Ngay sau đó, trên mặt Chuẩn Đề vội vàng lộ ra vẻ áy náy, chậm rãi mở miệng nói: "Ma Tổ đại nhân xin đừng nổi giận, ngô đẳng xin cáo lui, không làm phiền Ma Tổ cùng Hồng Quân Đạo Tổ chiến đấu." Rồi sau đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vội vàng thân hình lóe lên.

Tiếp đó Tây Phương Nhị Thánh hóa thành một đạo Phật quang, xé rách không gian đa nguyên vũ trụ, rời khỏi phương Tây.

Nhìn thấy cảnh này, La Hầu không hề ngăn cản.

Tuy hắn mạnh hơn hai vị Thánh nhân không ít, nhưng Thánh nhân

không dễ giết như vậy.

Một khi nhập vào Hỗn Nguyên Thánh nhân chi cảnh, liền từ đó siêu thoát tất cả, lăng giá trên vạn vật vũ trụ, bất tử bất diệt, vĩnh hằng duy nhất.

Dù thật sự động thủ giết đi hai vị Thánh nhân, cũng cần phải tốn không ít thủ đoạn.

Hiện tại quan trọng nhất, chính là cùng Hồng Quân trước mắt thanh toán nhân quả vạn cổ trước.

Ngay sau đó, La Hầu nhìn về phía Hồng Quân, nhàn nhạt mở miệng nói: "Hồng Quân, chúng ta đến Hỗn Độn chiến một trận đi, Hồng Hoang quá nhỏ, ngô không thể thi triển hết sức!" Theo lời của La Hầu vừa dứt, Hồng Quân không trả lời.

Chỉ có pháp tắc Hỗn Nguyên mênh mông trực tiếp bùng nổ, lực lượng pháp tắc che trời lấp đất trực tiếp quét về phía La Hầu!

Trong sát na Hồng Quân ra tay, thiên địa này chìm nổi, thời không vỡ nát, vũ trụ tái diễn, tinh hà tịch diệt, càn khôn băng hoại, các loại dị tượng đua nhau hiện ra, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, chấn động vạn dặm càn khôn!

Thấy Hồng Quân trực tiếp ra tay với mình, La Hầu lập tức cười.

Trong Hồng Hoang, không ai quen thuộc Hồng Quân hơn hắn.

Bất kể làm chuyện gì, đều phải tính kế một phen.

Lúc này, Hồng Quân không đồng ý đến Hỗn Độn chiến một trận, lựa chọn chiến tại Hồng Hoang, chắc chắn là muốn dùng lực lượng Thiên Đạo để áp chế mình.

Thậm chí, Hồng Quân còn muốn mượn dao động của trận chiến này, triệt để đập nát thiên địa Hồng Hoang, để Thiên Đạo Hồng Hoang

tịch diệt, giúp hắn thoát khỏi Thiên Đạo Hồng Hoang.

Đến lúc đó, một khi Hồng Quân thoát khỏi Thiên Đạo Hồng Hoang, với sự tích lũy từ vạn cổ, ai cũng không biết Hồng Quân có khả năng trực tiếp đột phá cảnh giới Đại Đạo hay không.

Cho nên, tuyệt đối không thể chiến một trận với Hồng Quân trong Hồng Hoang!

Ngay sau đó, La Hầu thu lại ma khí, cả người tan biến giữa đất trời.

Chỉ còn lại một âm thanh vang vọng trong Hồng Hoang.

"Hồng Quân, nhữ cùng bản tôn đại chiến trong Hồng Hoang, không phải là muốn đập nát Hồng Hoang, thoát khỏi trói buộc của Thiên Đạo sao?

Bản tôn há có thể như sở nguyện của ngươi?

Nhữ chưởng quản Thiên Đạo, tu vạn linh khí vận chi lực, vậy thì bản tôn sẽ đồ sát sạch sẽ sinh linh trong Hồng Hoang, xem nhữ có bản lĩnh gì nghịch thiên?" Âm thanh của La Hầu vang vọng giữa đất trời, Hồng Quân nghe vậy, lập tức sắc mặt trầm xuống.

Không sai, kế hoạch của hắn đã bị La Hầu nhìn thấu.

Nếu La Hầu thật sự đồ sát sạch sẽ vạn linh Hồng Hoang, vậy thân là Hồng Hoang chi chủ, người đại diện của Thiên Đạo, hắn không chỉ mất đi khí vận chi lực trong Hồng Hoang, mà còn gánh trên lưng vô lượng nhân quả!

Ngay sau đó, trong con ngươi Hồng Quân lóe lên thần quang ngút trời, trong một ý niệm, thân ảnh tan biến.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hồng Quân xé rách không gian, cố gắng tìm kiếm tung tích của La Hầu!

Vạn linh Hồng Hoang, phát giác được lời nói của La Hầu, đều thần hồn run lên.

Ma Tổ muốn đồ lục vạn linh, vậy Đạo Tổ Hồng Quân có che chở không?

Phương xa, Minh Hà, Đa Bảo bốn vị Thánh nhân lúc này cũng sắc mặt khó coi.

Kết quả tồi tệ nhất đã xuất hiện, La Hầu thật sự muốn đồ lục vạn linh.

Trong Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh nhiều vô kể, khó mà đảm bảo La Hầu sẽ không nhắm vào tử dân và đệ tử của họ.

"Vì sao Thông Thiên và Nữ Oa đạo hữu vẫn chưa về?" Minh Hà đứng sừng sững trên bầu trời, khẽ thở dài một tiếng.

Cùng lúc đó, trong sân của Chu Thanh.

Một khung cảnh yên bình an thái.

Phảng phất như thế ngoại đào nguyên.

Thông Thiên, Nữ Oa, Vân Tiêu, Chu Thanh, bốn người vây quanh bàn, đang uống ngộ đạo trà, thưởng thức các loại linh quả.

"Hiền tế à, con thấy, trong Hồng Hoang, có phương pháp nào có thể đối phó Hồng Quân không?" Thông Thiên nhìn về phía Chu Thanh, chậm rãi mở miệng hỏi.

Trong vòng một tháng, ở nhà hiền tế lại tăng trưởng không ít thực lực.

Chương 143

Nhưng hôm nay, hắn đột nhiên cảm giác trong cõi u minh có một loại đại khủng bố giáng lâm.

Hắn cảm thấy, có thể bên ngoài lại xảy ra biến cố.

Cho nên lúc này, hắn muốn hỏi rõ ràng trước, rồi nhanh chóng rời đi.

Bên cạnh, Chu Thanh nghe vậy, nhàn nhạt cười, không bị lời nói của nhạc phụ làm kinh ngạc.

Hắn và nhạc phụ cùng các vị đạo hữu này ngày ngày tán gẫu về các đại năng trong Hồng Hoang, vẫn luôn bình an vô sự, cho nên lúc này nhạc phụ hỏi hắn những chuyện kỳ quái như vậy, hắn tự nhiên không quá để tâm.

Ngay sau đó, Chu Thanh trong lòng suy nghĩ một phen, nhìn về phía Thông Thiên, chậm rãi mở miệng nói: "Đối phó Hồng Quân sao, kỳ thực cũng đơn giản.

Mời Địa Phủ Bình Tâm nương nương xuất thế, là được rồi." Lời vừa dứt, Chu Thanh nhàn nhạt cười.

Thực tế, năm xưa Hậu Thổ có thể thân hóa luân hồi, trong đó có công lao không nhỏ của Hồng Quân.

Bởi vì năm xưa nếu Hậu Thổ không thân hóa luân hồi, mười hai Tổ Vu triệu hoán ra Bàn Cổ hư ảnh e rằng có thể trực tiếp tiêu diệt Yêu tộc.

Như vậy, kế hoạch của Hồng Quân không phải là đổ sông đổ biển sao?

Cho nên, trong cõi u minh, Hồng Quân đã ngầm ra tay với Vu tộc

và Hậu Thổ, dẫn đến Vu Yêu lượng kiếp bùng nổ, và đời đời kiếp kiếp áp chế Hậu Thổ một bậc.

Địa Đạo vốn không thấp hơn Thiên Đạo một bậc, Bình Tâm chỉ cần ra tay, liền có thể chống lại lực lượng Thiên Đạo của Hồng Quân.

Nếu Bình Tâm lại lập vài vị Địa Đạo Thánh nhân, vậy thì phản thủ áp chế Thiên Đạo cũng không phải là không thể.

Đây cũng là phương pháp đối phó Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo mà hắn nghĩ ra trong lòng.

Phía bên kia, Thông Thiên nghe vậy, lập tức mắt sáng lên.

Đúng vậy, hiền tế chỉ ba câu hai lời liền điểm tỉnh hắn.

Thiên, Địa, Nhân tam đạo không hề có cao thấp phân chia.

Thiên Đạo sở dĩ có thể một mực áp chế Địa Đạo, hoàn toàn là vì Thiên Đạo xuất hiện sớm hơn, thực lực của Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo mạnh hơn Hậu Thổ mà thôi.

Còn một nguyên nhân nữa là, năm xưa dưới trướng Hồng Quân có Thiên Đạo Lục Thánh, trong Địa Phủ lại không có bất kỳ Địa Đạo Thánh nhân nào.

Cho nên, vạn cổ tuế nguyệt qua đi, Thiên Đạo luôn áp chế Địa Đạo một bậc.

Hiện nay, Hồng Quân chỉ còn lại một mình, Thiên Đạo Lục Thánh không có một ai phụ thuộc vào ông ta.

Lúc này mời Bình Tâm chí tôn xuất thế, để Bình Tâm chí tôn dùng lực lượng Địa Đạo đối phó lực lượng Thiên Đạo của Hồng Quân, rồi sau đó chư Thánh tìm cách, liên thủ tru sát Hồng Quân?

Nghĩ vậy, Thông Thiên lập tức lộ ra vẻ tươi cười.

Ngay sau đó, Thông Thiên lại mở miệng nói: “Vậy hiền tế, Nhân

Giáo nên đối phó thế nào đây, ta nghe nói, Hồng Quân một mực đang hấp thu khí vận Nhân Giáo a." Lời vừa dứt, tâm thần Nữ Oa bên cạnh khẽ động.

Đây cũng chính là mục đích chủ yếu của bà.

Hồng Quân đã mang Huyền Đô trở về, có khả năng sẽ lập Huyền Đô làm Nhân Giáo giáo chủ.

Một khi Huyền Đô trở thành Nhân Giáo giáo chủ, Hồng Quân liền có thể lợi dụng khí vận Nhân tộc để đối phó bà.

Khí vận thứ này, huyền diệu khó lường, thân là Thánh nhân, bà cũng cảm thấy cực kỳ phiền phức.

Cho nên, mới hỏi Đại Đạo Chúa Tể, việc này nên làm thế nào.

Bên cạnh, Chu Thanh nghe vậy, nhướng mày.

Rồi cười cười, mở miệng nói: "Chuyện đơn giản như vậy cũng cần hỏi sao?

Để đương đại Nhân Hoàng xuất thế phế bỏ Nhân Giáo đi là được rồi?" Thông Thiên nghe vậy, trong đầu nổ vang một tiếng.

Nghe xong một lời của Đại Đạo Chúa Tể, Thông Thiên lập tức cảm thấy bỗng nhiên khai sáng!

Đúng vậy, không sai một chút nào!

Nhân Giáo tuy hưởng thụ khí vận Nhân tộc, nhưng lại chưa bao giờ có bất kỳ cống hiến nào cho Nhân tộc.

Đương đại Nhân Hoàng chiếm hơn một nửa khí vận Nhân tộc, hoàn toàn có thể lấy danh nghĩa Nhân Hoàng, phế bỏ Nhân Giáo!

Như vậy, Nhân Giáo bị phế, kế hoạch của Hồng Quân lợi dụng khí vận Nhân tộc để đối phó họ chẳng phải là triệt để tiêu tan sao?

Trong lúc Thông Thiên trong lòng vui mừng, bên cạnh một con gà rừng khẽ mổ một cái.

"Thông Thiên đạo hữu, bên ngoài xảy ra chuyện lớn rồi!" "Tây Phương Nhị Thánh Chuẩn Đề Tiếp Dẫn huyết tế trăm tỷ sinh linh, muốn phục sinh La Hầu!" Người truyền âm, chính là Thái Nhất và Đế Tuấn.

Bọn họ cũng vừa mới đến đây, nghe Đại Đạo Chúa Tể giải đáp rõ ràng cho Thông Thiên xong, mới mở miệng truyền âm.

Lúc này, Thông Thiên mới chú ý, Thái Nhất và Đế Tuấn đã đến.

Ngay sau đó, nghe xong lời truyền âm của Thái Nhất và Đế Tuấn, sắc mặt Thông Thiên bỗng nhiên đại biến!

Tây Phương Nhị Thánh, muốn phục sinh La Hầu?

"Đế Tuấn, Thái Nhất, rốt cuộc là chuyện gì?" Sắc mặt Thông Thiên tức thì trở nên ngưng trọng, lập tức truyền âm cho Thái Nhất và Đế Tuấn.

Bên cạnh, tâm thần Nữ Oa cũng thoáng chững lại.

Ma Tổ La Hầu, một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần thời Hỗn Độn sơ khai!

Năm xưa, đại chiến Long Hán tam tộc, chính La Hầu là kẻ đứng sau châm ngòi.

Sự đáng sợ của La Hầu, tự nhiên trong lòng họ vô cùng rõ ràng.

Bây giờ Tây phương Nhị Thánh lại hồi sinh một tồn tại đáng sợ như vậy.

Họ đã hiến tế hàng nghìn tỷ sinh linh.

Lẽ nào, Tây phương Nhị Thánh không sợ nghiệp chướng nhân quả ngập trời quấn thân sao?

Ngay sau đó, Thái Nhất và Đế Tuấn vội vàng kể lại những chuyện đã xảy ra ở ngoại giới cho mọi người.

Trong phút chốc, sắc mặt ai nấy đều trở nên ngưng trọng.

Tây phương Nhị Thánh lại có được Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, dùng Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên để hồi sinh La Hầu!

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên vốn là Hỗn Độn chí bảo, do hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Ngay cả Thánh Nhân cũng không thể phá vỡ nó trong một sớm một chiều.

Chẳng phải bây giờ, La Hầu đã sống lại rồi sao?

Bên cạnh, Chu Thanh thấy vẻ mặt âm trầm của nhạc phụ, liền nhướng mày.

Hắn mỉm cười nhàn nhạt, mở lời: "Nhạc phụ, sao vậy, chẳng lẽ người không khỏe ở đâu à?" Lời vừa dứt, Chu Thanh liền nhìn về phía Thông Thiên, chỉ là một câu hỏi khách sáo.

Dù sao nhạc phụ cũng là một cường giả cảnh giới Địa Tiên, tiên nhân làm sao có thể không khỏe được chứ?

Thông Thiên nghe vậy, trên mặt liền cố nặn ra một nụ cười, chậm rãi nói: "Thực ra cũng không có chuyện gì." Nói xong, Thông Thiên bắt đầu trầm tư trong lòng.

La Hầu mạnh mẽ, căn bản không phải là thứ mà sinh linh Hồng Hoang hiện tại có thể chống lại.

Bây giờ Tiệt giáo tuy có tới bảy vị Thánh Nhân, nhưng Vân Tiêu đang mang thai, không thể xuất chiến.

Sáu vị Thánh còn lại đều là Hỗn Nguyên nhất trọng thiên.

Tuy trong đó có Đại Đạo Thánh Nhân, nhưng La Hầu cũng là một

vị Đại Đạo Thánh Nhân!

Nguồn gốc của hắn lại là Hỗn Độn Ma Thần!

Thêm vào đó, tinh huyết, thần hồn, chân linh của hàng nghìn tỷ sinh linh hội tụ trên người La Hầu, e rằng thực lực của La Hầu lúc này đã vượt xa bọn họ.

Trong Hồng Hoang hiện nay, e rằng chỉ có Hồng Quân mới có thể cùng La Hầu giao chiến.

Nhưng mà, Hồng Quân lúc này, có lẽ đang mong Hồng Hoang loạn lạc, thậm chí còn muốn dùng La Hầu để đối phó bọn họ.

Vì vậy, cuối cùng vẫn là các Thánh nhân của Tiệt giáo phải đối mặt với La Hầu.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Thông Thiên càng thêm ngưng trọng.

"Thông Thiên sư huynh, La Hầu rất mạnh, hay là chúng ta cầu xin Tiểu Bạch, Tiểu Hắc hai vị tiền bối ra tay thì thế nào?" Đột nhiên, đôi mắt đẹp của Nữ Oa lóe lên, rồi truyền âm cho Thông Thiên.

Thông Thiên nghe vậy, sắc mặt hơi sững lại.

Mời hai vị tồn tại cấp bậc Đại Đạo giúp ông đối phó La Hầu?

Thông Thiên ta có mặt mũi lớn đến vậy sao?

Đúng lúc trong lòng Thông Thiên muôn vàn suy nghĩ đang cuộn trào, một giọng nói bỗng nhiên hiện lên từ sâu trong tâm trí ông.

"Đưa bọn ta đến Hồng Hoang một chuyến đi." "Ta có chút hứng thú với cái Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên kia." Tiểu Hắc chậm rãi truyền âm.

Thân là kẻ nắm giữ Hủy Diệt Đại Đạo, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên cũng ẩn chứa vô tận khí tức hủy diệt.

Nó đang cần một thứ để mài răng.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên do hạt sen của Hỗn Độn chí bảo Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, cũng vừa vặn phù hợp với thân phận của nó.

Quan trọng nhất là, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trời sinh có liên hệ với Hủy Diệt Đại Đạo mà nó nắm giữ.

Khi dùng để mài răng, cũng có thể không ngừng tôi luyện nó thành một món pháp bảo.

Theo sau giọng nói của Tiểu Hắc vang lên trong tâm trí Thông Thiên, Tiểu Bạch cũng nhẹ nhàng kêu một tiếng "meo".

Trong nháy mắt, Thông Thiên lộ vẻ vui mừng.

Chương 144

Hai vị tiền bối cấp bậc Đại Đạo thật sự nguyện ý giúp mình?

Đến lúc đó, chỉ cần Tiểu Bạch và Tiểu Hắc tiền bối ra tay, La Hầu có mạnh đến đâu cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi!

Mọi phiền phức đều sẽ tan biến trong chớp mắt!

Nghĩ vậy, Thông Thiên vội vàng nói với Chu Thanh: "Hiền tế à, ta cũng nên về nhà một chuyến, lần sau ta lại đến nhé." Chu Thanh nghe vậy, mỉm cười gật đầu, rồi tiễn Thông Thiên ra cửa.

Nhạc phụ cứ dăm ba bữa lại đến, cũng không cần thiết lần nào ông đi cũng phải giữ khách.

Sau khi tiễn Thông Thiên đi, Chu Thanh quay lại sân, tiếp tục uống trà cùng Nữ Oa và Vân Tiêu.

Ở một bên khác, Tiểu Bạch và Tiểu Hắc cũng lén lút chạy ra ngoài.

Hai đứa nó thường xuyên ra ngoài lang thang ở Hồng Hoang cả chục năm, bây giờ đi theo Thông Thiên, chủ nhân đương nhiên sẽ không phát hiện.

Vừa ra khỏi dãy núi, Thông Thiên cảm nhận được ma đạo khí tức vô cùng vô tận giữa đất trời, sắc mặt liền sững lại.

La Hầu, lúc này đã hoàn toàn sống lại!

Xem ra, La Hầu vẫn sát tính không đổi, tiếp tục tàn sát sinh linh trong trời đất!

Tiểu Bạch và Tiểu Hắc cũng thong thả đi ra khỏi sân.

Khi cảm nhận được ma đạo khí tức ngập trời bên ngoài, ánh mắt

Tiểu Bạch và Tiểu Hắc lóe lên.

Đó là kẻ được gọi là Ma Tổ La Hầu sao?

Với khí thế này, hẳn là cách cảnh giới Đại Đạo cũng không xa nữa.

Một Hồng Hoang nhỏ bé lại có thể sinh ra tồn tại như vậy, quả thật có chút khó tin.

Ngay sau đó, Thông Thiên nhìn về phía Tiểu Bạch và Tiểu Hắc, cung kính nói: "Hai vị tiền bối, chúng ta đến trung tâm Hồng Hoang xem thử đi." Nghe vậy, Tiểu Bạch và Tiểu Hắc gật đầu.

Lập tức, ba luồng sáng lóe lên, bay thẳng về phía đại lục Hồng Hoang mênh mông.

Lúc này, trong Hồng Hoang, phong vân nổi sóng!

Giữa đất trời, hàng tỷ tỷ sinh linh Hồng Hoang đang không ngừng run rẩy, hoảng sợ bất an!

Tuy có bốn vị Thánh Nhân của Tiệt giáo đang vận chuyển pháp lực, che chở cho vô số sinh linh, nhưng dao động khủng khiếp trong hư không thực sự quá đáng sợ.

Cứ cách một khoảng thời gian, trên bầu trời lại sụp đổ thành một hố đen sâu thẳm vô tận.

Cái hố đen đáng sợ ấy sâu không thấy đáy, xung quanh là những luồng cương phong Hỗn Độn khủng khiếp xoay chuyển.

Khi hàng tỷ tỷ sinh linh nhìn vào cái hố đen kịt kia, liền cảm thấy linh hồn mình như đang bị xé nát.

"La Hầu, chẳng lẽ ngươi không dám cùng ta một trận sao?" Phía trên đại lục Hồng Hoang, trong không gian đa nguyên vũ trụ tầng tầng lớp lớp, một giọng nói đáng sợ bỗng nhiên vang vọng khắp Hồng

Hoang, khiến hàng tỷ tỷ sinh linh run rẩy, thần hồn kinh hãi!

Ngay sau đó, ầm ầm một tiếng!

Một tiếng nổ vang lên trong không gian vũ trụ kia, rồi một hố đen sâu thẳm khác lại xuất hiện!

Tiếng nổ vang vọng giữa trời đất Hồng Hoang, phảng phất như càn khôn trong Hồng Hoang vào khoảnh khắc này bị nổ tung!

Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh lúc này đều bị tiếng nổ làm cho sắc mặt trắng bệch, thậm chí có sinh linh còn bị chấn thành trọng thương.

Ngay sau đó, đột nhiên, một bàn tay đen kịt khổng lồ xé toạc không gian đa nguyên vũ trụ tầng tầng lớp lớp, thò thẳng ra từ hư không!

"Hồng Quân, ta giết một ít sinh linh trước, để khí vận của ngươi thất thoát một chút, để ngươi đau lòng một phen!" "Năm xưa ngươi liên hợp với Càn Khôn, Âm Dương, Thời Thần mấy lão già kia diệt sát ta, để bản tôn vẫn lạc giữa trời đất.

Mối thù vạn cổ này, sao có thể dễ dàng báo đáp được?" "Bản tôn sẽ từ từ xóa sổ toàn bộ sinh linh trong Hồng Hoang, để khí vận của ngươi từng chút một thất thoát, cho đến khi biến mất hoàn toàn, sau đó sẽ diệt sát ngươi triệt để, để ta trả hết nhân quả!" Giọng nói của La Hầu vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang.

Cùng lúc bàn tay đen kịt đó xuất hiện, thân ảnh như ma thần của La Hầu cũng hiện ra giữa Hồng Hoang!

"Giết một nghìn tỷ sinh linh trước, để Hồng Quân đau lòng một phen!" La Hầu nhìn về phía bàn tay khổng lồ, bàn tay đen kịt che trời lấp đất, bỗng nhiên trấn áp thẳng xuống mặt đất!

Một chưởng mang theo ma khí ngập trời, phảng phất như muốn đập nát cả một vùng đại lục Hồng Hoang!

Cùng lúc đó, trên vùng đại lục kia, vô số sinh linh tim đập thình thịch, trong lòng hoảng sợ tột cùng.

Bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống mang theo uy thế quá kinh khủng, chân linh của họ phảng phất như bị đông cứng lại, căn bản không thể phản kháng!

"La Hầu, ngươi dám!" Cùng lúc đó, trong hư không, một luồng thần quang rực rỡ vạn trượng bỗng nhiên phóng lên trời, cuốn thẳng về phía La Hầu, muốn ngăn cản bàn tay khổng lồ kia hạ xuống!

"Tiền bối, xin hãy ra tay!" Thông Thiên ở xa hàng tỷ tỷ dặm thấy cảnh này, vội vàng nói với Tiểu Bạch và Tiểu Hắc sau lưng.

Nghe vậy, Tiểu Hắc chậm rãi duỗi duỗi móng vuốt.

Trong khoảnh khắc, một vùng trời đất bỗng nhiên tĩnh lặng.

Ma khí ngập trời và thần quang khủng khiếp tức thì tan biến không còn tăm hơi.

Pháp tướng bàn tay khổng lồ mà La Hầu ngưng tụ ra cũng co lại trong nháy mắt.

Sau đó, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đang lơ lửng trên đỉnh đầu La Hầu bay thẳng về phía Thông Thiên.

Trong khoảnh khắc, trời đất chìm vào tĩnh lặng.

Trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh cảm nhận được biến cố, ai nấy đều sững sờ.

Chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao La Hầu và Đạo Tổ lại cùng lúc dừng tay?

"Tất cả dừng tay đi." Ngay sau đó, một giọng nói nhàn nhạt vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang.

La Hầu, Hồng Quân cùng nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh, rồi sắc mặt cả hai đều biến đổi!

Hồng Quân tự nhiên nhận ra Tiểu Bạch và Tiểu Hắc.

Còn bên phía La Hầu, biểu cảm trên mặt lại đặc sắc hơn nhiều.

"Tồn tại cấp bậc Đại Đạo...

Sao có thể, trong Hồng Hoang làm sao có thể có cường giả cấp bậc Đại Đạo?" Gương mặt La Hầu kinh hãi vô cùng, giọng nói vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang.

Giọng nói vừa dứt, giữa đất trời, hàng tỷ tỷ sinh linh nghe vậy, tâm thần đều chấn động, không nhịn được hít một hơi khí lạnh!

Trong Hồng Hoang, có tồn tại vô thượng cấp bậc Đại Đạo xuất thế?

Trong phút chốc, vô số sinh linh giữa trời đất chấn động không thôi, vô số đại năng trong Hồng Hoang lúc này cũng chấn động trong lòng!

Họ tự nhiên đều nghe thấy tiếng hét kinh hãi của La Hầu.

Tồn tại cấp bậc Đại Đạo, sao có thể!

Phải biết rằng, Bàn Cổ đại thần năm xưa lấy sức mạnh chứng đạo, cũng chỉ là tồn tại ở cảnh giới bán bộ Đại Đạo mà thôi.

Chỉ là bán bộ Đại Đạo, Bàn Cổ đã có thể thân hóa Hồng Hoang, diễn hóa ra vô tận sinh linh.

Vậy tồn tại thực sự đạt đến cấp bậc Đại Đạo, sẽ đáng sợ đến mức nào?

Trong Hồng Hoang, thật sự có thể tồn tại sinh linh như vậy sao?

Đúng lúc hàng tỷ tỷ sinh linh đang chấn động trong lòng, ở bên kia,

sắc mặt Hồng Quân lúc này cũng vô cùng ngưng trọng.

Ông ta tự nhiên biết sự tồn tại của Tiểu Hắc, cũng biết Tiểu Hắc là cường giả vô thượng cấp bậc Đại Đạo.

Nhưng, vị tồn tại cấp bậc Đại Đạo này không phải vẫn luôn sống trong hồng trần cùng với Đại Đạo Chúa Tể sao?

Tại sao hôm nay lại xuất hiện ở Hồng Hoang cùng với Thông Thiên?

Chẳng lẽ Đại Đạo Chúa Tể sắp phá vỡ cảnh giới hồng trần?

Tình hình hiện tại, ông ta tự nhiên có thể cảm nhận được, chắc chắn là Tiểu Hắc xuất thế để giúp Thông Thiên đối phó La Hầu.

Vậy một lúc nữa, Tiểu Hắc có giúp Thông Thiên đối phó Hồng Quân không?

Một khi tồn tại cấp bậc Đại Đạo ra tay, Hồng Quân dù có ngàn vạn thủ đoạn, vạn loại mưu kế, e rằng cũng không thể làm gì được Thông Thiên.

Cùng lúc đó, La Hầu đang đứng sừng sững giữa trời đất, tỏa ra ma khí ngập trời, sắc mặt càng lúc càng ngưng trọng.

Tuy con chó đen trước mắt không lập tức động thủ, nhưng hắn có thể cảm giác được, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên vào khoảnh khắc này đã hoàn toàn mất đi mọi liên hệ với hắn.

Hơn nữa, con chó đen này chỉ đứng yên ở đó, lại khiến hắn cảm thấy một nỗi kinh hoàng vô thượng đang giáng xuống, phảng phất như pháp tắc hủy diệt ngập trời đang cuốn lấy linh hồn hắn, khiến hàng tỷ tỷ tế bào đa nguyên vũ trụ trong cơ thể hắn vào khoảnh khắc này không ngừng gào thét.

Cuối cùng, trên trán hắn bắt đầu xuất hiện từng giọt mồ hôi lạnh

lớn như hạt đậu, miệng lưỡi khô khốc, đạo tâm vào lúc này cũng hỗn loạn.

Bây giờ, hắn có thể xác định, vị tồn tại trước mắt này nếu không phải là cường giả cấp bậc Đại Đạo, thì cũng là tồn tại cấp bán bộ Đại Đạo sánh ngang với Lực Chi Ma Thần Bàn Cổ!

Phải biết rằng, hắn hiện tại đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên cửu trọng thiên, chỉ còn một bước nữa là có thể chứng được đạo vị Đại Đạo.

Nhưng trước mặt con chó đen này, hắn lại cảm thấy mình như một con kiến hôi, thần hồn run rẩy!

Có thể thấy, vị tồn tại này đáng sợ đến mức nào!

"Ngươi tu ma đạo, cũng có cơ hội chứng được Đại Đạo vô thượng, hay là làm đệ tử dưới trướng ta đi." Tiểu Hắc nhìn La Hầu, nhàn nhạt nói.

Lời vừa dứt, trời đất vào khoảnh khắc này tức thì tĩnh lặng.

Vô số sinh linh nghe vậy, hô hấp đều ngưng trệ.

La Hầu, một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần năm xưa, một tồn tại mà ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng phải đau đầu, vậy mà có người muốn thu hắn làm đệ tử!

Nếu là người khác, e rằng sẽ bị La Hầu một chưởng đập chết!

Chương 145

Dù sao vị này năm xưa một mình địch lại mấy vị lão tổ mà không hề rơi vào thế hạ phong!

Nhưng... trong hư không, vị tồn tại đáng sợ nghi là cấp bậc Đại Đạo kia đã muốn thu La Hầu làm đệ tử, vậy thì chuyện này lại trở nên bình thường.

Dù sao, sinh linh cấp bậc Đại Đạo đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của họ rồi.

La Hầu có mạnh đến đâu, cũng chỉ là một Đại Đạo Thánh Nhân mà thôi.

Trong ba ngàn Ma Thần của Hỗn Độn mênh mông năm xưa, không biết có bao nhiêu vị Đại Đạo Thánh Nhân, nếu luận xếp hạng, La Hầu tu ma đạo chỉ là tồn tại đội sổ.

La Hầu có thể bái vị tồn tại vô thượng này làm thầy, quả thực là cơ duyên vô thượng.

Bên kia, La Hầu lúc này trong lòng cũng muôn vàn suy nghĩ không ngừng trôi qua.

Bảo hắn làm đệ tử của người khác?

Nếu là trước đây, e rằng hắn sẽ trực tiếp trấn áp đối phương vĩnh sinh vĩnh thế.

Dù sao hắn là Ma Tổ, ngay cả thiên đạo, nhân quả cũng không sợ, sao có thể làm đệ tử của người khác?

Nhưng, vị tồn tại trước mắt này là sinh linh vô thượng cấp bậc Đại Đạo.

Nếu đi theo vị tồn tại này tiềm tâm tu luyện Đại Đạo, không chừng thật sự có cơ hội chứng được cảnh giới Đại Đạo vô thượng.

Nghĩ vậy, ma khí ngập trời trên người La Hầu tức thì thu lại.

La Hầu chậm rãi cúi đầu trước Tiểu Hắc, rồi cung kính nói: "Đệ tử La Hầu, bái kiến sư tôn." Lời vừa dứt, trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh tâm đầu chấn động.

La Hầu, thật sự bái tồn tại cấp bậc Đại Đạo làm thầy rồi sao?

Vừa nằm trong dự liệu, lại vừa ngoài dự liệu của họ.

Nhưng, tuy La Hầu cuối cùng không chết, nhưng hắn đã bái nhập môn hạ của vị tồn tại kia, tổng không thể tiếp tục tàn sát vô tận sinh linh trong Hồng Hoang được.

Những sinh linh tu vi thấp kém kia, tự nhiên cũng an toàn hơn nhiều.

"Ai, vậy là kết thúc rồi." "Ha, tồn tại cấp bậc Đại Đạo xuất thế, La Hầu cũng không dám một trận a." "Tiếc cho nghìn tỷ sinh linh kia, toàn bộ bị tru sát, trở thành chất dinh dưỡng cho La Hầu." "Haizz, một trận biến cục tuy đã bình ổn, nhưng mạng sống của nghìn tỷ sinh linh kia lại không bao giờ quay trở lại được." "..." Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh bắt đầu bàn tán xôn xao.

Nghìn tỷ sinh mệnh, nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít.

Trong Hồng Hoang mênh mông, có hàng tỷ tỷ, thậm chí triệu tỷ sinh linh.

Nghìn tỷ sinh mệnh vẫn lạc, đối với một Hồng Hoang lớn như vậy, đương nhiên không đau không ngứa.

Đại đa số sinh linh, đều không quan tâm đến chuyện này, dù sao chuyện không liên quan đến mình, cứ treo cao là được.

Nhưng một số sinh linh của Yêu tộc lại ảm đạm thất sắc, có kẻ còn lộ vẻ bi thương.

Trong nghìn tỷ sinh mệnh đó, đại bộ phận đều là người của Yêu tộc, thậm chí có không ít sinh linh cùng một chủng tộc.

Nay vẫn lạc, tự nhiên cảm thấy bi thương vô tận.

Thái Nhất và Đế Tuấn cảm nhận được lời nói của vô tận sinh linh trong Hồng Hoang, cũng không lên tiếng.

Kẻ đầu sỏ của tất cả, đều là Tây phương Nhị Thánh.

Tuy đều nói La Hầu hiếu sát thành tính, tàn sát vạn linh, nhưng lần này quay lại, cho đến hiện tại, hắn thật sự chưa giết một sinh mệnh nào.

Nghìn tỷ sinh mệnh của Yêu tộc vẫn lạc, đều là do Tây phương Nhị Thánh gây ra.

Mối thù này, tự nhiên phải báo.

Bên kia, Tiểu Hắc nhìn thân ảnh quỳ lạy của La Hầu, mỉm cười nhàn nhạt, rồi vẫy vẫy tay.

Ngay sau đó, La Hầu vốn đang tỏa ra ma khí ngập trời, thân ảnh ma thần đáng sợ kia, tức thì biến thành một con chó đen nhỏ vô hại.

“Sau này theo bên cạnh ta đi.” Giọng nói của Tiểu Hắc vang vọng giữa trời đất.

Ngay sau đó, La Hầu tức thì bị một luồng ánh sáng đen kịt cuốn lấy.

Giây tiếp theo, La Hầu xuất hiện sau lưng Thông Thiên, bên cạnh Tiểu Hắc.

Cùng lúc đó, dáng vẻ của Tiểu Hắc cũng hoàn toàn hiện ra giữa trời đất.

Khi chúng sinh trong Hồng Hoang nhìn thấy hai con chó một con mèo sau lưng Thông Thiên, ai nấy đều sững sờ.

Con chó đen nhỏ nhất kia, đại đa số sinh linh đều nhận ra, chính là Ma Tổ La Hầu vừa rồi.

Ma Thần Hỗn Độn đường đường, La Hầu bị biến thành một con chó đen, nếu nói ra, vô số sinh linh khẳng định sẽ cho rằng đây là một trò đùa, nhưng lúc này sinh linh giữa trời đất lại không một ai cười nổi.

Bởi vì, trên người hai con sủng vật sau lưng Thông Thiên kia, họ đã nhìn thấy quỹ tích Đại Đạo đáng sợ!

Trong khoảnh khắc vô tận chúng sinh Hồng Hoang nhìn thấy Tiểu Bạch và Tiểu Hắc, cảnh tượng trong mắt họ tức thì thay đổi.

Trong mắt họ, là một vùng trời đất khác.

Vô tận sinh linh, lúc này tâm thần đều hoảng hốt.

Đột nhiên, họ phát hiện mỗi người đều đang ở trong một thế giới xa lạ, một thế giới do Hỗn Độn mênh mông tạo thành, từng dải tinh hà thái cổ giao nhau tỏa sáng, tinh thần càn khôn đầy trời không ngừng huyễn diệt.

Hàng tỷ tỷ pháp tắc Đại Đạo, chân lý trời đất vẫy vùng giữa không trung, ba ngàn Đại Đạo tung hoành ngang dọc, chân lý trời đất như biển cả mênh mông!

Cảnh tượng này, khiến vô số sinh linh trong Hồng Hoang tâm thần chấn động.

"Đại Đạo, tồn tại vô thượng cấp bậc Đại Đạo!" "Trời ạ, hai con sủng... không, hai vị tiền bối này nguyên lai là cường giả vô thượng cấp bậc Đại Đạo!" "Hai vị cường giả cấp bậc Đại Đạo, trong Hồng Hoang lại có tồn tại như vậy!" "Pháp tắc Đại Đạo và chân lý trời đất

hạo hãn như thế này, năm xưa lúc Đạo Tổ giảng đạo, cũng xa xa không bằng!" Trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh tâm thần chấn động, không nhịn được lên tiếng.

Vừa rồi trong khoảnh khắc tiến vào thế giới xa lạ kia, lĩnh ngộ về Đại Đạo của họ đều tăng lên không ít.

Không ít tu sĩ cảnh giới thấp còn tăng lên mấy cảnh giới!

Đạo Tổ Hồng Quân đích thân giảng bài cũng chưa chắc có hiệu quả như vậy.

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt hàng tỷ tỷ sinh linh lại khôi phục bình thường.

Thần hồn, cũng quay trở lại Hồng Hoang.

Lúc này, sinh linh giữa trời đất ai nấy tâm thần lay động, đều từ cảnh tượng vừa rồi mà nhận được không ít chỗ tốt.

Lúc này, ở bên kia, ánh mắt Tiểu Hắc quét qua toàn bộ Hồng Hoang, rồi chậm rãi nói: "Chúng ta có thể quay về rồi, vừa hay ta đưa ngươi đi gặp chủ nhân." Giọng nói của Tiểu Hắc không hề che giấu, vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang.

Hàng tỷ tỷ sinh linh nghe vậy, lại một lần nữa sắc mặt run lên.

Chủ nhân?

Lời này, có ý gì?

Chẳng lẽ... vị tồn tại cấp bậc Đại Đạo này, chỉ là một con sủng vật nhỏ?

Chả trách vị tồn tại này không hóa thành hình người, mà lại xuất hiện dưới hình dạng chó đen.

Không ít sinh linh sau khi hiểu ra, thần hồn đều run lên, cảm thấy bị dọa cho không nhẹ.

La Hầu nghe vậy, mặt chó cũng run lên, nhưng không dám hỏi.

Bên kia, Hồng Quân thấy cảnh này, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, hai vị cường giả cấp bậc Đại Đạo không chọn xuất thế.

Lần này, chỉ là thu La Hầu đi mà thôi.

Đưa La Hầu đi cũng tốt, vừa rồi ông và La Hầu dây dưa hồi lâu, cũng không có cách nào đối phó La Hầu.

Nay bị thu đi rồi, vừa hay có thể tiếp tục bố cục, tính kế Tiệt giáo.

Trong lòng muôn vàn suy nghĩ trôi qua, cả người Hồng Quân hóa thành một luồng thần hồng, bay về phía Tử Tiêu Cung.

Cùng lúc đó, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trong hư không lúc này sắc mặt âm trầm vô cùng.

Họ không tiếc gánh vác nghiệp chướng ngập trời, tru sát nghìn tỷ sinh linh, để hồi sinh La Hầu.

Bây giờ, Tiệt giáo không những không một Thánh Nhân nào chết, mà La Hầu còn bị thu đi?

Điều này tức thì khiến họ cảm thấy một luồng máu nóng dâng lên, suýt chút nữa thì phun ra.

Bên kia, Thái Nhất và Đế Tuấn thấy Tiểu Hắc muốn đưa La Hầu rời đi, không khỏi sắc mặt lo lắng.

Ngay sau đó, Thái Nhất và Đế Tuấn nhìn về phía Tiểu Bạch và Tiểu Hắc, muốn nói, nhưng cuối cùng lại không nói ra lời.

Thấy vậy, Tiểu Bạch nhẹ nhàng kêu một tiếng "meo", một giọng nói, vang vọng từ sâu trong tâm trí Thái Nhất và Đế Tuấn.

"Thôi được, ta tiện tay giúp các ngươi một phen, hồi sinh nghìn tỷ sinh linh Yêu tộc kia!" Lời vừa dứt, Tiểu Bạch duỗi duỗi móng vuốt,

chậm rãi bước đi trong hư không.

Ngay sau đó, thần quang mông lung trên người nó tỏa ra, trong nháy mắt chiếu rọi vạn dặm càn khôn!

Lực lượng pháp tắc hạo hãn lưu chuyển giữa trời đất, trong một thoáng, thời không đảo ngược, năm tháng nghịch chuyển!

Hàng tỷ tỷ sinh linh thấy cảnh này, tâm thần đều kinh hãi.

Tồn tại vô thượng cấp bậc Đại Đạo muốn để năm tháng nghịch chuyển, thời không đảo ngược sao?

Người đó muốn làm gì?

Chương 146

Theo một ý niệm của Tiểu Bạch, cả trời đất Hồng Hoang tức thì nổi sóng gió, các loại dị tượng liên tiếp xuất hiện, hàng tỷ tỷ đạo thần quang pháp tắc rực rỡ giăng ngang trời đất, vô số chân lý trời đất tung hoành trong càn khôn hoàn vũ, tinh thần đầy trời huyễn diệt, càn khôn chấn động!

Ngay sau đó, ở phía xa xôi trong Hỗn Độn mênh mông, Vận Mệnh trường hà cổ xưa mà sâu thẳm vào khoảnh khắc này không ngừng chấn động!

Trên nghìn tỷ sinh linh bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn xóa sổ, nguyên thần, chân linh toàn bộ bị La Hầu hấp thu vào cơ thể.

Bây giờ, muốn hồi sinh chỉ có hai phương pháp.

Một là diệt sát La Hầu, cưỡng ép hồi sinh thần hồn, chân linh của nghìn tỷ sinh linh, rồi vận chuyển thần lực của Vận Mệnh trường hà, để hồi sinh họ.

Hiện tại, La Hầu đã trở thành đệ tử của Tiểu Hắc.

Tiểu Bạch tự nhiên không thể làm vậy.

Vì vậy, Tiểu Bạch sử dụng phương pháp thứ hai, nghịch chuyển thời không, để năm tháng đảo ngược!

Nhưng, nghịch chuyển thời không, để năm tháng đảo ngược, hồi sinh nghìn tỷ sinh linh, cũng cần tinh hoa vô tận để bổ sung thần hồn và chân linh của họ.

Bởi vì nghịch chuyển năm tháng, không có nghĩa là có thể để trời đất tự dưng xuất hiện chân linh thần hồn của nghìn tỷ sinh mệnh.

Vì vậy, Tiểu Bạch trực tiếp vận dụng sức mạnh của Vận Mệnh

trường hà mênh mông, với thân phận người nắm giữ Vận Mệnh Đại Đạo, tái tạo thần hồn thần linh cho nghìn tỷ sinh linh!

Giống như tái tạo tam hồn thất phách và đạo thể nhục thân cho Thái Nhất và Đế Tuấn.

Nghìn tỷ sinh linh muốn hồi sinh, không chỉ cần tái tạo tam hồn thất phách, đạo thể nhục thân, mà còn phải lấy lượng lớn tinh hoa từ Vận Mệnh trường hà mênh mông, tái tạo chân linh cho họ.

Ngay sau đó, trong một ý niệm của Tiểu Bạch, cả trời đất Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ đạo ánh sáng rực rỡ đột nhiên bùng nổ, chiếu rọi chư thiên vạn giới!

Thời không nghịch chuyển, năm tháng đảo ngược!

Chúng sinh trong Hồng Hoang vẫn sống trên đại lục Hồng Hoang, nhưng có thể thấy, trong càn khôn hoàn vũ mênh mông, một thế giới giống hệt đại lục Hồng Hoang đang chậm rãi xuất hiện!

Trong thế giới đó, có một tế đàn màu đỏ như máu, xung quanh tế đàn có thần hồn chân linh của nghìn tỷ sinh linh đang thảm thiết kêu gào!

"Phá." Tiểu Bạch nhìn về phía thế giới ngưng hiện trong hư không, pháp lực và pháp tắc Đại Đạo cùng lúc vận chuyển, tức thì ngưng kết ra một bàn tay lông xù trắng như tuyết, thò thẳng vào thế giới kia!

Ầm ầm một tiếng!

Cả thế giới Hồng Hoang vào khoảnh khắc này chìm nổi, thiên đạo Hồng Hoang không ngừng chấn động, phảng phất như sắp tan biến hoàn toàn giữa trời đất!

Trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh lúc này sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi, cảm giác cơ thể mình đang hư ảo, phảng phất như sắp

biến mất hoàn toàn!

Hồng Quân ở xa trong Tử Tiêu Cung vào khoảnh khắc này, tim cũng đập thình thịch.

Ngay sau đó, khi Hồng Quân cảm nhận được sự biến hóa của trời đất và hành động của Tiểu Bạch, cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh!

"Sức mạnh của cường giả cấp bậc Đại Đạo sao, nghịch chuyển năm tháng, bàn tay từ hiện tại duỗi về quá khứ, quay về trước khi La Hầu hồi sinh, muốn cưỡng ép bắt nghìn tỷ sinh linh về hiện tại!" Hồng Quân tâm thần run rẩy, đầu óc không ngừng ong ong.

Nghịch chuyển năm tháng càn khôn, từ hiện tại, đi về quá khứ, bắt những sinh linh bị huyết tế năm xưa về.

Tương đương với việc thay đổi cổ sử của trời đất Hồng Hoang!

Dù sao, cách làm này chỉ cần một chút bất cẩn, đủ để khiến cả Hồng Hoang tan biến hoàn toàn.

Bởi vì, nếu cường giả có thể tùy ý thay đổi quá khứ, vậy thì sự tồn tại của vùng trời đất này còn có ý nghĩa gì?

Tuy, chỉ cần bước vào cảnh giới Đại La, một ý niệm có thể biết quá khứ, vị lai, kiếp sau, cũng có thể trong Vận Mệnh trường hà thay đổi hướng đi của trời đất.

Nhưng, từ khi trở thành người đại diện của thiên đạo, dung hợp với thiên đạo Hồng Hoang, ông đã dùng đại pháp lực cấm bất kỳ sinh linh nào thay đổi quá khứ.

Bởi vì, hậu quả mà nó gây ra, thực sự không phải bất kỳ sinh linh nào có thể gánh vác được.

Ngay sau đó, Hồng Quân lại cẩn thận nhìn về phía Hồng Hoang.

Bên kia, trong khoảnh khắc Tiểu Bạch bắt nghìn tỷ sinh linh từ không gian quá khứ kia, cả Hồng Hoang tức thì trời long đất lở, sắp sửa hủy diệt!

"Định." Tiểu Bạch nhàn nhạt nói.

Ngay sau đó, trong một không gian vũ trụ khác, thần hồn và chân linh của nghìn tỷ sinh linh tức thì hiện ra giữa trời đất.

Hồng Hoang, cũng vào lúc này bình ổn lại.

Thấy Hồng Hoang không vì Tiểu Bạch nghịch chuyển thời không, cưỡng ép thay đổi quá khứ mà sụp đổ, Hồng Quân khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bên kia, nghìn tỷ sinh linh vừa mới bị Tiểu Bạch bắt ra, chân linh, thần hồn tức thì sụp đổ, tan thành mây khói.

Chỉ còn lại từng luồng khí tức lơ lửng giữa trời đất.

"Ta lấy danh nghĩa người nắm giữ Vận Mệnh Đại Đạo, lấy khí tức còn sót lại của nghìn tỷ sinh linh làm dẫn, dẫn dắt sức mạnh của Vận Mệnh trường hà, tái tạo thần hồn, ngưng tụ chân linh, tụ hợp đạo thân!" Giọng nói của Tiểu Bạch, vang vọng trong Hỗn Độn mênh mông.

Ngay sau đó, các loại tinh hoa tức thì tràn ngập khắp Hồng Hoang, đạo thể nhục thân của nghìn tỷ sinh linh dần dần ngưng kết thành hình, rồi thần hồn, chân linh, chậm rãi hiện ra!

Một lát sau, nghìn tỷ sinh linh đồng thời hạ xuống đại lục, toàn bộ sống lại!

"Thông Thiên, chúng ta đưa La Hầu về trước đây." Thấy nghìn tỷ sinh linh hồi sinh thành công, Tiểu Bạch truyền âm cho Thông Thiên một tiếng, rồi cùng Tiểu Hắc đưa La Hầu, dần dần đi về phía xa.

Hồi sinh nghìn tỷ sinh linh, đối với nó, không phải là tiêu hao lớn.

Sở dĩ phải quay về, là để tiêu hóa vô tận công đức chi lực.

Một hơi hồi sinh một nghìn tỷ sinh linh, đều là những vong linh mang theo oán khí, tự nhiên nhận được không ít công đức.

Vừa rồi, sở dĩ nghịch chuyển thời không, duỗi tay về quá khứ, bắt chân linh và thần hồn của nghìn tỷ sinh linh, chỉ là để lấy được khí tức trên người họ.

Nếu không có khí tức, hồi sinh nghìn tỷ sinh linh cũng rất tốn sức.

Thần hồn và chân linh của nghìn tỷ sinh linh vừa xuất hiện trong trời đất này liền tức thì tan biến, vì quy tắc không cho phép.

Nếu sinh linh đã chết trong quá khứ có thể trực tiếp được đưa đến trời đất hiện tại và sống lại, vậy chẳng phải trời đất sẽ loạn hết cả lên sao?

Ngay sau đó, Tiểu Bạch, Tiểu Hắc, La Hầu, ba con sủng vật nhỏ biến mất giữa trời đất.

Lúc này, trời đất Hồng Hoang, hoàn toàn sôi trào!

Trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh tâm thần kinh hãi, chấn động vô cùng!

Không ít sinh linh Yêu tộc lúc này càng kích động!

Thật sự sống lại rồi!

Đó là nghìn tỷ sinh linh, thần hồn chân linh đều bị La Hầu hấp thu sạch sẽ, vậy mà có thể được hồi sinh!

Quá đáng sợ rồi.

Đây là tồn tại vô thượng cấp bậc Đại Đạo sao?

Không ít tiên thiên đại năng lúc này trong lòng cũng không ngừng

run rẩy.

Đúng vậy, sinh linh đã chết hoàn toàn đều có thể được hồi sinh.

Tầm nhìn của họ tự nhiên cao hơn hàng tỷ tỷ sinh linh trong Hồng Hoang rất nhiều, dưới sự quan sát của họ, họ cũng biết, con mèo trắng nhỏ vô hại kia, Đại Đạo mà nó nắm giữ là Vận Mệnh chi đạo.

Vừa rồi người nắm giữ Vận Mệnh Đại Đạo sở dĩ nghịch chuyển năm tháng, đi về quá khứ, trước khi La Hầu hồi sinh, mang nghìn tỷ sinh linh kia về, e rằng cũng chỉ vì khí tức trên người họ.

Vì vậy, nghìn tỷ sinh linh vừa từ quá khứ đến hiện tại, chân linh và thần hồn liền tức thì sụp đổ.

Sau đó, người nắm giữ Vận Mệnh Đại Đạo lại dùng vô thượng đại pháp lực, dựa vào khí tức của nghìn tỷ sinh linh, để hồi sinh họ.

Cường giả cấp bậc Đại Đạo quả nhiên đáng sợ ngập trời.

Dựa vào một luồng khí tức, có thể hồi sinh vong linh đã chết.

Tồn tại như vậy, quả thật đáng sợ vô cùng.

Cùng lúc đó, trên núi Vạn Thọ, trong đồng tử Trấn Nguyên Tử đột nhiên lóe lên thần quang.

Thái Nhất và Đế Tuấn cũng là do người nắm giữ Vận Mệnh Đại Đạo hồi sinh.

Bây giờ lại hồi sinh nghìn tỷ sinh linh.

Chẳng phải, người bạn tốt của ông, Hồng Vân lão tổ cũng có cơ hội được hồi sinh sao?

Năm xưa Hồng Vân vẫn lạc, ông cũng biết, e rằng có người che đậy thiên cơ, không cho ông đến cứu viện.

Hồng Vân vẫn lạc, trong lòng ông cũng cảm thấy áy náy vô cùng.

Vì vậy, Trấn Nguyên Tử trong lòng tức thì hạ quyết định.

Không tiếc trả bất cứ giá nào, nhất định phải cầu xin người nắm giữ Vận Mệnh Đại Đạo hồi sinh Hồng Vân!

Tương tự, ở một ngọn núi lớn nào đó, ánh mắt Chúc Cửu Âm cũng không ngừng lóe lên.

Thái Nhất và Đế Tuấn đều có thể hồi sinh, tại sao những tổ vu của Vu tộc vẫn lạc lại không thể hồi sinh?

Không phải là gia nhập Tiệt giáo sao?

Vu tộc tự nhiên cũng có thể gia nhập Tiệt giáo!

Thế là, Chúc Cửu Âm tức thì mang theo Xi Vưu rời đi, quay về kho báu của Vu tộc, chuẩn bị mang theo các loại bảo vật đến bái kiến Tiểu Bạch.

Bên kia, trong Hồng Hoang, nghìn tỷ sinh linh được hồi sinh lúc này trong ánh mắt đều lộ vẻ mờ mịt.

"Ta, ta không phải đã bị Tây phương Nhị Thánh huyết tế rồi sao?" "Đúng vậy, Bạch Hổ yêu tộc của chúng ta không phải đã bị diệt tộc rồi sao?" "Tại sao, ta lại sống lại?" "Tốt quá rồi, ta lại không bị hiến tế!" "Chuyện gì vậy?" "..." Nghìn tỷ sinh linh Yêu tộc được hồi sinh bàn tán xôn xao, đều không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một lát sau, mới thông qua từng vị đại yêu của Thiên Đình Yêu tộc thông báo, mới biết được rốt cuộc là chuyện gì.

Ngay sau đó, nghìn tỷ yêu linh đều hướng về phía Tiểu Bạch rời đi mà quỳ lạy thật sâu, khấu tạ ơn hồi sinh của người nắm giữ Vận Mệnh Đại Đạo.

Chương 147

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cảm nhận được cảnh này, khẽ thở dài một tiếng.

Xem ra, chuyện này đã qua.

Nhưng, cũng không gây ảnh hưởng gì đến ông ta.

La Hầu bị thu đi, hai vị tồn tại cấp bậc Đại Đạo lại quay về nhà của Đại Đạo Chúa Tể.

Ông ta tự nhiên có thể lại một lần nữa bố cục toàn bộ Hồng Hoang.

Bên kia, trong Hồng Hoang, Thái Nhất và Đế Tuấn đang đứng sừng sững giữa trời đất, lúc này trong lòng tràn đầy cảm kích.

Nhưng, bây giờ họ có một chuyện khác phải làm.

Ngay sau đó, Đế Tuấn nhìn về phía Thông Thiên, chậm rãi nói: "Thông Thiên đạo hữu, nghìn tỷ Yêu tộc của chúng ta bị Tây phương Nhị Thánh tàn sát, xin Thông Thiên đạo hữu triệu tập các Thánh, chúng ta sẽ chém giết Tây phương Nhị Thánh, vì Hồng Hoang trừ đi hai tai họa!" Lời của Đế Tuấn vừa dứt, Thông Thiên nghe vậy gật đầu, rồi mỉm cười nhàn nhạt.

Ngay sau đó, thần quang trong đồng tử trong nháy mắt xuyên thấu vạn dặm càn khôn, nhìn về phía hư không!

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, các ngươi, còn muốn chạy trốn sao?" "Hôm nay, ta Thông Thiên, nhất định sẽ để thánh huyết của các ngươi, nhuộm đỏ đại địa Hồng Hoang!" Trong khoảnh khắc giọng nói của Thông Thiên vang vọng khắp Hồng Hoang, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đang phá vỡ hư không, muốn chạy trốn vào Hỗn Độn mênh mông tức thì

sắc mặt biến đổi!

Hiện nay nghìn tỷ Yêu tộc kia vừa mới hồi sinh, Thông Thiên và Thái Nhất, Đế Tuấn không đi xử lý những chuyện đó, tại sao lại trực tiếp tìm đến họ?

Ngay sau đó, hai người vừa phá vỡ hư không, trốn vào Hỗn Độn.

Nhưng trong một thoáng, Thông Thiên bỗng nhiên thúc đẩy thần lực.

Trong nháy mắt, trên bầu trời xa xôi, tức thì xuất hiện một hố đen khổng lồ sâu thẳm!

Cả nửa bầu trời Hồng Hoang, vào khoảnh khắc này đều bị Thông Thiên đánh thành hư vô!

Tức thì, Nhị Thánh Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề liền xuất hiện trong Hồng Hoang.

Thông Thiên thấy cảnh này, mỉm cười nhàn nhạt, nói: "Các ngươi, cho rằng có thể chạy thoát sao?

Các ngươi cũng là Thánh Nhân đường đường, tại sao không dám một trận?" Giọng nói của Thông Thiên vang vọng giữa trời đất, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sắc mặt tức thì biến đổi.

Họ có thể cảm nhận được, Thông Thiên lại mạnh lên rồi!

E rằng lại đột phá một tầng cảnh giới!

Sao có thể?

Thông Thiên hiện nay là Đại Đạo Thánh Nhân nhất trọng thiên, lại là Đại Đạo Thánh Nhân chứng ngộ song trọng Đại Đạo trận pháp và kiếm đạo.

Tồn tại như vậy, mỗi lần đột phá, ngắn nhất cũng phải hàng tỷ tỷ năm!

Mới bao lâu, Thông Thiên lại đột phá một tầng cảnh giới?

Năm xưa ba ngàn Ma Thần trong Hỗn Độn mênh mông, cũng không thể có tốc độ đột phá như vậy!

Ngay sau đó, Chuẩn Đề sắc mặt trầm xuống, chậm rãi nói: "Thông Thiên lại đến nhà của vị tồn tại kia một chuyến, xem ra lại từ đó nhận được không ít chỗ tốt.

Hiện nay Thông Thiên e rằng đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân nhị trọng thiên, tuy giống với chúng ta, nhưng hắn là Đại Đạo Thánh Nhân, vượt xa chúng ta!

Nhị Thánh chúng ta, hôm nay, nguy hiểm rồi." Giọng nói của Chuẩn Đề ngưng trọng vô cùng, vào khoảnh khắc này, phảng phất như đã nhìn thấy mình sắp bị chém giết, huyết nhuộm trời xanh!

Nguyên Thủy và Lão Tử một người Hỗn Nguyên tứ trọng thiên, một người Hỗn Nguyên thất trọng thiên, đều bị Thông Thiên liên hợp các Thánh diệt sát, Nhị Thánh lúc này chỉ là Hỗn Nguyên nhị trọng thiên, lại thân mang trọng thương, làm sao có thể đối kháng Thông Thiên?

Chẳng lẽ, Nhị Thánh hôm nay thật sự sẽ vẫn lạc tại đây?

Tiếp Dẫn lúc này sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Trong lòng muôn vàn suy nghĩ không ngừng trỗi dậy, tìm cách thoát thân.

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, vào trận đi." Thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn xuất hiện giữa trời đất, Thông Thiên mỉm cười nhàn nhạt.

Ngay sau đó, một ý niệm thành trận!

Trong nháy mắt, kiếm khí ngập trời trực tiếp hung hãn, giăng ngang cửu thiên!

Với lĩnh ngộ về Trận chi Đại Đạo của Thông Thiên hiện nay, một ý niệm có thể thành trận, trận có thể vượt qua hàng tỷ dặm!

Tức thì, bốn thanh Tru Tiên Kiếm lần lượt đứng sừng sững trên đại lục Hồng Hoang, trực tiếp bao vây Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn!

Ngay sau đó, kiếm khí đáng sợ trong Tru Tiên Kiếm Trận điên cuồng tung hoành, Tru Tiên Kiếm Trận, tức thì ngưng kết thành hình!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cảm nhận được kiếm khí ngập trời không ngừng tung hoành xung quanh, tỏa ra thần quang đáng sợ, tâm thần đều kinh hãi, cảm thấy da đầu tê dại.

Dù họ có yếu đến đâu, cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân đường đường.

Bây giờ, lại ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, liền bị nhốt thẳng vào Tru Tiên Kiếm Trận!

Thông Thiên, thực lực hiện nay rốt cuộc đã đạt đến mức nào?

Ngay sau đó, thân hình Thông Thiên, Thái Nhất, Đế Tuấn lóe lên.

Giây tiếp theo, xuất hiện trước Tru Tiên Kiếm Trận.

Minh Hà, Đa Bảo, Long Vương, Côn Bằng bốn Thánh cũng chậm rãi đến bên Tru Tiên Kiếm Trận.

Cảm nhận được ánh mắt của các Thánh, tim Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn phảng phất như rơi xuống vực sâu không đáy.

Năm vị Thánh Nhân, hai con Kim Ô bán bộ Hỗn Nguyên.

Cục diện như vậy, Nhị Thánh làm sao nghịch thiên?

"Thái Nhất, Đế Tuấn.

Tây phương Nhị Thánh liền do các ngươi diệt sát đi." Thông Thiên nhìn về phía Thái Nhất và Đế Tuấn, chậm rãi nói.

Tuy, ông đối với Tây phương Nhị Thánh cũng vô cùng chán ghét, càng có hận ý vô tận, nhưng những chuyện đó so với nhân quả giữa Yêu tộc và Tây phương Nhị Thánh, lại không là gì.

Tây phương Nhị Thánh vì hồi sinh La Hầu, đã diệt sát nghìn tỷ sinh linh Yêu tộc, nhân quả và thù hận như vậy, Thái Nhất và Đế Tuấn không thể không tự tay chém Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

"Chúng ta tạ ơn Thông Thiên đạo hữu." Thái Nhất và Đế Tuấn cảm kích tạ ơn Thông Thiên một tiếng, rồi nhìn về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, ánh mắt lạnh lẽo.

Hai con súc sinh trước mắt, đã tàn sát nghìn tỷ sinh linh Yêu tộc!

Đó là cả nghìn tỷ sinh mệnh!

Càng là huynh đệ tử dân của họ!

Tuy đệ tử Yêu tộc vô cùng vô tận, phân bố khắp đại lục Hồng Hoang, nhưng nghìn tỷ sinh linh, cũng đủ để khiến Yêu tộc nguyên khí đại thương!

Lúc này, đối với Tây phương Nhị Thánh, phẫn nộ và hận ý trong lòng phảng phất như sóng biển ngập trời, không ngừng cuộn trào!

Ngay sau đó, Đế Tuấn nhìn về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, Thái Dương Thần Hỏa trong đồng tử hừng hực bốc cháy, phát ra giọng nói lạnh lẽo.

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn!

Các ngươi cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, các ngươi năm xưa lập đại hoành nguyện, lấy công đức thành Thánh, nhưng việc làm hôm nay đối với Yêu tộc ta, có xứng với công đức mà thiên đạo ban cho các ngươi không?

Tàn sát nghìn tỷ sinh linh Yêu tộc, đó là cả nghìn tỷ sinh mệnh, các

ngươi không chút do dự mà xóa sổ họ, thậm chí hiến tế thần hồn, chân linh cho Ma Tổ La Hầu, việc làm của các ngươi, có khác gì cầm thú súc sinh?

Các ngươi, có từng nghĩ đến sau khi tru sát vô tận sinh linh Yêu tộc của ta, oán khí và nộ hỏa trong lòng hàng tỷ tỷ tử dân Yêu tộc của ta không?

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, các ngươi, không xứng làm Thánh Nhân!

Bây giờ tất cả, nên kết thúc rồi!" Giọng nói lạnh lùng của Đế Tuấn vừa dứt, Bàn Cổ Phiên bỗng nhiên được tế ra!

Thực lực bản thân chưa nhập cảnh giới Hỗn Nguyên, tuy là bán bộ Hỗn Nguyên, nhưng so với Thánh Nhân thật sự vẫn có khoảng cách lớn.

Vì vậy, nếu không mượn sức bảo vật, tru sát Tây phương Nhị Thánh, quá khó khăn.

Bàn Cổ Phiên là tiên thiên chí bảo, trong vô tận bảo vật của Hồng Hoang là công phạt chí bảo xếp hạng nhất.

Cộng thêm sức mạnh của cảnh giới bán bộ Hỗn Nguyên, tru sát Tây phương Nhị Thánh là đủ rồi.

Bên cạnh, Đông Hoàng Thái Nhất cũng treo Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu.

Trong một thoáng, trên Hỗn Độn Chung, pháp tắc Đại Đạo đáng sợ không ngừng tung hoành giữa trời đất, khiến càn khôn không ngừng chấn động!

Phía dưới, trong đại lục Hồng Hoang mênh mông, hàng tỷ tỷ Yêu tộc thấy cảnh này, lúc này trong lòng không ai không kích động!

Hai con súc sinh, hôm nay cuối cùng cũng sắp bị tru sát rồi!

“Giết!

Tây phương Nhị Thánh uổng làm Thánh Nhân, hành vi không khác gì chó lợn, xin Yêu Hoàng tru sát hai con súc sinh!” “Không sai, giết chết Tây phương Nhị Thánh!” “Không xứng làm Thánh Nhân, không xứng hưởng danh Thiên Đạo Thánh Nhân!” “Tru sát nghìn tỷ sinh linh Yêu tộc hiến tế cho La Hầu, đây cũng là chuyện mà Thánh Nhân có thể làm sao?” “Tốt nhất là trấn áp Tây phương Nhị Thánh vĩnh sinh vĩnh thế, đặt chân linh của chúng trên Thái Dương Thần Hỏa, chịu đựng hàng tỷ năm thiêu đốt!” “...” Giữa trời đất, hàng tỷ tỷ sinh linh Yêu tộc lúc này nghiến răng nghiến lợi nói, nhìn Tây phương Nhị Thánh, ai nấy đồng tử đều đỏ ngầu.

Trên bầu trời, trong Tru Tiên Kiếm Trận, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lúc này sắc mặt càng thêm khó coi.

Bị Tru Tiên Kiếm Trận bao vây, đại diện cho việc họ căn bản không thể phát huy ra thực lực đỉnh phong, lại thân mang đạo thương.

Bây giờ, làm sao đối kháng Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung?

“Chết đi.” Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn về phía Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, đồng thời lên tiếng.

Ngay sau đó, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung đồng thời hiện ra giữa trời đất, tức thì bùng nổ ra hàng tỷ tỷ luồng ánh sáng rực rỡ, mỗi luồng ánh sáng đều mang theo pháp tắc Đại Đạo hạo hãn, hai đòn công phạt chí cường trong một thoáng phảng phất như ngưng kết thành một, hình thành một luồng hủy diệt thần quang đáng sợ ngập trời!

Thần quang vừa mới xuất hiện một sát na, thiên vũ mênh mông xung quanh tức thì bị chấn thành mảnh vụn, hóa thành hư vô!

Khí thế cổ xưa đó, chấn động vạn dặm càn khôn, khí thế khủng khiếp, khiến cả đại lục Hồng Hoang vào khoảnh khắc này không

ngừng lay động, lung lay sắp đổ!

Hai món tiên thiên chí bảo đồng thời tỏa ra công phạt ngập trời, khí tức như vậy, khiến vạn linh Hồng Hoang vào khoảnh khắc này tâm thần run rẩy, sợ hãi vô cùng!

Một nỗi kinh hoàng vô thượng từ sâu trong tâm linh thần của hàng tỷ tỷ sinh linh Hồng Hoang hiện ra, khiến vô số sinh linh giữa trời đất trong lòng hoảng sợ bất an, không nhịn được hướng về phía Thái Nhất và Đế Tuấn mà quỳ lạy xuống đất!

Chương 148

"Các ngươi, thật sự cho rằng chúng ta không có sức chống trả sao?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bị Tru Tiên Kiếm Trận bao phủ vào khoảnh khắc này tức thì sắc mặt lạnh đi.

Cảm nhận được công phạt của đối phương, muốn chạy trốn cũng căn bản không thể chạy trốn.

Xung quanh, bị Tru Tiên Kiếm Trận bao phủ, phong tỏa tầng tầng không gian đa nguyên vũ trụ!

Bây giờ, chỉ có thể một trận!

Ngay sau đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bỗng nhiên gầm lên một tiếng, rồi các loại khí tức hạo hãn hiện ra xung quanh họ, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, pháp tắc Hỗn Nguyên hạo hãn mang theo uy lực của trời đất, tung hoành vạn dặm càn khôn hoàn vũ, cuốn thẳng về phía Đế Tuấn và Thái Nhất!

Cùng lúc đó, trong hư không, hàng tỷ tỷ luồng phật quang rực rỡ cũng đột nhiên hiện ra giữa trời đất, trong hư không, trên đại lục, giữa trời đất, kim quang biến địa!

Từng đóa phật đạo kim liên diễn hóa ra giữa trời đất, bùng nổ ra thần quang rực rỡ, chiếu rọi vạn cổ càn khôn!

Trong một thoáng, công phạt của hai bên trực tiếp va chạm vào nhau!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang lên giữa trời đất, phảng phất như Hỗn Độn vào khoảnh khắc này hoàn toàn vỡ nát.

Có thể thấy, bầu trời phía trên Tru Tiên Kiếm Trận trực tiếp bị

đánh thành hư vô!

Từng mảng hư không vỡ vụn rơi xuống giữa trời đất, trên bầu trời vô tận, từng hố đen khổng lồ hạo hãn hiện ra!

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, thánh nhân kim thân của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Nhị Thánh trực tiếp bị đánh vỡ, tan biến giữa trời đất!

Một lát sau, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại ngưng kết đạo thể, xuất hiện trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhưng, lúc này họ, đã bị đánh rớt một tầng cảnh giới.

Từ Hỗn Nguyên nhị trọng thiên ban đầu, rơi xuống cảnh giới Hỗn Nguyên nhất trọng thiên hiện tại.

Khí tức cũng vô cùng hỗn loạn, thân mang vô tận đạo thương.

Đế Tuấn thấy cảnh này, cười lạnh một tiếng, rồi cầm Bàn Cổ Phiên, trực tiếp lao vào Tru Tiên Kiếm Trận!

Hắn biết Thiên Đạo Thánh Nhân khó giết, thiên đạo bất tử, Thánh Nhân bất diệt.

Nhưng hai huynh đệ họ có thể chém giết Hạo Thiên vừa mới thành Thiên Đạo Thánh Nhân, bây giờ, tự nhiên có thể lại một lần nữa chém giết Chuẩn Đề.

Cùng lúc Đế Tuấn xông vào Tru Tiên Kiếm Trận, Thái Nhất ánh mắt lạnh đi, cũng đồng thời xông vào Tru Tiên Kiếm Trận!

Mục tiêu của họ giống nhau, trước tru sát Chuẩn Đề, sau diệt sát Tiếp Dẫn!

Giết từng người một!

Cảm nhận được hai vị Yêu Hoàng đồng thời xông về phía mình, Chuẩn Đề sắc mặt ngưng lại.

Hắn đã không còn sức chiến đấu.

Nếu lại cùng Thái Nhất, Đế Tuấn tư sát, vậy thì tất nhiên sẽ vẫn lạc.

Lúc này cũng không thể từ Tru Tiên Kiếm Trận thoát ra.

Bất luận thế nào, cũng không thể thay đổi kết cục cuối cùng sẽ vẫn lạc.

Nếu đã tất nhiên sẽ vẫn lạc, hà tất không kéo theo một người nữa rồi đi?

Tức thì, Chuẩn Đề lộ ra ánh mắt hung tợn.

Đồng tử vào khoảnh khắc này đều đỏ ngầu.

Ngay sau đó đối mặt với công phạt của Thái Nhất và Đế Tuấn, không lùi mà tiến, trực tiếp xông về phía Thái Nhất và Đế Tuấn!

"Cùng chết đi!" Trong nháy mắt, Chuẩn Đề liền xông đến bên cạnh Thái Nhất và Đế Tuấn.

Ngay sau đó, cả người bùng nổ ra ánh sáng rực rỡ nhất cuộc đời, cả người trực tiếp tự bạo!

Tức thì, một luồng khí tức đáng sợ tức thì bùng nổ khắp trời đất Hồng Hoang, chấn động hàng tỷ tỷ dặm càn khôn.

Trong khoảnh khắc Chuẩn Đề tự bạo thánh thể, đạo thể nhục thân Thánh Nhân, thần hồn Thánh Nhân, chân linh Thánh Nhân mà bản thân ẩn chứa vào khoảnh khắc này đồng thời bùng nổ!

Cùng lúc đó, pháp lực và pháp tắc Hỗn Nguyên mà Chuẩn Đề tích lũy vạn cổ cũng vào khoảnh khắc này hoàn toàn bùng nổ!

Ầm ầm một tiếng!

Một tiếng nổ, đột nhiên vang vọng giữa trời đất, phảng phất như

càn khôn mênh mông trong thế giới Hồng Hoang vào khoảnh khắc này tức thì nổ tung!

Ngay sau đó, trên bầu trời hạo hãn vô tận, dưới sự tàn phá của lực lượng kinh khủng từ việc tự bạo của Chuẩn Đề, một hố đen khổng lồ trải dài hàng tỷ tỷ dặm hiện ra!

Hố đen vô tận này, sâu thẳm, đen tối, xung quanh có vô tận hủy diệt cương phong xoay chuyển, là do dao động đáng sợ khi Chuẩn Đề tự bạo hình thành, đồng thời cũng khiến hơn nửa bầu trời Hồng Hoang bị đánh thành hư vô.

Sau đó, cả đại lục Hồng Hoang bỗng nhiên chấn động mạnh, càn khôn trời đất vào khoảnh khắc này phảng phất như hoàn toàn sụp đổ!

Trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh cảm nhận được tiếng nổ đáng sợ, tức thì tâm đầu chấn động, kinh hãi vô cùng, hoảng sợ bất an!

Ngay sau đó, sinh linh giữa trời đất lần lượt hướng ánh mắt về phía Tru Tiên Kiếm Trận cách đó hàng tỷ tỷ dặm.

Rồi, vạn linh bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, lộ vẻ kinh khủng.

Tây phương Nhị Thánh một trong số đó, Chuẩn Đề, bị Thái Nhất và Đế Tuấn ép đến tự bạo!

Tự bạo trong giới tu sĩ, không phải là tự bạo thông thường đơn giản như vậy.

Một khi tự bạo, điều đó có nghĩa là đạo thể nhục thân, thần hồn chân linh, cũng như pháp lực tu được qua hàng tỷ tỷ năm tháng của tu sĩ đó, toàn bộ tập trung vào một chỗ để tự bạo!

Hơn nữa, không có bất kỳ khả năng hối hận nào!

Vì vậy, một khi tu sĩ tự bạo, uy lực sinh ra vô cùng đáng sợ, thậm

chí có thể uy hiếp cường giả cảnh giới cao hơn!

Từ vạn cổ đến nay, trong Hồng Hoang cũng có không ít tu sĩ trong lúc tranh đoạt bảo vật hoặc tư sát bị ép tự bạo.

Trong tình huống bình thường, một cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên tự bạo, đủ để trọng thương, thậm chí liên lụy một cường giả Chuẩn Thánh cùng chết!

Hiện nay, trong Tru Tiên Kiếm Trận, người tự bạo lại là Thánh Nhân đường đường, Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề tuy trong Thiên Đạo Lục Thánh trước đây cảnh giới yếu nhất, hiện tại lại bị Thái Nhất và Đế Tuấn đánh rớt xuống cảnh giới Hỗn Nguyên nhất trọng thiên, nhưng pháp lực tích lũy vạn cổ của Chuẩn Đề, tuyệt đối đã đạt đến một tầng thứ đáng sợ!

Cường giả như vậy tự bạo, Đại Đạo Thánh Nhân cũng phải kiêng dè!

Hơn nữa, hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc chỉ là cảnh giới bán bộ Hỗn Nguyên Thánh Nhân, chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân, đối mặt với việc Chuẩn Đề tự bạo, chẳng phải là nguy hiểm rồi sao?

Trong Hồng Hoang, vạn linh tâm thần chấn động không thôi, hàng tỷ tỷ sinh linh Yêu tộc lúc này lại lo lắng.

Thánh Nhân tự bạo, Yêu Hoàng của họ có thể chống đỡ được uy thế đáng sợ đó không?

"Hai vị Hoàng của Yêu tộc ta, nhất định sẽ không sao!" "Không sai, hai vị Yêu Hoàng có vô thượng chí bảo hộ thể, chắc chắn sẽ an nhiên vô dạng!" "Chuẩn Đề súc sinh, sắp chết còn muốn kéo theo Yêu Hoàng, thật khiến người ta ghê tởm!" "Không sai, Chuẩn Đề vô sỉ cả một đời, không ngờ trước khi chết còn muốn vô sỉ một phen, ai, hy

vọng hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc ta bình an vô sự." "..." Trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh bàn tán xôn xao.

Lúc này, trong Tru Tiên Kiếm Trận, tâm Tiếp Dẫn hoàn toàn ngưng trọng.

Chuẩn Đề bị ép tự bạo rồi.

Luận thực lực, Chuẩn Đề còn mạnh hơn ông ta một chút, bởi vì trọng thương mà ông ta phải chịu nghiêm trọng hơn Chuẩn Đề rất nhiều.

Hiện tại Chuẩn Đề đều bị ép sống sờ sờ tự bạo, vậy chẳng phải cuối cùng ông ta cũng sẽ vẫn lạc giữa trời đất sao?

"Thôi được, Chuẩn Đề trước khi chết đã kéo theo Thái Nhất và Đế Tuấn, ta trước khi chết, liền kéo theo hàng tỷ tỷ chúng sinh Hồng Hoang cùng bản tôn chôn cùng đi!" Tiếp Dẫn bỗng nhiên cười hung tợn.

Nếu đã không thể thoát khỏi lòng bàn tay Thông Thiên, trước khi chết, tự nhiên phải mang theo một ít sinh linh cùng lên đường!

Hàng tỷ sinh linh trong Hồng Hoang ngấm ngầm cũng không ít lần chửi mắng Tây phương Nhị Thánh.

Hiện nay, vừa hay để những con kiến hôi này phải trả giá tương ứng!

Nghĩ vậy, phật quang trong đồng tử Tiếp Dẫn lóe lên, phật quang đáng sợ trong tay đang tích tụ, chuẩn bị vào khoảnh khắc khói bụi tan đi, không tiếc bị Tru Tiên Kiếm Trận đánh tàn, cũng phải mang theo thân tàn xông vào Hồng Hoang, để hàng tỷ sinh linh chôn cùng!

Bên kia, Thông Thiên, Minh Hà, Đa Bảo, Côn Bằng, Long Vương thấy cảnh này, sắc mặt đều sững lại.

Trong lòng thót một cái.

Họ cũng không ngờ, Chuẩn Đề lại bị ép tự bạo.

Uy lực của Thánh Nhân tự bạo tự nhiên đáng sợ ngập trời.

Thái Nhất và Đế Tuấn, có thể chống đỡ được dư ba từ việc tự bạo của Chuẩn Đề không?

Ngay sau đó, trong lúc vô số cường giả đang suy nghĩ, khói bụi trong Tru Tiên Kiếm Trận dần dần tan đi.

Lúc này, Chuẩn Đề đã hoàn toàn tan biến giữa trời đất.

Chân linh thần hồn, đạo thể nhục thân, vô tận hội nguyên tu được pháp lực, toàn bộ cùng nhau tự bạo, hóa thành tro bụi.

Cùng lúc khói bụi tan đi, Hỗn Độn Chung và Bàn Cổ Phiên xuất hiện trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung không bị hủy đi, nhưng trên Bàn Cổ Phiên cũng có một số vết xước.

Hỗn Độn Chung thì vẫn hoàn hảo không tổn hại, xung quanh nó có vô tận pháp tắc Hủy Diệt Đại Đạo lưu chuyển, sinh sôi không ngừng, trực tiếp bảo vệ nó.

Theo sau khói bụi tan đi, hàng tỷ tỷ sinh linh trong Hồng Hoang thấy trong Tru Tiên Kiếm Trận chỉ còn lại Hỗn Độn Chung và Bàn Cổ Phiên, Thái Nhất và Đế Tuấn đều biến mất, liền tâm thần kinh hãi.

Vô tận Yêu tộc lúc này càng sắc mặt khó coi.

Yêu Hoàng của họ, chẳng lẽ đã vẫn lạc rồi sao?

Thông Thiên và các Thánh Nhân khác cũng tâm thần sững lại, sắc mặt ngưng trọng.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận không thấy Thái Nhất và Đế Tuấn, hai

vị Yêu Hoàng chẳng lẽ thật sự đã chết rồi sao?

Chương 149

Còn Tiếp Dẫn lúc này đang bị nhốt trong Tru Tiên Kiếm Trận thấy cảnh này, tức thì cười lớn.

"Hai con súc sinh đáng lẽ đã vẫn lạc trong Vu Yêu lượng kiếp, nay lại chết trong tay chúng ta, thiên ý!

Yêu tộc, cuối cùng cũng nên hoàn toàn suy tàn rồi!" Tiếp Dẫn trong lòng đối với Yêu tộc có hận ý vô tận, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Dù thế nào, kết quả cuối cùng của Tây phương Nhị Thánh đều là chết.

Trước khi chết, có thể mang theo hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc và hàng tỷ sinh linh cũng không uổng một đời.

Cũng đáng rồi!

Không chừng, Tây phương Nhị Thánh có thể mượn lực lượng oán khí của hàng tỷ sinh linh đã chết, để quay lại bằng một phương pháp khác!

Cùng lúc Tiếp Dẫn đang cười lớn, Hỗn Độn Chung đang lưu chuyển pháp tắc hủy diệt đột nhiên bùng nổ ra một luồng thần quang đáng sợ!

Trong nháy mắt, trời đất này chìm nổi, các loại dị tượng huy hoàng hiện ra giữa trời đất, pháp tắc Hủy Diệt Đại Đạo xung quanh Hỗn Độn Chung càng lúc càng hạo hãn, tỏa ra khí tức đáng sợ ngập trời, như vũ bão cuồng dũng, chấn động vạn dặm càn khôn!

Càn khôn hoàn vũ hạo hãn vào khoảnh khắc này không ngừng run rẩy, đại lục Hồng Hoang tứ phân ngũ liệt vào khoảnh khắc này không

ngừng rung lắc, phảng phất như muốn tiếp tục phân liệt ra, hóa thành nhiều mảnh đại lục hơn!

Thần uy vô thượng đáng sợ cổ xưa này, khiến hàng tỷ tỷ sinh linh trong Hồng Hoang sợ hãi bất an!

Vô số tiên thiên đại năng trong Hồng Hoang cũng vào lúc này thần hồn run rẩy, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó, Hỗn Độn Chung đột nhiên bùng nổ ra thần quang, trong đó, hai vị hoàng giả vô thượng tỏa ra thần uy ngập trời chậm rãi hiện ra giữa trời đất.

Khi nhìn thấy hai thân ảnh đó, đồng tử Tiếp Dẫn bỗng nhiên co rút!

"Thái Nhất, Đế Tuấn, các ngươi còn sống, không thể nào!" Tiếp Dẫn lộ ra ánh mắt không thể tin được, phảng phất như đã nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ nhất thế gian.

Chuẩn Đề là Thiên Đạo Thánh Nhân!

Bị đánh rớt xuống cảnh giới Hỗn Nguyên nhất trọng thiên, pháp lực tích lũy vạn cổ cũng đã đạt đến mức độ đáng sợ.

Thêm vào đó đạo thể Thánh Nhân, thần hồn chân linh, cùng nhau bùng nổ.

Sao có thể ngay cả hai con súc sinh cảnh giới Hỗn Nguyên cũng không nổ chết được?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Bên phía Thông Thiên, thấy Thái Nhất và Đế Tuấn lại xuất hiện, ai nấy đều tâm thần thả lỏng, thư giãn.

Thái Nhất và Đế Tuấn không vẫn lạc là tốt rồi.

Một khi vẫn lạc, Thiên Đình lớn như vậy sẽ không có chủ nhân.

Cả Yêu tộc cũng sẽ mất đi thủ lĩnh.

Tất cả sẽ trở nên phiền phức.

Trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh Yêu tộc thấy cảnh này, cũng không tự chủ được kích động!

Hai vị Yêu Hoàng không chết!

Họ biết, Yêu Hoàng của họ căn bản không thể nào vẫn lạc trong tay tiểu nhân vô sỉ Chuẩn Đề kia!

Ngay sau đó, bên kia, trong Tru Tiên Kiếm Trận, Thái Nhất và Đế Tuấn thấy vẻ mặt kinh hãi của Tiếp Dẫn, mỉm cười nhàn nhạt.

Đế Tuấn chậm rãi nói: "Ngươi không phải cho rằng vừa rồi Chuẩn Đề tự bạo, hai huynh đệ chúng ta cũng sẽ bị liên lụy chết sao?

Đáng tiếc, tự bạo của Tiếp Dẫn không những không khiến hai huynh đệ chúng ta vẫn lạc, thậm chí còn không làm chúng ta bị thương.

Trong khoảnh khắc Chuẩn Đề tự bạo, chúng ta liền tiến vào Hỗn Độn Chung.

Ngươi không phải cho rằng, uy lực tự bạo của một Thiên Đạo Thánh Nhân khu khu như Chuẩn Đề, có thể phá vỡ Hỗn Độn Chung bao quanh bởi Hủy Diệt Đại Đạo chứ?" Theo sau lời nói nhàn nhạt của Đế Tuấn, bên kia sắc mặt Tiếp Dẫn tức thì khó coi.

Nguyên lai là vậy, hai con súc sinh trốn trong Hỗn Độn Chung!

Hỗn Độn Chung xung quanh bao quanh bởi cường giả cấp bậc Đại Đạo, cũng là Hủy Diệt Đại Đạo mà vị tồn tại vừa mới thu La Hầu kia nắm giữ.

Đừng nói Chuẩn Đề tự bạo rồi, cùng Chuẩn Đề cùng nhau tự bạo, cũng chưa chắc có thể phá vỡ Hỗn Độn Chung.

Hiện tại, chẳng phải, Chuẩn Đề uổng công tự bạo, lãng phí đi tính mạng của mình, mà hai con Kim Ô lại không một chút thương tích nào sao?

"Ta liều mạng với các ngươi." Ánh mắt Tiếp Dẫn lóe lên, rồi trong đồng tử lưu chuyển ra phật đạo kim quang đáng sợ!

Ngay sau đó, công phạt tích tụ hồi lâu vừa rồi, tức thì bùng nổ!

Thái Nhất và Đế Tuấn thấy cảnh này, lộ ra nụ cười khinh thường.

Ngay sau đó, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung trong tay họ không ngừng chìm nổi, cuốn thẳng về phía Tiếp Dẫn.

Bên kia, đúng vào khoảnh khắc công phạt đáng sợ của hai bên va chạm.

Tiếp Dẫn bỗng nhiên duỗi ra bàn tay lớn, xé toạc tầng tầng không gian đa nguyên vũ trụ, từ Tru Tiên Kiếm Trận chạy trốn!

Hắn tự nhiên không ngu ngốc tiếp tục cứng rắn đối đầu với mũi nhọn của Thái Nhất và Đế Tuấn.

Dù sao, thực ra trong sâu thẳm tâm linh, hắn thật sự không muốn vẫn lạc.

Không cam tâm.

Vừa rồi trong khoảnh khắc Chuẩn Đề tự bạo, hắn phát hiện, vì uy lực tự bạo của Chuẩn Đề quá đáng sợ, Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên bao trùm trời đất cũng bị ảnh hưởng không ít.

Hắn cảm giác, nếu toàn lực một kích, không chừng thật sự có thể tạm thời thoát khỏi vòng vây của Tru Tiên Kiếm Trận, trực tiếp xé toạc tầng tầng không gian đa nguyên vũ trụ, thoát ra ngoài.

Chỉ cần có thể thoát ra ngoài, chắc chắn lập tức rời khỏi Hồng Hoang.

Sau đó đến Hỗn Độn mênh mông, trực tiếp chém đi thánh nhân vị.

Cắt đứt mọi nhân quả với Hồng Hoang.

Chỉ cần có thể sống sót là được.

Trong một thoáng, bên kia, Thái Nhất và Đế Tuấn thấy Tiếp Dẫn đang xé toạc không gian đa nguyên vũ trụ, muốn thoát khỏi Tru Tiên Kiếm Trận, tức thì cười lạnh một tiếng.

Tiếp Dẫn không có cốt khí như Chuẩn Đề.

Ít nhất Chuẩn Đề dám tự bạo.

Tiếp Dẫn hiện tại lại chỉ một lòng nghĩ đến chạy trốn.

Người như vậy, hôm nay không giết, sau này cũng sẽ vì chuyện này mà ảnh hưởng đạo tâm, chúng sinh không thể cầu được cảnh giới Đại Đạo.

Nhưng, họ thật sự sẽ để Tiếp Dẫn chạy thoát sao?

Ngay sau đó, Đế Tuấn nhẹ nhàng vẫy vẫy bàn tay lớn.

Trong nháy mắt, Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu hắn không ngừng xoay chuyển, chìm nổi, hàng tỷ tỷ đạo hủy diệt thần quang bỗng nhiên phóng lên trời, trực tiếp xuyên thấu vạn dặm càn khôn hoàn vũ, cuốn theo pháp tắc Đại Đạo hạo hãn, kèm theo vạn thiên dị tượng, hiện ra trước mặt Tiếp Dẫn!

Trực tiếp chặn đứng đường đi của Tiếp Dẫn!

Dưới sự lưu chuyển của pháp tắc Đại Đạo đáng sợ xung quanh Hỗn Độn Chung, Tiếp Dẫn cảm thấy vào khoảnh khắc này thần hồn mình đang run rẩy, không thể xé toạc thời không nữa!

Lúc này, không thể chạy thoát nữa!

"Các vị đạo hữu, giúp ta trấn áp Tiếp Dẫn, ngăn hắn tự bạo!"

Ngay sau đó, Thái Nhất nói với năm Thánh Thông Thiên cách đó không xa.

Nghe vậy, Thông Thiên, Minh Hà năm Thánh không do dự, trực tiếp ra tay.

Trong nháy mắt, năm luồng ánh sáng đáng sợ trực tiếp xuyên thấu giữa trời đất, các loại trường hà pháp tắc hạo hãn không ngừng lưu chuyển trong càn khôn, vô số dị tượng lần lượt hiện ra, khiến hàng tỷ tỷ sinh linh tâm thần run rẩy!

Tức thì, năm luồng thần quang trực tiếp trấn áp về phía Chuẩn Đề, trực tiếp hóa thành năm đạo xiềng xích pháp tắc, phong tỏa chặt chẽ chân linh của Tiếp Dẫn!

Năm vị Thánh Nhân, hiện nay nếu lấy ra đơn độc, mỗi vị đều có thể nghiền ép Tiếp Dẫn.

Năm Thánh cùng ra tay, tự nhiên có thể dễ dàng trấn áp Tiếp Dẫn.

Nhìn Tiếp Dẫn bị xiềng xích pháp tắc của năm Thánh phong tỏa chân linh, Đế Tuấn mỉm cười nhàn nhạt.

Chân linh là bộ phận quan trọng nhất của tu sĩ.

Chỉ cần phong tỏa chân linh của Tiếp Dẫn, vậy thì hắn sẽ không thể tự bạo nữa.

Ngay sau đó, Đế Tuấn tức thì duỗi ra bàn tay lớn, thò thẳng vào cơ thể Tiếp Dẫn, trực tiếp moi ra chân linh của Tiếp Dẫn!

"Tiếp Dẫn, ngươi năm xưa tâm địa độc ác, tru sát nghìn tỷ sinh linh Yêu tộc!

Ta thân là Yêu Hoàng của Yêu tộc, tự nhiên phải vì tử dân Yêu tộc của ta báo thù!

Từ nay về sau, ta sẽ trấn áp chân linh của ngươi tại Thiên Đình,

dùng Thái Dương Thần Hỏa thiêu đốt vô tận năm tháng, để ngươi chịu đựng hàng tỷ tỷ năm đau khổ, để trả lại vô lượng nhân quả giữa ngươi và Yêu tộc ta!" Giọng nói của Đế Tuấn nhàn nhạt vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang!

Ngay sau đó, bàn tay lớn của hắn chậm rãi vung lên, một ngọn thần đăng vàng rực hiện ra.

Trong thần đăng, có vô tận Thái Dương Thần Hỏa đang bùng cháy.

Thần đăng này, không phải chí bảo, cũng không có tên, chỉ là năm xưa dùng các loại dược liệu quý giá chế tạo ra một ngọn Thái Dương Thần Đăng, dùng để bồi dưỡng Thái Dương Thần Hỏa.

Hiện nay, vừa hay có dịp dùng đến.

Ngay sau đó, Đế Tuấn một tay bắt lấy chân linh của Tiếp Dẫn, trực tiếp đặt chân linh của Tiếp Dẫn vào trong Thái Dương Thần Đăng, trên Thái Dương Thần Hỏa!

Theo sau khoảnh khắc thần linh của Tiếp Dẫn bị đặt lên Thái Dương Thần Hỏa, cả người Tiếp Dẫn tức thì phát ra một tiếng kêu gào đau đớn, vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang!

Trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh thấy cảnh này, tâm thần run lên.

Chân linh của Thánh Nhân Tiếp Dẫn, bị đặt trên Thái Dương Thần Hỏa thiêu đốt hàng tỷ năm tháng.

Chương 150

Chẳng phải là phải chịu đựng nỗi đau khổ vĩnh sinh vĩnh thế sao?

Ngay khoảnh khắc chân linh của Tiếp Dẫn bị đặt lên Thái Dương Thần Hỏa để thiêu đốt, Tiếp Dẫn liền phát ra tiếng kêu gào đau đớn thảm thiết!

"Thái Nhất, Đế Tuấn, các ngươi bỉ ổi vô sỉ, tại sao không tiêu diệt ta?" "Đặt chân linh của Thánh nhân lên thần hỏa để thiêu đốt, nhân quả như vậy các ngươi gánh nổi sao?" "Thả ta ra, a!

Cầu xin các ngươi, hãy diệt sát chân linh của ta đi!" Trên Thái Dương Thần Hỏa, Tiếp Dẫn không ngừng gào thét, có thể lờ mờ nhìn thấy một tiểu nhân chân linh có hình dáng giống hệt Tiếp Dẫn, hiện ra trên thần hỏa, khuôn mặt lúc này đã trở nên dữ tợn vặn vẹo.

Nỗi đau khi chân linh bị thiêu đốt là nỗi đau kinh khủng nhất thế gian, cho dù là người có đại nghị lực, đại hằng tâm cũng không thể chịu đựng được nỗi thống khổ này, bởi vì nó đau tận sâu trong chân linh, còn đau đớn hơn vạn lần so với linh hồn bị thiêu đốt.

Tiếng kêu gào thảm thiết của Tiếp Dẫn vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang, hàng vạn ức sinh linh đều cảm thấy sau lưng lạnh buốt, lông tóc dựng đứng!

Từng người một đều tê cả da đầu!

Thiêu đốt chân linh đau đớn đến mức nào?

Đơn giản là quá kinh khủng, khiến một vị Thánh nhân không ngừng kêu gào, khiến một vị Thánh nhân nảy sinh ý định cầu chết!

Đây là loại thống khổ cấp độ gì?

"Được rồi, Tiếp Dẫn, sau này ngươi cứ ở trong Thiên đình của ta,

trở thành dầu đèn cho một ngọn thần đăng trong Thiên đình của ta đi." "Dùng chân linh Thánh nhân làm dầu đèn, ngọn thần đăng này đủ để tồn tại hàng vạn ức vạn năm tháng không tắt." "Hy vọng Yêu tộc Thiên đình của ta cũng có thể đứng vững giữa trời đất hàng vạn ức vạn năm tháng không sụp đổ." Đế Tuấn nhìn chân linh của Tiếp Dẫn đang bị Thái Dương Thần Hỏa thiêu đốt, khẽ mỉm cười, rồi vung tay, trực tiếp đưa ngọn Thái Dương Thần Đăng vào trong Thiên đình.

Ngay sau đó, ánh mắt Đế Tuấn hướng về đại lục Hồng Hoang mênh mông, chậm rãi cất lời: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề của phương Tây đã tàn sát hàng vạn ức sinh linh Yêu tộc của ta, là hành vi không xứng với Thánh nhân.

Bây giờ Chuẩn Đề đã vẫn lạc, còn Tiếp Dẫn bị bản tôn trấn áp trong Thiên đình, chịu sự thiêu đốt của Thái Dương Thần Hỏa hàng vạn ức vạn năm tháng, chịu đựng sự giày vò vĩnh sinh vĩnh thế!" "Sau này, phàm là tử dân Yêu tộc của ta, đều có thể đến Thiên đình, tham quan chân linh của Tiếp Dẫn bị thần hỏa thiêu đốt, để phát tiết hận ý trong lòng!" Giọng nói của Đế Tuấn nhàn nhạt vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang, hàng vạn ức sinh linh nghe vậy đều chấn động tâm thần.

Ngay sau đó, các sinh linh Yêu tộc giữa trời đất đều lộ vẻ vui mừng.

Đều có thể đến Yêu tộc Thiên đình, đi tham quan chân linh Tiếp Dẫn bị thần hỏa thiêu đốt, thỏa sức phát tiết hận ý trong lòng?

Yêu hoàng quả nhiên bá khí, hiểu được lòng của hàng vạn ức đệ tử Yêu tộc!

Đúng vậy, mặc dù Chuẩn Đề đã vẫn lạc, Tiếp Dẫn bị trấn áp, nhưng lúc này đối với Tây phương Nhị Thánh, họ vẫn có vô tận hận

ý.

Kể từ sau khi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, Yêu tộc không biết đã có bao nhiêu đệ tử bị Tây phương Nhị Thánh độ hóa đi?

Trước đó, Tây phương Nhị Thánh lại còn diệt sát hàng trăm tỷ sinh linh của Yêu tộc?

Mối thù ngập trời, sao có thể dễ dàng biến mất?

Không chừng, không ít sinh linh Yêu tộc vì chuyện này mà đạo tâm bị ảnh hưởng, thậm chí ảnh hưởng đến tu hành sau này.

Một câu nói của Đế Tuấn Yêu hoàng, lập tức khiến hàng vạn ức sinh linh Yêu tộc vui mừng, từng người một hận không thể lập tức bay lên Thiên đình, để xem Tiếp Dẫn rốt cuộc bị thần hỏa thiêu đốt ra sao.

Ở một nơi khác, Thông Thiên cũng đã thu hồi Tru Tiên Kiếm Trận.

Cả trời đất lại một lần nữa trở lại yên tĩnh.

Một trận chiến suýt nữa hủy diệt cả Hồng Hoang đã hoàn toàn lắng xuống.

Lúc này, vô số đại năng tiên thiên trong Hồng Hoang, bao gồm cả hàng vạn ức sinh linh, khi nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, vẫn còn run rẩy kinh hãi.

Tây phương Nhị Thánh tru sát trăm tỷ sinh linh, huyết tế La Hầu.

La Hầu phục sinh, muốn diệt sát toàn bộ sinh linh trong Hồng Hoang.

Ma Tổ La Hầu và Đạo Tổ Hồng Quân đại chiến trong hư không Hồng Hoang.

Cuối cùng, một cường giả cấp bậc Đại Đạo xuất thế, thu La Hầu đi!

Tây phương Nhị Thánh, cuối cùng một người bị trấn áp, một người vẫn lạc.

Từng chuyện một, mỗi chuyện đều đủ để làm Hồng Hoang chấn động, vậy mà trong thời gian ngắn ngủi chưa đầy một tháng, lại toàn bộ tụ lại một chỗ.

Khiến cho vô tận sinh linh trong Hồng Hoang trong lòng vừa cảm thấy chấn động, vừa kinh hãi.

Không ngờ, trong Hồng Hoang rộng lớn lại có một tồn tại vô thượng cấp bậc Đại Đạo.

Hơn nữa, nghe ý tứ trong lời nói của vị tồn tại cấp bậc Đại Đạo kia, dường như chỉ là một sủng vật!?

Lẽ nào, trong Hồng Hoang còn có tồn tại kinh khủng hơn cả cường giả cấp bậc Đại Đạo sao?

Đại Đạo Chúa Tể?

Trong Hồng Hoang, thật sự có tồn tại đáng sợ như vậy sao?

Giữa trời đất, vô số sinh linh bàn tán xôn xao.

Trên bầu trời, Thông Thiên nhìn về phía Minh Hà, Côn Bằng, Thái Nhất, Đế Tuấn và những người khác, chậm rãi cất lời: "Bây giờ Xiển giáo, Tây phương giáo lần lượt vẫn diệt, Thiên Đạo Tứ Thánh vẫn lạc ba vị, bị trấn áp một vị, Hồng Hoang rộng lớn tạm thời yên ổn rồi." "Các vị đạo hữu có thể chỉnh hợp tử dân và đệ tử dưới trướng, xây dựng các loại tiên sơn đảo tự trong vùng biển vô tận xung quanh Kim Ngao đảo, để phòng ngừa những chuyện như Tây phương Nhị Thánh huyết tế La Hầu xuất hiện lần nữa." "Ta có chuyện chưa làm xong, xin đi trước." Thông Thiên chậm rãi nói.

Minh Hà, Côn Bằng, Đế Tuấn và những người khác nghe vậy, gật đầu.

Thấy vậy, Thông Thiên hóa thành một luồng lưu quang, bay về phía chân trời.

Các Thánh nhân còn lại, hai vị Yêu hoàng cũng lần lượt rời đi, bắt đầu chỉnh hợp thế lực của mình.

Lúc này, tại Triều Ca.

Thông Thiên hóa thành một phàm nhân, đi trên đường phố, nhìn cảnh người đông như mắc cửi, khẽ mỉm cười.

Xem ra, Đế Tân cai quản Nhân tộc rộng lớn này cũng không tệ.

Thương triều quốc thái dân an, bách tính an cư lạc nghiệp, cuộc sống của phàm nhân tường hòa vui vẻ.

Nhưng nào ai biết, tất cả đều là công lao của việc diệt sát Nguyên Thủy, Lão Tử, Tây phương Nhị Thánh.

Nếu không có Thông Thiên, vô tận Nhân tộc, Thương triều rộng lớn, e rằng đã sớm biến thành một chốn nhân gian địa ngục.

Bởi vì ở nhà hiền tế, hiền tế đã nói cho ông nghe nguyên nhân thực sự bùng nổ của Phong Thần lượng kiếp, chính là vì Nhân chủ đương thời, Đế Tân.

Nếu không phải lúc Đế Tân đến từ đường Nữ Oa để tế bái, bị Tây phương Nhị Thánh thi triển đại pháp lực can nhiễu tâm thần, viết ra một bài thơ hoang đường, chọc giận Nữ Oa, thì Nữ Oa cũng sẽ không phái Hiên Viên Phần Tam Yêu đến họa loạn Thương triều.

Cuối cùng, Tiệt giáo đứng về phía Thương triều, Xiển giáo đứng về phía Chu triều.

Cuối cùng Thương triều bị Chu triều lật đổ, Tiệt giáo cũng đồng thời tan thành mây khói.

Ngay sau đó, giữa vạn ngàn suy tư, Thông Thiên biến mất ngay

trên đường phố.

Không một ai chú ý đến sự biến mất của Thông Thiên.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thông Thiên đã xuất hiện trong hoàng cung của Đế Tân.

Lúc này, Đế Tân vừa mới hạ triều xong, đang một mình phê duyệt chính vụ.

"Đế Tân, theo bản tôn." Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên từ sâu trong tâm linh của Đế Tân.

Ngay sau đó, Đế Tân trực tiếp bị Thông Thiên kéo vào trong hư không.

Trong hư không, có vô cùng vô tận loạn lưu hư không hoành hành, nếu phàm nhân bình thường tiến vào, e rằng sẽ bị xé thành phấn vụn trong nháy mắt.

Đế Tân là Nhân hoàng đương đại của Nhân tộc.

Bản thân có một nửa khí vận Nhân tộc gia trì, ngay cả Thánh nhân cũng không dám tự mình động thủ với Đế Tân.

Bởi vì Nhân tộc hiện là nhân vật chính của trời đất trong Hồng Hoang, nếu thật sự ra tay với Đế Tân, thì chẳng khác nào đối đầu với Thiên đạo Hồng Hoang.

Thánh nhân, cũng không gánh nổi vô tận nhân quả.

Lúc này, trong hư không, Đế Tân nhìn đạo nhân trung niên trước mặt, có chút mờ mịt.

Chuyện gì thế này, không phải mình đang ở trong hoàng cung phê duyệt chính vụ sao?

Nhưng, Đế Tân cũng không hề tỏ ra hoảng loạn.

Ngay sau đó, Đế Tân nhìn về phía Thông Thiên, nhàn nhạt cất lời: "Ngươi là ai, dám giam cầm bản hoàng trong hư không?" "Ngươi không biết bản hoàng là Nhân hoàng đương thời của Nhân tộc sao?

Giữa trời đất, tất cả tiên thần quỷ phật, đều không thể làm tổn thương bản hoàng!" Lời của Đế Tân vừa dứt, Thông Thiên thầm gật đầu.

Có mấy phần khí thế của Nhân hoàng.

Lâm nguy không sợ hãi, bình tĩnh tự nhiên.

Nhân hoàng của Nhân tộc, không giống như Thiên tử Cơ Xương trong lời của hiền tế.

Ngay sau đó, Thông Thiên khẽ mỉm cười, tiếp theo, một luồng thần niệm tràn vào trong đầu Đế Tân.

Lập tức, sắc mặt Đế Tân đột nhiên biến đổi.

Trong đầu, hắn nhìn thấy một thân ảnh vô thượng kinh khủng, ngồi xếp bằng giữa trời đất, dưới trướng có trăm vạn tiên thần cùng nhau triều bái!

Vạn Tiên Triều Bái!

Vị tồn tại này... là một trong Tam Thanh, Thông Thiên Thánh nhân?

Thông Thiên thấy Đế Tân lộ vẻ kinh ngạc, khẽ mỉm cười, rồi chậm rãi cất lời: "Bản tôn là giáo chủ Tiệt giáo Kim Ngao đảo, Thông Thiên Giáo Chủ." "Đế Tân, ngươi là Nhân hoàng đương đại, cũng có duyên với bản tôn, không biết ngươi có bằng lòng bái nhập dưới trướng bản tôn, trở thành đệ tử thân truyền thứ chín của bản tôn không?" Lời Thông Thiên vừa dứt, Đế Tân nghe vậy ngẩn ra.

Thông Thiên Thánh nhân, muốn thu mình làm đệ tử thân truyền

thứ chín?

Đó là Thánh nhân đó!

Tự mình thu đồ đệ?

Lẽ nào là vì quan hệ Nhân hoàng?

Chương 151

Nhưng trong mắt Thánh nhân, bất kể là Nhân hoàng, Yêu hoàng, chỉ cần là tất cả sinh linh dưới Thánh nhân, bất luận căn nguyên tư chất, cũng chẳng qua là lũ kiến hôi, không thể nào chỉ vì là Nhân hoàng đương đại mà Thông Thiên Thánh nhân lại tự mình thu làm đệ tử được?

Trong lòng suy nghĩ quay cuồng, Đế Tân lập tức quyết định.

Bái!

Đó là Thánh nhân đó!

Là Thông Thiên Thánh nhân có chiến lực kinh khủng nhất trong Hồng Hoang!

Người ta tự mình thu làm đồ đệ, còn do dự cái gì?

Nếu để mấy đời Nhân hoàng trước biết được, chẳng phải sẽ mắng chết mình sao?

Ngay sau đó, Đế Tân vội vàng quỳ bái trước mặt Thông Thiên, chậm rãi cất lời: "Đế Tân, bái kiến Thông Thiên sư tôn!" Lời vừa dứt, Thông Thiên mỉm cười.

Sau đó Thông Thiên nói: "Văn Trọng là đệ tử của Kim Linh nhỉ, chính vụ Thương triều gần đây ta sẽ bảo Kim Linh chuyển lời cho Văn Trọng, để Văn Trọng tạm thời xử lý, ngươi cùng bản tôn đến Kim Ngao đảo một chuyến đi." Thông Thiên cười nói, không hề có vẻ ngạo khí của Thánh nhân.

Hiền tế đường đường là Đại Đạo Chúa Tể, đối mặt với những kẻ như kiến hôi, đều có thể bình hòa giao đàm, mình là một Thánh nhân, không cần thiết phải ra vẻ ta đây.

Bên cạnh, Đế Tân tự nhiên không dám không tuân theo, liền gật đầu.

Ngay sau đó, Thông Thiên mang theo Đế Tân, hóa thành một luồng lưu quang, trực tiếp bay về phía đại lục Hồng Hoang.

Lúc này, trong Tử Tiêu Cung.

Trong mắt Hồng Quân, hỗn độn thần quang lấp lánh, bình tĩnh vô cùng.

Khi Chuẩn Đề bị diệt sát, Tiếp Dẫn bị trấn áp, ông ta không hề có ý định ra tay.

Hai tôn Thánh nhân, đối với ông ta đã vô dụng.

Nếu không phải lúc đầu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trực tiếp bỏ chạy, có lẽ Nguyên Thủy căn bản sẽ không vẫn lạc trong tay các Thánh nhân Tiệt giáo.

Cuối cùng, Lão Tử cũng chưa chắc đã vẫn lạc.

Ông ta cũng sẽ không rơi vào tình cảnh không có người để dùng như hiện tại.

Cho nên, Chuẩn Đề vẫn lạc, Tiếp Dẫn bị trấn áp, ông ta cũng không có bất kỳ dao động tình cảm nào.

Không cần hai kẻ vô dụng này nữa.

Ông ta cần Thánh nhân mới, Thánh nhân có thể bị khống chế.

Ngay sau đó, Hồng Quân nhẹ nhàng vẫy tay.

Đệ tử của Lão Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư lập tức xuất hiện sau lưng ông ta.

"Đệ tử bái kiến Đạo Tổ." Huyền Đô sau khi thấy Hồng Quân, vội vàng cung kính hành lễ.

Hồng Quân nghe vậy, gật đầu.

Sau đó nhìn về phía Huyền Đô, chậm rãi cất lời: "Huyền Đô, hôm nay ta sẽ ban cho ngươi Hồng Mông Tử Khí, để ngươi trở thành Thiên Đạo Thánh nhân." Lời của Hồng Quân vừa dứt, Huyền Đô nghe vậy, trong lòng lập tức vui mừng.

Mặc dù sớm biết, mình sẽ kế thừa Nhân giáo của Lão Tử sư tôn, trở thành giáo chủ Nhân giáo, trở thành Thánh nhân, nhưng khi ngày này đến, trong lòng kích động vạn phần.

Đó là Thánh nhân đó!

Một Hậu thiên Nhân tộc, có thể leo lên vị trí Thánh nhân, khiến cho các sinh linh khác đều không dám nghĩ tới.

Dù sao, từ vạn cổ đến nay, Thiên Đạo Thánh nhân chỉ có sinh linh tiên thiên mới có thể chứng đạo thành Thánh.

Giống như Thiên Đạo Lục Thánh trước kia, mỗi vị đều là sinh linh tiên thiên được sinh ra khi Hồng Hoang vừa mới diễn hóa.

Một sinh linh hậu thiên có thể thành Thánh, e rằng cũng đã mở ra một tiền lệ trong lịch sử Hồng Hoang.

Đồng thời, hắn cũng biết, Hồng Quân sở dĩ cứu mình từ tay Thông Thiên, lại lập mình làm giáo chủ Nhân giáo, ban cho Hồng Mông Tử Khí, để mình trở thành Thánh nhân.

Ngoài việc có thêm một Thánh nhân làm đệ tử để dùng, còn có một mục đích khác là vì khí vận chi lực của Nhân tộc.

Nếu khí vận Nhân tộc được chia thành mười phần, thì Nhân hoàng đương đại Đế Tân chiếm năm phần.

Hỏa Vân Động Tam Hoàng chiếm ba phần, người sáng tạo Nhân tộc là Nữ Oa chiếm một phần, Nhân giáo cũng chiếm một phần.

Vốn dĩ, Nữ Oa có công sáng tạo Nhân tộc, theo lý nên chiếm nhiều hơn vài phần.

Nhưng Nữ Oa thiên tính không dính dáng đến chuyện Hồng Hoang, lại thêm bà là Thánh nhân của Yêu tộc, trong tình huống khó xử này, cũng không làm gì cho Nhân tộc.

Cho nên, dù Nữ Oa có công sáng tạo Nhân tộc, cũng chỉ chiếm một phần khí vận Nhân tộc.

Hồng Quân nhắm đến, chính là một phần khí vận của Nhân giáo.

Nếu hắn trở thành giáo chủ Nhân giáo, liền có thể hưởng thụ khí vận Nhân tộc.

Đồng thời, Hồng Quân là người đã nâng đỡ hắn lên làm giáo chủ Nhân giáo, ban cho Hồng Mông Tử Khí, để hắn trở thành Thiên Đạo Thánh nhân, cũng sẽ chiếm không ít khí vận.

Nếu Hồng Quân lại làm một vài chuyện cho Nhân tộc, thì khí vận mà Hồng Quân chiếm được trong Nhân tộc sẽ ngày càng nhiều, thậm chí cuối cùng vượt qua Hỏa Vân Động Tam Hoàng, chiếm một nửa khí vận Nhân tộc cũng không phải là không thể.

Khi Hồng Quân sở hữu khí vận Nhân tộc, với Thiên đạo chi lực, cộng thêm khí vận Nhân tộc và thực lực bản thân, toàn bộ Hồng Hoang e rằng không ai có thể làm gì được Hồng Quân.

Thậm chí, Thông Thiên và các Thánh nhân khác cũng không thể làm gì được Hồng Quân.

Nhưng, mặc dù biết tất cả, hắn cũng không hề biểu hiện ra.

Điều hắn quan tâm chỉ là có thể trở thành Thánh nhân cao cao tại thượng hay không, không phải là khí vận Nhân tộc có bị thất thoát hay không.

Trở thành Thánh nhân rồi, hắn sẽ không quan tâm đến sự sống chết của Nhân tộc.

Ở một nơi khác, Hồng Quân thấy vậy, khẽ mỉm cười.

Sau đó vung tay một cái.

Ngay sau đó, ông ta và Huyền Đô rời khỏi Tử Tiêu Cung, xuất hiện trong đại lục Hồng Hoang.

Sau đó, giọng nói của Hồng Quân vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang.

"Lão Tử đã vẫn lạc, nhưng Nhân giáo vẫn còn, đệ tử Nhân giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư có đức hạnh của Thánh nhân, cho nên kế thừa Nhân giáo, trở thành giáo chủ mới của Nhân giáo." "Ta, Hồng Quân, hôm nay ban cho Nhân giáo Huyền Đô một luồng Hồng Mông Tử Khí, Huyền Đô có thể dùng Hồng Mông Tử Khí này, chứng đạo Hỗn Nguyên quả vị!" Lời của Hồng Quân vừa dứt, giọng của Huyền Đô cũng đồng thời vang lên giữa trời đất.

"Ta, giáo chủ Nhân giáo Huyền Đô Đại Pháp Sư, lấy danh nghĩa giáo chủ Nhân giáo, chứng đạo Hỗn Nguyên!" Theo tiếng nói của Huyền Đô vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang, hàng vạn ức sinh linh trong Hồng Hoang đều biến sắc.

Huyền Đô muốn thành Thánh?

Cái thứ gì, hà đức hà năng, cũng xứng chứng đạo Hỗn Nguyên?

Vô số đại năng tiên thiên trong Hồng Hoang lúc này đều phẫn nộ.

Huyền Đô?

Bọn họ không phải khinh thường Huyền Đô là Nhân tộc, bởi vì Nhân tộc dù là sinh linh hậu thiên, nhưng bọn họ là đại năng tiên thiên!

Là thần linh tiên thiên được thai nghén khi Hồng Hoang vừa mới sinh ra!

Dựa vào cái gì mà Hồng Mông Tử Khí không cho những thần linh tiên thiên này, lại cho Huyền Đô, để Huyền Đô thành Thánh?

Luận căn nguyên, Huyền Đô là sinh linh hậu thiên, không bằng bọn họ.

Luận thực lực, Huyền Đô mặc dù cũng đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng bọn họ tuyệt đối có thể nghiền ép Huyền Đô.

Luận công đức, năm xưa Lão Tử sáng lập Nhân giáo là dùng công đức sáng tạo để thành Thánh, nhưng hàng vạn ức năm tháng qua đi, ai mà không biết, Huyền Đô và Nhân giáo của Lão Tử chưa từng làm bất cứ điều gì cho Nhân tộc!

Huyền Đô, có công đức gì?

Dựa vào cái gì, mà có tư cách thành Thánh?

Giữa trời đất, hàng vạn ức sinh linh tâm thần chấn động, trong đồng tử lộ ra vẻ không thể tin được.

Huyền Đô không chỉ không có công đức với Nhân tộc, mà đối với cả Hồng Hoang cũng không có công đức, sao có thể công đức thành Thánh?

Hồng Quân không lẽ muốn cưỡng ép tạo ra một vị Thiên Đạo Thánh nhân sao?

Một số sinh linh Nhân tộc sống trong đại lục Hồng Hoang lúc này sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Huyền Đô, cũng có mặt mũi trở thành giáo chủ Nhân giáo?

Vô tận năm tháng qua, Lão Tử và Huyền Đô chưa từng làm bất cứ điều gì cho Nhân tộc!

Bây giờ, Huyền Đô Đại Pháp Sư muốn trở thành giáo chủ Nhân giáo, e rằng là để đoạt khí vận Nhân tộc mà thôi!

Tu sĩ Nhân tộc cũng không phải kẻ ngu ngốc, dù sao cũng đã tu hành sinh tồn trong Hồng Hoang rộng lớn vô tận năm tháng, tự nhiên có thể nhìn rõ những chuyện này.

Trước đây không dám nói, là vì Lão Tử là Thiên Đạo Thánh nhân, lại là đại ca trong Tam Thanh, thực lực sâu không lường được.

Bây giờ, Lão Tử đã vẫn lạc, Huyền Đô lại bắt chước Lão Tử, tiếp tục hưởng thụ khí vận Nhân tộc?

Lẽ nào, thật sự coi Nhân tộc dễ bắt nạt sao?

Hỏa Vân Động Tam Hoàng lúc này sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Lão Tử hưởng thụ một thành khí vận Nhân tộc, họ không dám nói, là vì không thể làm gì Lão Tử.

Bây giờ Huyền Đô cũng dám đạp lên Nhân tộc để thượng vị, trở thành giáo chủ Nhân giáo.

Nếu họ không làm gì đó, thì cũng không xứng làm ba vị Nhân hoàng của Nhân tộc.

Ở một nơi khác, trên bầu trời, Huyền Đô bắt đầu dung hợp Hồng Mông Tử Khí.

Trong khoảnh khắc Hồng Mông Tử Khí tiến vào cơ thể Huyền Đô, khí thế của hắn liền điên cuồng tăng vọt, các loại đạo vận kinh khủng trên người lưu chuyển giữa trời đất!

Chương 152

Lúc này, trên bầu trời, Thiên đạo lại không hề hạ xuống công đức.

Bởi vì bản thân Huyền Đô đối với Hồng Hoang, đối với Nhân tộc cũng không có đại công đức.

Cho nên, dù dung hợp Hồng Mông Tử Khí, cũng không thể trực tiếp trở thành Thiên Đạo Thánh nhân.

Nhưng, Thiên đạo không hạ công đức, thì Hồng Quân đã dung hợp với Thiên đạo sẽ làm.

Trong nháy mắt, Hồng Quân nhẹ nhàng vẫy tay.

Lập tức, toàn bộ Thiên đạo Hồng Hoang vào khoảnh khắc này không ngừng rung chuyển, trời đất chìm nổi!

Ngay sau đó, trên bầu trời, Thiên đạo Hồng Hoang gầm vang không dứt, từng đạo công đức chi lực lập tức tràn về phía Huyền Đô!

Trong Tiệt giáo, Minh Hà, Côn Bằng và các Thánh nhân khác thấy cảnh này, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Hồng Quân, cưỡng ép truyền công đức chi lực vào người Huyền Đô?

Hành vi như vậy, cũng xứng dung hợp Thiên đạo, trở thành chủ của Thiên đạo?

Công đức thành Thánh, phải có cống hiến lớn cho Hồng Hoang, Thiên đạo mới hạ xuống vô thượng công đức tẩy lễ.

Huyền Đô bản thân vô đức vô năng, Hồng Quân lại cưỡng ép để Thiên đạo hạ công đức giúp Huyền Đô thành Thánh!

Hành vi như vậy của Hồng Quân, không sợ bị thế nhân chê cười

sao?

Vô thượng sinh linh trong Hồng Hoang lúc này cũng bàn tán xôn xao.

Trên Thiên đình, Hồng Quân và Huyền Đô đều không để ý đến tiếng bàn tán của hàng vạn ức sinh linh giữa trời đất.

Ngay sau đó, theo vô lượng công đức do Thiên đạo hạ xuống tràn vào cơ thể Huyền Đô, khí thế của Huyền Đô ngày càng mênh mông, xung quanh hắn có hàng vạn ức đạo thần quang rực rỡ đột nhiên phóng lên trời, thần quang kinh khủng xé toạc vạn dặm càn khôn, khiến đại thiên thế giới vào khoảnh khắc này không ngừng chấn động, từng dòng sông pháp tắc lưu chuyển quanh hắn, hiện ra trong Hồng Hoang!

Lúc này, xung quanh Huyền Đô cũng lần lượt xuất hiện các loại dị tượng.

Cả trời đất, kim quang trải khắp, vô tận dị tượng tràn ngập mọi ngóc ngách trong đại lục Hồng Hoang, trong nhất thời, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, long phượng cùng múa, kỳ lân hiện thế, tinh hà lưu chuyển, vũ trụ tịch diệt, cả người Huyền Đô cũng trong nháy mắt, đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên!

"Ta, Huyền Đô, hôm nay chứng đạo Hỗn Nguyên chi vị!" Theo lời của Huyền Đô vang lên, khí thế này, lập tức chấn động toàn bộ Hồng Hoang!

Trong Hồng Hoang, hàng vạn ức sinh linh lúc này đều nhìn về phía thân ảnh sừng sững giữa trời đất.

Sinh linh giữa trời đất, đều tâm thần chấn động vô cùng.

Huyền Đô, thật sự thành Thánh?

Vô số đại năng tiên thiên, bao gồm cả các Thánh nhân trong Tiệt

giáo, lúc này sắc mặt cũng âm trầm xuống.

Kẻ vô đức vô năng lại thành Thánh, Hồng Quân thật dám làm ra chuyện như vậy.

Hồng Quân danh xưng Đạo Tổ, nhưng từ vạn cổ đến nay, mỗi một chuyện ông ta làm, đều không giống hành vi của Đạo Tổ.

Càng giống một kẻ tiểu nhân.

Trong lúc vô số sinh linh bàn tán xôn xao, tâm thần dũng động, Huyền Đô trên Thiên đình lúc này không nhịn được lộ ra một nụ cười.

Thì ra đây là cảm giác của Thánh nhân.

Thật kỳ diệu.

Một khi bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh nhân, liền có thể từ nay siêu thoát khỏi trời đất, đứng trên vạn vật, bất sinh bất tử, vĩnh hằng duy nhất.

Lúc này, Huyền Đô trong lòng vui mừng vô cùng, sự hưng phấn trên mặt căn bản không thể che giấu.

Hồng Quân ở phía sau trong lòng cũng khẽ mỉm cười.

Dưới tay, cuối cùng lại có một vị Thánh nhân.

Tiếp theo, kế hoạch của ông ta có thể tiếp tục rồi.

Trong nháy mắt, một giọng nói đột nhiên lạnh lùng vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang!

"Huyền Đô, ngươi cũng xứng làm giáo chủ Nhân giáo, cũng xứng trở thành Thánh nhân?" Đồng thời khi giọng nói đó vang lên, hai thân ảnh hiện ra trên bầu trời.

Chính là Thông Thiên và Đế Tân vừa từ Triều Ca chạy tới đại lục Hồng Hoang.

Lúc này Thông Thiên nhìn Huyền Đô, ánh mắt như đang nhìn một con kiến.

Vị trí Thánh nhân, sao có thể để thứ gì cũng có thể tùy tiện ngồi lên?

Thấy Thông Thiên xuất hiện, sắc mặt Huyền Đô có chút không tốt.

Sau đó nhìn về phía Thông Thiên, cất lời: "Thông Thiên sư thúc, không biết có chuyện gì thỉnh giáo?" Sâu trong lòng Huyền Đô vừa hận vừa sợ Thông Thiên.

Dù sao sư tôn của hắn là Lão Tử, đã bị Thông Thiên tru sát, trong lòng tự nhiên vô cùng căm hận Thông Thiên.

Lại vừa sợ hãi Thông Thiên.

Lão Tử, Nguyên Thủy đều bị Thông Thiên chém giết, mình mới chỉ vừa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nếu Thông Thiên thật sự muốn giết mình, e rằng ngay cả Đạo Tổ cũng không bảo vệ được.

Ở một nơi khác, Hồng Quân thấy Thông Thiên mang theo Nhân hoàng đương đại Đế Tân xuất hiện, trong đồng tử thần quang lóe lên, liền xuất hiện bên cạnh Huyền Đô.

Sau đó lạnh lùng nhìn về phía Thông Thiên và Đế Tân.

Đế Tân cảm nhận được ánh mắt của Hồng Quân, thần hồn vào lúc này cũng không ngừng run rẩy, như muốn trực tiếp tịch diệt.

Nhưng một lát sau, Đế Tân lại khôi phục, bình tĩnh như thường.

Hắn là Nhân hoàng đương đại, có năm thành khí vận Nhân tộc hộ thân.

Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất trong Hồng Hoang hiện nay, toàn bộ tử dân Nhân tộc có hàng vạn ức, dưới sự bảo hộ của khí

vận vô cùng, uy áp của Thánh nhân cũng không sợ hãi bao nhiêu.

Ngay sau đó, ở một nơi khác, Thông Thiên nhìn về phía Huyền Đô, khẽ mỉm cười, cất lời: "Ngươi cũng xứng gọi ta là sư thúc?" "Lẽ nào ngươi không biết bản tôn đã tru sát Lão Tử sao, trong lòng ngươi e rằng hận thấu bản tôn rồi, đã hận bản tôn, tại sao không trực tiếp biểu đạt ra, lẽ nào đường đường Thiên Đạo Thánh nhân, cũng nhát gan yếu đuối như vậy?" Thông Thiên cười, rồi nhìn về phía Huyền Đô.

Huyền Đô ở bên kia bị một câu nói của Thông Thiên làm cho tức không nhẹ.

Hiện tại mình cũng là Thiên Đạo Thánh nhân.

Thông Thiên dù bá đạo, lẽ nào cũng không thể cho mình chút mặt mũi?

Phải biết, Lão Tử liên hợp với Nguyên Thủy khi nhục Tiệt giáo, nhưng Huyền Đô không có.

Huyền Đô quanh năm ở Bát Cảnh Cung tu hành, chưa từng chọc giận người của Tiệt giáo, cũng không khi nhục đệ tử Tiệt giáo.

Tại sao bây giờ, Thông Thiên lại nói những lời ác ý như vậy?

Huyền Đô lập tức cảm thấy vô tội.

Huyền Đô chưa nói, Hồng Quân bên cạnh lại chậm rãi cất lời: "Thông Thiên, ngươi nếu không có việc gì, ta sẽ mang Huyền Đô về." Lời vừa dứt, Hồng Quân nhìn về phía Thông Thiên, trong đồng tử có thần quang hủy diệt kinh khủng đang lưu chuyển.

Thông Thiên bên kia nghe vậy, khẽ mỉm cười, sau đó nhìn về phía Đế Tân.

Ở một nơi khác, Đế Tân cảm nhận được ánh mắt của Thông Thiên, lập tức hiểu ý Thông Thiên.

Ngay sau đó, Đế Tân vận chuyển khí vận chi lực bao quanh người, đế uy ngút trời bốc lên, dưới sự trợ giúp của Thông Thiên, giọng nói của Đế Tân lập tức vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang.

"Ta, Đế Tân, lấy danh nghĩa Nhân hoàng đương đại của Nhân tộc, hôm nay phế bỏ Nhân giáo, từ nay về sau, Nhân giáo và Nhân tộc không còn bất kỳ quan hệ nào!" Theo lời của Đế Tân vang vọng khắp Hồng Hoang, trong nháy mắt, Thiên đạo Hồng Hoang vào lúc này lập tức gầm vang!

Cùng lúc đó, sắc mặt Hồng Quân biến đổi.

Chẳng trách Thông Thiên lại mang theo Nhân hoàng đương đại của Nhân tộc đến đây.

Thì ra là để Nhân hoàng phế bỏ Nhân giáo!

Ngay sau đó, các loại dị tượng lần lượt hiện ra, trời đất chìm nổi!

Huyền Đô lúc này, sắc mặt lập tức biến đổi.

Hắn đột nhiên cảm giác, khí tức của bản thân đang điên cuồng hạ xuống, công đức chi lực của Thiên đạo vừa mới tiếp nhận lúc này trực tiếp tuôn ra, trong chốc lát, đã thất thoát sạch sẽ!

Ngay sau đó, sau khi thiên đạo công đức trên người Huyền Đô tiêu tán, liền quay trở lại trên bầu trời!

Khí tức của Huyền Đô lúc này cũng theo đó điên cuồng hạ xuống, vào khoảnh khắc thiên đạo công đức tiêu tán, tu vi của hắn trực tiếp rơi xuống cảnh giới Chuẩn Thánh!

Vẫn chưa dừng lại.

Bởi vì vào lúc này, Đế Tân đã lấy danh nghĩa Nhân hoàng phế bỏ Nhân giáo.

Phần lớn tu vi của Huyền Đô cũng được nâng cao nhờ vào phần

khí vận mà Nhân giáo chiếm được.

Sau khi Đế Tân phế bỏ Nhân giáo, Nhân giáo sẽ mất đi một thành khí vận Nhân tộc mà nó vốn chiếm giữ.

Huyền Đô tự nhiên cũng mất đi sự chống đỡ của khí vận Nhân tộc.

Cho nên, vào lúc này, tu vi của bản thân cũng đang điên cuồng hạ xuống.

Trong thời gian ngắn ngủi, đã từ cảnh giới Chuẩn Thánh, rơi xuống cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Cảm nhận tu vi của mình rơi xuống dưới cảnh giới Chuẩn Thánh, sắc mặt Huyền Đô lập tức ngưng lại.

Ngay sau đó, hơi thở vào lúc này cũng trở nên dồn dập.

Vừa mới bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, tại sao bây giờ lại rơi khỏi Thánh vị rồi?

Còn rơi xuống cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Nhân giáo cũng bị Đế Tân phế bỏ!

Chương 153

Vị trí Hỗn Nguyên chi vị, vị trí giáo chủ Nhân giáo, vất vả lắm mới có được, sao lại mất rồi?

Trong Hồng Hoang, hàng vạn ức sinh linh thấy cảnh này, đều không nhịn được biến sắc.

Ngay sau đó, không ít sinh linh lộ ra nụ cười.

Đặc biệt là vô số thần linh tiên thiên của Hồng Hoang.

Nhìn Huyền Đô với vẻ mặt phẫn nộ và không thể tin được, trong lòng đều vui mừng.

Huyền Đô không hề có công đức lớn với Hồng Hoang và Nhân tộc, lại chứng đạo Hỗn Nguyên?

Bây giờ Nhân hoàng đương đại của Nhân tộc tự mình xuất thế phế bỏ Nhân giáo.

Huyền Đô không chỉ rơi khỏi Thánh vị, mà còn mất hết mặt mũi trước mắt hàng vạn ức sinh linh Hồng Hoang.

Không ít đại năng tiên thiên đều lộ vẻ trào phúng, nhìn Huyền Đô, ánh mắt như đang nhìn một con khỉ nhảy nhót lung tung.

Sắc mặt của Hồng Quân lúc này cũng vô cùng khó coi.

Ông ta căn bản không thể ngăn cản chuyện này.

Nhân hoàng Nhân tộc xuất thế phế bỏ Nhân giáo, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Thiên đạo cũng không có lý do phản đối.

Hồng Quân lập tức cảm thấy máu trong người dâng lên, hơi thở dồn dập.

Suýt nữa không nhịn được tức đến phun ra một ngụm máu.

"Được rồi, đã phế bỏ Nhân giáo, chúng ta cũng nên về rồi." Thấy cảnh này, Thông Thiên khẽ mỉm cười.

Kế hoạch của Hồng Quân lại bị phá vỡ rồi.

Vui quá.

Đều nhờ cả vào hiền tế.

Nếu không thật sự không dễ đối phó với Hồng Quân.

Hiền tế ba câu hai lời đã nói cho mình phương pháp giải quyết chuyện này, vạch trần âm mưu của Hồng Quân.

Không hổ là nhân vật cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, ngay cả kẻ âm hiểm như Hồng Quân cũng có thể coi như quân cờ, tùy ý nắm giữ.

Ngay sau đó, Thông Thiên liền mang theo Đế Tân chuẩn bị quay về Kim Ngao đảo.

Tiếp theo nên đến Địa phủ, mời Bình Tâm Chí Tôn xuất thế.

Chỉ cần Bình Tâm Chí Tôn bằng lòng dùng Địa đạo chi lực chống lại Thiên đạo chi lực của Hồng Quân, thì sẽ có cơ hội giết được Hồng Quân.

Trong một tháng ở nhà Đại Đạo Chúa Tể, ông đã vứt bỏ hết mặt mũi, điên cuồng hấp thu các mảnh vỡ Đại Đạo và đạo vận Đại Đạo, theo tốc độ đột phá này, sớm muộn có một ngày, ông có thể tự tay diệt sát Hồng Quân.

Đúng lúc Thông Thiên và Đế Tân chuẩn bị rời đi, Huyền Đô đột nhiên gào thét một tiếng!

"Đế Tân, ngươi dựa vào cái gì phế bỏ Nhân giáo của ta, dựa vào cái gì?" "Nhân giáo của ta, đã bao giờ bạc đãi Nhân tộc?" Giọng của Huyền Đô vang vọng trên bầu trời, Đế Tân nghe vậy, ánh mắt lập tức

trở nên lạnh lẽo.

Huyền Đô này, thật có mặt mũi hỏi ra những lời như vậy?

Huyền Đô vốn là người trong Nhân tộc, sau khi bái nhập môn hạ của Lão Tử, nên nghĩ cho Nhân tộc.

Nhưng vô tận năm tháng qua, Nhân giáo không những không làm gì cho Nhân tộc, mà còn vô cớ hưởng thụ một thành khí vận của Nhân tộc!

Thân là Nhân hoàng đương đại, tự nhiên biết những chuyện này.

Huyền Đô cũng không thể không biết những chuyện này.

Đã là mọi chuyện, mọi người trong lòng đều biết rõ, Huyền Đô còn có mặt mũi hỏi ra những lời đó?

Ngay sau đó, Đế Tân nhìn về phía Huyền Đô, nhàn nhạt cất lời: "Huyền Đô, ngươi cũng có mặt mũi hỏi ra những lời như vậy?" "Nhân giáo từ vạn cổ đến nay, đã từng làm bất cứ chuyện gì cho Nhân tộc chưa?" "Đối với Nhân tộc không quan tâm cũng thôi, lại còn vô cớ hưởng thụ một thành khí vận của Nhân tộc!" "Nhân tộc, giữ lại ngươi làm gì, tại sao không phế bỏ?" "Ngươi, Huyền Đô, cũng là một thành viên của Nhân tộc, lại ăn cây táo rào cây sung, ngươi không xứng làm tử đệ của Nhân tộc, ta, Đế Tân, lấy danh nghĩa Nhân hoàng đương đại, trục xuất ngươi, Huyền Đô, khỏi Nhân tộc!" Giọng của Đế Tân vang vọng trong Hồng Hoang rộng lớn, dưới sự gia trì của khí vận Nhân tộc, đế uy trên người Đế Tân ngút trời, kinh khủng vô cùng!

Nếu luận về địa vị trong Hồng Hoang, Nhân hoàng Nhân tộc có thể ngang hàng với chủ của Thiên đình!

Ở một nơi khác, sắc mặt Huyền Đô cũng đột nhiên cứng lại, hoàn toàn âm trầm.

Nhân hoàng, đã trục xuất hắn khỏi Nhân tộc?

Đơn giản là sự sỉ nhục lớn!

Huyền Đô dù sao cũng là cường giả cấp Đại La Kim Tiên, trong Nhân tộc ngoài Hỏa Vân Động Tam Hoàng ra, có ai tu vi cao hơn hắn?

Hắn đã bao giờ chịu sự vũ nhục như vậy?

Lập tức, trong lòng Huyền Đô liền nảy sinh sát ý.

Bên cạnh, Thông Thiên tự nhiên cảm nhận được sát ý của Huyền Đô, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Sau đó vung tay, trực tiếp chộp về phía Huyền Đô!

Hồng Quân bên cạnh vừa định ngăn cản, Côn Bằng và các Thánh nhân khác liền bao vây xung quanh Hồng Quân, Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận lờ mờ hiện ra hình bóng!

Sắc mặt Hồng Quân trở nên nặng nề, sau đó thở dài một tiếng, thân hình tiêu tán giữa trời đất, trực tiếp từ bỏ Huyền Đô.

Ở một nơi khác, Thông Thiên một tay chộp lấy Huyền Đô, trực tiếp hung hăng bóp mạnh!

Phanh!

Huyền Đô tại chỗ bị bóp nát, hóa thành một làn sương máu!

Theo khoảnh khắc Huyền Đô bị bóp nát, cả trời đất Hồng Hoang vào lúc này lập tức yên tĩnh.

Hàng vạn ức sinh linh thấy Huyền Đô bị Thông Thiên bóp chết tại chỗ, không hề có chút đồng tình.

Thậm chí có chút hả hê.

Chết hay lắm.

Mặc dù trong đó có những sinh linh không phải Nhân tộc, nhưng đối với hành vi của Huyền Đô, họ cũng vô cùng chán ghét.

Rõ ràng chưa từng làm gì cho Nhân tộc, ngược lại còn hưởng thụ khí vận chi lực của Nhân tộc, bây giờ lại mặt dày lợi dụng Nhân giáo để chứng đạo thành Thánh.

Thứ chó má như vậy, dù chứng đạo thành Thánh, sớm muộn cũng sẽ như Tây phương Nhị Thánh, vẫn lạc giữa trời đất.

Theo sự yên tĩnh của trời đất, Thông Thiên cũng mang theo các Thánh và Đế Tân quay về Kim Ngao đảo.

Hồng Quân đã rời khỏi Hồng Hoang, e rằng lúc này đang ở trong Tử Tiêu Cung lập kế hoạch tiếp theo.

Lúc này họ cũng nên quay về Kim Ngao đảo, thương lượng cách tiếp tục đối phó với Hồng Quân.

Lúc này, trong Tử Tiêu Cung.

Trong đồng tử của Hồng Quân, thần quang kinh khủng không ngừng lấp lánh, xung quanh có các loại dị tượng hỗn độn lần lượt hiện ra.

Lúc này, trong lòng ông ta, vạn ngàn suy tư đang không ngừng dũng động.

Huyền Đô bị Thông Thiên tru sát, ông ta tự nhiên sẽ không ngăn cản.

Bởi vì Huyền Đô đối với ông ta, đã hoàn toàn vô dụng.

Chẳng qua là một Đại La Kim Tiên mà thôi, một sinh linh hậu thiên.

Không cần thiết vì một con kiến như vậy mà lãng phí thần lực đại chiến với Thông Thiên và các Thánh nhân khác.

Ban đầu có thể ban cho Huyền Đô Hồng Mông Tử Khí, để Huyền Đô chứng đạo thành Thiên Đạo Thánh nhân, cũng là vì nhìn trúng thân

phận đệ tử Nhân giáo của hắn.

Nếu Huyền Đô trở thành giáo chủ Nhân giáo, lại trở thành Thiên Đạo Thánh nhân, tự nhiên có thể tùy ý tước đoạt một thành khí vận Nhân tộc trên người Huyền Đô.

Như vậy, ông ta ở trong Hồng Hoang sẽ không có bất kỳ lo ngại nào.

Bây giờ Thông Thiên mang theo Nhân hoàng đương đại Đế Tân đến, phế bỏ Nhân giáo, tự nhiên không cần để ý đến sự sống chết của Huyền Đô.

Lúc này, trong lòng Hồng Quân vạn ngàn suy tư dũng động, đồng tử đột nhiên ngưng lại.

"Xem ra, cho đến bây giờ, ta chỉ có thể tìm hai người đó ra tay rồi." "Ai..." Hồng Quân khẽ thở dài một tiếng, sau đó cả người biến mất trong Tử Tiêu Cung.

Ở một nơi khác, trên Kim Ngao đảo.

Thông Thiên, Côn Bằng, Long Vương, Minh Hà, Đa Bảo Ngũ Thánh, cộng thêm Thái Nhất, Đế Tuấn hai vị Yêu tộc Yêu hoàng, còn có Đế Tân vị Nhân tộc Nhân hoàng tụ hội tại đây, đang thương lượng chuyện tiếp theo.

"Bên ngoài Kim Ngao đảo, có Hỗn Độn Chung che giấu thiên cơ, chúng ta có thể yên tâm nói chuyện, không cần lo lắng Hồng Quân lợi dụng Thiên đạo dò xét lời nói của chúng ta." "Ý của ta là, tiếp theo đến Địa phủ, mời Bình Tâm Chí Tôn xuất thế, để Bình Tâm Chí Tôn dùng Địa đạo chi lực đối kháng Thiên đạo chi lực của Hồng Quân." "Chỉ cần Hồng Quân mất đi Thiên đạo chi lực, chúng ta sẽ không sợ hãi Hồng Quân, chúng ta cũng có cơ hội tru sát Hồng Quân!" Thông Thiên nhìn về phía mọi người, chậm rãi cất lời.

Một bên, Minh Hà, Côn Bằng và các Thánh nhân khác nghe vậy, lần lượt gật đầu.

Đây quả thật là một cách hay.

Địa đạo vốn không yếu hơn Thiên đạo.

Hậu Thổ Chí Tôn sở dĩ ở trong Địa đạo một mực không chọn xuất thế, là vì Hồng Quân lợi dụng Thiên đạo chi lực cưỡng ép áp chế Địa đạo.

Lại thêm Lục Thánh Thiên Đạo năm xưa sừng sững trong Hồng Hoang.

Hậu Thổ ngay cả cơ hội lập Địa Đạo Thánh nhân cũng không có.

Tin rằng vô tận năm tháng qua, Hậu Thổ cũng không lúc nào không nghĩ đến việc xuất hiện trong Hồng Hoang.

Ngay sau đó, Minh Hà đột nhiên ánh mắt lóe lên, sau đó cất lời: "Thông Thiên đạo hữu, tương truyền Hồng Hoang rộng lớn, chỉ có thể chứa chín vị Thiên Đạo Thánh nhân." "Hậu Thổ Chí Tôn quản lý Địa đạo, không biết có phải cũng có thể chứa chín vị Địa Đạo Thánh nhân?" Lời của Minh Hà vừa dứt, Thông Thiên nghe vậy, lắc đầu, cất lời: "Không phải như vậy." "Thiên Đạo Thánh nhân, Địa Đạo Thánh nhân, thậm chí Nhân Đạo Thánh nhân vốn không thể xuất hiện trong Hồng Hoang, thực ra đều giống nhau." "Giữa chúng không có sự khác biệt, nhưng, Hồng Hoang cũng chỉ có thể chứa chín vị Thánh nhân có nguyên thần ký thác vào Thiên Địa Nhân tam đạo." "Chín là cực hạn, hiện nay Hồng Quân là Thiên Đạo Thánh nhân, Bình Tâm Chí Tôn là Địa Đạo Thánh nhân, cho nên Hồng Hoang chỉ có thể xuất hiện thêm bảy vị Thánh nhân, bảy vị Thánh nhân này có thể là Địa Đạo Thánh nhân, cũng có thể là Thiên Đạo Thánh nhân, thậm chí là Nhân Đạo Thánh nhân." "Nói cách khác, Hồng Hoang nhiều nhất có thể chứa chín vị Thánh nhân Thiên Địa Nhân tam đạo, nhưng Đại Đạo Thánh

nhân dựa vào bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên, lại không bị hạn chế." Thông Thiên chậm rãi cất lời, các Thánh nhân xung quanh nghe vậy, trong lòng lập tức chấn động.

Thì ra, trong Hồng Hoang còn có bí mật như vậy.

Chương 154

Không ngờ, không phải Thiên đạo chỉ có thể chứa chín vị Hỗn Nguyên Thánh nhân, mà là bản thân Hồng Hoang chỉ có thể thai nghén ra chín vị Thánh nhân Thiên Địa Nhân tam đạo.

Ban đầu, họ tưởng rằng Thiên đạo có thể chứa chín vị Thiên Đạo Thánh nhân, vậy chẳng phải Địa đạo cũng có thể chứa chín vị Địa Đạo Thánh nhân sao?

Xem ra, suy nghĩ của họ quá đơn giản rồi.

Nhưng nghĩ kỹ lại, cũng đúng.

Thế giới Hồng Hoang tuy rộng lớn vô tận, nhưng Bàn Cổ đại thần năm xưa thân hóa Hồng Hoang cũng chỉ là cảnh giới Bán Bộ Đại Đạo mà thôi.

Toàn bộ Hồng Hoang có thể chứa chín vị Thánh nhân đã là cực hạn, nếu lại có thêm chín vị Thiên Đạo Thánh nhân, chín vị Địa Đạo Thánh nhân, e rằng Hồng Hoang cũng không thể chịu đựng nổi.

Ngay sau đó, Minh Hà lại hỏi: "Vậy nếu Bình Tâm Chí Tôn xuất thế, trừ đi Địa Đạo Thánh nhân Bình Tâm Chí Tôn, Thiên Đạo Thánh nhân Hồng Quân, có thể lập thêm bảy vị Địa Đạo Thánh nhân?" Lời của Minh Hà vừa dứt, Thông Thiên gật đầu.

Hoàn toàn không sai.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Hồng Quân lại lập Hạo Thiên làm Thánh nhân, rồi lại lập Huyền Đô làm Thánh nhân.

Vị trí này tổng cộng chỉ có chín người có thể ngồi lên, Hồng Quân và Bình Tâm mỗi người chiếm một rồi.

Còn lại bảy cái.

Nếu phía Hồng Quân không lập Thiên Đạo Thánh nhân, lỡ như Bình Tâm thật sự xuất thế, thì phía Bình Tâm Chí Tôn sẽ lập Địa Đạo Thánh nhân.

Sau khi mọi người đã hiểu rõ mọi chuyện, Minh Hà vội vàng cất lời: "Vậy chúng ta, đi bái kiến Bình Tâm Chí Tôn, mời bà xuất thế như thế nào?" "Một khi Bình Tâm Chí Tôn xuất thế, lại lập thêm mấy vị Địa Đạo Thánh nhân, thì sức mạnh của chúng ta sẽ lại tăng thêm một chút, đến lúc đó các Thánh liên thủ, tất nhiên có thể tru sát Hồng Quân!" Sau khi lời của Minh Hà dứt, Thông Thiên gật đầu.

Ngay sau đó, mọi người trực tiếp tiêu tán trên Kim Ngao đảo.

Khoảnh khắc tiếp theo, đã đến sâu trong Huyết Hải vô tận, cũng là nơi tiến vào Địa phủ.

Sau khi các Thánh vừa tiến vào Địa phủ, trong nháy mắt, một thân ảnh nữ thần toát ra khí tức thần thánh, hiện ra trước mặt các Thánh.

Vị nữ thần này, chính là Bình Tâm Chí Tôn.

Thông Thiên lúc này thấy Bình Tâm xuất hiện, cũng hơi sững sờ, sau đó liền lộ vẻ cung kính.

Xem ra, vị nữ thần mang vẻ mặt bi thiên mẫn nhân trước mắt này, chính là Bình Tâm Chí Tôn của Địa phủ.

Không ngờ, vị tồn tại này lại kinh khủng đến vậy.

Xuất hiện trước mặt mình, ngay cả khí tức cũng không cảm nhận được.

Nếu Bình Tâm đột nhiên động thủ với mình, thì dù không chết, chẳng phải cũng sẽ bị trọng thương sao?

"Chúng ta ra mắt đạo hữu!" Thấy Bình Tâm xuất hiện, Thông Thiên cũng như Minh Hà và các Thánh khác đều hướng về Bình Tâm

hành lễ.

“Ra mắt các vị đạo hữu.” Bình Tâm khẽ mỉm cười, chậm rãi cất lời.

Ngay sau đó, Bình Tâm tiếp tục cất lời: “Không biết các vị đạo hữu đến đây, là có chuyện gì?” Thấy Bình Tâm trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, Thông Thiên cũng không do dự, trực tiếp cất lời: “Bình Tâm đạo hữu, chúng ta đến đây, là để mời Bình Tâm đạo hữu xuất thế, cùng chúng ta liên thủ, đối kháng Hồng Quân, tranh thủ diệt sát Hồng Quân!” Theo lời của Thông Thiên vang lên, Hậu Thổ nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp hơi sững lại.

Không ngờ đám người này lại tìm đến nhanh như vậy.

Thực tế, những biến động bên ngoài gần đây, bà vẫn luôn âm thầm quan sát.

Nhưng, bà lại luôn không chọn xuất thế.

Bởi vì Hồng Quân lợi dụng Thiên đạo chi lực, áp chế bà và Địa đạo quá tàn nhẫn.

Một khi bà xuất hiện trong đại lục Hồng Hoang, Thiên đạo chi lực sẽ điên cuồng cuốn về phía bà.

Với sức mạnh của bà, đối kháng Hồng Quân vẫn có chút khó khăn.

Cho nên, bất kể bên ngoài biến động như thế nào, bà vẫn luôn tĩnh lặng canh giữ trong Địa phủ, cùng vạn ngàn vong linh sớm tối bên nhau.

Ngay sau đó, trong lòng Bình Tâm khẽ động, sau đó chậm rãi cất lời: “Bản tôn, tại sao phải cùng các ngươi liên thủ đối phó Hồng Quân?” Lời của Bình Tâm vừa dứt, Minh Hà và các Thánh nhân khác lập tức cảm thấy có chút bất ngờ.

Ban đầu họ tưởng rằng, chuyện này nên thuận lợi.

Nhưng xem ra dáng vẻ của Bình Tâm Chí Tôn.

Dường như không muốn cùng họ liên thủ đối phó Hồng Quân?

Lẽ nào, Bình Tâm thật sự bằng lòng ở trong Địa phủ cả đời, chịu đựng sự cô độc vô tận?

Thông Thiên cũng cảm thấy có chút bất ngờ, sau đó tâm thần thu lại, tiếp tục nói với Hậu Thổ: "Bình Tâm đạo hữu, ngươi là do một trong Thập Nhị Tổ Vu năm xưa là Hậu Thổ Tổ Vu hóa thành, chắc cũng biết, Vu Yêu lượng kiếp hoàn toàn là do Hồng Quân một tay khiêu khích gây ra." "Bình Tâm đạo hữu một mực bị Hồng Quân trấn áp trong Địa phủ, vĩnh sinh vĩnh thế không thể xuất hiện trên Hồng Hoang, e rằng trong lòng cũng vô cùng căm hận Hồng Quân đó chứ?" "Nếu Bình Tâm đạo hữu bằng lòng cùng chúng ta liên thủ đối phó Hồng Quân, thì Bình Tâm đạo hữu dựa vào sức của chúng ta, hoàn toàn có thể một lần nữa đứng vững trong Hồng Hoang, thậm chí có thể lập Địa Đạo Thánh nhân." "Cho nên, chúng ta thỉnh Bình Tâm đạo hữu ra tay, cùng chúng ta liên thủ đối phó Hồng Quân!" Sau khi Thông Thiên nói hết những lợi ích khi Bình Tâm có thể xuất thế, nhưng phát hiện, thần sắc của Bình Tâm vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Lập tức, Thông Thiên bối rối rồi.

Tại sao, Bình Tâm không bằng lòng xuất thế?

Thấy vậy, Bình Tâm khẽ mỉm cười, cất lời: "Ta không phải không muốn xuất thế, cũng không phải không hận Hồng Quân." "Ai..." "Ta sở dĩ không xuất thế cùng các ngươi liên thủ đối phó Hồng Quân, không phải ta không muốn, là vì Chúc Cửu Âm và Xi Vưu hai vị Tổ Vu, ta không muốn liên lụy họ.

Bản thân ta tự nhiên không sợ Hồng Quân và Thiên đạo, nhưng

Chúc Cửu Âm và Xi Vưu thì sao, nếu Hồng Quân ra tay với họ thì phải làm sao?" "Bản tôn hỏi các vị đạo hữu, nếu Hồng Quân ra tay muốn diệt sát Chúc Cửu Âm và Xi Vưu, ai có thể ngăn cản?" Lời của Hậu Thổ vừa dứt, Thông Thiên và các Thánh nhân khác lập tức sắc mặt ngưng lại.

Các Thánh đều rơi vào trầm mặc.

Thì ra là vì cái này, Bình Tâm mới không bằng lòng xuất thế.

Lo lắng của Bình Tâm cũng không sai.

Vừa là Bình Tâm Chí Tôn, vừa là Hậu Thổ Tổ Vu năm xưa, nay thấy Chúc Cửu Âm và Xi Vưu hai vị Tổ Vu còn sót lại của Vu tộc, tự nhiên không muốn liên lụy họ.

Nếu Hồng Quân thật sự ra tay với hai vị Tổ Vu, quả thực họ căn bản không thể bảo vệ được hai người.

Trừ phi, không lúc nào không mang hai người theo bên mình.

Nhưng, tình huống đó có thể tồn tại sao?

Để Chúc Cửu Âm và Xi Vưu luôn ở trong Kim Ngao đảo và Địa phủ, hai vị Tổ Vu cũng không thể bằng lòng.

Dù sao, bất kể ai gặp phải tình huống này, trong lòng đều sẽ vô cùng uất ức, cho rằng mình là gánh nặng.

Huống chi là hai vị Tổ Vu.

Với tính khí của hai vị Tổ Vu, nếu thật sự muốn để hai người ở trong Kim Ngao đảo hoặc Địa phủ không ra ngoài, hai vị Tổ Vu có thể tức đến mức lật cả Kim Ngao đảo và Địa phủ.

Tổ Vu không có nguyên thần, căn bản không dùng não để suy nghĩ, cho nên tình huống này, Thông Thiên, cũng cảm thấy đau đầu.

Lập tức, cả Địa phủ yên tĩnh lại.

Thông Thiên và các Thánh nhân khác rơi vào trầm mặc.

Tâm tình của Thông Thiên lúc này cũng rối loạn.

Đây là phương pháp đối phó Hồng Quân mà Đại Đạo Chúa Tể cấp cho.

Ông cũng cho rằng, chỉ cần mình đến, chắc chắn có thể thuyết phục Bình Tâm xuất thế.

Nhưng lại không ngờ, vì quan hệ của Chúc Cửu Âm và Xi Vưu, Bình Tâm không nỡ xuất thế.

Ai, như vậy, chẳng phải không thể đối phó Hồng Quân sao?

Xem ra, phương pháp đối phó Hồng Quân do Đại Đạo Chúa Tể ban cho, phải từ bỏ rồi.

Đợi đã...

Đại Đạo Chúa Tể?

Trong lúc suy tư, mắt Thông Thiên đột nhiên sáng lên.

Ngay sau đó, Thông Thiên nhìn về phía Bình Tâm, chậm rãi cất lời: "Bình Tâm đạo hữu, bản tôn có cách đảm bảo an toàn cho Chúc Cửu Âm và Xi Vưu." "Không chỉ vậy, nếu Bình Tâm đạo hữu bằng lòng cùng chúng ta liên thủ, bản tôn bằng lòng cầu xin vị tồn tại cấp bậc Đại Đạo, hồi sinh toàn bộ các Tổ Vu đã vẫn lạc trong Vu Yêu lượng kiếp năm đó!" Lời Thông Thiên vừa dứt, tâm thần của Bình Tâm đột nhiên chấn động.

Tồn tại cấp bậc Đại Đạo?

Là con mèo trắng nhỏ ngày trước ở Hồng Hoang, hồi sinh trăm tỷ sinh linh Yêu tộc sao?

Nếu nó ra tay, có lẽ thật sự có cơ hội hồi sinh các ca ca tỷ tỷ của mình.

Hơn nữa, bà cũng biết, hai vị tồn tại cấp bậc Đại Đạo đó, dường như, chỉ là tiểu sủng mà thôi?

Sinh linh có thể thu nhận tồn tại cấp bậc Đại Đạo làm tiểu sủng, chỉ có thể là sinh linh cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể.

Thế là, Bình Tâm đã hiểu ra mọi chuyện.

Chẳng trách Tiệt giáo lại xuất hiện nhiều Thánh nhân như vậy.

Thì ra là đã gặp được cơ duyên như thế.

Ngay sau đó, Bình Tâm nhìn về phía Thông Thiên, chậm rãi cất lời: "Thông Thiên đạo hữu, lời này là thật?" "Tuyệt đối là thật, ta, Thông Thiên, không tiếc trả bất cứ giá nào, cũng sẽ cầu xin vị tiền bối đó, hồi sinh các Tổ Vu!" Thông Thiên sắc mặt nghiêm túc, cất lời.

Đồng thời, trong lòng Thông Thiên, những suy nghĩ xấu xa cũng bắt đầu lóe lên.

Bình Tâm trông không hề thua kém Nữ Oa, Vân Tiêu.

Nếu đưa Bình Tâm đến nhà Đại Đạo Chúa Tể, để Bình Tâm gả cho Đại Đạo Chúa Tể, chẳng phải chuyện này trực tiếp thành công sao?

Tiểu Bạch tiền bối tự nhiên sẽ bằng lòng hồi sinh Vu tộc đã vẫn lạc năm đó.

Còn Thông Thiên, không chừng có thể nhận thêm một phần sính lễ nữa.

Trong lòng Thông Thiên suy nghĩ không ngừng dũng động, không nhịn được lộ ra nụ cười.

Ở một nơi khác, Bình Tâm ngây thơ không biết mình đã bị Thông Thiên âm thầm bán đi, sau đó chậm rãi gật đầu.

"Được, vậy bản tôn sẽ cùng đạo hữu đến chỗ vị tiền bối đó xem

sao.” “Nếu các ca ca tỷ tỷ của ta thật sự có thể được hồi sinh, ta, Bình Tâm, tất sẽ lập Đại Đạo thệ ngôn, sinh sinh thế thế đứng về phía Tiệt giáo!” Bình Tâm chậm rãi cất lời.

Nghe vậy, nụ cười của Thông Thiên càng thêm đậm.

Chương 155

Ngay sau đó, mọi người trực tiếp rời khỏi Địa phủ, hướng về phía nhà của Chu Thanh.

Suốt đường đi, có Hỗn Độn Chung che giấu trời đất, chuyện Bình Tâm xuất hiện trong Hồng Hoang, Hồng Quân cũng không phát hiện.

Một lát sau, mọi người đã đến trước cửa nhà Chu Thanh.

Cốc cốc cốc.

Thông Thiên chậm rãi gõ cửa.

Sau đó chậm rãi cất lời: "Hiền tế à, ta đến rồi." Bình Tâm ở một bên cũng khuôn mặt xinh đẹp trở nên nghiêm túc.

Sau đó Bình Tâm chậm rãi hướng về phía trong sân hành lễ, rồi cất lời: "Bình Tâm, bái kiến Đại Đạo Chúa Tể!" Lời của Bình Tâm vừa dứt, sắc mặt Thông Thiên đột nhiên biến đổi!

Xong rồi.

Hỏng rồi.

Quên nói với Bình Tâm, Đại Đạo Chúa Tể đang ẩn mình trong hồng trần!

Chẳng phải là hỏng chuyện rồi sao?

Ngay sau đó, Thông Thiên vội vàng truyền âm cho Bình Tâm: "Bình Tâm đạo hữu, quên nói với đạo hữu rồi, Đại Đạo Chúa Tể lúc này đang ở trong hồng trần để cảm ngộ tâm cảnh, cho nên lúc này Đại Đạo Chúa Tể đang ngụy trang thành một phàm nhân, chúng ta cũng đều dùng hóa danh, sợ làm phiền Đại Đạo Chúa Tể tu hành trong hồng trần!" "Ai, Bình Tâm đạo hữu, bây giờ chỉ hy vọng Đại Đạo Chúa Tể

không nghe thấy câu nói vừa rồi, nếu không Đại Đạo Chúa Tể nổi giận, e rằng cả Hồng Hoang cũng sẽ tan thành mây khói trong ngọn lửa giận của Đại Đạo Chúa Tể." Sau khi lời của Thông Thiên vang lên, tâm thần cũng không khỏi rùng mình.

Lần này phiền phức rồi.

Hy vọng Đại Đạo Chúa Tể không có ở trong sân.

Nếu không, hậu quả thật sự không gánh nổi.

Bình Tâm bên cạnh nghe vậy, lập tức hiểu ra chuyện.

Thì ra là vậy.

Đại Đạo Chúa Tể đang ẩn tu trong hồng trần, cảm ngộ tâm cảnh.

Chẳng trách nhiều người như vậy, chỉ có mình ngốc nghếch báo ra danh hiệu.

Xem ra, không chừng đã đắc tội với Đại Đạo Chúa Tể rồi.

Lẽ nào, các ca ca tỷ tỷ không thể được hồi sinh rồi sao?

Vì một lời nói lỡ, cũng có thể liên lụy đến cả Địa phủ thậm chí là Vu tộc còn sót lại.

Lúc này, Bình Tâm cũng không khỏi lo lắng.

Đúng lúc này, Két.

Cửa được mở ra.

Người mở cửa không phải là Chu Thanh, mà là Vân Tiêu.

Chỉ thấy bụng nhỏ của Vân Tiêu hơi nhô lên, khuôn mặt tinh xảo tràn đầy nụ cười, chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người.

"Vân Tiêu ra mắt các vị đạo hữu, ra mắt sư tôn, ra mắt Bình Tâm Chí Tôn nương nương." Vân Tiêu chậm rãi hành lễ với mọi người, cất lời.

Thông Thiên nghe vậy, vội vàng truyền âm: “Vân Tiêu à, có phải Đại Đạo Chúa Tể không có ở nhà?” Nghe vậy, Vân Tiêu gật đầu.

Thấy vậy, các Thánh lập tức yên tâm.

Sự bất an trong lòng Bình Tâm cũng dần dần biến mất.

Đại Đạo Chúa Tể không có ở đây là tốt rồi.

Nếu không, thật sự không biết câu nói vừa rồi có chọc giận Đại Đạo Chúa Tể không.

Ngay sau đó, Vân Tiêu tiếp tục cất lời: “Các vị đạo hữu, sư tôn, mời vào trong sân.” “Bình Tâm Chí Tôn, lần sau đến, tuyệt đối đừng báo thẳng danh tính, phu quân đang ẩn thế cảm ngộ, không thể tùy tiện làm phiền.” “Nhưng, ta cảm thấy phu quân sắp phá vỡ cảnh giới hồng trần rồi.” Lời của Vân Tiêu vừa dứt, khuôn mặt xinh đẹp của Bình Tâm cứng lại, vội vàng gật đầu.

Các Thánh nhân bên cạnh thì tâm thần đột nhiên chấn động.

Đại Đạo Chúa Tể, sắp phá vỡ cảnh giới hồng trần?

Phải biết.

Tồn tại ở cảnh giới như Đại Đạo Chúa Tể, chí cao vô thượng, khiến người ta chỉ có thể ngưỡng vọng mà không thể với tới.

Nếu Đại Đạo Chúa Tể tu hành trong hồng trần có thành tựu, chẳng phải sẽ càng lên một tầng lầu sao?

Đến mức độ đó, Đại Đạo Chúa Tể lại sẽ đạt đến cảnh giới nào?

Thông Thiên và các Thánh nhân lúc này tâm thần đều kinh hãi, không dám tiếp tục nghĩ nữa.

Ngay sau đó, mọi người liền chậm rãi tiến vào trong sân.

Vân Tiêu cũng lấy ra trà Ngộ Đạo, các loại linh quả Hỗn Độn để

chiêu đãi Bình Tâm.

Dù sao Bình Tâm cũng là lần đầu tiên đến.

Ngay sau đó, Chu Thanh từ sau núi ung dung đi về, trong tay xách một giỏ cá.

"Tiểu Kumo, Tiểu Huyền, ta về rồi." "Hôm nay vận khí không tệ, bắt được nhiều cá như vậy, đủ ăn mấy ngày rồi." Chu Thanh vừa đi vừa cười nói.

Cuộc sống hiện tại quả thật quá thoải mái.

Có mèo có chó, có hai người vợ xinh đẹp.

Không lo ăn, không lo uống.

Lúc không có việc gì thì ra bờ sông nhỏ ở sân sau câu cá.

Cuộc sống thoải mái vạn phần.

Chu Thanh vừa vào sân, lập tức phát hiện nhạc phụ đang ngồi bên bàn đá tĩnh lặng ăn linh quả Hỗn Độn.

Bên cạnh, một số người bạn của nhạc phụ cũng đến.

Sau đó Chu Thanh nhìn về phía Thông Thiên và các Thánh nhân, cười, cất lời: "Thì ra là nhạc phụ và các vị đạo hữu cũng đến à, vừa hay, hôm nay ta làm cá cho các vị ăn." "Ủa, vị đạo hữu này là?" Chu Thanh đột nhiên phát hiện Bình Tâm bên cạnh Thông Thiên.

Vị đạo hữu này, trông không hề thua kém hai người vợ của mình.

Lẽ nào, lại là em gái của nhạc phụ?

Thấy vậy, Bình Tâm vừa định nói.

Thông Thiên thầm cười gian, sau đó đứng dậy, chậm rãi cất lời: "Hiền tế à, ta giới thiệu cho con, đây là em gái của ta, cứ gọi là Ngưng Tâm đạo hữu đi." Lời Thông Thiên vừa dứt, trong lòng Chu Thanh

cứng lại.

Thật sự để mình đoán đúng rồi?

Lại là em gái của nhạc phụ đại nhân?

Tốt thật, hai người em gái của nhạc phụ đều là tiên tử, mỗi người đều xinh đẹp như vậy.

Nhưng mình đã có hai người vợ, tự nhiên cũng không dám tham lam vẻ đẹp của vị Ngưng Tâm đạo hữu này.

Sau đó Chu Thanh cười, rồi cất lời: "Thì ra là em gái của nhạc phụ đại nhân, vậy cũng là người thân của ta, Chu Thanh.

Ngưng Tâm đạo hữu, mời ngồi." Lời của Chu Thanh vừa dứt, Bình Tâm lập tức cảm thấy được yêu mà sợ.

Sau đó chậm rãi ngồi xuống một bên.

Không ngờ, Đại Đạo Chúa Tể lại bình dị gần gũi như vậy.

Một chút cũng không có phong thái của cường giả tuyệt thế.

Nhưng cũng đúng.

Đại Đạo Chúa Tể là cảnh giới gì.

E rằng công tham tạo hóa, đã đạt đến tận cùng của tu hành thế gian.

Nếu lại tham ngộ Đại Đạo, cũng không còn ý nghĩa.

Cho nên mới chọn ngụy trang thành một tiểu tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên, ở trong hồng trần để cảm ngộ vô thượng Đại Đạo.

Một tiểu tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên, tự nhiên cũng sẽ không tỏ ra ngạo khí.

Không thể không nói, Đại Đạo Chúa Tể chính là Đại Đạo Chúa Tể.

Tâm cảnh như vậy, e rằng mình cả đời cũng không thể đạt được.

Là em gái của Thông Thiên, cũng hợp lý.

Dù sao Thông Thiên là do nguyên thần của Bàn Cổ Phụ Thần hóa thành.

Tiền thế của Bình Tâm là Tổ Vu Hậu Thổ, Hậu Thổ là do tinh huyết của Bàn Cổ Phụ Thần hóa thành.

Là em gái của Thông Thiên, cũng nói được.

Ở một nơi khác, Chu Thanh chạy ra sân sau bận rộn.

Em gái của nhạc phụ đại nhân đến, tự nhiên phải chiêu đãi một phen thật tốt.

Dù sao, đó là người nhà mẹ đẻ.

Trong sân, sau khi Bình Tâm, Thông Thiên và những người khác lần lượt ngồi xuống.

Nữ Oa và Vân Tiêu cũng bắt đầu chậm rãi truyền âm với Thông Thiên và các Thánh nhân, biết được một số chuyện xảy ra bên ngoài.

Chương 156

Đúng lúc này, tâm thần Thông Thiên cứng lại.

Sau đó truyền âm cho Bình Tâm: "Bình Tâm đạo hữu, bản tôn có cách hồi sinh các Tổ Vu đã vẫn lạc năm đó." "Nhưng, có thể cần Bình Tâm đạo hữu phải trả một cái giá nào đó." "Bản tôn lại cảm thấy, nếu dùng phương pháp như vậy, có thể sẽ quá ủy khuất cho Bình Tâm đạo hữu." "Cho nên... hay là, chuyện hồi sinh các Tổ Vu, chúng ta liên hợp đối phó Hồng Quân, thôi đi." Thông Thiên nói xong một câu này, giả vờ thở dài một tiếng.

Sắc mặt cũng trở nên nặng nề, ra vẻ khó xử.

Bình Tâm đang hưởng thụ đạo vận Đại Đạo trong trà Ngộ Đạo, bị một câu nói đột ngột của Thông Thiên làm giật mình.

Câu nói này của Thông Thiên có ý gì?

Chuyện này... thôi sao?

Đã đến đây rồi, Thông Thiên lại nói chuyện này thôi sao?

Không phải chỉ là trả giá thôi sao, vì để hồi sinh các ca ca tỷ tỷ, dù phải từ bỏ vị trí chủ của Địa phủ, để mình trở thành một phàm nhân, bà cũng bằng lòng.

Về phần ủy khuất, đường đường Địa Đạo Bình Tâm Chí Tôn, có ủy khuất gì không thể chịu đựng?

Ngay sau đó, khuôn mặt xinh đẹp của Bình Tâm cứng lại, trên khuôn mặt tinh xảo lộ ra vẻ nghiêm túc, sau đó chậm rãi truyền âm cho Thông Thiên: "Thông Thiên đạo hữu, chúng ta đều là Thánh nhân, sao có thể bỏ dở giữa chừng?" "Chỉ cần có thể hồi sinh các ca ca tỷ tỷ của bản tôn, để ta trả bất cứ giá nào cũng được, chịu đựng ủy khuất

gì cũng được!" Lời của Bình Tâm vừa dứt, nụ cười trong lòng Thông Thiên càng đậm hơn.

Trúng kế rồi.

Tương truyền trong Thập Nhị Tổ Vu, vì Hậu Thổ hóa hình muộn nhất, nên trọc khí nhiễm phải ít nhất, cho nên tâm linh cũng đơn thuần nhất, tính tình cũng không táo bạo như các Tổ Vu khác.

Hôm nay mới biết, lời nói không sai.

Ngay sau đó, Thông Thiên lại giả vờ thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ, sau đó chậm rãi cất lời với Bình Tâm: "Bình Tâm đạo hữu, trước đây Tiểu Bạch tiền bối sở dĩ bằng lòng hồi sinh Đế Tuấn và Thái Nhất, là vì Đại Đạo Chúa Tể đã thu nhận Lục Áp đạo nhân làm sủng vật, cho nên Tiểu Bạch tiền bối mới bằng lòng hồi sinh Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất." "Một lần khác, Tiểu Bạch tiền bối hồi sinh trăm tỷ sinh linh Yêu tộc bị Tây phương Nhị Thánh huyết tế, là vì Thiên đình đã để hàng vạn ức sinh linh Yêu tộc xây dựng thần miếu cúng bái Tiểu Bạch tiền bối, để Tiểu Bạch tiền bối hưởng thụ hương hỏa khí vận của hàng vạn ức Yêu tộc, cho nên cuối cùng Tiểu Bạch tiền bối mới bằng lòng hồi sinh trăm tỷ sinh linh Yêu tộc đó." "Bình Tâm đạo hữu lại không có bất kỳ nhân quả nào với Tiểu Bạch tiền bối, Đại Đạo Chúa Tể, cho nên việc hồi sinh các Tổ Vu đã vẫn lạc năm đó, khó chồng thêm khó." "Nhưng, mặc dù Bình Tâm đạo hữu không có nhân quả với Tiểu Bạch tiền bối, Đại Đạo Chúa Tể, nhưng chúng ta có thể tạo ra một nhân quả." Lời của Thông Thiên từ từ vang lên, trên trán trắng ngần của Bình Tâm dường như hiện ra một dấu chấm hỏi.

Trong đôi mắt đẹp, cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Tự nhiên bà đã hiểu ý trong lời nói của Thông Thiên.

Nhưng, tạo ra nhân quả?

Tạo ra?

Làm thế nào để tạo ra?

Tạo ra nhân quả gì?

Không hiểu rõ.

Nhân quả, huyền diệu vô cùng, còn huyền bí hơn cả khí vận, bởi vì nhân quả ngay cả Thánh nhân cũng phải kiêng kỵ.

Thế gian có thể không sợ nhân quả, chỉ có Ma Tổ La Hầu.

Ma tu, trời sinh không sợ nhân quả chi lực.

Bình Tâm, nếu kết nhân quả với Đại Đạo Chúa Tể không tốt, ngược lại bị phản phệ, thì phải làm sao?

Ngay sau đó, trong đôi mắt đẹp của Bình Tâm lấp lánh những tia sáng, nhìn về phía Thông Thiên, chậm rãi truyền âm: "Thông Thiên đạo hữu, không biết ta phải kết nhân quả gì với Đại Đạo Chúa Tể, mới có thể để Tiểu Bạch tiền bối hồi sinh những ca ca tỷ tỷ của ta?" "Lại là nhân quả gì, sẽ khiến ta chịu ủy khuất?" Lời của Bình Tâm vừa dứt, nụ cười trong lòng Thông Thiên không thể dùng lời để diễn tả.

Ngay sau đó, Thông Thiên ung dung truyền âm cho Bình Tâm: "Bình Tâm đạo hữu, ý của ta là, để Bình Tâm đạo hữu trực tiếp gả cho Đại Đạo Chúa Tể, nhân quả trong đó tự nhiên không thành vấn đề?" "Đến lúc đó, Tiểu Bạch tiền bối tự nhiên sẽ bằng lòng hồi sinh các Tổ Vu đã vẫn lạc năm đó." "Chỉ là, có thể sẽ ủy khuất cho Bình Tâm đạo hữu." Nghe xong lời của Thông Thiên, khuôn mặt xinh đẹp của Bình Tâm hơi sững lại.

Sau đó trên khuôn mặt tinh xảo lộ ra vẻ ửng hồng.

Bảo mình gả cho Đại Đạo Chúa Tể? .....

Từ trước đến nay chưa từng gả cho ai.

Đừng nói là mình, trong số các thần linh tiên thiên của Hồng Hoang, cũng không có mấy người sẽ gả chồng lấy vợ.

Đều cô đơn cả đời.

Thông Thiên bảo Bình Tâm gả cho Đại Đạo Chúa Tể, chuyện này bà chưa từng nghĩ đến.

Đột nhiên bảo mình gả chồng, khiến bà trong nhất thời cũng lộ vẻ mờ mịt.

Gả?

Không gả?

Gả hay không gả?

Ân... gả!

Đại Đạo Chúa Tể trông cũng không xấu.

Thực lực bản thân lại là tồn tại chí cao vô thượng.

Gả cho Đại Đạo Chúa Tể, cho lão già Hồng Quân mười lá gan cũng không dám áp bức Địa phủ nữa.

Còn có thể hồi sinh các ca ca tỷ tỷ của mình!

Tại sao không gả?

Hơn nữa, Đại Đạo Chúa Tể nếu có thể để mắt đến mình, đơn giản là phúc phận của mình, là cơ duyên của mình!

Nếu các ca ca tỷ tỷ còn sống, biết lúc này mình còn do dự, e rằng sẽ mắng cho một trận như tát nước!

Ngay sau đó, Bình Tâm nhìn về phía Thông Thiên, đôi mắt đẹp chớp chớp, chậm rãi truyền âm: “Thông Thiên đạo hữu, ta, bằng lòng gả cho Đại Đạo Chúa Tể!” Giọng nói của Bình Tâm vừa dứt lời,

trong lòng vừa căng thẳng, lại vừa hoảng loạn.

Bởi vì, thân là tiên thiên thần thai linh, nàng cũng chưa từng trải qua chuyện nam hôn nữ ái.

Đương nhiên, những việc cần làm khi phàm nhân tu sĩ kết thành đạo lữ, nàng tự nhiên cũng vô cùng rõ ràng, cho nên, trong lòng nàng vô cùng hoảng loạn.

Điều khiến nàng căng thẳng là nàng sợ Đại Đạo Chúa Tể sẽ không để mắt đến mình.

Rốt cuộc, Đại Đạo Chúa Tể là tồn tại bậc nào, chí cao vô thượng.

Tuy nàng dung hợp Địa Đạo, là Địa Đạo Thánh Nhân, chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi của Địa Phủ, nhưng trong mắt Đại Đạo Chúa Tể, quả thực không khác gì con kiến.

Một con rồng khổng lồ liệu có cùng một con kiến bàn chuyện nam hôn nữ ái hay sao?

Điều này khiến trong lòng Bình Tâm có chút căng thẳng.

Bên cạnh, Thông Thiên không thể che giấu được nụ cười trên gương mặt.

Suýt chút nữa đã không nhịn được mà cười thành tiếng.

Kế sách của mình quả nhiên thâm sâu a.

Không những có thể khiến Bình Tâm chí tôn đứng về phía Tiệt giáo, mà còn có thể phục sinh những vị Tổ Vu đã vẫn lạc năm đó, lại còn có thể được Đại Đạo Chúa Tể tự mình tặng sính lễ!

Sính lễ, là sính lễ của Đại Đạo Chúa Tể tặng!

Vừa nghĩ đến hai chữ sính lễ, trong lòng hắn đã kích động không thôi.

Trước đây gả Vân Tiêu và Nữ Oa, không đúng, là gả cho Đại Đạo Chúa Tể, hai phần sính lễ mà Đại Đạo Chúa Tể tặng đã giúp hắn thu được không ít lợi ích.

Không biết lần này, Đại Đạo Chúa Tể sẽ lại tặng cho mình thứ gì đây?

Bên cạnh, Tiểu Bạch đang lười biếng phơi nắng nheo nheo mắt, liếc nhìn bọn họ một cái rồi không thèm để ý nữa.

Nó tự nhiên có thể nhìn thấu tâm tư của Thông Thiên và Hậu Thổ.

Đối với nó, việc phục sinh những Tổ Vu đã vẫn lạc kia quả thực không có chút khó khăn nào, nhưng… nếu không lấy được chút lợi ích từ Vu tộc, chẳng phải là lỗ rồi sao?

Ở một bên khác, trong sân, sau khi chuyện này được quyết định, Thông Thiên vội vàng nhìn về phía Vân Tiêu và Nữ Oa, sắc mặt nghiêm túc, truyền âm nói: "Vân Tiêu à, đồ đệ ngoan của ta, con hẳn là không có ý kiến gì chứ?" "Còn có Nữ Oa, con là sư muội của ta, chắc chắn cũng sẽ không phản đối chuyện này chứ?" Sắc mặt Thông Thiên gần như là đang thỉnh cầu.

Có thể tưởng tượng được, trong lòng hắn khao khát sính lễ đến mức nào.

Vân Tiêu nhìn bộ dạng này của Thông Thiên, mỉm cười, truyền âm đáp: "Sư tôn, đệ tử tự nhiên không có ý kiến." Dứt lời, Vân Tiêu nhìn Bình Tâm một cái, ánh mắt lộ vẻ thiện ý.

Đến cảnh giới của các nàng, tự nhiên sẽ không tranh giành ghen tuông như phàm nhân.

Nữ Oa gả cho phu quân nàng còn không có bất kỳ ý kiến gì, bây giờ Bình Tâm gả cho phu quân, nàng tự nhiên cũng sẽ không phản đối.

Nữ Oa cũng khẽ chớp đôi mắt đẹp, chậm rãi truyền âm: "Ta cũng

không có ý kiến.

Vừa hay ta và Vân Tiêu muội muội đang buồn chán, tự nhiên sẽ không phản đối chuyện này.

Có Bình Tâm đến, ta cũng có thêm người bầu bạn." Thấy Vân Tiêu và Nữ Oa đều đã đồng ý, khóe miệng Thông Thiên suýt nữa cười toác ra.

Sính lễ, ta đến đây!

Lúc này, Chu Thanh cũng vừa hay làm xong từng món ăn ngon, chậm rãi bưng đến trước mặt mọi người, đặt lên bàn đá.

Bình Tâm thấy vậy, đôi mắt đẹp tức thì ngẩn ra.

Trời ạ, Đại Đạo Chúa Tể tự mình nấu cơm, tự mình bưng lên ư?

Ta có đức hạnh gì mà được hưởng đãi ngộ như vậy?

Ngay sau đó, Bình Tâm thấy Thông Thiên và những người khác đều lộ vẻ thản nhiên, không nhanh không chậm mà ăn, trong lòng càng thêm chấn động.

Xem ra các vị đạo hữu như Thông Thiên đã quen với chuyện này rồi.

Đối mặt với món ăn do chính Đại Đạo Chúa Tể nấu mà vẫn bình tĩnh như không, thản nhiên tự tại.

Chương 157

E rằng, tâm cảnh của các vị đạo hữu như Thông Thiên đã vượt xa mình.

Muốn đuổi kịp các vị đạo hữu như Thông Thiên, mình còn một quãng đường dài a.

Đây chính là lợi ích của việc bầu bạn bên cạnh Đại Đạo Chúa Tể.

Nghĩ vậy, Bình Tâm cũng chậm rãi ăn cơm do Chu Thanh nấu.

Nàng từ từ gắp một miếng thịt cá, cho vào miệng.

Vừa đưa vào miệng, đôi mắt đẹp của Bình Tâm liền ngẩn ra.

Miếng thịt này... bên trong ẩn chứa mảnh vỡ Đại Đạo!

Mảnh vỡ Đại Đạo là vật phẩm tất yếu để trở thành Thánh Nhân, thậm chí là cường giả cảnh giới Đại Đạo.

Vật này còn quý giá hơn cả Hoàng Trung Lý, Hồng Mông Tử Khí rất nhiều.

Chẳng trách Thông Thiên, Nữ Oa, Vân Tiêu đều có thể dễ dàng chứng đạo Hỗn Nguyên như vậy.

Đổi lại là một con heo ở đây, ngày ngày ăn mảnh vỡ Đại Đạo, cảm thụ thần vận Đại Đạo, cũng có thể thành Thánh a.

Ngay sau đó, Hậu Thổ cũng không còn giữ hình tượng, bắt đầu ăn như hổ đói.

Suốt ngày ở trong Địa Phủ, nàng căn bản không hấp thu được mảnh vỡ Đại Đạo.

Mảnh vỡ Đại Đạo trong Hồng Hoang, hoặc là bị Hồng Quân nắm giữ toàn bộ trong tay, hoặc là bị các đại năng Tiên Thiên hấp thu hết.

Nguyên nhân chủ yếu nàng không hấp thu được mảnh vỡ Đại Đạo là vì Hồng Quân muốn áp chế Địa Đạo, căn bản không để mảnh vỡ Đại Đạo lưu lạc vào trong Địa Phủ.

Một khi trên biển Huyết Hải vô tận xuất hiện mảnh vỡ Đại Đạo, e rằng nàng còn chưa kịp hấp thu đã bị Hồng Quân cướp đi.

Cho nên lúc này thấy mảnh vỡ Đại Đạo, trong lòng Bình Tâm kích động không thôi.

Chu Thanh thấy cảnh này, mỉm cười.

Xem ra vị Ngưng Tâm đạo hữu này rất công nhận tài nấu nướng của mình a.

Ngay sau đó, Chu Thanh nhìn Bình Tâm, cười nói: "Ngưng Tâm đạo hữu, ăn đi, cứ ăn thoải mái, ở chỗ ta không cần khách khí." Nói xong câu này, Chu Thanh liếc nhìn Vân Tiêu và Nữ Oa.

Thấy Tiểu Kumo và Tiểu Huyền không tức giận, trong lòng hắn khẽ mỉm cười.

Tuy hai vị tiên tử lão bà bình thường không ghen, nhưng hắn vẫn phải chú ý đến suy nghĩ của hai nàng.

Rốt cuộc, nhạc phụ còn ở đây, nhạc phụ đã giao hai vị tiên tử cho mình, Chu Thanh không thể để hai vị tiên tử chịu bất kỳ uất ức nào.

Ở một bên khác, Bình Tâm nghe vậy, gương mặt xinh đẹp hơi ửng hồng.

Đại Đạo Chúa Tể đang ám chỉ mình sao?

Lẽ nào… Đại Đạo Chúa Tể đã biết Thông Thiên muốn gả mình cho ngài?

Ngay sau đó, Thông Thiên thấy mọi người cũng đã ăn gần xong, liền mỉm cười, nhìn Chu Thanh, nói: "Hiền tế à, muội muội và nữ nhi

của ngô ở chỗ hiền tế, được hiền tế chăm sóc chu đáo, khiến ngô rất vui mừng.

Vị Ngưng Tâm muội muội này của ta, cũng đã đến tuổi gả chồng.

Nếu gả cho người khác, ngô cũng có chút không yên tâm.

Cho nên, ngô muốn gả Ngưng Tâm cho hiền tế, không biết hiền tế có bằng lòng không?" Giọng nói của Thông Thiên vừa dứt, trong lòng hắn đã cười thầm một tiếng.

Bình Tâm nghe vậy, tức thì luống cuống tay chân, cúi gằm đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào Chu Thanh.

Không biết vì sao, rõ ràng là Thánh Nhân, lại là Địa Đạo chi chủ, nhưng lúc này, nàng lại có chút căng thẳng, e thẹn.

Cảm giác này, thật kỳ lạ a.

Ở một bên khác, Chu Thanh nghe vậy, đột nhiên… sững sờ… Thật đột ngột quá.

Nhạc phụ, lại làm mai cho mình rồi?

Gả vị Ngưng Tâm đạo hữu này cho mình?

Chuyện này, có tốt không?

Mình đã cưới nữ nhi của nhạc phụ là Tiểu Kumo và muội muội của nhạc phụ là Tiểu Huyền.

Bây giờ lại cưới thêm một người nữa… Chu Thanh bất giác nhìn Vân Tiêu và Nữ Oa một cái.

Cảm nhận được ánh mắt của Chu Thanh, Nữ Oa và Vân Tiêu đều mỉm cười, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra ý cười, nói: "Phu quân, chàng cứ cưới Ngưng Tâm muội muội đi." "Đúng vậy, cưới đi, Tiểu Huyền đồng ý chuyện này." Theo lời của Nữ Oa và Vân Tiêu, sắc mặt Chu Thanh hơi sững lại… Cưới sao?

Cưới hay không cưới?

Ngưng Tâm đạo hữu quả thực không hề xấu, gương mặt tinh xảo, thân hình thon dài ngọc lập, phảng phất như một vị nữ thần.

Nói thật, Chu Thanh không động lòng là không thể.

Hắn chỉ là một tiểu tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên, không phải Thánh Nhân cao cao tại thượng, kỳ thực cũng giống như nam nhân bình thường, tham tài hảo sắc.

Tài, thân là tu sĩ, hắn không cần.

Háo sắc à… đây là chuyện thường tình của đàn ông!

Cưới thôi!

Một tiên tử xinh đẹp như vậy muốn gả cho mình, nếu còn do dự, lỡ một lúc nữa nhạc phụ thấy mình lề mề không đồng ý, trong cơn tức giận mang Ngưng Tâm đi mất, chẳng phải là bỏ lỡ Ngưng Tâm tiên tử rồi sao?

Ngay sau đó, Chu Thanh nhìn Thông Thiên, chậm rãi nói: "Nhạc phụ đại nhân, vậy tiểu tế cung kính không bằng tuân mệnh.

Ta, Chu Thanh, bằng lòng lấy Ngưng Tâm đạo hữu làm vợ!" Giọng nói của Chu Thanh vừa dứt, Thông Thiên liền vỗ tay một cái!

"Tốt!

Như vậy, hiền tế, đây là của hồi môn ngô tặng cho Ngưng Tâm!" Thông Thiên vội vàng nói, rồi vung tay lên, một chiếc gương tỏa ra ánh sáng yếu ớt xuất hiện trước mặt Chu Thanh.

Bên cạnh, Bình Tâm thấy chiếc gương, khẽ gật đầu.

Trong lòng thầm nghĩ, Thông Thiên cũng hào phóng, có thể lấy ra bảo vật bậc này.

Chiếc gương này nàng tự nhiên nhận ra.

Đó là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, Luân Hồi Kính.

Luân Hồi Kính là bạn sinh chí bảo của Luân Hồi Ma Thần, một trong ba ngàn Ma Thần trong Hỗn Độn mênh mông năm đó.

Luân Hồi Kính có hiệu quả khiến vạn thế vạn vật tái diễn hóa thành một phương thiên địa luân hồi.

Trong Luân Hồi Kính, bất kể là thời gian, không gian, vũ trụ, hỗn độn, tất cả vật thể hữu hình, vô hình, đều không ngừng luân hồi, hoặc là luân hồi thành địa thủy hỏa phong, hoặc là luân hồi thành một loại vật thể vô hình hoặc hữu hình khác.

Tương truyền, nếu tế ra chiếc gương này, cường giả Chuẩn Thánh trảm tam thi bị hút vào trong đó, chỉ trong chốc lát cũng sẽ mất hết tu vi một đời, luân hồi diễn hóa thành các loại vật chất trong Hỗn Độn.

Chỉ là không biết, Đại Đạo Chúa Tể e rằng không coi trọng Luân Hồi Kính.

Nhưng Thông Thiên có thể lấy Luân Hồi Kính ra làm của hồi môn, cũng không tệ rồi.

Bên cạnh, Nữ Oa thấy cảnh này, đôi mắt đẹp ngẩn ra.

Cảnh này, sao cảm thấy có chút quen thuộc?

Chẳng phải là giống hệt như cảnh Thông Thiên gả mình cho phu quân năm đó sao?

E rằng, lát nữa Thông Thiên sẽ vứt bỏ cả mặt mo, đòi sính lễ từ phu quân cho xem?

Chu Thanh lúc này nhận lấy Luân Hồi Kính, cẩn thận xem xét một hồi, rồi mỉm cười.

“Đa tạ nhạc phụ đại nhân.

Chiếc gương này không tệ, vừa hay treo lên tường, cho Tiểu Kumo soi gương.” Nói xong, Chu Thanh liền đứng dậy, chậm rãi đi vào trong nhà, treo Luân Hồi Kính lên.

Hậu Thổ ở bên bàn đá thấy cảnh này, hơi kinh ngạc một chút, rồi lại thấy bình thường.

Cũng phải.

Luân Hồi Kính tuy là cực phẩm Tiên thiên chí bảo, nhưng trong mắt Đại Đạo Chúa Tể, cũng chỉ là một chiếc gương bình thường mà thôi.

Dùng Luân Hồi Kính để soi gương, vừa hay phù hợp với thân phận của Đại Đạo Chúa Tể.

Ngay sau đó, Chu Thanh quay trở lại, ánh mắt Thông Thiên khẽ lóe lên, rồi cười thầm một tiếng, nói: “Hiền tế à, có phải đã quên chuyện gì không?” Giọng nói vừa dứt, sắc mặt Chu Thanh sững lại, rồi cười cười, nói: “Thật là đã quên mất một chuyện.

Nhạc phụ đại nhân, ta đi tìm xem, xem có thứ gì tốt có thể dùng làm sính lễ nghênh thú Ngưng Tâm đạo hữu không.” “Đúng vậy, hiền tế, cứ từ từ tìm, không vội a!” Nụ cười trên mặt Thông Thiên không thể che giấu, trong mắt còn lóe lên tia sáng.

Tuy hắn là Đại Đạo Thánh Nhân, nhưng thứ tốt mà Đại Đạo Chúa Tể tặng, đó chính là vô thượng bảo vật!

Không chừng, bảo vật đó có thể giúp hắn trực tiếp tăng lên một cảnh giới!

Bên cạnh, Bình Tâm thấy vậy, gương mặt xinh đẹp hơi sững lại.

Xem bộ dạng này của Thông Thiên, sao mà thành thục thế?

Lẽ nào, mình bị Thông Thiên bán đi rồi?

Ngay sau đó Bình Tâm nhìn Nữ Oa, phát hiện sắc mặt Nữ Oa cũng có chút kỳ quái.

Tức thì, trong lòng nàng đã hiểu ra, trên gương mặt xinh đẹp lộ vẻ bừng tỉnh.

Chẳng trách Nữ Oa ở trong nhà Đại Đạo Chúa Tể cũng bị Thông Thiên gọi là muội muội.

Chương 158

Xem ra, năm đó Nữ Oa cũng bị Thông Thiên bán đi một lần.

Hóa ra là vậy.

Thông Thiên quả thực có chút vô sỉ a.

"Thông Thiên đạo hữu, ngô cảm thấy hình như bị Thông Thiên đạo hữu bán đi rồi a, Thông Thiên đạo hữu giải thích một chút đi?" Ngay sau đó, Bình Tâm chậm rãi truyền âm cho Thông Thiên.

Thông Thiên nghe vậy, nụ cười trên mặt tức thì cứng lại.

Bị phát hiện rồi sao?

Ngay sau đó, Thông Thiên nhìn Bình Tâm, lộ vẻ nghiêm túc, nghĩa chính ngôn từ truyền âm nói: "Bình Tâm đạo hữu, hành động này của ngô là vì đạo hữu và những vị Tổ Vu đã vẫn lạc kia a.

Đạo hữu nghĩ xem, nếu đạo hữu không gả cho Đại Đạo Chúa Tể, nhân quả không thể sản sinh, nhân quả không thể sản sinh, thì làm sao các huynh trưởng tỷ tỷ của đạo hữu mới có thể phục sinh, đạo hữu lại làm sao có thể thoát khỏi sự khống chế của Hồng Quân và Thiên Đạo?

Bình Tâm đạo hữu, tất cả những gì ngô làm đều là vì đạo hữu a." Nói xong, Thông Thiên khẽ thở dài một tiếng, phảng phất như ý tứ là, tất cả những gì hắn làm đều vì lợi ích của Bình Tâm, quả thực là đã hao hết tâm tư vì Bình Tâm.

Bên cạnh, Bình Tâm thấy Thông Thiên đến cả mặt mũi cũng vứt bỏ rồi, nói ra một tràng như vậy, liền tùy ý cười nhạt.

Thôi vậy.

Dù sao, mình đã đồng ý gả cho Đại Đạo Chúa Tể, cũng không thể hối hận.

Về chuyện Thông Thiên bán mình đổi lấy sính lễ, sau này sẽ tìm cách tính sổ sau.

Ở một bên khác, Chu Thanh sau khi lục lọi trong nhà nửa ngày, liền chậm rãi bước ra.

Sau đó chậm rãi đi đến trước mặt Thông Thiên, mặt mang ý cười, nói: "Nhạc phụ cũng biết ta chỉ là một nông phu bình thường, không có gia sản gì.

Cho nên, hy vọng nhạc phụ đừng chê bai sính lễ ta tặng cho nhạc phụ." Nói xong, Chu Thanh đưa một thanh bảo kiếm màu trắng bạc vào tay nhạc phụ.

Thanh bảo kiếm này, là do hắn chế tạo lúc rảnh rỗi.

Kỳ thực, hắn đã sớm muốn tặng thanh bảo kiếm này cho nhạc phụ.

Bởi vì quen biết nhạc phụ lâu như vậy, hắn cũng có thể nhìn ra, nhạc phụ hẳn là một vị kiếm tu.

Kiếm tu, tự nhiên thích nhất là bảo kiếm rồi.

Thanh bảo kiếm hắn chế tạo tuy không có phẩm cấp, nhưng cũng là một tấm lòng.

Hy vọng nhạc phụ có thể không chê bai.

Bên cạnh, Thông Thiên nhận lấy thanh bảo kiếm màu trắng bạc, đồng tử tức thì bùng lên tinh quang.

Hắn tu kiếm chi đại đạo, tự nhiên có thể nhìn ra sự quý giá của thanh bảo kiếm này.

Thanh kiếm này tuy nhìn qua vô cùng bình thường, không có gì đặc

biệt, nhưng hắn có thể cảm nhận được, xung quanh thân kiếm có bốn dòng sông pháp tắc Hủy Diệt, Sát Phạt, Tử Vong, Nhân Quả đang ẩn hiện xoay chuyển!

Từng luồng pháp tắc Đại Đạo khủng bố ẩn giấu trong thanh kiếm này, phong mang tất lộ!

Đây đâu phải là một thanh kiếm bình thường.

E rằng là Hỗn Độn Chí Bảo!

Phải biết rằng, Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, bên trong cũng chỉ ẩn chứa ấn ký ba ngàn Thiên Đạo đạo tắc của Đại Đạo mà thôi.

Ba ngàn Thiên Đạo của Đại Đạo, chỉ là ba ngàn Thiên Đạo được phân hóa ra từ Đại Đạo, cũng đối ứng với ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần trong Hỗn Độn năm xưa.

Nhưng Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp so với thanh bảo kiếm này, quả thực kém xa.

Thứ mà Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp ẩn chứa là ba ngàn Thiên Đạo trong Đại Đạo.

Còn thứ mà thanh bảo kiếm này ẩn chứa lại là ba ngàn Đại Đạo!

Sự khác biệt trong đó, quả thực như trời với đất!

Hiền tế đã tặng cho Thông Thiên một món vô thượng chí bảo như vậy!

Quả thực là vô thượng cơ duyên!

Hắn có thể cảm giác được, chỉ cần cảm ngộ một phen ba ngàn Đại Đạo trong thanh kiếm này, hắn liền có thể nhanh chóng đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Tam Trọng Thiên!

Ngay sau đó, Thông Thiên vội vàng hành lễ với Chu Thanh, chậm

rãi nói: “Đa tạ hiền tế ban bảo vật!” Chu Thanh bị Thông Thiên đột nhiên hành đại lễ làm cho giật nảy mình.

Biết nhạc phụ là người thẳng thắn khách khí, hắn liền cười nhạt, nói: “Không sao, nhạc phụ đại nhân có thể cho ta ba vị tiên tử lão bà, tặng nhạc phụ đại nhân một thanh bảo kiếm thì có là gì?” Giọng nói vừa dứt, Thông Thiên cũng cảm thấy có chút đường đột.

Rốt cuộc Đại Đạo Chúa Tể đang cảm ngộ hồng trần, quá lỗ mãng, lỡ như quấy rầy tâm cảnh của hiền tế thì phải làm sao?

Ngay sau đó Thông Thiên cười gượng một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Côn Bằng.

Lúc này, Bình Tâm cũng ngồi sát bên Chu Thanh, gương mặt xinh đẹp ửng hồng không thôi.

Nữ Oa thì ngồi ở phía bên kia của Chu Thanh, còn Vân Tiêu ngồi bên cạnh Bình Tâm.

Chu Thanh nhìn ba vị tiên tử lão bà, trên mặt tức thì lộ ra ý cười.

Cuộc sống, ngày càng tươi đẹp a.

Ở một bên khác, Thông Thiên sau khi cảm ngộ một phen đạo vận trong thanh bảo kiếm, liền nói với Chu Thanh: “Hiền tế à, ngô chuẩn bị để Ngưng Tâm về nhà thu dọn một chút, vài ngày nữa sẽ cho nàng dọn đến đây ở, không biết hiền tế thấy thế nào?” Giọng nói của Thông Thiên vừa dứt, Bình Tâm đang nghịch ngợm vạt áo liền sững lại.

Đúng vậy, suýt nữa quên mất chính sự rồi.

Mình còn phải đi cùng Thông Thiên ra ngoài đối phó với Hồng Quân.

Còn nữa, các huynh trưởng tỷ tỷ của mình cần phải nhờ Tiểu Bạch tiền bối phục sinh.

Đây đều là những việc quan trọng, phải nhanh chóng đi làm.

Chu Thanh nghe vậy, gật đầu, tỏ vẻ thấu hiểu.

Ngay sau đó, Thông Thiên liền mang theo Bình Tâm và các Thánh nhân khác, rời khỏi tiểu viện.

Lúc này, bên ngoài dãy núi, Hỗn Độn Chung lấp lánh từng luồng hủy diệt pháp tắc, cắt đứt thiên cơ, khiến Hồng Quân không thể dò xét.

Thông Thiên, Bình Tâm, Côn Bằng và các Thánh nhân khác lặng lẽ đứng bên cạnh dãy núi, nhìn con mèo nhỏ Tiểu Bạch trước mặt.

Con mèo nhỏ Tiểu Bạch cũng lười biếng nhìn Bình Tâm, con ngươi không ngừng đảo quanh, trong lòng tính toán làm sao để moi được chút lợi ích từ Vu tộc.

Ở một bên khác, Thông Thiên nhìn Tiểu Bạch, cung kính hành đại lễ, rồi nói: "Tiểu Bạch tiền bối, xin tiền bối ra tay, phục sinh những Tổ Vu đã vẫn lạc trong Vu Yêu lượng kiếp năm đó." Dứt lời, Bình Tâm cũng khẽ cúi đầu với Tiểu Bạch, rồi nói: "Tiểu nữ Bình Tâm, xin tiền bối ra tay, phục sinh các huynh trưởng tỷ tỷ của Bình Tâm.

Bất luận tiền bối có yêu cầu gì, Bình Tâm đều bằng lòng đáp ứng!" Dứt lời, trong lòng Bình Tâm cũng căng thẳng.

Nàng biết, tuy bây giờ mình đã trở thành nữ nhân của Đại Đạo Chúa Tể, nhưng vị Vận Mệnh Đại Đạo chưởng khống giả này cũng chưa chắc sẽ giúp đỡ.

Tương truyền tu vi càng mạnh, tính cách càng cổ quái.

Ai cũng không biết vị tiền bối này sẽ đưa ra yêu cầu gì.

Trong lòng Thông Thiên cũng căng thẳng vô cùng.

Hắn tự nhiên không ngu ngốc đến mức cho rằng, không cần trả

bất kỳ giá nào, chỉ dựa vào việc Bình Tâm gả cho Đại Đạo Chúa Tể, là có thể mời được vị tiền bối này ra tay.

Ở một bên khác, Tiểu Bạch liếc nhìn Thông Thiên và các Thánh nhân, rồi nhìn Bình Tâm, nhàn nhạt nói: "Sau Vu Yêu lượng kiếp, Hậu Thổ hóa thành Bình Tâm dung hợp Địa Đạo, Chúc Cửu Âm dựa vào thời gian pháp tắc mà sống sót.

Nói cách khác, bản tôn phải phục sinh mười vị Tổ Vu.

Nhân quả trong đó… ngô cũng không cưỡng cầu nhiều.

Sau này Vu tộc tái xuất hiện trên Hồng Hoang đại lục, giống như Yêu tộc, xây dựng thần miếu, cung phụng chân danh của ngô!" Giọng nói của Tiểu Bạch vừa dứt, tâm thần Bình Tâm tức thì chấn động.

Kỳ thực, vừa rồi nàng cũng đã đoán, Tiểu Bạch tiền bối sẽ đưa ra yêu cầu này.

Bởi vì Đế Tuấn và Thái Nhất trước đó ở Địa Phủ đã nói với nàng, khi Lục Áp đạo nhân cầu Tiểu Bạch tiền bối ra tay phục sinh Thái Nhất và Đế Tuấn, Tiểu Bạch tiền bối cũng đã đưa ra yêu cầu này.

Hiện tại, trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ yêu tộc, hầu như mỗi một tộc quần, mỗi một bộ lạc đều có một pho tượng thần của Tiểu Bạch tiền bối.

Nhưng Vu tộc… các Tổ Vu không kính trời, không kính đất, chỉ kính trọng Phụ Thần Bàn Cổ.

Bây giờ nếu nàng đồng ý với Tiểu Bạch tiền bối, phục sinh được các huynh trưởng tỷ tỷ rồi, đến lúc đó các huynh trưởng tỷ tỷ của nàng có đồng ý chuyện này không?

Tức thì, Bình Tâm cảm thấy có chút khó xử.

Bên cạnh, Thông Thiên thấy Hậu Thổ mãi không trả lời Tiểu Bạch

tiền bối, gương mặt hơi sững lại.

Hắn tự nhiên nhìn ra được nỗi lo của Bình Tâm.

Tính cách ngang ngược của các Tổ Vu quả thực là một phiền phức, Tổ Vu không có nguyên thần, làm việc không dùng não, cho nên nói lý với bọn họ, căn bản là không thể.

Năm xưa sau khi Hồng Quân thành Thánh, giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, Thập Nhị Tổ Vu còn không nể mặt Hồng Quân, trực tiếp chọn không đi.

Phải biết rằng, lúc đó trong thiên địa Hồng Hoang, Hồng Quân là Thánh Nhân đầu tiên, đứng trên vô số sinh linh.

Trong tình huống đó, Thập Nhị Tổ Vu còn không nể mặt Hồng Quân, có thể tưởng tượng, khuyên các Tổ Vu lập thần miếu cho Tiểu Bạch tiền bối, căn bản là không thể.

Đúng lúc Bình Tâm đang khó xử, không gian trong hư không đột nhiên tỏa ra từng lớp gợn sóng.

Thời gian phảng phất như bị đảo lộn trong khoảnh khắc này.

Thời gian trong một phương thiên địa đột nhiên trở nên lúc nhanh lúc chậm.

Ngay sau đó, hai thân ảnh khủng bố xuất hiện giữa thiên địa.

"Hậu Thổ muội muội, sao muội lại ở đây?" Khi Chúc Cửu Âm và Xi Vưu vừa xuất hiện, Chúc Cửu Âm nhìn thấy Thông Thiên và Hậu Thổ, tức thì sững sờ.

Hậu Thổ không phải đã hóa thành Bình Tâm chí tôn, vĩnh sinh vĩnh thế không được xuất hiện ở Hồng Hoang sao?

Chương 159

Vì sao lúc này lại xuất hiện ở đây?

Lẽ nào, Hồng Quân đã thả Hậu Thổ muội muội ra?

"Hỗn Độn Chung!" Một bên, Thông Thiên thấy vậy, vội vàng vung tay, khiến hủy diệt đại đạo xung quanh Hỗn Độn Chung lan ra, bao phủ lấy Xi Vưu và Chúc Cửu Âm, mạnh mẽ cắt đứt liên hệ với Thiên Đạo.

Chúc Cửu Âm và Xi Vưu thấy vậy, càng thêm ngơ ngác.

Chuyện gì thế này?

Bình Tâm thấy Chúc Cửu Âm và Xi Vưu xuất hiện, trong đôi mắt đẹp tức thì lộ ra vẻ vui mừng.

Kể từ khi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, nàng chưa từng gặp lại người trong Vu tộc.

Ngay sau đó, Bình Tâm vội vàng kể lại mọi chuyện cho Chúc Cửu Âm và Xi Vưu.

Nghe xong lời của Bình Tâm, tâm thần Chúc Cửu Âm tức thì chấn động.

Hóa ra Hậu Thổ muội muội đến đây, cũng là để phục sinh các huynh đệ.

Hắn và Xi Vưu đến đây, tự nhiên cũng là để cầu vị Vận Mệnh Đại Đạo chưởng khống giả này phục sinh những Tổ Vu đã vẫn lạc năm đó.

Về phần nỗi lo trong lòng Hậu Thổ, trong mắt hắn tự nhiên không phải là vấn đề gì.

Tuy bọn họ kính trọng Bàn Cổ Phụ Thần, nhưng năm đó khi mười vị Tổ Vu vẫn lạc, cũng không thấy Bàn Cổ Phụ Thần hiển linh a?

Hiện tại, có thể phục sinh mười huynh đệ muội muội đó, xây dựng thần miếu cho vị tiền bối này thì có sao?

Ngay sau đó, Chúc Cửu Âm vội vàng nhìn Tiểu Bạch, cung kính bái một cái.

"Tiền bối đại nhân, ngô Chúc Cửu Âm đại diện cho vô tận sinh linh Tổ Vu, nguyện ý đời đời kiếp kiếp xây dựng thần miếu cho tiền bối, để tiền bối hưởng thụ hương hỏa và khí vận của Vu tộc chúng ngô!

Nếu những huynh đệ muội muội kia của ngô không đồng ý chuyện này, ngô sẽ đích thân đánh chúng đến khi đồng ý mới thôi!" Chúc Cửu Âm bá khí nói.

Vu tộc, không biết nói lý, mọi chuyện đều dùng nắm đấm để nói chuyện.

Ai có nắm đấm to, người đó có lý.

Trải qua năm tháng vô tận, hắn đã mạnh hơn thời Vu Yêu lượng kiếp không ít.

Hắn có tự tin, có thể cho những huynh đệ kia của mình một trận ra trò.

Ở một bên khác, Tiểu Bạch khẽ "meo" một tiếng, rồi gật đầu.

Ngay sau đó, Tiểu Bạch chậm rãi đưa ra chiếc vuốt lông xù của mình.

Tức thì, trong Hỗn Độn mênh mông, dòng Vận Mệnh Trường Hà hạo hãn bắt đầu chấn động!

Trong khoảnh khắc Tiểu Bạch ra tay, dòng Vận Mệnh Trường Hà

hạo hãn vô biên trong Hỗn Độn mênh mông tức thì chấn động!

Cùng lúc đó, chư thiên vạn giới, vô số sinh linh đều có cảm ứng trong lòng, hướng về dòng sông hạo hãn trong Hỗn Độn mà nhìn!

Một cỗ khí tức hùng vĩ hạo đại tức thì bùng nổ, bùng nổ trong Hỗn Độn hạo hãn, đủ loại dị tượng trong Hỗn Độn lần lượt xuất hiện, chư thiên vạn giới, bao gồm cả hàng tỷ tỷ sinh linh trong Hồng Hoang, thậm chí một số đại năng Tiên Thiên, đều cảm giác mơ hồ, một tôn tồn tại vô thượng phảng phất đang chậm rãi ngưng tụ trong Hỗn Độn, đang thay đổi vận mệnh của chúng sinh!

Phảng phất như, quá khứ, tương lai, kiếp sau, tất cả vận mệnh của họ, đều bị tôn tồn tại vô thượng này nắm giữ trong tay!

Đối phương chỉ cần một ý niệm, là có thể thay đổi vận mệnh của họ!

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đột nhiên mở bừng mắt, xung quanh là thần quang hỗn độn ngút trời không ngừng lưu chuyển.

Trong ánh mắt, lại lộ ra vẻ kinh hãi.

Khí tức của Vận Mệnh Đại Đạo.

Vận Mệnh Đại Đạo chưởng khống giả, con mèo nhỏ đó lại muốn làm gì?

Lần trước, Vận Mệnh Trường Hà không ngừng chìm nổi, Vận Mệnh chưởng khống giả đã phục sinh Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã vẫn lạc trong Vu Yêu lượng kiếp.

Lần này, lẽ nào Vận Mệnh chưởng khống giả lại muốn phục sinh sinh linh đã chết sao?

Là ai?

Trong lòng muôn vàn suy nghĩ dâng trào, ngay sau đó Hồng Quân chậm rãi nhắm mắt lại, không còn để ý đến chuyện này nữa.

Hắn cũng không dám đi dò xét.

Không phải là không dám, mà là dù có đi xem xét một phen người ta muốn làm gì, cũng không thể thay đổi được.

Hồng Quân là Đạo Tổ trong Hồng Hoang, nhưng trong mắt vị tồn tại đó, cũng chỉ là con kiến mà thôi.

Nếu chọc giận người ta, không chừng người ta trong cơn tức giận, lại giết luôn cả mình.

Nhưng mà, cũng sắp rồi.

Hắn có một loại cảm giác, khoảng cách đến chứng đắc cảnh giới Đại Đạo cũng không còn xa nữa.

Ở một bên khác, theo thần lực vận mệnh hạo hãn trên người Tiểu Bạch không ngừng lưu chuyển, trong Vận Mệnh Trường Hà, mười đạo chân linh yếu ớt men theo quỹ đạo Vận Mệnh Trường Hà, trực tiếp lao về phía thế giới Hồng Hoang!

Ngay sau đó, đồng tử Tiểu Bạch lóe lên quang mang, một cỗ vô thượng thần lực hướng về Hỗn Độn mênh mông bên ngoài Hồng Hoang, trực tiếp vung tay một cái!

Trong sát na, vũ trụ vỡ vụn, thời không tái diễn, hư không sụp đổ!

Mười đạo chân linh yếu ớt, bị Tiểu Bạch trực tiếp bắt vào trong Hồng Hoang!

Hồng Hoang Thiên Đạo trong khoảnh khắc này cũng không ngừng gầm vang không dứt, ngay sau đó Tiểu Bạch nhìn lên bầu trời cách hàng tỷ tỷ dặm, tức thì Hồng Hoang Thiên Đạo lúc này mới bình tĩnh lại.

Lúc này, trước mặt Tiểu Bạch, mười đạo chân linh, chậm rãi hiện ra.

Mười đạo chân linh này, suy yếu vô cùng, phảng phất như có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Bình Tâm, Chúc Cửu Âm ở một bên nhìn thấy hình dáng của mười đạo chân linh, tâm thần tức thì chấn động.

Đế Giang, Huyền Minh, Chúc Dung, Cộng Công… từng cái tên Tổ Vu hiện lên trong lòng nàng.

Hàng tỷ tỷ năm tháng đã qua, kể từ khi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, nàng chưa từng gặp lại mấy người huynh đệ.

Vốn tưởng rằng, sẽ không bao giờ có thể gặp lại, không ngờ, hôm nay lại được gặp lại chân linh của mười vị Tổ Vu.

Trong lòng Bình Tâm kích động vô cùng, đôi mắt đẹp không ngừng đảo quanh, ẩn hiện màu đỏ thẫm.

Phảng phất như có lệ quang lấp lánh.

Tuy nàng là Địa Đạo Thánh Nhân, chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi, nhưng mười vị Tổ Vu đều là huynh trưởng tỷ tỷ của nàng a, trên thế gian này, ngoài những hậu bối Vu tộc đã ẩn lui, mười huynh trưởng tỷ tỷ này chính là người thân nhất của nàng!

Kể từ sau Vu Yêu lượng kiếp, Vu tộc lớn mạnh như vậy đã hoàn toàn biến mất, Chúc Cửu Âm tuy còn sống sót nhưng không dám xuất hiện trên thế gian, trong Vu tộc, chỉ còn lại một mình nàng cô độc sống trong Địa Phủ.

Chỉ có vạn thiên vong linh bầu bạn bên cạnh!

Sự cô độc hàng tỷ tỷ năm tháng, cùng với nỗi nhớ thương những người thân này, khiến Bình Tâm lúc này thậm chí không nhịn được mà

khóc nấc lên.

Ở một bên khác, mười đạo chân linh của Tổ Vu lúc này cũng không có bất kỳ ý thức nào.

Bởi vì Tổ Vu vốn không có nguyên thần.

Mà nguyên thần lại đại biểu cho ý thức của một sinh linh.

Muốn để Tổ Vu khôi phục ý thức, chỉ có cách ngưng tụ lại mười giọt tinh huyết Bàn Cổ đã hóa thành Tổ Vu năm đó mới được.

Ở một bên khác, Tiểu Bạch nhìn mười đạo chân linh của Tổ Vu trước mắt, ánh mắt khẽ lấp lánh.

Ngay sau đó, giọng nói nhàn nhạt của Tiểu Bạch vang vọng khắp vũ trụ Hỗn Độn hạo hãn.

"Ngô lấy danh nghĩa Vận Mệnh Đại Đạo chưởng khống giả, ban đạo huyết cho mười vị Tổ Vu, ngưng tụ đạo thể nhục thân, và ban cho mười vị Tổ Vu nguyên thần chi linh, ngưng tụ tam hồn thất phách, phục sinh bọn họ!" Giọng nói của Tiểu Bạch vừa dứt, bên cạnh Bình Tâm và Chúc Cửu Âm, cùng với Thông Thiên và những người khác đều tâm thần chấn động.

Ý của Tiểu Bạch tiền bối là gì?

Muốn dùng đạo huyết của mình, để ngưng tụ đạo thể nhục thân cho mười vị Tổ Vu, ban cho mười vị Tổ Vu linh hồn ư?

Ai cũng biết, Tổ Vu của Vu tộc không thể có thần hồn, cũng không có tam hồn thất phách.

Tổ Vu chỉ có một cỗ đạo thể nhục thân, còn lại chính là chân linh.

Trước đây khi Tiểu Bạch tiền bối phục sinh Thái Nhất và Đế Tuấn, cũng đâu có ban đạo huyết a?

Hành động này của Tiểu Bạch tiền bối có ý gì?

Lẽ nào Tiểu Bạch tiền bối muốn dùng đạo huyết của cường giả cấp Đại Đạo, để ngưng tụ lại đạo thể nhục thân cho mười vị Tổ Vu, khiến cho mười vị Tổ Vu trên người chảy dòng máu của Tiểu Bạch tiền bối?

Chẳng phải là, sau này Tổ Vu không còn là con cháu do tinh huyết của Bàn Cổ đại thần hóa thành, mà là con cháu do đạo huyết của Tiểu Bạch tiền bối hóa thành sao?

Tiểu Bạch tiền bối, cũng sẽ trở thành Phụ Thần mới của Vu tộc?

Tiểu Bạch tự nhiên không để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh.

Ngay sau đó, sau khi giọng nói nhàn nhạt của Tiểu Bạch dứt lời, vũ trụ Hỗn Độn hạo hãn trong khoảnh khắc này tức thì không ngừng gầm vang, là tồn tại chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo, Vận Mệnh Trường Hà mà nó quản lý có thể thay đổi vận mệnh của bất kỳ sinh linh nào trong Hỗn Độn!

Một ý niệm có thể khiến một phương thế giới tái diễn địa thủy hỏa phong, khiến hàng tỷ tỷ sinh linh vẫn lạc, cũng có thể một ý niệm xây dựng một phương thế giới hạo hãn, phục sinh hàng tỷ tỷ sinh linh!

Ngay sau đó, mười đạo chân linh của Tổ Vu trong hư không đang chậm rãi chấn động, các loại dị tượng trong Hồng Hoang lần lượt xuất hiện, tức thì các loại thần quang vận mệnh hạo hãn giữa thiên địa trực tiếp cuồn cuộn đổ về phía mười đạo chân linh của Tổ Vu, trong lúc nhất thời từng luồng tinh quang chiếu rọi càn khôn hoàn vũ, vạn vật phục sinh, tiên thần quỳ bái!

Pháp tắc Vận Mệnh Đại Đạo hạo hãn vô tận, phía trên có một dòng Vận Mệnh Trường Hà thương mang treo lơ lửng, các loại sinh cơ điên cuồng tuôn trào trên mười đạo chân linh!

Các loại quang mang rực rỡ hiện lên trên thân mười đạo chân linh của Tổ Vu.

Có thể thấy, mười đạo chân linh vốn suy yếu vô cùng, phảng phất như sắp tan vỡ, trong khoảnh khắc này đã chậm rãi ngưng kết lại, ngay sau đó Tiểu Bạch khẽ duỗi chiếc vuốt nhỏ lông xù của mình, tức thì mười giọt đạo huyết lấp lánh kim sắc thần quang hiện ra trước mặt mọi người!

Trong ánh mắt chấn động và kinh hãi của mọi người, mười đạo chân linh và mười giọt đạo huyết chậm rãi ngưng kết thành một thể!

Chương 160

Trong sát na, mười đạo thân ảnh vô thượng đột nhiên vút lên trời, mười tôn khí tức bá đạo khủng bố không ngừng chấn động hoàn vũ giữa thiên địa Hồng Hoang, khiến vạn linh trong thiên địa trong lòng đều chấn động!

Mười vị Tổ Vu vô thượng của Vu tộc, cũng trong khoảnh khắc này, triệt để phục sinh!

Giữa thiên địa, hàng tỷ tỷ sinh linh trong Hồng Hoang cảm nhận được mười tôn thân ảnh đang đứng sừng sững trên bầu trời, đều cảm thấy tâm thần kinh hãi vô cùng.

Không ít đại năng Tiên Thiên cũng lần lượt phá quan xuất quan, mở to hai mắt, từng đạo ánh mắt khủng bố hướng về mười đạo thân ảnh vô thượng trên bầu trời mà nhìn!

Trong nháy mắt, trong Hồng Hoang, phàm là tồn tại có thể nhìn thấy diện mạo của mười tôn thân ảnh, đều tâm thần chấn động.

Đó là mười vị Tổ Vu đã vẫn lạc trong Vu Yêu lượng kiếp năm đó!

Vừa rồi, giọng nói của Vận Mệnh Đại Đạo chưởng khống giả vang vọng trong lòng chúng sinh Hồng Hoang, muốn phục sinh mười vị Tổ Vu.

Nhanh như vậy, Tổ Vu đã phục sinh rồi!

Đây là thực lực vô thượng của cường giả cấp Đại Đạo sao?

Quả thực khủng bố ngút trời!

Chính lúc vô số đại năng Tiên Thiên trong Hồng Hoang đang kinh hãi trong lòng, Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung lúc này cũng sắc mặt ngưng trọng.

Trước là sắc mặt ngưng trọng, sau đó liền vô cùng khó coi.

Vận Mệnh Đại Đạo chưởng khống giả, đã phục sinh mười vị Tổ Vu đã sớm vẫn lạc!

Chẳng phải là hỏng bét rồi sao!

Năm đó Vu Yêu lượng kiếp, là do một tay hắn sách hoạch mà thành.

Cuộc tàn sát lẫn nhau giữa Cộng Công và Chúc Dung, cũng là do một tay hắn khiêu khích.

Cuối cùng Hậu Thổ thân hóa luân hồi, trở thành Bình Tâm Chuẩn Thánh của Địa Phủ, cũng là kế sách của hắn.

Bởi vì nếu Vu tộc thật sự bày ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tiêu diệt Yêu tộc, hắn sẽ không thể mượn lực tàn sát của hai bên, phá vỡ ràng buộc của Thiên Đạo!

Bây giờ, mười tôn Tổ Vu đã sớm vẫn lạc vô tận năm tháng lại phục sinh, phải biết rằng từ vạn cổ đến nay, Bình Tâm vẫn luôn bị đả áp, bây giờ chẳng phải là tìm đến tận cửa rồi sao?

Hắn tự nhiên không sợ Thập Nhị Tổ Vu, nhưng hắn sợ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Thân ảnh Bàn Cổ do Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ngưng tụ ra, không những sở hữu sức mạnh cấp Thánh Nhân, mà còn có thể trấn áp tất cả sinh linh trong Hồng Hoang, Hồng Quân cũng không ngoại lệ!

Bởi vì Hồng Hoang vốn là do Bàn Cổ thân hóa thành, ngay cả Thiên Đạo cũng là do Bàn Cổ sáng tạo ra, thân ảnh Bàn Cổ chỉ cần xuất hiện ở Hồng Hoang, bất kể là sinh linh cấp bậc nào, đều sẽ bị trấn áp!

“Ai…” Hồng Quân khẽ thở dài một tiếng, rồi nhắm chặt hai mắt.

Hắn còn có hai nước cờ cuối cùng.

Chỉ cần hai nước cờ này có thể chống đỡ được Tiệt giáo và Vu tộc, hắn vẫn sẽ không bại.

Thậm chí, hắn có thể nhân cơ hội đánh vỡ Hồng Hoang, một lần nữa thoát khỏi Thiên Đạo.

Ở một bên khác, sau khi khí tức của mười đạo thân ảnh dần thu liễm, Đế Giang, Huyền Minh và các Tổ Vu khác lần lượt đáp xuống trước mặt Bình Tâm.

“Ngô, ngô Đế Giang chưa chết sao, đây là thế giới Hồng Hoang sao?” “Hậu Thổ muội muội?

Không đúng, khí tức trên người muội…” “Đây là đâu, chúng ta đã phục sinh rồi sao?” Đế Giang và các Tổ Vu khác không khỏi kinh ngạc, cảm nhận được khí tức trên người mình, trong lòng vô cùng chấn động.

Ý thức của họ vẫn còn dừng lại ở sau khi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, cùng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, và mười hai yêu thánh của Yêu tộc đồng quy vu tận trong khoảnh khắc đó.

Năm đó trong Vu Yêu lượng kiếp, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cuối cùng được bày ra, bởi vì Hậu Thổ thân hóa luân hồi, thiếu mất một vị Tổ Vu, bất đắc dĩ phải tìm Đại Vu Xi Vưu, miễn cưỡng tổ thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nhưng thân ảnh Bàn Cổ cuối cùng ngưng tụ ra không hoàn chỉnh, thiếu mất một giọt tinh huyết Bàn Cổ hóa thành Hậu Thổ.

Cho nên, cuối cùng họ đã liều mình tự bạo, cùng Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đồng quy vu tận.

Vì sao, hôm nay lại phục sinh rồi?

Càng khiến họ chấn động hơn là, họ lại có nguyên thần!

Họ có thể cảm giác được, trong đầu mình có một phương thần hải hạo hãn vô tận, trong biển sâu có một tiểu nhân giống hệt mình đang ngồi xếp bằng!

Đây là nguyên thần sao, hóa ra nguyên thần lại trông như thế này.

Ngay sau đó, Đế Giang vội vàng nhìn Hậu Thổ, hỏi.

"Huynh trưởng, tỷ tỷ, là vị Vận Mệnh Đại Đạo chưởng khống giả kia đã ra tay, phục sinh mọi người." Hậu Thổ trước tiên cung kính hành lễ với Tiểu Bạch, sau đó vẫy vẫy bàn tay ngọc thon dài, ra hiệu cho các Tổ Vu, rồi nói.

"Vận Mệnh Đại Đạo chưởng khống giả?" Đế Giang nghe vậy, tức thì cảm thấy hô hấp như ngừng lại… Vài chữ Vận Mệnh Đại Đạo chưởng khống giả đã làm chấn động tâm linh của hắn.

Thập Nhị Tổ Vu, cũng là một trong những đại năng Tiên Thiên trong Hồng Hoang.

Khi hóa hình năm đó, họ cũng ít nhiều kế thừa được một số ký ức của Bàn Cổ đại thần.

Những điều họ biết cũng tương đối nhiều.

Trong Hỗn Độn, Thánh Nhân không phải là điểm cuối!

Tồn tại tham ngộ thấu triệt một Đại Đạo, là Đại Đạo Thánh Nhân.

Người hoàn toàn chưởng khống một Đại Đạo, mới là cường giả vô thượng cấp Đại Đạo!

Năm đó Bàn Cổ đại thần đi con đường lấy lực chứng đạo, trở thành chưởng khống giả của Lực Chi Đại Đạo, nhưng cuối cùng chứng đạo thất bại, lại vẫn có thể thân hóa ra một Hồng Hoang lớn

như vậy.

Bàn Cổ nửa bước cấp Đại Đạo đã có thể dùng sức chém ba ngàn Ma Thần, thân hóa ra Hồng Hoang và các đại năng Tiên Thiên lớn như vậy, cường giả cấp Đại Đạo thực sự sẽ mạnh đến mức nào?

Huống chi, đây lại là Vận Mệnh Đại Đạo còn khủng bố hơn.

Vận Mệnh Đại Đạo, chưởng khống dòng Vận Mệnh Trường Hà hạo hãn trong Hỗn Độn mênh mông, chưởng khống vận mệnh của hàng tỷ tỷ sinh linh chư thiên vạn giới, tất cả những vật hữu hình vô hình, một ý niệm có thể thay đổi tương lai, quá khứ, kiếp sau của chư thiên vạn giới!

Nếu là tồn tại nắm giữ các Đại Đạo khác, chưa chắc đã có thể phục sinh bọn họ.

Nhưng Vận Mệnh Đại Đạo chưởng khống giả, quả thực có năng lực này.

Ngay sau đó, Đế Giang mạnh mẽ đè nén sự chấn động và kinh hãi trong lòng, rồi nhìn con mèo nhỏ Tiểu Bạch vô hại trước mắt, cung kính hành đại lễ, thậm chí trực tiếp quỳ bái trước mặt Tiểu Bạch.

"Ngô, Đế Giang, một trong Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, bái tạ ân phục sinh của Vận Mệnh chưởng khống giả!

Sau này, Vu tộc chúng ngô nhất định sẽ đời đời kiếp kiếp ghi nhớ đại ân của tiền bối, vĩnh sinh vĩnh thế, không dám quên!" Theo sau Đế Giang chậm rãi quỳ bái, phía sau, Huyền Minh, Chúc Dung, Cộng Công, mười tôn Tổ Vu cũng lần lượt nhìn Tiểu Bạch, rồi cung kính quỳ bái.

"Chúng ngô Thập Nhị Tổ Vu, quỳ bái tạ ơn phục sinh của tiền bối, từ nay về sau, Vu tộc sẽ vĩnh sinh vĩnh thế, không quên đại ân của tiền bối!" Ngay sau đó, Chúc Cửu Âm, Xi Vưu, Bình Tâm cũng lần lượt

quỳ bái trước Tiểu Bạch.

"Ngô Chúc Cửu Âm." "Ngô Xi Vưu." "Ngô Địa Phủ Bình Tâm." "Quỳ tạ đại ân của tiền bối!!" Theo sau mười ba vị Tổ Vu lần lượt quỳ xuống, các Thánh nhân như Thông Thiên ở bên cạnh đều tâm thần chấn động.

Đó là Thập Nhị Tổ Vu từng tung hoành Hồng Hoang, uy danh lẫy lừng a!

Không đúng, là mười ba Tổ Vu.

Bởi vì sau Vu Yêu lượng kiếp, Đế Giang và các Tổ Vu khác lần lượt vẫn lạc, tinh huyết Bàn Cổ trên người họ cũng toàn bộ hội tụ vào người Xi Vưu, lúc này Xi Vưu tự nhiên cũng được coi là một tôn Vu tộc.

Mười ba tôn Vu tộc, cùng nhau quỳ bái!

Cảnh tượng như vậy, khiến các Thánh nhân như Thông Thiên tâm thần chấn động.

Phải biết rằng, các Tổ Vu từng người một đều có tính cách nóng nảy, từ trước đến nay không kính trời, không kính đất, chỉ kính Bàn Cổ đại thần.

Cho nên từ vạn cổ tuế nguyệt đến nay, họ chưa từng sợ ai, cũng chưa từng phục ai, càng chưa từng quỳ trước ai.

Bây giờ mười ba vị Tổ Vu cùng nhau quỳ bái Tiểu Bạch.

Có thể cảm nhận được, họ biết ơn Tiểu Bạch đến nhường nào!

"Meo." Tiểu Bạch khẽ "meo" một tiếng, vô cùng đáng yêu.

Nhưng lời nói của nó, lại đột nhiên hiện lên trong lòng mười ba Tổ Vu.

Nghe vậy, mười ba Tổ Vu lần lượt đứng dậy, rồi lại hành đại lễ

với Tiểu Bạch một lần nữa.

Ngay sau đó, Đế Giang lại cảm nhận khí tức huyết mạch của bản thân, sắc mặt hơi biến đổi.

Hắn nhìn Tiểu Bạch, cung kính nói: "Tiền bối, vì sao chúng ngô lại không cảm nhận được huyết mạch Bàn Cổ Phụ Thần của bản thân nữa.

Chúng ngô, lại vì sao lại có nguyên thần?" Giọng nói của Đế Giang vừa dứt, Chúc Cửu Âm, Bình Tâm, Xi Vưu cũng lần lượt nhìn Tiểu Bạch.

Trong lòng họ lúc này cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Trong ba Tổ Vu này, Xi Vưu và Bình Tâm đều là những tồn tại đặc biệt.

Bình Tâm là do Hậu Thổ năm đó hóa thành, sau khi dung hợp Địa Đạo liền tự sản sinh ra nguyên thần.

Xi Vưu tự thân dung hợp tinh huyết sau khi Đế Giang và mười vị Tổ Vu khác vẫn lạc, mười giọt tinh huyết Tổ Vu sau khi dung hợp trên người hắn, tự nhiên cũng thai nghén ra nguyên thần.

Chỉ có Chúc Cửu Âm là không có nguyên thần, là một Tổ Vu thuần chủng.

Bây giờ, vì sao Đế Giang và mười vị Tổ Vu khác, không những không cảm nhận được khí tức huyết mạch Bàn Cổ, ngược lại đều có nguyên thần?

Bên cạnh, các Thánh nhân như Thông Thiên cũng lần lượt nhìn Tiểu Bạch, lộ vẻ nghi hoặc.

Tiểu Bạch liền liếc nhìn mọi người một cái, có chút lười biếng vươn vai.

Ngay sau đó, giọng nói của Tiểu Bạch chậm rãi vang lên trong lòng mọi người.

"Năm đó, sau Vu Yêu lượng kiếp, chỉ có Hậu Thổ và Chúc Cửu Âm còn sống sót, mười tôn Tổ Vu khác lần lượt vẫn lạc, mười tôn tinh huyết Vu tộc toàn bộ hội tụ vào người Xi Vưu, tạo ra Xi Vưu trở thành tôn Vu tộc thứ mười ba của Vu tộc.

Bây giờ, Xi Vưu đã triệt để dung hợp với mười giọt tinh huyết Bàn Cổ, không thể tách rời, nếu ngô lại dùng tinh huyết Bàn Cổ để phục sinh các ngươi, Xi Vưu sẽ trực tiếp bị rút cạn tinh huyết mà chết.

Cho nên, ngô đã ngưng kết ra mười giọt đạo huyết, để tạo lại đạo thể nhục thân cho các ngươi, cũng có thể nói, trên người các ngươi bây giờ, chảy dòng máu của ngô.

Chương 161

Các ngươi sở dĩ có nguyên thần, cũng là do ngô phân hóa ra mười luồng nguyên thần vi vi của bản thân, kết hợp với Vận Mệnh Đại Đạo và Vận Mệnh Trường Hà, khắc họa vào trong cơ thể các ngươi, khiến các ngươi một lần nữa sở hữu nguyên thần.

Còn có một tầng quan hệ khác, các ngươi không tiện biết." Giọng nói của Tiểu Bạch chậm rãi dứt lời, trong lòng nó muôn vàn suy nghĩ cũng chậm rãi lưu chuyển.

Sở dĩ nó làm như vậy, hoàn toàn là vì vừa rồi nó cảm nhận được khí tức của Hỗn Độn Ma Thần Bàn Cổ.

Tuy ẩn giấu rất sâu, rất mờ nhạt, nhưng nó vẫn có thể cảm nhận được đôi chút.

Nó từng nghe chủ nhân nói, năm đó khi Bàn Cổ dùng sức chém ba ngàn Ma Thần, không phải là cam tâm tình nguyện hi sinh tính mạng, thân hóa luân hồi.

Mà là Bàn Cổ lấy Hồng Hoang lớn như vậy làm dưỡng liệu, chờ ngày sau quay trở lại, trực tiếp chứng ngộ cảnh giới Đại Đạo đó.

Cho nên, nó mới dùng huyết mạch và nguyên thần của mình để phục sinh mười tôn Tổ Vu.

Nếu không, đến lúc Bàn Cổ quay trở lại, những Tổ Vu này, chẳng phải chỉ là dưỡng liệu của Bàn Cổ thôi sao.

Trong lòng Tiểu Bạch, muôn vàn suy nghĩ lưu chuyển, ngay sau đó liền gạt bỏ những tạp niệm trong lòng.

Ở một bên khác, Đế Giang và các Vu tộc khác lúc này trong lòng kinh hãi.

Hóa ra là vậy.

Nếu muốn huyết mạch Bàn Cổ, nhất định phải rút cạn tinh huyết trên người Xi Vưu, mới có thể ngưng tụ lại mười giọt tinh huyết Bàn Cổ đã hóa thành năm đó.

Hậu quả của việc làm đó là, Xi Vưu sẽ vì thế mà tử vong.

Cho nên, tiền bối vì họ, đã không tiếc hi sinh đạo huyết và thần hồn của mình.

Đạo huyết của cường giả cấp Đại Đạo, chẳng phải mạnh hơn tinh huyết của Bàn Cổ đại thần nhiều sao?

Huống chi, các Tổ Vu còn có được nguyên thần!

Theo tình huống này, Bàn Cổ không còn là Phụ Thần của họ nữa.

Vị tiền bối trước mắt này, mới là Phụ Thần đại nhân mới của Vu tộc!

Ngay sau đó, ánh mắt Đế Giang lóe lên, vội vàng bái Tiểu Bạch một cái.

"Ngô, Đế Giang của Vu tộc, tham kiến Phụ Thần!" Phía sau, Huyền Minh và chín vị Tổ Vu còn lại, cũng đều tâm thần nghiêm lại.

Ngay sau đó liền quỳ bái.

Lần lượt hô to Phụ Thần đại nhân với Tiểu Bạch.

Chỉ có Bình Tâm, Chúc Cửu Âm, Xi Vưu ba người đứng tại chỗ, không có bất kỳ hành động nào.

Ở một bên khác, Tiểu Bạch thấy cảnh này, khẽ gật đầu.

Ngay sau đó nhìn Xi Vưu và Chúc Cửu Âm, ánh mắt khẽ lóe lên.

Ngay sau đó, cả người Xi Vưu và Chúc Cửu Âm đột nhiên sắc mặt biến đổi, khí huyết trên người sôi trào, từng giọt tinh huyết Bàn

Cổ hiện ra trên người họ!

Trên người Xi Vưu, hiện ra mười giọt tinh huyết Bàn Cổ, trên người Chúc Cửu Âm hiện ra một giọt tinh huyết Bàn Cổ.

Ngay sau đó, trong sát na, trước mắt Tiểu Bạch lại hiện ra hai giọt đạo huyết, trực tiếp hóa thành một phương biển máu, bao bọc lấy Xi Vưu và Chúc Cửu Âm từng lớp!

Một lát sau, mọi thứ trở lại yên tĩnh.

Chúc Cửu Âm và Xi Vưu lại xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhưng hai người lúc này đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Không những có thần hồn, mà xung quanh còn lưu chuyển từng tia vô thượng đại đạo thần tắc.

Thực lực so với trước đây, đều đã tăng lên không ít.

"Tiền bối,…" Xi Vưu trong lòng không khỏi tức giận, chậm rãi nói.

Ý của Tiểu Bạch tiền bối là, mạnh mẽ tước đoạt huyết mạch Bàn Cổ trong cơ thể hắn, đổi thành huyết mạch của tiền bối?

Trên người hắn có tới mười giọt tinh huyết Bàn Cổ!

Mười giọt tinh huyết Bàn Cổ dung hợp trên người hắn, khiến thực lực của hắn vượt lên trên tất cả Chuẩn Thánh trong thiên địa.

Trong trận đại chiến tranh đoạt tử khí ở Đông Hải trước đây, ngoài Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân ba tôn thái cổ cự đầu kia, có thể nói không có bất kỳ đại năng Tiên Thiên nào có thể đánh thắng hắn.

Bây giờ Tiểu Bạch tiền bối tước đoạt mười giọt tinh huyết Bàn Cổ trên người hắn, chẳng phải là khiến thực lực của hắn giảm đi rất nhiều sao?

Một bên, Chúc Cửu Âm cũng nhìn Tiểu Bạch, trong lòng tràn đầy khó hiểu.

Tuy không phẫn nộ như Xi Vưu, nhưng lúc này bị đoạt đi tinh huyết, tự nhiên trong lòng cũng có chút không vui.

Tuy đã đổi thành đạo huyết của vị tiền bối này, nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái.

Thấy vậy, đồng tử Tiểu Bạch khẽ lóe lên, giọng nói hiện lên trong lòng mọi người.

"Bàn Cổ chưa chết, các ngươi còn sở hữu tinh huyết Bàn Cổ, chờ đến lúc Bàn Cổ quay trở lại, các ngươi chẳng qua cũng chỉ trở thành dưỡng liệu cho Bàn Cổ chứng đạo cảnh giới Đại Đạo mà thôi.

Các ngươi trước đây cũng nên cảm giác được, thế giới Hồng Hoang là một sinh mệnh thể, vì sao trải qua bao nhiêu lần đại chiến, mạnh đến mức tàn sát cấp Thánh Nhân, cũng không thể hủy diệt được toàn bộ Hồng Hoang, nguyên nhân trong đó, các ngươi từ từ suy ngẫm đi." Giọng nói của Tiểu Bạch nhàn nhạt dứt lời, rồi tiêu tán giữa thiên địa.

Nói thật, nếu không phải vì có thể hưởng thụ hương hỏa của Vu tộc, lại thêm Bình Tâm gả cho chủ nhân của nó, nó mới lười nói nhiều lời vô ích như vậy.

Nhưng mà, nó cũng phải chuẩn bị một phen rồi.

Nếu Bàn Cổ chứng ngộ cảnh giới Đại Đạo, nắm giữ Lực Chi Đại Đạo, uy lực mà nó sở hữu không phải tầm thường.

Trong ba ngàn Đại Đạo, Lực Chi Đại Đạo là mạnh nhất, đây là sự thật được công nhận.

Nếu Bàn Cổ chứng đắc Lực Chi Đại Đạo, nó thật sự không chắc có thể đánh thắng được Bàn Cổ.

Chủ nhân bây giờ lại đang ẩn thế hồng trần cảm ngộ tâm cảnh, cho nên cũng tuyệt đối sẽ không vì một Bàn Cổ nhỏ nhoi mà phá vỡ cảnh giới hồng trần.

Cho nên, nó thực sự phải bận rộn một thời gian rồi.

Sau khi Tiểu Bạch rời đi, mọi người nghe xong lời của Tiểu Bạch, đều tâm thần chấn động.

Bàn Cổ đại thần, có khả năng sẽ quay trở lại?

"Lời nói của Tiểu Bạch tiền bối rốt cuộc có ý gì, Bàn Cổ Phụ… Bàn Cổ sẽ lại quay trở lại sao?" Đế Giang liền quay người nhìn mọi người, chậm rãi nói.

Tức thì, tất cả mọi người đều im lặng.

Bàn Cổ đại thần sẽ lại quay trở lại sao?

Nếu là người khác nói ra lời như vậy, họ chỉ sẽ cho rằng đối phương có thể đã điên rồi, thậm chí sẽ trực tiếp tiêu diệt đối phương.

Nhưng… người nói ra câu này lại là cường giả cấp Đại Đạo chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo a!

Quan trọng nhất là, đối với cường giả vô thượng cấp Đại Đạo như vậy, bọn họ trong mắt đối phương cũng chỉ là con kiến mà thôi, đối phương căn bản không cần thiết phải lừa gạt bọn họ, thậm chí căn bản không thèm lừa gạt.

Nhưng, Bàn Cổ đại thần thật sự sẽ lại quay trở lại sao?

Trong lòng muôn vàn suy nghĩ dâng trào, ngay sau đó Thông Thiên nhìn Đế Giang và mười hai Tổ Vu, chậm rãi nói: "Ngô cảm thấy, Tiểu Bạch tiền bối đã nói ra lời rằng Bàn Cổ sẽ quay trở lại, lời này tất định là thật.

Mọi người nghĩ xem, Tiểu Bạch tiền bối đối với chúng ta có đại

ân như thế nào?

Nếu không phải Tiểu Bạch tiền bối ra tay, Đế Tuấn và Thái Nhất hai vị đạo hữu e rằng vĩnh sinh vĩnh thế đều không thể phục sinh, Thiên Đình cũng sẽ không quay trở lại trong tay Yêu tộc.

Hiện tại, Tiểu Bạch tiền bối càng không tiếc hi sinh đạo huyết của bản thân và phân hóa ra từng luồng thần hồn giúp các vị đạo hữu tạo lại nhục thân, càng khiến các vị đạo hữu một lần nữa sở hữu thần hồn, giống như vô số sinh linh giữa thiên địa, có thể tu tập nhiều Đại Đạo hơn.

Tiểu Bạch tiền bối đối với chúng ta tốt như vậy, sao lại lừa gạt chúng ta?" Sau khi giọng nói của Thông Thiên dứt lời, mọi người cũng rơi vào trầm tư.

Thông Thiên nói quả thực không sai chút nào.

Cường giả cấp Đại Đạo chí cao vô thượng, một ý niệm hủy diệt Hồng Hoang cũng không thành vấn đề.

Huống chi là tồn tại chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo, có thể nói, Tiểu Bạch tiền bối có năng lực một ý niệm thay đổi vận mệnh của sinh linh chư thiên vạn giới.

Tồn tại khủng bố ngút trời như vậy, quả thực không cần thiết phải để ý đến mấy con kiến này.

Trong lúc trong lòng mọi người đủ loại suy nghĩ lóe lên, đồng tử Đế Giang bỗng nhiên lóe lên.

Ngay sau đó, Đế Giang nhìn một đám Tổ Vu bên cạnh, sắc mặt ngưng trọng nói: "Huynh đệ, ngày xưa trong Vu Yêu lượng kiếp, khi chúng ta cùng Thái Nhất, Đế Tuấn hai vị đạo hữu tàn sát, trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận được bày ra, trong thân ảnh Bàn Cổ đại thần, các ngươi có cảm giác được một tia khí tức sinh mệnh yếu

ớt đang dao động không?" Giọng nói của Đế Giang vừa dứt, mọi người nghe vậy, tức thì trong lòng chấn động.

Một câu nói của Đế Giang đã hoàn toàn nhắc nhở họ.

Năm đó khi cùng Yêu tộc quyết một trận tử chiến, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận được bày ra, bởi vì Hậu Thổ thân hóa luân hồi, Xi Vưu bổ sung vào vị trí, thực lực đã giảm đi rất nhiều.

Nhưng thân ảnh Bàn Cổ đại thần cũng đã ngưng tụ ra.

Lúc đó họ quả thực cảm giác được trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, quả thực có một tia khí tức sinh mệnh xuất hiện.

Nhưng tất cả mọi người đều không để ý.

Bởi vì lúc đó là thời khắc sinh tử đại chiến của hai tộc Vu Yêu, ai sẽ để ý đến một luồng khí tức yếu ớt như vậy?

"Ngô quả thực cảm giác được, trong thân ảnh Bàn Cổ đại thần, có một tia khí tức sinh mệnh yếu ớt, nhưng ngô lại không để ý." "Ta cũng vậy!" Cộng Công, Huyền Minh lần lượt nói.

Các Tổ Vu còn lại cũng lần lượt gật đầu.

Thấy vậy, trong lòng Đế Giang đột nhiên sững lại.

Thần hồn chậm rãi dao động.

Xem ra, lời nói của tiền bối có khả năng là thật, Bàn Cổ đại thần quả thực chưa chết!

Ngài đang chờ đợi lần quay trở lại tiếp theo, lấy chúng sinh Hồng Hoang làm dưỡng liệu, một lần nữa chứng đạo cảnh giới vô thượng Đại Đạo đó!

Chương 162

Ở một bên khác, ánh mắt Thông Thiên khẽ lóe lên, rồi tiếp tục nói: "Các vị đạo hữu, kể từ khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, thân hóa Hồng Hoang, sau khi Hồng Quân thân dung Thiên Đạo, hết lần này đến lần khác sách hoạch vô lượng lượng kiếp, là để đánh vỡ thế giới Hồng Hoang, thoát khỏi ràng buộc của Thiên Đạo, để chứng đắc cảnh giới vô thượng Đại Đạo đó.

Nhưng, từ vạn cổ đến nay bao nhiêu vô lượng lượng kiếp, không có lần nào có thể triệt để đánh vỡ Hồng Hoang, thậm chí, năm đó sáu Thánh nhân Tiệt giáo chúng ta, cùng Hồng Quân, Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, tổng cộng mười một vị Thánh Nhân đại chiến, lại cũng không thể đánh vỡ Hồng Hoang!

Cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên, đã có thể xé rách không gian đa nguyên vũ trụ của Hồng Hoang, đi đến Hỗn Độn mênh mông ngao du, mười một vị Thánh Nhân chúng ta tàn sát, lại vẫn không thể triệt để đánh vỡ Hồng Hoang!

Xem ra, Tiểu Bạch tiền bối không hề lừa gạt chúng ta, Bàn Cổ có lẽ thật sự chưa chết.

Có lẽ, Hồng Hoang lớn như vậy chính là Bàn Cổ, Bàn Cổ chính là Hồng Hoang lớn như vậy, đợi đến một ngày nào đó, Bàn Cổ cuối cùng sẽ quay trở lại, lấy vạn linh làm dưỡng liệu, chứng đạo cảnh giới vô thượng Đại Đạo!" Theo giọng nói của Thông Thiên dứt lời, Đế Giang và các Tổ Vu khác tức thì hít một hơi khí lạnh!

Theo suy luận này, khả năng Bàn Cổ chưa chết, chuẩn bị quay trở lại càng lúc càng lớn.

Thậm chí, có thể xác định!

Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa năm đó cũng không chết đi!

Ngài đang lấy chúng sinh Hồng Hoang hạo hãn làm dưỡng liệu, một lần nữa chứng cảnh giới Đại Đạo đó!

Chẳng trách sau khi Khai Thiên lượng kiếp kết thúc, Bàn Cổ không vẫn lạc, lại vẫn muốn thân hóa thiên địa Hồng Hoang.

Vì sao phải thân hóa Hồng Hoang?

Chẳng phải là vì cái này sao?

Tức thì, mọi người lần lượt lộ vẻ thản nhiên.

Hóa ra là vậy.

Không ngờ, kế sách của Bàn Cổ đại thần sâu như vậy.

Thậm chí, Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo, cũng là một trong những kế sách của Bàn Cổ.

Nghĩ như vậy, thật đáng sợ a.

Ngay sau đó, Đế Giang nhìn Thông Thiên, chậm rãi nói: "Vậy Thông Thiên đạo hữu, chúng ta bây giờ nên làm thế nào?" Thông Thiên nghe vậy, ánh mắt khẽ lóe lên.

Rồi nhàn nhạt nói: "Có các vị đạo hữu ở đây, lại thêm sáu vị Thánh Nhân của Tiệt giáo, Bình Tâm đạo hữu có thể xuất thế, lấy lực lượng Địa Đạo đối kháng với lực lượng Thiên Đạo của Hồng Quân.

Bình Tâm đạo hữu có thể lấy thân phận Địa Đạo chi chủ, lập ra Địa Đạo Thánh Nhân.

Đợi sau khi chúng ta sở hữu mười vị Thánh Nhân, ngô sẽ nghiên cứu ra một bộ trận pháp lấy lực lượng của mười Thánh liên thủ thúc đẩy, chúng ta liên thủ, tru sát Hồng Quân!" Giọng nói của Thông Thiên nhàn nhạt dứt lời, Đế Giang nghe vậy, gật đầu.

Bình Tâm ở bên cạnh cũng gật đầu.

Nàng đã đồng ý với Thông Thiên, chỉ cần Thông Thiên có thể phục sinh các huynh trưởng tỷ tỷ, nàng liền bằng lòng gia nhập Tiệt giáo, cùng Tiệt giáo đối phó với Hồng Quân.

Ngay sau đó, Bình Tâm chậm rãi nói: "Các vị đạo hữu, huynh trưởng, tỷ tỷ, chúng ta hãy đến Hồng Hoang đi, ngô sẽ lấy thân phận Địa Đạo chi chủ, lập ra Địa Đạo Thánh Nhân, các huynh trưởng tỷ tỷ cũng có cơ hội thành Thánh." Giọng nói của Bình Tâm vừa dứt, Đế Giang và các Tổ Vu khác tức thì trong lòng vui mừng.

Vừa mới phục sinh, liền có cơ hội trở thành Thánh Nhân?

Họ cũng biết, Hậu Thổ muội muội nhà mình bây giờ không tầm thường, là Địa Đạo chi chủ, cũng có thể giống như Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo, ban xuống Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Nhưng, tính cả Xi Vưu, họ có tới mười hai Tổ Vu a.

Thánh vị, làm sao mà phân chia a?

Các Tổ Vu còn lại lúc này cũng lần lượt lộ vẻ bối rối.

Không ngờ, lại có một ngày sẽ vì Thánh vị mà bối rối.

Rốt cuộc, mười hai Tổ Vu đều là huynh đệ tỷ muội, từ trước đến nay không phân cao thấp quý tiện.

Nếu Thánh vị có người không có được, khó tránh khỏi trong lòng sẽ có chút không cân bằng.

Thậm chí với tính cách nóng nảy, dễ dàng đánh nhau.

Điều này tức thì khiến mọi người khó xử.

Đúng lúc này, ánh mắt Xi Vưu khẽ lóe lên, rồi chậm rãi nói: "Thánh vị, xin Bình Tâm tiền bối lưu lại cho các vị Tổ Vu đi, ngô cảm

ngộ được rất nhiều, có cơ hội tự thân chứng đạo Hỗn Nguyên." Giọng nói của Xi Vưu vừa dứt, trong lòng hắn cũng có suy nghĩ đang lưu chuyển.

Vừa rồi Thông Thiên cũng đã nói với hắn chuyện của Tiểu Bạch tiền bối.

Lúc này hắn cũng đã biết, Tiểu Bạch tiền bối không phải là một linh sủng, chủ nhân của Tiểu Bạch tiền bối là tồn tại cấp Đại Đạo Chúa Tể.

Trong nhà Đại Đạo Chúa Tể, còn có vô số mảnh vỡ Đại Đạo.

Xi Vưu là một người có dã tâm.

Bản thân hắn dung hợp tinh huyết của mười vị Tổ Vu, trải qua hàng tỷ tỷ năm tháng, thực lực sớm đã đạt đến đỉnh phong của cảnh giới Chuẩn Thánh, khoảng cách đến cảnh giới Thánh Nhân cũng chỉ còn một bước nữa thôi.

Cho nên, hắn muốn đến nhà Đại Đạo Chúa Tể, cầu xin một ít mảnh vỡ Đại Đạo, lấy bản thân làm đạo, trở thành Thánh Nhân chi vị.

Trong lúc trong lòng Xi Vưu đang dâng trào, Chúc Cửu Âm cũng ngay sau đó chậm rãi nói: "Ngô cũng có ý định này, ngô lĩnh ngộ Thời Gian chi đạo đã gần xong rồi, cũng muốn đi con đường tự thân chứng đạo Hỗn Nguyên." Trong lòng hắn cũng đang có ý định giống như Xi Vưu.

Đợi đến lúc đó, khi Hậu Thổ muội muội về nhà chồng, Chúc Cửu Âm bất kể phải trả giá nào, cũng phải cầu xin được một ít mảnh vỡ Đại Đạo từ chỗ Đại Đạo Chúa Tể.

"Ai, chúng ta cũng không cầu Thánh vị nữa, trên người chúng ta gánh vác đại nhân quả, e rằng không có được vị trí Địa Đạo Thánh Nhân." "Đúng vậy, chúng ta nhường vị trí Thánh Nhân cho huynh đệ

đi.” Ở một bên khác, Chúc Dung, Cộng Công lần lượt nói.

Trên người hai người họ, có đại nhân quả triền thân.

Bởi vì hai tộc tàn sát, cuối cùng Cộng Công tức giận húc đổ Bất Chu Sơn, trụ trời gãy, đất nghiêng, Hồng Hoang mất đi trụ trời, nhân quả vô tận, toàn bộ đều đổ lên người họ.

Cho nên, dù có được Thánh vị, họ cũng không có tư cách.

Nhưng, điều này không có nghĩa là, hai người sau này không thể chứng đạo.

Nếu có thể tu bổ lại Bất Chu Sơn, lấy việc xây lại trụ trời để trả nhân quả, có lẽ có thể trực tiếp công đức thành Thánh, chẳng phải cũng được sao?

Theo sau giọng nói của Cộng Công, Chúc Dung, Chúc Cửu Âm, Xi Vưu lần lượt dứt lời, mười hai Tổ Vu lúc này, chỉ còn lại tám tôn Tổ Vu.

Bình Tâm thấy vậy, tức thì khó xử.

Tám huynh trưởng tỷ tỷ a.

Nhưng lúc này Thiên Đạo Thánh Nhân, chỉ còn lại bảy vị trí.

Đúng vậy, một vị trí cũng không chừa cho Hồng Quân.

Nàng muốn lập ra bảy tôn Địa Đạo Thánh Nhân.

Địa Đạo vốn không yếu hơn Thiên Đạo, là Địa Đạo chi chủ, nếu muốn lập Thánh Nhân, căn bản không cần được Thiên Đạo đồng ý, nói cách khác, muốn lập ai làm Địa Đạo Thánh Nhân, người đó liền là Địa Đạo Thánh Nhân.

Về phần sáu Thánh dưới trướng Hồng Quân trước đây đều là công đức thành Thánh, Địa Phủ cũng có thể học tập Hồng Quân, công đức thành Thánh.

Vong linh trong Địa Phủ vô tận rất nhiều, tùy tiện tìm một lý do, phân phát cho mấy huynh trưởng tỷ tỷ một vị trí quản lý Luân Hồi Đạo, sau đó nói lại một tiếng đồng ý, các huynh trưởng tỷ tỷ liền có thể dễ dàng thành Thánh.

Nhưng… Thánh vị chỉ có bảy, bây giờ lại có tám người a?

Gương mặt xinh đẹp của Bình Tâm lộ vẻ bối rối, ngay sau đó nhìn về phía tỷ tỷ của mình là Huyền Minh, tức thì trong lòng vui mừng.

"Nếu gả Huyền Minh tỷ tỷ cho phu quân… Huyền Minh tỷ tỷ chẳng phải cũng có cơ hội thành Thánh hay sao?" "Như vậy, Thánh vị không phải là đủ rồi sao?" "Sắc đẹp của Huyền Minh tỷ tỷ không thua kém mình, Đại Đạo Chúa Tể có thể cưới mình, cũng chắc chắn có thể cưới Huyền Minh tỷ tỷ!" "Ừm, cứ làm vậy đi!" Trong lòng đã quyết định gả Huyền Minh cho Chu Thanh, Bình Tâm liền mỉm cười nhàn nhạt, nhìn về phía Huyền Minh, chậm rãi lên tiếng: "Huyền Minh tỷ tỷ, muội muội có một phương pháp có thể giúp tỷ tỷ trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, cho nên vị trí Địa Đạo Thánh Nhân này hãy nhường lại cho mấy vị ca ca đi." Tiếng nói của Bình Tâm vừa dứt, Huyền Minh nghe vậy, gương mặt xinh đẹp hơi sững lại.

Nàng khẽ gật đầu.

Thực ra, nàng cũng rất khao khát ngôi vị Thánh Nhân.

Dù sao, một khi được Bình Tâm muội muội lập làm Địa Đạo Thánh Nhân, nàng có thể bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh.

Cảnh giới Thánh Nhân là cảnh giới mà hàng vạn ức sinh linh Hồng Hoang chỉ có thể mơ ước chứ không thể cầu.

Thế nhưng, lúc này nàng cũng không tỏ ra bất mãn.

Hậu Thổ muội muội là Địa Phủ chi chủ, chưởng quản Địa Đạo Luân Hồi, lại còn là thê tử của Đại Đạo Chúa Tể.

Nếu Hậu Thổ muội muội đã nói có phương pháp chứng ngộ Đại Đạo Thánh Nhân, chắc chắn sẽ không lừa gạt nàng.

Khi Huyền Minh rút lui, trong số mười hai Tổ Vu, giờ đây vừa vặn còn lại bảy người.

Hiện tại giữa thiên địa cũng chỉ còn lại bảy ngôi vị Thánh Nhân, vừa đủ để phân chia.

Tiếp đó, Bình Tâm nhìn về phía bảy vị Tổ Vu ca ca còn lại trước mắt.

Bọn họ lần lượt là Tổ Vu Tốc Độ Đế Giang, Tổ Vu Mộc Cú Mang, Tổ Vu Kim Nhục Thu, Tổ Vu Lôi Cường Lương, Tổ Vu Phong Thiên Ngô, Tổ Vu Điện Hấp Tư, và Tổ Vu Độc Xa Bỉ Thi.

Vừa hay, Địa Phủ chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi, trong đó Thiên Nhân Đạo, Nhân Đạo, Súc Sinh Đạo, A Tu La Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo, mỗi đạo sẽ giao cho một vị Tổ Vu ca ca quản lý, lấy công đức thành Thánh.

Vị Vu tộc ca ca cuối cùng sẽ đảm nhiệm chức vị Phong Đô Đại Đế của Địa Phủ.

Cứ như vậy, bảy vị Tổ Vu ca ca đều có thể danh chính ngôn thuận dùng đại công đức để thành Thánh.

Là Địa Đạo chi chủ, nàng có thể trực tiếp đồng ý cho bảy vị Tổ Vu thành Thánh, giáng hạ công đức.

Bình Tâm liền chậm rãi lên tiếng: “Chúng ta có thể rời khỏi nơi này, đến Hồng Hoang, lập ra ngôi vị Địa Đạo Thánh Nhân.” “Lần này, ngô muốn Địa Đạo tái xuất hiện tại Hồng Hoang, muốn Địa Đạo cùng Thiên Đạo ngang hàng.

Ức vạn vong linh của Địa Phủ, Địa Đạo của ngô, sẽ không bao giờ bị Thiên Đạo và Hồng Quân trấn áp nữa!” Trong đôi mắt đẹp của

Bình Tâm loé lên ánh nhìn kiên định.

Kể từ khi dung hợp với Địa Phủ, nàng đã phải chịu không biết bao nhiêu sự đàn áp từ Thiên Đạo và Hồng Quân.

Nàng đường đường là Địa Đạo chi chủ, địa vị ở Hồng Hoang vốn nên ngang hàng với Hồng Quân, vậy mà lại bị Hồng Quân trấn áp trong Địa Phủ, vĩnh sinh vĩnh thế không được xuất hiện ở Hồng Hoang.

Vạn cổ qua đi, nàng chỉ có thể bầu bạn với hàng vạn ức vong linh.

Món nợ nhân quả vô tận này, Hồng Quân cũng nên trả lại rồi!

Khi tiếng nói của Bình Tâm vừa dứt, Thông Thiên, Côn Bằng, Long Vương và các vị Thánh Nhân khác nghe vậy đều gật đầu.

Bên cạnh, Đế Giang và các Tổ Vu cũng lần lượt gật đầu, lúc này, trong lòng ai nấy đều vô cùng kích động.

Chương 163

Bọn họ, vậy mà cũng có ngày được thành Thánh!

Bọn họ hiện tại không còn là con cháu của Bàn Cổ Đại Thần nữa, mà là do huyết nguyên thần của Tiểu Bạch tiền bối hóa thành.

Sau này không kính Bàn Cổ, chỉ kính Vận Mệnh Đại Đạo chưởng khống giả!

Hơn nữa, sau lưng Vu tộc bây giờ còn có một vị Vận Mệnh Đại Đạo chưởng khống giả vô thượng chống lưng!

Đừng nói là Hồng Hoang, dù là trong Hỗn Độn mênh mông, giữa chư thiên vạn giới, còn có ai dám đối địch với Vu tộc?

Ngay sau đó, mọi người nhìn nhau một cái rồi hóa thành từng đạo lưu quang, bay về phía thế giới bên ngoài.

Lúc này, toàn bộ Hồng Hoang nổi lên sóng to gió lớn.

Tin tức mười Đại Tổ Vu được Vận Mệnh chưởng khống giả hồi sinh khiến hàng vạn ức sinh linh trong Hồng Hoang bắt đầu bàn tán xôn xao.

Không ít tiên thiên đại năng cũng tâm thần chấn động.

Đặc biệt là Trấn Nguyên Tử.

Bằng hữu tốt của hắn là Hồng Vân đạo hữu đã vẫn lạc vô tận tuế nguyệt, hắn vẫn luôn muốn hồi sinh Hồng Vân đạo hữu.

Nhưng qua vô tận năm tháng, hắn vẫn không cách nào đột phá được cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân vô thượng.

Bây giờ, Đế Tuấn, Thái Nhất, mười vị Tổ Vu lần lượt được hồi sinh, điều này không nghi ngờ gì đã khiến hắn nhìn thấy hy vọng.

Ngay lập tức, thân hình Trấn Nguyên Tử lóe lên, trực tiếp bay về phía Tiệt giáo.

Lúc này, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhắm chặt hai mắt, đang cố gắng liên lạc với hai vị Đại Đạo Thánh Nhân trong Hỗn Độn.

Hai vị Đại Đạo Thánh Nhân đó lần lượt là Thời Thần Lão Tổ và Dương Mi Lão Tổ năm xưa.

Hai người họ là những Hỗn Độn Ma Thần còn tồn tại trên thế gian, ngoài La Hầu ra.

Năm đó sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, dùng sức chém ba ngàn Ma Thần, cũng có một bộ phận nhỏ Hỗn Độn Ma Thần sống sót.

Ngoài một vài tồn tại mà ngay cả hắn cũng không biết, những Hỗn Độn Ma Thần mà cả Hồng Hoang biết đến cũng chỉ có mấy vị.

Lần lượt là Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ, Ngũ Hành Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ, Dương Mi Lão Tổ, Ma Tổ La Hầu, Vọng Thư, và cả Hồng Quân hắn.

Trong đó, vào Đạo Ma chi chiến, La Hầu, Càn Khôn, Âm Dương, Ngũ Hành bốn vị Hỗn Độn Ma Thần lần lượt vẫn lạc.

Thời Thần Lão Tổ chưởng ác Thời gian pháp tắc đã dựa vào đó để sống sót.

Dương Mi Lão Tổ thì đã đi đến Hỗn Độn mênh mông, và vì nguyên nhân phải dung hợp Thiên Đạo, hắn đã không cho phép Dương Mi đạo nhân tiến vào Hồng Hoang nữa.

Vọng Thư thì vẫn lạc trên Thái Âm Tinh, hóa thành Thường Hi và Hi Hòa hai vị nữ thần.

Điều hắn cần làm bây giờ là liên lạc với Thời Thần Lão Tổ và Dương Mi Lão Tổ.

Trải qua vạn cổ tuế nguyệt, hắn mơ hồ cảm nhận được, thực lực của hai vị lão tổ e rằng đã sớm đạt tới cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân, thậm chí đã đi được một quãng đường rất dài trên con đường Đại Đạo Thánh Nhân.

Nếu có thể liên lạc được với Dương Mi và Thời Thần, ba vị Hỗn Độn Ma Thần liên thủ, tự nhiên có thể đối phó với bảy vị Thánh Nhân của Tiệt giáo.

Ngay khi tâm thần Hồng Quân không ngừng dao động, đang suy diễn vị trí cụ thể của Thời Thần và Dương Mi, bỗng nhiên, giữa thiên địa Hồng Hoang đột nhiên tỏa ra một luồng dao động yếu ớt.

Ngay sau đó, trong khoảnh khắc, trời đất chìm nổi, từng luồng dị tượng hạo đại bỗng nhiên bùng nổ trên bầu trời!

"Không hay rồi, chẳng lẽ Bình Tâm muốn xuất thế từ Địa Phủ sao?" Trong nháy mắt, sắc mặt Hồng Quân đột nhiên biến đổi.

Hắn có thể cảm giác được động tĩnh từ phía Địa Phủ.

Địa Đạo đang không ngừng chấn động, mơ hồ muốn đối kháng với Thiên Đạo, phân chia ngang hàng!

Hắn có thể cảm nhận được Thiên Đạo đang tự chủ vận chuyển lực lượng trấn áp, quét về phía Vô Tận Huyết Hải!

"Bình Tâm, lẽ nào nhữ nhịn không được muốn xuất thế sao?" Hồng Quân trong lòng cười lạnh một tiếng, xung quanh lập tức hiện ra các loại dị tượng, trong con ngươi có luồng ánh sáng Hỗn Độn vĩnh hằng bất diệt đang xoay chuyển, rồi hắn nhìn về phía Vô Tận Huyết Hải cách xa vạn vạn dặm!

Ngay khoảnh khắc hai đạo thần quang từ con ngươi của Hồng Quân bùng nổ, toàn bộ Hồng Hoang lập tức chấn động không thôi, Thiên Đạo Hồng Hoang lúc này không ngừng vang vọng.

Giữa thiên địa, thiên hoa rơi loạn, đất vọt kim liên, sức mạnh tự vận hành của Thiên Đạo cộng thêm Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn của Hồng Quân điên cuồng tàn phá trên Vô Tận Huyết Hải, phảng phất như muốn san bằng nhân gian trong khoảnh khắc!

Lập tức, vô tận sinh linh trong Hồng Hoang đều tâm thần chấn động!

Khi cảm nhận được luồng khí tức ngút trời đó, hàng vạn ức sinh linh trong Hồng Hoang lúc này đều kinh hãi tột cùng.

Đạo Tổ Hồng Quân định làm gì?

Lẽ nào Thánh Nhân muốn ra tay với A Tu La tộc ở Vô Tận Huyết Hải?

Cùng lúc đó, tại nơi sâu thẳm nhất của Vô Tận Huyết Hải, một luồng khí tức ngút trời đột nhiên bùng nổ, chấn động cả đại thiên hoàn vũ!

Ngay khoảnh khắc Bình Tâm xuất hiện, sức mạnh Địa Đạo hạo hãn phóng ra thần quang kinh khủng u ám, sâu thẳm.

Tuy là hắc ám, nhưng lại vô cùng rực rỡ, tiếp đó hàng vạn ức luồng thần quang điên cuồng tàn phá trong các tầng đa nguyên vũ trụ, Lục Đạo Luân Hồi, hàng vạn ức vong linh vây quanh Bình Tâm, hiên ngang xuất hiện trên Vô Tận Huyết Hải!

Khi các sinh linh giữa thiên địa nhìn thấy cảnh này, tất cả đều tâm thần chấn động.

Kia không phải là Bình Tâm chí tôn của Địa Phủ sao?

Tại sao Bình Tâm chí tôn lại xuất hiện trên Hồng Hoang?

Trong số đó, cũng có không ít người đã nghe qua một vài lời đồn.

Tương truyền, Bình Tâm chí tôn của Địa Phủ vì phải chưởng

quản Lục Đạo Luân Hồi, trấn áp Địa Đạo, nên vĩnh sinh vĩnh thế không được xuất hiện ở Hồng Hoang.

Nhưng tại sao, hôm nay lại dám đi ra?

Không ít tiên thiên đại năng nhìn về phía thân ảnh như nữ thần trên Vô Tận Huyết Hải, cũng không khỏi tim đập thình thịch.

Đây là lần đầu tiên họ thấy bản tôn của Bình Tâm chí tôn xuất hiện tại Hồng Hoang.

Luồng khí tức này, quả thực quá kinh khủng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, sau khi dung hợp với Địa Đạo, Bình Tâm đã sớm vượt qua cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Cộng thêm sự tích lũy của Bình Tâm chí tôn trong Địa Phủ qua hàng vạn vạn năm tháng, e rằng khoảng cách với cảnh giới của Hồng Quân cũng không còn xa.

"Bình Tâm chí tôn, nhữ muốn làm gì?" Hồng Quân nhàn nhạt liếc nhìn Bình Tâm một cái, chậm rãi lên tiếng.

Trên người hắn, luồng thần quang Đại Đạo vô tận đang lưu chuyển, phảng phất như có thể động thủ bất cứ lúc nào.

Bên kia, Bình Tâm thánh khiết như nữ thần nhìn về phía Hồng Quân, gương mặt xinh đẹp khẽ mỉm cười.

Nàng chậm rãi lên tiếng: "Ngươi là cái thá gì, mà cũng xứng hỏi bản tôn muốn làm gì?" "Lẽ nào, Thiên Đạo bây giờ ngay cả Địa Đạo cũng muốn quản sao?" Tiếng nói vừa dứt, thiên địa lập tức tĩnh lặng.

Trong Hồng Hoang, hàng vạn ức sinh linh nghe vậy đều nín thở.

Bình Tâm chí tôn, sao lại bá khí như vậy?

Vừa mới xuất thế, đã trực tiếp hỏi Đạo Tổ Hồng Quân là cái thá gì?

Lẽ nào...

Bình Tâm chí tôn không muốn tiếp tục bị trói buộc trong Địa Đạo, mà muốn ở Hồng Hoang, giống như Thiên Đạo, treo cao trên vạn linh?

Thiên Đạo và Địa Đạo, chẳng lẽ sắp có một cuộc va chạm lớn?

"Bình Tâm... nhữ muốn chiến sao?" Ánh mắt Hồng Quân lạnh đi, trong con ngươi có thần quang Đại Đạo kinh khủng đang xoay chuyển.

Hắn đã xác định được.

Bình Tâm ở trong Địa Phủ quan sát đại thế thiên địa Hồng Hoang hiện nay, biết rằng dưới trướng hắn không còn Thánh Nhân nào, đại thế đã mất, cho nên nhân cơ hội này bỏ đá xuống giếng, để Địa Đạo thoát khỏi sự trấn áp của Thiên Đạo.

Nếu đã như vậy, hắn cũng có thể thuận nước đẩy thuyền.

Trực tiếp đánh giết Bình Tâm ở Địa Phủ, sau đó cũng dung hợp luôn cả Địa Đạo.

Một thân hắn đồng thời dung hợp cả Thiên Đạo và Địa Đạo.

Có lẽ, hắn sẽ có cơ hội luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang, chứng đạo cảnh giới Đại Đạo vô thượng!

Bên kia, Bình Tâm nghe xong lời của Hồng Quân, gương mặt xinh đẹp khẽ mỉm cười.

Nàng lạnh lùng lên tiếng: "Chiến thì chiến." Tiếng nói vừa dứt, trong khoảnh khắc, trên người Bình Tâm, thần lực Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn điên cuồng dâng trào, sức mạnh Địa Đạo vô tận tàn phá trong càn khôn mênh mông, các loại dị tượng lần lượt xuất hiện, trường hà Lục Đạo Luân Hồi chảy xuôi hai bên, trực tiếp cuốn về phía Hồng Quân!

Ngay khoảnh khắc hai bên ra tay, trời đất chìm nổi, gió mây cuồn cuộn, đất trời đảo lộn!

Cuộc đối đầu giữa Địa Đạo và Thiên Đạo còn kinh khủng hơn nhiều so với cuộc tương sát giữa các Thánh Nhân trong Hồng Hoang!

Một bên là Thiên Đạo chấp chưởng trật tự nhân quả của Hồng Hoang.

Một bên là Địa Đạo chấp chưởng Lục Đạo Luân Hồi của ức vạn vong linh!

Hai bên vừa va chạm, dư chấn kinh khủng lập tức khiến toàn bộ đại lục Hồng Hoang chấn động mạnh, bắt đầu rung chuyển!

Trong nhất thời, ánh mắt của hàng vạn ức sinh linh trong Hồng Hoang đều đổ dồn về phía Vô Tận Huyết Hải, cố gắng nhìn vào cuộc đối quyết kinh thiên động địa kia!

Lúc này, xung quanh pháp tắc Địa Đạo hạo hãn vô tận, các loại dị tượng lần lượt xuất hiện, thần quang lấp lánh, Hỗn Độn lưu chuyển, thần uy hạo hãn vô cùng vang dội khắp đất trời, hàng vạn ức vong linh oan hồn không ngừng gào thét trên đại lục Hồng Hoang!

Lập tức, các sinh linh giữa thiên địa, cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng đó, đều không tự chủ được mà cảm thấy thần hồn run rẩy, hoảng sợ bất an.

"Đây là sức mạnh của Địa Đạo Thánh Nhân sao?" Cảm nhận được thần quang kinh khủng trên người, Bình Tâm trong lòng hơi kinh ngạc.

Gương mặt xinh đẹp của nàng cũng sững lại một chút.

Chương 164

Kể từ khi dung hợp với Địa Đạo, trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, nàng chưa từng xuất thế.

Cho nên, dù có thực lực cảnh giới Thánh Nhân, nhưng nàng chưa bao giờ sử dụng.

Nàng chưa từng chiến đấu với cường giả cùng cảnh giới.

Lúc này, khi giao chiến với Hồng Quân, nàng mới thực sự cảm nhận được sự kinh khủng của cấp bậc Thánh Nhân.

Trong một niệm của nàng, đại lục Hồng Hoang hạo hãn, tất cả mọi thứ, tất cả chúng sinh, đều hiện ra trong tâm thần!

Nàng vừa chiến đấu, vừa quan sát toàn bộ đại lục Hồng Hoang.

Lập tức, Bình Tâm lại thấy được một khung cảnh khác.

Lúc này, chỉ cần một ý niệm của nàng, liền có thể chấp chưởng hướng đi của chư thiên vạn giới, một niệm có thể biết quá khứ, vị lai, vãng sinh, một niệm cũng có thể lay động vận mệnh chúng sinh, một niệm cũng có thể đảo lộn càn khôn!

Thánh Nhân làm tất cả những điều này, chúng sinh căn bản không thể phản kháng.

Đây chính là cảnh giới Thánh Nhân, siêu thoát tất cả, đứng trên chúng sinh, vĩnh hằng duy nhất, bất tử bất diệt!

“Thì ra đây là sức mạnh của cấp bậc Thánh Nhân.

Hồng Quân, nhữ trấn áp ngô trong Địa Phủ vô tận năm tháng, là sợ ngô chưởng quản sức mạnh Địa Đạo, uy hiếp đến Thiên Đạo mà nhữ dung hợp!” “Cho nên, nhữ không tiếc hao tổn tâm cơ, đời đời kiếp

kiếp trấn áp ngô trong Địa Phủ!" "Nhân quả vạn cổ, nhữ cũng nên trả lại rồi!" Tiếng nói của Bình Tâm nhàn nhạt vang lên.

Tiếp đó, trong đôi mắt đẹp của nàng lóe lên, tất cả thiên địa chí lý, đạo pháp tự nhiên, đều không thể che giấu!

Lập tức, Bình Tâm lại lần nữa vận chuyển thần lực, trực tiếp cuốn về phía Hồng Quân!

Bên kia, Hồng Quân nghe vậy chỉ mỉm cười nhàn nhạt, ánh mắt tỏ vẻ không đồng tình, chẳng hề để tâm.

Hắn dung hợp Thiên Đạo cũng không biết đã bao nhiêu năm tháng.

Thiên Đạo lại càng được sinh ra ngay sau khi Hồng Hoang đản sinh.

Còn Địa Đạo thì xuất hiện lúc nào?

Khi Bình Tâm dung hợp Địa Đạo, hắn đã dung hợp với Thiên Đạo vô tận năm tháng.

Khoảng cách vạn cổ, há có thể dễ dàng đuổi kịp?

Ngay sau đó, Hồng Quân vung tay lên, vừa định động thủ, sắc mặt đột nhiên sững lại.

Hắn bỗng nhiên ánh mắt lóe lên, bàn tay trực tiếp vươn vào không gian đa nguyên vũ trụ bên cạnh, phá vỡ nó!

Trong khoảnh khắc đó, có thể thấy được, trên Huyết Hải mênh mông vô tận, đột nhiên hàng vạn ức đạo kiếm khí ngút trời bùng nổ, các loại dị tượng kinh khủng lần lượt dâng lên, thần quang vô tận cuốn trôi vạn dặm mây khói, đi kèm với Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn, hiên ngang xuất hiện trên Vô Tận Huyết Hải!

Trong nháy mắt, hàng vạn ức đạo kiếm khí trực tiếp phong tỏa vây khốn Hồng Quân!

“Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận, khởi!” Trong hư không, một giọng nói nhàn nhạt truyền ra.

Tiếp đó, Thông Thiên chậm rãi bước ra, xuất hiện trên Vô Tận Huyết Hải.

Lúc này, Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận đã vây chặt Hồng Quân.

Trong đại trận, Côn Bằng, Long Vương, Đa Bảo, Minh Hà, Nữ Oa lần lượt trấn giữ năm phương vị.

Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên, Thí Thần Thương, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bức tranh thủy mặc của Đại Đạo Chúa Tể lần lượt hiện ra tại trận nhãn của đại trận, không ngừng xoay chuyển!

Thông Thiên vung tay, Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận lập tức bùng nổ thần quang vĩnh hằng vô cùng rực rỡ!

Đại trận vô thượng được bố trí bởi năm vị Thánh Nhân và năm món chí bảo vô thượng, kinh khủng ngút trời!

Sự kinh khủng của đại trận này khiến hàng vạn ức sinh linh Hồng Hoang không khỏi tâm thần run rẩy!

“Thông Thiên, nhữ cho rằng một phương tiên thiên đại trận có thể vây khốn ngô sao?” Bị nhốt trong đại trận, sắc mặt Hồng Quân trở nên âm trầm.

Đồng thời, Tạo Hóa Ngọc Điệp được hắn chậm rãi tế ra.

Khí thế của bản thân cũng không ngừng tăng lên, tuy rằng trong Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận không thể sử dụng sức mạnh Thiên Đạo, nhưng thực lực của bản thân hắn cũng vượt trên sáu vị Thánh Nhân của Tiệt giáo.

Nếu toàn lực ra tay, chưa chắc không thể phá được đại trận này!

Bên kia, Thông Thiên nghe vậy, không hề lộ ra vẻ hoảng loạn, ngược lại còn mỉm cười nhàn nhạt, rồi lên tiếng: "Hồng Quân lão cẩu, nhữ nghĩ đơn giản quá rồi!" "Tru Tiên Kiếm Trận, khởi!" Theo giọng nói của Thông Thiên vang vọng khắp thiên địa, lập tức, trong khoảnh khắc đó, trong Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận, hàng vạn ức luồng kiếm khí vừa ngưng tụ lập tức xoắn lại, rồi có thể thấy chúng lần lượt bùng nổ thần quang rực rỡ, mang theo Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn và kiếm khí ngút trời, đột nhiên hội tụ lại, bao phủ vạn dặm càn khôn!

Trong nháy mắt, bốn thanh Tru Tiên Kiếm từ trong đại trận hiện ra, dựng đứng bốn phía quanh Hồng Quân!

Tru Tiên Kiếm Trận bùng nổ kiếm khí ngút trời, vây chặt lấy Hồng Quân.

Bên ngoài đệ nhất sát trận Hồng Hoang, Tru Tiên Kiếm Trận, là Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận hội tụ sức mạnh của năm vị Thánh Nhân và năm món chí bảo vô thượng!

Trận trong trận!

Lúc này, sắc mặt Hồng Quân trong đại trận hoàn toàn âm trầm.

Thông Thiên... muốn đánh giết hắn sao?

Xem ra, tất cả đều đã được Thông Thiên tính toán từ trước.

Chắc chắn Thông Thiên đã sớm liên hợp với Bình Tâm của Địa Phủ, chuẩn bị để Bình Tâm xuất thế, dụ hắn xuất hiện.

Sau đó dùng hai đại trận vô thượng phong tỏa, vây khốn hắn.

Đồng thời khi hắn bị vây khốn, Bình Tâm sẽ vận dụng Địa Đạo để trấn áp Thiên Đạo, tước đoạt thân phận Thiên Đạo chi chủ của hắn.

Một khi mất đi sức mạnh Thiên Đạo, hắn sẽ không còn là thân bất

tử.

Tiệt giáo có nhiều Thánh Nhân như vậy đối phó hắn cũng dễ dàng hơn.

Nhưng mà, Thiên Đạo Hồng Hoang dễ trấn áp như vậy sao?

Vạn cổ qua đi, hắn không biết đã hoạch định bao nhiêu lần lượng kiếp, thậm chí cuộc tương sát giữa mười một vị Thánh Nhân ngày trước cũng không thể đánh vỡ Hồng Hoang, đánh vỡ Thiên Đạo!

Bây giờ chỉ một mình Bình Tâm chưởng khống Địa Đạo, chiến lực tuy vượt trên Thánh Nhân, nhưng có thể làm được gì?

Hồng Quân mặt không biểu cảm, ánh mắt nhìn về phía Bình Tâm, trong đó lộ ra vẻ trào phúng.

Bên kia, Bình Tâm thấy Hồng Quân bị vây khốn liền mỉm cười nhàn nhạt.

Tiếp đó, trong hư không, thân ảnh của mười hai Tổ Vu lần lượt xuất hiện!

Khi thân ảnh của Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Xi Vưu và các Tổ Vu khác xuất hiện, sắc mặt Hồng Quân lập tức thay đổi.

Hắn đã bỏ qua một chuyện, một chuyện cực kỳ quan trọng, nhưng không thể nào xảy ra.

Nhưng trong tình huống hiện tại, chuyện đó lại có khả năng xảy ra!

Bình Tâm, có thể sẽ lập ra Địa Đạo Thánh Nhân!

Hắn chưởng quản Thiên Đạo, có thể lập ra Thiên Đạo Thánh Nhân, Bình Tâm chưởng quản Địa Đạo, tự nhiên cũng có thể lập ra Địa Đạo Thánh Nhân.

Trong Hồng Hoang, số lượng ngôi vị Thánh Nhân chỉ có chín.

Chín vị Thánh Nhân này có thể là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng có thể là Địa Đạo Thánh Nhân, thậm chí là Nhân Đạo Thánh Nhân không thể xuất hiện.

Hiện tại, Hồng Quân chiếm một ngôi vị Thiên Đạo Thánh Nhân, Bình Tâm chiếm một ngôi vị Địa Đạo Thánh Nhân.

Còn lại bảy ngôi vị.

Lúc này, mười hai Tổ Vu xuất hiện.

Chẳng phải Bình Tâm sắp bắt đầu lập ra Địa Đạo Thánh Nhân sao?

Rất có khả năng, Bình Tâm sẽ một hơi lập ra bảy vị Địa Đạo Thánh Nhân, một người cũng không chừa lại cho hắn!

Hồng Quân đột nhiên gầm lên một tiếng, trên người vô cùng vô tận Hỗn Nguyên pháp tắc điên cuồng cuốn khắp thiên địa, các loại dị tượng lần lượt hiện ra trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Sức mạnh của bản thân hắn cũng điên cuồng va chạm trong Tru Tiên Kiếm Trận và Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận, cưỡng ép dùng sức mạnh để phá vỡ hai phương đại trận kinh khủng vô tận!

Bên kia, Bình Tâm nhìn về phía chúng sinh hạo hãn vô tận, rồi lại nhìn về phía bảy vị ca ca, lộ ra thần sắc bi thiên mẫn nhân.

Tiếp đó, giọng nói của Bình Tâm nhàn nhạt vang vọng khắp thiên địa.

“Ngô, Địa Phủ Bình Tâm, hôm nay lập ra bảy vị Địa Đạo Thánh Nhân.

Bảy vị Địa Đạo Thánh Nhân sẽ cùng bản tôn chấp chưởng U Minh Địa Phủ, Lục Đạo Luân Hồi, ức vạn vong linh!” “Hôm nay, ngô Địa Phủ chi chủ Bình Tâm lập Đế Giang làm Địa Phủ Phong Đô Đại Đế,

thống quản Địa Phủ Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm La, La Phong Lục Thiên Quỷ Thần, ban cho một luồng Hồng Mông Tử Khí!" "Lập Đông phương Mộc chi Tổ Vu Cú Mang làm Thiên Nhân Đạo Đạo Chủ, ban cho một luồng Hồng Mông Tử Khí!" "Lập Đông phương Kim chi Tổ Vu Nhục Thu làm Nhân Đạo Đạo Chủ, ban cho một luồng Hồng Mông Tử Khí!" "Lập Lôi chi Tổ Vu Cường Lương làm A Tu La Đạo Đạo Chủ, ban cho một luồng Hồng Mông Tử Khí!" "Lập Phong chi Tổ Vu Thiên Ngô làm Ngạ Quỷ Đạo Đạo Chủ, ban cho một luồng Hồng Mông Tử Khí!" "Lập Điện chi Tổ Vu Hấp Tư làm Địa Ngục Đạo Đạo Chủ, ban cho một luồng Hồng Mông Tử Khí!" "Lập Độc chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi làm Súc Sinh Đạo Đạo Chủ, ban cho một luồng Hồng Mông Tử Khí!" Theo giọng nói của Bình Tâm nhàn nhạt vang lên, lập tức, trong Địa Đạo, bảy luồng Hồng Mông Tử Khí chậm rãi ngưng tụ ra!

Thiên Đạo có thể diễn hóa ra Hồng Mông Tử Khí, Địa Đạo tự nhiên cũng có thể.

Hồng Mông Tử Khí có thể được sinh ra trong Hồng Hoang, nhưng, Thánh vị lại chỉ có chín!

Nếu chín vị Thánh vị đều bị chiếm hết, thì dù có người khác nhận được Hồng Mông Tử Khí, cũng không thể chứng đạo Thiên Địa Nhân tam đạo Thánh Nhân!

Tiếp đó, bảy luồng Hồng Mông Tử Khí lần lượt tiến vào cơ thể của Đế Giang và các Tổ Vu khác.

Ngay sau đó, khí tức trên người bảy vị Vu tộc bắt đầu ngưng kết, ngày càng kinh khủng, đến cuối cùng, khí thế trên người điên cuồng tăng lên, Hỗn Nguyên pháp tắc không ngừng ngưng tụ!

Khi bảy đạo Hồng Mông Tử Khí tiến vào cơ thể Tổ Vu, khí thế trên người bảy vị Tổ Vu không chỉ tăng lên, mà các loại dị tượng cũng

lần lượt diễn hóa ra!

Trong nháy mắt, bảy cột sáng vô cùng kinh khủng đột nhiên phóng lên trời, mang theo hàng vạn vạn trượng thần quang rực rỡ, xung quanh có vô tận Đại Đạo pháp tắc đang vận chuyển.

Bảy đạo thần quang kinh khủng trong khoảnh khắc phá vỡ vạn dặm càn khôn, khiến thiên địa hạo hãn không ngừng chấn động, đi kèm với khí tức Hỗn Nguyên pháp tắc, đột nhiên giáng lâm giữa thiên địa!

Cùng lúc đó, các loại dị tượng cũng lần lượt hiện ra trên người bảy vị Tổ Vu của Vu tộc!

Bên dưới Vô Tận Huyết Hải, những con sóng máu ngút trời vốn đang hung dữ bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Chương 165

Tiếp đó, một cảnh tượng khiến hàng vạn ức sinh linh chấn động xuất hiện!

Trong toàn bộ Vô Tận Huyết Hải, từng đóa hoa sen vàng óng ánh lấp lánh thần quang vận mệnh hiện ra.

Trên mặt biển, trong nhất thời, thiên hoa rơi loạn, đất vọt kim liên, long phượng cùng múa, kỳ lân hiện thế, Hỗn Độn lưu chuyển, tinh hà tịch diệt.

Các loại dị tượng không ngừng hiện ra trên Vô Tận Huyết Hải rộng lớn, phảng phất như đang thể hiện uy nghiêm của Thánh Nhân hạo hãn vô tận phía trên!

Khí thế này khiến gió mây giữa thiên địa cuồn cuộn, chấn động toàn bộ Hồng Hoang!

Trong Hồng Hoang, hàng vạn ức sinh linh đều tâm thần kinh hãi, hoảng sợ bất an.

Từng luồng khí tức này, thực sự quá kinh khủng.

Ngày trước, khi Hồng Hoang một ngày có năm vị Thánh, dị tượng đó đã chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Bây giờ, một ngày bảy Thánh cùng xuất hiện, luồng khí tức kinh khủng này khiến cả không gian và thời gian trong Hồng Hoang rộng lớn đều bắt đầu xoắn lại!

Ngay lập tức, vô số sinh linh trong Hồng Hoang, vô số tiên thiên đại năng, đều đổ dồn ánh mắt về phía Vô Tận Huyết Hải!

Trên Vô Tận Huyết Hải, khi khí tức trên người bảy vị Tổ Vu điên cuồng tàn phá, các loại Hỗn Nguyên pháp tắc cũng chậm rãi ngưng tụ

thành trên người họ!

Bảy vị Tổ Vu, thành Thánh!

Một ngày bảy Thánh!

Cảnh tượng này, còn khiến người ta kinh hãi hơn so với một ngày năm Thánh của Hồng Hoang năm xưa.

Trong lòng vô số sinh linh giữa thiên địa lúc này đều chấn động vô cùng, biết rằng giữa thiên địa một lúc đã sinh ra bảy vị Thánh Nhân!

Bảy vị Thánh Nhân, toàn bộ đều là Địa Đạo Thánh Nhân!

Trong lúc vô số sinh linh kinh hãi, trên Vô Tận Huyết Hải, Đế Giang và các Tổ Vu khác cảm nhận được khí tức trên người mình, đều kinh hỉ không thôi.

Đế Giang thậm chí còn trực tiếp cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp Hồng Hoang.

Đế Giang hắn, vậy mà cũng thành Thánh rồi!

Hắn lập tức cảm nhận được sự cường đại của Thánh Nhân.

Dưới sự quét qua của nguyên thần, lập tức tất cả sinh mệnh, vật hữu hình, vật vô hình trong toàn bộ Hồng Hoang đều hiện ra trong sâu thẳm tâm linh của hắn.

Bây giờ chỉ cần một ý niệm, vận mệnh của những sinh linh này liền có thể thay đổi, thậm chí chỉ một ánh mắt, có thể nhìn thấu quá khứ, vị lai, vãng sinh của một sinh linh!

Ngay sau đó, giọng nói của Đế Giang và các Tổ Vu vang vọng khắp thiên địa Hồng Hoang!

"Chúng ta hôm nay được Địa Phủ Bình Tâm chí tôn ban ơn, ban cho chức vị Lục Đạo Đạo Chủ và Phong Đô Đại Đế, sau này nhất định sẽ dốc hết tâm sức, chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi, vạn thiên

vong linh Địa Phủ, duy hộ trật tự Địa Phủ!" "Chúng ta, Thất Đại Tổ Vu của Không Gian Tốc Độ, Kim, Mộc, Phong, Điện, Độc, Lôi, hôm nay chứng đạo Hỗn Nguyên quả vị!" Theo tiếng nói của Đế Giang và các Tổ Vu vang lên, Địa Đạo Hồng Hoang lúc này không ngừng xoay chuyển!

Bên kia, Bình Tâm chậm rãi gật đầu, gương mặt xinh đẹp lộ ra ý cười.

Đồng thời khi gật đầu, nàng dùng tâm thần khống chế Địa Đạo, đồng ý cho bảy vị Tổ Vu chứng ngộ Địa Đạo Thánh Nhân!

Khi Đế Giang và các Tổ Vu khác triệt để trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, thiên địa cũng bình tĩnh lại.

Chúng sinh trong Hồng Hoang, hàng vạn ức sinh linh lúc này đều không khỏi tâm thần run rẩy, chấn động vô cùng.

Bảy vị Thánh vị, toàn bộ đều là Tổ Vu của Vu tộc!

Chẳng phải, Vu tộc sẽ lại một lần nữa đại hưng sao?

Lần trước, Huyền môn Tam Thanh chứng đạo Hỗn Nguyên chi vị, ba vị Thiên Đạo Thánh Nhân, đã khiến Huyền môn đứng trên Hồng Hoang hàng vạn vạn năm tháng.

Bây giờ, Vu tộc có bảy vị Địa Đạo Thánh Nhân!

Cộng thêm Địa Phủ chi chủ Bình Tâm chí tôn.

Chẳng phải, sau này, thời đại của Vu tộc sẽ lại đến?

"Bảy vị Địa Đạo Thánh vị, toàn bộ đều rơi vào tay Vu tộc, nếu ta cũng là người Vu tộc thì tốt biết mấy!" "Ai, Hồng Hoang sau này, Vu tộc sẽ đại hưng a!" "Không sai, Vu tộc bây giờ có tám vị Thánh Nhân, trong Hồng Hoang sẽ có ai có thể địch lại?" "Xem ra Vu tộc có thể liên minh với Tiệt giáo, thậm chí Vu tộc đã gia nhập Tiệt giáo.

Như vậy, trong Tiệt giáo có mười lăm vị Thánh Nhân, trời ơi, mười lăm vị Thánh Nhân a!" "Mười lăm vị Thánh Nhân, chiến lực như vậy, e rằng ngay cả Đạo Tổ cũng phải tạm thời tránh né ba?" "…" Trong Hồng Hoang, hàng vạn ức sinh linh bàn tán xôn xao.

Lúc này, Hồng Quân bị hai phương tiên thiên đại trận vây khốn, tâm triệt để chìm xuống.

Đại thế đã mất!

Vu tộc một ngày bảy Thánh, cộng thêm Bình Tâm của Địa Phủ, là tám vị Thánh Nhân!

Trong Tiệt giáo, có Thông Thiên, Vân Tiêu, Nữ Oa, Côn Bằng, Minh Hà, Đa Bảo, Long Vương, bảy vị Thánh Nhân!

Cộng lại, có tới mười lăm vị Thánh Nhân!

Mười lăm vị Thánh Nhân, là khái niệm gì?

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần hoành hành trong Hồng Hoang năm xưa, cũng chưa chắc có được mười lăm vị cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên!

Trong tình huống này, Hồng Quân dù dung hợp Thiên Đạo, cũng không thể đối kháng!

Thậm chí, hắn có thể thật sự sẽ chết trong tay mười lăm vị Thánh Nhân!

"Các vị đạo hữu, đã thành Thánh, mau chóng đến liên thủ với chúng ta, tru sát Hồng Quân!" Bên kia, ánh mắt Thông Thiên lóe lên, vội vàng nói với bảy vị Thánh Nhân Tổ Vu và Bình Tâm.

Lúc này, Vân Tiêu đang ở nhà của Đại Đạo Chúa Tể.

Cho nên chiến lực ở đây, có mười bốn vị cường giả cấp Hỗn Nguyên.

Mười bốn vị Thánh Nhân, chưa chắc không có cơ hội đánh giết Hồng Quân.

Nhưng, Tiểu Bạch tiền bối đã nói trước đó, Bàn Cổ chưa chết, sẽ lấy hàng vạn sinh linh Hồng Hoang làm dưỡng liệu để tái độ quy lai.

Bàn Cổ chưa chết, Hồng Hoang lớn như vậy, mười bốn vị Thánh Nhân cũng không thể đánh vỡ nó, Thiên Đạo Hồng Hoang cũng không thể triệt để đánh vỡ.

Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo Hồng Hoang, cũng căn bản không thể giết chết.

Nhưng, mười bốn vị Thánh Nhân tụ tập tại đây, hoàn toàn có thể thử một lần!

Đánh không chết Hồng Quân, đánh tàn phế cũng được!

Lập tức, bên kia, Đế Giang, Bình Tâm và tám vị Thánh Nhân khác nghe vậy, liền hóa thành từng đạo lưu quang, trực tiếp cuốn về phía Thông Thiên!

"Hồng Quân, hôm nay, chúng ta liền tiễn ngươi lên đường!" Ánh mắt Thông Thiên lạnh đi, một bên vận chuyển Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận, một bên nhàn nhạt lên tiếng.

Đồng thời thúc đẩy hai phương đại trận vô thượng, vây khốn Hồng Quân, quả thực khiến hắn tiêu hao rất lớn.

Nhưng, nếu lần này có thể trọng thương Hồng Quân, thậm chí đánh giết Hồng Quân, thì tiêu hao nhiều hơn nữa, cũng hoàn toàn xứng đáng.

Bên kia, khi Đế Giang, Bình Tâm và các Thánh Nhân khác cuốn tới, sắc mặt Hồng Quân triệt để bắt đầu thay đổi.

Tuy rằng hắn biết bị mười bốn vị Thánh Nhân vây công, hắn cũng

sẽ không vẫn lạc.

Nhưng vạn nhất bị đạo thương, muốn chữa khỏi cũng cần phải tốn hàng vạn vạn năm.

Quan trọng hơn là, một khi lần này thân thụ trọng thương, đợi lần sau Thông Thiên suất lĩnh chư Thánh vây công, Hồng Quân có khả năng sẽ bị tru sát.

Bên kia, Bình Tâm cùng bảy Đại Tổ Vu đang công phạt tới!

Hồng Quân thấy vậy, sắc mặt lập tức ngưng lại.

Lúc này hắn bị nhốt trong hai tôn tiên thiên đại trận, tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không thể thoát ra được.

Nếu lúc này nghênh đón bảy vị Thánh Nhân, cộng thêm một vị Địa Đạo chí tôn công phạt, chẳng phải sẽ phải chịu đạo thương không thể tưởng tượng được?

Ngay khi trong lòng Hồng Quân vạn thiên suy nghĩ dâng trào, công phạt của Bình Tâm và bảy vị Tổ Vu đã sắp va chạm vào người Hồng Quân!

Trong khoảnh khắc đó, con ngươi của Hồng Quân lóe lên, đột nhiên trầm giọng quát một tiếng: "Thời Thần, bản tôn đáp ứng yêu cầu của nhữ, trợ bản tôn thoát khốn!" Ngay khoảnh khắc tiếng nói của Hồng Quân vừa dứt, lập tức, toàn bộ thế giới Hồng Hoang trực tiếp tĩnh lại.

Thời gian trong khoảnh khắc này ngưng cố.

Hàng vạn ức sinh linh giữa thiên địa, một ngọn cỏ một bông hoa, chim chóc cá trùng, toàn bộ đều tĩnh lại.

Chỉ có thần hồn của họ là có thể quan sát vạn giới.

Ngay lập tức, hàng vạn ức sinh linh trong Hồng Hoang đều tâm

thần kinh hãi!

Rốt cuộc là tồn tại gì, có thể khiến toàn bộ thời gian Hồng Hoang dừng lại, khiến thời gian ngừng trôi?

Bên kia, Thông Thiên, Bình Tâm và hơn mười vị Thánh Nhân lúc này cũng không đứng yên, nhưng thân hình của họ trong khoảnh khắc đó, đã chậm lại vô số lần.

Công phạt của bảy vị Tổ Vu cũng giảm chậm lại hàng vạn vạn lần.

Cùng lúc đó, trong hư không, một chiếc luân bàn chậm rãi xuất hiện, trực tiếp phá vỡ từng tầng không gian đa nguyên vũ trụ, thâm nhập vào hai phương tiên thiên đại trận, mang Hồng Quân ra ngoài!

"Thời Gian Luân Bàn, Thời Thần Lão Tổ, nhữ còn sống!" Khi nhìn thấy chiếc luân bàn khổng lồ đó, sắc mặt Thông Thiên lập tức thay đổi.

Thời Gian Luân Bàn!

Đó là Thời Gian Luân Bàn của Thời Thần Lão Tổ, người đã chứng ngộ Thời gian chi đạo!

Năm xưa sau khi Hồng Hoang vừa diễn hóa, một bộ phận nhỏ trong ba ngàn Ma Thần Hỗn Độn đã sống sót.

Trong đó, có Thời Thần Lão Tổ.

Năm xưa trong chính ma đại chiến, Hồng Quân đã liên hợp với Âm Dương, Càn Khôn, Ngũ Hành, Thời Thần, Dương Mi và nhiều lão tổ khác để vây công La Hầu.

Cuối cùng Dương Mi biến mất, các lão tổ khác lần lượt vẫn lạc, chỉ có một mình Hồng Quân sống sót!

Trước đó trong trận chiến trên Đông Hải, sau khi Chúc Cửu Âm

xuất hiện, hắn đã cảm thấy có điều không ổn.

Chương 166

Bởi vì Chúc Cửu Âm cũng tu luyện Thời gian đại đạo, trận chiến trong Vu Yêu lượng kiếp năm xưa không hề yếu hơn chính ma chi chiến, uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Tam Thập Lục Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ngay cả Thánh Nhân cũng không dám đối kháng, vậy mà Chúc Cửu Âm tu hành Thời gian đại đạo lại sống sót.

Cho nên, lúc đó hắn đã suy đoán, Thời Thần Lão Tổ cũng tu hành Thời gian đại đạo, lại còn đi trước Chúc Cửu Âm rất xa trên con đường này, cộng thêm Thời Thần còn là một trong những Hỗn Độn Ma Thần năm xưa, liệu có phải cũng đã sống sót?

Bây giờ, Chúc Cửu Âm lại một lần nữa xuất hiện, điều này đã chứng thực cho suy đoán trong lòng hắn.

Thời Thần quả nhiên đã sống sót!

Và đã liên thủ với Hồng Quân!

Trải qua hàng vạn vạn năm tháng, với căn nguyên Hỗn Độn Ma Thần của Thời Thần, ai biết được Thời Thần đã cường hoành đến mức nào?

Thời Thần tu hành lại là Thời gian chi đại đạo, một trong mười đại đạo cường hoành nhất trong ba ngàn đại đạo.

Bây giờ, thực lực của Thời Thần tuyệt đối sâu không lường được.

Bên kia, ngay khoảnh khắc Thời Gian Luân Bàn mang Hồng Quân đi, thế giới Hồng Hoang đang bị ngưng cố thời gian lại một lần nữa khôi phục.

Toàn bộ Hồng Hoang, tất cả sinh linh lại có thể hành động bình

thường.

Tốc độ dòng chảy thời gian của thế giới Hồng Hoang lúc này cũng đã bình thường trở lại.

Thời Thần, thì vẫn chưa từng xuất hiện, thậm chí không nói một lời nào.

Hồng Quân cũng bị Thời Thần trực tiếp mang đi.

Thiên địa lại một lần nữa phá vỡ sự bình tĩnh.

Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận lúc này vẫn đang bùng nổ thần uy kinh khủng, nhưng trong hai tôn tiên thiên đại trận, lúc này không một bóng người.

Thấy cảnh này, Thông Thiên khẽ thở dài một tiếng, rồi nhẹ nhàng phất tay.

Lập tức, hai tôn tiên thiên đại trận đang bùng nổ thần quang kinh khủng chậm rãi bình tĩnh lại, rồi bị Thông Thiên thu hồi.

Ngay sau đó, các vị Thánh Nhân toàn bộ thân hình lóe lên, đến trước mặt Thông Thiên, ai nấy sắc mặt đều âm trầm vô cùng.

Thời Thần, vậy mà lại kinh khủng như vậy?

Chỉ tế ra pháp bảo bản mệnh, không hề lộ diện, đã có thể khiến tốc độ dòng chảy của toàn bộ thế giới Hồng Hoang chậm lại, thậm chí khiến thời gian Hồng Hoang ngưng lại?

Còn trực tiếp ảnh hưởng đến công phạt của các Thánh Nhân!

Thực lực của Thời Thần, rốt cuộc đã kinh khủng đến mức nào?

Ngay sau đó, chư Thánh đều nhìn về phía Thông Thiên.

Lúc này, sắc mặt Thông Thiên cũng không khá hơn.

Hắn khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi lên tiếng: “Thời Thần tu hành

là Thời gian đại đạo, thực lực của bản thân dưới sự tích lũy vạn cổ, e rằng đã sớm đạt tới cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân, còn đạt đến mấy trọng thiên, ngô cũng không cảm giác được.

Nhưng Hồng Quân đã lựa chọn liên thủ với Thời Thần, điều đó đại biểu cho thực lực của Thời Thần không hề thấp, tuyệt đối ở trên chúng ta.

Chúng ta trước tiên hãy đến Kim Ngao Đảo, cẩn thận thương lượng chuyện này đi." Tiếng nói của Thông Thiên chậm rãi vang lên.

Chư Thánh nghe vậy, đều lần lượt gật đầu.

Đế Giang cũng gật đầu, nhưng trong lòng cũng chấn động không thôi.

Không ngờ, vừa mới thành Thánh đã gặp phải cường địch như vậy.

Xem ra, cảnh giới Thánh Nhân trong Hỗn Độn mênh mông, cũng chẳng là gì.

Thời Thần chưa đạt tới Đại Đạo chi cảnh, đã cường hãn như vậy, tế ra Thời Gian Luân Bàn liền có thể khiến toàn bộ thời gian Hồng Hoang ngưng lại.

Hai vị tiền bối chưởng ác Hủy Diệt đại đạo và Vận Mệnh đại đạo nếu ra tay, sẽ là cảnh tượng kinh khủng đến mức nào?

Lại nghĩ sâu hơn, chủ nhân của hai vị Đại Đạo chưởng khống giả kia là nhân vật cấp Đại Đạo Chúa Tể.

Tồn tại bực đó nếu muốn ra tay… Hít… không thể tiếp tục nghĩ nữa, nghĩ kỹ mà sợ, nghĩ kỹ mà sợ a.

Ngay sau đó, chư Thánh cùng Thông Thiên, lần lượt hóa thành từng đạo lưu quang, bay về phía Kim Ngao Đảo.

Trên Vô Tận Huyết Hải, mười ba đạo thần quang kinh khủng, mang theo sức mạnh Hỗn Nguyên pháp tắc hạo hãn, trực tiếp bay về phía Kim Ngao Đảo trên Đông Hải.

Nơi họ đi qua các loại dị tượng lần lượt hiện ra, cảnh tượng này, khiến hàng vạn ức sinh linh Hồng Hoang tâm thần chấn động!

Lúc này, các sinh linh giữa thiên địa cũng đã nhìn ra, các vị Thánh Nhân của Vu tộc, e rằng không phải là liên minh với Tiệt giáo, mà đã gia nhập Tiệt giáo.

Cộng thêm Vân Tiêu Thánh Nhân đã lâu không xuất hiện.

Nếu vậy thì, Tiệt giáo liền sở hữu mười bốn vị Thánh Nhân!

Mười bốn vị Thánh Nhân, một con số kinh khủng, sau này e rằng cục diện của toàn bộ Hồng Hoang, sẽ từ đây định hình!

Hàng vạn vạn năm tháng sẽ không thay đổi!

Thời đại Hồng Hoang do Thiên Đạo chi chủ, Đạo Tổ Hồng Quân chưởng khống đã hoàn toàn trở thành quá khứ!

Trong lúc hàng vạn ức sinh linh kinh hãi vì mười bốn vị Thánh Nhân của Tiệt giáo, họ cũng đồng thời cảm thấy kinh hãi trước cảnh tượng vừa rồi.

Một trong những Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại từ thời Thái cổ, Thời Thần Lão Tổ chưa chết!

Còn trong một niệm, khiến thời gian Hồng Hoang ngưng lại, ngừng trôi!

Chỉ tế ra Thời Gian Luân Bàn, liền có thể trước mặt mười ba vị Thánh Nhân của Tiệt giáo, trực tiếp mang Đạo Tổ Hồng Quân đi!

Thực lực như vậy, e rằng đã vượt xa sức tưởng tượng của họ rồi.

Lúc này, trong Kim Ngao Đảo, trong đại điện Bích Du Cung, mười

ba thân ảnh kinh khủng đang đứng sừng sững ở đó.

Tuy rằng mười ba thân ảnh không cố ý tỏa ra thần uy của mình, nhưng khí thế của bản thân, cũng khiến cả Kim Ngao Đảo lung lay sắp đổ.

Ngay sau đó, chư Thánh đều nhìn về phía Thông Thiên đang ngồi ở vị trí chủ tọa.

Thông Thiên cũng nhìn về phía các vị Thánh Nhân xung quanh.

Sau khi trầm tư một lát, Thông Thiên chậm rãi lên tiếng: "Chúng ta, bây giờ sở hữu mười bốn vị Thánh Nhân.

Vốn ngô đã nghiên cứu ra một bộ đại trận tập hợp mười vị Thánh Nhân, dùng sức mạnh của trận này, để đánh giết Hồng Quân.

Nhưng, sự xuất hiện của Thời Thần, lại khiến ngô từ bỏ ý định này.

Trước đó, trên Vô Tận Huyết Hải, thực lực của Thời Thần mọi người đều đã thấy, có thể trước mặt chúng ta, để chúng ta trơ mắt nhìn Thời Thần mang Hồng Quân đi, mà chúng ta lại không có bất kỳ biện pháp nào.

Thực lực như vậy, vượt trên chúng ta.

Bây giờ Thời Thần và Hồng Quân liên thủ, chúng ta muốn đánh giết Hồng Quân, quả thực vô cùng khó khăn.

Ý của ta là, chúng ta hãy đến nhà của vị tồn tại đó, hỏi thăm một phen về phương pháp đối phó với Thời Thần, các vị đạo hữu thấy thế nào?" Tiếng nói của Thông Thiên vang lên, ánh mắt hơi lóe lên.

Xung quanh, chư Thánh nghe vậy, trong lòng vạn thiên suy nghĩ lưu chuyển, cũng lần lượt gật đầu.

Thời Thần quả thực quá mạnh.

Mười ba vị Thánh Nhân, muốn đánh bại liên thủ của Thời Thần và Hồng Quân, quả thực vô cùng khó khăn.

Tuy rằng có khả năng đánh bại họ, nhưng không thể đánh giết một trong hai, thì cũng chỉ là phí công vô ích.

Cái khó là ở chỗ đánh giết Thời Thần và Hồng Quân.

Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo, Hồng Hoang không vỡ, Thiên Đạo không diệt, Hồng Quân bất tử.

Muốn giết chết Hồng Quân, quả thực còn khó hơn chứng ngộ Đại Đạo cảnh.

Còn Thời Thần thì lại càng khó giết hơn.

Năm xưa chính ma chi chiến thảm liệt như vậy, đại chiến bực đó Thời Thần đều đã thoát được, bây giờ sức mạnh của Thời Thần lại càng siêu việt hơn, càng khó giết hơn.

Cho nên, không bằng đi thỉnh giáo Đại Đạo Chúa Tể một phen về chuyện này.

Thấy mọi người đã quyết định xong, Thông Thiên gật đầu.

Ngay sau đó, các Thánh Nhân chậm rãi tiêu tán giữa thiên địa.

Lần này, Thông Thiên chỉ mang theo Nữ Oa, Bình Tâm, cùng với mười hai Tổ Vu.

Đa Bảo, Minh Hà và các Thánh Nhân khác, thì được lưu lại trong Tiệt giáo.

Bây giờ Thời Thần xuất hiện, Thời Thần lại tu Thời gian pháp tắc, còn là Đại Đạo Thánh Nhân, nếu Thời Thần ra tay với Tiệt giáo, Tiệt giáo không có Thánh Nhân lưu thủ, thật sự không thể chống đỡ được.

Để Đa Bảo, Minh Hà và các Thánh Nhân khác ở lại Tiệt giáo, tuy không thể chiến thắng Thời Thần, nhưng ít nhất bảo vệ tính mạng

của đệ tử Tiệt giáo hoàn toàn không có vấn đề gì.

Ngay sau đó, mọi người đã ở bên ngoài dãy núi.

"Trong lòng ngô có chút căng thẳng." Đế Giang thấp thỏm lên tiếng.

Đó chính là Đại Đạo Chúa Tể a.

Một niệm liền có thể khiến thế giới Hồng Hoang biến mất không còn sót lại.

Cường giả cảnh giới Đại Đạo, cũng chỉ xứng làm sủng vật cho Đại Đạo Chúa Tể.

Đế Giang bây giờ chỉ là một Thánh Nhân nhỏ bé mà thôi.

Nếu không có Bình Tâm muội muội, bây giờ hắn ngay cả Thánh Nhân cũng không phải.

Sắp được gặp một đại nhân vật như vậy, dù là hắn, cũng có chút căng thẳng.

Chương 167

"Không sao đâu đại ca, theo ta vào đi." Bên cạnh, Bình Tâm mỉm cười nhàn nhạt, trên khuôn mặt tinh xảo lộ ra vẻ mong chờ.

Đây là lần đầu tiên nàng đến đây.

Cũng không biết, tối nay sẽ xảy ra chuyện gì với Đại Đạo Chúa Tể.

Cũng khá căng thẳng.

Ngay sau đó, mọi người liền bước vào dãy núi.

Vừa vào trong dãy núi, khí tức hạo hãn lúc ẩn lúc hiện trên người mười hai Tổ Vu lập tức biến mất.

Tiếp đó mỗi người đều biến thành tiểu tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên.

Thấy vậy, Đế Giang và các Tổ Vu khác cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì trước đó, Thông Thiên đã nói cho họ biết chuyện này.

Cảnh giới Đại Đạo Chúa Tể chí cao vô thượng, muốn thăng tiến, chỉ có thể ẩn thế trong hồng trần, cảm ngộ tâm cảnh, để từ đó chứng ngộ cảnh giới Vạn Đạo Hợp Nhất chí cao vô thượng trong Hỗn Độn.

Ngay sau đó, mọi người chậm rãi đi đến trước viện lạc.

Cốc cốc cốc.

Thông Thiên nhẹ nhàng gõ cửa.

"Hiền tế, ta đến rồi!" Theo tiếng nói của Thông Thiên nhẹ nhàng vang lên, két một tiếng, cửa được chậm rãi mở ra.

Đối diện là một thân ảnh trẻ tuổi, chính là Đại Đạo Chúa Tể trong

truyền thuyết, Chu Thanh.

Bên kia, Chu Thanh thấy Thông Thiên và Ngưng Tâm đều đã đến, liền khẽ mỉm cười.

Khi Chu Thanh nhìn thấy đám Tổ Vu phía sau, Đế Giang và những người khác, sắc mặt hắn hơi sững lại.

Mấy gã này, ai nấy đều to cao vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn, không lẽ đều là bạn của nhạc phụ sao?

Chu Thanh cười cười, lên tiếng: "Xin ra mắt nhạc phụ đại nhân.

Không biết mấy vị này là?" Nghe vậy, trán của Đế Giang và các Tổ Vu khác đều toát mồ hôi.

Bây giờ nên làm gì đây?

Giới thiệu thân phận?

Như vậy có phải là bất kính với Đại Đạo Chúa Tể không?

Nếu không nói gì… Đại Đạo Chúa Tể có nổi giận, diệt sát bọn họ không?

Một đám Tổ Vu, tâm thần dao động, lần lượt liếc mắt về phía Thông Thiên.

Bên kia, Thông Thiên mỉm cười nhàn nhạt, rồi lên tiếng: "Hiền tế a, để ta giới thiệu cho con.

Mười hai vị đạo hữu này, đều là sư huynh đệ tỷ muội trong sư môn của Ngưng Tâm.

Không phải Ngưng Tâm đã gả đến đây sao, bọn họ cứ nhất quyết đòi đến xem, cho nên ta liền dẫn họ đến, tiện thể giới thiệu cho con làm quen." Tiếng nói của Thông Thiên vừa dứt, bên kia Chu Thanh nghe vậy, chậm rãi gật đầu.

Thì ra là vậy.

Thì ra mấy vị tráng hán cơ bắp này là người nhà mẹ đẻ của Ngưng Tâm.

Từng người một nhìn thật là dũng mãnh a.

Xem ra, đám người này đến xem Ngưng Tâm sau khi gả đi, có được đối xử tốt không.

Nếu đối xử không tốt với Ngưng Tâm đạo hữu, đám người này có thể sẽ mang Ngưng Tâm về lại.

Chu Thanh khẽ mỉm cười, rồi đưa tay ra, lên tiếng: "Thì ra là huynh đệ tỷ muội của Ngưng Tâm, mời, mời vào trong viện ngồi.

Vừa hay ta đã mấy ngày không trổ tài, hôm nay sẽ làm cho các vị đạo hữu một bàn thức ăn ngon nhất." Tiếng nói vừa dứt, Chu Thanh liền dẫn Thông Thiên và đám Tổ Vu vào trong.

Sau đó liền đi vào nhà sau bận rộn.

Trong Hồng Hoang, tu sĩ thực ra ít khi ăn ba bữa một ngày như phàm nhân.

Cho nên bình thường sống cùng Tiểu Kumo, hắn cũng cách một khoảng thời gian mới nấu một bữa.

Bây giờ, vừa hay đã mấy tháng không động tay.

Vừa hay để cho người nhà mẹ đẻ của nàng nếm thử tay nghề của mình.

Thấy Chu Thanh chậm rãi đi vào nhà sau, bận rộn.

Đế Giang và các Tổ Vu khác đều tâm thần nghiêm lại.

Không ngờ Đại Đạo Chúa Tể lại bình dị gần gũi như vậy, đích thân nấu cơm cho bọn họ.

Đây là lễ ngộ gì đây?

Cả Hồng Hoang, không, cả Hỗn Độn, cũng không có mấy người có thể đích thân ăn được một bữa cơm do Đại Đạo Chúa Tể nấu a.

Lập tức, trong lòng mười hai Tổ Vu đều kích động.

Họ lần lượt ngồi xuống bên bàn đá.

Trong viện của Chu Thanh, bàn đá cũng đã được cải tạo lại một lần, làm lớn hơn một chút.

Tất cả là vì đạo hữu của Thông Thiên quá nhiều, cho nên không thể không làm như vậy.

Khi đám Tổ Vu lần lượt ngồi vào chỗ, cả bàn đá không những không chật chội, mà còn rộng rãi.

Ngay sau đó, Đế Giang nhìn về phía Tiểu Bạch đang lười biếng phơi nắng bên cạnh và Tiểu Hắc đang dùng Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên để xỉa răng, còn có Ma Tổ La Hầu bị biến thành một con chó đen nhỏ, tất cả đều tâm thần nghiêm lại.

Đại Đạo Chúa Tể thật sự kinh khủng ngút trời a.

Ba con sủng vật, hai tôn Đại Đạo cảnh, một tôn Ma Tổ La Hầu.

Tin này mà truyền ra ngoài, đủ để dọa chết Đại La Kim Tiên!

Nhưng cũng phải thôi, Đại Đạo Chúa Tể thân phận cỡ nào, sủng vật có thể nuôi dưỡng, cũng phải xứng với thân phận của ngài ấy.

Tiếp đó, Đế Giang nhìn về phía Tiểu Bạch, chậm rãi truyền âm nói: "Chúng ta, tham kiến Phụ thần đại nhân!" Theo lời truyền âm của Đế Giang vang lên, các Tổ Vu còn lại cũng lần lượt cung kính truyền âm về phía Tiểu Bạch.

Lúc này, các Tổ Vu không còn kính trọng Phụ thần Bàn Cổ ngày xưa nữa.

Tuy rằng họ không có đầu óc, không có nguyên thần, nhưng không có nghĩa là họ ngu ngốc.

Bàn Cổ cho họ sinh mệnh thứ nhất, nhưng khi vẫn lạc, nhân quả đã triệt để tiêu tan.

Tiểu Bạch tiền bối thì cho họ sinh mệnh thứ hai, còn cho họ cả nguyên thần.

Quan trọng hơn là, Bàn Cổ chưa chết, nhưng thấy họ vẫn lạc, lại không lựa chọn ra tay cứu giúp.

Vu tộc, ngay cả mặt mũi của Hồng Quân cũng không cho, giữa thiên địa, trong Hồng Hoang rộng lớn, chỉ kính Bàn Cổ.

Nhưng, đổi lại là khi Bàn Cổ quy lai, họ lại trở thành dưỡng liệu cho Bàn Cổ.

Điều này lập tức khiến họ từ bỏ nhân quả với Bàn Cổ, từ đó về sau, không kính Bàn Cổ, chỉ kính Vận Mệnh chưởng khống giả.

Bên kia, Tiểu Bạch đang buồn ngủ lười biếng duỗi người, rồi gật đầu.

Tiếp đó, một giọng nói vang lên trong lòng đám Tổ Vu: "Các ngươi, lát nữa có thể hỏi Đại Đạo Chúa Tể một phen, về việc Bàn Cổ có tái độ quy lai hay không.

Chú ý, không được quấy rầy sự tu hành hồng trần của Đại Đạo Chúa Tể." Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Bạch nhìn về phía mười hai Tổ Vu.

Tuy rằng hắn cảm nhận được khí tức của Bàn Cổ, nhưng đối với khả năng Bàn Cổ sẽ sống lại, hắn cũng không chắc chắn.

Trong Vận Mệnh trường hà, cũng không có chân linh của Bàn Cổ.

Tuy rằng hắn là Vận Mệnh chưởng khống giả, một niệm có thể

thay đổi quá khứ, vị lai, vãng sinh, tất cả vận mệnh của sinh linh chư thiên vạn giới, nhưng lại không thể dò xét được bất cứ điều gì về Bàn Cổ.

Theo hắn thấy, tình huống này chỉ có hai khả năng.

Một là Bàn Cổ đã triệt để tử vong, chân linh cũng đã vỡ nát, triệt để tiêu tán giữa thiên địa.

Hai là trong vạn cổ tuế nguyệt qua đi, thực lực của Bàn Cổ sắp đạt đến cấp Đại Đạo, thậm chí lúc này đã đạt đến cấp Đại Đạo, rồi đợi đến lúc quy lai, luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang, để tiến thêm một tầng nữa.

Cho nên, hắn mới bảo mười hai Tổ Vu hỏi một phen.

Bên kia, Đế Giang và các Tổ Vu khác nghe vậy, trong lòng lập tức vui mừng.

Chuyện này vẫn luôn quấy nhiễu trong lòng họ, tuy rằng lúc này họ không còn là do tinh huyết của Bàn Cổ hóa thành, nhưng đối với Bàn Cổ, họ vẫn có một chút tình cảm.

Tận sâu trong đáy lòng, họ không muốn chấp nhận sự thật Bàn Cổ Đại Thần sẽ xem họ như dưỡng liệu.

Bây giờ, vừa hay có thể hỏi Đại Đạo Chúa Tể một phen, hỏi rõ chuyện này.

Ngay sau đó, Chu Thanh chậm rãi đi ra, chuẩn bị một bàn thức ăn lớn, đặt trước mặt mọi người.

Mọi người cảm nhận được những món ăn tinh xảo trên bàn, ngửi thấy mùi vị hấp dẫn, ai nấy đều thèm thuồng, khẩu vị mở rộng.

Món ăn này, sao lại thơm như vậy?

"Ăn đi." Thấy bộ dạng của mọi người, Chu Thanh khẽ mỉm cười.

Tay nghề của mình có thể được người khác công nhận, trong lòng hắn cũng cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Bên kia, mọi người nghe vậy, lập tức động đũa.

Chương 168

"Thơm thật a!" Đế Giang ăn một cái đùi gà lớn, không nhịn được lên tiếng.

Ngon hơn nhiều so với thịt của mấy con đại yêu yêu tộc kia.

Bên trong còn ẩn chứa mảnh vỡ Đại Đạo.

Mảnh vỡ Đại Đạo có sự trợ giúp không nhỏ đối với họ.

Không hổ là Đại Đạo Chúa Tể, tùy tiện làm một món ăn, đều là chí bảo như vậy.

E rằng một bàn thức ăn này mà mang ra ngoài, đủ để khiến toàn bộ tiên thiên đại năng của Hồng Hoang tranh giành, thậm chí sẽ lại một lần nữa gây ra một trận vô lượng lượng kiếp.

Ngay khi mọi người đang ăn uống ngon lành, phanh phanh phanh.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên một tràng tiếng gõ cửa.

"Tiểu Hắc, đi mở cửa, xem ai đến." Chu Thanh nhìn ra ngoài cửa, chậm rãi lên tiếng.

Lại có người đến.

Sẽ là ai đây nhỉ?

Cũng không biết có phải là Vô Vi đạo hữu và Lão Nguyên đạo hữu không.

Ai, đã lâu không gặp hai vị đạo hữu rồi, không thể không nói, khá nhớ Lão Nguyên và Vô Vi.

Cũng không biết họ thế nào rồi, tu vi có tiến bộ không.

Bên ngoài, Trấn Nguyên Tử thấp thỏm đứng trước cửa, trong lòng

căng thẳng không thôi.

Đây hẳn là nhà của vị Vận Mệnh chưởng khống giả trong truyền thuyết rồi?

Không biết có phải như lời đồn, vị Vận Mệnh chưởng khống giả chỉ là một con sủng vật, trong tiểu viện này, người ở là Đại Đạo Chúa Tể còn kinh khủng hơn cường giả cấp Đại Đạo ức vạn lần.

Ngay khi trong lòng Trấn Nguyên Tử đang thấp thỏm bất an, két một tiếng, cửa được nhẹ nhàng mở ra.

Khi cánh cửa được nhẹ nhàng đẩy ra, thứ đập vào mắt Trấn Nguyên Tử là một con chó đen to bằng nửa người.

Vừa thấy con chó đen này, tâm thần Trấn Nguyên Tử chấn động.

Cường giả cấp bậc Đại Đạo!

Người chưởng khống Hủy Diệt Đại Đạo!

Sở dĩ biết được thân phận của sự tồn tại đáng sợ trước mắt là vì năm xưa, khi núi Côn Luân của Nguyên Thủy bị một kiếm chém thành hai nửa, y đã đặc biệt đến núi Côn Luân xem xét.

Khi cảm nhận được cơn gió hỗn độn cương phong khủng khiếp trên núi, y liền nhận ra khí tức của Hủy Diệt Đại Đạo.

Được một người chưởng khống Hủy Diệt Đại Đạo tự mình ra mở cửa, Trấn Nguyên Tử trong lòng vừa mừng vừa sợ, tâm thần cũng không ngừng rung chuyển.

Lập tức, Trấn Nguyên Tử cung kính cúi chào Tiểu Hắc, nhưng vừa định mở miệng, một giọng nói đáng sợ đột nhiên vang lên sâu trong tâm linh y: “Vào đi, Đại Đạo Chúa Tể đang ẩn tu trong hồng trần, tuyệt đối không được quấy nhiễu tâm cảnh hồng trần của ngài, nếu không ngươi sẽ lập tức hình thần câu diệt!

Cũng không được nói ra lai lịch và tên họ, không được tiết lộ cho Đại Đạo Chúa Tể chuyện xảy ra ở ngoại giới, nếu việc tu luyện hồng trần của ngài bị ngươi phá vỡ, ngươi có chết vạn lần cũng không trả nổi nhân quả vô tận!" Giọng nói của Tiểu Hắc chậm rãi vang vọng trong lòng Trấn Nguyên Tử.

Sau đó, Tiểu Hắc vẫy đuôi, từ từ đi vào trong sân, chỉ để lại Trấn Nguyên Tử đứng ngây người tại chỗ, thần sắc mờ mịt.

Đại Đạo Chúa Tể?

Nơi này thật sự có một vị cường giả vô thượng cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể cư ngụ sao?

Hóa ra Đại Đạo Chúa Tể đang cảm ngộ tâm cảnh trong hồng trần.

Nếu đã như vậy, phải cẩn thận một chút.

Lập tức, Trấn Nguyên Tử dè dặt bước vào trong sân.

Vừa vào cửa, y đã thấy một đám người ngồi quanh bàn đá, đang điên cuồng càn quét thức ăn trên bàn.

Khi Trấn Nguyên Tử nhìn thấy Thông Thiên, Nữ Oa, Vân Tiêu, Thập Nhị Tổ Vu và Bình Tâm, tâm thần y lại một lần nữa chấn động.

Ngoại giới đồn rằng, Thông Thiên đã có được tạo hóa kinh thiên động địa mới giúp Tiệt giáo nghịch chuyển càn khôn.

Xem ra quả đúng như vậy.

Thông Thiên lại đang ăn cơm ở nhà Đại Đạo Chúa Tể.

Đây đâu chỉ là tạo hóa, quả thực là cơ duyên kinh thiên!

Ở phía khác, đám người Tổ Vu, Bình Tâm, Thông Thiên đang ăn cơm cũng nhìn thấy Trấn Nguyên Tử.

Sắc mặt họ đều khựng lại.

Gã Trấn Nguyên Tử này không ở yên trên Vạn Thọ Sơn, chạy đến đây làm gì?

Chu Thanh cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Lại một gương mặt xa lạ.

Ngay sau đó, Chu Thanh mỉm cười nhàn nhạt, nhìn về phía Trấn Nguyên Tử, chậm rãi nói: "Không biết đạo hữu đến đây có việc gì?" Lời vừa dứt, ánh mắt Trấn Nguyên Tử chợt dừng lại.

Y lập tức nhận ra người thanh niên này hẳn là chủ nhân nơi đây.

Hơn nữa, trên người người thanh niên, y phảng phất thấy được cảnh tượng hỗn độn chưa mở, hồng mông tái diễn.

Mặc dù bóng hình ấy trông bình thường không có gì lạ, chỉ như một nông phu bình thường, nhưng trong khoảnh khắc đó, y lại phảng phất thấy vị thanh niên này ngự trị trên vạn đạo, phiêu diêu ngoài thời không.

Xem ra, đây chính là vị Đại Đạo Chúa Tể trong truyền thuyết.

Ngay sau đó, Trấn Nguyên Tử vừa chuẩn bị bái kiến Đại Đạo Chúa Tể thì trong lòng chợt rùng mình.

Không thể làm vậy được.

Đại Đạo Chúa Tể đang ẩn thế tu luyện trong hồng trần, tu vi hiện tại của ngài quan sát chỉ ở cảnh giới Nhân Tiên.

Nếu mình bái kiến ngài, chẳng phải là quá đường đột, ảnh hưởng đến tâm cảnh của Đại Đạo Chúa Tể sao?

Ngay lúc Trấn Nguyên Tử đang phân vân, Thông Thiên vội vàng cười gượng, đi đến bên cạnh y rồi nói: "Hiền tế à, đây là một người bạn cũ của ta, tên là Lão Nguyên!" Lời vừa dứt, Thông Thiên liền nhìn về phía Chu Thanh.

“Lão Nguyên?” Chu Thanh nghe vậy, nhướng mày.

Rồi hắn mỉm cười, nói: “Nếu đã là đạo hữu của nhạc phụ, vậy mời ngồi xuống đi.” “Đúng rồi, nhạc phụ, vị đạo hữu này cũng tên là Lão Nguyên, con nhớ nhạc phụ cũng có một người bạn tên Lão Nguyên mà, lần trước Lão Nguyên còn đến cùng Lão Hồng và Vô Vi đạo hữu nữa.” “Không biết ba vị đạo hữu đó giờ ra sao rồi.” Lời Chu Thanh vừa dứt, Thông Thiên vừa mới ngồi xuống, kéo Trấn Nguyên Tử ngồi bên cạnh, sắc mặt liền cứng đờ.

Lão Nguyên?

Vô Vi?

Hai gã đó đã chết không biết bao lâu rồi.

Còn Lão Hồng... hiện tại không biết đang chuẩn bị âm mưu độc ác gì.

Nghĩ đến đây, Thông Thiên cũng biết, hiền tế đang ẩn tu trong hồng trần, không quan tâm đến chuyện Hồng Hoang, nên không biết chuyện Lão Tử và Nguyên Thủy đã bị tru sát.

Lập tức, Thông Thiên khẽ thở dài, chậm rãi nói: “Ai, hiền tế à.” “Vô Vi và Lão Nguyên, hai vị đạo hữu đó hợp mưu với kẻ xấu, cuối cùng lại bị người ta liên thủ tru sát rồi.” “Còn Lão Hồng, gần đây đang bế quan, cũng không ra ngoài.” Nghe vậy, Chu Thanh trong lòng ngẩn ra, hóa ra là vậy.

Lão Nguyên và Vô Vi đã vẫn lạc rồi.

Thật đáng tiếc, lại mất đi hai người bạn nhậu.

Nhưng Chu Thanh nhanh chóng mỉm cười thản nhiên, gạt chuyện này sang một bên.

Hắn và Lão Nguyên, Vô Vi có thể kết bạn cũng là nhờ quan hệ của

nhạc phụ, hai người họ vẫn lạc thì thôi vậy, ở Hồng Hoang, chuyện tu sĩ vẫn lạc quá đỗi bình thường, hắn cũng không vì chuyện này mà đau lòng.

Lập tức, Chu Thanh cũng khẽ thở dài một tiếng, rồi nói: "Ai, thật đáng tiếc cho hai vị đạo hữu." "Thôi, chúng ta tiếp tục uống!" Nói xong, Chu Thanh cười cười, chuẩn bị khuấy động không khí, nâng ly với mọi người.

Mọi người nghe vậy, trong lòng đều chấn động.

Đại Đạo Chúa Tể đích thân mời rượu, bọn họ đâu dám không nể mặt.

Ngay sau đó, ừng ực ừng ực, từng ly rượu được uống cạn.

Không khí trong tiểu viện cũng trở nên sôi nổi.

Rượu qua ba tuần.

Đế Giang đột nhiên ánh mắt lóe lên, nhớ lại chuyện Tiểu Bạch tiền bối vừa dặn dò.

Lập tức, Đế Giang nhìn về phía Chu Thanh, chậm rãi nói: "Muội phu à, những năm qua ta xông pha Hồng Hoang, cũng nghe được không ít bí văn." "Vừa hay, hôm nay ta chia sẻ với muội phu một chút." "Muội phu, dạo trước ta nghe được một tin tức, ngoại giới đồn rằng, Bàn Cổ đại thần thực ra vẫn chưa chết, năm xưa sau khi khai thiên lập địa, sở dĩ ngài thân hóa luân hồi là để có ngày trở lại, lấy cả Hồng Hoang rộng lớn, vô số chúng sinh làm dưỡng chất, một lần nữa chứng đạo cảnh giới Đại Đạo chí cao vô thượng kia." "Muội phu à, không biết ngài thấy chuyện này thế nào." Đế Giang mỉm cười nói.

Thực tế, trong lòng hắn lúc này đang tim đập chân run.

Gọi một vị tồn tại cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể là muội phu, đây là đang tổn thọ mà.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, nếu không gọi muội phu, lại tỏ ra không thân thiết với Đại Đạo Chúa Tể, rất có thể sẽ quấy nhiễu tâm cảnh của ngài.

Ở một bên khác, Thông Thiên, Bình Tâm, Vân Tiêu, Nữ Oa, mười một vị Tổ Vu còn lại cũng đều nhìn về phía Chu Thanh.

Họ cũng muốn biết chuyện này rốt cuộc có thật hay không.

Trong sân, Tiểu Hắc và Tiểu Bạch cũng nheo mắt lại, nhìn về phía Chu Thanh.

Ngay cả chúng cũng không thể chắc chắn Bàn Cổ rốt cuộc còn sống hay không.

Chỉ có Đại Đạo Chúa Tể mới có thể thực sự xác định được chuyện này.

Còn Trấn Nguyên Tử, lúc này đã vểnh tai lên!

Chương 169

Vẻ kinh hãi trong con ngươi y căn bản không thể che giấu được.

Bàn Cổ còn sống, chưa chết?

Có một ngày, Bàn Cổ sẽ trở lại, lấy vạn linh Hồng Hoang làm dưỡng chất, một lần nữa chứng đắc ngôi vị Hỗn Nguyên?

Chuyện này... chuyện này là thật hay giả?

Lúc này, Chu Thanh nghe vậy, sắc mặt cũng hơi khựng lại.

Không ngờ trong Hồng Hoang lại có lời đồn như vậy.

Nhưng cũng đúng thôi, sinh linh trong Hồng Hoang nhiều vô kể, mỗi sinh linh đều không phải kẻ ngốc, ngược lại trí tuệ rất cao.

Hàng vạn vạn ức sinh linh, mỗi ngày ngoài tu luyện ra, e rằng chỉ còn lại việc suy nghĩ lung tung.

Nhưng mà, Bàn Cổ còn sống hay không, hắn cũng không biết.

Thế giới Hồng Hoang dù sao cũng là một thế giới vô cùng mạnh mẽ, trong thế giới này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nhưng... người ta đã hỏi rồi, cũng phải trả lời một chút, nếu không không khí chẳng phải sẽ gượng gạo sao.

Thôi, cứ bịa đại một chút vậy.

Nghĩ vậy, Chu Thanh cũng chuẩn bị phát biểu ý kiến.

Lập tức, Chu Thanh mỉm cười chậm rãi, rồi nói: "Ta cho rằng, Bàn Cổ thật sự vẫn còn sống!" "Thậm chí, trong Thiên Đạo Hồng Hoang, có một tia ý chí của Bàn Cổ tồn tại!" "Hồng Quân, cũng bị Bàn Cổ tính kế sâu sắc!" "Tất cả những gì Hồng Quân làm từ vạn cổ đến nay, đều sẽ trở thành áo cưới cho Bàn Cổ!" Lời Chu Thanh vừa

dứt, các Thánh nhân nghe vậy, tâm thần lập tức chấn động!

Ánh mắt ai nấy đều trở nên kinh hãi!

Bàn Cổ thật sự còn sống?

Hồng Quân, kẻ bố cục vạn cổ, tính kế vô số chúng sinh, đồng thời cũng đang bị Bàn Cổ tính kế?

Càng khiến họ chấn động hơn là, tất cả những gì Hồng Quân làm từ vạn cổ đến nay đều là làm áo cưới cho Bàn Cổ?

Rốt cuộc là chuyện gì?

"Muội phu à, đây là chuyện gì?" "Ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cao cao tại thượng cũng luôn bị Bàn Cổ tính kế sao?" "Thậm chí kế hoạch vạn cổ của Hồng Quân đều sẽ trở thành áo cưới cho Bàn Cổ?" "Muội phu à, rốt cuộc là chuyện gì vậy, vì sao trong Thiên Đạo Hồng Hoang lại có ý chí của Bàn Cổ?" Đế Giang vội vàng hỏi.

Lúc này, giọng nói của hắn cũng run rẩy.

Tất cả là vì những lời của Đại Đạo Chúa Tể thật sự quá đáng sợ.

Hơn nữa vì đây là lời do chính Đại Đạo Chúa Tể nói ra, rất có thể là thật, nên mới khiến lòng hắn càng thêm chấn động.

Bên cạnh, các Thánh nhân như Thông Thiên cũng đều nhìn về phía Chu Thanh, ai nấy trong lòng đều vô cùng căng thẳng.

Họ mơ hồ cảm thấy, có lẽ mình sắp biết được bí mật lớn nhất của cả Hồng Hoang từ vạn cổ đến nay.

Tiểu Bạch và Tiểu Hắc cũng vểnh tai lên, lặng lẽ lắng nghe cuộc trò chuyện của mọi người.

Còn Trấn Nguyên Tử, trong lòng lúc này càng thêm chấn động.

Không ngờ, y chỉ chuẩn bị đến bái kiến người chưởng khống Vận

Mệnh, hỏi xem có thể hồi sinh người bạn cũ Hồng Vân lão tổ hay không, lại vô tình biết được bí mật động trời này.

Thấy mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía mình, Chu Thanh liền mỉm cười nhàn nhạt.

Tiếp đó, Chu Thanh từ từ đặt chén rượu trong tay xuống, rồi nhìn về phía mọi người, chậm rãi nói: "Trước hết hãy nói về các vô lượng lượng kiếp từ vạn cổ đến nay, về bản chất, vô lượng lượng kiếp sản sinh là vì thế giới Hồng Hoang không chịu nổi quá nhiều cường giả tiêu hao linh khí năng lượng, nên Thiên Đạo Hồng Hoang mới giáng xuống hết kiếp nạn này đến kiếp nạn khác." "Các vị đạo hữu, vậy các vị nghĩ xem, sau khi vô số sinh linh vẫn lạc từ vạn cổ đến nay, tinh huyết, pháp lực cả đời hấp thu, các loại pháp tắc của họ đã đi đâu?" "Chẳng phải đều bị thế giới Hồng Hoang rộng lớn hấp thu sao?

Mà Bàn Cổ lại thân hóa Hồng Hoang, tinh hoa cả đời của những sinh linh này sau khi vẫn lạc bị thế giới Hồng Hoang hấp thu, chẳng phải chính là để Bàn Cổ hấp thu, trở thành dưỡng chất của Bàn Cổ sao?" "Nhưng." "Hồng Hoang lúc mới ra đời rộng lớn hơn bây giờ rất nhiều, vì sao trải qua năm tháng vạn cổ, Hồng Hoang không những không lớn lên, ngược lại ngày càng nhỏ đi?" Lời Chu Thanh vừa dứt, mọi người nghe vậy trong lòng đều chấn động.

Lời của Đại Đạo Chúa Tể quả thực có chút đạo lý.

Phải biết rằng, sau khi sinh linh vẫn lạc, chân linh sẽ phiêu dạt trong dòng sông lịch sử của hỗn độn mịt mùng.

Trước khi Bình Tâm sáng lập địa phủ, ba hồn bảy phách của sinh linh vẫn lạc sẽ dần dần tiêu tan trong Hồng Hoang, sau khi địa phủ xuất hiện, hồn phách của những sinh linh đó mới trở về địa phủ.

Từ vạn cổ đến nay, tất cả sinh linh đã vẫn lạc, tinh hoa cả đời, đại đạo tu luyện, pháp lực cả đời, thậm chí có lúc ngay cả nhục thân cũng

sẽ tiêu tán giữa trời đất.

Tinh hoa cả đời của tất cả sinh linh vẫn lạc từ vạn cổ đến nay, toàn bộ đều bị thế giới Hồng Hoang hấp thu.

Nhưng, vì sao trải qua vô tận năm tháng, thế giới Hồng Hoang hấp thu nhiều tinh hoa của sinh linh như vậy, không những không lớn lên, ngược lại ngày càng nhỏ đi?

Hồng Hoang rộng lớn vô tận, nhưng thế giới Hồng Hoang ngày nay nhỏ hơn rất nhiều so với đại lục Hồng Hoang thời Yêu lượng kiếp.

So với thời Hung thú lượng kiếp, Long Hán tam tộc tranh bá, lại càng nhỏ hơn rất nhiều.

Lẽ nào... khi thế giới Hồng Hoang không ngừng thu nhỏ, đợi đến khi thu nhỏ đến một mức độ nhất định, chính là lúc Bàn Cổ đại thần trở về?

Hàng vạn vạn ức năm tháng qua, tinh hoa của vô số sinh linh vẫn lạc, thực ra không phải bị Hồng Hoang rộng lớn hấp thu, mà là bị Bàn Cổ hấp thu?

Sau khi trong lòng mọi người hiện lên một khả năng, ai nấy đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Nếu vậy, trong Thiên Đạo Hồng Hoang thật sự có một tia ý chí của Bàn Cổ.

Nếu Thiên Đạo Hồng Hoang không có ý chí của Bàn Cổ, thì Thiên Đạo Hồng Hoang không thể nào giáng xuống hết vô lượng lượng kiếp này đến vô lượng lượng kiếp khác.

Ở một bên khác, Chu Thanh tiếp tục nói.

“Đương nhiên đây chỉ là một phần kế hoạch của Bàn Cổ.” “Đồng

thời, Hồng Quân kẻ bố cục vạn cổ cũng nằm trong kế hoạch của Bàn Cổ." "Thiên Đạo Hồng Hoang do Bàn Cổ sáng tạo, Bàn Cổ là bán bộ Đại Đạo cảnh, Thiên Đạo Hồng Hoang cùng lắm cũng chỉ ở cảnh giới Hỗn Nguyên cảnh thất trọng thiên đến cửu trọng thiên, trải qua hàng vạn vạn ức năm tháng, e rằng Hồng Quân sớm đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên cửu trọng thiên, nhưng vì sao Hồng Quân vẫn không thể thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo Hồng Hoang?" "Tất cả thực ra đều do Bàn Cổ giở trò, các vị đạo hữu nghĩ kỹ mà xem, nếu Hồng Quân cứ mãi không thoát khỏi Thiên Đạo, chắc chắn sẽ tìm mọi cách mượn sức người khác để phá vỡ Thiên Đạo Hồng Hoang, giúp lão thoát ra." "Đồng thời vì quan hệ Hồng Quân dung hợp với Thiên Đạo, cũng vừa hay có thể để Hồng Quân lợi dụng Thiên Đạo Hồng Hoang giáng xuống hết vô lượng lượng kiếp này đến vô lượng lượng kiếp khác, khiêu khích mâu thuẫn giữa các chủng tộc trong Hồng Hoang, để các thế lực chủng tộc tàn sát lẫn nhau, đến mức có thể hủy diệt Thiên Đạo Hồng Hoang, hủy diệt Hồng Hoang." "Như vậy, Hồng Quân có thể phá vỡ Thiên Đạo, đi tìm cảnh giới Đại Đạo vô thượng kia." Chu Thanh nói đến đây, liền mỉm cười, nhìn về phía mọi người, nói: "Các vị đạo hữu, bây giờ đã biết vì sao tất cả những gì Hồng Quân làm từ vạn cổ đến nay, đều là làm áo cưới cho Bàn Cổ, Hồng Quân cũng luôn bị Bàn Cổ tính kế rồi chứ?" Lời Chu Thanh vừa dứt, trong lòng mọi người kinh hãi vô cùng, ai nấy hô hấp đều dồn dập.

Trong khoảnh khắc này, tất cả đều đã hiểu ra.

Mặc dù Đại Đạo Chúa Tể không nói thẳng ra, Bàn Cổ tính kế Hồng Quân như thế nào, tất cả việc làm của Hồng Quân từ vạn cổ đến nay làm sao lại trở thành áo cưới cho Bàn Cổ.

Nhưng họ đã lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra!

Mục đích của Hồng Quân là phá vỡ Thiên Đạo, thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo.

Cho nên mới hết lần này đến lần khác sách hoạch vô lượng lượng kiếp.

Bàn Cổ chưa chết, Thiên Đạo và Hồng Hoang làm sao có thể bị phá vỡ?

Cho nên Bàn Cổ lại tính kế Hồng Quân.

Trong mỗi lần vô lượng lượng kiếp mà Hồng Quân sách hoạch từ vạn cổ đến nay, không biết đã có bao nhiêu sinh mệnh vẫn lạc, tinh hoa cả đời của những sinh mệnh này toàn bộ đều bị Bàn Cổ hấp thu, trở thành dưỡng chất của Bàn Cổ.

Như vậy, Hồng Quân bố cục vạn cổ, để thoát khỏi Thiên Đạo, đã sách hoạch hết trận này đến trận khác vô lượng lượng kiếp.

Bàn Cổ thì lại cần tinh hoa cả đời của vô tận sinh linh để giúp ngài trở lại, nên liền lưu lại một tia ý chí trong Thiên Đạo, như vậy Hồng Quân sẽ mãi mãi không thể thoát khỏi Thiên Đạo.

Hồng Quân không thể thoát khỏi Thiên Đạo, sẽ hết lần này đến lần khác sách hoạch vô lượng lượng kiếp, Bàn Cổ cũng tự nhiên có được tinh hoa của vô tận sinh linh.

Hít...

Sau khi mọi người suy luận rõ ràng mọi chuyện, ai nấy đều không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Hồng Quân đã đủ âm hiểm, bố cục vạn cổ, tính kế vô tận sinh linh.

Nhưng Bàn Cổ lại còn âm hiểm hơn Hồng Quân, ngay cả Hồng Quân cũng bị xoay như chong chóng.

Có thể tưởng tượng được, nếu Hồng Quân để thoát khỏi Thiên Đạo, tiếp tục hết lần này đến lần khác sách hoạch vô lượng lượng

kiếp, thì sinh linh vẫn lạc trong Hồng Hoang sẽ ngày càng nhiều, dưỡng chất mà Bàn Cổ có được cũng ngày càng nhiều.

Đợi đến khi đại lục Hồng Hoang ngày càng nhỏ, cường giả ngày càng ít, e rằng chính là lúc Bàn Cổ trở về, luyện hóa cả Hồng Hoang!

Bàn Cổ thân hóa Hồng Hoang rồi tử vong!

Đơn giản là lừa đảo lớn nhất từ vạn cổ đến nay!

Hồng Quân, La Hầu, Dương Mi, thậm chí hàng vạn vạn ức sinh linh Hồng Hoang, đều bị Bàn Cổ xoay như chong chóng!

Cuối cùng, nếu Bàn Cổ triệt để trở về, ai có thể chống lại Bàn Cổ?

Ở một bên khác, ánh mắt Tiểu Bạch và Tiểu Hắc cũng không ngừng lóe lên.

Xem thường Bàn Cổ này rồi.

Kế hoạch kinh thiên như vậy, quả thực dọa hai đứa chúng nó sợ hết hồn.

E rằng, Bàn Cổ sớm đã tính kế xong kế hoạch này từ lúc khai thiên lập địa, dùng sức mạnh chém ba ngàn ma thần.

Bố cục vạn cổ, để một lần nữa chứng đắc cảnh giới Đại Đạo vô thượng kia.

Trấn Nguyên Tử lúc này cũng bị dọa cho toát một thân mồ hôi lạnh.

Nếu không phải ở nhà Đại Đạo Chúa Tể, thật không biết nhiều bí mật như vậy.

Nghĩ kỹ lại, cũng quá đáng sợ rồi.

Ở một bên khác, Chu Thanh thấy mọi người trầm mặc, sắc mặt khựng lại.

Xem ra, một câu nói của mình đã dọa bọn họ sợ rồi.

Thực ra những điều này, hắn cũng chỉ dựa vào một số ký ức kiếp trước, bịa bừa thôi.

Dù sao chém gió cho huyền ảo một chút cũng không sao, chuyện có thật hay không cũng chưa chắc.

Mà dù có là thật, đến lúc Bàn Cổ trở về cũng còn mấy cái lượng kiếp nữa, cũng không cần vội.

Lập tức, thấy mọi người vẻ mặt trầm mặc, Chu Thanh bất đắc dĩ cười cười, rồi nói: "Các vị đạo hữu, không cần lo lắng nhiều như vậy." "Cứ coi như ta nói bừa đi, không cần để trong lòng." "Đúng rồi, ta vừa hay mới nghiên cứu ra một môn trận pháp, nhưng có mấy điểm chưa hoàn thiện, vừa hay cùng các vị đạo hữu thảo luận một chút." Nói rồi, Chu Thanh liền lấy ra một môn trận pháp mà hắn đã dốc lòng nghiên cứu trong thời gian gần đây.

Chương 170

“Các vị đạo hữu, ta đã nghiên cứu ra phiên bản sơ cấp của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nguyên hình của nó là của Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc năm xưa.” “Nhưng khác biệt duy nhất là, ta đã cải tiến phiên bản sơ cấp Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận một chút.” “Đương nhiên, đại trận mà ta nghiên cứu ra tự nhiên không thể so với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận chân chính của Vu tộc năm xưa, nhưng chúng ta sử dụng trận pháp này, cũng đủ để tự vệ.” Chu Thanh cười cười, chậm rãi nói.

Bên cạnh, một chúng Tổ Vu nghe vậy, trong lòng lập tức chấn động.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận?

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do chính Đại Đạo Chúa Tể cải tiến?

Sẽ đáng sợ đến mức nào?

Ngay sau đó, Đế Giang nhận lấy trận đồ Chu Thanh đưa, cẩn thận xem xét.

Sau khi quan sát một lúc, Đế Giang nheo mắt lại.

“Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, có gì đó không đúng...” Sau khi quan sát xong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do Chu Thanh cải tiến, ánh mắt Đế Giang hơi lóe lên.

Không đúng.

Rất không đúng.

Theo lý, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do chính Đại Đạo Chúa Tể cải tiến, phải ảo diệu vô cùng, khủng bố vô cùng, ẩn chứa áo

nghĩa ngút trời.

Nhưng, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận trước mắt, lại phảng phất thiếu một vật phẩm cực kỳ quan trọng.

Phảng phất như thiếu mất linh hồn.

Mặc dù Đế Giang không hiểu trận pháp, nhưng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc năm xưa chính là do hắn dẫn đầu một đám huynh đệ bày ra.

Hắn có thể cảm nhận được, đại trận trước mắt thiếu một vật phẩm cực kỳ quan trọng.

Lập tức, Đế Giang nhìn về phía Chu Thanh, chậm rãi nói: "Muội phu à, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận này, phảng phất không hoàn chỉnh, thiếu một vật phẩm cực kỳ quan trọng." "Nếu có thể tập hợp đủ vật phẩm đó, thì đại trận này mới triệt để hoàn chỉnh." Lời Đế Giang vừa dứt, Chu Thanh không nhịn được liếc mắt một cái.

Nói thừa.

Cứ tưởng gã này có thể nói ra thiếu thứ gì.

Hóa ra nhìn nửa ngày, chỉ nhìn ra đại trận mà mình cải tiến có khiếm khuyết.

Nếu đại trận không có khiếm khuyết, ta cần gì phải lấy ra cho các ngươi xem?

Bên cạnh, Thông Thiên lúc này ánh mắt lóe lên, cũng chăm chú nhìn vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Đại trận này, không hề đơn giản.

Lão có cảm giác, nếu Thập Nhị Tổ Vu có được trận đồ này, rồi bày ra đại trận, thì uy lực sẽ khủng bố hơn rất nhiều so với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận trước đây của Vu tộc.

Nhưng, đại trận này lại thiếu một thứ gì đó.

Rốt cuộc là thiếu cái gì?

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc liên thủ bày ra, sau khi bày thành công... có thể triệu hoán ra hư ảnh của Bàn Cổ..." "Bàn Cổ, thân ảnh của Bàn Cổ!?" Giữa vạn ngàn suy nghĩ trong lòng Thông Thiên, ánh mắt lão đột nhiên lóe lên!

Lão đã biết thiếu cái gì rồi.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận nguyên bản của Vu tộc, sau khi bày thành công có thể triệu hoán ra hư ảnh của Bàn Cổ.

Mà Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do Đại Đạo Chúa Tể trước mắt sáng tạo ra, lại căn bản không thể triệu hoán ra hư ảnh của Bàn Cổ.

Bàn Cổ là bán bộ Đại Đạo cảnh, hiền tế là cường giả cảnh giới Đại Đạo Chúa Tể, sao có thể đi chế tạo một tiên thiên đại trận có thể triệu hoán ra một con kiến hôi?

Đây chính là chỗ thiếu sót của đại trận!

Lập tức, Thông Thiên nhìn về phía Chu Thanh, chậm rãi nói: "Hiền tế à, đại trận này hiện tại thiếu một trận linh!" "Nếu đại trận này là do hiền tế tham khảo Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cải tiến ra, vậy thì khi chúng ta bày ra đại trận, cũng tất nhiên phải triệu hoán ra một bóng hình." "Nhưng, bóng hình đó là ai?" "Chúng ta, cũng không thể triệu hoán ra Bàn Cổ được?" "Cho nên, đây chính là khiếm khuyết duy nhất của đại trận!" Một câu của Thông Thiên vừa dứt, mắt Chu Thanh lập tức sáng lên.

Trên mặt cũng lộ ra vẻ bừng tỉnh, hóa ra là vậy.

Chẳng trách mình cứ cảm thấy đại trận này thiếu thiếu cái gì đó.

Hóa ra là thiếu trận linh!

Nhạc phụ đại nhân nói không sai chút nào, đại trận mà mình sáng tạo ra dựa trên nguyên hình Thập Nhị Đô Thiên Đại Trận trong ký ức, làm sao có thể triệu hoán ra thân ảnh của Bàn Cổ đại thần được?

Nhưng, đại trận này không những không triệu hoán ra được thân ảnh của Bàn Cổ, mà cũng không triệu hoán ra được thân ảnh của sự tồn tại nào khác.

Xong rồi, toi công rồi, đại trận này, phế rồi.

Chu Thanh trong lòng thầm nói.

Mất bao nhiêu thời gian mới sáng tạo ra được đại trận, thế mà lại không có chút tác dụng nào.

Lập tức, Chu Thanh nhìn về phía Đế Giang và những người khác, ánh mắt hơi lóe lên.

Đám cơ bắp to lớn này, có lẽ là huynh đệ đồng môn của Ngưng Tâm.

Sư môn của Ngưng Tâm, hẳn cũng là một môn phái không nhỏ.

Có lẽ tu vi sư tôn của Ngưng Tâm cũng không thấp.

Vừa hay đem trận đồ này tặng cho các ca ca tỷ tỷ của Ngưng Tâm, để họ mang về, cầu xin tiền bối trong sư môn, ban thưởng một hai giọt bản nguyên tinh huyết của cường giả, nếu sau này gặp nguy hiểm, cũng đủ để bảo vệ tính mạng.

Cũng vừa hay nhân cơ hội này đem vật này làm quà ra mắt, tặng cho các sư huynh đệ của Ngưng Tâm.

Nghĩ vậy, Chu Thanh cười cười, chậm rãi nói: "Đại huynh, xem ra trận đồ này ta giữ cũng không có tác dụng, hay là tặng cho đại huynh đi." "Đến lúc đó đại huynh có thể mang trận đồ về, để sư tôn của

Ngưng Tâm hoặc các tiền bối cao nhân khác trong sư môn, ban cho một giọt tinh huyết, đợi sau này gặp nguy hiểm, cũng có thể triệu hoán vị tiền bối cao nhân đó, ngưng tụ thân ảnh, bảo vệ tính mạng bản thân." Lời vừa dứt, Chu Thanh liền đưa trận đồ vào tay Đế Giang.

Ở một bên khác, Đế Giang nghe vậy, trong lòng lập tức chấn động.

Hít.

Đại Đạo Chúa Tể lại tặng vật quý giá như vậy cho mình?

Đây chính là tiên thiên đại trận do chính Đại Đạo Chúa Tể cải tiến đó.

Hắn có thể cảm nhận được, đại trận này khủng bố hơn rất nhiều so với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận trước đây của Vu tộc.

Dù sao đây cũng là trận đồ do chính Đại Đạo Chúa Tể suy diễn ra, lại còn cải tiến.

Nếu thật sự có thể dùng nó, triệu hoán ra thân ảnh của cường giả, thì Hồng Quân và Thời Thần cũng không đáng sợ nữa.

Giữa vạn ngàn suy nghĩ trong lòng Đế Giang, hắn vội vàng cảm tạ Chu Thanh.

Chu Thanh thấy vậy, thì mỉm cười, không để ý.

Sau đó, mọi người lại hứng khởi uống rượu.

Lúc này, trong lòng Đế Giang, thì đang tính toán đủ loại suy nghĩ.

Trận đồ... nếu không có trận linh, bày ra cũng không có tác dụng.

Hiện tại, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận nguyên bản của Vu tộc không thể dùng được nữa.

Bởi vì trên người họ không còn chảy dòng máu của Bàn Cổ, không

còn là Bàn Cổ chính tông, cho nên nếu bây giờ bày ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, căn bản không thể nào triệu hoán ra hư ảnh của Bàn Cổ nữa.

Trận đồ này, phải làm sao để tìm trận linh đây?

Nếu dùng đại trận mới này để đối kháng Hồng Quân, thì tinh huyết của cường giả cần đến, ít nhất cũng phải là tinh huyết cấp bậc như Bàn Cổ mới được.

Nhưng, cường giả như vậy đi đâu mà tìm?

Ngay lúc Đế Giang đang suy nghĩ, ánh mắt hắn đột nhiên lóe lên, nhìn thấy Tiểu Bạch đang lười biếng phơi nắng.

Người chưởng khống Vận Mệnh!

Cũng là sự tồn tại vô thượng đã ban cho họ một sinh mệnh mới!

Nếu xin người chưởng khống Vận Mệnh một giọt tinh huyết... chẳng phải khi Thập Nhị Tổ Vu bày ra đại trận vô thượng này, có thể triệu hoán ra thân ảnh của người chưởng khống Vận Mệnh sao?

Không phải khủng bố hơn thân ảnh của Bàn Cổ đại thần rất nhiều sao?

Ngay lúc vạn ngàn suy nghĩ đang trôi qua trong lòng Đế Giang, đôi tai lông xù của Tiểu Bạch hơi động.

Sau đó, Tiểu Bạch nhìn về phía Đế Giang.

Tiếp đó, Tiểu Bạch nhẹ nhàng kêu một tiếng "meo".

Trong biển sâu của Đế Giang, đột nhiên xuất hiện một giọt tiên huyết vàng óng!

Một giọt tiên huyết này, xung quanh có vô cùng vô tận thần quang tạo hóa xoay chuyển, lại có từng sợi pháp tắc vận mệnh không ngừng lưu động, khủng bố vô cùng!

Đế Giang lập tức cảm thấy tâm thần chấn động.

Tiểu Bạch đại nhân, thật sự ban cho tinh huyết rồi?

Lần này, Thập Nhị Tổ Vu có thể bày ra trận pháp vô thượng có thể triệu hoán người chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo rồi!

Lập tức, Đế Giang hướng về phía Tiểu Bạch ném đi một ánh mắt cảm kích.

Tiếp đó, mọi người lại lần nữa chén chú chén anh, náo nhiệt uống rượu.

Rượu qua ba tuần.

Đế Giang chậm rãi đứng dậy, rồi nói: "Muội phu à, chúng ta cũng nên về rồi." "Ngưng Tâm ở lại đây, chăm sóc muội phu cho tốt nhé." Đế Giang cười tủm tỉm nói.

Chương 171

Trong lòng hắn đã nóng lòng muốn ra ngoài, dung hợp giọt tinh huyết của người chưởng khống Vận Mệnh trong thần hải vào trận đồ.

Hắn có thể cảm nhận được, nếu có thể thành công triệu hoán ra thân ảnh của Tiểu Bạch đại nhân, tuyệt đối có thể tru sát Thời Thần kia.

Bình Tâm, vừa hay để nàng ở lại đây với Đại Đạo Chúa Tể một thời gian, phát triển tình cảm.

Ở một bên khác, Chu Thanh nghe vậy, cười cười, gật đầu.

Sau đó Chu Thanh nhìn về phía mọi người, chậm rãi nói: "Nhạc phụ đại nhân, đại huynh, các vị đạo hữu, đi thong thả nhé." Lời Chu Thanh vừa dứt, mọi người cũng lần lượt gật đầu.

Sau đó, Bình Tâm và Nữ Oa ở lại.

Thông Thiên, Thập Nhị Tổ Vu lần lượt rời khỏi tiểu viện.

Trấn Nguyên Tử thấy vậy, cũng không tiện quấy rầy cuộc sống của Đại Đạo Chúa Tể, cũng liền theo Thông Thiên rời đi.

Lúc này, ngoại giới.

Trên Thiên Đình.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đứng sừng sững giữa trời đất, xung quanh có vô tận thần quang lấp lánh.

Không biết đã hấp thu bao nhiêu mảnh vỡ Đại Đạo ở nhà Đại Đạo Chúa Tể.

Lại tái lập Yêu tộc, hội tụ khí vận vô thượng.

Lúc này, trải qua tích lũy, cảnh giới bán bộ Đại La đã bắt đầu lung lay.

Họ quyết định, hôm nay chứng đạo Hỗn Nguyên!

Lập tức, giọng nói của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, nhàn nhạt vang vọng khắp trời đất.

"Ngô, Yêu Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, tái lập Thiên Đình, là chủ của hàng vạn vạn ức Yêu tộc Hồng Hoang, chưởng khống thiên vũ, hôm nay." "Ngô đẳng, chứng đạo Hỗn Nguyên!!" Khi giọng nói của Đế Tuấn và Thái Nhất vang vọng khắp cả thế giới Hồng Hoang, khí thế trên người hai vị Yêu Hoàng lúc này cũng đang điên cuồng tăng lên, xung quanh các loại đạo tắc khủng bố cũng đang chậm rãi dâng lên!

Tiếp đó, đột nhiên, trên người hai vị Yêu Hoàng lập tức bộc phát ra yêu khí ngút trời, sau đó từng đạo quang mang cực kỳ rực rỡ đột nhiên xông lên trời, hàng vạn vạn ức tia thần quang bộc phát trong nháy mắt lập tức chấn vỡ mây xanh, khiến vạn dặm càn khôn trong khoảnh khắc này không ngừng rung chuyển, cuốn theo vạn ngàn tử khí, hiên ngang giáng lâm giữa trời đất!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chứng đạo Hỗn Nguyên, và Minh Hà, Hạo Thiên lúc đó chứng đạo Hỗn Nguyên cực kỳ tương tự, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tổng cộng chia làm ba loại.

Loại thứ nhất là Thiên Đạo Thánh Nhân, hoặc là Địa Đạo Thánh Nhân, do hồng mông tử khí chứng đạo Hỗn Nguyên.

Loại thứ hai là công đức thành thánh, ví dụ như Đa Bảo kiến lập Phật giáo thành thánh, Minh Hà sáng tạo A Tu La tộc thành thánh.

Loại thứ ba là pháp tắc thành thánh, cũng là tự thân chứng ngộ

một con đường Hỗn Nguyên Đại Đạo, chứng đạo thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân, như Thông Thiên, chứng ngộ kiếm trận song đạo, như La Hầu, chứng ngộ Ma chi đại đạo.

Trong đó, sau khi pháp tắc thành thánh là Đại Đạo Thánh Nhân, là Hỗn Nguyên Thánh Nhân thực lực mạnh nhất.

Con đường chứng đạo mà Đế Tuấn và Thái Nhất đi, chính là công đức khí vận thành thánh.

Hai vị Yêu Hoàng là chủ của Thiên Đình, từng có đại công đức chấp chưởng Thiên Đình, chấp chưởng hàng vạn vạn ức Yêu tộc, duy trì trật tự trời đất.

Trên người hai vị Yêu Hoàng lúc này lại có đại khí vận của hàng vạn vạn ức Yêu tộc.

Hai thứ kết hợp lại, cộng thêm các loại mảnh vỡ Đại Đạo và pháp tắc Đại Đạo lĩnh ngộ được ở nhà Đại Đạo Chúa Tể.

Đạo thể nhục thân, nguyên thần hồn phách càng là thánh nhân chi cơ do chính người chưởng khống Vận Mệnh tạo ra!

Nhiều yếu tố kết hợp lại, hôm nay chứng đạo, quả thực là nước chảy thành sông.

Khi khí thế của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất điên cuồng tăng lên, khắp trời đất, các loại dị tượng lần lượt xuất hiện!

Trên bầu trời rộng lớn, trong chốc lát, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, long phượng cùng múa, kỳ lân hiện thế, tinh hà lưu chuyển, vũ trụ tịch diệt, các loại dị tượng lần lượt hiện ra trên bầu trời rộng lớn, lưu chuyển hai bên xung quanh hai vị Yêu Hoàng, khiến hàng vạn vạn ức sinh linh Hồng Hoang kinh hãi!

Một phen động tĩnh, lập tức chấn động cả thế giới Hồng Hoang!

Trong chốc lát, trong Hồng Hoang, hàng vạn vạn ức sinh linh lúc này đều kinh hãi, thần hồn run rẩy!

Bất kỳ sinh linh nào có linh trí, đều cảm nhận được hai luồng yêu khí khủng bố ngút trời!

Vô số sinh linh Yêu tộc trong Hồng Hoang, lúc này cũng đều trong lòng có cảm ứng, đều nhìn về phía bầu trời xa xôi, ánh mắt hướng về hai bóng hình khủng bố kia!

"Cảnh giới Hỗn Nguyên, huynh đệ hai người chúng ta, hôm nay cuối cùng cũng đặt chân đến." Hồi lâu sau, cảm nhận được khí tức vô cùng rộng lớn xung quanh, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều mỉm cười.

Cảnh giới Hỗn Nguyên, cảnh giới mơ ước bấy lâu.

Sớm từ trước Yêu lượng kiếp, sở dĩ vào Thiên Đình, là vì biết rằng phương pháp chứng đạo duy nhất của huynh đệ hai người là chấp chưởng Thiên Đình, quản lý trật tự Hồng Hoang, dùng đại công đức vô thượng chứng đạo.

Lần trước sau khi thấy Hạo Thiên chứng đạo, trong lòng hai huynh đệ vừa cảm thấy phẫn nộ, lại cảm thấy uất ức.

Khi chấp chưởng Thiên Đình, quản lý hàng vạn vạn ức Yêu tộc, trong Hồng Hoang, ngoài Vu tộc ra, không có bất kỳ chủng tộc nào dám phản kháng uy thế của Thiên Đình.

Còn Hạo Thiên?

Từ khi lên làm chủ Thiên Đình, yếu đuối vô cùng, dưới trướng không có người nào có thể dùng, lại còn tàn sát bắt bớ sinh linh Yêu tộc, lấp đầy Thiên binh Thiên tướng!

Để bổ sung thần vị cho Thiên Đình, cáo trạng lên Tử Tiêu Cung chỗ Hồng Quân, cuối cùng dẫn đến Phong Thần lượng kiếp!

Người như vậy, cũng xứng dùng công đức chấp chưởng Thiên Đình, chứng đạo Hỗn Nguyên quả vị?

Lúc này, dùng công đức chấp chưởng Thiên Đình, thống ngự khí vận của ức vạn Yêu tộc, chứng đạo Hỗn Nguyên, lập tức khiến họ cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Từ nay về sau, họ cũng là Thánh Nhân!

Thánh Nhân thuộc về Yêu tộc, Thánh Nhân Yêu Hoàng trong lòng hàng vạn vạn ức tử dân Yêu tộc!

Đồng thời, cảm nhận trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất cũng khác đi.

Vừa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, liền cảm giác hai huynh đệ lúc này đã ngự trị trên hàng vạn vạn ức sinh linh, thậm chí chỉ một ý niệm, liền biết những đệ tử Yêu tộc nào đã làm ác, nghiệp lực quấn thân, nơi nào Yêu tộc làm việc tốt, trên người khí vận bao phủ.

Sau khi cảm nhận được khí vận nghiệp lực trên người hàng vạn vạn ức Yêu tộc, trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất kinh ngạc.

Tốt lắm, thật sự có không ít đại yêu nghiệp lực quấn thân.

Đây đều là tai họa của Yêu tộc.

Dù sao cũng là công đức, khí vận chứng đạo, sau này muốn nâng cao cảnh giới, không những cần hấp thu mảnh vỡ Đại Đạo và thần vận Đại Đạo, đồng thời khí vận của hàng vạn vạn ức sinh linh Yêu tộc cũng liên quan mật thiết đến họ.

Những đại yêu nghiệp lực quấn thân này, phải thanh trừ đi.

Giữa vạn ngàn suy nghĩ trong lòng, Đế Tuấn và Thái Nhất đã có quyết định.

Đợi Thông Thiên trở về, chuẩn bị thanh tẩy toàn bộ Hồng Hoang

một phen.

Phía dưới, hàng vạn vạn ức sinh linh Hồng Hoang lúc này đã bùng nổ.

Đặc biệt là vô số đệ tử Yêu tộc, lúc này trong con ngươi đều có lệ tuôn trào.

Hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc, vì chủng tộc mà thành thánh!

Không giống như Long Vương, Côn Bằng thành thánh.

Long Vương tuy cũng là Yêu tộc, nhưng người ta là thủy tổ của Long tộc, không quan tâm đến chuyện Yêu tộc, cũng không quản sống chết của Yêu tộc.

Côn Bằng là Vạn Yêu chi sư, trong lòng hàng vạn vạn ức sinh linh Yêu tộc, là một thân phận giống như lão sư.

Nhưng, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn chính là vua của Yêu tộc, Yêu Hoàng của Yêu tộc!

Hai vị Yêu Hoàng là thủ lĩnh của Yêu tộc, chưởng quản hàng vạn vạn ức Yêu tộc, lúc này hai vị Yêu Hoàng thành thánh, Yêu tộc mới thực sự đứng vững gót chân trong Hồng Hoang!

"Hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc chúng ta, cuối cùng cũng chứng đạo Hỗn Nguyên!" "Yêu tộc lại có thêm hai vị Thánh Nhân!" "Sau này, Yêu tộc sẽ sừng sững ở Hồng Hoang, hàng vạn vạn ức năm tháng không đổ!" "Không ai dám bắt nạt Yêu tộc chúng ta nữa!" Trong Hồng Hoang, hàng vạn vạn ức Yêu tộc nghị luận sôi nổi, cảm khái vạn ngàn, hưng phấn vô cùng, không ít tiên thiên đại năng lúc này cũng trong lòng vô cùng chấn động.

Trên Thiên Đình, sự hưng phấn trên mặt Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không thể dùng lời nào diễn tả.

Ngay lúc này, giữa trời đất, một luồng dao động nhỏ bé đột nhiên truyền ra.

Tiếp đó, trong nháy mắt, cả thế giới Hồng Hoang trời đất quay cuồng, phong vân biến đổi!

Thời gian của cả đại lục Hồng Hoang, lập tức ngưng lại, trực tiếp ngừng trôi!

Trong Hồng Hoang, hàng vạn vạn ức sinh linh lúc này trong lòng chấn động vô cùng, nhưng thân thể của họ tuy không thể hành động, thời gian Hồng Hoang ngưng lại, nhưng thần hồn của họ vẫn có thể quan sát chuyện bên ngoài.

Thời gian lại lần nữa ngưng lại, chẳng lẽ, vị Thời Thần lão tổ kia lại xuất hiện?

Ở một bên khác, trên Thiên Đình, sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất hơi khựng lại.

Bản thân họ cũng cảm giác được tốc độ thời gian của cả Hồng Hoang chậm đi rất nhiều.

Thậm chí, pháp lực vận chuyển của bản thân cũng bắt đầu chậm lại.

Tiếp đó, trên bầu trời, đột nhiên, một bàn tay lớn màu vàng đột nhiên xé toạc ra một vết nứt khổng lồ vô cùng.

Sau đó hai đạo thần hồng đột nhiên lóe lên, hai bóng hình khủng bố vô cùng xuất hiện trước mặt Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Thời Thần, Hồng Quân!" Sau khi nhìn thấy hai bóng hình, Đế Tuấn đột nhiên quát lớn một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy phẫn nộ.

Thời Thần và Hồng Quân chuẩn bị ra tay với họ sao?

Chẳng lẽ hai lão già này không lo lắng Thông Thiên và các Thánh

Nhân khác sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào sao?

Ở một bên khác, Hồng Quân nhìn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất, mỉm cười nhàn nhạt, sau đó chậm rãi nói: "Nếu bọn ngươi không có ở đây, liệu Thông Thiên và những người khác có ra cứu các ngươi không?" "Lúc này, e rằng Thông Thiên và những người khác đang ở nhà của vị tồn tại kia." "Hai con nghiệt súc, hôm nay chính là ngày chết của các ngươi!" Giọng nói của Hồng Quân nhàn nhạt rơi xuống, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Nếu không thể một lần tiêu diệt hết các Thánh Nhân của Tiệt giáo, vậy thì bắt đầu giết từng người một.

Lão chưởng khống sức mạnh Thiên Đạo, Thời Thần chưởng khống sức mạnh thời gian.

Hai người hợp tác lại, giết những Thánh Nhân vừa mới bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, quả thực dễ như trở bàn tay.

Chương 172

"Chết đi." Thời Thần mặc một bộ đạo bào màu xanh, trông già nua hom hem, nhưng ánh mắt lại cực kỳ sắc bén, trong con ngươi phảng phất có hai dòng sông thời gian đang lưu chuyển.

Lập tức Thời Thần, nhìn về phía Đế Tuấn Thái Nhất, bàn tay lớn đột nhiên duỗi ra, trực tiếp tấn công về phía Đế Tuấn Thái Nhất!

Trở thành Đại Đạo Thánh Nhân Thời Thần, cộng thêm Thời Gian Đại Đạo lĩnh ngộ được, chiến lực của Thời Thần lúc này vượt xa Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn vừa mới thành thánh không biết bao nhiêu!

Bây giờ vừa ra tay, càng phảng phất mang theo thiên uy giáng lâm, khủng bố ngút trời!

Cùng với khoảnh khắc Thời Thần ra tay, trời đất lúc này lập tức chìm nổi, trên người Thời Thần một luồng dao động cổ xưa huyền diệu lập tức bộc phát, xung quanh các loại dị tượng lần lượt lóe lên hàng vạn vạn ức tia thần quang rực rỡ, đi kèm với pháp tắc Thời Gian Đại Đạo hùng vĩ và trời đất, hiên ngang cuốn về phía Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn!

Bên cạnh, lúc này, Hồng Quân cũng lập tức ra tay.

Đột nhiên, một luồng dao động khủng bố mang theo sức mạnh Thiên Đạo lập tức xuất hiện giữa trời đất Hồng Hoang, cuốn theo tiên thiên đại đạo vô thượng, chấn động vạn dặm càn khôn, trực tiếp công phạt về phía Đông Hoàng và Đế Tuấn!

Hai vị tồn tại vô thượng, đều là một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần năm xưa, đòn công phạt này vừa xuất hiện, liền diễn biến ra khí thế vô thượng, chấn động vạn dặm mây khói, khí thế hùng vĩ, khiến

cả đại lục Hồng Hoang đều chao đảo, khiến hàng vạn vạn ức sinh linh Hồng Hoang tâm thần run rẩy!

Lúc này, tâm thần của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức chấn động mạnh.

Trong nháy mắt, họ liền cảm nhận được hai luồng công phạt vô thượng.

Hai huynh đệ, dù sao cũng chỉ vừa mới bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Ngay cả thời gian làm quen với cảnh giới này cũng không có, đã phải đối mặt với hai vị cường giả mạnh mẽ như vậy.

Hơn nữa, lúc này Thời Gian Đại Đạo của Thời Thần đã trói chặt họ, lúc này muốn chạy trốn, tốc độ cũng sẽ chậm đi rất nhiều.

Theo lý, Hỗn Nguyên Thánh Nhân phải là vô sở bất năng.

Nhưng hai người là công đức khí vận thành thánh.

Về chiến lực căn bản không thể so với Đại Đạo Thánh Nhân.

Huống chi là Thời Thần và Hồng Quân hai vị Đại Đạo Thánh Nhân đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên không biết bao nhiêu năm tháng!

"Thông Thiên, vì sao không trở về?" Đế Tuấn trong lòng quát lớn một tiếng, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Mắt thấy đòn công phạt của Thời Thần và Hồng Quân trong nháy mắt sẽ đến.

Hai huynh đệ lại không có bất kỳ sức mạnh nào có thể chống lại.

Lẽ nào hôm nay thật sự sẽ vẫn lạc ở đây?

Ở một bên khác, lúc này đòn công phạt của Thời Thần và Hồng

Quân trong nháy mắt, phảng phất hình thành thế lớn của trời đất, trực tiếp ập đến Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất!

Thánh Nhân ra tay, trời đất run rẩy!

Một luồng đại khủng bố vô thượng tràn ngập trong lòng hàng vạn vạn ức sinh linh.

Lúc này, bất kỳ sinh linh nào có thể cảm nhận được luồng đại khủng bố vô thượng này, trong lòng đều run rẩy bất an, hoảng sợ vô cùng.

Vô số sinh linh Yêu tộc trong Hồng Hoang lúc này trong lòng càng thêm nặng nề.

Lẽ nào hai vị Yêu Hoàng của Yêu tộc hôm nay vừa mới thành đạo, chứng ngộ cảnh giới Hỗn Nguyên, đã phải vẫn lạc dưới tay Thời Thần và Hồng Quân sao?

Vì sao các Thánh Nhân của Tiệt giáo lúc này không xuất hiện?

Thiên Đình, bao gồm cả hàng vạn vạn ức Yêu tộc, lúc này không phải đã gia nhập Tiệt giáo sao, vì sao lúc này không ra tay?

Ở một bên khác, trong Tiệt giáo, Côn Bằng, Long Vương, Đa Bảo, Minh Hà và các Thánh Nhân khác lúc này sắc mặt triệt để âm trầm xuống.

Sắc mặt khó coi vô cùng.

Không phải họ không ra tay.

Thời Gian Đại Đạo của Thời Thần quá khủng bố, căn bản không thể hướng về phía Thiên Đình.

Thời Thần không những đang công phạt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, mà còn lợi dụng Thời Gian Đại Đạo, cản trở các Thánh Nhân cứu viện.

Dựa vào sự lĩnh ngộ của Thời Thần đối với Thời Gian Đại Đạo, trong chốc lát họ cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc của thời gian ngưng lại.

Trên Thiên Đình, Đế Tuấn và Thái Nhất chậm rãi nhắm mắt lại.

Phảng phất chuẩn bị nghênh đón cái chết.

Đòn công phạt của Thời Thần và Hồng Quân thì không có bất kỳ sự dừng lại nào, trực tiếp cuốn về phía Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất!

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc!

Xung quanh Thời Thần và Hồng Quân, bốn thanh Tru Tiên Kiếm đột nhiên từ trên bầu trời rơi xuống, bộc phát ra kiếm mang ngút trời, trong nháy mắt, Tru Tiên Kiếm Trận ngưng kết lại, kiếm khí cuồn cuộn sừng sững trên vũ trụ, xé toạc vạn dặm càn khôn!

Thông Thiên lập tức xuất hiện trên Tru Tiên Kiếm Trận!

Ầm ầm!

Lập tức, hai đòn công phạt của Thời Thần và Hồng Quân trực tiếp va chạm vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Đột nhiên, Tru Tiên Kiếm Trận lập tức chấn động, suýt nữa tứ phân ngũ liệt!

Nhưng cuối cùng, Tru Tiên Kiếm Trận đã chống lại được đòn công phạt của Thời Thần và Hồng Quân.

Ở một bên khác, Thông Thiên đang điều khiển Tru Tiên Kiếm Trận cảm giác thần hải không ngừng chấn động, huyết mạch trong cơ thể cũng bị hai đòn công phạt vô thượng chấn cho sôi trào.

Tru Tiên Kiếm Trận tuy là đệ nhất sát trận của Hồng Hoang.

Nhưng thần uy mà Thời Thần và Hồng Quân liên thủ bộc phát ra

trước mắt, quá mạnh mẽ, Tru Tiên Kiếm Trận cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống lại.

Khói bụi tan đi.

Hồng Quân và Thời Thần thấy Thông Thiên điều khiển Tru Tiên Kiếm Trận xuất hiện, sắc mặt đều khựng lại.

Sắc mặt Hồng Quân càng trực tiếp khó coi hơn.

Chỉ thiếu một chút, chỉ thiếu một chút, là có thể tiêu diệt hai con kim ô kia!

Sau đó đợi Yêu tộc mất đi hai vị Yêu Hoàng, Thiên Đình cũng sẽ lại lần nữa vô chủ, đến lúc đó Hồng Quân lại có thể danh chính ngôn thuận tìm người chưởng khống Thiên Đình, chia sẻ khí vận Thiên Đình!

Không ngờ, lại bị Thông Thiên phá hỏng!

Nhưng.

Lão và Thời Thần hai vị Hỗn Độn Ma Thần ở đây.

Nếu toàn lực một trận, chưa chắc không thể giết được hai con kim ô!

Dù sao, lão và Thời Thần đều là thân bất tử!

Dung hợp với Thiên Đạo, trừ phi Hồng Hoang triệt để bị phá vỡ, Thiên Đạo sụp đổ, nếu không căn bản không thể bị diệt sát!

Thời Thần chưởng khống Thời Gian Đại Đạo, ngay cả chính ma chi chiến cũng có thể thoát ra, muốn giết Thời Thần, thậm chí còn khó khăn hơn giết lão vô cùng.

Nghĩ vậy, Hồng Quân nhìn về phía Thông Thiên, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo xuống, sau đó nhàn nhạt nói: “Thông Thiên, ngươi nghĩ ngươi có thể bảo vệ được hai con kim ô sao?” “Thời Thần đạo hữu,

ta cản Thông Thiên, ngươi đi tru sát hai con kim ô!" Lời Hồng Quân vừa dứt, Tạo Hóa Ngọc Điệp lập tức được tế ra!

Ghi lại ba ngàn Thiên Đạo của Đại Đạo, Tạo Hóa Ngọc Điệp trong khoảnh khắc được Hồng Quân tế ra, lập tức bộc phát ra lưu quang rực rỡ khủng bố, đồng thời khí thế của Hồng Quân cũng đang nhanh chóng tăng lên, lại còn vận chuyển sức mạnh Thiên Đạo, trực tiếp cuốn về phía Thông Thiên!

Nếu chỉ một mình Hồng Quân đối mặt với Thông Thiên, đừng nói là cản Thông Thiên, tru sát Thông Thiên cũng có khả năng!

Dù sao, Thông Thiên cũng chỉ là Đại Đạo nhị trọng thiên Đại Đạo Thánh Nhân, tuy cũng chứng ngộ trận kiếm song đạo, nhưng cảnh giới của Thông Thiên so với lão quá thấp rồi.

Sự chênh lệch giữa hai bên như trời với vực!

Ngay lúc Hồng Quân ra tay, trong lòng Thông Thiên lập tức cười thầm một tiếng.

Sau đó Tru Tiên Kiếm Trận trong tay đột nhiên bộc phát ra kiếm khí ngút trời, sau đó vây khốn Hồng Quân vào trong.

Ở một bên khác, Thời Thần mặc đạo bào màu xanh, trong ánh mắt có dòng sông thời gian ẩn hiện, tay cầm chí bảo Thời Gian Luân Bàn, oanh sát về phía Đế Tuấn và Thái Nhất!

Lúc này, thời gian của cả trời đất ngưng lại.

Tốc độ hành động của Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng chậm đi rất nhiều.

Nếu lúc này Thái Nhất và Đế Tuấn đối đầu với đòn sát phạt của Thời Thần, không bị tru sát, cũng có khả năng sẽ bị đánh rớt một tầng cảnh giới!

“Chết đi.” Giọng nói nhàn nhạt của Thời Thần vang vọng khắp đại thiên vũ trụ, phảng phất như đang tuyên cáo sự vẫn lạc của Thái Nhất và Đế Tuấn.

Ngay lúc Thời Thần ra tay, lập tức, cả thế giới Hồng Hoang lúc này không ngừng chấn động!

Các loại dị tượng lần lượt hiện ra.

Tiếp đó, một tiên thiên đại trận vô thượng lập tức xuất hiện, trực tiếp bao phủ Thời Thần vào trong!

“Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận!” “!!” Giọng nói của Đế Giang lập tức vang vọng khắp trời đất, tiếp đó, Thập Nhị Tổ Vu lần lượt xuất hiện trong Hồng Hoang!

Thập Nhị Tổ Vu và Thông Thiên vừa mới từ nhà Đại Đạo Chúa Tể ra, liền phát hiện Thời Thần và Hồng Quân trên Thiên Đình chuẩn bị ra tay với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vừa mới chứng đạo Hỗn Nguyên.

Cho nên, liền để Thông Thiên bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, cản Hồng Quân lại.

Còn họ thì bày ra Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận, vây khốn Thời Thần, thử xem có thể tru sát Thời Thần không.

Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận, thực ra chính là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do Đại Đạo Chúa Tể sáng tạo ra.

Nhưng các Tổ Vu lúc này không còn kính ngưỡng Bàn Cổ đại thần, mà chuyển sang kính ngưỡng người chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo.

Trận linh trong tiên thiên đại trận đều là tinh huyết do người chưởng khống Vận Mệnh ban cho.

Cho nên Đế Giang quyết định đổi tên Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thành Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận.

Lúc này, giữa trời đất, khi Đế Giang và các Vu tộc bày ra Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận, trong đại trận, một bóng hình khủng bố lưu chuyển hàng vạn vạn ức tia pháp tắc vận mệnh lập tức hiện ra giữa trời đất!

Chương 173

Một bóng hình vừa thật vừa ảo, như mộng như huyễn, mặc một bộ trường bào trắng như tuyết, không nhìn rõ nam nữ, không phân biệt tuổi tác, nhưng lại có thể cảm giác được, đối phương phảng phất đang đứng ở cuối hỗn độn, dưới chân có vạn ngàn đại đạo đang chìm nổi, xung quanh có dòng sông vận mệnh đang lưu chuyển, hỗn độn mịt mùng, chư thiên vạn giới, tất cả những vật hữu hình, vô hình quá khứ, vị lai, vãng sinh, tất cả vận mệnh đều do đối phương chưởng khống!

Thời Thần cảm nhận được bóng hình khủng bố kia, trong lòng lập tức kinh hãi vô cùng!

Đại trận do Thập Nhị Tổ Vu bày ra, lại có thể triệu hoán ra hư ảnh của người chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo! ?

Ngay lúc bóng hình khủng bố kia xuất hiện, trong hỗn độn mịt mùng, dòng sông vận mệnh do vô số chân linh tạo thành lập tức bắt đầu không ngừng chấn động, những con sóng do hàng vạn vạn ức chân linh tạo thành đang không ngừng cuộn trào!

Giữa trời đất, trong Hồng Hoang, tâm thần của hàng vạn vạn ức sinh linh lúc này đang không ngừng chấn động, trong bóng hình mông lung giữa trời đất, đột nhiên một luồng khí thế vô cùng rộng lớn lập tức bộc phát, trời đất gầm vang!

Tiếp đó, sinh linh giữa trời đất đều cảm thấy tâm thần kinh hãi vô cùng, mơ hồ có thể cảm nhận được, phảng phất như trong khoảnh khắc một hư ảnh xuất hiện, quá khứ, vị lai, kim sinh, vãng sinh của họ, đều bị một bóng hình khủng bố chưởng khống, vận mệnh vị lai của họ sẽ xảy ra biến hóa, đều nằm trong một ý niệm của đối

phương!

Lúc này, hàng vạn vạn ức sinh linh cũng đã biết, bóng hình vô thượng kia là sự tồn tại gì.

Đó là người chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo vô thượng, chưởng khống tồn tại cấp bậc Đại Đạo của hỗn độn mịt mùng chư thiên vạn giới!

Vô số sinh linh giữa trời đất, vừa cảm thấy chấn động, lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, không phải bày ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sao, sau khi bày thành công, không phải nên triệu hoán ra hư ảnh của Bàn Cổ đại thần trong truyền thuyết sao?

Vì sao, lúc này lại bày ra Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận.

Lại còn triệu hoán ra thân ảnh của người chưởng khống Vận Mệnh?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Lúc này, Thời Thần bị vây trong đại trận, sắc mặt điên cuồng biến đổi.

Thực lực của bản thân sớm đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên cửu trọng thiên, là Đại Đạo Thánh Nhân.

Chứng ngộ là Thời Gian Đại Đạo, trên con đường đại đạo thời gian này, mơ hồ đã đi đến cuối con đường.

Bước tiếp theo, nên chứng đạo cảnh giới Đại Đạo vô thượng trong truyền thuyết kia.

Hồng Quân mời lão ra tay, đối phó Tiệt giáo, báo thù mà lão đưa ra chính là một phần ba khí vận của Hồng Hoang.

Nếu có được một phần ba khí vận, kết hợp với tích lũy của bản thân từ vạn cổ năm tháng, liền có thể trực tiếp chứng ngộ cảnh giới Đại Đạo kia.

Nhưng, lúc này sau khi cảm nhận hư ảnh của người chưởng khống Vận Mệnh ở khoảng cách gần như vậy, lão mới hiểu ra, dù tích lũy vô tận năm tháng, nhưng so với cường giả cấp bậc Đại Đạo chân chính, sự chênh lệch quả thực là trời đất.

Cường giả cấp bậc Đại Đạo, là khởi nguồn của một đạo!

Ví dụ như người chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo, sau khi trở thành cấp bậc Đại Đạo, thì có thể triệt để chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo, ngay cả dòng sông vận mệnh rộng lớn trong hỗn độn kia cũng do họ chưởng khống!

Thậm chí, nếu trong chư thiên vạn giới, có sinh linh tu luyện Vận Mệnh chi đại đạo, sẽ trong lúc tu hành, nhìn thấy ở cuối đại đạo, có một bóng hình vô thượng ngồi xếp bằng.

Bóng hình đó chính là người chưởng khống Vận Mệnh.

Tương tự, nếu có cường giả dùng Thời Gian Đại Đạo chứng ngộ cảnh giới Đại Đạo, thì dòng sông thời gian trong hỗn độn sẽ do họ chưởng khống, một ý niệm liền có thể thay đổi hướng đi lịch sử của vô số thế giới, sinh linh tu luyện Thời Gian Đại Đạo sẽ trong lúc tham ngộ đại đạo, nhìn thấy bóng lưng của họ.

Hiện tại, Thời Thần đã sâu sắc cảm nhận được sự khủng bố của cường giả cấp bậc Đại Đạo chân chính.

Chỉ là một hư ảnh, đã trấn áp khiến lão hô hấp trì trệ, Thời Gian Đại Đạo mà lão tự hào thậm chí ngay cả cơ hội vận chuyển cũng không có.

"Trốn!!" Trong nháy mắt, trong lòng Thời Thần đã nảy sinh ý định

rút lui.

Nếu không trốn, thật sự sẽ chết ở đây.

Cường giả cấp bậc Đại Đạo, dù chỉ là một hư ảnh, cũng không phải là người chưa thể chưởng khống như lão có thể chống lại.

Lập tức, Thời Thần thúc đẩy Thời Gian Luân Bàn, cưỡng ép xé toạc không gian, muốn trực tiếp bỏ chạy, rời khỏi thế giới Hồng Hoang rộng lớn.

Lúc này, Hồng Quân bị vây trong Tru Tiên Kiếm Trận sắc mặt lập tức khó coi xuống.

Thập Nhị Tổ Vu, đại trận bày ra không triệu hoán ra hư ảnh của Bàn Cổ, mà lại triệu hoán ra hư ảnh của người chưởng khống Vận Mệnh?

Như vậy, Thời Thần làm sao chống lại?

"Thời Thần, mau lui!!" Hồng Quân đột nhiên gầm lên một tiếng.

Đồng thời sức mạnh Thiên Đạo và pháp tắc Hỗn Nguyên rộng lớn trên người lão trong khoảnh khắc này điên cuồng cuốn đi khắp trời đất, các loại dị tượng lần lượt xuất hiện, Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đỉnh đầu Hồng Quân không ngừng chìm nổi, khiến trời đất chấn động!

Dưới thần uy khủng bố của Hồng Quân, Tru Tiên Kiếm Trận không ngừng lung lay, phảng phất sắp bị phá vỡ!

Ở một bên khác, Thời Thần đang thúc đẩy Thời Gian Luân Bàn cũng đồng dạng vận chuyển thần lực, muốn trực tiếp phá vỡ không gian, từ trong Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận trốn thoát!

"Thời Thần, ngươi trốn được sao?" Đế Giang nhìn về phía Thời Thần bị vây trong đại trận, lập tức cười lạnh một tiếng.

Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận, là do Thập Nhị Tổ Vu hợp lực bày ra.

Trong mười hai huynh đệ, có đến bảy người đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên!

Lại còn triệu hoán ra hư ảnh của người chưởng khống Vận Mệnh.

Nếu như vậy mà để Thời Thần trốn thoát, Vu tộc chẳng phải sẽ bị chúng sinh Hồng Hoang cười nhạo sao?

Lập tức, Đế Giang đột nhiên vận chuyển pháp tắc Hỗn Nguyên rộng lớn trên người mình, khí tức ngút trời hướng về phía bóng hình khủng bố trong đại trận truyền vào.

Sáu vị Tổ Vu khác đã trở thành Địa Đạo Thánh Nhân cũng lần lượt vận dụng sức mạnh khủng bố của mình, khí tức ngút trời lập tức bộc phát, mang theo pháp tắc đại đạo hùng vĩ, sức mạnh trời đất, khiến trời đất Hồng Hoang trong khoảnh khắc này chìm nổi, phảng phất như sắp chao đảo!

Tiếp đó, tập hợp sức mạnh của Thập Nhị Tổ Vu, trong Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận, bóng hình mông lung kia ngày càng ngưng thực, phảng phất như người chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo chân chính muốn tái hiện nhân gian!

"Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Trong nháy mắt, phía Hồng Quân, triệt để bộc phát ra toàn bộ sức mạnh của mình, khí tức khủng bố hóa thành hàng vạn vạn ức tia thần quang rực rỡ, trực tiếp phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận, sau đó hướng về phía Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận cuốn đi!

Tuyệt đối không thể để Thời Thần vẫn lạc ở đây!

Mất đi Lão Tử, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Hạo Thiên, năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dưới trướng lão không còn một người nào có thể dùng.

Khó khăn lắm mới cầu được Thời Thần ra tay.

Nếu hôm nay Thời Thần vẫn lạc, thì Hồng Quân sẽ không còn hy vọng diệt Tiệt giáo nữa!

Cho nên hôm nay, dù phải trả giá lớn thế nào, cũng phải cứu Thời Thần ra.

Nếu không, thứ đang chờ đợi lão, sẽ là vạn kiếp bất phục!

"Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận, Vận Mệnh Đại Đạo, ngưng!!" Trong khoảnh khắc này, Thập Nhị Tổ Vu đồng thời quát lớn một tiếng.

Mặc dù là một loại đại trận mới, nhưng lúc này trong lòng họ đang chảy dòng tinh huyết của người chưởng khống Vận Mệnh, điều khiển đại trận này quả thực dễ như trở bàn tay, dưới sự hợp lực điều khiển, bóng hình mông lung do tiên thiên đại trận này ngưng tụ ra ngày càng ngưng thực!

Tiếp đó, trên bầu trời, bóng hình mông lung mặc một bộ bạch bào, lập tức bộc phát ra khí tức khủng bố, có pháp tắc vận mệnh ngút trời đang lưu chuyển xung quanh một đạo thân ảnh!

Trong khoảnh khắc này, không chỉ hàng vạn vạn ức sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả vô số cường giả trong chư thiên vạn giới của hỗn độn mịt mùng, cũng đều trong lòng có cảm ứng, đều trong lòng hoảng sợ bất an!

Lúc này họ cảm giác được, một vị tồn tại vô thượng đã thức tỉnh, phảng phất vận mệnh của họ, quỹ tích cả đời vị lai của họ đều nằm trong một ý niệm của đối phương, có thể dễ dàng thay đổi!

"Tru!" Lập tức, trên bầu trời, bóng hình khủng bố kia đột nhiên duỗi ra bàn tay lớn, trực tiếp hướng về phía Thời Thần chộp lấy!

Phảng phất như trước bàn tay lớn này, Thời Thần lão tổ, chỉ là một con kiến hôi, căn bản không thể phản kháng!

"Thời gian ngừng lại!" Đột nhiên, Thời Thần cảm giác được một luồng đại khủng bố vô thượng từ sâu trong tâm linh chậm rãi hiện ra, lập tức thần hồn của lão bắt đầu không ngừng run rẩy.

Lão có thể cảm nhận được, nếu bị bàn tay lớn này chộp trúng, tuyệt đối chắc chắn phải chết!

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, bàn tay lớn ầm ầm hạ xuống!

Cả trời đất, lập tức rung chuyển!

Đại lục Hồng Hoang vốn đã bị phá vỡ, lúc này lại lần nữa vỡ nát, hóa thành mấy chục mảnh nhỏ!

Thiên Đạo Hồng Hoang lúc này trực tiếp xuất hiện vết nứt, không ngừng gầm vang!

Giữa trời đất, mỗi một góc của thế giới Hồng Hoang, đều bị một luồng sức mạnh kinh khủng ảnh hưởng, vô số nơi đều diễn hóa thành địa thủy hỏa phong, phảng phất như sắp tái diễn hóa thành hỗn độn mịt mùng!

Lúc này, Thời Thần trực tiếp bị một chưởng đánh trúng, cả người trực tiếp hóa thành tro bụi, tiêu tán giữa trời đất!

Trong Hồng Hoang, hàng vạn vạn ức sinh linh thấy cảnh này, ai nấy đều tim đập thót một cái.

Thời Thần, chết rồi?

Sắc mặt Hồng Quân cũng vô cùng khó coi, nhưng lập tức tâm thần khẽ động, cười lạnh một tiếng, chuẩn bị hướng về phía không gian bị xé toạc, hướng về hỗn độn mà đi!

Lúc này, bên ngoài hỗn độn, thân ảnh của Thời Thần chậm rãi ngưng tụ lại.

Lão đã bị thương đạo thương không thể tưởng tượng được, cả người chân linh cũng đang chậm rãi rung chuyển, vỡ nát, phảng phất như sắp tịch diệt giữa trời đất.

Còn ba hồn bảy phách, đạo thể nhục thân, lúc này đã triệt để hóa thành tro bụi, tiêu tán giữa trời đất.

Thân ảnh lúc này của lão, là do đại pháp lực vô thượng tái cấu trúc lại.

"Uy thế như vậy, quá khủng bố..." "Đời này của ta, tuyệt đối sẽ không đặt chân vào Hồng Hoang một bước nữa." Thời Thần kinh hãi nói.

May mắn tu được Thời Gian Đại Đạo, vào thời khắc quan trọng đã thay đổi tốc độ dòng chảy thời gian, để chân linh chạy trốn trước theo vết nứt không gian.

Nếu không, giờ này thật sự đã vẫn lạc rồi.

Lúc này, trong Hồng Hoang.

Con ngươi của Thông Thiên bộc phát ra thần quang, ánh mắt hướng về phía hỗn độn mịt mùng vô tận kia.

Tiếp đó, Thông Thiên chậm rãi lấy ra một thanh thần kiếm màu trắng bạc.

Chương 174

Thần kiếm này, là do nữ tế cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể ban cho, là hỗn độn chí bảo vô thượng.

Lão mơ hồ cảm thấy, Thời Thần chưởng khống Thời Gian Đại Đạo không thể nào dễ dàng bị diệt sát như vậy.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Lão đã phát hiện ra khí tức của Thời Thần trong hỗn độn.

“Thời Thần, ngươi trốn trong hỗn độn, cũng khó thoát khỏi cái chết!” Thông Thiên cười lạnh một tiếng.

Lập tức, tay cầm Hỗn Độn Thần Kiếm, ánh mắt xuyên thấu không gian, trực tiếp chém về phía hỗn độn mịt mùng!!

Khi Thông Thiên vung một kiếm chém ra, toàn bộ Hỗn Độn mênh mông ngay lập tức rung chuyển dữ dội!

Trong cả Hỗn Độn mênh mông, một luồng thần lực vô thượng đột nhiên bùng nổ, trong nháy mắt vô tận không gian đa nguyên vũ trụ trong Hỗn Độn đều vỡ nát, vũ trụ tái diễn, hư không tan vỡ, khí lưu hỗn độn diễn hóa thành địa thủy hỏa phong!

Lúc này, Thời Thần lão tổ đang cảm nhận vô số vết thương trên người bỗng nhiên sắc mặt đại biến! "Không hay rồi!" Cảm nhận được một kiếm dường như có thể xé rách cả Hỗn Độn, một nỗi kinh hoàng vô thượng tức thì chấn động tâm thần của Thời Thần, khiến thân thể lão ta run lên dữ dội!

Lão có thể cảm nhận được, một kiếm kinh thiên này dường như còn kinh khủng hơn vạn phần so với bóng dáng của kẻ chưởng khống Vận mệnh Đại đạo lúc nãy!

Khí tức kinh khủng lưu chuyển trên thần kiếm càng làm tâm thần lão chấn động.

Hỗn Độn Chí Bảo!

Từ vô tận tuế nguyệt trước, khi Bàn Cổ chưa khai thiên tích địa, toàn bộ Hỗn Độn chỉ có tổng cộng bốn món Hỗn Độn Chí Bảo!

Mỗi một món Hỗn Độn Chí Bảo đều có sức mạnh kinh khủng đủ để hủy diệt trời đất.

Lực chi Ma Thần Bàn Cổ chính là dựa vào Hỗn Độn Chí Bảo Khai Thiên Phủ mới có thể dùng sức mạnh chém ba ngàn Ma Thần, khai thiên tích địa!

Lúc này, thanh thần kiếm này cũng tỏa ra dao động của Hỗn Độn Chí Bảo!

Dường như còn kinh khủng hơn vài phần so với Khai Thiên Phủ năm đó!

Giữa trời đất, từ khi nào lại xuất hiện thêm một món Hỗn Độn Chí Bảo như vậy?

Trong nháy mắt, Thời Thần quả quyết tế ra Thời Gian Luân Bàn, muốn trong khoảnh khắc lại lần nữa độn đi xa ức vạn vạn thiên lý, trốn tránh một kiếm kinh khủng kia.

Nhưng, đạo kiếm quang kinh khủng đó lại dường như vượt qua cả thời gian, đập nát cả không gian, khiến vũ trụ Hỗn Độn biến dạng, trực tiếp công phạt tới!

Thời gian Đại đạo mà lão chưởng khống trong nháy mắt mất đi hiệu quả.

Lúc này, ngay cả cơ hội chống trả cũng không có, thậm chí khả năng chạy trốn cũng không!

Ầm ầm!

Một tiếng chấn động kinh hoàng vang vọng khắp vũ trụ Hỗn Độn mênh mông.

Một đạo kiếm quang kinh khủng không chút do dự, trực tiếp chém mạnh lên người Thời Thần!

Trong sát na, Thời Thần ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, trực tiếp bị một kiếm chém nát.

Giờ phút này, Thời Thần triệt để hình thần câu diệt.

Đến cuối cùng, ngay cả chân linh cũng hóa thành tro bụi, hoàn toàn tiêu tán giữa trời đất.

Từ nay về sau, Thời Thần xem như đã chết hoàn toàn, không bao giờ có thể sống lại.

Trừ phi có cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể chưởng khống Hỗn Độn vạn đạo, nghịch chuyển năm tháng, khiến thời gian đảo lưu, thay đổi cổ sử Hỗn Độn, mới có cơ hội để Thời Thần tái hiện nhân gian.

Theo sự vẫn lạc của Thời Thần, trong Hồng Hoang cũng không xuất hiện dị tượng.

Bởi vì Thời Thần là Hỗn Độn Ma Thần, vốn không phải sinh linh tiên thiên diễn hóa, sinh ra và lớn lên trong thế giới Hồng Hoang.

Thêm vào đó, Thời Thần là Đại Đạo Thánh Nhân chứng ngộ Thời gian Đại đạo thành thánh, cũng không phải là Thiên Đạo Thánh Nhân trong Hồng Hoang như Nguyên Thủy, Lão Tử lúc ban đầu.

Cho nên Thời Thần và thế giới Hồng Hoang không có một chút quan hệ nào.

Thời Thần vẫn lạc, thế giới Hồng Hoang cũng sẽ không có một

chút động tĩnh nào.

Ở một nơi khác, Hồng Quân trong Hỗn Độn, thấy một màn này, sắc mặt tức thì âm trầm xuống.

Vừa rồi còn vui mừng vì Thời Thần thoát khỏi Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận.

Không ngờ, trong nháy mắt, Thông Thiên liền lấy ra một thanh Hỗn Độn Thần Kiếm, trực tiếp chém giết Thời Thần.

Bây giờ, Thời Thần đã hoàn toàn vẫn lạc, không thể quay về, hắn cũng mất đi một minh hữu. "Ai, thôi vậy, thôi vậy." Hồng Quân khẽ thở dài một tiếng, sau đó thân hình tiêu tán giữa Hỗn Độn.

Ngay sau đó, hắn lại xuất hiện trong Hồng Hoang.

Ở trong Hồng Hoang là an toàn nhất.

Ở trong Hỗn Độn, ngược lại khả năng vẫn lạc sẽ lớn hơn một chút.

Bởi vì dung hợp với Thiên Đạo, ở trong Hồng Hoang hắn có thân bất tử bất diệt, Hồng Hoang không vỡ, Thiên Đạo không diệt, hắn liền bất tử.

Rời khỏi Hồng Hoang, đi đến Hỗn Độn, liên hệ với Thiên Đạo sẽ dần dần yếu đi.

Ở trong Hỗn Độn, càng không thể sử dụng Thiên Đạo chi lực.

Nếu lúc đó Thông Thiên liên hợp với các Thánh nhân đến vây công, hắn thật sự có khả năng bị tru sát.

Theo sự vẫn lạc của Thời Thần và sự rời đi của Hồng Quân, Hỗn Độn hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Toàn bộ Hồng Hoang cũng hoàn toàn yên tĩnh.

Thông Thiên sau khi cảm nhận được khí tức của Thời Thần hoàn toàn biến mất, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Thời Thần, thật khó giết a.

Nếu không phải kịp thời phát hiện ra trong Hỗn Độn còn một tia sinh mệnh khí tức của Thời Thần, e rằng lần này Thời Thần đã thật sự chạy thoát.

Tuy nhiên, Thông Thiên lập tức nhìn thanh Hỗn Độn Thần Kiếm trong tay, tâm thần khẽ rùng mình.

Hiền tế quả nhiên kinh khủng a.

Tùy tay lấy ra đã là Hỗn Độn Chí Bảo.

Nếu hôm nay không có Hỗn Độn Thần Kiếm, thật sự chưa chắc đã có thể diệt sát được Thời Thần. "Hử, Thời Gian Luân Bàn?" Đột nhiên, ánh mắt Thông Thiên lóe lên, phát hiện sau khi khói bụi và trọc khí trong Hỗn Độn tan hết, một tôn luân bàn khổng lồ từ từ hiện ra.

Luân bàn này, chính là bạn sinh chí bảo của Thời Thần, Thời Gian Luân Bàn.

Luân bàn này là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, càng quan trọng hơn là, luân bàn này đã được Thời Thần dùng Đại đạo gột rửa ức vạn vạn năm tháng, đang tiến hóa theo hướng Tiên thiên chí bảo.

Chỉ là bảo vật vượt cấp quá khó khăn.

Thời Gian Luân Bàn vẫn còn dừng lại ở tầng thứ Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Nhưng uy lực của vật này cũng vô cùng cường hãn, năm đó Thời Thần chỉ tế ra Thời Gian Luân Bàn là có thể mạnh mẽ mang Hồng Quân đi ngay trước mắt mười ba vị Thánh nhân.

Lập tức, Thông Thiên đưa bàn tay to lớn vào trong Hỗn Độn, trực

tiếp tóm lấy Thời Gian Luân Bàn.

Tiếp đó, Thông Thiên cẩn thận cảm ngộ Thời gian Đại đạo trên Thời Gian Luân Bàn một phen rồi khẽ mỉm cười.

Thời Thần chết rồi lại để lại một món bảo vật tốt như vậy.

Trên Thời Gian Luân Bàn ghi lại toàn bộ cảm ngộ cả đời của Thời Thần đối với Thời gian Đại đạo.

Phải biết rằng, Thời Thần đã đi trên con đường Thời gian Đại đạo đến cảnh giới Hỗn Nguyên cửu trọng thiên, bước tiếp theo chính là chứng đạo cảnh giới Đại Đạo hư vô phiêu diêu.

Một khi chứng đạo thành công, Thời Thần chính là ngọn nguồn của Thời gian Đại đạo, giống như Tiểu Bạch tiền bối, chưởng khống một trong những pháp tắc trường hà của Hỗn Độn, Vận mệnh trường hà.

Lúc này, Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận do Thập Nhị Tổ Vu bố trí cũng từ từ tiêu tán.

Lập tức, các Thánh nhân lần lượt xuất hiện trước mặt Thông Thiên.

Khi Chúc Cửu Âm nhìn thấy Thời Gian Luân Bàn trong tay Thông Thiên, hô hấp tức thì ngưng lại!

Y tu luyện cũng là Thời gian Đại đạo, và đã đắm chìm trong Thời gian Đại đạo này ức vạn vạn năm tháng.

Vạn cổ tích lũy, chỉ cần một cơ duyên là có thể trực tiếp dùng Thời gian Đại đạo chứng ngộ Hỗn Nguyên quả vị, trở thành Đại Đạo Thánh Nhân.

Thời Gian Luân Bàn trước mắt chính là cơ duyên đó.

Y có thể cảm giác được, chỉ cần có được Thời Gian Luân Bàn,

liền có thể tùy thời chứng ngộ Hỗn Nguyên quả vị!

Thông Thiên đang cảm nhận sự ảo diệu bên trong Thời Gian Luân Bàn bỗng cảm nhận được ánh mắt của Chúc Cửu Âm, tâm thần liền động.

Lập tức Thông Thiên nhìn về phía Chúc Cửu Âm, khẽ mỉm cười, mở miệng nói: "Thời Gian Luân Bàn, liền tặng cho Chúc Cửu Âm đạo hữu vậy.

Nếu Chúc Cửu Âm đạo hữu có thể nhờ vào Thời gian Đại đạo trong Thời Gian Luân Bàn này chứng ngộ Hỗn Nguyên chi cảnh, vậy chúng ta cũng sẽ có thêm một phần sức mạnh." Theo lời nói của Thông Thiên từ từ hạ xuống, Thời Gian Luân Bàn chậm rãi bay lên, sau đó xuất hiện trước mặt Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm cảm nhận Thời Gian Luân Bàn trước mắt, tâm thần tức thì kích động!

Lúc này ngay cả lời cảm tạ cũng không kịp nói, trực tiếp đưa tâm thần vào trong Thời Gian Luân Bàn!

Ngay sau đó, khí tức trên người Thời Thần đột nhiên tăng vọt, xung quanh các loại dị tượng kinh khủng lần lượt xuất hiện, khí tức Đại đạo lưu chuyển, pháp tắc Hỗn Nguyên tràn ngập đất trời cuốn về phía trời đất!!

Theo thời gian trôi đi, khí tức mênh mông trên người Chúc Cửu Âm tăng lên càng lúc càng kinh khủng.

Ngay sau đó, một giọng nói vang vọng khắp trời đất!

Chương 175

"Ngô, là Thời gian chi Tổ vu Chúc Cửu Âm của Vu tộc, hôm nay lấy Thời gian chi Đại đạo chứng đạo Hỗn Nguyên quả vị, bước vào cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân!" Theo giọng nói của Chúc Cửu Âm vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang, trong thế giới Hồng Hoang mênh mông, phong vân nổi lên, cả người Chúc Cửu Âm trong nháy mắt bùng phát ra ức vạn vạn trượng thần quang vô cùng rực rỡ, trong thần quang mênh mông có đủ loại dị tượng lần lượt hiện ra, đi kèm với thiên địa chí lý, Đại đạo pháp tắc, cuốn theo vạn thiên tử khí, uy nghiêm giáng lâm giữa trời đất!

Đồng thời, xung quanh Chúc Cửu Âm dường như có thể thấy một dòng sông pháp tắc thời gian mênh mông đang không ngừng lưu chuyển, trong nháy mắt, ức vạn vạn sinh linh trong Hồng Hoang đều cảm thấy tốc độ thời gian trong không gian của mình dường như bị Chúc Cửu Âm chưởng khống, trong lòng ai nấy đều vô cùng kinh hãi!

Khí thế trên người Chúc Cửu Âm và động tĩnh khi thành đạo tức thì chấn động đại thiên hoàn vũ, khiến vô số sinh linh giữa trời đất đều tâm thần run rẩy!

Trong Hồng Hoang, không ít đại năng tiên thiên thấy một màn này, trong lòng đều phức tạp vô cùng.

Lại một vị Thánh nhân nữa.

Đại Đạo Thánh Nhân.

Hơn nữa còn là Thánh nhân của Tiệt giáo.

Những năm gần đây, Thánh nhân thật sự dễ chứng ngộ như vậy sao?

Vốn dĩ Tiệt giáo đã có mười bốn tôn Thánh nhân.

Hôm nay Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, Chúc Cửu Âm lần lượt chứng đạo Hỗn Nguyên.

Chẳng phải là, trong Tiệt giáo đã có mười bảy vị Thánh nhân?

Mười bảy vị Thánh nhân!!

Con số này khiến vô số sinh linh trong lòng cảm thấy kinh hãi vô cùng.

Trong toàn bộ Hồng Hoang, ai có thể chống lại thần uy vô thượng của Tiệt giáo?

Ngay cả Thời Thần lão tổ, một tồn tại mà cảnh giới chỉ cách Bàn Cổ đại thần năm xưa một bước, cũng chết trong tay Thông Thiên.

Giờ đây, trong Hồng Hoang rộng lớn, Tiệt giáo e rằng đã trở thành đại giáo đệ nhất chân chính.

Hiện tại, e rằng cũng chỉ có Đạo Tổ mới có thể chống lại Tiệt giáo một hai.

Ở một nơi khác, trong Tử Tiêu Cung, sắc mặt Hồng Quân vô cùng âm trầm, khó coi vạn phần.

Chúc Cửu Âm lại cũng chứng đạo Hỗn Nguyên?

Năm đó sau Vu Yêu lượng kiếp, Chúc Cửu Âm dựa vào pháp tắc thời gian chạy trốn, hắn cũng không để ý.

Dù sao lúc đó Chúc Cửu Âm trong mắt hắn cũng chỉ là một con kiến hôi.

Nhưng không ngờ, kiến hôi cũng có ngày chứng đạo Hỗn Nguyên.

Chứng ngộ Đại Đạo Thánh Nhân.

Đương nhiên trong lòng hắn cũng rõ ràng, từ sau Vu Yêu lượng

kiếp, sau khi Chúc Cửu Âm biến mất, y vẫn luôn tu luyện Thời gian Đại đạo, vạn cổ tích lũy, lĩnh ngộ của Chúc Cửu Âm về Thời gian Đại đạo e rằng đã sớm đạt đến đỉnh điểm, hôm nay bạn sinh chí bảo Thời Gian Luân Bàn mà Thời Thần vẫn lạc để lại chứa đựng toàn bộ cảm ngộ cả đời của Thời Thần đối với Thời gian Đại đạo.

Thời Thần là cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân cửu trọng thiên, cách cảnh giới Đại Đạo cũng chỉ một bước ngắn, đối với lĩnh ngộ Thời gian Đại đạo, có thể nói là đệ nhất nhân trong Hỗn Độn.

Chúc Cửu Âm dựa vào vạn cổ tích lũy của bản thân đối với Thời gian Đại đạo, hiện tại lại thêm Thời Gian Luân Bàn, có thể chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh quả thực là chuyện nước chảy thành sông.

Nhưng, Hồng Quân liền trong lòng trầm xuống.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lần lượt thành đạo.

Hiện tại Chúc Cửu Âm lại chứng đạo Hỗn Nguyên chi vị.

Như vậy, Tiệt giáo liền có mười bảy vị Thánh nhân.

Mười bảy vị Thánh nhân!

Đội hình kinh khủng như vậy nếu liên thủ, đã có thể tạo thành uy hiếp đối với hắn.

Càng quan trọng hơn là, Tiệt giáo có từng tôn đại trận tiên thiên kinh khủng.

Vạn Tiên Trận, Tru Tiên Kiếm Trận, Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận, Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận.

Bốn tôn đại trận tiên thiên kinh khủng, với sức mạnh của Tiệt giáo hiện nay có thể đồng thời bố trí ra!

Một khi đến lúc đó, đối mặt với mười bảy tôn Thánh nhân của Tiệt giáo, cộng thêm bốn tôn đại trận tiên thiên kinh khủng vô cùng,

vậy thì hắn thật sự có khả năng sẽ vẫn lạc.

Lực lượng kinh khủng như vậy, đủ để đánh nát toàn bộ Hồng Hoang, xé rách Thiên Đạo Hồng Hoang thành từng mảnh vụn, khiến Hồng Quân vẫn lạc giữa trời đất.

Trong lòng vạn thiên suy nghĩ lưu chuyển, Hồng Quân liền đưa mắt nhìn về phía Hỗn Độn mênh mông.

Trong lúc tâm thần hắn cuồng dũng, một bóng dáng mông lung không ngừng du tẩu trong Hỗn Độn.

Đó là một hóa thân thần niệm.

Hắn muốn dùng hóa thân thần niệm này đi gặp một vị tồn tại kinh khủng.

Hiện tại, chỉ có vị tồn tại đó mới có thể giúp hắn một tay.

Ngay sau đó, hóa thân thần niệm của Hồng Quân không ngừng đi trong Hỗn Độn mênh mông, cũng không biết đã đi bao lâu, dường như đã đi vô số hội nguyên, lại dường như chỉ đi vài hơi thở.

Bỗng nhiên, một bên của Hỗn Độn mênh mông, một cây dương liễu khổng lồ thẳng tắp, sừng sững giữa trời đất tức thì từ từ tỉnh lại.

Nếu có sinh linh ở trong Hỗn Độn, tuyệt đối sẽ thấy một màn vô cùng kinh khủng.

Ở một góc của Hỗn Độn mênh mông, một cây dương liễu kinh khủng sừng sững giữa trời đất, thân cây cao đến ức vạn vạn lý, thẳng lên mây xanh, xung quanh có đủ loại dị tượng lần lượt hiện ra, trên mỗi một cành cây, đều có từng dòng sông pháp tắc đang chìm nổi, tuần hoàn xoay chuyển!

Xung quanh tôn dương liễu khổng lồ kinh khủng này, không phải là Hỗn Độn mênh mông, địa thủy hỏa phong hỗn loạn, mà dường như

đang tái diễn hóa ra một phương đại thế giới vô cùng lớn!

Hóa thân thần niệm của Hồng Quân nhìn tôn dương liễu kinh khủng này, trong thâm tâm cũng khẽ rùng mình.

Lập tức, Hồng Quân chậm rãi bước đi, hướng về phía trước tôn dương liễu đó.

Ngay sau đó, Hồng Quân cảm giác bản thân đang ở trong một vùng trời đất chưa biết, xung quanh, trời xoay đất chuyển, từng dải thiên hà thái cổ giao nhau chiếu rọi, khắp trời tinh thần hoàn vũ càn khôn huyễn diệt, ức vạn vạn triệu Đại đạo pháp tắc, thiên địa chí lý, dường như đang thể hiện đạo pháp tự nhiên, vang vọng giữa trời đất, tung hoành trong càn khôn hư vô.

Một màn này, dù là thân phận Đạo Tổ, hắn cũng cảm thấy vô cùng chấn động.

Mặc dù hắn đã đoán được, trải qua vô tận năm tháng, thực lực của Dương Mi đã đạt đến một trình độ kinh khủng.

Nhưng khi tự mình cảm ứng, mới biết rằng, hắn đã đánh giá thấp Dương Mi.

Năm đó trong trận chiến Chính Ma, hắn đã mời nhiều vị lão tổ cùng đối phó La Hầu.

Trận chiến đó, Càn Khôn, Âm Dương, Ngũ Hành lão tổ đều lần lượt vẫn lạc.

Vọng Thư lão tổ, cũng chính là Vọng Thư nữ thần, thân dung Thái Âm tinh, diễn hóa ra Hi Hòa, Thường Hi hai vị tiên tử.

Thời Thần thì dựa vào pháp tắc thời gian ẩn náu giữa trời đất.

Chỉ có hắn và Dương Mi là bình an vô sự.

Có thể thấy, Dương Mi lúc đó đã kinh khủng đến mức nào.

Sau đó, hắn dung hợp Thiên Đạo, liền dùng Thiên Đạo chi lực, cấm Dương Mi tiến vào thế giới Hồng Hoang.

Cho nên vô tận năm tháng qua, Dương Mi vẫn luôn tu hành trong Hỗn Độn.

Hỗn Độn mênh mông, nguy hiểm vô cùng, cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên cũng dễ dàng vẫn lạc, Dương Mi đã sống trong Hỗn Độn vô số hội nguyên, có thể tưởng tượng, thực lực và cảnh giới của Dương Mi lúc này đã đạt đến mức nào.

Nhưng, Hồng Quân vẫn tỏ vẻ cung kính, dù sao cũng là có việc cầu người.

Lập tức Hồng Quân chậm rãi đối mặt với tôn dương liễu kinh khủng trong tầng tầng không gian, chậm rãi mở miệng nói: "Dương Mi, cố nhân tương kiến, xin hãy mở không gian bình chướng." Theo giọng nói của Hồng Quân nhàn nhạt hạ xuống, ngay sau đó, trong tầng tầng đa nguyên không gian, tôn dương liễu kinh khủng đó từ từ tỏa ra những dao động nhỏ.

Lập tức, trong Hỗn Độn, từng luồng khí tức huyền diệu cuồn cuộn đổ về phía tôn dương liễu khổng lồ đó.

Xung quanh tôn dương liễu, không gian ngay lập tức vặn vẹo, các loại nguyên tố, pháp tắc chi lực kinh khủng, đi kèm với hàng ngàn hàng vạn dị tượng, từ từ lưu động, trên dương liễu cũng có một luồng sinh cơ kinh khủng đang từ từ hiện ra, dường như đang thể hiện sự phục hồi chậm rãi của một tôn cường giả vô thượng.

Theo thời gian trôi đi, trong ánh mắt của Hồng Quân, tôn dương liễu khổng lồ đó dường như vượt qua cả thời gian, không gian, trong nháy mắt, uy nghiêm xuất hiện ngay trước mắt Hồng Quân!

Ngay sau đó, dương liễu từ từ tiêu tán, rồi xuất hiện một lão giả

mặc áo bào trắng.

Ánh mắt lão giả vẩn đục, trông như một lão nhân lụ khụ, nhưng khí tức xung quanh lại lay động tầng tầng đa nguyên không gian vận chuyển.

Trong khoảnh khắc lão giả xuất hiện, không gian xung quanh tức thì vặn vẹo, dường như chỉ trong một ý niệm của lão giả, không gian giữa trời đất sẽ tái diễn hóa thành địa thủy hỏa phong, có thể cuốn bất kỳ sinh linh nào giữa trời đất vào trong loạn lưu không gian Hỗn Độn, trực tiếp nghiền nát họ. "Hồng Quân, nhữ còn mặt mũi đến gặp ngô sao?" Dương Mi nhìn về phía Hồng Quân, nhàn nhạt mở miệng nói, trong ánh mắt dường như có hai phương đại thiên thế giới đang từ từ lưu chuyển, vô cùng kinh khủng.

Ở phía khác, Hồng Quân nghe vậy cũng không hề tức giận.

Hắn biết mình có lỗi với Dương Mi.

Nếu không phải năm đó hắn ngầm tính kế Dương Mi cùng nhiều vị lão tổ khác, cuối cùng La Hầu cũng sẽ không đồng quy vu tận với hắn, hắn cũng không thể quét sạch vô số kẻ địch, trở thành tồn tại chí cao duy nhất trong Hồng Hoang.

Nhưng, vì để dung hợp Thiên Đạo, lúc đó trong tay hắn có Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong minh minh hắn có thể cảm giác được, lấy thân dung hợp Thiên Đạo là lựa chọn duy nhất để thành đạo.

Cho nên hắn mới không tiếc trả bất cứ giá nào, tính kế nhiều vị lão tổ.

Mặc dù hắn không biết, tại sao trong số nhiều vị lão tổ lúc đó, chỉ có hắn có cảm giác này, nhưng qua vạn cổ năm tháng, hắn vẫn luôn cho rằng chuyện này có âm mưu lớn.

Dường như giữa trời đất Hồng Hoang, có một bàn tay vô hình đang thúc đẩy tất cả.

Là Đại Đạo Chúa Tể sao?

Hồng Quân trong lòng suy nghĩ cuồn cuộn, rồi khẽ mỉm cười, không nghĩ đến những chuyện đó nữa.

Ngay sau đó Hồng Quân nhìn về phía Dương Mi, chậm rãi mở miệng nói: "Dương Mi đạo hữu, chúng ta đều đã bước vào cảnh giới chí cao Hỗn Nguyên vô tận năm tháng, chuyện cũ đã thành quá khứ, với cảnh giới của chúng ta, những nhân quả ngày xưa có là gì." "Điều duy nhất chúng ta theo đuổi hiện nay, chính là theo đuổi cảnh giới Đại Đạo chí cao vô thượng đó." Lời nói của Hồng Quân hạ xuống, Dương Mi ở phía khác nghe vậy, ánh mắt tuy vẫn lạnh lùng, nhưng trong lòng cũng cực kỳ tán đồng lời nói của Hồng Quân.

Không sai.

Đến cảnh giới này, một số nhân quả nhỏ nhặt không cần phải để tâm nữa.

Hắn cũng có thể cảm giác được khí tức trên người Hồng Quân cường hãn.

Chương 176

E rằng cảnh giới của Hồng Quân lúc này không hề thua kém hắn, qua vạn cổ năm tháng, Hồng Quân e rằng cũng đã sớm đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên cửu trọng thiên.

Đến cảnh giới này, cách cảnh giới Đại Đạo cũng chỉ một bước ngắn.

Với cảnh giới này, chuyện Hồng Quân tính kế ngày xưa, chút nhân quả nhỏ đó, quả thực cũng không cần phải giữ mãi không buông.

Nhưng, Dương Mi lập tức nhìn về phía Hồng Quân, nhàn nhạt mở miệng nói: "Vậy đạo hữu đến đây, có việc gì?" Lời của Dương Mi hạ xuống, Hồng Quân khẽ mỉm cười.

Lập tức thần niệm truyền âm, đem tất cả những chuyện xảy ra ở trời đất Hồng Hoang nói cho Dương Mi một lượt.

Ở phía khác, sau khi Dương Mi biết được những chuyện xảy ra trong Hồng Hoang, tâm thần cũng không khỏi run lên.

Thế giới Hồng Hoang là thế giới do Lực chi Ma Thần Bàn Cổ sau khi chết hóa thành.

Lực chi Ma Thần Bàn Cổ năm đó là cường giả cảnh giới Đại Đạo.

Cho nên, một thế giới như vậy, có thể sinh ra tám, chín vị Thánh nhân đã là cực hạn.

Không ngờ, một Tiệt giáo nhỏ bé lại có mười bảy vị Thánh nhân.

Còn có không ít Đại Đạo Thánh Nhân.

Bây giờ, những Tổ Vu đó còn có thể triệu hoán ra hư ảnh của kẻ chưởng khống Vận mệnh Đại đạo.

Xem ra hiện nay, Hồng Quân ở trong Hồng Hoang quả thực nguy hiểm vô cùng.

Một mình Bình Tâm chưởng khống Địa Đạo đã đủ khiến Hồng Quân đau đầu nhức óc.

Thêm vào đó là Vạn Tiên Trận do Đế Tuấn, Thái Nhất tập hợp ức vạn vạn Yêu tộc bố trí.

Tru Tiên Kiếm Trận và Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận của Thông Thiên.

Cộng thêm bóng dáng của Vận mệnh chưởng khống giả do Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận của Vu tộc triệu hoán ra.

Đội hình kinh khủng như vậy, đừng nói là Hồng Quân, ngay cả hắn cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Trong lòng vạn thiên suy nghĩ lưu chuyển, Dương Mi nhìn về phía Hồng Quân, lộ ra nụ cười, mở miệng nói: "Hiện tại trong Hồng Hoang cường giả nhiều như vậy, nhữ bảo ngô đi, chẳng phải là muốn đi theo vết xe đổ của Thời Thần sao?" Lời của Dương Mi hạ xuống, Hồng Quân trong lòng khẽ động.

Lập tức cười cười, chậm rãi mở miệng nói: "Dương Mi đạo hữu như vậy là đã gặp phải bình cảnh trong cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân rồi." "Nếu Dương Mi đạo hữu cùng ngô luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang thì..." "Phải biết rằng, toàn bộ Hồng Hoang đều do Bàn Cổ hóa thành, thế giới Hồng Hoang nói là một phương thế giới, chi bằng nói là tinh hoa cả đời của Lực chi Ma Thần Bàn Cổ." "Thêm vào đó, trong Hồng Hoang mênh mông, vô số sinh linh, thiên hạ vạn tộc, dưới đến phàm nhân dã thú, vân vân chúng sinh, trên đến Đại La Kim Tiên, mười bảy vị Thánh nhân." "Nếu chúng ta liên thủ luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang, vậy thì cảnh giới Đại Đạo, tất nhiên sẽ thành công!" "Thậm chí, ngô nghi ngờ Bàn Cổ năm đó chưa chắc đã chết, có khả

năng Bàn Cổ thân hóa luân hồi, chuẩn bị lấy ức vạn vạn sinh linh Hồng Hoang làm dưỡng liệu, một lần nữa trở về, tái chứng đạo cảnh giới Đại Đạo, nếu đã như vậy, tại sao chúng ta không đi trước một bước, trực tiếp luyện hóa Hồng Hoang, bóp chết Bàn Cổ từ trong trứng nước?" "Phải biết rằng, nếu Bàn Cổ thật sự trở về, Dương Mi đạo hữu, nhữ cho rằng với sát tính của Bàn Cổ, năm đó ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần đều bị giết, liệu có chỉ để lại một mình nhữ, Không gian Ma Thần không?" Theo lời nói của Hồng Quân từ từ hạ xuống, trong lòng Dương Mi tức thì dấy lên sóng to gió lớn.

Luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang, lấy thế giới Hồng Hoang làm dưỡng liệu, chứng đạo cảnh giới Đại Đạo?

Đây không phải là chuyện không thể!

Bàn Cổ lúc chết là bán bộ cảnh giới Đại Đạo!

Hắn và Hồng Quân vạn cổ tích lũy, nếu thật sự luyện hóa được Hồng Hoang, tương đương với việc luyện hóa toàn bộ tinh hoa cả đời của Bàn Cổ, cộng thêm toàn bộ sinh linh của thế giới Hồng Hoang!

Như vậy, tất nhiên có thể chứng ngộ cảnh giới Đại Đạo!

Bàn Cổ căn bản không chết, khả năng này, trong lòng hắn tự nhiên cũng từng nghĩ đến.

Là Hỗn Độn Ma Thần, là sinh linh vô thượng được thai nghén trong Hỗn Độn, trí tuệ của họ có thể nói là một trong những tồn tại mạnh nhất trong Hỗn Độn thiên địa, Bàn Cổ chưa chết, lấy toàn bộ Hồng Hoang làm dưỡng liệu, chuẩn bị trở về, tình huống như vậy không phải là không thể xảy ra.

Chuyện này có thể không xảy ra, nhưng để phòng vạn nhất, cũng phải bóp chết Bàn Cổ từ trong trứng nước.

Liên thủ, luyện hóa Hồng Hoang!

Phải luyện hóa!

Không chỉ vì bản thân thành cảnh giới Đại Đạo!

Cũng là để không cho Bàn Cổ trở về, ngăn chặn sát kiếp của bản thân!

Trong lòng vạn thiên suy nghĩ lưu chuyển, Dương Mi lập tức nhìn về phía Hồng Quân, chậm rãi gật đầu. "Bổn tôn, đồng ý với chuyện của đạo hữu rồi." Lời của Dương Mi hạ xuống, Hồng Quân tức thì trong lòng vui mừng.

Không gian chi Ma Thần, Dương Mi!

Đây là một trong mười người mạnh nhất trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần năm đó.

Nếu so sánh thực lực của Thời Thần với thực lực của Dương Mi, quả thực là sự khác biệt giữa Thiên Đạo Thánh Nhân và Đại Đạo Thánh Nhân.

Bây giờ, hắn và Dương Mi liên thủ, tất nhiên có thể tru sát toàn bộ các Thánh nhân của Tiệt giáo!

Lập tức, Hồng Quân và Dương Mi chậm rãi tiêu tán giữa trời đất, hướng về phía Hồng Hoang.

Lúc này, trong Hồng Hoang, phía trên Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn lúc này đã tàn phá không chịu nổi, sớm đã không còn vẻ thịnh vượng của thiên trụ Hồng Hoang ngày xưa.

Thông Thiên, Côn Bằng, Đế Tuấn, Thái Nhất, Long Vương, Đa Bảo, Thập Nhị Tổ Vu lần lượt đứng trên Bất Chu Sơn.

Ngay sau đó, Cộng Công và Chúc Dung chậm rãi bước ra, nhìn xuống nửa đoạn Bất Chu Sơn bên dưới. "Cũng không biết, Phiên Thiên Ấn có thể sửa chữa lại Bất Chu Sơn không." "Năm đó chúng ta

bị người ta xúi giục, đánh gãy Bất Chu Sơn, thiên trụ gãy, vô cùng nghiệp lực quấn thân, khiến đất nghiêng lệch, vô tận nhân quả, chỉ cầu hôm nay có thể trả hết." Nhìn vào tàn tích hoang lương của Bất Chu Sơn bên dưới, trong lòng Cộng Công và Chúc Dung tức thì lạnh đi.

Vốn dĩ rất tốt đẹp, dựa vào việc sửa chữa lại thiên trụ Bất Chu Sơn, giành được đại công đức, sau đó chứng đạo Hỗn Nguyên.

Dù sao, đạo thể nhục thân, thần hồn chân linh của họ đều do Vận mệnh Đại đạo chưởng khống giả tự tay tạo ra, giống như Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn khi sống lại, chỉ thiếu một cơ duyên là có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Hiện tại nói là bán bộ Hỗn Nguyên cảnh cũng không ngoa.

Cho nên, mới muốn lấy việc sửa chữa thiên trụ Bất Chu Sơn làm đại công đức, để từ đó chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng, khi tự mình thấy Bất Chu Sơn tàn phá nửa đoạn và vùng đất hoang lương xung quanh như vậy, tâm thần họ rùng mình.

Tình huống này, sửa chữa lại thiên trụ, thì có ích gì?

Hơn nữa, hiện tại cách Vu Yêu lượng kiếp kết thúc đã không biết bao nhiêu năm tháng, nửa đoạn Bất Chu Sơn bị đánh gãy đã được luyện chế thành Phiên Thiên Ấn từ lâu.

Bây giờ, liệu có thể sửa chữa lại Bất Chu Sơn không? "Hai vị đạo hữu, Tiệt giáo chúng ta qua ức vạn vạn năm tháng, đã tích trữ vô số thần tinh tiên thiết, có thể dùng để dung luyện, tái tạo Bất Chu Sơn!" Thông Thiên ở bên cạnh vung tay một cái.

Tức thì, giữa trời đất, từng đống thần tinh tiên thiết tỏa ra ánh sáng thần tính vô tận từ từ xuất hiện, sừng sững trên mặt đất.

Những tiên khoáng này đều là do Tiệt giáo tích trữ qua ức vạn vạn

năm tháng.

Lúc bình thường không có việc gì, ông cũng thỉnh thoảng dùng những thần thiết này để luyện chế một số pháp bảo, ban cho đệ tử phòng thân.

Hơn nữa, năm đó khi Vân Tiêu xóa sổ Côn Luân Sơn, vô số bảo vật trong Xiển giáo cũng tự nhiên bị Vân Tiêu cuốn vào Tiệt giáo.

Những thần thiết trên mặt đất hiện nay có thể nói là toàn bộ tích lũy của Tiệt giáo từ vạn cổ đến nay. "Chúng ta, tạ ơn Thông Thiên đạo hữu!" Chúc Dung và Cộng Công lần lượt nhìn về phía Thông Thiên, lộ ra vẻ cảm kích.

Tái tạo thiên trụ Bất Chu Sơn là một công trình lớn.

Một chút sơ suất, liền sẽ thất bại.

Cho nên, hiện tại có càng nhiều thần thiết tinh khoáng, thì khả năng tái tạo Bất Chu Sơn sẽ càng lớn hơn rất nhiều. "Vu tộc chúng ta qua vạn cổ cũng tích lũy không ít đồ tốt, bây giờ liền lấy hết ra cho hai vị huynh đệ dùng." Ở phía khác, Đế Giang cũng vung tay một cái.

Tức thì, các loại pháp bảo, tỏa ra ức vạn vạn luồng thần quang rực rỡ, có vô số thần thiết tinh khoáng, tràn ngập các loại khí tức huyền diệu, khuấy động vạn lý hoàn vũ.

Trước Vu Yêu lượng kiếp, Vu tộc xưng bá đại lục Hồng Hoang, lúc đó cũng thu thập không ít bảo bối.

Nhưng, lúc đó Thập Nhị Tổ Vu không tu nguyên thần.

Cho nên thu thập nhiều bảo vật như vậy đối với họ cũng không có tác dụng.

Vu tộc liền đem những bảo vật này, các loại tinh khoáng, thần thiết, toàn bộ cất giữ trong bảo khố của Vu tộc.

Vừa hay, hôm nay có tác dụng. "Đa tạ đại ca!" Cộng Công và Chúc Dung lại lần nữa cảm tạ Đế Giang.

Trong lòng cũng tràn đầy cảm kích đối với Đế Giang.

Vu tộc không có nguyên thần, những bảo vật thần thiết này đối với Vu tộc vô dụng không sai.

Nhưng bây giờ các Tổ Vu ai nấy đều có nguyên thần.

Những bảo vật này đối với họ, tự nhiên có tác dụng, đối với chiến lực cũng có thể tăng lên không ít.

Hiện tại, Đế Giang đại ca lại nguyện ý trực tiếp đem những bảo vật thần thiết này tặng cho hai huynh đệ họ để tái tạo thiên trụ Bất Chu Sơn.

Làm sao hai người họ trong lòng có thể không cảm động? "Long tộc ta không có bảo vật.

Nhưng ta có Xích Minh Tinh Túy, vật này có thể sửa chữa vết nứt của Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, liền tặng cho hai vị đạo hữu." Long Vương cũng khẽ mỉm cười, sau đó vẫy tay, một khối ngọc thạch tỏa ra ánh sáng đỏ rực hiện ra trước mặt Cộng Công và Chúc Dung.

Thấy Xích Minh Tinh Túy trước mắt, Cộng Công và Chúc Dung tức thì tâm thần động.

Đây là đồ tốt a.

Có hai món đồ tốt này, khả năng tái kiến thiên trụ Bất Chu Sơn lại lớn hơn một chút. "Chúng ta, tạ ơn các vị đạo hữu." "Vậy thì, chúng ta bắt đầu thôi!" Cộng Công đối với các Thánh nhân xung quanh lần lượt hành lễ, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, xung quanh, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Minh

Hà, Đa Bảo, Nguyên Phượng lần lượt ánh mắt lóe lên, nhìn về phía Cộng Công và Chúc Dung.

Tái luyện vô số thần bảo và Phiên Thiên Ấn, chế tạo thiên trụ Bất Chu Sơn, hỏa nguyên cần thiết phải là vô thượng thần hỏa.

Chương 177

Năm người họ, sẽ phụ trách vận động thần hỏa, giúp Cộng Công và Chúc Dung luyện chế.

Ở phía khác, Chúc Dung và Cộng Công đột nhiên vận chuyển thần lực.

Lập tức, vô số bảo vật, thần thiết, tinh túy trước mắt, toàn bộ hiện ra trên thiên vũ!

Cùng lúc đó, Đế Tuấn và những người khác lần lượt ra tay. "Thái Dương Thần Hỏa!" "U Minh Thần Hỏa!" "Niết Bàn Thần Diễm!" "Phật Đạo Kim Hỏa!" Mấy tiếng hét kinh khủng vang vọng giữa trời đất.

Ngay sau đó, theo sự ra tay của Đế Tuấn và những người khác.

Dưới vô số bảo vật treo lơ lửng trên không trung, từng đoàn lửa ngũ sắc, kinh khủng lần lượt hiện ra!

Trong khoảnh khắc bốn loại vô thượng thần hỏa xuất hiện, toàn bộ đại lục Hồng Hoang ngay lập tức nóng rực!

Ức vạn vạn sinh linh trong Hồng Hoang đều cảm thấy thần hồn của mình ngay lập tức không ổn định, dường như linh hồn, chân linh của họ ngay lập tức phải chịu đựng sự thiêu đốt kinh khủng!

Thái Dương Thần Hỏa do Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vận chuyển là bản nguyên thần hỏa trên Thái Dương tinh do mắt phải của Bàn Cổ đại thần hóa thành, có thần uy vô thượng thiêu đốt mọi vật chất hữu hình giữa trời đất.

U Minh Thần Hỏa của Minh Hà lão tổ thì có uy lực kinh khủng thiêu đốt thần linh, tam hồn thất phách của sinh linh tu sĩ, thiêu đốt

vong linh hồn phách, diệt sát căn bản của sinh linh!

Niết Bàn Hỏa Diễm của Nguyên Phượng thì là bản mệnh thần hỏa của Phượng tộc, có năng lực luyện hóa càn khôn hoàn vũ, uy lực thiêu đốt vũ trụ không gian, công năng thiêu đốt âm dương ngũ hành!

Cuối cùng, Phật Đạo Kim Hỏa của Đa Bảo thì được thúc đẩy bởi Phật chi Đại đạo mà Đa Bảo lĩnh ngộ, vừa sử dụng ra, liền có phật quang bao phủ, kim liên bay lên, kim quang khắp nơi, dường như đang độ hóa tu sĩ, nghiền nát vô số linh bảo thần thiết thành từng hạt bản nguyên!

Sau một thời gian dài bị bốn đạo thần hỏa kinh khủng thiêu đốt, vô số linh bảo, thần thiết trong hư không, cùng với Phiên Thiên Ấn, hoàn toàn hình thành từng đoàn bản nguyên tinh túy.

Ở phía khác, Chúc Dung và Cộng Công tức thì dùng thần hồn của mình đi vào trong bản nguyên tinh túy, dùng thần hồn để tái tạo hình dạng cho bản nguyên tinh túy!

Một lúc lâu sau, một thiên trụ khổng lồ nguy nga tức thì ngưng kết ra, khí thế ngút trời!

Ngay sau đó, giọng nói của Cộng Công và Chúc Dung tức thì vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang! "Chúng ta, Vu tộc Cộng Công, Chúc Dung, vì để trả nhân quả tổn hại thiên trụ Bất Chu Sơn ngày xưa, hôm nay tái kiến thiên trụ Bất Chu Sơn, trả nhân quả!!" Theo lời nói của Chúc Dung và Cộng Công từ từ hạ xuống, tức thì, trong hư không, thiên trụ khổng lồ được luyện hóa, ngưng kết thành đó đột nhiên rơi xuống nửa đoạn Bất Chu Sơn trên mặt đất!

Theo một phương thiên trụ vô cùng khổng lồ từ từ hạ xuống, đột nhiên, thiên trụ và nửa đoạn Bất Chu Sơn từ từ va chạm vào nhau!

Ở phía khác, thấy một màn này, Cộng Công và Chúc Dung lần

lượt sắc mặt ngưng lại.

Ngay sau đó lần lượt vận dụng đại pháp lực, đem toàn bộ tinh hoa thần thiết còn lại đã luyện chế thành công, rót vào chỗ nối của thiên trụ và Bất Chu Sơn!

Trong khoảnh khắc thiên trụ và Bất Chu Sơn tiếp xúc, Cộng Công và Chúc Dung rót vào các loại tinh hoa, Đa Bảo và những người xung quanh lần lượt vận dụng thần hỏa giúp Cộng Công và Chúc Dung tái liên kết thiên trụ và Bất Chu Sơn lại với nhau!

Ở phía khác, Thông Thiên và các Thánh nhân còn lại cũng lần lượt ra tay, vận chuyển các loại đại pháp lực, phong tỏa thời không, cấm cố không gian, Tru Tiên Tứ Kiếm, Hỗn Độn Chung, Thí Thần Thương, Bàn Cổ Phiên, Sơn Hà Xã Tắc Đồ lần lượt treo lơ lửng giữa trời đất, trong hoàn vũ, đề phòng lúc này Hồng Quân nhân cơ hội phá hoại.

Dù sao, hiện tại họ đã bức Hồng Quân đến đường cùng.

Tiệt giáo hiện tại có tổng cộng mười bảy vị Thánh nhân, trấn áp Hồng Quân chết cứng, lúc này Hồng Quân đối mặt với mười bảy vị Thánh nhân của Tiệt giáo, cũng cảm thấy áp lực không thể tưởng tượng.

Lúc này, giúp Cộng Công và Chúc Dung tái tạo Bất Chu Sơn, cũng là để Cộng Công và Chúc Dung dựa vào đại công đức tu kiến thiên trụ, tái chứng đạo Hỗn Nguyên.

Một khi Hồng Quân biết chuyện này, tất nhiên sẽ ra tay.

Bởi vì mười bảy vị Thánh nhân bên này đã gây áp lực lớn cho Hồng Quân, nếu Cộng Công và Chúc Dung lại thành thánh, Hồng Quân trong lòng cũng rõ ràng, hắn cũng không còn xa cái chết.

Cho nên, lúc này, các Thánh nhân không tiếc trả bất cứ giá nào, tất

cả các loại vô thượng thần bảo có thể sử dụng đều được tế ra, treo lơ lửng trên thiên vũ, phòng ngừa Hồng Quân bất ngờ tấn công.

Lúc này, trong Tử Tiêu Cung ngoài vô tận hư không, Hồng Quân thấy một màn này, khẽ cười lạnh một tiếng.

Hắn tự nhiên có thể cảm ứng được mọi chuyện xảy ra trong Hồng Hoang.

Dù sao, hắn thân dung Thiên Đạo, trừ phi Thông Thiên tế ra hai bức họa quyển do Đại Đạo Chúa Tể vẽ, hoặc là Hỗn Độn Chung bao quanh pháp tắc Hủy diệt Đại đạo.

Nếu không, việc hắn dò xét động tĩnh bên Bất Chu Sơn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Khi Hồng Quân thấy Cộng Công và Chúc Dung đang cố gắng tu kiến Bất Chu Sơn, hắn chỉ khinh thường cười một tiếng, không hề có ý định ra tay.

Nếu là trước kia, hắn nhất định sẽ không tiếc trả một số giá để ra tay, ngăn cản hành vi của Chúc Dung và Cộng Công.

Nhưng, lúc này đối với hắn đã không cần thiết nữa.

Cộng Công và Chúc Dung thành thánh thì có thể làm gì?

Hắn đã liên hợp với Dương Mi lão tổ.

Thực lực của Dương Mi mạnh hơn Thời Thần không biết bao nhiêu lần.

Cộng Công và Chúc Dung thành thánh, cũng chỉ là công đức Thánh nhân yếu nhất mà thôi, Tiệt giáo có thêm hai tôn Thánh nhân chiến lực như vậy, thì có thể làm gì?

Hắn và Dương Mi liên thủ, đủ để lật đổ tất cả!

Dương Mi lúc này ở bên cạnh Hồng Quân, trong đồng tử có vô tận

thần quang lưu chuyển, kinh khủng đến cực điểm.

Hắn tự nhiên cũng có thể thấy mọi thứ trong Hồng Hoang.

Nhưng đối với hắn, mười mấy tôn Thánh nhân xung quanh Bất Chu Sơn thực sự quá yếu.

Trong mắt hắn, kẻ mạnh nhất trong đó cũng chỉ là Thông Thiên, Đại Đạo Thánh Nhân tam trọng thiên của Kiếm Trận song đạo mà thôi.

Nhưng, Thông Thiên đối mặt với hắn, hắn cũng có tự tin nghiền ép Thông Thiên.

Dù sao, sự khác biệt giữa các Thánh nhân cũng là trời vực.

Không chỉ căn nguyên của hắn mạnh hơn Thông Thiên rất nhiều.

Hắn chứng ngộ Đại Đạo Thánh Nhân vô tận năm tháng, Thông Thiên mới chứng đạo bao lâu?

Càng quan trọng hơn, Đại đạo mà Thông Thiên chứng ngộ và Đại đạo mà hắn chứng ngộ cũng có sự khác biệt, ba ngàn Đại đạo, cũng có mạnh yếu, nếu không tại sao trong ba ngàn Đại đạo, chỉ có mười Đại đạo chí cao vô thượng đó mới có thể xếp vào top mười?

Không gian Đại đạo mà hắn tu luyện chính là một trong mười Đại đạo mạnh nhất của ba ngàn Đại đạo, không biết mạnh hơn Kiếm Trận song đạo của Thông Thiên bao nhiêu lần.

Luận cảnh giới, hắn là cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân cửu trọng thiên, Thông Thiên lúc này chỉ là cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân tam trọng thiên.

Hắn thậm chí cảm thấy, có cơ hội trực tiếp đánh chết Thông Thiên.

Lúc này, trên Bất Chu Sơn, theo sự hợp nhất của phương thiên trụ

khổng lồ mênh mông và nửa đoạn Bất Chu Sơn, một lúc lâu sau, một luồng khí tức vô cùng huyền diệu tức thì bùng nổ, vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang!

Ngay lúc này, thiên trụ Hồng Hoang Bất Chu Sơn hoàn toàn được xây dựng xong!

Cùng lúc đó, trên Thiên Đạo, tức thì giáng xuống vô thượng công đức, ngay lập tức gột rửa đạo thể nhục thân, thần hồn chân linh của Cộng Công và Chúc Dung! "Chúng ta, Vu tộc Cộng Công, Chúc Dung, hôm nay tu kiến thiên trụ Bất Chu Sơn, lấy công đức thành thánh, mong trời đất thành toàn!!" Giọng nói của Cộng Công, Chúc Dung ngay lập tức vang vọng khắp trời đất hoàn vũ!

Vốn dĩ họ chỉ muốn tu kiến thiên trụ Bất Chu Sơn để trả hết nhân quả, thực ra đối với việc lấy công đức tu kiến thiên trụ để thành thánh cũng không có nhiều hy vọng.

Bởi vì, năm đó Bất Chu Sơn là do hai người họ đánh gãy.

Lúc này tái tạo Bất Chu Sơn, là để trả vô tận nhân quả.

Nhưng, lúc này sau khi tái tu kiến Bất Chu Sơn thành công, họ mới phát hiện mình đã nghĩ sai.

Năm đó hai huynh đệ sở dĩ tự sát, chiến đấu, toàn bộ đều do có người ngầm xúi giục.

Cho nên, nhân quả đánh gãy Bất Chu Sơn, phần lớn đều ở trên người vị tồn tại ngầm xúi giục đó.

Nhân quả trên người hai người họ, chỉ chiếm một phần nhỏ.

Cho nên lúc này, tái tu kiến Bất Chu Sơn hoàn thành, không chỉ có thể trả lại số nhân quả ít ỏi đó, mà còn có thể lợi dụng công đức còn lại, trực tiếp thành thánh, chứng đạo Hỗn Nguyên chi vị!

Lúc này, trong minh minh, căn cứ vào tình huống mà họ biết, cũng có thể đoán ra ai đã xúi giục hai người họ.

Hồng Quân!

Không sai, Đạo Tổ Hồng Quân!

Năm đó sức mạnh của Vu tộc quá cường đại, nếu Thập Nhị Tổ Vu tập hợp, tuyệt đối có thể diệt Yêu tộc trong một lần, như vậy sẽ ảnh hưởng hoàn toàn đến kế hoạch đánh vỡ Thiên Đạo của Hồng Quân.

Tương tự, Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành, trong đó ẩn chứa khí tức trên người Bàn Cổ đại thần.

Hồng Quân là kẻ ngoại lai, là một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần năm đó, không phải là sinh linh tự nhiên diễn hóa ra giữa trời đất Hồng Hoang.

Cho nên Hồng Quân tự nhiên muốn xóa sạch khí tức còn sót lại của Bàn Cổ đại thần trên Bất Chu Sơn!

Cho nên, Hồng Quân mới lợi dụng Thiên Đạo, khiến hai vị Tổ Vu trong minh minh chiến đấu với nhau!

Nếu không, giữa trời đất Hồng Hoang, ai có thủ đoạn xúi giục hai vị Tổ Vu tiến hành đại chiến sinh tử?

Trong lúc Cộng Công và Chúc Dung tâm thần dũng động, công đức ngút trời giáng xuống người Cộng Công và Chúc Dung!

Ngay sau đó, khí tức pháp tắc Hỗn Nguyên vô thượng tức thì từ người Cộng Công và Chúc Dung hoàn toàn bùng nổ.

Cộng Công, Chúc Dung, chứng đạo Hỗn Nguyên chi vị!!

Theo đó, Cộng Công và Chúc Dung, hai vị Tổ Vu ngay lập tức chứng đạo Hỗn Nguyên quả vị.

Tức thì trời đất chìm nổi.

Thế gian này tỏa ra từng luồng từng luồng dao động khổng lồ, khí tức trên người hai vị Tổ Vu ngay lập tức tăng vọt, tức thì giữa trời đất các loại dị tượng lần lượt hiện ra, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, tinh hà lưu chuyển, vũ trụ phá diệt, vô số pháp tắc lần lượt vây quanh hai người, các loại khí thế kinh khủng đột nhiên bùng nổ giữa trời đất, mang theo các loại Đại đạo pháp tắc và thiên địa chí lý, khiến toàn bộ trời đất càn khôn ngay lập tức khẽ rung động!

Ngay lúc này, hai vị Tổ Vu triệt để bước vào Hỗn Nguyên chi vị.

Cùng lúc đó, vô số sinh linh giữa trời đất ngay lập tức đều có cảm ứng.

Trong sâu thẳm tâm linh họ, đột nhiên một nỗi kinh hoàng vô thượng bùng nổ.

Tất cả cầm thú có linh trí, cũng lần lượt trong lòng hiện ra một cảm giác.

Chương 178

Chúng biết, giữa trời đất, lại có người chứng đạo Hỗn Nguyên quả vị.

Vô số sinh linh, tức thì lần lượt cảm thấy tâm thần kinh hãi, vô cùng sợ hãi.

Ai nấy đều không nhịn được hít một ngụm khí lạnh.

Cảm giác da đầu tê dại.

Lập tức, trong Hồng Hoang, vô tận sinh linh lần lượt đưa mắt nhìn về phía Bất Chu Sơn cách xa ức vạn vạn lý.

Khi thấy hai bóng dáng vô thượng sừng sững giữa trời đất đó, thần hồn họ run rẩy.

Lại có hai vị tồn tại vô thượng chứng đạo Hỗn Nguyên chi vị.

Là hai vị Tổ Vu của Vu tộc.

Đặc biệt là, Chúc Dung và Cộng Công, năm đó Chúc Dung và Cộng Công tự sát, làm gãy thiên trụ Bất Chu Sơn trong Hồng Hoang, sau đó gây ra vô tận nhân quả quấn thân, chuyện này vô số sinh linh đều biết.

Hiện tại, hai vị Tổ Vu tập hợp vô số thần thiết tinh hoa, tái tạo Bất Chu Sơn.

Hiện tại, hai vị Tổ Vu lại dùng công đức tu trúc thiên trụ, tái tạo thiên trụ để bước vào Hỗn Nguyên quả vị.

Vậy thì như vậy.

Trong Thập Nhị Tổ Vu, đã có tám vị Tổ Vu trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Sáu vị Tổ Vu như Đế Giang từ lâu đã trở thành Địa Đạo Thánh Nhân trong Lục Đạo Luân Hồi của Hậu Thổ.

Hiện tại lại có thêm hai vị lấy công đức chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Trong Vu tộc, cộng thêm Hậu Thổ, Địa Đạo chi chủ dung hợp Địa Đạo.

Vậy thì như vậy, trong Vu tộc đã có chín vị Thánh nhân!

Mười ba vị Tổ Vu có chín vị Thánh nhân!

Như vậy, Tiệt giáo lúc này cũng triệt để có mười chín vị Thánh nhân!

Toàn bộ trời đất Hồng Hoang, từ trước đến nay chưa từng sinh ra nhiều Thánh nhân vị như vậy!

Tiệt giáo hiện nay có mười chín vị Thánh nhân, uy nghiêm trở thành thế lực mạnh nhất trong toàn bộ Hồng Hoang.

Sẽ không có bất kỳ thế lực nào có thể chống lại thần uy của Tiệt giáo.

Lúc này, e rằng ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ thân dung hợp Thiên Đạo cũng sẽ cảm thấy nguy cơ.

Dù sao, Hồng Quân Đạo Tổ, dù mạnh mẽ đến đâu, có Thiên Đạo chi lực, nhưng đối mặt với mười chín vị Thánh nhân, cũng sẽ cảm thấy run rẩy.

Ở một nơi khác, lúc này, hướng Bất Chu Sơn.

Theo sau khi Cộng Công và Chúc Dung hai người thật sự bước vào Hỗn Nguyên chi vị, khí tức của hai người cũng lúc này khẽ ổn định lại.

Lúc này, vẻ hưng phấn trên mặt hai vị Tổ Vu căn bản không thể

dùng lời để diễn tả.

Có thể nói, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, những gì họ có thể cảm giác và có thể nhìn thấy hoàn toàn khác.

Một ý niệm, liền có thể biết được hướng đi của trời đất này.

Một ý niệm, cũng có thể biết được vận mệnh của vô số chúng sinh.

Hơn nữa họ cũng có thể cảm giác, thực lực của mình ngay lập tức cũng đã xảy ra thay đổi trời đất.

Cảnh giới Thánh nhân và cảnh giới dưới Thánh nhân, quả thực có sự khác biệt trời vực.

Họ cảm giác, nếu dùng thực lực hiện tại, một ý niệm, liền có thể miểu sát chính mình trước kia.

Ở phía khác, Thông Thiên và những người còn lại thấy Chúc Dung và Cộng Công thành công bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng lần lượt trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Như vậy, Tiệt giáo liền có mười chín vị Thánh nhân.

Cũng không ngờ, Cộng Công và Chúc Dung bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên dễ dàng như vậy.

Vốn tưởng rằng, Cộng Công và Chúc Dung đâm vỡ thiên trụ Bất Chu Sơn, hôm nay tái tu kiến hoàn thành, chỉ là để trả nhân quả đánh gãy Bất Chu Sơn ngày xưa.

Nhưng không ngờ, lại có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Tuy nhiên, lập tức tâm thần dũng động, họ liền hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Bởi vì năm đó hai vị Tổ Vu sở dĩ tự sát, cũng là do bị kẻ khác xúi giục.

Vô tận nhân quả, hai vị Tổ Vu có thể chỉ chiếm một chút ít.

Cho nên, hôm nay hai vị Tổ Vu mới có thể dễ dàng chứng đạo Hỗn Nguyên chi vị như vậy.

Lúc này, trong một dãy núi nhỏ nơi Chu Thanh cư ngụ, đột nhiên, một luồng khí tức vô thượng bao trùm toàn bộ chư thiên vạn giới, khiến Hỗn Độn mênh mông ngay lập tức không ngừng chấn động.

Dường như có một sinh mệnh vô thượng kinh khủng sắp được thai nghén ra.

Toàn bộ linh khí, các loại pháp tắc trong Hỗn Độn, toàn bộ bị một nơi nào đó trong thế giới Hồng Hoang hút cạn.

Dường như ngay lập tức, giữa trời đất, trong vũ trụ mênh mông, toàn bộ linh khí đều bị một sinh mệnh thể hấp thu làm dưỡng liệu.

Giống như có một vị tồn tại vô thượng đã phục hồi.

Lúc này, Chu Thanh trong sân đang luống cuống tay chân.

Bởi vì trong nhà, Nữ Oa lúc này đang đỡ đẻ cho Vân Tiêu.

Vân Tiêu đã mang thai một thời gian dài.

Lúc này cuối cùng cũng sắp sinh ra đứa con đầu tiên của Chu Thanh ở Hồng Hoang.

Ngay sau đó, một tiếng khóc trong trẻo đột nhiên vang vọng khắp trời đất, chấn động vạn thiên hoàn vũ.

Ngay lúc này, trong Hỗn Độn, ba ngàn Đại đạo, Hỗn Độn vạn đạo, lần lượt hóa thành từng hạt từng hạt mảnh vụn pháp tắc, từ trong Hồng Hoang cuồn cuộn đổ về phía sân của Chu Thanh.

Vô số Đại đạo giữa trời đất lần lượt hướng về tiểu sinh mệnh vừa giáng lâm trong sân quỳ lạy, dường như đang triều bái sự ra đời của một sinh mệnh vô thượng.

Trong phòng, lúc này có một phương sinh mệnh từ từ diễn hóa ra.

Ngay sau đó, một bé gái giống như búp bê sứ từ từ xuất hiện trước mặt Chu Thanh.

Chu Thanh thấy một bé gái, liền tức thì lộ ra tình cảm thân cận.

Hắn hiểu được cảm ứng trên huyết mạch.

Hắn cũng biết bé gái trước mắt này hắn là đứa con mà Tiểu Kumo sinh cho hắn.

Không ngờ lại có thêm một cô con gái.

Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng có con của mình.

Vốn ở thế giới Hồng Hoang này không vướng bận.

Nhưng từ khi có Tiểu Kumo và nhạc phụ, cuộc sống của hắn đột nhiên trở nên vui vẻ.

Không chỉ có ba tiên tử xinh đẹp như hoa.

Hôm nay lại có một cô con gái.

Lập tức, Chu Thanh liền lộ ra vẻ từ tường.

Trực tiếp ôm lấy bé gái giống như búp bê sứ trước mắt, từ từ bế lên. "Gọi phụ thân đi!" Chu Thanh cười cười, mở miệng nói.

Bé gái được Chu Thanh ôm, đồng tử sáng ngời vô cùng, dáng vẻ càng đáng yêu vạn phần.

Xung quanh nàng mơ hồ có vô tận Đại đạo thần tắc đang từ từ tỏa ra, tỏa ra đạo vận kinh khủng, rực rỡ vô cùng. "...Ngài là phụ thân của ta sao?" "Ừ, ta là phụ thân của con." Chu Thanh nhìn bé gái trước mắt dường như chỉ có năm, sáu tuổi, lộ ra nụ cười.

Trong lòng thì thầm kinh ngạc.

Đúng là thế giới Hồng Hoang, con của mình vừa sinh ra đã lớn

như vậy.

Vừa sinh ra đã có trí tuệ như người trưởng thành.

Nhưng, hắn lại không nhìn thấu được cảnh giới của đứa trẻ.

Nhưng tất cả đều không quan trọng.

Hắn và Tiểu Kumo hiện tại đã có con, Chu Thanh ở Hồng Hoang rộng lớn này cũng đã thành gia lập nghiệp.

Chu Thanh trong lòng vô cùng vui sướng.

Lập tức Chu Thanh cưng chiều xoa đầu con gái, ánh mắt cũng trầm tư.

Đặt cho con một cái tên gì hay đây?

Ừm, phải là một cái tên có ý nghĩa sâu sắc.

Lúc này, Nữ Oa, Hậu Thổ, Vân Tiêu cũng từ từ từ trong phòng đi ra.

Vân Tiêu lúc này khí tức trên người không ngừng chìm nổi, không có gì đáng ngại.

Nhưng gương mặt xinh đẹp lại đỏ bừng không thôi.

Chương 179

Không ngờ, lại có một ngày nàng cũng sẽ sinh ra một đứa con.

Trước đây, đây là chuyện nàng chưa từng nghĩ đến.

Lập tức, Vân Tiêu từ từ đi đến trước mặt Chu Thanh, nhẹ nhàng véo má đứa trẻ trước mắt, rồi nhìn về phía Chu Thanh, cười cười, mở miệng nói: "Phu quân, đặt cho con một cái tên đi." Lời của Vân Tiêu hạ xuống, Chu Thanh nghe vậy, gật đầu.

Lập tức, Chu Thanh trong lòng trầm tư một lát, ánh mắt lóe lên, chậm rãi mở miệng nói: "Hay là, con bé tên là Chu Linh Nhi đi." "Nhìn nha đầu này cổ linh tinh quái, lấy cái tên này vậy." Lời của Chu Thanh hạ xuống, Vân Tiêu nghe vậy, lập tức khẽ mỉm cười. "Được, phu quân gọi là Chu Linh Nhi, vậy thì gọi là Chu Linh Nhi đi." "Linh Nhi à, đây, mau ra mắt phụ thân." "Còn nữa, vị này phải gọi là Ngưng Tâm di nương, vị này phải gọi là Nữ Huyền di nương." Vân Tiêu đối với Chu Linh Nhi nghiêm túc nói.

Linh Nhi vừa mới sinh ra.

Mặc dù tiên thiên thông tuệ, nhưng phải dạy dỗ lại bản tính của Linh Nhi cho tốt.

Tu sĩ tu cái gì?

Không phải Đại đạo, không phải pháp lực, mà là một trái tim đạo.

Không thể để Linh Nhi đi vào con đường tà ma ngoại đạo.

Chu Linh Nhi được mọi người vây quanh ở giữa nghe vậy, ngoan ngoãn gật đầu.

Lập tức, Chu Linh Nhi đối với Chu Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ ba người lần lượt hành một đại lễ. "Linh Nhi ra mắt phụ thân đại nhân."

"Linh Nhi cũng ra mắt Ngưng Tâm di nương, Nữ Huyền di nương!" Lời của Chu Linh Nhi từ từ hạ xuống, Hậu Thổ và Nữ Oa nghe vậy lần lượt mỉm cười.

Đứa trẻ này, thật ngoan ngoãn.

Đồng thời, Vân Tiêu ở bên cạnh, một bên nhẹ nhàng xoa đầu Linh Nhi, một bên âm thầm cảm ứng căn nguyên tư chất của Linh Nhi.

Giữa trời đất, căn nguyên tư chất của tu sĩ là quan trọng nhất.

Nàng là mẹ của Linh Nhi, nhưng căn nguyên của nàng lại cực kỳ kém.

Bởi vì Tam Tiêu là do ba đóa mây trên trời hóa hình thành.

Đại huynh Triệu Công Minh thì là một luồng thanh phong bên cạnh ba đóa mây đó hóa hình thành.

Căn nguyên như vậy, tuy cũng là sinh linh tiên thiên trong Hồng Hoang, nhưng so với căn nguyên của các đại năng tiên thiên khác, quả thực kém hơn không chỉ một bậc.

Lập tức, khi Vân Tiêu cảm ứng căn nguyên của Chu Linh Nhi, tức thì gương mặt xinh đẹp biến sắc. "Thời gian, không gian, hỗn độn, hồng mông, hủy diệt, vận mệnh..." "Ngũ hành, càn khôn, âm dương, địa, thủy, phong, lôi..." "Chuyện gì vậy, trong cơ thể Linh Nhi, có ba ngàn Đại đạo pháp tắc đang lưu động? ..." "Chẳng lẽ, bản nguyên của Linh Nhi là ba ngàn Đại đạo mà phu quân lĩnh ngộ?

Nói cách khác, căn nguyên của Linh Nhi là ba ngàn Đại đạo pháp tắc?" Sau khi cảm ngộ một phen, Vân Tiêu tâm thần tức thì run rẩy.

Trong nháy mắt, nàng đã mò rõ được căn nguyên của Linh Nhi.

Là ba ngàn Đại đạo pháp tắc.

Hơn nữa, ba ngàn Đại đạo pháp tắc này, không phải là ba ngàn

Đại đạo pháp tắc trong Hỗn Độn.

Mà là ba ngàn Đại đạo pháp tắc mà phu quân thân là Đại Đạo Chúa Tể đã nắm giữ.

Là do ba ngàn Đại đạo pháp tắc mà Đại Đạo Chúa Tể tự mình lĩnh ngộ và chưởng khống ngưng tụ thành, nói cách khác, khi phu quân và nàng âm dương dung hợp, ba ngàn Đại đạo pháp tắc mà phu quân lĩnh ngộ đã hội tụ thành một phương sinh mệnh thể, sau đó mượn nàng, thai nghén ra.

Tuy nhiên, may mà Linh Nhi tuy là do ba ngàn Đại đạo pháp tắc hóa thành, nhưng trong cơ thể lại chảy dòng máu của nàng và phu quân.

Nghĩ vậy, Vân Tiêu trong lòng khẽ thở phào, nhưng lập tức lại chấn động.

Nguyên nhân không gì khác.

Thực sự là căn nguyên của Linh Nhi quá kinh khủng.

Vừa sinh ra đã chưởng khống ba ngàn Đại đạo pháp tắc!

Nói cách khác, Linh Nhi có thể tùy thời tùy chỗ điều động ba ngàn pháp tắc chi lực để sử dụng!

Hơn nữa, điều khiến nàng cảm thấy chấn động nhất là, nàng đều không nhìn thấu được cảnh giới của Linh Nhi!

Chẳng lẽ, Linh Nhi vừa mới ra đời đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân?

Không phải là cảnh giới Hỗn Nguyên bình thường, mà là một tôn cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân đã nắm giữ ba ngàn Đại đạo pháp tắc!

Sư tôn Thông Thiên chưởng khống Kiếm chi Đại đạo và Trận pháp Đại đạo, đã chiến lực tuyệt luân, không ai có thể địch lại trong

cùng cảnh giới.

Linh Nhi có thể chưởng khống đủ ba ngàn Đại đạo pháp tắc a!

Nếu Linh Nhi ra tay, chẳng phải ngay cả Hồng Quân cũng có thể dễ dàng xóa sổ sao?

Trong lúc Vân Tiêu trong lòng thầm kinh hãi, đột nhiên, Thông Thiên từ trên trời mang theo một đám người giáng lâm, tức thì xuất hiện trong sân.

Hiện tại, Chúc Dung và Cộng Công song song chứng đạo Hỗn Nguyên.

Tiệt giáo đã có mười chín vị Thánh nhân.

Từ đó, Tiệt giáo sẽ không còn sợ hãi bất kỳ thế lực nào trong Hồng Hoang, kể cả Hồng Quân, cũng không cần phải e dè nữa.

Đương nhiên, Thông Thiên tự nhiên sẽ không quên, tất cả đều là nhờ hiền tế ban cho.

Cho nên tức thì, Thông Thiên liền lựa chọn đến chỗ Chu Thanh, cùng Chu Thanh uống một trận thật say. "Thì ra là nhạc phụ và các vị đạo hữu đã đến, mau ngồi đi." "Đúng rồi, Linh Nhi, đây là ngoại công của con, mau gọi ngoại công!" Chu Thanh đối với Thông Thiên cười cười, sau đó quay người nhẹ nhàng xoa đầu Linh Nhi, mở miệng nói.

Nghe vậy, đôi mắt to của Chu Linh Nhi lấp lánh, nhìn về phía Thông Thiên, tức thì hành một đại lễ. "Linh Nhi bái kiến ngoại công!" Thông Thiên thấy vậy, tức thì ngây người.

Ngoại công?

Hắn từ lúc nào đã trở thành ngoại công của bé gái này?

Lập tức, Thông Thiên nhìn về phía Vân Tiêu, phát hiện bụng nhỏ vốn hơi nhô lên của Vân Tiêu đã từ từ xẹp xuống, tức thì ánh mắt run

lên.

Thì ra là vậy.

Con của Vân Tiêu và hiền tế đã ra đời!

Chẳng trách lại gọi hắn là ngoại công!

Tức thì, Thông Thiên liền lộ ra ánh mắt từ tường, nhìn Chu Linh Nhi với ánh mắt đầy yêu thương, sau đó chậm rãi mở miệng nói: "Tốt tốt tốt, không cần đa lễ với ngoại công a." "Ừm, ngoại công đến vội vàng, không mang theo đồ tốt, vật này liền tặng cho Linh Nhi." Thông Thiên cười cười, sau đó vung tay một cái.

Ngay sau đó, một sợi dây chuyền trắng như ngọc xuất hiện trong tay Chu Linh Nhi.

Nữ Oa, Hậu Thổ, Vân Tiêu thấy sợi dây chuyền này, trong lòng đều khẽ sững sờ.

Nhân Quả Liên.

Vật này là bạn sinh chí bảo của Nhân Quả Ma Thần.

Truyền rằng vật này có thể kết nối nhân quả của sinh linh giữa trời đất, càng có thể tiêu trừ các loại nhân quả nghiệp lực, nếu tu sĩ kết hạ nhân quả ngút trời với người khác, có thể trực tiếp dùng Nhân Quả Liên tiêu trừ!

Điều bá đạo và kinh khủng nhất chính là, Nhân Quả Liên có thể cưỡng ép kết nối nhân quả, nói cách khác, dù có quan hệ với ta hay không, ta chỉ cần tế ra Nhân Quả Liên, trong minh minh liền có nhân quả với ta, nợ ta một nhân quả!

Công năng của vật này có thể nói là nghịch thiên, nhưng Thông Thiên lại chưa bao giờ sử dụng ở Hồng Hoang.

Bởi vì dù sao hiện tại Thiên Đạo và Hồng Quân đang quản lý

Hồng Hoang, mọi nhân quả giữa sinh linh đều do Hồng Quân và Thiên Đạo làm chủ, nếu vật này xuất hiện, sẽ bị Thiên Đạo điên cuồng tấn công.

Thấy Thông Thiên đem vật này tặng cho Linh Nhi, Vân Tiêu hài lòng gật đầu.

Sư tôn hào phóng, lấy ra món quà này tặng cho Linh Nhi.

Không tệ.

Bên cạnh, Chu Thanh thấy vậy, tức thì mắt sáng lên.

Lập tức Chu Thanh kéo tay nhỏ của Linh Nhi, đối với Minh Hà, Đa Bảo, Long Vương, Thập Nhị Tổ Vu phía sau Thông Thiên lần lượt mở miệng nói: "Linh Nhi, đây đều là trưởng bối của con, từng người bái kiến một lượt." "Lúc đó các trưởng bối này đều sẽ tặng quà cho Linh Nhi đó nha." Chu Thanh dứt lời, mỉm cười nhìn mọi người, “Vừa hay các đạo hữu của nhạc phụ đều đang ở đây.

Bình thường mấy lão già này ngày nào cũng đến ăn chực uống chực, hôm nay bảo họ tặng cho Linh Nhi vài món quà, chắc cũng không quá đáng chứ?” Bên kia, gương mặt nhỏ nhắn của Chu Linh Nhi lập tức méo xệch.

Nhiều trưởng bối như vậy sao?

Nếu phải hành lễ chào hỏi từng người một, chẳng phải cái thân nhỏ bé này sẽ mệt chết sao?

Nhưng lúc này, Chu Linh Nhi cũng không dám không nghe lời Chu Thanh.

Bất chợt, đôi mắt to tròn long lanh của Chu Linh Nhi sáng lên.

Nàng nhìn về phía Đế Giang, Côn Bằng và các Thánh nhân khác, hành lễ nói: “Con xin ra mắt các vị thúc thúc bá bá!” Hi hi.

Như vậy thì không cần phải hành lễ từng người một nữa.

Bên cạnh, Chu Thanh thấy cảnh này, bất đắc dĩ cười cười.

Đế Giang, Côn Bằng và các Thánh nhân khác đều giật giật khoé miệng.

Đây là con gái của Đại Đạo Chúa Tể đó!

Phải tặng quà gì cho phải đây?

Dù sao thân phận của bé gái trước mắt không hề tầm thường, nếu món quà tặng không lọt vào mắt của Đại Đạo Chúa Tể, lỡ ngài ấy nổi giận thì phải làm sao?

Đại Đạo Chúa Tể là tồn tại bậc nào, ngay cả Hỗn Độn Chí Bảo, thanh trường kiếm trong tay Thông Thiên mà ngài cũng có thể tuỳ tiện tặng đi.

Phải tặng bảo vật phẩm cấp nào mới lọt được vào mắt ngài ấy đây?

Chương 180

Trong chốc lát, Côn Bằng, Long Vương, Đa Bảo, Minh Hà, Đế Tuấn, Thái Nhất, Thập Nhị Tổ Vu, ai nấy đều cảm thấy đau đầu.

Đúng lúc này, Minh Hà nhìn thấy Nhân Quả Liên mà Thông Thiên đã tặng cho Linh Nhi trước đó, ánh mắt hơi loé lên.

Phẩm cấp bảo vật mà Thông Thiên tặng cũng không quá cao, kém xa Tiên Thiên Chí Bảo và Hỗn Độn Chí Bảo.

Điểm đáng giá duy nhất là Nhân Quả Liên có vẻ ngoài không tệ, trông vô cùng tinh xảo, đẹp mắt.

Trong đầu Minh Hà loé lên một ý, lập tức lấy ra một chiếc khoá trường mệnh.

"Linh Nhi à, chiếc khoá trường mệnh này tặng cho con nhé." Minh Hà nhìn Chu Linh Nhi, nở một nụ cười, ra dáng một vị trưởng bối thực thụ, rồi đặt chiếc khoá vào tay Chu Linh Nhi.

Thực ra, vật này tuy là khoá trường mệnh, nhưng lai lịch lại phi phàm.

Tên thật của nó là Vận Mệnh Càn Khôn Tỏa, là bạn sinh chí bảo của Vận Mệnh Ma Thần trong số ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần năm xưa.

Lão đã tình cờ có được nó khi du hành trong Hồng Hoang.

Vô tận năm tháng qua, lão chưa từng lấy ra bảo vật này, vốn định dùng Vận Mệnh Càn Khôn Tỏa làm lá bài tẩy cuối cùng, tuyệt đối không dùng đến khi chưa lâm vào tuyệt cảnh.

Bởi vì uy lực của Vận Mệnh Càn Khôn Tỏa vô cùng khủng bố, là bạn sinh chí bảo của Vận Mệnh Ma Thần, nó có khả năng thay đổi

vận mệnh của hàng tỷ tỷ sinh linh Hồng Hoang.

Quan trọng nhất là, dù thay đổi thế nào cũng sẽ không bị bất kỳ nhân quả nào quấn thân.

Cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên bình thường cũng có khả năng thay đổi vận mệnh sinh linh, nhưng cái giá phải trả là gánh chịu vô tận nhân quả.

Có Vận Mệnh Càn Khôn Tỏa, mọi chuyện sẽ không còn gì đáng lo.

Hơn nữa, vẻ ngoài của Vận Mệnh Càn Khôn Tỏa cực kỳ tinh xảo, tuyệt đối có thể lấy ra làm quà tặng.

Vì vậy Minh Hà mới đem bảo vật này tặng cho Chu Linh Nhi.

Bên kia, Chu Linh Nhi nhận lấy Vận Mệnh Càn Khôn Tỏa, lập tức ngoan ngoãn cúi chào Minh Hà: "Cảm ơn tiền bối!" Chu Thanh thấy lão Hà tặng cho Linh Nhi khoá trường mệnh, cũng cười gật đầu.

Lão Hà cũng hào phóng đấy chứ.

Chiếc khoá trường mệnh này lấp lánh ánh huỳnh quang, trông rất phi phàm.

Vừa hay để Linh Nhi đeo trên cổ, mượn ý nghĩa của cái tên, cầu cho Linh Nhi trường mệnh an khang.

Long Vương, Đa Bảo, Đế Tuấn, Thập Nhị Tổ Vu thấy vậy, trong lòng đều sững lại.

Lúc này, họ tự nhiên hiểu ra nên tặng quà gì rồi.

Phẩm cấp của món quà không quan trọng, quan trọng là vẻ ngoài, phải thật đẹp!

Phải là thứ mà các bé gái thích, ví dụ như vòng cổ, vòng tay, nhẫn… Cũng phải thôi.

Đại Đạo Chúa Tể ngay cả Hỗn Độn Chí Bảo cũng có thể tuỳ tay tặng đi, nếu bọn họ tặng cho Linh Nhi mấy món tiên thiên linh bảo, pháp bảo tầm thường, chẳng phải là đang sỉ nhục ngài ấy sao?

Các Thánh nhân liền vung tay.

"Linh Nhi à, Linh Lung Thủ Hoàn này, hôm nay tặng cho con!" "Ngô vừa hay có một chiếc Thủ Liên, tặng cho Linh Nhi." "Chiếc gương này tặng cho Linh Nhi nhé, sau này để con dùng trang điểm." Các Thánh nhân lần lượt lấy ra từng món bảo vật.

Bên kia, Vân Tiêu, Hậu Thổ, Nữ Oa ba người nhìn từng món bảo vật, trong lòng kinh ngạc vạn phần.

Mấy món bảo vật này vẻ ngoài tinh xảo đẹp mắt, nhưng phẩm cấp và lai lịch cũng không hề thấp chút nào!

Chiếc gương Đế Giang tặng cho Linh Nhi là Hư Vô Chi Cảnh, là bạn sinh chí bảo của Hư Vô Ma Thần năm xưa.

Chiếc Thủ Liên mà Long Vương tặng cũng không tầm thường, là Thú Thần Thủ Liên được luyện thành từ thần cốt còn sót lại sau khi Thú Hoàng Thần Nghịch vẫn lạc.

Từng món bảo vật đều là át chủ bài của các vị Thánh nhân, lúc này lại không chút do dự lấy ra tặng hết cho Linh Nhi.

"Linh Nhi, mau cảm ơn các vị trưởng bối đi con." Vân Tiêu xoa đầu Linh Nhi, nhẹ nhàng nói.

"Linh Nhi bái tạ các thúc thúc bá bá!" Chu Linh Nhi nghe vậy, lại gật gật đầu, rồi từ từ cất những món quà mà các Thánh nhân tặng đi.

Chu Thanh thấy vậy cũng mỉm cười.

"Chư vị đạo hữu, đừng đứng nữa, mời ngồi cả đi.

Vừa hay hôm nay chư vị đạo hữu tụ tập tại tiểu viện của ta, Linh

Nhi cũng vừa mới ra đời, ta sẽ làm vài món ăn khoản đãi mọi người!" Chu Thanh lúc này tâm trạng rất tốt, liền đi thẳng vào hậu viện bận rộn.

Mọi người nghe vậy cũng đều mỉm cười, rồi từ từ ngồi xuống bên bàn đá.

Lúc này, trong tiểu viện của Chu Thanh, gần như toàn bộ các đại năng Hồng Hoang đều đã tề tựu.

Hậu Thổ, Nữ Oa, Vân Tiêu, Thập Nhị Tổ Vu, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Long Vương, Đa Bảo, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân… cộng thêm Tiểu Bạch, Tiểu Hắc, Lục Áp, Kỳ Linh và La Hầu hoá thành chú chó đen bên cạnh.

Đội hình cường giả trong viện của Chu Thanh lúc này có thể nói là khủng bố, nếu truyền ra ngoài, đủ khiến vô số sinh linh kinh hãi.

Khi các Thánh nhân đang nói chuyện phiếm, bỗng nhiên Đế Giang liếc nhìn Chu Linh Nhi một cái, trong lòng chợt run lên.

Trong khoảnh khắc đó, lão phảng phất như thấy Chu Linh Nhi du hành bên ngoài thời không, vạn đạo xung quanh run rẩy, pháp tắc Đại Đạo, thiên địa chí lý, tất cả đều vây quanh nàng.

Lúc này, đối diện với Chu Linh Nhi, Đế Giang cảm thấy như đang đối diện với Đại Đạo Chúa Tể.

"… Thông Thiên đạo hữu, Vân Tiêu đạo hữu, vì sao ngô quan sát Linh Nhi lại có một cảm giác kinh hãi?" "Đế Giang mạn phép hỏi, căn nguyên và cảnh giới của Linh Nhi đã đạt đến tầng thứ nào rồi?" Lời của Đế Giang vừa dứt, các Thánh nhân còn lại, Minh Hà, Thái Nhất đều nhìn về phía Thông Thiên.

Lúc này, trong lòng họ cũng vô cùng tò mò.

Vừa rồi họ cũng đã lén cảm ứng thử, nhưng đều không cảm ứng

được căn nguyên và cảnh giới của Linh Nhi.

Điều này khiến họ cũng cảm thấy hiếu kỳ, chẳng lẽ Linh Nhi vừa mới ra đời đã bước vào Hỗn Nguyên chi cảnh rồi sao?

Bên kia, Vân Tiêu nghe vậy, ánh mắt hơi loé lên, rồi chậm rãi truyền âm: "Cảnh giới của Linh Nhi, có khả năng đã đạt đến Đại Đạo chi cảnh!" Vân Tiêu vẻ mặt ngưng trọng truyền âm nói.

Thực ra, nàng cũng không dám tin vào tất cả những điều này, nhưng quả thực nàng hoàn toàn không thể cảm ứng được cảnh giới của Linh Nhi.

Vừa rồi, dưới sự cảm ứng tỉ mỉ của nàng, chỉ cảm thấy trong cơ thể Linh Nhi phảng phất có một luồng năng lượng không thể tưởng tượng đang hội tụ, và trên mỗi tấc da của Linh Nhi, đều có ba ngàn Đại Đạo thần vận đang ẩn hiện.

Nàng đã sống ở nhà phu quân một thời gian dài, từ khi mang thai Linh Nhi đã luôn ở nhà phu quân.

Tuy là đang dưỡng thai, nhưng cảnh giới của nàng vẫn đang từ từ tăng lên.

Hiện tại, cảnh giới của nàng đã sớm bước vào Đại Đạo Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên.

Cộng thêm việc hấp thụ lượng lớn Đại Đạo toái phiến và Đại Đạo thần vận, sự lĩnh ngộ Đại Đạo của nàng bây giờ đã đạt đến một mức độ khủng bố.

Trong Hồng Hoang này, e rằng ngoài Hồng Quân ra, không còn ai mạnh hơn nàng.

Đương nhiên, trừ phu quân và Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, La Hầu.

Với thực lực hiện tại của nàng, lại hoàn toàn không thể nhìn thấu

cảnh giới của Linh Nhi.

Có thể thấy, nội tình của Linh Nhi đã khủng bố đến mức nào.

Dù chưa đạt đến Đại Đạo chi cảnh, e rằng cũng đã đạt đến Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên, hoặc Cửu Trọng Thiên.

Bên kia, khi lời truyền âm của Vân Tiêu từ từ dứt, Đế Giang, Minh Hà, Côn Bằng và các Thánh nhân khác nghe vậy đều chấn động trong lòng.

Đại Đạo chi cảnh!?

Cũng không phải là không thể!

Dù sao, Linh Nhi là con của Đại Đạo Chúa Tể!

Hai con thú cưng mà Đại Đạo Chúa Tể nuôi cũng là những tồn tại vô thượng cấp Đại Đạo, Linh Nhi kế thừa huyết mạch của Đại Đạo Chúa Tể, tự nhiên cảnh giới rất có thể đã đạt đến Đại Đạo chi cảnh!

Lập tức, mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, trong lòng kinh hãi, vô cùng chấn động.

Vừa sinh ra đã trở thành tồn tại cảnh giới Đại Đạo!

Phải biết rằng, dưới Thánh nhân đều là giun dế, chỉ có Thánh nhân mới bất tử bất diệt, là tồn tại vô thượng vĩnh hằng duy nhất.

Để trở thành Thánh nhân, không biết đã phải bỏ ra bao nhiêu nỗ lực.

Trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh, các đại năng tiên thiên vô thượng năm xưa vì một đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân mà suýt nữa đã đánh cho thiên địa sụp đổ.

Chưa kể đến đại chiến trên Đông Hải năm xưa, vô số đại năng tiên thiên vì một tôn Thánh vị mà gây ra.

Bây giờ, cảnh giới Đại Đạo còn khủng bố hơn Hỗn Nguyên Thánh Nhân xa, Linh Nhi vừa mới sinh ra đã đạt đến rồi sao?

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, đủ để khiến vô số sinh linh ghen tị đến hộc máu, thậm chí khiến vô số tu sĩ trong thiên địa đạo tâm bất ổn, tẩu hỏa nhập ma.

Dù sao, đạo quả cảnh giới mà họ khổ tu hàng tỷ tỷ năm bế quan vô tận tuế nguyệt có được, lại không bằng cảnh giới của một bé gái vừa mới sinh ra!

Các vị Thánh nhân này cũng cảm thấy hổ thẹn, đạo tâm vào lúc này không khỏi phiền não.

Thông Thiên, Hậu Thổ và các Thánh nhân khác cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng sau một lúc suy nghĩ, họ liền lộ vẻ thản nhiên.

Cũng phải, đó là Đại Đạo Chúa Tể, chưởng khống vạn đạo Hỗn Độn, là ngọn nguồn của vạn đạo trong thiên địa.

Con của một tồn tại vô thượng như vậy, vừa sinh ra đã là cảnh giới Đại Đạo, cũng không có gì kỳ lạ.

Chỉ là, điều này vẫn khiến họ chấn động một phen.

Khi Thông Thiên, Đế Giang và các Thánh nhân khác đang âm thầm kinh ngạc, bỗng nhiên, một giọng nói non nớt vang lên trong lòng họ.

"Nương thân, ngoại công, các vị thúc thúc bá bá, Linh Nhi chưa đạt đến Đại Đạo chi cảnh đâu." "Linh Nhi hiện tại chỉ là Đại Đạo Thánh Nhân Lục Trọng Thiên thôi, nhưng Đại Đạo mà Linh Nhi chứng ngộ không giống với Đại Đạo mà ngoại công chứng ngộ." "Ngoại công dùng kiếm đạo và trận đạo để chứng đạo Hỗn Nguyên, còn Linh Nhi chứng ngộ ba ngàn Đại Đạo.

Hiện tại Linh Nhi đã chứng ngộ ba ngàn Đại Đạo, sau này cần phải hoàn toàn nắm giữ ba ngàn Đại Đạo mới có thể chứng ngộ Đại

Đạo chi cảnh.” Giọng nói của Chu Linh Nhi đột nhiên vang lên trong sâu thẳm tâm linh của Thông Thiên, Vân Tiêu và các Thánh nhân khác.

Ngay sau đó, sắc mặt của Thông Thiên và mọi người đột nhiên thay đổi.

Ngoài hai vị tiền bối Tiểu Bạch và Tiểu Hắc, và cả Hồng Quân, trong Hồng Hoang không có tồn tại nào có thể trực tiếp truyền âm vào tâm linh của họ.

Chương 181

Sau khi nghe xong lời của Linh Nhi, sắc mặt mọi người đều sững lại.

Thì ra là vậy.

Nguyên lai Linh Nhi lúc này chưa đạt đến Đại Đạo chi cảnh, hiện tại chỉ là cảnh giới Đại Đạo Lục Trọng Thiên.

Sở dĩ họ không nhìn thấu được cảnh giới của Linh Nhi là vì nàng chứng ngộ ba ngàn Đại Đạo, đồng thời tu tập ba ngàn pháp tắc Đại Đạo.

Thông Thiên và các Thánh nhân khác lại một lần nữa chấn kinh trong lòng.

Vừa rồi Vân Tiêu đã bí mật truyền âm, họ biết được căn nguyên của Linh Nhi là do ba ngàn pháp tắc Đại Đạo mà Đại Đạo Chúa Tể nắm giữ hóa hình thành, được thai nghén trong cơ thể Vân Tiêu, kế thừa huyết mạch của Đại Đạo Chúa Tể và Vân Tiêu.

Căn nguyên như vậy quả thực nghịch thiên, nhưng họ không ngờ lại nghịch thiên đến mức độ này, không chỉ có căn nguyên là ba ngàn pháp tắc Đại Đạo, mà vừa sinh ra đã trực tiếp chứng ngộ ba ngàn pháp tắc Đại Đạo!

Nhưng nghĩ lại cũng không có gì không hợp lý.

Linh Nhi vốn là do ba ngàn pháp tắc Đại Đạo hóa thành, chứng ngộ ba ngàn pháp tắc Đại Đạo quả thực không thể dễ dàng hơn.

“Bản tôn chứng ngộ kiếm trận song đạo, đã hoàn vũ vô địch, đứng vững ở cảnh giới tương đương mà không bại.” “Linh Nhi đồng thời chứng ngộ ba ngàn Đại Đạo, chiến lực như vậy…” Trong lòng Thông

Thiên, không nhịn được lẩm bẩm.

Sự chấn động trong lòng không thể diễn tả bằng lời.

Lão chỉ đồng thời chứng ngộ hai Đại Đạo mà đã vô địch ở cùng cảnh giới.

Thậm chí năm xưa khi còn ở Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên, lão đã có thể một mình chống lại Tứ Thánh mà không bại.

Linh Nhi đồng thời chứng ngộ ba ngàn Đại Đạo… chẳng phải nàng có thể treo cả Hồng Quân lên đánh sao?

"Không hổ là Linh Nhi của ta, tư chất và căn nguyên như vậy, quả thực khiến ta hổ thẹn!" Thông Thiên lộ vẻ cười khổ, nhẹ nhàng xoa đầu Linh Nhi.

Căn nguyên của Linh Nhi, e rằng là căn nguyên đỉnh cấp nhất trong Hỗn Độn rồi.

Căn nguyên của vô số Hỗn Độn Ma Thần trong Hỗn Độn năm xưa so với căn nguyên của Linh Nhi, quả thực có sự khác biệt trời vực, thậm chí còn không có tư cách để so sánh.

Bên kia, Chu Linh Nhi nhìn vẻ mặt từ ái của Thông Thiên, rồi mỉm cười, khẽ nói: "Ngoại công, Linh Nhi không chỉ biết cảnh giới hiện tại của mình, mà còn biết cảnh giới của ngoại công hiện tại là Đại Đạo Thánh Nhân Tam Trọng Thiên." "Linh Nhi biết, phụ thân đại nhân là cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, lúc này phụ thân đại nhân đang bế quan trong hồng trần, cảm ngộ tâm cảnh." "Linh Nhi biết, thực ra ngoại công là Tiệt Giáo Thông Thiên Giáo Chủ trong Hồng Hoang, nương thân là Vân Tiêu tiên tử, dì Nữ Huyền là Nữ Oa nương nương, dì Ngưng Tâm là Bình Tâm Chí Tôn, còn các vị thúc thúc bá bá này đều là Thánh nhân đại năng trong Hồng Hoang." Linh Nhi líu ríu nói.

Khi giọng nói của Linh Nhi vừa dứt, trong lòng Thông Thiên và các Thánh nhân càng thêm chấn động.

Linh Nhi, sao con biết những chuyện này?

Nhưng nghĩ lại, việc Linh Nhi biết những điều này dường như cũng không khó.

Trong ba ngàn Đại Đạo, có một Đại Đạo là Vận Mệnh Đại Đạo, cũng là Đại Đạo mà tiền bối Tiểu Bạch nắm giữ.

Linh Nhi cũng tu tập Đại Đạo này, dựa vào pháp tắc Vận Mệnh Đại Đạo, việc biết được vận mệnh của vô số sinh linh không hề khó, biết được thân phận của họ cũng không khó.

Thông Thiên lại một lần nữa mỉm cười từ ái, rồi từ từ ngồi xuống, nhìn Chu Linh Nhi, chậm rãi nói: "Vậy Linh Nhi ngoài những điều này ra, con còn biết gì nữa không?" Giọng Thông Thiên vừa dứt, Chu Linh Nhi khựng lại, đôi đồng tử long lanh đảo một vòng, rồi khẽ nói: "Linh Nhi biết, Hồng Quân và Dương Mi đang liên thủ, chuẩn bị đối phó ngoại công.

Lúc này, Dương Mi và Hồng Quân đang ở Hồng Hoang, chuẩn bị tùy thời ra tay với ngoại công đó." Giọng Chu Linh Nhi vừa dứt, Thông Thiên nghe vậy, lập tức sợ đến run người.

Gì cơ?

Hồng Quân lúc này đã liên hợp với Dương Mi ở bên ngoài thế giới Hồng Hoang?

Và hiện tại Dương Mi đang ở trong thế giới Hồng Hoang, có thể tùy thời liên thủ với Hồng Quân đối phó Tiệt Giáo?

Điều này lập tức khiến lòng lão lạnh đi một nửa.

Sự khủng bố của Dương Mi, lão biết rõ hơn ai hết.

Dương Mi bản thân đã sở hữu căn nguyên Hỗn Độn Ma Thần, trong ba ngàn Ma Thần năm xưa, Không Gian Chi Ma Thần Dương Mi còn có thể xếp vào top mười tồn tại khủng bố.

Trong trận chiến Đạo Ma, nhiều lão tổ đã liên thủ đối phó La Hầu, cuối cùng cũng chỉ có Hồng Quân, Dương Mi và Thời Thần sống sót.

Hồng Quân vì có Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong trận chiến Đạo Ma cũng đã tính kế nhiều lão tổ và La Hầu, nên cuối cùng mới sống sót.

Thời Thần sở dĩ có thể sống sót, hoàn toàn là vì vận khí tốt, nếu không phải Thời Thần tu tập Thời Gian Đại Đạo, e rằng đã sớm vẫn lạc như Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ, Ngũ Hành Lão Tổ.

Khác với Thời Thần và Hồng Quân, Dương Mi dựa vào thực lực của bản thân để tồn tại, và trong trận đại chiến đó cũng không bị bất kỳ đạo thương nào.

Nếu không phải cuối cùng Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo trở thành Hồng Hoang Chi Chủ, có thể điều động sức mạnh Hồng Hoang để bài xích Dương Mi, Hồng Quân cũng không làm gì được Dương Mi.

Hàng tỷ tỷ năm đã qua, Dương Mi vẫn luôn sống trong Hỗn Độn mênh mông, ai cũng không biết thực lực của Dương Mi rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Nhưng không nghi ngờ gì, chắc chắn mạnh hơn Thời Thần!

Nếu không, Hồng Quân cũng không thể tìm Thời Thần trước, rồi mới tìm Dương Mi.

Nếu vậy, Tiệt Giáo có mười chín vị Thánh nhân, cũng chưa chắc địch lại được Dương Mi và Hồng Quân liên thủ.

Bên kia, các Thánh nhân khác cũng chấn động trong lòng.

Không một ai nghi ngờ lời của Chu Linh Nhi.

Đùa sao, một cường giả vô thượng vừa sinh ra đã là cảnh giới Đại Đạo Lục Trọng Thiên, lại còn tu tập ba ngàn pháp tắc Đại Đạo, tồn tại như vậy làm sao có thể cảm ứng sai được?

Điều khiến họ chấn động là, Dương Mi là một cường giả lão làng.

Bản thể của y là một cây dương liễu ruột rỗng được thai nghén trong Hỗn Độn, và y tu tập Không Gian Chi Đại Đạo, là một trong mười Đại Đạo mạnh nhất trong ba ngàn Đại Đạo.

Vạn cổ tuế nguyệt đã qua, Thời Thần bị trọng thương năm xưa cũng đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên.

Dương Mi chẳng phải có khả năng đã đạt đến Bán Bộ Đại Đạo Cảnh?

Lập tức, trong lòng các Thánh nhân đều trầm xuống.

Hiện tại họ có mười chín vị Thánh nhân, đúng vậy.

Nhưng, sự chênh lệch về cảnh giới đủ để bù đắp sự chênh lệch về số lượng.

Họ có mười chín vị Thánh nhân, nhưng đối mặt với sự liên thủ của Hồng Quân và Dương Mi, thật sự không có nhiều tự tin.

Lúc này, Chu Linh Nhi vừa nhét một quả Hỗn Độn Linh Quả vào miệng, vừa nhìn vẻ mặt ngưng trọng của mọi người, rồi thản nhiên nói: "Nương thân, ngoại công, không cần để ý chuyện này đâu.

Chỉ là một Dương Mi nhỏ bé mà thôi.

Nếu phụ thân đại nhân đồng ý cho Linh Nhi ra ngoài chơi, Linh Nhi sẽ giúp ngoại công xử lý Dương Mi.

Nhưng sợ phụ thân đại nhân không cho Linh Nhi ra ngoài thôi." Nói đến đây, gương mặt nhỏ của Chu Linh Nhi liền méo xệch.

Thực ra khi còn trong bụng Vân Tiêu, thần thức của nàng đã có thể cảm nhận được mọi thứ bên ngoài.

Đại lục Hồng Hoang rộng lớn, kỳ quang dị sắc, đối với nàng có một sức hấp dẫn cực lớn.

Nàng rất muốn ra đại lục Hồng Hoang xem thử, chắc chắn sẽ rất thú vị.

Nhưng điều phiền muộn là, nàng mới vừa hóa hình, e rằng phụ thân sẽ không cho ra ngoài.

Lúc này phụ thân đại nhân đang ẩn thế trong hồng trần, tự nhiên không biết nàng vừa được thai nghén ra đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo Lục Trọng Thiên, trong mắt phụ thân, nàng chỉ là một đứa trẻ bình thường, nên nếu muốn ra ngoài, phụ thân tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Vì vậy, chuyện này khó giải quyết rồi.

Trong khi Chu Linh Nhi đang suy nghĩ lung tung, bên cạnh Thông Thiên và các Thánh nhân nghe xong lời của Chu Linh Nhi, đều vui mừng trong lòng.

Linh Nhi nguyện ý ra tay?

Vậy giết chết Dương Mi chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Họ có thể cảm giác được, tuy hiện tại cảnh giới của Linh Nhi chỉ là Đại Đạo Thánh Nhân Lục Trọng Thiên, nhưng chiến lực của nàng tuyệt đối có thể nghiền ép tất cả mọi người, thậm chí cả Hồng Quân cũng không đủ cho Linh Nhi đánh.

Bởi vì căn nguyên và Đại Đạo mà Linh Nhi tu hành thực sự quá đáng sợ.

Linh Nhi không chỉ do ba ngàn pháp tắc Đại Đạo mà Đại Đạo

Chúa Tể lĩnh ngộ hóa hình thành, mà còn kế thừa huyết mạch vô thượng của Đại Đạo Chúa Tể, cộng thêm việc Linh Nhi còn tu được ba ngàn pháp tắc Đại Đạo.

Với thực lực hiện tại của Linh Nhi, tuyệt đối có thể tru sát Dương Mi.

Nhưng… làm sao để đưa Linh Nhi ra ngoài?

Đại Đạo Chúa Tể lúc này đang ẩn thế trong hồng trần, nên ngài cũng không biết sự khủng bố của Linh Nhi.

Cũng vì nguyên nhân này, họ hoàn toàn không có lý do gì để đưa Linh Nhi ra ngoài.

Phụ thân nào lại đồng ý cho con mình xông pha trong Hỗn Độn khủng bố kia chứ?

Các Thánh nhân trong lòng suy nghĩ đủ loại ý tưởng, nhưng lúc này vẫn chưa nghĩ ra được cách nào hay.

Dù sao, bên ngoài, Hồng Quân và Dương Mi chắc chắn đang lên kế hoạch, không chừng đang ấp ủ ý đồ xấu đối phó họ.

Vì vậy, Linh Nhi ra ngoài sớm một ngày, trấn áp Dương Mi sớm một ngày, họ cũng sớm yên tâm một ngày.

Khi các Thánh nhân đang vắt óc suy nghĩ biện pháp, ánh mắt Thông Thiên sáng lên, linh quang chợt lóe.

Có cách rồi, một ý tưởng tuyệt vời.

Khi Thông Thiên chuẩn bị chia sẻ phương pháp này cho mọi người, Chu Thanh bỗng nhiên từ hậu viện từ từ đi ra.

Đồng thời, Chu Thanh bưng từng đĩa thức ăn màu sắc diễm lệ, hương thơm ngào ngạt đặt lên bàn đá.

Thấy vậy, Thông Thiên mỉm cười, tạm thời gác lại ý tưởng đó,

đợi lát nữa sau khi ăn uống với hiền tế xong xuôi sẽ nói ra.

Tiếp đó, các Thánh nhân khác cũng mỉm cười, gác lại chuyện này, cùng Chu Thanh ăn uống náo nhiệt.

Sau ba tuần rượu, các Thánh nhân ăn cũng đã no, uống cũng đã đủ.

Sau đó, Thông Thiên nhìn Chu Thanh, chậm rãi nói: "Hiền tế à, ngô có một chuyện, không biết có nên nói hay không." "Nhạc phụ đại nhân cứ nói thẳng, chúng ta cần gì phải khách sáo như vậy?" Chu Thanh cười cười, rồi chậm rãi nói.

Nghe vậy, sắc mặt Thông Thiên thả lỏng, rồi nhìn Chu Thanh, tiếp tục nói: "Hiền tế à, trong Hồng Hoang rộng lớn, nguy hiểm vô cùng, Hồng Hoang hiện tại, cường giả tung hoành, kẻ yếu chỉ có phận bị bắt nạt.

Chương 182

Tu sĩ chúng ta theo đuổi cảnh giới Hỗn Nguyên vô thượng, nhưng ngô, Tiểu Kumo, hiền tế, và các đạo hữu của ngô, trong đó kẻ mạnh nhất cũng chỉ là Địa Tiên cảnh mà thôi.

Chúng ta liên hợp có thể tự vệ, nhưng đặt trong Hồng Hoang rộng lớn này, lại chẳng là gì, tùy thời đều có thể có nguy cơ sinh tử.

Vừa rồi ta quan sát, phát hiện tư chất của Linh Nhi có thể nói là thượng giai, hiền tế à, hay là để Linh Nhi theo ngô và Tiểu Kumo về sư môn của Tiểu Kumo một chuyến, để các trưởng bối trong sư môn của Tiểu Kumo kiểm tra tư chất của Linh Nhi, nếu các vị đại năng đó có thể nhìn trúng tư chất của Linh Nhi, thu Linh Nhi làm đệ tử, vậy thì sau này, Linh Nhi chứng đạo Đại La, đều có cơ hội.

Không biết hiền tế thấy thế nào?" Lời Thông Thiên vừa dứt, trong viện lập tức yên tĩnh lại.

Bên kia, Chu Thanh nghe vậy, mày hơi nhíu lại, không lập tức trả lời.

Đưa Linh Nhi đi bái sư học nghệ sao?

Ý của nhạc phụ là để Linh Nhi đi bái sư học nghệ?

Linh Nhi mới vừa sinh ra mà.

Nhạc phụ muốn Linh Nhi bắt đầu thử tu tập tiên thuật?

Nói thật, trong lòng hắn không muốn.

Dù sao, Linh Nhi mới vừa sinh ra, là một người cha, hắn còn chưa kịp bồi đắp tình cảm với Linh Nhi.

Tự nhiên hắn không nỡ để Linh Nhi ra ngoài tu hành tiên thuật.

Nhưng… lời của nhạc phụ đại nhân cũng không phải không có lý, cũng là vì tốt cho hắn và Linh Nhi.

Dù sao, tu vi của hắn quá thấp, chỉ là Nhân Tiên chi cảnh, nhạc phụ và các đạo hữu kia, cao nhất cũng chỉ là Địa Tiên cảnh mà thôi.

Trong Hồng Hoang rộng lớn, Địa Tiên cảnh chỉ là giun dế.

Chẳng lẽ, hắn có thể để Linh Nhi cũng giống hắn, sống cả đời trong núi hoang hay sao?

Quan trọng hơn là, nhạc phụ không thể hại hắn, nhạc phụ nói thiên tư của Linh Nhi không tệ, vậy thì có nghĩa là Linh Nhi có cơ hội bước lên con đường tu tiên.

Tuy lão tử này không ra gì, tu vi chẳng ra sao, nhưng nếu có một ngày, Linh Nhi thật sự đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên trong truyền thuyết thì sao?

Vậy Chu Thanh hắn, chẳng phải có thể đi ngang trong Hồng Hoang rồi sao?

Khi Chu Thanh đang suy nghĩ về chuyện này, Chu Linh Nhi bỗng nhiên bĩu môi, nhìn Chu Thanh, chậm rãi nói: "Phụ thân đại nhân, Linh Nhi muốn tu tập Đại Đạo vô thượng.

Sau này Linh Nhi trở thành cường giả, nhất định sẽ bảo vệ tốt cho phụ thân!

Hơn nữa, nếu Linh Nhi thật sự bái nhập vào tiên môn, cũng có thể mang phụ thân đi cùng mà, không chừng phụ thân cũng có cơ hội bái nhập môn hạ của một vị cường giả nào đó." Chu Linh Nhi nói xong một tràng, rồi lộ ra nụ cười ngây thơ vô tà.

Nàng biết, phụ thân lúc này đang cảm ngộ tâm cảnh trong hồng trần.

Vì vậy lúc này, nói như vậy vừa không làm phiền đến việc tu hành trong hồng trần của phụ thân, lại có thể tìm cớ theo ngoại công ra ngoài, xem thế giới bên ngoài.

Khi lời của Chu Linh Nhi vừa dứt, bên cạnh Vân Tiêu cũng mỉm cười, nói: "Phu quân, hay là để Linh Nhi theo phụ thân ra ngoài một chuyến đi, nếu căn cốt tư chất của Linh Nhi thật sự được đại năng bên ngoài nhìn trúng, chúng ta cũng coi như có một thế lực để dựa vào." Bên kia, Chu Thanh nghe vậy, ánh mắt hơi loé lên, rồi chậm rãi mỉm cười, nhìn Chu Linh Nhi, nhẹ nhàng xoa đầu nàng, chậm rãi nói: "Nếu Linh Nhi muốn tu hành, vậy phụ thân đồng ý.

Nhưng, Linh Nhi phải nhớ nghe lời ngoại công, không được chạy lung tung trong Hồng Hoang.

Ngoài ra, Tiểu Kumo, nàng cũng đi cùng Linh Nhi một chuyến đi, có nàng đi, ta cũng yên tâm hơn nhiều." Nói xong, Chu Thanh nhìn về phía Thông Thiên và Vân Tiêu.

Nếu Linh Nhi đã muốn đi tu tập tiên thuật, vậy thì cứ để nàng đi.

Vừa hay, hắn cũng đã ở ẩn trong núi đủ rồi, thật sự rất muốn ra ngoài xem thử.

Vừa hay có thể nhân cơ hội này, đến nhà nhạc phụ ở một thời gian, thăm hỏi người nhà bên đó.

Có ngoại công và một đám đạo hữu, lại thêm Tiểu Kumo đi cùng Linh Nhi, hắn cũng yên tâm hơn nhiều.

Chu Thanh quay người nhìn hai con chó một con mèo sau lưng.

Đợi Linh Nhi theo nhạc phụ, Tiểu Kumo rời đi, hắn cũng nên thu dọn đồ đạc, dọn đi thôi.

Theo dòng thời gian mà hắn biết, e rằng lúc này Phong Thần lượng kiếp sắp bắt đầu, phải biết rằng đại chiến Phong Thần diễn ra ở đại

lục phương đông Hồng Hoang, ngọn núi nhỏ mà hắn đang ở cũng ở phương đông, vạn nhất bị đại chiến Phong Thần lan đến, chết lúc nào cũng không biết.

Dọn đến chỗ nhạc phụ đại nhân, cũng an toàn hơn nhiều.

Chu Thanh nói rồi cười cười, cảm khái vạn phần.

Cuộc sống nông phu nhàn nhã, đến hồi kết rồi.

Sau đó, Chu Thanh nhìn Thông Thiên và Vân Tiêu, cười nói: "Nhạc phụ đại nhân, Tiểu Kumo à, lần này hai người cứ đưa Linh Nhi đi bái sư học nghệ đi.

Ta vừa hay thu dọn viện tử của ta, đến lúc đó đợi Linh Nhi bái nhập tiên môn, ta sẽ dọn đến gần nhà nhạc phụ, như vậy cũng đỡ cho nhạc phụ đại nhân suốt ngày phải lặn lội ngàn dặm đến đây uống rượu với ta.

Sau này, ta cũng có thể thường xuyên đến thăm Linh Nhi." Lời Chu Thanh chậm rãi dứt, vẻ mặt bình tĩnh vô cùng.

Nhưng một câu nói này rơi vào tai Vân Tiêu, Thông Thiên và các Thánh nhân khác, lại như dấy lên sóng to gió lớn trong lòng họ.

Đại Đạo Chúa Tể, muốn ra ngoài sao?

Muốn dọn đến ở gần Kim Ngao Đảo?

Chẳng lẽ, Đại Đạo Chúa Tể chuẩn bị phá vỡ hồng trần chi cảnh?

Dù sao, Đại Đạo Chúa Tể sở dĩ ẩn cư trong hồng trần, là để cảm ngộ tâm cảnh, mài giũa đạo tâm, để theo đuổi cảnh giới tối cao vô thượng.

Vì vậy Đại Đạo Chúa Tể mới ngụy trang thành một nông phu cảnh giới Nhân Tiên.

Họ cũng vẫn luôn phối hợp với Đại Đạo Chúa Tể, không chỉ che

giấu thân phận của mình, mà còn luôn không nói cho Đại Đạo Chúa Tể biết chuyện bên ngoài.

Sở dĩ họ phối hợp như vậy, là sợ ảnh hưởng đến việc tu hành trong hồng trần của Đại Đạo Chúa Tể.

Bây giờ, Đại Đạo Chúa Tể muốn rời khỏi viện tử, chẳng phải là, Đại Đạo Chúa Tể đã nhìn thấu được cảnh giới tối cao vô thượng, chuẩn bị phá vỡ hồng trần chi tu, tiến về thế giới bên ngoài?

Liên kết tất cả lại, trong lòng các Thánh nhân vừa chấn động, vừa kinh hãi.

Bởi vì, không ai biết, bản tính của Đại Đạo Chúa Tể rốt cuộc là như thế nào.

Hiện tại Đại Đạo Chúa Tể sở dĩ hòa nhã như vậy, là vì ngài ẩn cư trong hồng trần, nên mới lộ ra vẻ bình dị gần gũi.

Nhưng nếu Đại Đạo Chúa Tể phá vỡ hồng trần chi cảnh, lúc đó, họ nên tiếp xúc với Đại Đạo Chúa Tể như thế nào?

Dù sao, cường giả có thể đạt đến tầng thứ của Đại Đạo Chúa Tể, e rằng đã sớm lãnh đạm với mọi tình cảm, không chừng chân trước Đại Đạo Chúa Tể vừa phá vỡ hồng trần chi cảnh, chân sau đã coi như không quen biết họ.

Thậm chí, trực tiếp xóa sổ họ cũng có khả năng.

Dù sao, trong mắt Đại Đạo Chúa Tể, họ chỉ là giun dế.

Giết một hai con giun dế, chẳng phải là chuyện phất tay sao?

Khi Thông Thiên và các Thánh nhân đang suy nghĩ về các khả năng, bên cạnh, Chu Thanh lại nâng chén rượu, mời các Thánh nhân.

Lập tức, trên bàn đá, không khí lại trở nên náo nhiệt, vui vẻ.

Sau ba tuần rượu, Thông Thiên mang theo các Thánh nhân và Linh

Nhi rời đi.

Đồng thời Vân Tiêu, Hậu Thổ cũng rời đi.

Nữ Oa thì ở lại trong tiểu viện, bầu bạn với Chu Thanh.

Không chỉ vậy, Thông Thiên còn để lại Thủy Kỳ Lân và Trấn Nguyên Tử, để họ thỉnh thoảng đánh cờ, giải khuây cùng Chu Thanh.

Bên kia, Chu Linh Nhi và Thông Thiên vừa mới rời khỏi dãy núi.

Trong khoảnh khắc, trong Hỗn Độn mênh mông, chư thiên vạn đạo vào lúc này bỗng nhiên run rẩy, phảng phất như gặp được chủ nhân, phong vân cuồn cuộn, lập tức hướng về thế giới Hồng Hoang mà hung hãn kéo đến!

Chu Linh Nhi nhìn Thông Thiên, mỉm cười nói.

Nàng có thể cảm giác được, dưới sự gột rửa của tinh hoa ba ngàn Đại Đạo trong Hỗn Độn, mình đã bước vào cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên.

Nhưng lúc này, nàng cũng đã tiến vào nút thắt, khó có thể tiếp tục đột phá.

Nếu muốn tiếp tục đột phá, cần phải bước vào Đại Đạo chi cảnh.

Nhưng Đại Đạo chi cảnh không phải muốn vào là vào được.

Con đường nàng phải đi là đồng thời nắm giữ ba ngàn pháp tắc Đại Đạo, như vậy mới có thể bước vào Đại Đạo chi cảnh.

Giống như người chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo là Tiểu Bạch, người chưởng khống Hủy Diệt Đại Đạo là Tiểu Hắc, đều là sau khi nắm giữ một Đại Đạo mới tiến vào Đại Đạo chi cảnh.

Nàng muốn tiến vào Đại Đạo chi cảnh, so với Tiểu Bạch và Tiểu Hắc còn khó hơn nhiều.

Nhưng nàng cũng không đặt chuyện này trong lòng.

Trong toàn bộ Hỗn Độn, người chưởng khống Đại Đạo thực ra cũng không có mấy người.

Với thực lực hiện tại của nàng, trong Hỗn Độn gần như là vô địch.

Giúp ngoại công xử lý hai kẻ phiền phức kia, quả thực dễ như trở bàn tay.

Bên kia, khi lời của Chu Linh Nhi chậm rãi dứt, trái tim Thông Thiên run lên dữ dội, trong đầu ong ong.

Vừa rồi Linh Nhi nói, nàng đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên?

Chuyện này khiến Thông Thiên sợ đến mức có chút nói không nên lời.

Ai cũng biết, lĩnh ngộ một Đại Đạo là cường giả Đại Đạo Thánh Nhân, triệt để nắm giữ một Đại Đạo là cường giả Đại Đạo.

Thông Thiên, bản thân lĩnh ngộ kiếm trận song đạo, sâu sắc cảm nhận được việc tăng cảnh giới trên con đường Đại Đạo Thánh Nhân khó khăn đến mức nào.

Lão thường xuyên ở nhà hiền tế hấp thụ lượng lớn Đại Đạo toái phiến và Đại Đạo thần vận, tư chất của lão trong Hồng Hoang cũng thuộc hàng thượng đẳng, nhưng trong tình huống như vậy, tăng một tầng cảnh giới cũng khó hơn lên trời.

Linh Nhi, mới vừa hóa hình, đã nhanh chóng đột phá đến cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên rồi sao?

Chương 183

Phải biết rằng, Đại Đạo mà Linh Nhi tu hành so với lão còn khó hơn ngàn vạn lần, lão chỉ đồng thời tu hành hai Đại Đạo, là Kiếm Chi Đại Đạo và Trận Pháp Đại Đạo mà thôi, còn Linh Nhi lại đồng thời tu hành ba ngàn pháp tắc Đại Đạo!

Trong tình huống như vậy, cảnh giới của Linh Nhi lại tăng lên khủng bố như thế?

Bước tiếp theo, chẳng phải Linh Nhi sẽ triệt để nắm giữ ba ngàn pháp tắc Đại Đạo, trở thành cường giả Đại Đạo tối cao vô thượng rồi sao?

Trong tâm linh Thông Thiên lại một lần nữa run lên dữ dội.

Quá khủng bố, quả thực quá khủng bố.

Dù đã tu hành hàng tỷ tỷ năm, đứng sừng sững trong Hồng Hoang vô số hội nguyên, nhưng lúc này lão cũng không nhịn được cảm thấy tim đập chân run.

Hiền tế là Đại Đạo Chúa Tể, chúa tể ba ngàn Đại Đạo và vạn đạo Hỗn Độn, trong nhận thức của lão đã đủ khủng bố rồi.

Ai ngờ đứa cháu ngoại này so với hiền tế, còn hơn chứ không kém.

Bên cạnh, các Thánh nhân khác cũng giật mình, đồng thời cũng hiểu ra một chút, đều cảm thấy chấn động vô cùng.

Rồi các Thánh nhân đều lộ vẻ ghen tị.

Người so với người tức chết người.

Họ vì chứng đạo Hỗn Nguyên, đã tìm đủ mọi cách, cuối cùng mới

khổ sở có được một tôn Thánh vị.

Linh Nhi, vừa mới hóa hình, đã trở thành một trong những sinh linh mạnh nhất giữa thiên địa, trở thành cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên mà hàng tỷ tỷ sinh linh không dám mơ tới.

Nếu để các sinh linh khác trong Hồng Hoang biết được, chẳng phải sẽ đạo tâm bất ổn, tẩu hỏa nhập ma sao?

Dù sao, thành tựu mà họ khổ tu hàng tỷ tỷ năm mới có được, lại không bằng cảnh giới của người ta vừa mới hóa hình?

Bên cạnh, Vân Tiêu tuy cảm thấy chấn động, nhưng trên gương mặt xinh đẹp đồng thời cũng lộ vẻ kiêu ngạo.

Đây là con gái của nàng.

Có Linh Nhi ở đây, Dương Mi Lão Tổ, dung hợp Thiên Đạo Hồng Quân, đều dẹp sang một bên đi.

Với thực lực hiện tại của Linh Nhi, tuyệt đối có thể ấn Hồng Quân và Dương Mi xuống đất mà đánh.

Sau đó, bên kia, Thông Thiên sau một thoáng chấn động, liền hồi phục tâm thần.

Dù sao, Linh Nhi có mạnh thế nào cũng là cháu ngoại của lão.

Linh Nhi mạnh mẽ như vậy, sau này lão cũng không cần phải sợ Dương Mi và Hồng Quân nữa.

Tiếp đó, Thông Thiên nhìn Linh Nhi, lộ vẻ từ ái, chậm rãi nói: "Linh Nhi à, theo ngoại công về Kim Ngao Đảo nhé.

Vừa hay để ngoại công đưa con đến Kim Ngao Đảo, gặp gỡ những đệ tử bất hiếu dưới trướng ngoại công, đến lúc đó Linh Nhi vừa hay có thể giảng đạo cho những đệ tử của ngoại công." Thông Thiên nói xong, cười cười, mặt mày hớn hở.

Linh Nhi tu hành ba ngàn pháp tắc Đại Đạo, là cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên.

Nếu để Linh Nhi giảng đạo cho các đệ tử Tiệt Giáo, cảnh giới của những đệ tử đó sẽ tăng lên đến mức nào?

Lão cũng không dám tưởng tượng!

Năm xưa Hồng Quân giảng đạo ba lần tại Tử Tiêu Cung, thực lực tổng thể của Hồng Hoang đều tăng lên không ít, cường giả Chuẩn Thánh cũng xuất hiện mấy chục vị.

Bây giờ nếu Linh Nhi giảng đạo cho những đệ tử đó, Tiệt Giáo chẳng phải sẽ mọc lên cả một đám cường giả sao?

Sau khi lời Thông Thiên dứt, Chu Linh Nhi nghe vậy, lộ vẻ ngoan ngoãn, rồi gật gật đầu.

"Được ạ, nghe lời ngoại công!" Sau đó, mọi người liền hóa thành từng đạo thần hồng, hướng về phía Kim Ngao Đảo.

Sau khi các Thánh nhân rời đi, cả thiên địa cũng vào lúc này yên tĩnh lại.

Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh, lúc này đều đang bàn tán xôn xao, đều đang suy đoán khí tức khủng bố vừa rồi rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Không ít đại năng tiên thiên cũng đã đi dò la, suy đoán, có thể lại có một vị cường giả chứng đạo Hỗn Nguyên.

Lúc này, sau khi Thông Thiên và các Thánh nhân rời đi, trong hư không, Dương Mi, Hồng Quân, hai người ẩn nấp trong tầng tầng không gian đa nguyên, thần niệm bao trùm toàn bộ đại lục Hồng Hoang.

Mọi chuyện xảy ra trên đại lục Hồng Hoang lúc này đều thu hết

vào mắt họ.

Nhưng, họ vẫn không tìm ra được nguồn gốc của khí tức khủng bố đó.

Thậm chí, họ suy diễn cũng không ra được căn nguyên của vị tồn tại khủng bố đó.

Nhưng họ cũng có phát hiện, họ phát hiện, Thông Thiên và các Thánh nhân đều đang hướng về phía Kim Ngao Đảo.

"Khí tức đạo đó rốt cuộc là ai phát ra, chẳng lẽ có liên quan đến Tiệt Giáo?" Hồng Quân ánh mắt không ngừng lóe lên, lẩm bẩm.

Cũng không phải là không thể, Thông Thiên đã bám được vào cây đại thụ Đại Đạo Chúa Tể, Tiệt Giáo trong một thời gian ngắn đã có được mười chín vị Thánh nhân cường giả.

Nếu Thông Thiên lại tạo ra một vị Thánh nhân, cũng không phải là chuyện không thể.

Vừa hay, vừa rồi lão cũng đã dò xét khí tức của Thông Thiên và các Thánh nhân khác.

Nên có khả năng, chủ nhân của khí tức khủng bố vừa rồi có quan hệ với Thông Thiên, thậm chí có khả năng, Tiệt Giáo lại có thêm một vị Thánh nhân.

Bên cạnh, Dương Mi nghe vậy, nhàn nhạt cười, rồi thản nhiên nói: "Có quan hệ thì sao, chúng ta đến Tiệt Giáo xem thử là biết.

Với sức mạnh liên thủ của hai chúng ta, Tiệt Giáo có thêm một vị Thánh nhân, hội tụ hai mươi vị Thánh nhân thì sao?

Chúng ta ra tay, một Tiệt Giáo nhỏ bé, chẳng phải dễ dàng nghiền nát thành tro bụi sao!" Lời của Dương Mi chậm rãi dứt, Hồng Quân nghe vậy, chậm rãi gật đầu.

Hai người liên thủ, đối phó với nhiều Thánh nhân của Tiệt Giáo, quả thực dễ như trở bàn tay.

Lão và Dương Mi đều là Thánh nhân Đại Đạo Cửu Trọng Thiên, trong số nhiều Thánh nhân của Tiệt Giáo, kẻ mạnh nhất e rằng cũng chỉ là vài vị Thánh nhân Đại Đạo Tam Trọng Thiên, sự khác biệt giữa Tam Trọng Thiên và Cửu Trọng Thiên, hoàn toàn không phải là số lượng có thể bù đắp được.

Hồng Quân liền cùng Dương Mi trực tiếp hóa thành hai đạo thần hồng, hướng về phía Kim Ngao Đảo.

Chưa đến Kim Ngao Đảo, giọng nói của Dương Mi đã vang vọng khắp đất trời Hồng Hoang.

"Ngô là Dương Mi, đến bái phỏng Tiệt Giáo, xin mời chư Thánh Tiệt Giáo ra gặp mặt!" Khi giọng nói của Dương Mi vang vọng khắp đất trời, trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh nghe thấy giọng nói này, đều giật mình.

Không ít đại năng còn trợn tròn mắt.

Dương Mi?

Hỗn Độn Ma Thần của Không Gian, Dương Mi?

Không phải y vẫn luôn ở bên ngoài Hồng Hoang, từ sau khi trận chiến Chính Ma kết thúc, đã luôn tồn tại trong Hỗn Độn sao?

Vì sao, Dương Mi lại xuất hiện trở lại trong Hồng Hoang?

Đối với Dương Mi, không ít đại năng tiên thiên cũng đều biết.

Năm xưa khi Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa chém giết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, trong đó cũng có không ít Hỗn Độn Ma Thần sống sót, Dương Mi chính là một trong số đó.

Dương Mi là một trong mười đại Hỗn Độn Ma Thần mạnh nhất,

chưởng khống Không Gian Chi Đại Đạo.

Trong trận chiến Chính Ma, Hồng Quân mời nhiều lão tổ vây công Ma Tổ La Hầu, cuối cùng nhiều lão tổ vẫn lạc, Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo trở thành Hồng Hoang Chi Chủ, còn Dương Mi thì trốn xa ra ngoài Hồng Hoang, vẫn luôn sống trong Hỗn Độn, hàng tỷ tỷ năm qua, Dương Mi chưa từng tiến vào Hồng Hoang.

Vì sao hôm nay, Dương Mi lại xuất hiện trong Hồng Hoang, muốn bái phỏng Tiệt Giáo?

Không ít đại năng tiên thiên trong lòng suy nghĩ vạn phần, rồi giật mình.

Trong chốc lát, họ đã suy đoán ra được chuyện gì đang xảy ra.

Kết hợp với việc Hồng Quân trước đó liên thủ với Thời Thần Lão Tổ đối phó chư Thánh Tiệt Giáo và Thông Thiên, nhất định là Hồng Quân thấy Tiệt Giáo thế lớn, một mình không thể đối phó, nên đã đến Hỗn Độn mời Dương Mi Lão Tổ đến Hồng Hoang trợ giúp.

Như vậy, Tiệt Giáo nguy rồi.

Tuy, Tiệt Giáo hiện tại có đến mười chín vị Thánh nhân, là đại giáo đệ nhất Hồng Hoang.

Nhưng Dương Mi Lão Tổ, lại là một vị cường giả lão làng, còn là một trong mười đại Hỗn Độn Ma Thần năm xưa.

Hàng tỷ tỷ năm qua, thực lực của Dương Mi e rằng đã sớm vượt qua sự hiểu biết của tất cả sinh linh.

Dương Mi có thể công khai đến Tiệt Giáo yêu cầu chư Thánh Tiệt Giáo ra gặp mặt, đủ để chứng minh, một mình Dương Mi đã có tự tin đối phó chư Thánh Tiệt Giáo.

Như vậy, Hồng Quân Đạo Tổ liên hợp với Dương Mi Lão Tổ, đối

phó Tiệt Giáo.

E rằng trong Hồng Hoang rộng lớn này, lại sắp dấy lên một trận kinh thiên đại chiến rồi.

Không ít đại năng tiên thiên nghĩ vậy, rồi liền hướng về phía Kim Ngao Đảo, chuẩn bị quan sát hành động của Dương Mi.

Bên kia, lúc này, trong Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên và các Thánh nhân mang theo Linh Nhi vừa đến Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên đang chuẩn bị giới thiệu cho Linh Nhi các đệ tử dưới trướng mình, rồi để Linh Nhi giảng đạo cho vạn tiên Tiệt Giáo, ai ngờ, giọng nói của Dương Mi đột nhiên cắt ngang tất cả.

Cảm nhận được giọng nói của Dương Mi bên ngoài, tâm trạng tốt đẹp ban đầu của Thông Thiên lập tức tan biến không còn dấu vết, rồi sắc mặt trở nên âm trầm.

"Dương Mi, vội vã đi tìm chết thế sao?" Giọng Thông Thiên lạnh lẽo, đồng thời pha lẫn sát ý.

Nếu là Dương Mi của trước kia, e rằng lão sẽ lo lắng về thần uy của Dương Mi và Hồng Quân liên thủ.

Nhưng, bây giờ đã khác.

Cháu ngoại Linh Nhi của lão là cường giả vô thượng Đại Đạo Cửu Trọng Thiên.

Muốn ra tay giết chết Dương Mi, quả thực dễ như trở bàn tay.

Dương Mi đến đây lúc này, quả thực không biết chữ "tử" viết như thế nào.

Thông Thiên nhìn chư Thánh, chậm rãi nói: "Chúng ta ra ngoài xem Dương Mi muốn làm gì.

Chương 184

Vân Tiêu à, nàng cứ đưa Linh Nhi dạo chơi trên Kim Ngao Đảo trước, giới thiệu cho Linh Nhi vạn tiên Tiệt Giáo của ta.

Lát nữa nếu Dương Mi thật sự không biết sống chết mà động thủ, hãy đưa Linh Nhi ra." Thông Thiên nói xong, bên cạnh Vân Tiêu, gương mặt xinh đẹp hơi sững lại, rồi gật đầu.

Chu Linh Nhi lúc này thì không để ý đến chuyện này, lộ vẻ thản nhiên.

Không Gian Chi Ma Thần Dương Mi, tốt nhất đừng làm phiền nàng.

Nàng mới hóa hình không lâu, đang muốn trải nghiệm cuộc sống bên ngoài, ngắm nhìn phong cảnh trên Kim Ngao Đảo, đâu có thời gian ra tay với Dương Mi.

Tiếp đó, Thông Thiên thấy Chu Linh Nhi không lộ vẻ phản đối, liền mỉm cười từ ái, rồi nhìn chư Thánh, chậm rãi nói: "Chúng ta ra ngoài xem Dương Mi rốt cuộc định giở trò gì." Khi lời Thông Thiên dứt, chư Thánh nghe vậy, cũng gật đầu.

Sau đó, Thông Thiên và chư Thánh Tiệt Giáo, liền hóa thành từng đạo thần quang rực rỡ, hướng ra bên ngoài.

Bên kia, Vân Tiêu thì mang theo Chu Linh Nhi dạo chơi trong Tiệt Giáo.

Cùng lúc đó, bên ngoài, lúc này, Dương Mi và Hồng Quân hạ xuống không trung trên Kim Ngao Đảo.

Dương Mi nhìn Kim Ngao Đảo, sắc mặt hơi trầm xuống, trong ánh mắt có những vòng xoáy khủng bố mênh mông đang lưu chuyển.

Giọng nói của y truyền khắp Hồng Hoang, vang vọng đất trời hoàn vũ, Thông Thiên và những người khác không thể không nghe thấy.

Nhưng đã lâu như vậy rồi vẫn chưa ra, là đang coi thường y sao?

Dương Mi không giận mà cười.

Xem ra hàng tỷ tỷ năm đã qua, những sinh linh trong Hồng Hoang này đã không biết thần uy của Dương Mi rồi.

Nếu Thông Thiên và các Thánh nhân còn không xuất hiện, y sẽ xông vào, đại khai sát giới trong Kim Ngao Đảo.

Trong lòng Dương Mi suy nghĩ, rồi lại nhìn vào trong Kim Ngao Đảo, thấy Thông Thiên lúc này vẫn chưa xuất hiện, đang chuẩn bị vận chuyển pháp lực xông vào.

Bỗng nhiên, sâu trong Kim Ngao Đảo, từng đạo thần quang rực rỡ lập tức hạ xuống giữa thiên địa.

Lập tức, có đến mười bảy bóng hình khủng bố, tỏa ra pháp tắc Hỗn Nguyên, càn quét càn khôn hoàn vũ, chấn động hư không mênh mông, khiến đại lục Hồng Hoang hơi run lên.

Nhìn mười bảy bóng hình đó, ánh mắt Dương Mi hơi lóe lên.

Xem ra, là Thánh nhân của Tiệt Giáo.

Nhưng không phải Tiệt Giáo có mười chín vị Thánh nhân sao, vì sao lúc này chỉ xuất hiện mười bảy người?

Hai người chứng đạo là Nữ Oa và Vân Tiêu đâu rồi?

Khi Dương Mi đang quan sát chư Thánh Tiệt Giáo, bên kia, Thông Thiên nhìn Dương Mi, nhàn nhạt cười, rồi nói: “Không biết Dương Mi Lão Tổ đại giá quang lâm, có việc gì không?

Thật không may, chúng ta lúc này đang bận, không có thời gian tiếp đãi ngài, nếu ngài không có việc gì, xin mời rời đi.” Lời Thông

Thiên vừa dứt, hàng tỷ tỷ sinh linh trong Hồng Hoang tự nhiên cũng nghe thấy, lập tức chấn động trong lòng.

Họ biết, một trận đại chiến có khả năng sắp bắt đầu rồi.

Lời của Thông Thiên Giáo Chủ tuy bề ngoài có vẻ khách khí, nhưng ý ngầm lại là, Tiệt Giáo của ta không hoan nghênh ngươi, không có việc gì thì cút đi, cút đi đâu thì cút.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều có thể nghe ra ý trong câu nói này.

Lập tức, ánh mắt của vô số sinh linh, các lộ đại năng tiên thiên lại một lần nữa hướng về Kim Ngao Đảo.

Trên Kim Ngao Đảo, Dương Mi tự nhiên cũng nghe ra được ý trong lời của Thông Thiên.

Lập tức nổi trận lôi đình.

Một con giun dế do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành, cũng dám nói chuyện với y như vậy sao?

Xét về căn nguyên, Thông Thiên thậm chí còn không có tư cách nói chuyện với y!

"Thông Thiên, ngươi tìm chết sao?" Dương Mi lập tức đại nộ, rồi bàn tay đột nhiên vạch ngang bầu trời, pháp tắc không gian mênh mông bộc phát, sức mạnh Hỗn Nguyên khủng bố càn quét thiên địa càn khôn, trực tiếp hướng về phía Thông Thiên!

Khi Dương Mi ra tay, cả thiên địa, pháp tắc Hỗn Nguyên mênh mông phảng phất như trong khoảnh khắc đã vặn vẹo cả thời gian và không gian, hàng tỷ tỷ sinh linh trong Hồng Hoang cảm giác cơ thể mình bắt đầu không ngừng biến hình, méo mó!

Lập tức, sinh linh trong thiên địa đều biến sắc.

Họ biết Dương Mi chứng ngộ là Không Gian Đại Đạo, nhưng không ngờ uy lực của Không Gian Đại Đạo lại khủng bố như vậy.

Dù cách Kim Ngao Đảo vô cùng xa, nhưng vào lúc này, khi Dương Mi sử dụng pháp tắc Không Gian Đại Đạo, họ cũng bị ảnh hưởng sâu sắc.

Cũng may là một đòn công kích của Dương Mi hướng về phía Thông Thiên.

Nếu không, e rằng trong nháy mắt họ sẽ bị Không Gian Đại Đạo xé nát.

Bên kia, trên Kim Ngao Đảo, Thông Thiên cảm nhận được pháp tắc Đại Đạo mà Dương Mi thi triển, lập tức nhíu mày.

Sắc mặt cũng vào lúc này trở nên ngưng trọng.

Đây là thần uy vô thượng mà một cường giả đã đi đến cuối con đường Đại Đạo Thánh Nhân có thể thể hiện ra sao?

Dương Mi chứng ngộ là Không Gian Đại Đạo, một trong ba ngàn pháp tắc Đại Đạo, và Không Gian Đại Đạo còn là một trong mười đại pháp tắc mạnh nhất.

Hàng tỷ tỷ năm đã qua, e rằng lúc này lĩnh ngộ của Dương Mi trên Không Gian Đại Đạo đã đạt đến một cảnh giới khủng bố.

Thậm chí, Dương Mi đã sớm bước vào cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên.

Chỉ còn một bước nữa, Dương Mi có thể bước vào Đại Đạo chi cảnh tối cao vô thượng, trở thành người chưởng khống Không Gian Đại Đạo vô thượng!

Trong vạn ngàn suy nghĩ, ánh mắt trong đồng tử Thông Thiên không ngừng lóe lên, lúc này lão không hề coi thường đòn công kích

của Dương Mi.

Ngược lại, trong lòng lão đã nghiêm túc.

Đồng thời, sau lưng Thông Thiên, bốn thanh Tru Tiên Kiếm tỏa ra kiếm quang ngút trời đột nhiên lao lên, hàng tỷ tỷ tia thần quang rực rỡ tung hoành giữa thiên địa, mang theo pháp tắc Đại Đạo khủng bố và thiên địa chí lý, trực tiếp hướng về phía Dương Mi!

Khi Thông Thiên tế ra Tru Tiên Kiếm Trận, bên cạnh Hậu Thổ và các Thánh nhân khác lúc này không động thủ.

Ngược lại, ánh mắt của họ đều đang nhìn chằm chằm vào Hồng Quân.

Trong lòng họ tự nhiên biết Thông Thiên không thể chiến thắng Dương Mi, nhưng cũng không quá lo lắng cho sự an toàn của Thông Thiên.

Dù sao trong tay Thông Thiên có Hỗn Độn Thần Kiếm do Đại Đạo Chúa Tể ban tặng.

Linh Nhi đang ở trong Tiệt Giáo.

Cái chết của Dương Mi, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng tuy không lo lắng cho sự an toàn của Thông Thiên, Hồng Quân vẫn không thể xem thường, dù sao thực lực của Hồng Quân so với Dương Mi còn khủng bố hơn một chút, nếu lúc này Hồng Quân cũng ra tay, vậy thì Thông Thiên có thể thật sự nguy hiểm.

Bên kia, Hồng Quân lúc này thấy vậy, chỉ nhàn nhạt cười, không có ý định ra tay.

Dương Mi và Thông Thiên đối đầu pháp lực, chư Thánh Tiệt Giáo đều không ra tay, lão tự nhiên cũng sẽ không ra tay.

Bởi vì lão cũng biết, một khi tất cả Thánh nhân có mặt đều tham

chiến, vậy thì trận quyết chiến cuối cùng giữa thiên địa Hồng Hoang sẽ bắt đầu.

Bởi vì, Dương Mi là lá bài tẩy cuối cùng của lão.

Nếu Dương Mi cũng vẫn lạc, vậy thì trong Hồng Hoang này, lão sẽ không còn chỗ đứng, chào đón lão sẽ là vạn kiếp bất phục.

Vì vậy lúc này, Dương Mi và Thông Thiên đối đầu pháp lực, chư Thánh Tiệt Giáo không ra tay, lão tự nhiên cũng sẽ không ra tay.

Dù sao, mục đích của lần đến Tiệt Giáo này không phải là tiêu diệt Tiệt Giáo, mà là để biết khí tức khủng bố xuất hiện giữa thiên địa vừa rồi rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Bên kia, trong khi Hồng Quân và chư Thánh đang suy nghĩ, dưới ánh mắt chấn động của chúng sinh trong thiên địa, hai đòn công kích pháp lực khủng bố của Dương Mi và Thông Thiên đột nhiên va chạm vào nhau!

Rầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang vọng khắp đất trời, trong khoảnh khắc, giữa thiên địa, từng luồng dị tượng hùng vĩ và mênh mông hiện ra.

Giữa thiên địa, hàng tỷ tỷ vòm trời thương mang, hoàn vũ càn khôn vào lúc này đều bị đánh thành hư vô, trên bầu trời vô tận, xuất hiện từng hố đen khổng lồ sâu thẳm, xung quanh hố đen khủng bố và khổng lồ có những luồng Hỗn Độn lưu quang có thể xóa sổ Đại La Kim Tiên chuyển động, khiến hàng tỷ tỷ sinh linh trong Hồng Hoang kinh hãi vô cùng.

Không ít sinh linh trong thiên địa, đều bị một lần công kích khủng bố của hai bên chấn động đến sắc mặt tái nhợt, thậm chí không ít đại năng tiên thiên cũng không nhịn được hộc máu, bị trọng thương.

Trên Kim Ngao Đảo, sau khi khói bụi tan đi, bóng hình của Thông Thiên và Dương Mi từ từ hiện ra giữa thiên địa.

Lúc này, trên mặt Dương Mi bình thản vô cùng, phong khinh vân đạm.

Phảng phất như đối mặt với đòn công kích của Thông Thiên, đối với y chỉ là châu chấu đá xe.

Nhưng trong lòng y lại hơi kinh ngạc.

Một đòn công kích vừa rồi y không hề lưu thủ, đã dùng mười thành pháp tắc Đại Đạo và pháp lực của mình, bởi vì câu nói vừa rồi của Thông Thiên quả thực đã chọc giận y, nên y mới toàn lực ra tay, để cho Thông Thiên một bài học.

Theo tình hình bình thường, Thông Thiên chỉ là cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân Tam Trọng Thiên.

Tuy Thông Thiên chứng ngộ là kiếm trận song đạo, thực lực mạnh hơn nhiều so với Đại Đạo Thánh Nhân cùng cảnh giới.

Nhưng y là cường giả vô thượng Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên của Không Gian Đại Đạo chính hiệu, và đã chìm đắm trên con đường Không Gian Đại Đạo vô tận tuế nguyệt.

Vốn trong tưởng tượng của y, Thông Thiên dù không bị một kích xóa sổ, ít nhất cũng sẽ bị đạo thương, khí tức suy yếu.

Nhưng lúc này, vì sao Thông Thiên lại như không có chuyện gì?

Khi trong lòng Dương Mi vô cùng khó hiểu, bên kia Thông Thiên thì trong lòng chấn động không thôi.

Dương Mi quả thực quá mạnh.

Một lần va chạm vừa rồi, tuy không đủ để trực tiếp xóa sổ lão, nhưng lại đủ để đánh rơi cảnh giới của lão xuống một tầng.

Nếu không phải trong cơ thể có thanh Hỗn Độn Thần Kiếm do Đại Đạo Chúa Tể ban tặng, lão thật sự không chống đỡ nổi đòn công kích khủng bố đó của Dương Mi.

Điều này cũng khiến lão sâu sắc cảm nhận được sự mạnh mẽ của Dương Mi.

Thông Thiên nhìn Dương Mi, ánh mắt hơi lạnh đi, rồi thanh thần kiếm trong cơ thể đột nhiên hiện ra giữa thiên địa.

Chương 185

Khi thanh thần kiếm bộc phát ra ánh sáng rực rỡ, cả Hồng Hoang không ngừng chấn động, phảng phất như không chịu nổi uy lực của Hỗn Độn Chí Bảo, sắp sụp đổ.

Đối diện, Dương Mi cảm nhận được thanh thần kiếm mà Thông Thiên tế ra, sắc mặt cũng ngưng trọng.

Thanh thần kiếm này, là Hỗn Độn Chí Bảo!

Xem ra, chính là thanh Hỗn Độn Thần Kiếm mà Hồng Quân đã nói với y, thanh kiếm đã một nhát chém chết Thời Thần.

Hỗn Độn Chí Bảo, vốn trong Hỗn Độn cũng chỉ có năm món mà thôi.

Trong tay Thông Thiên lại có một món.

Điều này khiến trong lòng y vừa ghen tị vừa đỏ mắt.

Nhưng, tuy biết Hỗn Độn Chí Bảo quý giá vô cùng, lúc này sắc mặt y cũng hơi ngưng trọng.

Đối mặt với Hỗn Độn Chí Bảo, y cũng chưa chắc có thể địch lại.

Nhưng cùng Hồng Quân liên thủ, thì hoàn toàn đủ.

Nếu Thông Thiên thật sự dám động thủ với y, vậy thì hôm nay y sẽ cùng Hồng Quân diệt Tiệt Giáo, thuận tiện thu luôn Hỗn Độn Chí Bảo!

Cùng lúc đó, bên kia, Thông Thiên nhìn Dương Mi, nhàn nhạt cười.

Rồi đột nhiên giơ Hỗn Độn Thần Kiếm lên, chậm rãi nói: “Dương Mi, ngô có thể dùng thần kiếm chém chết Thời Thần.

Hôm nay cũng có thể dùng thần kiếm này, diệt sát ngươi!!" Ánh mắt Thông Thiên lạnh lẽo, nhìn về phía Dương Mi với vẻ khinh thường.

Mặc dù cảnh giới và thực lực không thể đối kháng với Dương Mi, nhưng nếu sử dụng Hỗn Độn Thần Kiếm, chưa chắc đã không thể chém chết Dương Mi.

Dù sao thì, ngay cả Thời Thần cũng đã bị chém.

Bây giờ chư thánh Tiệt Giáo đều ở đây, nếu chém luôn cả Dương Mi, vậy thì Hồng Quân sẽ không còn lá bài tẩy nào nữa.

Cùng lúc Thông Thiên tung ra thanh thần kiếm cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo trong tay, sắc mặt Hồng Quân cũng lập tức ngưng trọng.

Hắn biết rõ uy lực kinh khủng của Hỗn Độn Thần Kiếm.

Thời Thần cũng là cường giả cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên thật sự, nhưng vẫn không chống đỡ nổi một kiếm của Thông Thiên.

Mặc dù biết Dương Mi rất mạnh, nhưng đối mặt với Hỗn Độn Thần Kiếm, bất kể thế nào cũng phải nghiêm túc và thận trọng.

Trong con ngươi Hồng Quân, thần quang hỗn độn lập tức lưu chuyển, ngay khoảnh khắc tiếp theo liền xuất hiện bên cạnh Dương Mi, đồng thời khí tức trên người điên cuồng tăng vọt.

Xung quanh Hồng Quân, hàng tỷ vạn đạo thần quang rực rỡ bỗng nhiên ngưng tụ thành hình, xé toạc vạn dặm mây trời, cuốn theo pháp tắc Đại đạo mênh mông, càn khôn vũ trụ, khiến cả Hồng Hoang đại lục cũng phải run rẩy.

Đồng thời, các loại dị tượng kinh khủng cũng lần lượt hiện ra xung quanh Hồng Quân.

Trên bầu trời Kim Ngao Đảo, hoa trời rơi loạn, đất vọt sen vàng, tinh hà lưu chuyển, vũ trụ tịch diệt, long phượng cùng múa, kỳ lân hiện thế, các loại dị tượng ẩn chứa vô thượng Đại đạo lần lượt xuất hiện, khiến thần uy trên người Hồng Quân càng thêm kinh khủng.

Cùng lúc Hồng Quân hiển lộ thần uy, trong Kim Ngao Đảo, Bình Tâm cùng các vị thánh nhân khác sắc mặt đều ngưng trọng.

Ngay sau đó, Bình Tâm, Đa Bảo, Long Vương, Minh Hà, Côn Bằng, Đế Tuấn, Thái Nhất, Thập Nhị Tổ Vu các vị thánh nhân lần lượt bay vút lên trời, các loại khí tức mênh mông lập tức càn quét khắp thiên địa!

Mười chín vị Thánh nhân đứng sừng sững trên bầu trời Kim Ngao Đảo, động tĩnh này lập tức chấn động toàn bộ Hồng Hoang!

Khắp thiên địa, hàng tỷ vạn sinh linh trong Hồng Hoang, vô số đại năng tiên thiên, đều cảm nhận được bầu không khí đối đầu kinh khủng giữa hai bên, tâm thần đều run rẩy, lập tức đưa mắt nhìn về bầu trời Kim Ngao Đảo!

Có thể thấy, trên bầu trời Kim Ngao Đảo, có không gian pháp tắc bóp méo thiên địa, có thiên đạo chi lực mênh mông vô tận, có biển máu ngập trời hung dữ đáng sợ, có phật quang lan tỏa, vạn thú tranh nhau gầm thét, các loại đại đạo và dị tượng vừa xuất hiện, mười chín vị Thánh nhân tụ tập ở đó, bầu không khí vô cùng đáng sợ, phảng phất như khoảnh khắc tiếp theo, đại chiến sẽ giáng lâm. "Thông Thiên, các ngươi, hôm nay muốn cùng Ngô và Dương Mi đạo hữu khai chiến sao?" Hồng Quân thản nhiên nhìn về phía Thông Thiên cùng chư thánh, chậm rãi nói.

Trước mắt hắn, có đến mười bảy vị Thánh nhân.

Nếu chỉ đơn thuần để hắn đối phó với mười bảy vị Thánh nhân thì thực ra cũng không có bao nhiêu áp lực.

Nhưng, trong tay Thông Thiên lại có thanh Hỗn Độn Thần Kiếm kinh khủng kia.

Cộng thêm Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên, Vạn Tiên Trận do Đế Tuấn và Thái Nhất dùng hàng tỷ vạn sinh linh Yêu tộc tạo thành, Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận, và hư ảnh Vận Mệnh Đại Đạo Chưởng Khống Giả được triệu hồi bởi Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận do Thập Nhị Tổ Vu ngưng kết.

Với nhiều thủ đoạn của Tiệt Giáo chồng chất lên nhau, trong nhất thời hắn cũng cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Nếu hôm nay thật sự bắt đầu quyết chiến, hắn và Dương Mi cuối cùng dù không vẫn lạc tại đây, cũng chắc chắn sẽ chịu đạo thương vô cùng kinh khủng.

Khi lời của Hồng Quân vừa dứt, Thông Thiên thấy vậy, ánh mắt hơi lóe lên.

Hắn liền nhìn về phía Dương Mi và Hồng Quân, cười nhạt nói: "Các ngươi đến đạo trường Kim Ngao Đảo của ta, gọi thẳng danh hào của bản tọa, bắt bản tọa phải ra gặp.

Chẳng lẽ ý của các ngươi không phải là muốn khai chiến với Tiệt Giáo ta sao?

Nếu đã như vậy, tại sao bây giờ lại hỏi ý của chư thánh Tiệt Giáo ta?

Nếu các ngươi không lui đi, vậy thì cứ việc một trận chiến là được!" Giọng nói của Thông Thiên lạnh lùng vô cùng, vang vọng khắp cả thiên địa.

Thực ra, lúc này hắn cũng không muốn cùng Dương Mi, Hồng Quân bắt đầu trận quyết chiến cuối cùng.

Bởi vì, mặc dù có mười mấy vị Thánh nhân, cộng thêm mấy tòa

tiên thiên đại trận và Hỗn Độn Thần Kiếm trong tay, nhưng đối mặt với Hồng Quân và Dương Mi, cũng chưa chắc có thể chống đỡ được.

Bởi vì hai lão già này thực sự quá khó giết, gần như là không thể giết chết.

Một kẻ dung hợp với Thiên đạo, bất tử bất diệt; một kẻ là cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên của Không Gian Đại Đạo, sống trong Hỗn Độn hàng tỷ vạn năm tháng cũng không chết đi, ngược lại thực lực còn đại tăng.

Hai lão già này, quả thực kinh khủng vô cùng, không những không dễ giết, mà nếu hôm nay thật sự cùng Dương Mi, Hồng Quân triệt để khai chiến, Tiệt Giáo chưa chắc đã không vẫn lạc mấy vị Thánh nhân.

Tổn thất như vậy, hắn không thể chịu nổi.

Còn về phía Linh Nhi, Linh Nhi vừa mới ra đời, còn chưa chơi đủ ở Kim Ngao Đảo, hắn không nỡ lòng để Linh Nhi lên đối đầu với Dương Mi và Hồng Quân.

Nếu sau này Đại Đạo Chúa Tể phá tan Hồng Trần Chi Cảnh, biết được Linh Nhi vừa đến Kim Ngao Đảo đã phải giúp Thông Thiên đi đối phó kẻ địch, có khả năng Đại Đạo Chúa Tể sẽ không vui.

Cho nên hôm nay, cùng Hồng Quân và Dương Mi, có thể không đánh thì không đánh.

Trong khoảnh khắc lời nói của Thông Thiên vừa dứt, cả thiên địa lập tức tĩnh lặng.

Trong Hồng Hoang, hơi thở của hàng tỷ vạn sinh linh đều trở nên dồn dập, nhìn lên mười chín vị Thánh nhân tụ tập trên bầu trời Kim Ngao Đảo, trong lòng căng thẳng không thôi.

Bọn họ biết, theo lời nói của Thông Thiên vừa dứt, một trận đại chiến hội tụ mười chín vị Thánh nhân, quyền chủ động đã nằm trong

tay Hồng Quân.

Nếu Hồng Quân hôm nay thật sự muốn khai chiến, vậy thì...

đại chiến mười chín vị Thánh nhân sẽ triệt để bùng nổ, đó sẽ là trận đại chiến kinh khủng nhất từ vạn cổ đến nay trong Hồng Hoang.

Ở một phía khác.

Trên bầu trời Kim Ngao Đảo.

Ánh mắt Hồng Quân hơi lóe lên, rồi chậm rãi thở dài một tiếng, nói: "Bọn ta, cũng không có ý tái chiến." "Dương Mi, chúng ta đi thôi." Lời của Hồng Quân vừa dứt, liền chuẩn bị hướng về phía Tử Tiêu Cung.

Bây giờ không thể triệt để khai chiến.

Hắn phải quay về tìm một số phương pháp có thể phá giải mấy tòa đại trận của Tiệt Giáo, nếu không, muốn triệt để diệt sạch Tiệt Giáo, chỉ dựa vào hắn và Dương Mi, tuy cũng có cơ hội, nhưng hai người cũng phải trả một cái giá nào đó.

Bên cạnh Hồng Quân, Dương Mi nghe vậy, cũng khẽ gật đầu.

Quả thực, giết chư thánh Tiệt Giáo không cần vội, đợi sau khi về Tử Tiêu Cung nghiên cứu đối sách kỹ lưỡng, rồi diệt Tiệt Giáo cũng không muộn.

Thấy Hồng Quân và Dương Mi đều lộ ý muốn lui, chuẩn bị rời đi.

Thông Thiên lập tức trong lòng nhẹ nhõm, mỉm cười.

Đi là tốt rồi, hắn đang vội về dẫn Linh Nhi đi chơi, bồi dưỡng tình cảm với Linh Nhi đây.

Ngay lúc Hồng Quân và Dương Mi chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, từ trong Kim Ngao Đảo, một giọng nói non nớt trong

trẻo bỗng vang lên, vang vọng khắp cả thiên địa! "Không Gian Ma Thần, đừng hòng đi!" "Ngoại công ta cho ngươi đi, nhưng ta không cho ngươi đi, Không Gian Ma Thần, ở lại đi!" Theo giọng nói trong trẻo vang vọng trên bầu trời Kim Ngao Đảo, lập tức, giữa thiên địa, các loại ánh sáng năm màu sáu sắc lần lượt dâng lên, vô số dị tượng lấp lánh giữa đất trời.

Ngay sau đó, trên bầu trời Kim Ngao Đảo, hàng tỷ vạn đạo cầu vồng rực rỡ bỗng nhiên vút lên trời, thần quang kinh khủng lấp lánh giữa thiên địa, khiến càn khôn vũ trụ mênh mông trong khoảnh khắc không ngừng chấn động, một luồng khí tức mang theo ba nghìn Đại đạo pháp tắc, vừa xuất hiện đã khiến vạn dặm càn khôn chấn động mạnh.

Tiếp đó, thân ảnh Chu Linh Nhi chậm rãi hiện ra trên Kim Ngao Đảo.

Bên cạnh Chu Linh Nhi, Vân Tiêu tiên tử ánh mắt lạnh lùng, nhìn về phía Dương Mi và Hồng Quân.

Vừa rồi, nàng đang cùng Linh Nhi dạo chơi trên Kim Ngao Đảo, chơi rất vui vẻ, chuẩn bị giới thiệu vạn tiên Tiệt Giáo trên Kim Ngao Đảo cho Linh Nhi, dẫn Linh Nhi tham quan các cảnh đẹp trên đảo.

Không ngờ Dương Mi và Hồng Quân lại ở bên ngoài gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Cho nên, Linh Nhi mới ra mặt, muốn dạy dỗ Dương Mi và Hồng Quân một trận.

Phía dưới, Thông Thiên và các thánh nhân thấy Linh Nhi xuất hiện, ánh mắt đều khựng lại.

Linh Nhi cuối cùng cũng ra mặt rồi.

Xem ra, chuyện hôm nay không thể kết thúc dễ dàng được rồi.

Dương Mi và Hồng Quân muốn đi dễ dàng, e rằng không đơn giản như vậy.

Thậm chí, Dương Mi có khả năng sẽ bị Linh Nhi giữ lại đây.

Đương nhiên hắn cũng không lo Linh Nhi sẽ không địch lại Dương Mi.

Muốn đối phó Linh Nhi, cho dù Dương Mi đã đứng vững ở Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên vô tận năm tháng, nhưng đối với Linh Nhi đã chứng ngộ ba nghìn Đại đạo pháp tắc, cũng chẳng khác nào con kiến.

Một kẻ chỉ chứng ngộ Không Gian pháp tắc, kẻ kia lại chứng ngộ đủ ba nghìn Đại đạo pháp tắc, ai mạnh ai yếu, chẳng phải đã rõ ràng rồi sao.

Cùng lúc đó, trong Hồng Hoang, hàng tỷ vạn sinh linh thấy Linh Nhi xuất hiện, tâm thần đều run rẩy, con ngươi co rút lại.

Chương 186

Là thần thánh phương nào?

Nhìn kìa, là một đứa trẻ?

Nhưng nhìn khí tức này, tuyệt đối là cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Xem ra, Tiệt Giáo lại có thêm một vị Thánh nhân chí cao vô thượng.

Nhưng, cô bé cấp bậc Thánh nhân này, lại khiến người ta cảm thấy xa lạ, không giống bất kỳ sinh linh nào trong Hồng Hoang.

Một bên khác, Hồng Quân và Dương Mi thấy Linh Nhi xuất hiện, ánh mắt đều lóe lên, sắc mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Bọn họ có thể cảm nhận được, cô bé trước mắt này, mạnh, vô cùng mạnh.

Chỉ đứng ở đó thôi, đã vô hình trung khiến họ cảm thấy một cỗ áp lực.

Hai người đều là tồn tại vô thượng của Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên, từ trước đến nay chỉ có người khác đối mặt với họ cảm thấy áp lực, chứ khi nào họ đối mặt với người khác mà lại sinh ra áp lực?

Cô bé này, rốt cuộc là cường giả cảnh giới nào?

Ngay sau đó, Dương Mi nhìn về phía Linh Nhi, chậm rãi nói: "Không biết các hạ là ai?

Các hạ xuất hiện, chẳng lẽ là muốn ngăn chúng ta rời đi?" Lời của Dương Mi vừa dứt, Hồng Quân cũng nhìn về phía Linh Nhi.

Lúc này, cho dù hai người lại lần nữa liên thủ, cũng không dám có bất kỳ hành động khinh suất nào.

Bọn họ cũng không thể suy diễn ra được, cô bé trước mắt này rốt cuộc có căn nguyên, lai lịch gì.

Ngay cả tu vi cũng không thể nhìn thấu.

Thêm vào đó, Thông Thiên có một người con rể cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể, nhỡ đâu cô bé trông chừng năm sáu tuổi này, lại là một vị cường giả cấp Đại đạo bên cạnh Đại Đạo Chúa Tể thì sao?

Cho nên, không thể không cẩn thận, thận trọng một chút. "Bớt lời thừa, ngươi là Không Gian Ma Thần Dương Mi đúng không, sau này hãy trở thành hộ môn thần thú cho giáo phái của ngoại công ta đi." Chu Linh Nhi trầm tư một lúc, rồi nhìn về phía Dương Mi, mỉm cười nói.

Hai mắt to tròn, cong lại như vầng trăng khuyết.

Nàng biết, Dương Mi là do một cây Không Tâm Dương Liễu trong Hỗn Độn hóa thành.

Dương Mi là cường giả Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên, chưởng khống Không Gian Đại Đạo.

Bắt hắn làm hộ môn thần thú của Tiệt Giáo, cũng không làm nhục thân phận của ngoại công và Tiệt Giáo.

Cứ coi như là món quà tặng cho ngoại công vậy.

Ngay lúc Linh Nhi đang suy nghĩ trong lòng, ở bên kia, Dương Mi nghe vậy thì lập tức nổi giận.

Bắt hắn làm hộ môn thần thú của Tiệt Giáo?

Hộ môn... thần thú?

Hắn đường đường là tồn tại vô thượng Đại Đạo Thánh Nhân Cửu

Trọng Thiên, càng là một trong những Hỗn Độn Ma Thần năm xưa trong Hỗn Độn, giữa thiên địa trừ Hồng Quân và La Hầu ra, ai dám nói chuyện với hắn như vậy?

Cô bé này, chẳng lẽ muốn chết sao? "Hừ, ta lại muốn xem thử, ngươi có lai lịch gì!" Ánh mắt Dương Mi lập tức trở nên lạnh lẽo.

Thánh nhân không thể bị sỉ nhục, huống chi hắn cũng không phải Thánh nhân bình thường.

Cô gái trước mắt sỉ nhục hắn, đừng trách hắn hạ sát thủ.

Nếu chư thánh Tiệt Giáo dám cản trở, vậy thì giết luôn một thể!

Lập tức, trong khoảnh khắc lời của Dương Mi vừa dứt, thiên địa nơi này liền chìm nổi, khí tức Hỗn Nguyên mênh mông lập tức hiện ra giữa trời đất, xung quanh Dương Mi, hàng tỷ vạn đại đạo pháp tắc bỗng nhiên vút lên trời, mang theo lực lượng Hỗn Nguyên hùng vĩ, trực tiếp lao về phía Linh Nhi.

Có thể thấy, phía sau Dương Mi, có một cây liễu Không Tâm to lớn nguy nga, phảng phất như đứng sừng sững trong Hỗn Độn bao la, cao ngang với càn khôn Hỗn Độn, trên cây liễu có hàng tỷ vạn cành, phảng phất như kết nối với từng phương đại thiên thế giới mênh mông, mỗi lần cành liễu vung lên, đều có một phương đại thiên vũ trụ không gian vỡ nát, vạn linh tịch diệt.

Trong khoảnh khắc Dương Mi ra tay, toàn bộ Hồng Hoang đại lục rung chuyển không ngừng, hàng tỷ vạn sinh linh tâm thần kinh hãi, hoảng sợ bất an!

Thông Thiên và các thánh nhân lúc này cũng sắc mặt khựng lại, lộ vẻ nghiêm túc.

Thực lực chân chính của Dương Mi, quả nhiên kinh thiên động địa.

Lúc này bọn họ có thể cảm nhận được, cùng lúc Dương Mi ra tay, toàn bộ không gian Hồng Hoang đều bắt đầu hỗn loạn, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.

Nhưng bọn họ cũng không lo lắng cho sự an toàn của Linh Nhi.

Ngược lại, từng vị thánh nhân của Thông Thiên đều lộ ra nụ cười, nhìn về phía Dương Mi với ánh mắt khinh thường.

Dương Mi chứng ngộ Không Gian chi đại đạo đã mạnh như vậy, vậy Linh Nhi chứng ngộ ba nghìn Đại đạo pháp tắc, trong đó bao gồm cả Không Gian chi đại đạo, sẽ mạnh đến mức nào?

E rằng đối với Linh Nhi, Không Gian Ma Thần Dương Mi, chỉ cần lật tay là có thể diệt được. "Yếu quá rồi." Ở một bên khác, trong khoảnh khắc công kích của Dương Mi ập đến, khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Linh Nhi khẽ mỉm cười, chậm rãi nói.

Tiếp đó, ánh mắt Chu Linh Nhi hơi lóe lên, nhẹ nhàng vẫy tay.

Lập tức, một đòn công kích kinh khủng mà Dương Mi ngưng tụ ra liền tan biến giữa thiên địa, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Toàn bộ không gian trong Hồng Hoang lại lần nữa ổn định.

Giữa thiên đạo Hồng Hoang, lại một lần nữa yên tĩnh vô cùng.

Thấy đòn tấn công của mình bị đối phương dễ dàng hóa giải, trong con ngươi Dương Mi lập tức lộ ra vẻ kinh hãi, làm sao có thể?

Hắn không hề lưu thủ, dưới một đòn tấn công đó, đủ để giết chết một vị Thánh nhân, nhưng lại bị cô bé trước mắt dễ dàng xóa bỏ!

Cô gái này, rốt cuộc là cường giả cảnh giới nào?

Một bên khác, Linh Nhi nhìn về phía Dương Mi, lại lần nữa chậm rãi vẫy tay. "Hôm nay, ta sẽ trấn áp ngươi, để ngươi trở thành hộ môn thần thú của Tiệt Giáo, đời đời kiếp kiếp bảo vệ Tiệt Giáo!" Cùng lúc

giọng nói trong trẻo của Chu Linh Nhi vang vọng khắp thiên địa, toàn bộ đất trời Hồng Hoang trong khoảnh khắc liền tĩnh lặng.

Ngay sau đó, có thể thấy, giữa thiên địa, một mảng chìm nổi, các loại ánh sáng mông lung từ từ nở rộ trên bầu trời Kim Ngao Đảo, hàng tỷ vạn đạo cầu vồng rực rỡ bỗng nhiên vút lên trời, bùng nổ giữa thiên địa, khiến vũ trụ Hồng Hoang mênh mông trong khoảnh khắc không ngừng chấn động.

Đồng thời, trong Hỗn Độn mênh mông, ba nghìn Đại đạo pháp tắc chấn động không ngừng, các loại khí tức kinh khủng lần lượt từ Hỗn Độn tỏa ra, vô số dị tượng thiên địa xen kẽ với Đại đạo pháp tắc, thiên địa chi lực, trực tiếp tràn vào thế giới Hồng Hoang!

Có thể thấy, trong khoảnh khắc ba nghìn Đại đạo pháp tắc tràn vào Hồng Hoang, xung quanh Chu Linh Nhi, lập tức có từng dòng sông dài pháp tắc hiện ra!

Từng dòng sông pháp tắc hùng vĩ, rộng lớn, vừa xuất hiện đã phóng ra các loại khí tức kinh khủng.

Loáng thoáng có thể thấy, Hỗn Độn, Âm Dương, Ngũ Hành, Càn Khôn, Thời Gian, Không Gian, Sát Phạt, Hủy Diệt, Vận Mệnh... mấy dòng Đại đạo trải dài giữa thiên địa, vây quanh Chu Linh Nhi, hàng tỷ vạn thần quang pháp tắc rực rỡ bỗng nhiên từ tầng tầng không gian đa nguyên vũ trụ vút lên trời, đi kèm với sự ảo diệu của Đại đạo, lực lượng vô tận, ngưng tụ xung quanh Chu Linh Nhi!

Lúc này, Chu Linh Nhi đứng sừng sững trên bầu trời, càng giống như một vị nữ thần thánh khiết vô thượng giáng lâm!

Ở một phía khác, cảm nhận được dao động kinh khủng tỏa ra từ trên người Chu Linh Nhi, Dương Mi và Hồng Quân đều cảm thấy thần hồn run rẩy, sâu trong nội tâm, một nỗi kinh hoàng vô thượng hiện lên.

Bọn họ có thể cảm nhận được, cô bé trước mắt này mạnh mẽ đến mức nào.

Thậm chí, trong cảm giác của họ, cô gái này đã đạt đến cảnh giới giống như họ, cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên!

Điều khiến họ cảm thấy kinh khủng nhất là, cảnh giới của cô gái này tuy giống họ, nhưng khí thế tỏa ra lúc này lại mạnh hơn họ rất nhiều, khí thế đó tuy không mạnh bằng hai vị cường giả cấp Đại đạo bên cạnh Đại Đạo Chúa Tể, nhưng trong khoảnh khắc này lại khiến thần hồn họ run rẩy sâu sắc!

Phảng phất như, đối mặt với Chu Linh Nhi, giống như đang đối mặt với Bàn Cổ năm xưa chứng ngộ bán bộ Đại đạo cảnh!

Lập tức, trong con ngươi Hồng Quân và Dương Mi liền lộ ra vẻ kinh hãi.

Trong Hồng Hoang, tại sao lại xuất hiện cường giả như vậy?

Cô gái này, rốt cuộc là ai?

Vốn dĩ, nếu Đại Đạo Chúa Tể và hai vị đại đạo chưởng khống giả Vận Mệnh, Hủy Diệt không xuất hiện, họ sẽ không sợ bất kỳ sinh linh nào trong Hồng Hoang.

Bởi vì hai người đều đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên, cộng thêm sự tích lũy qua vô tận năm tháng, cho dù có sinh linh ở cấp bậc cảnh giới đó xuất hiện, họ cũng sẽ không cảm thấy sợ hãi.

Nhưng khí thế mà cô gái trước mắt thể hiện lúc này, khiến cả chân linh của họ cũng phải run rẩy. "Dương Mi, chúng ta mau rút lui!" Trong nháy mắt, trong con ngươi Hồng Quân có thần quang hỗn độn kinh khủng lấp lánh, rồi Hồng Quân trầm giọng nói.

Lúc này, hắn và Dương Mi liên thủ, cũng chưa chắc có lòng tin

chiến thắng được cô gái trước mắt này.

Nếu còn ở lại đây, chưa chắc đã không vẫn lạc tại đây.

Một bên khác, Dương Mi nghe vậy, nhưng không rút lui, ngược lại lộ vẻ không cam lòng.

Hắn là ai?

Đường đường là Không Gian chi ma thần Dương Mi!

Sống sót qua cả lượng kiếp khai thiên tích địa, chính ma chi chiến cũng có thể ẩn lui ra ngoài, bây giờ đã bước vào cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên, đang chuẩn bị đại khai sát giới trong Hồng Hoang.

Chẳng lẽ bây giờ, đối mặt với một cô bé, lại phải sợ hãi rút lui?

Nếu vậy, uy danh vạn cổ của Dương Mi chẳng phải là mất hết sao? "Hồng Quân, ta và ngươi liên thủ, chưa chắc đã không thể cùng nàng một trận chiến!" Đột nhiên, Dương Mi vung tay, sắc mặt lạnh lùng nói.

Hắn tuyệt đối không cam tâm lui đi như vậy.

Nếu không thể một trận chiến, mà phải xám xịt chạy trốn, e rằng đạo tâm cũng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, thậm chí tương lai chưa chắc đã có cơ hội chứng ngộ cảnh giới Đại đạo vô thượng kia.

Lời của Dương Mi vừa dứt, hắn liền dứt khoát ra tay!

Chương 187

Trong khoảnh khắc Dương Mi vung tay, lực lượng Không Gian Đại Đạo pháp tắc mênh mông lập tức cuộn trào giữa thiên địa, lực lượng pháp tắc Hỗn Nguyên vô tận không ngừng tàn phá trong càn khôn vũ trụ Hồng Hoang, các loại dị tượng kinh khủng lần lượt xuất hiện trong Hồng Hoang, khiến vô số sinh linh giữa thiên địa tâm thần run rẩy! "Không Gian Đại Đạo!" Dương Mi nhìn về phía Chu Linh Nhi, chậm rãi nói.

Ngay sau đó, dưới một ý niệm của hắn, toàn bộ thiên địa, lập tức phong vân cuộn trào, mây gió biến sắc, không gian giữa trời đất Hồng Hoang trong khoảnh khắc này không ngừng biến dạng, vặn vẹo, phảng phất như sắp vỡ nát, hóa thành từng mảnh vỡ hư vô!

Không chỉ như vậy, dưới ảnh hưởng của Không Gian Đại Đạo pháp tắc của Dương Mi, hàng tỷ vạn sinh linh trong Hồng Hoang đều lộ vẻ kinh hãi, trong lòng hoảng sợ bất an.

Bởi vì họ phát hiện trong khoảnh khắc đó, không gian xung quanh đều bắt đầu thay đổi hình dạng, phảng phất như đang ở trong một thời không khác, lúc này không còn ở trên Hồng Hoang đại lục!

Không ít đại năng tiên thiên lúc này cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh, lộ vẻ kinh hoàng.

Cho dù khoảng cách xa Kim Ngao Đảo như vậy, cũng bị ảnh hưởng.

Cùng lúc Dương Mi vận chuyển Không Gian Đại Đạo pháp tắc, họ phát hiện thời gian nơi họ ở cũng bị ảnh hưởng, thời không xung quanh đang biến dạng, nếu không cẩn thận một chút, không gian sụp đổ, sẽ lập tức hình thần câu diệt.

Cũng may Dương Mi không nhắm vào họ, nếu không, lúc này ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, sẽ trực tiếp bị Dương Mi đánh giết.

Ở một phía khác.

Cùng lúc Dương Mi ra tay, Hồng Quân không nhịn được thở dài một tiếng.

Vốn dĩ định rút lui, sau đó cùng Dương Mi bàn bạc kỹ lưỡng tiếp theo nên đối phó với Tiệt Giáo như thế nào.

Không ngờ Dương Mi lại lỗ mãng như vậy, dám ra tay với cô gái trước mắt.

Cho dù lúc này, hắn vẫn cảm thấy, hắn và Dương Mi liên thủ, cũng chưa chắc có lòng tin chiến thắng cô gái trước mắt.

Nhưng, lúc này Dương Mi đã ra tay, hắn tự nhiên không thể đứng yên không động.

Lập tức, Hồng Quân cũng nhìn về phía Chu Linh Nhi, đột nhiên vung tay, lập tức giữa thiên địa các loại dị tượng kinh khủng lần lượt xuất hiện, hoa trời rơi loạn, đất vọt sen vàng, pháp tắc Hỗn Nguyên mênh mông mà kinh khủng càn quét thiên địa, trực tiếp tàn phá về phía Chu Linh Nhi!

Trong Hồng Hoang, sinh linh giữa trời đất, không ai không bị hai đòn tấn công kinh khủng này làm cho thần hồn run rẩy.

Trong Kim Ngao Đảo, Thông Thiên và các thánh nhân lúc này cũng lộ vẻ ngưng trọng.

Mặc dù biết thực lực của Linh Nhi, tuyệt đối có thể nghiền ép Hồng Quân và Dương Mi, nhưng Linh Nhi dù sao cũng là con gái của Đại Đạo Chúa Tể, nếu Linh Nhi bị thương, hắn cũng không gánh nổi trách nhiệm này.

Cùng lúc đó, cảm nhận được hai đòn tấn công kinh khủng của Hồng Quân và Dương Mi, Chu Linh Nhi lại cười nhạt, không hề để ý.

Ngay sau đó, giọng nói trong trẻo lại lần nữa vang vọng khắp vũ trụ. "Ba nghìn Đại đạo pháp tắc, ngưng!" Trong khoảnh khắc lời của Chu Linh Nhi vừa dứt, ba nghìn dòng sông dài Đại đạo pháp tắc lập tức hiện ra trên bầu trời Chu Linh Nhi, ba nghìn Đại đạo pháp tắc hội tụ thành một đòn tấn công chí cường không thể tưởng tượng, trực tiếp càn quét về phía Dương Mi và Hồng Quân!!

Trong khoảnh khắc Chu Linh Nhi ra tay, lập tức, sau lưng nàng, dòng sông pháp tắc mênh mông cuồn cuộn, uy thế kinh khủng cắt ngang vạn cổ, khiến càn khôn bao la trong khoảnh khắc chấn động mạnh!

Cùng lúc đó, Chu Linh Nhi cũng cảm nhận được sự kinh khủng của thực lực mình.

Đây là lần đầu tiên nàng toàn lực thi triển sức mạnh.

Vừa rồi ra tay xóa bỏ đòn tấn công của Dương Mi, cũng chỉ là đùa giỡn mà thôi.

Lúc này, trong khoảnh khắc toàn lực ra tay, nàng có thể cảm nhận được, dưới một ý niệm của mình, Hồng Hoang đại lục mênh mông, không gian Hỗn Độn bao la, thậm chí là trong toàn bộ chư thiên vạn giới, hàng tỷ vạn triệu sinh linh, đều thu hết vào mắt!

Lúc này, cảnh giới của nàng đã đạt đến Đại Đạo Cửu Trọng Thiên, đồng thời chứng ngộ ba nghìn Đại đạo pháp tắc.

Trừ những đại đạo đã có người chứng ngộ như Hủy Diệt Đại Đạo, Vận Mệnh Đại Đạo ra, còn lại tất cả các nguồn gốc đại đạo đều phải lấy nàng làm tôn.

Trong một ý niệm của nàng, liền có thể thay đổi tất cả mọi thứ

giữa trời đất, thậm chí trong chư thiên vạn giới, phàm là sinh linh tu luyện pháp tắc, đều không thoát khỏi sự khống chế của nàng, một ý niệm liền có thể tước đoạt pháp tắc đại đạo mà vô số sinh linh cả đời tu luyện.

Quá khứ, vị lai, vãng sinh, tất cả vận mệnh, thậm chí cả dòng sông lịch sử, lúc này, đều do nàng nắm giữ! "Đây là cảm giác của sức mạnh sao?

Dương Mi chẳng qua chỉ khống chế một tia Không Gian Đại Đạo mà thôi, đối phó với ta, ta thế nhưng tu được ba nghìn Đại đạo pháp tắc!" Chu Linh Nhi trong lòng thầm suy nghĩ một phen, rồi cười nhạt, nhìn về phía đòn tấn công của Dương Mi và Hồng Quân, rồi chậm rãi vẫy tay. "Tru!" Theo giọng nói nhàn nhạt của Chu Linh Nhi vừa dứt, sau lưng nàng, có ba nghìn dòng sông dài pháp tắc đang không ngừng gầm thét, tàn phá!

Giữa thiên địa, vô số sinh linh, khi nhìn thấy ba nghìn dòng sông pháp tắc như những con rồng khổng lồ uốn lượn trên bầu trời bao la, đều tâm thần run rẩy!

Bởi vì họ phát hiện, trong khoảnh khắc ba nghìn dòng sông pháp tắc xuất hiện, cảnh giới đại đạo mà họ tu luyện cả đời không còn chịu sự khống chế!

Phảng phất như trong một ý niệm của cô gái trên bầu trời kia, liền có thể tước đoạt đại đạo mà họ tu hành lĩnh ngộ, khiến nỗ lực vạn cổ trong nháy mắt đổ sông đổ biển!

Lập tức, một nỗi kinh hoàng vô thượng tràn ngập trong tâm trí hàng tỷ vạn sinh linh giữa trời đất Hồng Hoang, ba nghìn dòng sông pháp tắc trên bầu trời kia, khiến vô số sinh linh trong lòng hoảng sợ bất an, không nhịn được quỳ lạy trên đất.

Cùng lúc đó, Chu Linh Nhi điều khiển ba nghìn dòng sông pháp

tắc, trực tiếp lao về phía Hồng Quân và Dương Mi!

Nhưng, phần lớn đòn tấn công của Linh Nhi đều nhắm vào Dương Mi.

Bởi vì, Hồng Quân, rất khó đánh giết!

Nàng mơ hồ cảm nhận được sự đặc thù của Hồng Quân, Hồng Quân dung hợp với Thiên đạo, Hồng Hoang không vỡ, Thiên đạo không diệt, Hồng Quân bất tử.

Mặc dù nàng hoàn toàn có thực lực đập vỡ thế giới Hồng Hoang, thậm chí đập vỡ cả Thiên đạo Hồng Hoang, nhưng sâu trong thế giới Hồng Hoang, lại có một luồng khí tức kinh khủng đang ngủ say.

Nàng đoán, có lẽ đó là Lực Chi Ma Thần, Bàn Cổ năm xưa thân hóa Hồng Hoang.

Cho nên, nếu Bàn Cổ không xuất thế, Hồng Quân căn bản không thể đánh giết được.

Nhưng, tuy không thể đánh giết Bàn Cổ, nhưng hôm nay Dương Mi, lại hoàn toàn có thể xóa bỏ.

Ở một phía khác, cảm nhận được đòn tấn công kinh khủng ẩn chứa ba nghìn Đại đạo pháp tắc của Chu Linh Nhi, Hồng Quân và Dương Mi lập tức trong lòng chấn động mạnh.

Trong cõi u minh, họ cảm giác được, nếu cưỡng ép nhận lấy đòn tấn công này, không chết cũng sẽ chịu đạo thương không thể tưởng tượng!

Hơn nữa, lúc này Hồng Quân, tâm thần đều kinh hãi. "Ba nghìn Đại đạo pháp tắc, ngươi, ngươi là Đại Đạo Thánh Nhân đồng thời chứng ngộ ba nghìn Đại đạo pháp tắc?

Điều này, sao có thể?" Giọng Hồng Quân run rẩy vô cùng, con

ngươi không ngừng co rút, phảng phất như đã thấy một cảnh tượng không thể tưởng tượng.

Phải biết, điều kiện để chứng ngộ Đại Đạo Thánh Nhân, là lĩnh ngộ một tia tiên thiên đại đạo, liền có thể chứng đạo Đại Đạo Thánh Nhân.

Thời Thần, La Hầu, Dương Mi, đều là chứng ngộ một pháp tắc đại đạo mà trở thành Thánh nhân.

Năm xưa Lực Chi Ma Thần Bàn Cổ, cũng chỉ chứng ngộ một pháp tắc đại đạo, thành Thánh nhân chi vị, tiến tới chứng ngộ Đại đạo chi cảnh.

Thông Thiên đồng thời chứng ngộ kiếm trận song đạo, đã là kỳ tích vạn cổ, vốn dĩ là chuyện không thể xảy ra.

Cô gái trước mắt, lại đồng thời chứng ngộ ba nghìn Đại đạo pháp tắc!

Làm sao có thể?

Trong lòng Hồng Quân vừa kinh hãi, lại vừa chấn động vô cùng.

Tương tự, Dương Mi bên cạnh lúc này cảm nhận được ba nghìn dòng sông pháp tắc cuồn cuộn sau lưng Chu Linh Nhi, cũng sắc mặt biến đổi.

Chẳng trách cô gái trước mắt rõ ràng cùng cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên với hắn, nhưng lại mạnh hơn hắn, thậm chí hoàn toàn có thể dùng khí thế trấn áp hắn.

Nguyên lai là như vậy!

Hắn mới chỉ chứng ngộ một tia Không Gian Đại Đạo mà thôi, cô gái trước mắt đồng thời chứng ngộ ba nghìn Đại đạo pháp tắc, sao có thể đánh lại? "Hồng Quân, chúng ta mau lui!" Vào thời khắc ngàn cân

treo sợi tóc, Dương Mi lập tức lạnh lùng nói.

Ngay sau đó liền xoay chuyển không gian, thay đổi thời không thiên địa Hồng Hoang, xé rách tầng tầng không gian đa nguyên vũ trụ, chạy trốn vào Hỗn Độn bao la.

Đối mặt với cường giả như vậy, một vạn cái hắn, cũng không đủ cho đối phương giết.

Một bên khác, Hồng Quân cũng vội vàng gật đầu, rồi trong lòng vạn ngàn suy nghĩ cuộn trào, trực tiếp vận dụng Thiên đạo chi lực, chuẩn bị trực tiếp đào tẩu khỏi đây.

Ở một phía khác, Chu Linh Nhi thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn khựng lại.

Chạy?

Vừa rồi, hai lão già này không phải là khí thế hung hăng muốn xông vào đạo trường của ngoại công ta sao.

Sao giờ lại chạy rồi?

Lập tức, Chu Linh Nhi không thèm để ý đến Hồng Quân, mà nhìn về phía Dương Mi, mỉm cười nói: "Hồng Quân ta không giết được, nhưng giết ngươi thì dễ dàng." "Thời Gian pháp tắc, thời gian tĩnh chỉ!" "Không Gian pháp tắc, không gian ngưng cố!" "Hư Không pháp tắc, hư không xoay chuyển!" "Càn Khôn pháp tắc!" "..." Giọng Linh Nhi không ngừng vang vọng khắp thiên địa, trong một khoảnh khắc, Linh Nhi đã vận dụng đến mười mấy đạo pháp tắc chi lực.

Sau khi lời của Linh Nhi vừa dứt, một cảnh tượng khiến vô số sinh linh tâm thần kinh hãi đã xảy ra.

Thời gian trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang, trong khoảnh khắc này ngưng cố lại, dừng lại bất động!

Không chỉ như vậy, lúc này không chỉ thời gian trong thế giới Hồng Hoang ngưng cố lại, không gian xung quanh cũng không ngừng vặn vẹo, biến ảo!

Tiếp đó, hư không ngưng kết, càn khôn chấn động, khí tức Hủy Diệt Đại Đạo tàn phá thiên địa, khí tức Sát Phạt Đại Đạo càn quét càn khôn, Vận Mệnh Đại Đạo chi lực nhiếp tâm linh chúng sinh!

Một loạt mười mấy điều đại đạo pháp tắc vận chuyển, khiến nguyên tố trong toàn bộ thiên địa Hồng Hoang trong khoảnh khắc không ổn định, phảng phất như thế giới Hồng Hoang sắp vỡ nát, hóa thành từng hạt vô hình!

Lúc này, toàn thân Dương Mi bị Thời Gian Đại Đạo, Không Gian Đại Đạo, Hư Không Đại Đạo, Càn Khôn Đại Đạo các loại hơn mười loại đại đạo, trấn áp vững chắc! "Dương Mi, ngươi liền biến thành một cây Không Tâm Dương Liễu trước cửa Tiệt Giáo của ta đi." Nhìn Dương Mi bị trấn áp, Chu Linh Nhi mỉm cười.

Tiếp đó, trong ánh mắt kinh hãi của Dương Mi, toàn thân hắn không tự chủ được, hóa lại thành bản thể, một cây Không Tâm Dương Liễu!

Ngay sau đó, cây dương liễu che trời này, lập tức đứng sừng sững trên Kim Ngao Đảo, vút thẳng lên trời!

Trong Hồng Hoang, khi hàng tỷ vạn sinh linh thấy cảnh này, ai nấy đều trong lòng kinh hãi vô cùng.

Không Gian chi ma thần Dương Mi, bị đánh về nguyên hình, bị trấn áp thành cây liễu trước cửa Tiệt Giáo?? "Ngươi, ngươi đừng quá đáng!" Bị triệt để đánh về nguyên hình, Dương Mi cảm nhận áp lực kinh khủng từ phía trên, lập tức không cam lòng gầm lên một tiếng.

Cô bé này rốt cuộc là quái vật gì, ngay cả sức phản kháng cũng

không có, trực tiếp bị đối phương trấn áp?

Chương 188

Thậm chí bị đánh về nguyên hình!

Hơn nữa, vừa rồi khi cô bé sử dụng Không Gian Đại Đạo trong ba nghìn Đại đạo pháp tắc, hắn có thể cảm nhận được, trình độ lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo của đối phương, cao hơn hắn rất nhiều!

Đây là chuyện không thể nào!

Hắn là một trong ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần trong Hỗn Độn năm xưa, trời sinh gần gũi với Không Gian Đại Đạo, bản thể là Không Tâm Dương Liễu càng là tồn tại thích hợp nhất để tu hành Không Gian Đại Đạo.

Hơn nữa, sau khi bước vào Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên, hắn càng đắm chìm trong Không Gian Đại Đạo vô tận năm tháng.

Vốn dĩ, hắn cảm thấy có hy vọng chứng ngộ cảnh giới Đại đạo chí cao vô thượng đó!

Nhưng không ngờ, đối phương không chỉ dễ dàng trấn áp hắn, mà ngay cả lĩnh ngộ về Không Gian Đại Đạo, cũng mạnh hơn hắn rất nhiều!

Điều này khiến hắn trong lòng kinh hãi vô cùng, hoàn toàn không dám tin vào tất cả.

Phía trên, Chu Linh Nhi nghe thấy giọng nói không cam lòng của Dương Mi, mày hơi nhướng lên.

Nàng khẽ vẫy tay.

Lập tức, ba nghìn Đại đạo pháp tắc mênh mông vô tận, phảng phất trong khoảnh khắc ngưng kết thành thực chất, mang theo lực

lượng trấn áp kinh khủng, trực tiếp trấn áp xuống Dương Mi.

Lần này, Dương Mi ngay cả khả năng mở miệng nói cũng không có. "Cuối cùng cũng xong." "Lát nữa ta sẽ từ từ xử lý ngươi." Chu Linh Nhi liếc nhìn Dương Mi một cái, nhàn nhạt nói.

Tiếp đó, ánh mắt Chu Linh Nhi hướng về phía hư không vô tận, nhìn về phía Hồng Quân đang chạy trốn về Tử Tiêu Cung. "Xem ra, lão già này khó giết thật." Nhìn chằm chằm Hồng Quân một lúc, Chu Linh Nhi thầm nghĩ.

Thực ra hiện tại nàng trực tiếp ra tay, trấn áp Hồng Quân cũng được.

Nhưng giết chết Hồng Quân, thật sự không đơn giản như vậy.

Nhưng nàng cũng không vội.

Phụ thân sắp phá tan Hồng Trần Chi Cảnh, đợi phụ thân xuất quan, cho dù Bàn Cổ sống lại, cũng không có vấn đề gì.

Ở một phía khác, đứng sừng sững tại Tử Tiêu Cung trên thiên ngoại.

Cảm nhận ánh mắt của Linh Nhi dần dần tan đi, trái tim căng thẳng của Hồng Quân cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

May mà chạy nhanh.

Nếu không hôm nay không bị cô bé kia trấn áp, cũng có khả năng thân thụ trọng thương.

Một vị Đại Đạo Cửu Trọng Thiên Thánh Nhân đồng thời chứng ngộ ba nghìn Đại đạo pháp tắc, sao hắn có thể chống đỡ nổi?

Năm xưa Lực Chi Ma Thần Bàn Cổ, cũng chưa chắc đánh lại được cô bé kia đâu? "Ai...

Dương Mi đã bị trấn áp, ta không còn lá bài tẩy nào nữa." Một lúc

lâu sau, Hồng Quân chậm rãi thở dài một tiếng, trong con ngươi lộ vẻ ảm đạm.

Lần này, hắn triệt để không còn lá bài tẩy nào để đối phó Tiệt Giáo.

Thời Thần vẫn lạc, Dương Mi bị trấn áp.

Bên hắn, chỉ còn lại một mình hắn là Thánh nhân.

Tiệt Giáo hiện tại, có đến mười chín vị Thánh nhân.

Không, hai mươi vị.

Còn có cô bé kinh thiên động địa kia.

Một mình hắn đối phó với mười chín vị Thánh nhân của Tiệt Giáo và những tiên thiên đại trận kia đã cảm thấy vô cùng vất vả, huống chi còn thêm cô bé đó.

Nghĩ đến đây, Hồng Quân có chút đau đầu.

Bây giờ, hắn triệt để rơi vào tình thế vạn kiếp bất phục.

E rằng không bao lâu nữa, Thông Thiên sẽ dẫn chư thánh Tiệt Giáo, đến tru sát hắn.

Đến lúc đó, thân bất tử bất diệt của hắn, cũng sẽ có nguy hiểm lớn.

Dù sao thì, mặc dù hắn bất tử bất diệt, nhưng không có nghĩa là sẽ không bị trấn áp.

Nếu Thông Thiên và các thánh nhân không tru sát hắn, mà trấn áp hắn vĩnh sinh vĩnh thế, vậy thì cũng không khác gì bị tru sát.

Khi vạn ngàn suy nghĩ trong lòng Hồng Quân lưu chuyển, trong con ngươi hắn bỗng nhiên lóe lên hai đạo hàn quang. "Nếu đã như vậy, ta chỉ có thể đánh cược cuối cùng!" Lời vừa dứt, xung quanh

Hồng Quân, xuất hiện gần ba nghìn đạo thần hỏa ngút trời.

Đó là bản mệnh thần hỏa do ba nghìn Ma Thần để lại khi bị Bàn Cổ dùng sức mạnh chém giết năm xưa.

Nhưng, những thần hỏa này theo sự vẫn lạc của ba nghìn Ma Thần năm đó, đã sớm không còn uy lực như xưa.

Nhưng, những thần hỏa này lại có năng lực luyện hóa vạn vật. "Ta lấy Thiên đạo chi lực, lấy bản mệnh thần hỏa của ba nghìn Ma Thần làm dẫn, luyện hóa Hồng Hoang, tam thi quy nhất, tất có thể chứng ngộ cảnh giới Đại đạo chí cao vô thượng đó!" Hồng Quân thầm nghĩ trong lòng.

Vốn dĩ hắn cho rằng, chiêu cuối cùng này, cả đời sẽ không dùng đến.

Nhưng không ngờ, Thông Thiên lại dồn hắn đến bước này.

Còn có một nguyên nhân chủ yếu, Thiên đạo đối với hắn trói buộc ngày càng chặt.

Hắn mơ hồ đoán được, Bàn Cổ năm xưa, quả thực chưa chết.

Có khả năng, Bàn Cổ sắp quay trở lại rồi.

Đến lúc đó, Bàn Cổ trở lại, lấy vạn linh Hồng Hoang làm dưỡng liệu, một lần nữa chứng ngộ cảnh giới Đại đạo chí cao vô thượng đó, Hồng Quân có thể là khối dưỡng liệu lớn nhất trong đó.

Cho nên, hắn không thể không chuẩn bị sớm.

Thậm chí có lúc, hắn có một loại ảo giác, Hồng Quân từ khi trở thành Đạo Tổ, phát động từng lần vô lượng lượng kiếp, có phải là kế của Bàn Cổ không?

Nỗ lực vạn cổ, cuối cùng đều là làm áo cưới cho Bàn Cổ? "Thôi vậy, không cần suy nghĩ nhiều nữa, đợi ta triệt để luyện hóa bản

mệnh thần hỏa của ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, liền luyện hóa Hồng Hoang!" "Đến lúc đó, đợi ta chứng ngộ Đại đạo chi cảnh, tất cả sẽ kết thúc." Hồng Quân thầm nghĩ trong lòng, rồi chậm rãi nhắm mắt lại, tĩnh tâm luyện hóa ba nghìn Ma Thần bản mệnh thần hỏa.

Ở một phía khác, trong Hồng Hoang.

Theo việc Dương Mi bị trấn áp, Hồng Quân rời đi, toàn bộ thế giới Hồng Hoang lúc này triệt để bình tĩnh lại.

Trong Hồng Hoang, khi ánh mắt của hàng tỷ vạn sinh linh thu hồi từ Kim Ngao Đảo, vẫn cảm thấy chấn động vô cùng.

Không Gian chi ma thần Dương Mi, cứ như vậy bị trấn áp!

Hơn nữa, cuối cùng còn bị hóa thành một cây liễu hộ môn trước cửa Tiệt Giáo!

Cô bé vừa ra tay kia, rốt cuộc là thần thánh phương nào, tại sao lại kinh khủng như vậy?

Chẳng lẽ cô bé đó, cũng là Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại năm xưa sao?

Ngoài hàng tỷ vạn sinh linh Hồng Hoang trong lòng chấn động vô cùng, vô số đại năng tiên thiên cũng tâm thần dao động.

Họ biết, có lẽ không bao lâu nữa, trận quyết chiến cuối cùng trong Hồng Hoang, sắp bắt đầu rồi.

Đến lúc đó, chư thánh Tiệt Giáo, chắc chắn sẽ cùng Hồng Quân mở ra một trận đại chiến không thể tưởng tượng.

Khi đó, kết quả của trận chiến đó, sẽ triệt để thay đổi cục diện trời đất Hồng Hoang hiện nay.

Ở một phía khác, trong Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên cùng chư thánh, bao gồm cả Chu Linh Nhi, toàn bộ

vây quanh Dương Mi đã hóa thành bản thể, ai nấy ánh mắt lấp lánh, không biết đang bàn luận gì. "Dương Mi, ta hỏi ngươi, Hồng Quân liên thủ với ngươi, rốt cuộc đã hứa cho ngươi lợi ích gì?" Thông Thiên nhìn về phía Dương Mi, sắc mặt nghiêm túc nói, trong con ngươi có hàn quang lấp lánh. "Đúng vậy, nói mau!" Chu Linh Nhi cũng nhìn về phía Dương Mi, mắt nhỏ trừng lên, nói. "Hừ!" Đối mặt với sự bức vấn của mọi người, Dương Mi sắc mặt lạnh lùng, hừ lạnh một tiếng.

Đám người này thật sự coi Dương Mi hắn là hộ môn thần thú của Tiệt Giáo rồi sao?

Thật là tìm chết!

Hắn là ai?

Đường đường là cường giả vô thượng Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên, Không Gian chi ma thần lừng lẫy trong Hỗn Độn năm xưa, dựa vào đâu mà phải trả lời những câu hỏi của đám kiến hôi này?

Đám kiến hôi này, không xứng!!

Thấy bộ dạng của Dương Mi, Thông Thiên lập tức sắc mặt lạnh lùng, mày cũng nhíu chặt lại.

Cường giả tuyệt thế như Dương Mi, lại còn là Không Gian Ma Thần uy chấn vũ trụ năm xưa, quả thực khó thuần phục.

Bây giờ, chỉ là để hắn hỏi mấy câu, Dương Mi đã không thèm trả lời.

Nếu đợi Linh Nhi về nhà của Đại Đạo Chúa Tể, không có ai trấn áp Dương Mi, Dương Mi chẳng phải là muốn lật trời sao?

Hay là, cho Dương Mi một cái gọn gàng dứt khoát, trực tiếp giết đi.

Tiệt Giáo có hay không có hộ môn thần thú, cũng không cần thiết.

Dù sao Tiệt Giáo hiện tại có đến mười chín vị Thánh nhân, bây giờ Hồng Quân e rằng cũng không tìm được bất kỳ trợ thủ nào nữa, cho nên Tiệt Giáo hiện nay trong Hồng Hoang tuyệt đối an toàn, cho nên giữ lại Dương Mi thực ra cũng không có tác dụng lớn.

Chương 189

Thay vì giữ lại một nhân tố bất ổn, thậm chí là một tai họa, không bằng trực tiếp tru sát, một lần là xong!

Ngay lúc Thông Thiên đang thầm suy nghĩ, các thánh nhân khác bên cạnh cũng nhìn về phía Dương Mi, ai nấy trong mắt đều có thần quang lấp lánh.

Dương Mi quả thực có chút không biết điều.

Phải biết, nếu không phải vì hắn có cảnh giới và thực lực Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên, e rằng vừa rồi đã sớm bị giết rồi.

Thời Thần cũng là tồn tại Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên, cuối cùng không phải cũng bị giết sao?

Dương Mi bị trấn áp rồi, còn kiêu ngạo như vậy!

Nếu đã vậy, không bằng trực tiếp giết đi!

Nghĩ đến đây, lập tức chư thánh ánh mắt đều lóe lên, trong con ngươi đều lộ ra sát ý, nhìn về phía Dương Mi đã bị trấn áp hóa thành nguyên hình.

Có thể trở thành Thánh nhân, ai cũng không phải là người lòng dạ mềm yếu, do dự không quyết.

Ở một phía khác, cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của chư thánh Tiệt Giáo và sát ý vô tận lấp lánh trong con ngươi họ, Dương Mi lập tức cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Hắn biết, đám người này có khả năng thật sự muốn giết hắn.

Nhưng, hắn là Không Gian chi ma thần, đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo Cửu Trọng Thiên, sao có thể dễ giết như vậy?

Hôm nay cho dù bị xóa bỏ, chỉ cần chân linh của hắn bất diệt, sau hàng tỷ vạn năm tháng, hắn sẽ lại một lần nữa trở về! "Lão già, nói ra âm mưu của Hồng Quân và lợi ích hắn đã hứa cho ngươi, ta không chỉ có thể tha cho ngươi không chết, mà còn có thể ban cho ngươi cơ duyên, để ngươi chứng ngộ cảnh giới Đại đạo vô thượng đó.

Nhưng nếu ngươi thật sự cầu chết, vậy thì ta sẽ giao chân linh của ngươi cho Tiểu Bạch, để ngươi vĩnh sinh vĩnh thế không thể tiến vào dòng sông vận mệnh chuyển thế luân hồi!

Dương Mi, ngươi nên biết, Tiểu Bạch là Vận Mệnh Đại Đạo Chưởng Khống Giả, sau khi ngươi vẫn lạc, chân linh có trốn chạy, cũng căn bản không thể thoát được, ngươi cam tâm để nỗ lực hàng tỷ vạn năm tháng đều tan thành mây khói sao?" Lúc này, Chu Linh Nhi nhìn về phía Dương Mi, chậm rãi nói.

Nàng không muốn giết Dương Mi.

Thực lực của Dương Mi dù sao cũng là cường giả cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên, nếu để Dương Mi luôn ở lại Tiệt Giáo, trở thành hộ môn thần thú của Tiệt Giáo, tuyệt đối có thể bảo vệ tốt sự an toàn của đệ tử Tiệt Giáo.

Như vậy, ngoại công cũng có thời gian chơi với nàng rồi.

Quan trọng nhất là, đạo nàng chứng ngộ là ba nghìn Đại đạo pháp tắc, cũng có nghĩa là, sau này muốn đột phá cảnh giới Đại đạo vô thượng đó, phải đồng thời nắm giữ ba nghìn Đại đạo pháp tắc, độ khó quá lớn.

Bản thể của Dương Mi là Không Tâm Dương Liễu, lại đắm chìm trong Không Gian chi đại đạo hàng tỷ vạn năm tháng, nàng cũng có thể từ trên người Dương Mi thu được một số cảm ngộ về Không Gian Đại Đạo pháp tắc.

Tóm lại, trấn áp Dương Mi làm hộ môn thần thú của Tiệt Giáo, đối với nàng và đối với Tiệt Giáo, tuyệt đối là một công đôi việc.

Ở một phía khác, theo lời của Chu Linh Nhi chậm rãi dứt.

Tim Dương Mi đột nhiên lạnh đi một nửa.

Tiểu Bạch?

Vận Mệnh Đại Đạo Chưởng Khống Giả?

Chuyện này, chuyện này... chẳng phải là nói rõ, cô bé kinh khủng trước mắt này, có quan hệ với vị Vận Mệnh Đại Đạo Chưởng Khống Giả kia, thậm chí có quan hệ với vị Đại Đạo Chúa Tể ẩn cư trong hồng trần kia sao?

Mặc dù hắn vẫn luôn tu hành trong Hỗn Độn, nhưng khi Hồng Quân đến Hỗn Độn tìm hắn, đã nói cho hắn biết tình hình trong Hồng Hoang hiện nay.

Hắn cũng biết, trong Hồng Hoang có một vị tồn tại vô thượng ẩn cư trong hồng trần, là cường giả cấp bậc Đại Đạo Chúa Tể.

Ngài có hai vị sủng vật cấp Đại đạo, một vị chưởng khống Vận Mệnh Đại Đạo, một vị chưởng khống Hủy Diệt Đại Đạo.

Vốn dĩ, hắn cũng không để ý đến chuyện này.

Bởi vì Hồng Quân nói với hắn, Đại Đạo Chúa Tể đang ẩn cư trong hồng trần, chưa bao giờ để ý đến chuyện trong Hồng Hoang.

Cho nên hắn tự nhiên không coi trọng vị Đại Đạo Chúa Tể ẩn cư trong hồng trần này, dù sao tồn tại như vậy ẩn thế trong hồng trần, một lần ẩn thế, e rằng phải mất vô tận hội nguyên năm tháng, làm sao có thể dễ dàng xuất quan?

Bây giờ, cô bé trước mắt này có thể để Vận Mệnh Đại Đạo Chưởng Khống Giả nắm giữ chân linh của hắn sau khi vẫn lạc, quả

thực có chút đáng sợ.

Chẳng lẽ, cô bé trước mắt này thật sự có quan hệ với Đại Đạo Chúa Tể?

Nếu không có quan hệ, Vận Mệnh Đại Đạo Chưởng Khống Giả dựa vào đâu mà nghe theo lời của cô bé này? "Ngươi, lời của ngươi có ý gì?

Hừ!

Vận Mệnh Đại Đạo Chưởng Khống Giả chí cao vô thượng, sao có thể nghe theo mệnh lệnh của ngươi?

Ngươi rốt cuộc có lai lịch, nguồn gốc gì?" Dương Mi lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn về phía Chu Linh Nhi, tràn đầy hàn quang.

Một bên khác, Chu Linh Nhi nghe vậy, cười cười, rồi nhìn về phía Dương Mi, lập tức một đạo thần niệm, trực tiếp lao vào trong đầu Dương Mi.

Ngay sau đó, khi đạo thần niệm đó vừa tràn vào đầu Dương Mi, sắc mặt Dương Mi lập tức biến đổi.

Trong ký ức thần niệm mà cô bé này truyền đến, ghi lại rõ ràng căn nguyên và lai lịch của cô bé.

Trong một khoảnh khắc, hắn đã hiểu hết tất cả.

Chẳng trách cô bé này chưa từng xuất hiện, lại mạnh mẽ như vậy, chẳng trách cô bé này vừa ra đời đã chọn giúp đỡ Thông Thiên, chẳng trách cô bé này có thể để Vận Mệnh Đại Đạo Chưởng Khống Giả nghe theo mệnh lệnh của mình!!

Nguyên lai... cô bé trước mắt này là con của Đại Đạo Chúa Tể!

Càng là do ba nghìn Đại đạo pháp tắc mà Đại Đạo Chúa Tể nắm giữ hóa thành!

Căn nguyên và lai lịch kinh khủng như vậy, Dương Mi hắn còn ở đây giở trò, còn nghĩ đến việc sau khi vẫn lạc dùng chân linh tu luyện lại để quay trở về!

Nghĩ đến đây, mặt già của Dương Mi lập tức đỏ lên.

Ngay sau đó, Dương Mi nhìn về phía Chu Linh Nhi, chậm rãi nói: "Dương Mi không biết lai lịch của tiền bối, xin tiền bối đừng trách tội Dương Mi!" "Thực ra, năm xưa Hồng Quân mời ta đến Hồng Hoang, cùng nhau đối phó Tiệt Giáo, lợi ích hứa hẹn là, cùng ta luyện hóa toàn bộ thế giới Hồng Hoang, dùng bản nguyên của thế giới Hồng Hoang để chứng ngộ cảnh giới Đại đạo vô thượng đó!

E rằng, lúc này, Hồng Quân đang chuẩn bị luyện hóa toàn bộ thế giới Hồng Hoang." Lời của Dương Mi chậm rãi dứt, trong lòng cũng không ngừng suy nghĩ.

Hắn biết rõ bản tính của Hồng Quân, vì mục đích, không từ thủ đoạn, mưu đồ vạn cổ.

Năm xưa Hồng Quân vì dung hợp với Thiên đạo, trở thành Thiên đạo chi chủ, Hồng Hoang chi chủ, đã ngấm ngầm hại Càn Khôn, Âm Dương, Ngũ Hành các loại lão tổ, cuối cùng cùng La Hầu đồng quy vu tận, rồi để Hồng Quân nhặt được một món hời lớn.

Năm xưa Long Hán đại kiếp, đại chiến giữa ba tộc Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, lúc đó hắn cũng mơ hồ đoán được, sau lưng chắc chắn có thủ đoạn của Hồng Quân.

Dù sao thì, năm xưa ba đại bá chủ mới là chủ nhân của toàn bộ Hồng Hoang, những Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại năm xưa như họ, tuy cũng là một phương lão tổ, nhưng so với ba đại bá chủ, căn bản không cùng một cấp bậc.

Nếu ba vị cự đầu không rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, Hồng Quân

sao có thể dễ dàng leo lên vị trí chí cao, dung hợp Thiên đạo, trở thành Hồng Hoang chi chủ?

Bây giờ, cục diện của Hồng Hoang đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bên Hồng Quân, chỉ còn lại một mình hắn là Thánh nhân.

Bên Tiệt Giáo lại có đến mười chín vị Thánh nhân.

Như vậy, Hồng Quân dù mạnh đến đâu, cũng không thể diệt được Tiệt Giáo.

Bây giờ hắn lại bị trấn áp ở đây.

Với tính cách của Hồng Quân, lúc này chắc chắn sẽ không chọn cứu viện.

E rằng, lúc này Hồng Quân đã chuẩn bị xong kế hoạch luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang, căn bản không quan tâm đến hắn, đối với Hồng Quân, thân là sinh linh Đại Đạo Cửu Trọng Thiên, nếu luyện hóa được hắn, đối với Hồng Quân, cũng tuyệt đối là đại bổ.

Thậm chí Hồng Quân còn cho rằng, nếu luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang cùng với Dương Mi, khả năng tự thân đột phá Đại đạo chi cảnh cũng sẽ cao hơn một chút.

Ngay lúc Dương Mi đang suy nghĩ trong lòng, ở một phía khác, khi lời của Dương Mi vừa dứt, Thông Thiên cùng chư thánh Tiệt Giáo, bao gồm cả Chu Linh Nhi nghe xong lời của Dương Mi, đều tâm thần khựng lại.

Dương Mi nói, Hồng Quân mời hắn đến Hồng Hoang đối phó Tiệt Giáo, lợi ích hứa hẹn là luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang?

Hồng Quân điên rồi sao?

Luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang?

Phải biết, toàn bộ Hồng Hoang mênh mông kéo dài, vô biên vô tế, sinh linh của thế giới Hồng Hoang không biết có bao nhiêu tỷ vạn triệu, trên đến Đại La Kim Tiên, các lộ đại năng tiên thiên, dưới đến chim bay thú chạy, côn trùng rắn cá, phàm nhân dã thú, vô tận sinh linh cộng lại, tuyệt đối là một con số thiên văn.

Nhiều sinh linh như vậy, cộng thêm toàn bộ Hồng Hoang đại lục, Hồng Quân muốn luyện hóa hết?

Hồng Quân chẳng lẽ không sợ bị bội thực chết sao?

Nhưng, đây cũng không phải là chuyện không thể.

Dù sao Hồng Quân dung hợp với Thiên đạo, là chủ nhân trên danh nghĩa của Hồng Hoang.

Dựa vào Thiên đạo chi lực, sau khi Hồng Quân luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang, chưa chắc đã không thành công.

Hơn nữa, nếu Hồng Quân thật sự luyện hóa được thế giới Hồng Hoang, vậy thì Hồng Quân chưa chắc đã không thể chứng ngộ cảnh giới Đại đạo vô thượng đó.

Bởi vì thế giới Hồng Hoang năm xưa, không chỉ do thân thể Bàn Cổ đại thần hóa thành, mà còn do bản nguyên tinh huyết của ba nghìn Ma Thần vẫn lạc trong Hỗn Độn năm xưa hóa thành.

Cho nên, nếu Hồng Quân luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang, tương đương với việc luyện hóa Bàn Cổ đại thần đã chứng ngộ bán bộ Đại đạo chi cảnh, tương đương với việc luyện hóa ba nghìn vị Hỗn Độn Ma Thần đã vẫn lạc trong Hỗn Độn bao la năm xưa, cộng thêm hàng tỷ vạn sinh linh trong toàn bộ thế giới Hồng Hoang cũng sẽ bị luyện hóa!

Tầng tầng tinh hoa tích lũy như vậy, Hồng Quân chẳng phải là có thể dễ dàng đột phá Đại đạo chi cảnh sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Thông Thiên lập tức trầm xuống, sắc mặt lúc này cũng có chút không tốt.

Lần này, sự việc phiền phức rồi.

Có thể nói, lần này thật sự nguy hiểm rồi.

Bởi vì, Hồng Quân căn bản không thể giết chết.

Chương 190

Hồng Hoang không vỡ, Thiên đạo không diệt, Hồng Quân bất tử.

Cho nên mười chín vị Thánh nhân của Tiệt Giáo và Linh Nhi liên thủ, cũng không thể giết chết Hồng Quân, dù sao, cũng không thể trực tiếp đập vỡ thế giới Hồng Hoang được chứ?

Như vậy, hàng tỷ vạn sinh linh của thế giới Hồng Hoang sẽ ở đâu, vạn tiên Tiệt Giáo sau này tu hành ở đâu?

Cho nên, trong tình huống này, Hồng Quân không thể bị diệt sát.

Bây giờ Hồng Quân lại muốn luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang, chẳng phải là, họ phải trơ mắt nhìn Hồng Quân luyện hóa toàn bộ thế giới Hồng Hoang sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Thông Thiên càng lúc càng ngưng trọng, rồi Thông Thiên nhìn về phía Chu Linh Nhi, chậm rãi nói: "Linh Nhi, dùng thần lực, phong tỏa Kim Ngao Đảo, phòng bị lão già Hồng Quân kia dòm ngó, chúng ta phải bàn bạc kỹ lưỡng chuyện này.

Nếu chuyện này xử lý không tốt, vậy thì vô số sinh linh trong thế giới Hồng Hoang sẽ đối mặt với tai họa diệt vong." Khi lời của Thông Thiên vừa dứt, Chu Linh Nhi nghe vậy, khẽ gật đầu.

Nàng biết sự lo lắng của ngoại công.

Mặc dù hiện nay trên Kim Ngao Đảo có tầng tầng phong ấn, đã dùng để ngăn cản Thiên đạo và Hồng Quân dòm ngó, nhưng chuyện tiếp theo ngoại công bàn bạc quá quan trọng, cho nên bọn họ phải cẩn thận một chút.

Ngay sau đó, Chu Linh Nhi chậm rãi vẫy bàn tay nhỏ.

Trong chớp mắt, khi pháp tắc trên người Chu Linh Nhi cuộn trào,

toàn bộ Hồng Hoang đại lục lập tức dao động không ngừng, toàn bộ thiên địa chấn động mạnh, trời đất chìm nổi, tiếp đó, từng luồng dị tượng mênh mông mà hùng vĩ hiện ra trên bầu trời, có thể thấy, có Vận Mệnh Trường Hà, Nhân Quả Trường Hà, Thời Gian Trường Hà, Không Gian Trường Hà... các loại tổng cộng ba nghìn dòng sông pháp tắc ngưng tụ trên bầu trời Kim Ngao Đảo, hội tụ thành một tấm màn trời che khuất mặt trời, dùng để cách đoạn thiên địa!

Trong khoảnh khắc tấm màn trời che khuất mặt trời, do ba nghìn pháp tắc hội tụ thành xuất hiện, Kim Ngao Đảo lập tức cách tuyệt với thế giới Hồng Hoang.

Lúc này, Hồng Quân và Thiên đạo không còn cách nào dòm ngó Kim Ngao Đảo nữa.

Thậm chí Hồng Quân và Thiên đạo không thể tìm thấy vị trí của Kim Ngao Đảo, ngay cả suy diễn cũng không thể suy diễn ra được.

Phảng phất như, Kim Ngao Đảo rõ ràng ở trong thế giới Hồng Hoang, nhưng lúc này lại phảng phất như ở trong một không gian đa nguyên vũ trụ khác, từ thế giới Hồng Hoang muốn vào trong Kim Ngao Đảo, phải vượt qua ba nghìn điều đại đạo pháp tắc, mới có thể đi qua.

Nhưng, tuy bất kỳ sinh linh nào ở bên ngoài không thể suy diễn và tra xem mọi thứ của Kim Ngao Đảo, nhưng, lúc này Thông Thiên và các thánh nhân trong Kim Ngao Đảo, lại có thể cảm nhận được mọi thứ của thế giới bên ngoài. "Được rồi, ngoại công, bây giờ không cần lo lắng Hồng Quân và Thiên đạo dòm ngó chúng ta nữa." Sau khi xử lý xong mọi việc, Chu Linh Nhi nhìn về phía Thông Thiên, cười cười nói.

Thông Thiên nghe vậy, lập tức lộ vẻ từ tường, gật gật đầu.

Ngay sau đó, Thông Thiên nhìn về phía chư thánh, chậm rãi nói:

"Ta có một cách, thiết kế một kế hoạch săn giết Hồng Quân!" "Tuy Hồng Quân không thể giết chết, nhưng chúng ta có thể trấn áp Hồng Quân trong Hỗn Độn vô tận năm tháng, sau đó chúng ta có thể mở ra một phương thế giới khác, di chuyển sinh linh Hồng Hoang đến đó, đợi mọi thứ hoàn thành, lại tru sát Hồng Quân!" "Các vị đạo hữu, các ngươi thấy làm như vậy thế nào?" Giọng nói của Thông Thiên chậm rãi hạ xuống, rồi mỉm cười.

Cùng lúc đó, trong lòng Thông Thiên cũng không ngừng suy tính.

Cho đến hiện tại, đây là phương pháp giải quyết tốt nhất có thể.

Bởi vì thế giới Hồng Hoang hiện tại thực sự quá nguy hiểm, không chỉ có một Hồng Quân đang như hổ rình mồi, chuẩn bị luyện hóa thế giới Hồng Hoang, mà Bàn Cổ Đại Thần, người năm xưa thân hóa thế giới Hồng Hoang, cũng có khả năng quay trở lại, lấy toàn bộ thế giới Hồng Hoang làm dưỡng chất, luyện hóa toàn bộ thế giới để một lần nữa chứng ngộ cảnh giới Đại Đạo vô thượng kia.

Hai kẻ này, kẻ nào cũng không dễ đối phó.

Nếu đã như vậy, chi bằng trực tiếp rút củi dưới đáy nồi, di dời toàn bộ sinh linh của thế giới Hồng Hoang sang một thế giới khác.

Đúng rồi, tốt nhất là chuyển đi cả những danh sơn đại xuyên, động thiên phúc địa trong thế giới Hồng Hoang, không chừa lại bất cứ thứ gì cho Hồng Quân và Bàn Cổ.

Như vậy, đến lúc đó cứ mặc cho Hồng Quân và Bàn Cổ luyện hóa, dù sao tất cả đã đi rồi, chỉ để lại một thế giới Hồng Hoang vỏ rỗng, cứ việc luyện hóa đi.

Ở bên cạnh, các vị Thánh khác nghe xong lời của Thông Thiên, ánh mắt đều khẽ lóe lên.

Săn giết Hồng Quân?

Sau đó lại trấn áp Hồng Quân?

Đây quả thực là biện pháp cuối cùng.

Tuy nhiên, muốn tru sát Hồng Quân ngay bây giờ gần như là chuyện không thể, bởi vì Hồng Quân quá khó để giết chết.

Nhưng nếu di dời toàn bộ sinh linh trong Hồng Hoang đến thế giới khác, đợi đến khi trong thế giới Hồng Hoang không còn bất kỳ sinh linh nào, hoàn toàn có thể liên thủ chém giết Hồng Quân.

Hiện tại ở đây có đến mười chín vị Thánh nhân.

Mặc dù sinh linh trong Hồng Hoang mênh mông vô tận, có đến hàng tỷ tỷ triệu, nhưng mười chín vị Thánh nhân liên thủ, kiến tạo một phương đại thế giới mới, tuyệt đối có thể dung nạp được toàn bộ sinh linh trong Hồng Hoang.

Mọi người sau khi hiểu rõ, đều nhìn về phía Thông Thiên, lần lượt gật đầu, tỏ ý đồng ý với chuyện này.

Thấy vậy, Thông Thiên không khỏi lộ ra một tia cười, rồi nhìn về phía Chu Linh Nhi, chậm rãi nói: "Linh Nhi à, ngoại công một thời gian tới có thể sẽ không chơi cùng con được rồi, lát nữa ngoại công cần Linh Nhi giúp một tay.

Đợi khi chúng ta di dời toàn bộ sinh linh trong Hồng Hoang, lão già bất tử Hồng Quân kia chắc chắn sẽ ra tay, trong số những người có mặt, người có thể một mình ngăn cản Hồng Quân chỉ có Linh Nhi." Thông Thiên nói xong, lộ ra ánh mắt từ ái nhìn Chu Linh Nhi, có chút bất đắc dĩ.

Thật hết cách, thực lực của mình lại còn không bằng ngoại tôn nữ.

Nhiệm vụ ngăn cản Hồng Quân lại phải cầu cứu ngoại tôn nữ của mình, việc này khiến ông có chút xấu hổ, nhưng cũng có chút kiêu

ngạo.

Dù sao không phải ai cũng có một ngoại tôn nữ đồng thời chứng ngộ ba ngàn Đại Đạo pháp tắc, đạt đến cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân cửu trọng thiên.

Ở bên cạnh, Chu Linh Nhi nghe vậy, vội vàng gật đầu.

Chuyện này đối với nàng hoàn toàn không phải là vấn đề.

Đối phó với Hồng Quân, đối với nàng mà nói, quả thực quá dễ dàng.

Lão già Hồng Quân kia, chỉ là giết chết tương đối khó khăn, nhưng nếu muốn ngăn cản Hồng Quân thì lại đơn giản.

Sau khi mọi người đã quyết định, một vấn đề khó khăn xuất hiện trong đầu họ.

Nên đi sáng tạo một thế giới như thế nào đây?

Phải biết rằng, tuy họ quả thực có thể sáng tạo ra từng thế giới một, nhưng cường độ của thế giới tạo ra so với Hồng Hoang thì kém không ít.

Hồng Hoang là bản nguyên thế giới, do Bàn Cổ Đại Thần và ba ngàn Ma Thần vẫn lạc năm xưa thân hóa thành, cho nên bản nguyên ẩn chứa trong thế giới Hồng Hoang cực kỳ cường đại.

Cũng vì nguyên nhân này, lứa sinh linh tiên thiên đầu tiên được thai nghén trong Hồng Hoang, thấp nhất cũng ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Những vị Thánh nhân này, thế giới mà họ sáng tạo ra, không thể nào có hiệu quả như vậy, so với cảnh giới của Bàn Cổ năm xưa, chênh lệch quá lớn.

Hơn nữa, thế giới Hồng Hoang không chỉ do một mình Bàn Cổ

hóa thành, trong đó còn có tàn khu, tinh huyết, bản nguyên của ba ngàn Ma Thần năm đó.

Đi đâu để tìm những thứ đó?

Nếu qua loa sáng tạo ra một thế giới mới, nhưng thế giới đó mạnh nhất chỉ có thể dung nạp tiểu tu sĩ cảnh giới Thiên Tiên tiến vào, vậy thì việc sáng tạo thế giới đó cũng không cần thiết nữa.

Ngay khi các vị Thánh đang phiền muộn, đột nhiên, Bình Tâm khẽ động lòng, mắt sáng lên, rồi nhìn về phía các vị Thánh, chậm rãi nói: "Hay là, chúng ta để sinh linh trong Hồng Hoang di dời đến U Minh Đại Thế Giới của bản tôn, di dời vào trong Địa Đạo?" "Hiện nay, Địa Đạo đã hoàn toàn tách biệt với Thiên Đạo.

Hồng Quân chưởng khống Thiên Đạo, có thể luyện hóa toàn bộ thế giới Hồng Hoang, thậm chí Nhân Đạo cũng sẽ bị Hồng Quân luyện hóa.

Nhưng hiện tại Địa Đạo đã có chủ, bản tôn khai tịch ra U Minh Đại Thế Giới, cho nên Hồng Quân muốn luyện hóa Địa Đạo và U Minh Đại Thế Giới cũng là chuyện không thể." "Hơn nữa, điều quan trọng nhất, vì trước đây Thiên Đạo không ngừng đả áp Địa Đạo, nên ta đã cắt đứt hoàn toàn liên hệ giữa Địa Đạo và thế giới Hồng Hoang.

Hiện tại, tuy sinh linh trong Hồng Hoang sau khi vẫn lạc, oan hồn vong linh sẽ đến Lục Đạo Luân Hồi để đầu thai chuyển thế, nhưng Lục Đạo Luân Hồi và Địa Đạo đã không còn thuộc về Hồng Hoang, mà thuộc về toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới.

U Minh Đại Thế Giới của bản tôn hiện nay, không chỉ có sinh linh Hồng Hoang đến đây luân hồi, mà Chư Thiên Vạn Giới, ba ngàn Đại Thiên thế giới, hàng tỷ tỷ Tiểu Thiên thế giới, không lúc nào là không có vô số hồn phách đến Địa Phủ của bản tôn luân hồi.

Cho nên dù Bàn Cổ có phục sinh, quay trở lại, cũng không uy hiếp được Địa Phủ và U Minh Đại Thế Giới của bản tôn." Theo lời của Bình Tâm hạ xuống, các vị Thánh nghe vậy, mắt liền sáng lên.

Trên mặt Thông Thiên và các Thánh nhân khác đều lộ ra ý cười.

Đúng vậy, Địa Phủ mà Bình Tâm hiện đang chưởng khống đã thoát khỏi sự kiểm soát của thế giới Hồng Hoang, hiện tại bắt đầu phụ trách việc chuyển thế luân hồi của sinh linh trong toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới và vô số tiểu thế giới.

Nếu như vậy, quả thực không cần phải sợ việc Bàn Cổ quay trở lại luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang nữa.

Tiếp đó, sau khi quyết định xong chuyện này, Thông Thiên nhìn về phía Bình Tâm cùng các vị Thánh, chậm rãi nói: "Vậy chúng ta cứ quyết định như thế." "Bây giờ, chúng ta có thể thông báo chuyện này cho toàn bộ sinh linh Hồng Hoang." "Bình Tâm đạo hữu, nhữ cũng có thể mở lối vào U Minh Đại Thế Giới, để hàng tỷ tỷ sinh linh Hồng Hoang tiến vào." "Linh Nhi, con phụ trách ngăn chặn lão già Hồng Quân kia đột nhiên động thủ với chúng ta." Theo lời Thông Thiên hạ xuống, mọi người lần lượt gật đầu.

Ngay sau đó, mọi người liền biến mất tại Kim Ngao Đảo.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thông Thiên và các Thánh nhân khác xuất hiện trên bầu trời Hồng Hoang.

Sau đó, giọng của Thông Thiên lập tức vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang.

"Ngô, Tiệt Giáo Giáo chủ Thông Thiên Thánh nhân, từ vạn cổ đến nay, ngồi xem trời đất Hồng Hoang trải qua mấy lần Vô Lượng Lượng Kiếp, lòng sinh bất nhẫn." "Mỗi lần Vô Lượng Lượng Kiếp, đều có vô tận sinh linh Hồng Hoang vẫn lạc trong đại kiếp." "Vì vậy,

bản tôn đã cầu xin Địa Phủ Thánh nhân Bình Tâm Chí Tôn Nương Nương, mở ra cánh cửa Địa Phủ, U Minh Đại Thế Giới!

Trong Hồng Hoang, những ai muốn đến U Minh Đại Thế Giới tu hành sinh sống, đều có thể tiến vào U Minh Đại Thế Giới!!" Theo lời Thông Thiên hạ xuống, toàn bộ trời đất Hồng Hoang lập tức sôi trào!!

Cùng lúc đó, ngay khoảnh khắc giọng nói của Thông Thiên Giáo chủ hạ xuống, Bình Tâm đồng thời phất tay.

Lập tức, phía trên vô tận Huyết Hải, bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ sâu thẳm.

Phía trên có vô tận thần quang lấp lánh, vờn quanh, vô cùng rực rỡ, nối liền trời đất, lờ mờ có thể thấy, phía sau vòng xoáy sâu thẳm đáng sợ kia, dường như tồn tại một phương thế giới cổ xưa khác.

Phương thế giới cổ xưa đó, chính là U Minh Đại Thế Giới do Bình Tâm sau khi dung hợp Địa Đạo, trở thành Địa Đạo Chi Chủ đã khai sáng ra.

Vốn dĩ, U Minh Đại Thế Giới phụ trách Lục Đạo Luân Hồi, việc chuyển thế luân hồi của sinh linh Chư Thiên.

Tất cả vong linh quỷ hồn trong Lục Đạo, trước khi kịp thời chuyển sinh luân hồi, đều sinh tồn trong U Minh Đại Thế Giới.

Hiện tại, sau khi Bình Tâm chấp chưởng Địa Đạo, thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, thậm chí để toàn bộ U Minh Đại Thế Giới không còn chỉ phục vụ cho thế giới Hồng Hoang, mà biến thành nơi giúp đỡ sinh linh trong vô số thế giới trong Hỗn Độn chuyển sinh luân hồi, U Minh Đại Thế Giới đã có thể hoàn toàn dung nạp bất kỳ sinh linh nào sinh tồn.

Cộng thêm U Minh Đại Thế Giới lấy Địa Đạo làm nền tảng, Bình Tâm chấp chưởng Địa Đạo, ngay cả Địa Đạo Thánh Nhân cũng có thể

sắc phong, trong U Minh Đại Thế Giới tự nhiên có thể dung nạp được các cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên khác.

Ngay khi một phương thế giới mênh mông chậm rãi xuất hiện, Bình Tâm nhìn cảnh này, gương mặt xinh đẹp khẽ dừng lại.

Sau đó, trong đồng tử đột nhiên bùng phát ra thần quang rực rỡ.

Trong khoảnh khắc, trời đất nơi đây không ngừng trồi sụt.

Các loại pháp tắc Hỗn Nguyên mênh mông lập tức càn quét khắp trời đất.

Thần lực mênh mông không ngừng cuồng loạn càn quét giữa đất trời.

Trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh vào lúc này đều cảm thấy thần hồn run rẩy, tâm thần bấn loạn, kinh hoàng bất an.

Chương 191

Họ biết, Thánh nhân sắp ra tay rồi.

Cùng lúc đó, Bình Tâm nhìn phương U Minh Đại Thế Giới mênh mông kia, chậm rãi nói: "Ngô là Bình Tâm, hôm nay lấy danh nghĩa Địa Đạo Chi Chủ, mở lối vào U Minh Đại Thế Giới.

Sau này, phàm là bất kỳ sinh linh nào trong Hồng Hoang, đều có thể tiến vào U Minh Đại Thế Giới tu hành, không cần phải lo lắng về Vô Lượng Lượng Kiếp trong thế giới Hồng Hoang, cũng không cần lo lắng vô cớ bị người khác tính kế." Theo lời của Bình Tâm chậm rãi hạ xuống, U Minh Đại Thế Giới lập tức mở ra một lối vào khổng lồ, trực tiếp hình thành một cánh cửa sắt khổng lồ đen kịt.

Cánh cửa sắt đó dường như kết nối với một thông đạo thời không khác, dường như chỉ cần có sinh linh muốn đến U Minh Đại Thế Giới, là có thể thông qua con đường này tiến vào một thế giới khác.

Đồng thời, vào khoảnh khắc này, U Minh Đại Thế Giới hoàn toàn kết nối với thế giới Hồng Hoang, vô số sinh mệnh có thể từ thế giới Hồng Hoang thông qua con đường này để đến U Minh Đại Thế Giới.

Khi tất cả những điều này hoàn thành, toàn bộ trời đất vào khoảnh khắc này hoàn toàn định hình lại.

Trong Hồng Hoang, vô tận sinh linh nhìn thấy cảnh này đều tâm thần run rẩy.

U Minh Đại Thế Giới, Bình Tâm Chí Tôn đã mở ra U Minh Đại Thế Giới.

Nàng muốn làm gì?

Đó chẳng phải là thế giới của Địa Phủ sao?

Nhưng mà, Bình Tâm Chí Tôn đã nói, những sinh linh sinh tồn trong Hồng Hoang này có thể tiến vào thế giới Địa Phủ, U Minh Đại Thế Giới đó để tu hành.

Hơn nữa, còn có thể thoát khỏi Vô Lượng Lượng Kiếp trong thế giới Hồng Hoang.

Vừa nhắc đến Vô Lượng Lượng Kiếp, trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh đều cảm thấy lòng mình trĩu nặng.

Bởi vì mỗi lần Vô Lượng Lượng Kiếp, sinh mệnh tổn thất thực sự quá nhiều.

Có thể nói, ngoại trừ Thánh nhân, bất kỳ sinh linh nào chỉ cần tham gia vào Vô Lượng Lượng Kiếp, đều sẽ có kết cục là vẫn lạc, hình thần câu diệt.

Không chỉ sẽ chết, thậm chí cả một tộc quần cũng sẽ tan thành mây khói.

Cho nên dù có những lúc Vô Lượng Lượng Kiếp không liên quan gì đến mình, cũng sẽ bị liên lụy vào trong đó.

Trước đó, trong trận đại chiến tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí trên Đông Hải, Long Vương và Chúc Cửu Âm đã phơi bày âm mưu vạn cổ của Hồng Quân cho tất cả sinh linh trong trời đất.

Lúc đó họ mới biết, thực ra từ vạn cổ đến nay, vô số lần Vô Lượng Lượng Kiếp, thực chất đều là âm mưu của Đạo Tổ Hồng Quân, người dung hợp với Thiên Đạo, hết lần này đến lần khác, nhằm mục đích đập tan Thiên Đạo, để bản thân thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, từ đó bước vào cảnh giới cao hơn.

Cho nên, nếu tiếp tục sinh tồn trong thế giới Hồng Hoang, vậy thì tương lai chắc chắn sẽ phải tiếp tục đối mặt với Vô Lượng Lượng Kiếp trong Hồng Hoang, cũng sẽ vẫn lạc.

Hiện tại Bình Tâm mở ra U Minh Đại Thế Giới, chẳng phải là có thể trực tiếp đến sinh tồn trong U Minh Đại Thế Giới sao?

Kỳ thực đối với họ, dù sinh tồn ở thế giới nào cũng đều như nhau.

U Minh Đại Thế Giới và thế giới Hồng Hoang không có bất kỳ khác biệt nào.

Ở U Minh Đại Thế Giới cũng có thể tu hành, không cần lo lắng về Vô Lượng Lượng Kiếp, cũng không cần lo lắng bị người khác mưu đồ tính kế, có thể thảnh thơi tu đạo, theo đuổi cảnh giới chí cao vô thượng kia.

Nghĩ đến đây, lập tức, trong Hồng Hoang, vô số sinh linh đều dâng lên ý nghĩ này trong lòng.

Vào lúc này, giữa trời đất, vô số bóng người trực tiếp hướng về phía vô tận Huyết Hải.

Tại Đông Hải, sâu dưới đáy biển, hàng tỷ tỷ sinh linh Long tộc lúc này ùn ùn từ dưới biển sâu trào ra.

Từng bóng người sừng sững giữa trời đất, những sinh linh này toàn bộ đều là đệ tử Long tộc.

Kể từ khi Long Hán Đại Kiếp kết thúc, Long tộc phụ trách trấn thủ Tứ Hải, cho nên hàng tỷ tỷ sinh linh Long tộc từ vạn cổ đến nay đều sinh tồn dưới đáy Đông Hải vô tận.

Hiện tại chỉ cần rời khỏi Hồng Hoang, là có thể thoát khỏi sự áp chế của Thiên Đạo Hồng Hoang, đến một thế giới khác tu hành, sao có thể không khiến họ vui mừng, không kích động?

Cho nên vào lúc này, vô số sinh linh từ sâu dưới đáy Đông Hải, lần lượt hướng về phía vô tận Huyết Hải.

Tại miệng núi lửa phía nam, Phượng Hoàng nhất tộc lúc này cũng

bùng phát thần hỏa ngút trời, trực tiếp hướng về phía vô tận Huyết Hải.

Cùng lúc đó, vô số chủng tộc, vô số sinh linh tiên thiên, các đại năng tiên thiên trong Hồng Hoang cũng lần lượt vận chuyển thần lực, tiến đến trên vô tận Huyết Hải.

Đối với họ, U Minh Đại Thế Giới, nơi không có bất kỳ Vô Lượng Lượng Kiếp nào, sự cám dỗ này thực sự quá hấp dẫn.

Bởi vì tu hành bao năm tháng, họ không sợ bất cứ sự vật gì, nhưng duy chỉ sợ Vô Lượng Lượng Kiếp.

Bởi vì Vô Lượng Lượng Kiếp chỉ có Thánh nhân có thể né tránh, nếu không phải Thánh nhân, đối mặt với Vô Lượng Lượng Kiếp chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Cho nên, hiện nay chỉ cần có thể đến U Minh Đại Thế Giới, là có thể né tránh Vô Lượng Lượng Kiếp trong Hồng Hoang, đây quả thực là một cơ hội, cho nên không thể không động lòng.

Lúc này, Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung, nhìn thấy cảnh này, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Cảm nhận được toàn bộ sinh linh trong Hồng Hoang đang bắt đầu di dời về phía U Minh Đại Thế Giới, sắc mặt Hồng Quân lập tức trầm xuống, khí tức trên người cũng bắt đầu hỗn loạn, sắc mặt cực kỳ khó coi, trong lòng càng thêm nặng trĩu.

Thông Thiên có ý gì?

Di dời toàn bộ sinh linh trong Hồng Hoang?

Lẽ nào Thông Thiên và những Thánh nhân Tiệt Giáo kia đã biết chuyện ta muốn luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang rồi?

Phải biết rằng, chuyện này ngoài Dương Mi và Thời Thần ra, ta

chưa từng nói với bất kỳ ai.

Hiện nay, Thời Thần đã vẫn lạc, lẽ nào là Dương Mi nói?

Thật sự có khả năng.

Hiện nay Dương Mi bị trấn áp trong Tiệt Giáo, trở thành thần thú giữ cửa.

Nếu Thông Thiên và những người khác thật sự ép hỏi Dương Mi, Dương Mi quả thực có khả năng sẽ nói chuyện này cho các Thánh nhân như Thông Thiên.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hồng Quân càng thêm khó coi, trong đồng tử cũng có hàn quang lạnh lẽo lấp lánh.

Dương Mi, quả thực đang phá hỏng chuyện tốt của ta!

Phải biết rằng, ta sắp có thể dung hợp hoàn thành thần hỏa còn sót lại của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Hiện tại, sinh linh trong Hồng Hoang toàn bộ di dời về phía U Minh Đại Thế Giới, bảo ta phải làm sao đây?

Ta vốn chuẩn bị luyện hóa toàn bộ thế giới Hồng Hoang, lấy vạn linh làm dưỡng chất, nhờ đó đột phá cảnh giới chí cao vô thượng kia.

Dù sao, toàn bộ Hồng Hoang mênh mông vô tận, có vô tận sinh linh.

Cộng thêm thế giới Hồng Hoang là do Bàn Cổ Đại Thần và ba ngàn Ma Thần năm xưa hóa thành, trong đó không chỉ ẩn chứa tinh hoa của Bàn Cổ Đại Thần, mà còn ẩn chứa bản nguyên của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Chỉ cần luyện hóa toàn bộ thế giới Hồng Hoang, ta tuyệt đối có thể đột phá cảnh giới Đại Đạo.

Một khi đột phá cảnh giới Đại Đạo, ta sẽ không còn phải lo lắng

bất cứ chuyện gì, có thể ngao du khắp Hỗn Độn, không cần phải lo lắng bị Thông Thiên và các Thánh nhân khác nhắm vào.

Hiện tại toàn bộ sinh linh của thế giới Hồng Hoang di dời về phía U Minh Đại Thế Giới, luyện hóa toàn bộ thế giới Hồng Hoang cũng không còn tác dụng lớn nữa.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hồng Quân lập tức lạnh đi.

Sau đó, thần hỏa ngút trời sau lưng bỗng nhiên xông lên, mang theo thần lực mênh mông trực tiếp giáng xuống trời đất.

Ngay sau đó, bóng người Hồng Quân xuất hiện trong Hồng Hoang.

"Nếu các ngươi đã ép ngô, vậy thì toàn bộ Hồng Hoang hãy trở thành dưỡng chất cho ngô đi." Hồng Quân nhìn về phía hàng tỷ tỷ sinh linh của thế giới Hồng Hoang, rồi chậm rãi nói.

Trên thực tế, mọi nhân quả đều vì nguyên nhân của Phong Thần đại chiến.

Vốn dĩ ta không chỉ muốn tạo ra một lần Vô Lượng Lượng Kiếp, mà là để nhiều Thánh nhân đại chiến hơn nữa, vừa hay có thể nhân cơ hội suy yếu sức mạnh của Bàn Cổ và thế lực của Tam Thanh.

Nếu có cơ hội, cũng có thể đập tan Thiên Đạo Hồng Hoang, để ta hoàn toàn thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Nhưng điều ta không ngờ là, hết lần này đến lần khác biến cục trực tiếp khiến ta hoàn toàn mất đi tất cả trong Hồng Hoang.

Tuy mọi chuyện đều liên quan đến vị Đại Đạo Chúa Tể kia, nhưng từ khi Phong Thần Lượng Kiếp bắt đầu đến nay, vị Đại Đạo Chúa Tể đó chưa từng xuất thế.

Hiện tại bị ép đến mức này, ta cũng không có gan đi tìm vị Đại Đạo Chúa Tể đó tính sổ.

Nhưng nếu đã như vậy, chỉ có thể đánh cược một phen cuối cùng.

Thành công thì luyện hóa toàn bộ thế giới Hồng Hoang, để ta đột phá cảnh giới Đại Đạo, trở thành cường giả Đại Đạo chí cao vô thượng, từ đó không còn sợ hãi bất cứ sự vật gì.

Thất bại thì, cái tên Hồng Quân có thể sẽ bị xóa bỏ trong dòng chảy vạn cổ, từ đó tiêu tán giữa trời đất.

Trong lúc vạn ngàn suy nghĩ dâng trào trong lòng Hồng Quân, ông ta chậm rãi vận chuyển thần lực.

Lập tức giữa trời đất các dị tượng đáng sợ lần lượt bùng phát.

Trong chốc lát, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, kỳ lân hiện thế, long phượng cùng múa, tinh hà lưu chuyển, vũ trụ hủy diệt, các loại dị tượng đáng sợ khiến cho toàn bộ trời đất càn khôn không ngừng rung chuyển.

Trong khoảnh khắc, không gian vỡ vụn, thời gian hủy diệt, toàn bộ trời đất vào lúc này bùng phát ra một cỗ khí tức hủy diệt.

Trời đất nơi đây trồi sụt, các loại dị tượng lần lượt giáng lâm.

Ngay sau đó, trên người Hồng Quân bỗng nhiên tuôn ra thần quang ngút trời, pháp tắc Hỗn Nguyên mênh mông cuồng loạn càn quét giữa trời đất, mang theo Đại Đạo pháp tắc và Thiên Địa chí lý, khiến cho thương mang thiên địa vào lúc này không ngừng run rẩy.

Sau đó, ba ngàn đạo thần hỏa vĩnh hằng bất diệt hiện ra ở các phương hướng của thế giới Hồng Hoang, trực tiếp bao vây toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Dường như trong một khoảnh khắc, muốn luyện hóa hoàn toàn thế giới Hồng Hoang.

“Lấy tinh hoa của hàng tỷ tỷ sinh linh thế giới Hồng Hoang làm

nguồn, lấy thần hỏa của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần làm mồi, luyện hóa toàn bộ thế giới Hồng Hoang, trợ bản tôn đột phá cảnh giới Đại Đạo!" Hồng Quân bỗng nhiên gầm lên một tiếng, thần hỏa ngút trời lập tức càn quét toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Lập tức, vô số sinh linh giữa trời đất trong khoảnh khắc đều cảm thấy linh hồn dường như đang bị hỏa diễm ngút trời thiêu đốt, dường như trong một khoảnh khắc sẽ bị luyện hóa hoàn toàn, trở thành hư vô!

Trong thời gian ngắn ngủi, đã có vô số sinh linh trực tiếp bị luyện hóa, hóa thành tro bụi, sau đó hóa thành từng đạo linh quang ẩn chứa tinh hoa, trực tiếp trào về phía người Hồng Quân.

Vào lúc này, khí thế trên người Hồng Quân cũng đang tăng lên điên cuồng.

Mặc dù tinh hoa cả đời của những tu sĩ này đối với ông ta gần như có thể bỏ qua, nhưng sinh linh trong Hồng Hoang có đến hàng tỷ tỷ triệu, nhiều sinh linh như vậy tích lũy lại, đủ để khiến ông ta trong một khoảnh khắc, điên cuồng tăng lên cảnh giới.

Chương 192

Theo Hồng Quân bắt đầu luyện hóa toàn bộ thế giới Hồng Hoang, trong thế giới Hồng Hoang, vô số sinh linh lúc này đều cảm thấy tâm thần kinh hãi vô cùng, từng người một kinh hoàng bất an, vô cùng run rẩy.

Hồng Quân muốn luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang?

Đây chẳng phải là Đạo Tổ năm xưa sao, tại sao lại có hành vi như vậy?

Cùng lúc đó, trên vô tận Huyết Hải, cảm nhận được cảnh này, Thông Thiên và các Thánh nhân khác đều sắc mặt lạnh đi.

Không ngờ, Hồng Quân lại nhanh chóng bắt đầu luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang như vậy, vốn tưởng rằng có thể chuyển toàn bộ sinh linh trong Hồng Hoang vào U Minh Đại Thế Giới.

Nghĩ đến đây, lập tức, Hậu Thổ và các Thánh nhân khác lần lượt bay vút lên trời, sau đó đều nhìn về phía Hồng Quân, nhàn nhạt nói: "Hồng Quân, xem ra, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!!" Theo Hậu Thổ và các Thánh nhân khác lần lượt hiện ra giữa trời đất, Thông Thiên và các Thánh nhân khác cũng lần lượt nhìn về phía Hồng Quân, trong ánh mắt của từng người, lấp lánh hàn quang lạnh lẽo.

Nếu Hồng Quân bây giờ đã không đợi được muốn luyện hóa toàn bộ thế giới Hồng Hoang, vậy thì Hồng Quân cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại thế giới này nữa.

Hiện nay Tiệt Giáo cộng thêm Linh Nhi, có đến mười chín vị Thánh nhân, chỉ riêng Linh Nhi một mình đã có thể trấn áp Hồng Quân.

Hồng Quân có thể mượn sức mạnh của Thiên Đạo Hồng Hoang, nhưng Hậu Thổ bên kia cũng có thể lợi dụng Địa Đạo chi lực để chống lại Thiên Đạo chi lực.

Cộng thêm nhiều Thánh nhân như vậy tụ tập ở đây, dù Hồng Quân đã chìm đắm trong cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân cửu trọng thiên vô tận năm tháng, hôm nay cũng chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ!

"Sát, Tru Tiên Kiếm Trận!" "Ngũ Thánh Phong Thiên Đại Trận!" "Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận!" "Vạn Tiên Trận!!" "Địa Đạo chi lực!" Lập tức, từng tiếng gầm vang vọng khắp trời đất.

Bỗng nhiên, Hậu Thổ, Thông Thiên, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng, Long Vương, Minh Hà và nhiều Thánh nhân khác lần lượt ra tay.

Từng người bắt đầu vận chuyển thần quang hủy diệt ngút trời, các loại Đại Đạo pháp tắc mênh mông cuồng loạn vận chuyển giữa trời đất, mang theo khí tức đáng sợ trực tiếp càn quét về phía Hồng Quân.

Dưới sự công phạt của mấy tòa đại trận tiên thiên, toàn bộ trời đất vào lúc này không ngừng trồi sụt, hư không run rẩy, thương khung sụp đổ, các loại dị tượng mênh mông lần lượt hiện ra giữa trời đất.

Vạn lý càn khôn vào lúc này dường như đều sắp lung lay sụp đổ, trực tiếp vỡ tan hủy diệt.

Thậm chí vào lúc này, thời gian và không gian đã ngừng vận chuyển, mấy con sông dài pháp tắc trong hỗn độn mênh mông vào lúc này đều không ngừng chấn động, dường như vào lúc này đã bị cắt đứt hoàn toàn, trở thành phấn vụn, hoàn toàn tan thành mây khói.

Cùng lúc đó, đại chiến trong Hồng Hoang ngày càng trở nên đáng sợ hơn.

Theo nhiều Thánh nhân đồng thời triển khai công phạt đối với Hồng Quân, Hồng Quân đang sừng sững giữa trời đất chỉ lạnh lùng cười một tiếng, trong đồng tử có quang mang khinh thường lưu chuyển, ánh mắt tràn đầy sự khinh miệt.

Bởi vì vào lúc này, ông ta đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo cửu trọng thiên, cộng thêm việc đã chìm đắm trong cảnh giới này vô tận năm tháng, sớm đã không phải tu sĩ tầm thường có thể chống lại.

Điều quan trọng nhất là, bản thân vừa dung hợp hoàn thành bản mệnh thần hỏa của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, tinh hoa ẩn chứa trong bản mệnh thần hỏa của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần đã khiến thực lực bản thân tăng lên một tầng nhất định.

Còn một điểm nữa, vừa rồi đã luyện hóa sinh linh Hồng Hoang trong chốc lát, chỉ trong khoảnh khắc đó, đã có vô số sinh linh bị xóa sổ, hoàn toàn hóa thành tro bụi, tất cả tinh hoa trên người đều trở thành dưỡng chất cho bản thân.

Cho nên vào lúc này, thực lực bản thân cũng đang tăng lên điên cuồng, chiến lực lúc này tự nhiên mạnh hơn trước rất nhiều.

Cho nên lúc này đối mặt với nhiều Thánh nhân như vậy, ông ta cũng không hề lộ ra vẻ hoảng loạn nào.

"Chết đi, lũ kiến hôi!!" Trong một khoảnh khắc, Hồng Quân lập tức gầm lên một tiếng, xung quanh các loại thần quang bỗng nhiên bùng phát, xông thẳng lên trời, trực tiếp càn quét về phía các Thánh nhân Tiệt Giáo.

Thần quang đáng sợ khuấy động bầu trời ức vạn vạn dặm, khiến cho toàn bộ thế giới Hồng Hoang vào lúc này không ngừng rung chuyển.

Cùng lúc đó, Hậu Thổ trực tiếp ra tay, lợi dụng Thiên Đạo chi lực,

ngăn cách toàn bộ Thiên Đạo Hồng Hoang, khiến Hồng Quân không thể động dụng Thiên Đạo chi lực nữa!

"Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận, Vận Mệnh Đại Đạo!!" Vào lúc này, ở một bên khác, mười hai Tổ Vu đã ngưng kết thành Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận.

Lập tức, một bóng người mông lung xuất hiện giữa trời đất, xung quanh bóng người đó có các loại thần quang rực rỡ vờn quanh, không nhìn rõ nam nữ, không biết dung mạo, nhưng khí tức mà nó tỏa ra, lại khiến cho toàn bộ trời đất càn khôn không ngừng run rẩy, khiến cho Hỗn Độn vạn giới dường như vào lúc này sụp đổ, khiến cho Âm Dương Ngũ Hành, ba ngàn pháp tắc phải quỳ lạy run rẩy.

Khi bóng người kia xuất hiện, sắc mặt Hồng Quân bỗng nhiên ngưng lại, trong một khoảnh khắc, ông ta cảm nhận được cảm giác nguy cơ, có thể cảm giác được, mình thật sự có khả năng sẽ chết dưới tay bóng người này.

Nghĩ đến đây, bóng người Hồng Quân điên cuồng lùi lại, vào thời khắc quan trọng đã né tránh được một đòn công kích đáng sợ.

Nhưng, trong Thập Nhị Thiên Mệnh Thần Sát Đại Trận, bóng người ngưng kết thành dường như có sinh mệnh dao động, sau đó liếc nhìn Hồng Quân một cái, lập tức Hồng Quân cả người mềm nhũn tại chỗ, không thể động đậy, cả người thân thể không thể hành động nữa, thậm chí cả thần lực toàn thân lúc này cũng không thể vận chuyển.

Cùng lúc đó, Linh Nhi nhìn về phía Hồng Quân, nhàn nhạt cười một tiếng, nhẹ nhàng phất tay nhỏ.

Lập tức, ba ngàn Đại Đạo pháp tắc dường như vào lúc này đều hội tụ trên người Linh Nhi, ba ngàn Đại Đạo pháp tắc hợp thành một thể, ngưng tụ thành một đòn công phạt, trực tiếp càn quét về phía Hồng Quân!

Ngay khoảnh khắc đòn công phạt đó dâng lên, trời đất này vào lúc đó dường như bị chia làm hai.

Linh Nhi, người đồng thời chứng ngộ ba ngàn Đại Đạo pháp tắc cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân cửu trọng thiên, lúc này dùng ba ngàn pháp tắc công phạt Hồng Quân, có thể nói là đang vận dụng bản nguyên chi lực, phối hợp với cảm ngộ của bản thân đối với ba ngàn Đại Đạo, e rằng toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới, chưa chắc đã có ai có thể chống đỡ được đòn công phạt này.

Lập tức, giữa trời đất, phong vân dâng trào, đòn công phạt đáng sợ đó trực tiếp càn quét về phía Hồng Quân, trong khoảnh khắc đã va chạm vào người Hồng Quân.

"Ầm" một tiếng, cả người Hồng Quân trực tiếp thân thể nổ tung, hoàn toàn tiêu tán giữa trời đất!

Thiên Đạo Hồng Hoang vào lúc này cũng trực tiếp bị đập tan hoàn toàn, trở thành phấn vụn!

Ngay khi Hồng Quân vừa phục sinh, mượn Thiên Đạo chi lực để phục sinh, bỗng nhiên sâu trong Hồng Hoang, một cỗ khí tức vô thượng trực tiếp bắt đi chân linh của Hồng Quân!

"Bàn Cổ!!!" "Bàn Cổ, nhữ quả nhiên chưa chết, nhữ chuẩn bị thôn phệ bản tôn, muốn luyện hóa bản tôn phải không?" "Quả nhiên giống như bản tôn đoán, vạn cổ đến nay, nhữ vẫn luôn tính kế bản tôn, nỗ lực vạn cổ của bản tôn, cuối cùng lại thành toàn cho ngươi!!" Sâu trong thế giới Hồng Hoang, một tiếng kêu gào thê thảm bỗng nhiên vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang!!

Theo Hồng Quân hoàn toàn mất đi khí tức, toàn bộ thế giới Hồng Hoang vào lúc này trở nên tĩnh lặng.

Sắc mặt của Hậu Thổ và những người khác vào lúc này cũng

không ngừng biến hóa.

Hồng Quân, chết rồi?

Chẳng lẽ...

Bàn Cổ sắp phục sinh?

Trong lúc tâm thần chấn động, bỗng nhiên, toàn bộ thế giới Hồng Hoang không ngừng chấn động.

Ngay sau đó, một cỗ khí tức vô thượng lập tức hiện ra giữa trời đất.

"Trầm ngủ vạn cổ, bố cục Hồng Hoang, ngô, một lần nữa trở về!!!" Theo một luồng khí tức đáng sợ lưu động ra, lập tức, trong Hỗn Độn, một bóng người to lớn không thể tưởng tượng hiện ra giữa trời đất!

"Bàn Cổ!!!" Nhìn thấy thân ảnh vô thượng đó, lập tức tâm thần của Thông Thiên và các Thánh nhân khác run lên.

Bàn Cổ, thật sự phục sinh rồi?

Lẽ nào Bàn Cổ muốn luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang, một lần nữa chứng ngộ cảnh giới Đại Đạo kia?

"Ngô bố cục vạn cổ, lấy Hồng Quân làm con rối, chính là vì hôm nay." "Các ngươi, hãy trở thành dưỡng chất cho sự phục sinh của ngô đi." Sau khi bóng người của Bàn Cổ chậm rãi ngưng tụ ra, ông ta nhìn về phía toàn bộ Hồng Hoang, ánh mắt lấp lánh.

Cùng lúc đó, trong Hồng Hoang, hàng tỷ tỷ sinh linh đều tâm thần run rẩy, ngay khoảnh khắc bóng người đáng sợ đó xuất hiện, họ liền cảm thấy linh hồn mình đang lay động, dường như vào lúc này, sắp bị đối phương nuốt chửng.

Sắc mặt của Thông Thiên và các Thánh nhân khác lúc này cũng trở

nên khó coi.

Họ phát hiện, lúc này ngay cả động đậy cũng không thể.

Thực lực của Bàn Cổ thực sự quá mạnh mẽ.

Lúc này khí tức của Bàn Cổ vừa mới xuất hiện, đã khiến họ không thể hành động, thậm chí ngay cả pháp lực cũng không thể vận chuyển, huống chi là ra tay phản kháng, càng là chuyện không thể.

Lẽ nào phải vẫn lạc giữa trời đất này sao?

"Chúng ta phải làm sao đây?" Lúc này, Đế Tuấn và các Thánh nhân khác lần lượt lên tiếng.

Bàn Cổ thực sự quá đáng sợ.

Họ có thể cảm nhận được, cảnh giới của Bàn Cổ lúc này, ít nhất cũng ở bán bộ Đại Đạo chi cảnh, thậm chí cách cảnh giới Đại Đạo thật sự, cũng chỉ có một bước chân...

Vạn cổ đến nay, e rằng cảnh giới của Bàn Cổ sớm đã đạt đến một tầng không thể tưởng tượng.

Hiện nay Bàn Cổ trở về, thôn phệ luyện hóa toàn bộ Hồng Hoang, tất nhiên có thể trực tiếp đột phá cảnh giới Đại Đạo.

Hiện tại, phải làm sao để kháng cự?

Tiệt Giáo có mười chín vị Thánh nhân, nhưng lúc này trước mặt Bàn Cổ, cũng không thể kháng cự, thậm chí cũng sẽ trực tiếp tử vong, bị Bàn Cổ đánh giết.

"Hay là, con đi mời phụ thân xuất quan?" Lúc này, Chu Linh Nhi nhìn về phía mọi người, chậm rãi nói.

Nghe vậy, mọi người lập tức trầm mặc.

Mời Đại Đạo Chúa Tể xuất quan?...

Đại Đạo Chúa Tể đang ẩn thế trong hồng trần, nếu xuất quan, chẳng phải là phá hỏng hồng trần chi tu của Đại Đạo Chúa Tể sao?

Lỡ như Đại Đạo Chúa Tể trong cơn thịnh nộ, chẳng phải sẽ trời long đất lở?

Nhưng, hiện nay, nếu Đại Đạo Chúa Tể không xuất hiện, e rằng không có bất kỳ tồn tại nào có thể chống lại sức mạnh của Bàn Cổ Đại Thần.

Sau đó, Thông Thiên nhìn về phía Chu Linh Nhi, chậm rãi nói: "Linh Nhi, mời Đại Đạo Chúa Tể xuất quan!!" Giọng của Thông Thiên hạ xuống, Chu Linh Nhi nghe vậy, lập tức gật đầu.

Sau đó, thân hình Chu Linh Nhi khẽ lóe lên, khoảnh khắc tiếp theo đã xuất hiện trước dãy núi nơi Chu Thanh đang ở.

Chu Linh Nhi vừa mới xuất hiện trước dãy núi, liền phát hiện Chu Thanh, Tiểu Bạch, Tiểu Hắc đang ở trước núi, lặng lẽ nhìn bóng người đáng sợ trong Hỗn Độn.

"Phụ thân, ..." Chu Linh Nhi nhìn về phía Chu Thanh, vừa định nói.

Chu Thanh lại mỉm cười, ông đã biết tất cả.

Thì ra, ông sớm đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo Chúa Tể, nhưng hệ thống cẩu thả lại luôn hiển thị tu vi +1+1+1, cho đến bây giờ, cũng không hề nhắc nhở rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào.

Cho nên vô tận năm tháng qua, ông luôn cho rằng mình chỉ là một tiểu tu sĩ cảnh giới Nhân Tiên.

Thông Thiên trở thành nhạc phụ của mình, cưới Vân Tiêu, Nữ Oa, Hậu Thổ, những chuyện này ông cũng đã biết rõ ràng.

Nói thật, mấy người này quả thực rất giỏi tự suy diễn.

Nhưng cũng không trách họ, dù sao tu vi cảnh giới của ông ở đó,

cộng thêm ông cũng không biết rốt cuộc mình đã đạt đến cảnh giới nào, cho nên dẫn đến tất cả những chuyện đã xảy ra, đều trở thành một sự hiểu lầm.

Đối với điều này, ông chỉ có thể tỏ ra bất đắc dĩ.

Nhưng nếu đã Tiểu Bạch và Tiểu Hắc đã nói cho ông biết tất cả, ông tự nhiên cũng dần dần chấp nhận.

Chương 193

Phải nói rằng, đột nhiên trở thành một tôn cường giả vô thượng, cảm giác quả thực có chút khác biệt.

Sau đó, Chu Thanh phất tay, lập tức, Chu Linh Nhi, Tiểu Bạch, Tiểu Hắc và ông, biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại, ba người đã ở trong Hỗn Độn mênh mông.

"Bàn Cổ, năm xưa khi ngươi thân hóa Hồng Hoang, ngươi đã nên vẫn lạc rồi." "Hôm nay, ngươi hãy vẫn lạc triệt để đi." Chu Thanh cười cười, rồi nhìn về phía bóng người đội trời đạp đất trong Hỗn Độn.

Chỉ trong một ánh mắt, bóng người của Bàn Cổ lập tức sụp đổ.

"Không, không thể nào!!" "Ngươi là sinh linh cấp thấp, sao giữa trời đất lại có thể tồn tại cường giả đáng sợ như vậy?" Bàn Cổ bỗng nhiên gầm lên một tiếng, trong mắt tràn đầy sự không thể tin được.

Nhưng lúc này, phản kháng cũng không còn tác dụng lớn.

Dưới một niệm của Chu Thanh, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, liền chết ngay lập tức.

Cả người hoàn toàn tử vong, hóa thành tro bụi.

Một trận kiếp nạn Bàn Cổ sắp phục sinh, luyện hóa Hồng Hoang, cũng hoàn toàn biến mất.

Ngay sau đó, Chu Thanh liền mang theo mọi người trở về Hồng Hoang, trước mặt Thông Thiên và những người khác.

Sau đó, Chu Thanh chậm rãi cười, nhìn về phía Thông Thiên, nói: "Bái kiến nhạc phụ đại nhân!" Một câu nói, suýt nữa dọa cho linh hồn

của Thông Thiên bay ra ngoài.

Vừa rồi ý niệm của Chu Thanh một ánh mắt giết chết Bàn Cổ, bây giờ ông cảm thấy tay chân mềm nhũn.

Lúc này ông biết, Chu Thanh đã phá vỡ cảnh giới hồng trần.

Bây giờ, ông đâu dám để Chu Thanh gọi mình là nhạc phụ.

"Nhạc phụ đại nhân, bất kể tu vi cảnh giới của con là gì, con vẫn là hiền tế của ngài, ngài vẫn là nhạc phụ của con." Chu Thanh nhìn về phía Thông Thiên, cười cười nói.

Thông Thiên nghe vậy, cũng lập tức yên lòng.

Sau đó, toàn bộ Hồng Hoang, hoàn toàn bình tĩnh lại.

Thiên Đạo không người chưởng khống, toàn bộ Hồng Hoang Tiệt Giáo độc đại.

Vạn linh an nhiên tu hành, không còn Vô Lượng Lượng Kiếp.

Tại thế giới Hồng Hoang, trên Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên, Vân Tiêu, Chu Thanh, Chu Linh Nhi lần lượt tụ tập tại đây.

Hiện nay, toàn bộ Hồng Hoang đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Theo việc bị Chu Thanh xóa sổ, mọi thứ đã hoàn toàn kết thúc.

Toàn bộ Thiên Đạo Hồng Hoang được Chu Thanh sáng tạo lại, sau này trở nên công chính công bằng.

Giữa trời đất, không còn Vô Lượng Lượng Kiếp sản sinh.

Cho nên, các vị Thánh lúc này cũng bước vào cuộc sống nhàn nhã.

"Chúng ta, hãy đến trung tâm của Hỗn Độn, thế giới Hồng Mông xem sao." "Cảnh giới của chúng ta, chưa đạt đến điểm cuối đâu." Chu Thanh nhìn về phía Thông Thiên và các vị Thánh, chậm rãi nói.

Nghe vậy, Thông Thiên và các Thánh nhân khác lần lượt nhìn về phía Chu Thanh.

Ngay sau đó, Chu Thanh tiếp tục nói: "Vạn vật bắt đầu từ Hồng Mông, Hồng Mông diễn hóa thành Hỗn Độn, Hỗn Độn diễn hóa ra ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, hàng tỷ Hỗn Độn Hung Thú.

Thế giới Hồng Hoang, cũng chỉ là thế giới do Lực Chi Ma Thần Bàn Cổ trong số đó sáng tạo ra." "Thế giới Hồng Mông, là thế giới cao cấp hơn thế giới Hỗn Độn." "Con đường tu hành, không có điểm dừng, chúng ta đến thế giới Hồng Mông, mới có thể tìm kiếm cảnh giới cao hơn." "Trong thế giới Hồng Mông, vô số cường giả san sát, vô số thế lực sừng sững trong thế giới Hồng Mông, vô cùng cường đại." "Trong thế giới Hồng Mông, cảnh giới Thánh nhân, gọi là Hỗn Nguyên Cảnh, cảnh giới Đại Đạo, gọi là Hỗn Độn Cảnh, cảnh giới hiện tại của ta, là Hồng Mông Cảnh.

Trên Hồng Mông, còn có Vĩnh Hằng Cảnh, Thái Huyền Chi Cảnh, Vô Chung Chi Cảnh, Sáng Thế Thần Chi Cảnh." "Đạt đến Sáng Thế Thần Chi Cảnh, là có thể sáng tạo ra một phương thế giới.

Toàn bộ Hỗn Độn, tương truyền là do thân thể của một vị Sáng Thế Thần sau khi vẫn lạc hóa thành." "Cảnh giới mà chúng ta theo đuổi, tự nhiên là cảnh giới Sáng Thế Thần chí cao vô thượng kia.

Tuy thế giới Hồng Hoang dưới sự che chở của chúng ta, an toàn vô cùng, nhưng tương lai, nếu sinh linh trong thế giới Hồng Mông đến thế giới Hồng Hoang, dựa vào tu vi của chúng ta, làm sao để đối kháng?" Lời của Chu Thanh hạ xuống, Thông Thiên và các Thánh nhân khác lần lượt lộ ra vẻ khao khát.

Đúng vậy, họ tự nhiên cũng hướng về cảnh giới ở tầng thứ cao hơn đó.

"Vậy thì, hiền tế, chúng ta hãy đến thế giới Hồng Mông đó, theo

đuổi cảnh giới chí cao vô thượng, chuẩn bị biến thế giới Hồng Hoang thành thế lực mạnh nhất trong thế giới Hồng Mông!" Thông Thiên nói.

Nghe vậy, Chu Thanh chậm rãi gật đầu.

Sau đó, mọi người liền quyết định.

Đến thế giới Hồng Mông thần bí khó lường đó!

Sau khi mọi người xử lý một phen toàn bộ thế giới Hồng Hoang, mười chín vị Thánh nhân của Tiệt Giáo, cộng thêm Chu Thanh, Chu Linh Nhi, Tiểu Bạch, Tiểu Hắc, La Hầu, hướng về cảnh giới Hồng Mông.

Chuyến đi này, dù dưới sự dẫn dắt của Chu Thanh, mọi người cũng mất đến mấy hội nguyên, mới đến được thế giới Hồng Mông.

Dưới thế giới Hồng Mông, có từng phương thế giới thông đạo, vô số thế giới trong Hỗn Độn đều thông qua từng con đường này, để tiến vào thế giới Hồng Mông.

Nhìn thấy con đường này, mọi người liền chậm rãi bước lên, tiến vào trong thông đạo.

Vừa mới tiến vào thế giới Hồng Mông, mọi người liền cảm giác được linh khí trong trời đất nơi đây cuồng loạn càn quét.

Đại đạo chi cơ của thế giới Hồng Hoang, Hồng Mông Tử Khí, trong thế giới Hồng Mông lại chỉ là tử khí bình thường.

Điều này thực sự khiến cho mọi người trong lòng chấn động vô cùng.

"Đây là thế giới Hồng Mông rồi." Chu Thanh mang theo mọi người, vừa tiến vào thế giới Hồng Mông, cũng cảm thấy chấn động vô cùng.

Nguyên nhân không gì khác, thế giới Hồng Mông, thực sự quá lớn, mênh mông vô tận.

Trong thế giới Hồng Mông, đâu đâu cũng có thể thấy các cường giả, cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên ở đây thành đàn kết đội.

Đối với cảnh này, mọi người cũng không khỏi cảm thấy chấn động vô cùng.

"Vừa đến thế giới Hồng Mông, chúng ta có chút lạ nước lạ cái, trước tiên đi tìm hiểu một phen đã." Chu Thanh chậm rãi nói.

Sau đó liền mang theo mọi người, tiến đến một tòa cổ thành.

Tốn một ít tài nguyên, mới biết mình đang ở vị trí nào.

Lương Châu, một đại châu trong thế giới Hồng Mông.

Toàn bộ thế giới Hồng Mông, có đến trăm vạn đại châu, Lương Châu cũng chỉ là một tiểu châu trong số đó.

Trên tiểu châu này, có vô số thế lực đóng quân, có các loại môn phái, cũng có một số học viện, thậm chí có các thế lực do các chủng tộc khác nhau sáng tạo ra.

Muôn hình vạn trạng.

Thậm chí có không ít phòng đấu giá tồn tại.

Sau khi biết được tình hình, Chu Thanh cũng liền cùng Thông Thiên và các Thánh nhân khác suy nghĩ.

Ở thế giới Hồng Hoang là tồn tại chí cao vô thượng, nhưng ở thế giới Hồng Mông, cũng chỉ là một thành viên trong chúng sinh.

Cho nên, tự nhiên cũng phải nỗ lực phát triển sức mạnh của mình.

Ví dụ như gia nhập một môn phái nào đó, ví dụ như gia nhập học viện, hoặc là đi săn giết dã thú, hoặc là làm những chuyện giết người

cướp của.

Tóm lại, mục tiêu của họ là trở nên mạnh mẽ hơn.

“Chúng ta có thể gia nhập một môn phái, cũng có thể tham gia vào học viện, để có được tài nguyên, nâng cao cảnh giới.” “Không biết mọi người cảm thấy thế nào?” Chu Thanh nhìn về phía Thông Thiên và những người khác, chậm rãi nói.

Thông Thiên và những người khác nghe vậy, cũng trầm tư.

Họ cũng đang phân vân, rốt cuộc nên chọn cái nào thì tốt.

Gia nhập môn phái?

Gia nhập học viện?

Dù sao có thể trở nên mạnh mẽ hơn là được.

Còn đi giết người cướp của, cũng được, bởi vì ở Hồng Hoang, họ cũng là những người hiếu chiến, cho nên hoàn toàn có thể làm nghề này.

“Hư Không Phách Mại Hành, cuộc đấu giá trăm triệu năm một lần, sắp bắt đầu!” Ngay khi Chu Thanh và những người khác đang phân vân không biết nên làm thế nào, bỗng nhiên, một giọng nói đã thu hút sự chú ý của họ.

“Hư Không Phách Mại Hành?” Chu Thanh nghe vậy, lẩm bẩm nói.

Hư Không Phách Mại Hành, phòng đấu giá này ông cũng biết.

Vừa rồi từ trong tài liệu, ông cũng đã biết được không ít nội dung về thế giới Hồng Mông.

Nơi họ đang ở, là Lương Châu, một trong trăm vạn đại châu.

Hư Không Phách Mại Hành, là đại thế lực bản địa của Lương Châu, chuyên làm ăn đấu giá.

Việc kinh doanh luôn vô cùng phát đạt.

Trong phòng đấu giá, cũng có vô số cường giả sừng sững.

Tương truyền, có cường giả cảnh giới Hồng Mông, còn về cảnh giới Hỗn Nguyên, càng là nhiều không đếm xuể.

Mỗi lần đấu giá những món đồ tốt, cũng khiến cho vô số người động lòng không thôi.

Hay là...

đi đến phòng đấu giá này xem sao?

Dù sao, họ ở thế giới Hồng Mông thuộc về người ngoài, không biết hiện tại nên làm gì.

Chương 194

Sau đó, Chu Thanh nhìn về phía mọi người, chậm rãi nói: "Mọi người thấy sao, chúng ta có nên đi xem không?" Lời vừa dứt, mọi người nghe vậy, lần lượt gật đầu.

Đi xem một chút cũng không sao, dù sao đây là một thế giới mới, thế giới Hồng Mông, thế giới Hồng Mông là một trong những thế giới có cấp bậc cao nhất trong Hỗn Độn.

Nếu tiến vào phòng đấu giá, có lẽ có thể thu được không ít thứ.

Bảo vật nguyên bản trong thế giới Hồng Hoang, mang đến thế giới Hồng Mông, quả thực không đáng kể.

Nếu đến phòng đấu giá, không chừng có thể mua được một số món đồ tốt.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là, có được một số tin tức, mua một số tài liệu chi tiết hơn về thế giới Hồng Mông, sau đó lại tra xem một số tin tức về các đại thế lực trong thế giới Hồng Mông.

Lúc này, các loại tâm tư đều đã dẹp bỏ, còn về phong thái cường giả ở Hồng Hoang, tự nhiên bị vứt đi sạch sẽ.

Nếu đã đến thế giới mới, vậy thì tự nhiên phải bắt đầu lại từ đầu, tự nhiên cũng phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Cho nên, dù có bảo họ bái sư, cũng không có vấn đề gì.

Đối với cường giả trong thế giới Hỗn Độn, họ thực sự chỉ có thể coi là tiểu bối, bởi vì tuổi của họ so với cường giả thế giới Hồng Mông, quá thấp.

Bởi vì, họ biết, những cường giả trong thế giới Hồng Mông, động một chút là tu luyện mấy Hỗn Độn Kỷ.

Hỗn Độn Kỷ là gì, là một Hỗn Độn diễn hóa ra, rồi trải qua kết thúc, đó chính là một Hỗn Độn Kỷ.

Họ không phải là sinh linh được diễn hóa ra từ thế giới Hồng Hoang do Bàn Cổ khai thiên tích địa hóa thành, đối với họ, chỉ có thể coi là sinh linh hậu thiên mà thôi, tự nhiên không thể so sánh với những cường giả vô thượng trong thế giới Hồng Mông.

Cho nên lúc này, tự nhiên cũng phải khiêm tốn hơn nhiều, bảo họ bái sư học nghệ, gia nhập một môn phái hoặc thế lực, cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

Thấy mọi người lần lượt gật đầu, Chu Thanh liền mỉm cười, nói: "Vậy được, chúng ta hãy đến Hư Không Phách Mại Hành xem sao." Lời của Chu Thanh hạ xuống, mọi người nghe vậy, lập tức gật đầu.

Sau đó, mọi người lần lượt đi về phía Hư Không Phách Mại Hành.

Trên đường đi những gì họ thấy, cũng khiến họ cảm thấy vô cùng chấn động, bởi vì các loại bảo vật trên đường thực sự quá đáng sợ, tu sĩ trên đường cũng khiến họ tâm thần chấn động.

Phải nói rằng, cường giả trong thế giới Hồng Mông thực sự quá nhiều, quả thực nhiều không đếm xuể.

Ở đây, cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên như không cần tiền vậy.

Trên đường phố, các loại bảo vật cũng khiến họ cảm thấy chấn động vô cùng, bởi vì cấp bậc của những bảo vật này thực sự quá cao, quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng.

Những bảo vật này e rằng mỗi món mang ra ngoài, ở thế giới Hồng Hoang đều là vô thượng chí bảo, đủ để khiến vô số sinh linh trong Hồng Hoang tranh giành đến đầu rơi máu chảy, thậm chí gây ra một trận đại chiến cũng không phải là chuyện không thể.

Theo mọi người chậm rãi tiến đến Hư Không Phách Mại Hành, họ

cũng phát hiện, lúc này trước Hư Không Phách Mại Hành đã tụ tập không ít tồn tại.

Những sinh linh này, đều là những vị cường giả vô thượng chuẩn bị tham gia vào một trận đấu giá.

Khi Chu Thanh và Thông Thiên và những người khác đến trước Hư Không Phách Mại Hành, cũng bị tòa đại điện mênh mông của Hư Không Phách Mại Hành làm cho chấn động.

Bởi vì tòa đại điện này thực sự quá lớn, dường như tọa lạc ở tận cùng của trời đất, xung quanh có vô tận tinh hà lưu chuyển, các loại thần vận đáng sợ lưu chuyển trong lòng, khiến người ta không khỏi tâm thần kinh hãi.

Tòa đại điện này lớn đến mức, căn bản không thể dùng lời để hình dung.

Nếu thật sự phải hình dung, trong mắt Chu Thanh và những người khác, chỉ riêng một tòa đại điện này, liền dường như lớn hơn cả thế giới Hồng Hoang mấy phần.

Mấy người họ trước mặt tòa đại điện này, liền dường như chỉ là con kiến, cũng khiến cho mọi người trong lòng chấn động một phen.

Theo dòng người trước phòng đấu giá, cường giả tụ tập ngày càng nhiều, mọi người cũng biết, e rằng phòng đấu giá sắp bắt đầu.

Ngay sau đó, theo số người tụ tập ở đây ngày càng nhiều, đại môn của Hư Không Phách Mại Hành lập tức mở ra.

Ngay sau đó, vô số đạo khí tức đáng sợ xông lên trời, mạnh mẽ khuấy động càn khôn năm tháng, khiến cho đại thiên hoàn vũ vào lúc này không ngừng rung chuyển.

Chu Thanh và Thông Thiên và các Thánh nhân khác lúc này cũng không khỏi tâm thần run lên, sau đó mọi người liền chậm rãi bước

vào trong đại điện.

Lúc này trong đại điện, đã tụ tập không ít cường giả, cuộc đấu giá sắp bắt đầu.

Theo đại điện chậm rãi mở ra, lập tức, vô số cường giả lần lượt bước vào trong đại điện.

Ngay sau đó, các loại khí tức đáng sợ lần lượt xông lên trời, pháp tắc chi lực mênh mông cuồng loạn càn quét giữa trời đất, khiến cho toàn bộ trời đất không ngừng chấn động.

Có thể nói, tuy đây chỉ là một Lương Châu nhỏ bé, nhưng cường giả tụ tập ở đây cũng có đến trăm vạn, điều quan trọng hơn là, trăm vạn cường giả này, đều là cường giả vô thượng cảnh giới Hỗn Nguyên, thậm chí trong đó có cả tồn tại vô thượng mạnh hơn cả cảnh giới Hỗn Nguyên.

Thông Thiên và những người khác cảm nhận được khí tức của vô số cường giả, cũng lần lượt trong lòng khựng lại.

Bởi vì, cường giả ở đây thực sự quá nhiều, nếu nhiều cường giả như vậy đến Hỗn Độn, e rằng đủ để đánh nát toàn bộ Hồng Hoang.

Nhiều cường giả như vậy, nếu là trước đây, đủ để dọa chết họ.

Nhưng cũng phải, nơi này là thế giới Hồng Mông, ngay cả Hỗn Độn cũng do thế giới Hồng Mông diễn hóa ra, cho nên, hiện nay trong thế giới Hồng Mông có nhiều cường giả như vậy, cũng là chuyện bình thường.

Thậm chí, nếu là thế giới Hồng Hoang, tương lai nếu có một ngày, có thể đem thế giới Hồng Hoang, diễn hóa thành thế giới như thế giới Hồng Mông, vậy thì thế giới của họ cũng sẽ diễn hóa ra nhiều cường giả như vậy.

Nhưng, đây cũng không phải là chuyện không thể.

Phải biết rằng, ở thế giới Hồng Hoang, họ đều là những cường giả hàng đầu, thiên phú của họ, tuy không thể so sánh với sinh linh trong thế giới Hồng Mông, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ cần nỗ lực một phen, chưa chắc không thể đột phá cảnh giới mạnh hơn.

Cho nên, tương lai họ cũng sẽ trở thành cường giả.

Ở một bên khác, lúc này, theo nhiều cường giả tiến vào, toàn bộ phòng đấu giá cũng sắp bắt đầu.

Phải nói rằng, đại điện này thực sự quá lớn, mênh mông vô tận, không ai biết đại điện này rốt cuộc lớn đến đâu.

Trong đại điện này tuy, lúc này đã tụ tập nhiều cường giả như vậy, nhưng lại không hề có vẻ chật chội, thậm chí còn có vẻ khá rộng rãi.

Ngay sau đó, Thông Thiên và những người khác cũng lần lượt tìm một chỗ ngồi xuống.

Ngay sau đó, phòng đấu giá chậm rãi bắt đầu.

Sau đó, một tiên tử có thân hình uyển chuyển chậm rãi bưng lên từng chiếc hộp, xuất hiện trước mắt mọi người.

Mọi người nhìn thấy những chiếc hộp này, sắc mặt đều thay đổi.

Bởi vì, lúc này, tuy cách xa đại điện, cách những chiếc hộp này cũng có một khoảng cách, nhưng cũng có thể cảm giác được, những chiếc hộp này không tầm thường, e rằng dược liệu chế tạo ra những chiếc hộp này, cũng tuyệt đối không phải là phàm phẩm, lập tức khiến cho mọi người chấn động vô cùng.

Rốt cuộc là bảo vật gì, mà ngay cả hộp đựng cũng bất phàm như vậy, trong đó lại ẩn chứa bảo vật gì?

Hơi thở của Thông Thiên và những người khác đều khẽ ngừng lại.

Bởi vì, họ có thể cảm nhận được, thần vật trong hộp tuyệt đối ẩn chứa tinh hoa không thể tưởng tượng, thậm chí có thể mang lại cho họ lợi ích không thể tưởng tượng.

Ngay sau đó, ở phía trên, tiên tử có thân hình uyển chuyển đó chậm rãi mở nắp hộp ra.

Lập tức, hàng tỷ tỷ đạo thần quang rực rỡ hiện ra giữa trời đất, Đại Đạo pháp tắc đáng sợ ngang dọc trong trời đất, bùng phát ra vô lượng thần quang, khiến cho cả trời đất vào lúc này không ngừng rung chuyển không ngớt.

Ba ngàn Đại Đạo pháp tắc, thời gian, không gian các pháp tắc, lần lượt hiện ra, các loại dị tượng lần lượt hiện ra, khiến cho vương thương mang thiên địa không ngừng chấn động, các loại Đại Đạo pháp tắc vung vãi giữa trời đất, dị tượng đáng sợ khẽ vung vãi, khiến cho vô số sinh linh tâm thần chấn động vô cùng, lần lượt tâm thần lay động.

Họ biết, vật này tuyệt đối là vô thượng thần vật, nếu có được vật này, tuyệt đối sẽ nhận được lợi ích vô thượng.

Cho nên, lúc này tự nhiên cũng muốn có được thần vật này.

Ở phía trên, theo chiếc hộp chậm rãi được mở ra, lập tức, một đóa hoa tỏa ra quang mang đáng sợ chậm rãi xuất hiện.

Lập tức, trời đất không ngừng chấn động, vô số người lần lượt sắc mặt biến đổi, đều vào lúc này biết được lợi ích của thần hoa này, cho nên mọi người lần lượt quyết định, phải lấy được vật này.

Sau khi đóa hoa xuất hiện, tiên tử uyển chuyển lại lấy ra một thanh cổ kiếm bằng đồng xanh.

Phương thức đấu giá của Hư Không Phách Mại Hành không giống với các phòng đấu giá khác, không phải lấy ra từng món một, mà ngay từ đầu, liền lấy ra toàn bộ bảo vật thần vật, để mọi người lần lượt chiêm ngưỡng một phen, sau đó lại để mọi người ra giá tranh đoạt.

Cái lợi của việc này, vừa có thể thể hiện thực lực của Hư Không Phách Mại Hành, lại càng có thể để nhiều người đấu giá hơn được như ý nguyện có được bảo vật mình muốn.

Đây cũng là nguyên nhân Hư Không Phách Mại Hành vẫn luôn sừng sững không đổ.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là, phòng đấu giá cầu mong được kết giao quan hệ tốt với nhiều cường giả hơn.

Bởi vì quan hệ, thứ này, dù ở đâu, cũng đều hữu dụng.

Một khi Hư Không Phách Mại Hành có thể kết giao quan hệ tốt với nhiều cường giả, vậy thì thực lực bản thân cũng sẽ tăng lên không ít.

Cùng lúc đó, theo thanh cổ kiếm bằng đồng xanh được lấy ra, lập tức, quang mang trong toàn bộ trời đất không ngừng rực rỡ, hàng tỷ tỷ đạo thần quang hiện ra giữa trời đất, khiến cho toàn bộ hư không không ngừng chấn động, không ngừng sụp đổ, thậm chí khiến cho trời đất vào lúc này bị xé rách ra, Hỗn Độn băng diệt, vũ trụ một lần nữa diễn hóa.

Khi thanh thần kiếm này vừa mới xuất hiện, trong đồng tử của Thông Thiên bỗng nhiên bùng phát ra thần quang, vào lúc này, trong lòng ông kích động vô cùng.

Bởi vì, ông là tồn tại tu tập Kiếm Đạo, có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng là vì quan hệ tu tập Kiếm Đạo...

Cho nên lúc này, khi nhìn thấy một thanh bảo kiếm xuất hiện,

trong lòng ông lập tức kích động vô cùng.

Ông biết, nếu có được thanh kiếm này, sẽ nhận được không ít lợi ích, thậm chí tương lai tu vi và chiến lực sẽ tiến thêm một bậc cũng không thành vấn đề.

Nhất định phải lấy được thanh kiếm này!

Không chỉ Thông Thiên, trong đại điện, các sinh linh khác cũng lần lượt nhìn về phía thanh cổ kiếm đó...

ánh mắt lấp lánh không ngớt.

Họ biết, thanh thần kiếm này quả thực là vô thượng thần vật, nếu có được nó, chắc chắn sẽ nhận được không ít lợi ích.

Theo không ít sinh linh hiện ra vẻ kích động, ở phía trên, nữ tử kia lại lần nữa lấy ra từng món vô thượng bảo vật.

Khi từng món bảo vật xuất hiện, hơi thở của vô số cường giả vào lúc này đều trở nên nặng nề.

Từng người một trong lòng kích động vô cùng, cũng may là sự cường giả của Hư Không Phách Mại Hành ra tay, nếu không, lúc này e rằng không ít cường giả đã chọn ra tay rồi.

“Chắc hẳn các vị quý khách đều vì vật này mà đến.” Nữ tử yêu kiều cảm nhận được ánh mắt nóng rực của mọi người, bèn hé môi cười nhẹ.

Chương 195

"Không sai, chính là bản nguyên Bồ Đề Tổ Thụ!" Tiếng nói vừa dứt, mọi người dường như phối hợp với nữ tử, đồng loạt kinh hô khe khẽ.

Đa số những người đến buổi đấu giá hôm nay đều đã nghe về món đồ chủ chốt lần này là "bản nguyên Bồ Đề Tổ Thụ", cho nên dù cho Hồng Mông Vô Cực, một sàn đấu giá nổi tiếng khó cầu được một vé, đưa ra yêu cầu năm vạn Vô Cực Hồng Mông Tệ, họ cũng không tiếc vung tiền như rác.

Đúng vậy, thế giới này đã có một hệ thống sơ bộ, có khái niệm về giao dịch.

Vô Cực Hồng Mông Tệ chính là tiền tệ cứng, sàn đấu giá có tên là Hồng Mông Vô Cực cũng là để ngụ ý tài nguyên cuồn cuộn đổ về.

Dĩ nhiên Chu Thanh không biết điều này, hắn đến vừa đúng lúc sàn đấu giá mới bắt đầu, đến sớm không bằng đến đúng lúc, bằng không thì số Hồng Mông Tệ kia cũng đã tiêu hết rồi.

"Ngô muốn!" "Ngô muốn!" "Là ngô đến trước!" Chưa đợi nữ tử yêu kiều giới thiệu thuộc tính, đặc điểm và công hiệu của bảo vật, mọi người đã bắt đầu điên cuồng tranh đoạt, chẳng mấy chốc đã bước vào giai đoạn gay cấn.

"Hiền tế, xem kìa." Thông Thiên trước khi làm việc gì cũng quen hỏi ý kiến Chu Thanh, nhưng lần này lại không thấy hắn nói gì.

"Cứ tĩnh quan kỳ biến." Chu Thanh định xem thử trước, xem rốt cuộc bản nguyên Bồ Đề là thứ gì mà có thể khiến nhiều cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên tranh giành đến vậy.

Ở thế giới trước kia, trong thế giới Hồng Hoang, chỉ có Hồng Mông Tử Khí mới gây ra tình huống thế này.

Nhưng hôm nay đã khác xưa.

Chu Thanh nhíu mày, xem ra bản nguyên Bồ Đề ở thế giới Hồng Mông này chắc chắn có uy lực tương tự như Hồng Mông Tử Khí ở thế giới Hồng Hoang.

Lúc này, một nam tử ăn vận lộng lẫy ở phía sau khinh thường hừ lạnh một tiếng, cũng không nhắm vào ai cả.

Nhưng Chu Thanh có thể cảm giác được hắn đang hừ về phía mình.

Chu Thanh nheo mắt lại nhưng không ra tay.

"Lũ giun dế." Một lát sau, kẻ đó lại lí nhí buông ra một câu.

Hai câu nói không đầu không cuối, nhưng ai có chút đầu óc đều biết kẻ này đang khiêu khích Chu Thanh.

Những người xung quanh nhận ra động tĩnh cũng im lặng quan sát, chờ đợi phản ứng của hắn.

Nhưng Chu Thanh chỉ thản nhiên cười cho qua chuyện, mọi người thấy có lẽ sẽ có trò hay để xem, nhưng thấy Chu Thanh không phản ứng gì thì cảm thấy mất hứng rồi quay đầu lại.

Những người có ý định tham gia đấu giá lúc này đều chen lên phía trước, còn những người không rõ ràng hoặc trong lòng còn nghi hoặc thì không có động tĩnh gì, giống như Chu Thanh.

Lúc này, nam tử kia hướng về phía nữ tử yêu kiều trên đài đấu giá mà gọi, giọng điệu khá thân mật: "Yên nhi, nói kỹ hơn về bản nguyên của bảo bối đi chứ." Chu Thanh đoán họ chắc hẳn quen biết nhau, e rằng còn rất thân.

Nữ tử được gọi tên là Yên nhi duyên dáng hành lễ, toát lên vẻ tiên vận.

Không ít đệ tử môn phái có căn cơ không vững phải ngẩn ngơ.

"Ồ, Diệp giáo chủ?" "Diệp giáo chủ hôm nay ghé thăm sàn đấu giá, thật khiến Hồng Mông Vô Cực rồng đến nhà tôm." Một lão giả quản sự của sàn đấu giá ở bên cạnh nghe thấy lời của nam tử, lập tức nghênh đón.

Một đội vệ sĩ trên người mang ấn ký đạo văn hình đồ án Vô Cực của sàn đấu giá vội vàng chạy tới, chỉ thấy những người này hành động răm rắp, đạo tắc pháp lực trên người liên tục hiện ra.

Lại là cảnh giới Hỗn Nguyên!

Ngay cả vệ sĩ cũng đều là cảnh giới Hỗn Nguyên!

Đếm sơ qua cũng phải mười hai mươi người.

Còn về lão giả kia và nữ tử yêu kiều tên Yên nhi, Chu Thanh đều không thể cảm nhận được tu vi của họ.

Lúc này, Thông Thiên, Vân Tiêu và những người khác cũng có cảm giác giống hệt Chu Thanh, không khỏi nhìn về phía hắn.

Chu Thanh quay đầu lại nhìn họ với ánh mắt trấn an.

Khi lão giả đến trước mặt Chu Thanh và Diệp giáo chủ, một luồng thần quang rực rỡ lập tức hiện ra trước mắt, thần quang tan đi, lão giả đạp trên tinh thần chi lực từ từ đáp xuống.

Hư Không Đạp Bộ!

Sức mạnh đạp vỡ pháp tắc hư không!

Chu Thanh cũng không khỏi động lòng, không ngờ lại có công pháp này.

Nếu có kiếm pháp phối hợp với Hư Không Đạp Bộ được tinh thần chi lực gia trì, chắc chắn sẽ khiến cảnh giới Hồng Mông càng thêm vững chắc.

Công pháp hư mà không thực, thực mà không hư.

Cổ kiếm nở hoa khai thiên địa, công pháp đạp phá hư không!

Đây chính là lấy kiếm chứng đạo!

Ngưỡng cửa lớn của Vĩnh Hằng Cảnh, khi ở Hồng Mông kỳ mãn, việc bước vào Vĩnh Hằng sẽ dễ dàng hơn!

Được, Chu Thanh thầm hạ quyết tâm, thanh cổ kiếm kia và bộ công pháp này, nhất định phải có được!

"Diệp giáo chủ, mời ngài dời bước đến ghế quý." Lão giả mở đường, các vệ sĩ xếp thành hàng, dẫn nam tử kia lên lầu.

Chu Thanh nhìn theo, mọi người cũng nhìn theo.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều bị nam tử kia thu hút.

Không khỏi thầm nghĩ: "Người này có lai lịch gì mà ngay cả lão giả cũng phải đích thân ra mặt mời." Hắn dường như rất hưởng thụ cảm giác trở thành tiêu điểm, ngẩng cao đầu một cách kiêu ngạo, sải bước lớn đi về phía trước.

Khi đi ngang qua Chu Thanh, hắn còn cố ý dừng lại, ra vẻ như đang phân phó lão giả: "Đổng lão, gần đây ngưỡng cửa của Vô Cực có hơi thấp thì phải." Sắc mặt Đổng lão có chút vi diệu, không phản ứng gì, cũng không làm mất mặt hắn, nhưng vẫn trả lời một cách công tư phân minh: "Diệp giáo chủ, chỉ cần trả đủ phí vào cửa, Vô Cực luôn hoan nghênh quý khách." Nói tóm lại, chỉ cần có tiền trả là được, không quan tâm người đó là ai, thế lực nào, cảnh giới ra sao.

Cho dù hai thế lực đối đầu nhau trên khắp Hồng Mông Đại Địa có

đối mặt nhau ở đây, muốn rút binh khí ra chém giết, Vô Cực cũng không sợ!

Cứ thu nhận không từ chối!

Buổi đấu giá vẫn tiếp tục!

Rốt cuộc chủ nhân của sàn đấu giá Hồng Mông là ai chứ?

Ai mà không phải nể mặt ba phần!

Cho nên, lúc này cảm nhận được ý tứ không thiện của Diệp giáo chủ, lão giả cũng chỉ mỉm cười, chẳng hề lo sợ chuyện phá rối sẽ xảy ra.

Diệp giáo chủ hừ một tiếng rồi bỏ đi, để lại Chu Thanh vẫn còn đang suy tư về Hư Không Đạp Bộ ban nãy.

Hắn hoàn toàn không để tâm đến lời mỉa mai của nam tử kia.

Ánh mắt chăm chú nghiên cứu của hắn bị lão giả phát giác, lão giả bèn nhìn về phía Chu Thanh.

Chu Thanh cũng nhìn lại lão giả.

Hai ánh mắt giao nhau, trong mắt cả hai đều là vẻ thản nhiên và tự tin.

Trên chiếc thang lầu bằng mây được Đại Đạo chi lực gia trì, một già một trẻ, từ trên nhìn xuống, ánh mắt giao nhau.

Chu Thanh cũng không hề nao núng, cho đến khi lão giả dời mắt đi trước và mỉm cười lịch sự với hắn.

Dù sao đây cũng chỉ là một tình tiết nhỏ, nhanh chóng trôi qua, buổi đấu giá lại tiếp tục.

Nhưng Chu Thanh biết, lão giả đã ghi nhớ hắn.

Yên nhi tiếp tục lên đài, lồng kính lưu ly bảo vệ bảo vật cũng

được mấy vệ sĩ lên đài mở ra, lúc này bảo vật mới lần đầu tiên thực sự hiện ra trước mặt mọi người.

Không còn bất kỳ rào cản hay sự bảo vệ nào.

"Ánh sáng chói mắt quá." "Thần lực thật mạnh?

Ngô lại bị ánh sáng chấn động cả căn cơ!" "Là Vô Cực Huyền Khí!" Đổng lão, người thường xuyên chủ trì các buổi đấu giá, bình tĩnh giải thích một câu.

Sàn đấu giá cũng không phải là không bảo vệ gì cả, nếu không thì bảo vật tốt đến đâu cũng thành đồ bỏ.

"Vô Cực Huyền Khí" là một loại khí vận đặc biệt trong Đại Đạo pháp tắc của thế giới Hồng Mông, do bàn tay to lớn nhất đứng sau màn một tay sáng tạo ra.

Còn về việc tại sao lại sáng tạo ra nó, bản nguyên của huyền khí từ đâu mà có?

Phải đi hỏi bản tôn.

Nhưng mà, dù có hỏi thì người ta cũng không nói cho ngươi biết đâu.

Đây cũng là điểm đặc biệt của hội đấu giá Vô Cực, và cũng là nguyên nhân sàn đấu giá này có thể trở thành kẻ đứng đầu.

Có lớp Vô Cực Huyền Khí này, bảo vật sau khi được người mua mua về cũng không sợ bị cướp giữa đường.

Lớp Vô Cực Huyền Khí này có khả năng cảm ứng, bất kể đạo tặc là cường giả cảnh giới nào cũng sẽ bị truy lùng.

Khí tức của bảo vật sẽ bị trói buộc với khí tức của đạo tặc, đi đến đâu, người ta cảm nhận được lớp khí tức đó, người biết chuyện nhìn một cái là biết đây là tên trộm.

Bị cả thế giới Hồng Mông khinh bỉ!

Đi đâu cũng không ngẩng đầu lên được!

Ăn cơm ư?

Xin lỗi, không có quán nào tiếp đãi!

Đi săn dị thú, kiếm tiền từ đế quốc lính đánh thuê ư?

Xin lỗi, không ai giao nhiệm vụ cho ngươi!

Càng đừng nói đến Trung Ương Học Viện với ngưỡng cửa cao ngất trời!

Đều không nhận, ngay cả việc quét rác cũng không ai cần!

Về nguyên nhân bị ánh sáng chấn động căn cơ, đó là một đặc điểm khác của Vô Cực Huyền Khí.

Sức chấn nhiếp!

Chương 196

Những người có cảnh giới hoặc căn cơ không đủ vững, không thể nào trộm được.

Đơn giản là, thế lực không đủ thì đừng có xía vào!

Chu Thanh quay đầu nhìn một vòng.

Quả nhiên có một nửa số người tại trường không dám nhìn thẳng vào bảo vật, hoặc là quay đầu đi, hoặc là đã đeo một món bảo khí bảo vệ mắt.

Theo quan sát của Chu Thanh, những người quay đầu đi đa phần là thực lực không đủ, thế lực cũng yếu kém, còn những người đeo bảo khí bảo vệ mắt đa phần là kẻ có tiền có thế.

Quả nhiên, vị Diệp giáo chủ vừa mới lên lầu kia đang đeo bảo khí bảo vệ mắt, nghển cổ nhìn xuống.

Chu Thanh thu lại ánh mắt.

Hắn thì không có phản ứng gì, bảo vật vừa không chói mắt, cũng không tổn hại đến căn cơ.

Chỉ là khi nhìn kỹ, trong lòng có chút khó chịu mà thôi.

"Các vị cường giả, đây chính là chân thân của bảo vật!" "Hội đấu giá Vô Cực mấy tháng trước đã thu được một viên bảo vật từ Băng Huyền Chi Địa, do linh khí của tiên thiên bảo vật, Bồ Đề này đã tu luyện ra linh thức." "Tâm tính của Bồ Đề trời sinh ngang ngược, khó khống chế." "Chủ nhân nhà ta sau khi thu phục được linh căn chi vật này mới mang ra đấu giá." "Cho nên, viên bảo vật này hiện đang ở trong trạng thái vô chủ." "Nói cách khác, đấu giá vật này, dù là dùng làm thiên bảo linh căn hay thuốc, hay là truyền linh khí vào bồi dưỡng

thành dược linh, đều vô cùng tốt.” Tiếng nói vừa dứt, mọi người lại kinh hô.

“Song thuộc tính!” Chu Thanh nghe xong thì nhíu mày, sau khi đến một thế giới khác, thế giới Hồng Mông, hắn phát hiện pháp tắc của thế giới trước kia dường như có sự khác biệt một trời một vực với thế giới này.

Nghe một hồi giới thiệu, trong lòng hắn như mở ra một cánh cửa mới.

“Dược linh!” “Thiên bảo linh căn!” Thẳng thắn mà nói, Chu Thanh lúc này đã có hứng thú vô cùng nồng hậu, còn mãnh liệt hơn cả thanh cổ kiếm trước đó!

Lúc này có người cất tiếng hỏi: “Yên nhi tiên tử, vậy bảo vật này chỉ có thể chọn một trong hai trạng thái thôi sao?” Đúng!

Lời của người này đã thức tỉnh mọi người.

Bảo vật vừa có thể làm thuốc vừa có thể làm linh căn quả thực rất hấp dẫn, nhưng nếu chỉ có thể chọn một trong hai trạng thái thì quá đáng tiếc.

“Không đâu, chính vì đây là bản nguyên Bồ Đề.” Yên nhi tiên tử dịu dàng mỉm cười.

“Ở trạng thái bản nguyên, cả hai đều có thể, tùy ý chuyển đổi, mặc cho quân lựa chọn.” “Nhưng nếu như là bản nguyên Bồ Đề đã trưởng thành, thì không được.” “Bản nguyên Bồ Đề đã trưởng thành, trạng thái trước đó là gì thì sẽ định hình là trạng thái đó, không thể thay đổi.” “Điều này cũng cho thấy mức độ trân quý của bản nguyên Bồ Đề này.” “Dĩ nhiên, Vô Cực tự nhiên chỉ đấu giá vật vô chủ, Bồ Đề đã trưởng thành không khác gì đã có chủ, Vô Cực tự nhiên sẽ không mang ra đấu giá.” Yên nhi nói, nhân tiện tuyên dương tôn chỉ của Vô

Cực.

Chu Thanh gật gù, đúng là có lý.

Nhưng mà, "Vậy làm thế nào để chuyển đổi?" Lời đã nói ra thì không thể thu lại.

Giọng nói của Chu Thanh vang lên trước mặt mọi người, ai nấy đều quay sang nhìn hắn, nhân vật chính của màn kịch nhỏ ban nãy.

Nhưng lời đã nói ra, như đinh đóng cột.

Chu Thanh cũng không lùi bước, nhìn về phía Yên nhi, hắn cũng muốn biết làm sao để chuyển đổi.

Nhưng mọi người nhìn hắn một cái, trong lòng đa phần đều nghĩ: "Hỏi câu này?

Chẳng lẽ định mua thật sao?" Hơn nửa số người ở đây, một nửa là thật sự muốn mua, nửa còn lại chỉ muốn chiêm ngưỡng bảo vật.

Nhưng những người thực sự muốn mua và không thiếu tiền đều đã lên lầu hai cả rồi.

Ai lại ở lại lầu một chứ.

Nhưng Yên nhi vẫn trả lời: "Câu hỏi của vị cường giả này chính là điểm tinh diệu nhất!

Nhưng, phải thanh toán xong Vô Cực Tệ, đáp án tự nhiên sẽ được dâng lên." Chu Thanh nghe xong liền hiểu ra.

"Vị cường giả, nếu có ý, xin mời lên lầu ba." Yên nhi nói xong, ra hiệu cho Chu Thanh, các vệ sĩ kia cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ cần Chu Thanh gật đầu, buổi đấu giá này cũng coi như đã định!

Nhưng, Chu Thanh nhìn lên đài.

Không hiểu vì sao, hắn luôn cảm thấy sẽ còn có thứ tốt hơn.

Cho nên hắn không lên tiếng, cũng không có ý định động thân.

Yên nhi nhìn hắn, cũng không ép buộc, chỉ thản nhiên mỉm cười.

Nhưng, đúng lúc này.

"Yên nhi, nếu làm ăn như vậy, e rằng Vô Cực thật sự sắp phải đóng cửa rồi, ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!" Một tràng cười vô cùng kiêu ngạo vang lên, Chu Thanh và mọi người không cần nhìn cũng biết đó chính là Diệp giáo chủ, kẻ gây ra trận phong ba nhỏ lúc nãy.

"Đấu giá đấu giá, cũng phải bán cho người có tiền chứ, Yên nhi, bán cho kẻ không tiền, dù có mài rách cả môi, cũng không bán được một vật!" Diệp giáo chủ nói, lời lẽ đầy ẩn ý, không gì khác ngoài việc thể hiện rằng phải bán cho người có tiền như ta thì mới bán được.

Còn Chu Thanh ư, chính là tên nghèo kiết xác đó.

"Hiền tế, vì sao kẻ này lại như vậy?" Thông Thiên không vui nhìn Diệp giáo chủ, trong thế giới của ngài không có khái niệm tiền bạc, càng đừng nói đến hệ thống giao dịch, cho nên cũng không có khái niệm giàu nghèo sang hèn.

Thấy người này hết lần này đến lần khác khoe khoang, ngài không sao hiểu nổi, chỉ cảm thấy kẻ này đơn giản là không thể nói lý lẽ!

Hết lần này đến lần khác, Chu Thanh cũng có chút nổi giận.

Diệp giáo chủ này, với mình không thù không oán, sao cứ luôn tìm cách làm người khác khó chịu vậy!

Nhưng, Chu Thanh không biết rằng có những kẻ, dù có tiền, cũng phải dùng cách khoe khoang kệch cỡm mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của mình!

"Yên nhi, ngô muốn nó, thanh kiếm kia cũng không tệ, ngô cũng

lấy luôn.” Diệp giáo chủ cố ý nói với Yên nhi.

Chu Thanh hiểu ra, xem ra mình đã bị coi là vật đối chiếu rồi.

Bị bắt nạt đến tận đầu, Chu Thanh cũng không phải là kẻ dễ chọc.

Ban đầu, Chu Thanh đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc hành sự khiêm tốn, học công pháp mạnh hơn, đạt đến cảnh giới cao hơn rồi quay về Hồng Hoang, mang những thứ học được và bảo vật có được để tạo phúc cho chúng sinh.

Huống hồ, ở thế giới Hồng Mông này, cường giả đầy rẫy, nhóm người Chu Thanh càng phải giữ mình kín tiếng.

Nhưng mà, có những chuyện không thể nhịn được nữa.

Thế lực cường giả này thì đã sao!

Tên vừa mới bước vào cảnh giới Hồng Mông này thì đã sao!

Khí thế ở thế giới Hồng Hoang sao có thể đánh mất ở nơi khác!

Thế giới tối cao Hồng Mông thì đã sao!

Chu Thanh muốn cho cả thế giới này biết, Chu Thanh hắn không phải người dễ bắt nạt!

Cứ mãi e dè, hành sự khiêm tốn, căn bản không phải phong cách của hắn.

Nếu không, những thứ học được mang về Hồng Hoang, cũng sẽ khắc vào trong xương tủy cái ấn tượng Hồng Hoang thấp hơn thế giới khác một bậc!

Chu Thanh lúc này cảm thấy tư tưởng ban đầu về việc phát triển khiêm tốn là hoàn toàn sai lầm!

Muốn chiến!

Thì chiến!

Chu Thanh không mua đồ, tự nhiên có lý lẽ của hắn.

Trong lòng có nghi ngờ, tự nhiên sẽ không giải thích với người khác, nhưng đó không phải là lý do để người khác khinh thường!

"Hội đấu giá Vô Cực, mua đồ cũng phải phân trước sau chứ?" "Lẽ nào hội đấu giá Vô Cực trên Hồng Mông Đại Địa lại không có quy tắc phép tắc gì sao!" Chu Thanh dõng dạc quát hỏi, chất vấn mọi người trên lầu, khí thế bức thẳng đến lão giả ẩn mình sau màn.

Bây giờ, hắn cũng đã biết sàn đấu giá này rốt cuộc là thế nào.

Ở ngoại giới, người người đều gọi sàn đấu giá này là Hư Không Đấu Giá Hành.

Nhưng thực tế không phải vậy.

Chỉ có một số tu sĩ thân phận cao quý mới biết tên thật của sàn đấu giá là Vô Cực Hồng Mông Đấu Giá Hành, chính là vì Vô Cực Huyền Khí.

Cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Chu Thanh, cùng với sức mạnh thiên địa pháp tắc đang chực chờ bùng nổ.

"Ồ, một người ở cảnh giới Hồng Mông trung kỳ lại có thể dẫn động dị tượng pháp tắc." Lão giả dù sao cũng là cường giả Vĩnh Hằng Cảnh, tự nhiên nhìn ra được dị tượng mà người thường không phát hiện.

Chỉ thấy trong mắt lão, Chu Thanh toàn thân ẩn hiện điềm báo bồng bột khi thiên đạo pháp tắc niết bàn.

Nhưng lão giả có thể nhìn thấy, Diệp giáo chủ thì không.

Hắn chỉ khoanh tay, hứng thú nhìn Chu Thanh, xem hắn có lấy ra được tiền để mua không!

Chu Thanh tự nhiên không có tiền, hắn vừa mới đến thế giới này,

mới biết có thứ gọi là Vô Cực Tệ, càng đừng nói đến việc có tiền để mua được chí tôn thiên bảo.

Trong lúc hai bên giằng co, mọi người tại trường đều nín thở tập trung, mâu thuẫn giữa hai người vốn chỉ là một tình tiết nhỏ, bây giờ xem ra mâu thuẫn này tất sẽ còn bị khuếch đại!

Lúc này, trong một gian phòng chữ Thiên trên lầu tám, một nam tử cười lên.

"Thú vị, thú vị, lão thúc, xuống dưới kia đấu giá hai món bảo bối đó về cho ta." "Thiếu thành chủ có hứng thú với hai món bảo bối đó sao?" Trung niên cường giả được gọi là lão thúc có chút kinh ngạc, trong thành có thiếu gì đồ tốt, hai món bảo bối của sàn đấu giá Vô Cực có đáng gì đâu.

"Cứ đi đi, ngô tự có lý lẽ của ngô." Thiếu thành chủ từ từ đứng dậy, tháo kính bảo vệ mắt xuống.

Được lệnh, lão thúc tuy có chút nghi hoặc nhưng cũng đi xuống.

Chắc là đã thu hút sự chú ý của thiếu thành chủ rồi.

Lão thúc thầm nghĩ, liếc mắt nhìn xuống nam tử chỉ mới ở Hồng Mông trung kỳ dưới lầu.

Ngay sau đó, lão giả lại từ từ lên tiếng, không thể không lên tiếng.

Cường giả thế lực có thể vào đến lầu tám không phải là hạng tầm thường, chỉ lệnh đã ban ra, phải nhanh chóng hoàn thành.

"Hai vị cường giả không cần tức giận, bảo vật này đã có chủ rồi." Lời vừa dứt, mọi người đều kinh ngạc.

Chương 197

"Hả?" "Sàn đấu giá Vô Cực không phải chỉ bán vật vô chủ sao?" "Đã có chủ rồi còn mang ra bán làm gì!" Những người có mặt không nhịn được mà gào lên!

Chu Thanh trong lòng cũng không hiểu, rõ ràng lúc nãy giải thích còn nói là vật vô chủ mà.

"Chẳng lẽ, sàn đấu giá Vô Cực lừa người?" Diệp giáo chủ nghe xong cũng không thể tin nổi nhìn về phía lão giả, hắn là khách quen ở đây, quy củ của sàn đấu giá không thể không biết.

Chưa từng có hành vi lừa gạt nào cả.

Tại sao lại nói như vậy!

"Không không không, không phải như hai vị cường giả nghĩ đâu." Lão giả thản nhiên giải thích.

"Chỉ là vừa rồi, bảo vật này đã sớm bị người khác đấu giá lấy được rồi." Xem ra, đã bị người khác mua mất.

Chu Thanh trong lòng có chút không cam tâm, hắn rất động lòng với hai món đồ đó.

Đặc biệt là thanh cổ kiếm kia, hắn đoán chắc chắn là được đúc từ thời Tuyên Cổ!

Nhất định có uy lực phá thiên quân, quét sơn hà!

Kiếm đạo mà hắn tu luyện, chỉ dựa vào thế lực thì không thể phát huy được.

Thợ giỏi cũng khó nấu cơm không gạo.

Kiếm đạo kiếm đạo, không có kiếm sao thành đạo.

Tuy Hồng Mông chi lực có thể hóa khí thành kiếm, hóa kiếm thành vô hình, nhưng kiếm đạo như vậy, cốt lõi chung quy vẫn là hư không.

Chu Thanh, hắn cấp bách cần một thanh hung khí uy danh để thành tựu!

Bây giờ, thanh kiếm đó lại rơi vào tay người khác!

Tâm trạng Chu Thanh nhất thời có chút phức tạp.

Vừa mới đến, không có tiền tệ, quả thật là một bước cũng khó đi.

Có lẽ sau này có thể đến đế quốc lính đánh thuê nhận nhiệm vụ săn giết hung thú, tích lũy tiền tệ.

Nhưng bây giờ thật sự phải bỏ lỡ thanh cổ kiếm này sao?

Việc bỏ lỡ lần này không chừng sẽ trở thành tiếc nuối cả đời sau này.

Tâm trạng Chu Thanh phức tạp, từ thời Hồng Hoang đến giờ chưa từng có.

Lúc này.

Lão giả lại lên tiếng: "Vị cường giả này không cần phải hối tiếc, chính ngài đã mua bảo vật này rồi." Lời vừa dứt, mọi người đều ngỡ ngàng!

Họ đồng loạt nhìn về phía Chu Thanh, hắn mua lúc nào?

Mua được sao?

Mọi người vạn lần không ngờ tới, vốn tưởng rằng lúc hai người đang cãi nhau, có một người thần bí đã ra tay trước, nhưng không ngờ lại là Chu Thanh mua được.

Vậy hắn còn ở đây tranh luận với Diệp giáo chủ làm gì?

"Không thể nào!" Diệp giáo chủ rõ ràng là không tin.

Lão giả chỉ mỉm cười, đó là câu trả lời tốt nhất.

Mọi người đều biết, lời nói của lão giả ở sàn đấu giá Vô Cực là có uy tín nhất.

Nhưng không đợi Diệp giáo chủ lúng túng.

Lão giả không thèm để ý đến hắn nữa, tiếp tục lên tiếng: "Xin mời vị cường giả này theo ta lên lầu tám." Lầu tám?

Nhìn các tầng lầu trên đỉnh đầu, Chu Thanh lập tức đoán ra được vài điều.

"Phu quân." Vân Tiêu, Nữ Oa, Hậu Thổ ba nàng đồng thanh gọi.

Trong giọng nói đầy vẻ an ủi và lo lắng.

Chu Thanh lập tức ổn định lại tâm trí.

"Hiền tế, lên lầu xem thử đi, ngô và tam vị ở đây đợi ngươi." Thông Thiên vỗ vỗ tay Chu Thanh nói.

Chu Thanh gật đầu, theo người kia lên lầu.

Thang mây lên lầu được gia cố bằng pháp tắc của mây và pháp tắc của gió, việc này cũng không khó.

Nhưng việc kết hợp vận dụng hai pháp tắc một cách khéo léo, dung hợp thành một thể như vậy khiến Chu Thanh cũng không khỏi tán thưởng.

Chắc cũng là xuất từ tay của vị Sáng Thế Thần Vô Cực kia.

Chẳng mấy chốc đã đến lầu tám.

Lão giả mở đường cho Chu Thanh, cánh cửa to lớn hùng vĩ cũng được mở ra từ bên trong.

Ngay lập tức, sức mạnh sấm sét như bài sơn đảo hải ùa ra!

Pháp tắc chi lực không ngừng hiện ra, là thật!

Chu Thanh có thể nhìn thấy những tia sét màu tím lam đầy trời, như một trận cuồng phong bão táp báo hiệu!

"Mời vào." Xem ra, chính là người thần bí đó!

Chỉ thấy một nam tử tóc trắng mắt xanh đang ngồi ở trung tâm, bên cạnh một lá cờ lớn giống như biểu tượng, trên đó viết một chữ "Lôi" to tướng!

"Hai món bảo vật vừa rồi là do ngô mua." "Vậy tại sao..." Chu Thanh nhíu mày, hai món bảo vật đó chắc chắn không hề rẻ.

"Hai thứ đó đối với ngô không đáng quý, ngô là người thừa kế thiên đạo pháp tắc Lôi chi, linh căn diệu vật đối với ngô như không có, không bằng tặng cho người có duyên." "Kết một bằng hữu." "Ngô là thiếu chủ Lôi gia, Lôi Viễn." "Cường giả?" "Ngô là Chu Thanh." Chu Thanh nghĩ không nên dễ dàng nói cho người khác biết mình đến từ Hồng Hoang, nên chỉ nói tên.

Lôi Viễn vốn đang chờ nghe phần hậu tố phía sau, nhưng chỉ nghe một cái tên rồi thôi.

Hắn không khỏi mỉm cười, nhưng cũng không truy hỏi thêm.

Buổi đấu giá vẫn chưa kết thúc, một vòng bảo vật mới đã đến, một vòng cạnh tranh mới cũng đã bắt đầu.

"Lão thúc, cho ngồi." Lôi Viễn phóng khoáng hào khí lại mở thêm một gian phòng chữ Thiên khác mời Chu Thanh cùng thưởng thức.

Thế là hai gian khán đài tôn quý nhất trên tầng cao nhất của sàn đấu giá Vô Cực đã bị Chu Thanh và Lôi Viễn bao trọn.

Bảo vật quan trọng hơn sắp sửa lên sàn.

Sau màn, lão giả nhìn về hướng đó, không biết vị kia có phải là nhắm vào món đồ này không?

Quả nhiên, bảo vật vừa lên sàn, Lôi Viễn dần trở nên nghiêm túc.

Chu Thanh biết, e rằng đây mới là mục đích của hắn!

"Các vị cường giả đến từ những khu vực khác nhau!" "Tiếp theo sẽ là bảo vật áp trục của buổi đấu giá lần này." "Bảo vật lần này khác với những vòng trước, toàn bộ đều là của sàn đấu giá Vô Cực chúng ta." Cùng với việc bảo vật lần lượt được trưng bày giữa không trung, lời nói của Yên nhi khiến cả hội trường im phăng phắc.

Phải biết rằng sàn đấu giá Vô Cực thường chỉ đóng vai trò trung gian, thu thập bảo vật từ các thế lực khắp nơi, do bên bán ký gửi tại đây.

Nghe lời của Yên nhi, lần này lại là đồ của chính hội đấu giá Vô Cực!

Hồng Mông Vô Cực đó!

Một nơi chuyên thu thập thiên linh địa bảo, các loại kỳ trân dị bảo chưa từng thấy qua.

Đủ để thấy bảo vật mà họ có thể mang ra bán sẽ là khoáng thế trân bảo đến mức nào.

Chu Thanh cũng không khỏi nhìn chằm chằm.

"Chu huynh, đeo kính Tinh Nguyệt Hộ Mục vào đi." Bất chợt bên tai vang lên giọng nói của Lôi Viễn.

"Bảo vật áp trục, không nên nhìn chằm chằm thì tốt hơn." Chu Thanh nhận lấy kính bảo vệ mắt, nói một tiếng cảm ơn.

Lôi Viễn xua tay, ra hiệu Chu Thanh tiếp tục xem.

Rất nhanh, Yên nhi trên đài vung cánh tay ngọc, những bảo vật vốn đang lơ lửng giữa không trung đều từ từ hạ xuống trước mặt nàng, như có một sinh mệnh linh thức dẫn đường.

Chu Thanh thầm khen, tuyệt diệu!

Bảo vật này đã có linh tuệ sơ bộ!

“Bảo vật này tạm thời chưa có tên, là vật do Đăng Thiên Giả Huyết Đề để lại khi vẫn lạc.” Lời vừa dứt.

Cả hội trường đều kinh hô!

Vô cùng xôn xao!

“Hả?

Đăng Thiên Giả Huyết Đề?” “Vị Sáng Thế Thần cuối cùng đã vẫn lạc đó!” “Đăng Thiên Giả Huyết Đề?

Vị nửa bước Sáng Thế Thần kia?” Cả hội đấu giá bắt đầu bàn tán xôn xao, đều xoay quanh người được gọi là Huyết Đề.

“Đăng Thiên Giả Huyết Đề?” Chu Thanh trước nay chưa từng nghe qua nhân vật này.

“Chu huynh, huynh không biết sao?” Lôi Viễn nhận ra vẻ ngơ ngác của Chu Thanh, có chút kinh ngạc.

Chu Thanh liếc nhìn hắn một cái, thản nhiên gật đầu.

Không giải thích.

Chương 198

Thông thường, người ở thế giới Hồng Mông này, không ai không biết vị tiền bối nửa bước Sáng Thế này.

Ngay cả trẻ con cũng có thể ê a hát ra những câu chuyện về cuộc đời đầy màu sắc truyền kỳ của vị cường giả này.

Có thể nói, người không biết chắc là kẻ dị loại.

Chu Thanh không biết, đó cũng là vì hắn không phải người của thế giới này.

Nhưng lúc này, Lôi Viễn nhận ra điều đó cũng không nói nhiều.

Như thể không hề sợ Chu Thanh là dị loại, ngược lại còn giới thiệu cho Chu Thanh về vị chí tôn tiên quân này.

"Chu huynh, huynh có biết Đăng Thiên Giả Huyết Đề thật ra vốn không có tên này không." "Ồ?" Chu Thanh khá tò mò.

"Bản danh của ngài là Hạo Nguyệt Đạo Quân, từng là một đạo sư của Trung Ương Học Viện!" "Đức cao vọng trọng, Phổ Chiếu Đại Đế!" "Cũng là hậu bối cuối cùng của mảnh đất này suýt nữa đã trở thành Sáng Thế Chi Thần." "Đáng tiếc thay, vào thời khắc hóa thăng, không những không phi thăng thành công, ngược lại còn vẫn lạc." "Thật đáng tiếc, thế giới Hồng Mông vốn tưởng rằng thật sự có một ngôi sao sáng có thể trỗi dậy." "Ai, thôi, không nhắc nữa, không nhắc nữa." Nói xong, Lôi Viễn lắc đầu, vẻ mặt khá tiếc nuối.

"Không nhắc chuyện cũ, hãy xem hiện tại đi." "Chu huynh, xem kìa.

Vật trên đài chính là bảo vật mà vị kia để lại sau khi vẫn lạc." Chỉ thấy, trong kính bảo vệ mắt của hai người.

Một luồng khí tức kinh hoàng của Huyết Đề cuốn tới!

Uy lực lan ra rất nhanh, cả sàn đấu giá bị một tầng huyết khí nhàn nhạt bao phủ.

Nhìn lại những người ở tầng một, Chu Thanh phát hiện những người vốn đứng xem kịch ở tầng một đã không còn ở đó nữa.

Đây không phải là một màn trình diễn mà trình độ của họ có thể tiếp tục quan sát.

"Chu huynh, đó cũng là nguyên nhân ta mở một gian phòng chữ Thiên khác." "Chắc Chu huynh không biết, tầng lầu càng cao, không chỉ đơn thuần là để thể hiện quyền thế tài lực đâu." "Tầng lầu càng cao, ảnh hưởng phải chịu càng ít, ngược lại càng thấp, càng khó chống đỡ." Chu Thanh nghe xong, gật gật đầu.

Xem ra, khi những sát khí cấp Sáng Thế này xuất hiện, không phải dễ dàng xem như vậy!

"Các vị cường giả, chắc hẳn Đăng Thiên Giả Huyết Đề mọi người đều đã thuộc nằm lòng rồi." "Vị cường giả suýt nữa thành Sáng Thế Chi Thần này, việc vẫn lạc đến nay tuy vẫn là một bí ẩn." "Nhưng, hôm nay sàn đấu giá Vô Cực đã huy động toàn bộ thế lực, tại một bí tân truyền thừa cổ đạo trường đã tìm thấy dị vật!" "Đúng vậy, không sai!

Chính là Huyết Đề nổi danh của ngài ấy!" Trên đài hiện ra một đôi móng guốc máu me đầm đìa!

Yên nhi nói xong, ánh mắt nhìn về phía bảo vật cũng trở nên kịch liệt.

Có thể biết, trong các tầng lầu mà Chu Thanh và Lôi Viễn không nhìn thấy, các cường giả khác có biểu cảm như thế nào!

"Chu huynh, huynh tu luyện kiếm đạo phải không." Lôi Viễn tuy

hỏi, nhưng giọng điệu khá chắc chắn.

Chu Thanh nghe vậy, trong lòng ngạc nhiên.

“Ngô cảm nhận được, lúc nãy khi huynh đối đầu với tên tiểu nhân kia, quy tắc sức mạnh vận chuyển trong chu thiên pháp tắc của huynh.” “Có một luồng khí tức kiếm chi khá nhỏ.” Nghe vậy Chu Thanh biết được nguyên nhân rồi, nhưng lúc này nhắc đến chuyện này làm gì.

“Pháp tắc Lôi chi của ngô thiếu một vị Hỏa.” Lôi Viễn giải thích.

Chu Thanh hiểu ra, pháp tắc Lôi chi đến một cảnh giới nhất định nếu muốn tăng lên, thì tất phải đi kèm với hỏa điện lóe lên.

“Lôi huynh, chắc là vì nó phải không?” Chu Thanh nhìn về phía nam nhân bên cạnh.

Lôi Viễn kiên định gật đầu!

Thiếu chủ Lôi gia, người thừa kế pháp tắc Lôi hệ.

Tất nhiên gánh vác sứ mệnh phát dương quang đại công pháp.

“Nhưng Chu huynh đừng vội, còn có thứ quan trọng hơn!” Lôi Viễn biết sàn đấu giá lần này bán những bảo bối gì.

Nghe Lôi Viễn nói vậy, Chu Thanh trong lòng không thể tin nổi.

Ngay cả di vật thân cận của một đại tông sư truyền kỳ cũng dám đem ra đấu giá, sàn đấu giá này còn có thể có thứ gì quan trọng hơn sao?

Cũng không sợ thế lực của người đó đến đòi mạng!

Sàn đấu giá này thật to gan.

Chẳng mấy chốc, buổi đấu giá bắt đầu.

Nếu như lúc Chu Thanh cạnh tranh bản nguyên Bồ Đề kia là nhiệt

liệt, thì Huyết Đề này là kịch liệt đến trắng trợn!

Chỉ thấy các thế lực ẩn mình trong các tầng lầu lần lượt ra tay, giá cạnh tranh từng bước tăng lên.

Sàn đấu giá Vô Cực không có quy định về bước giá, giá giao dịch hoàn toàn phụ thuộc vào dục vọng của người mua đối với bảo vật mãnh liệt đến đâu!

Đột nhiên, trong một tầng lầu, một nam tử cực kỳ không kiên nhẫn hét lớn lên, giá cả từng bước tăng không ngừng, bất kể kêu giá cao đến đâu cũng có người theo.

Khiến những người có ý định mua bảo vật trong lòng vô cùng sốt ruột.

"Hai triệu vạn Vô Cực Tệ!" Không bằng trực tiếp hét một cái giá khiến người ta không thể chịu đựng nổi.

Quả nhiên, lời này vừa ra, sàn đấu giá vốn đang theo giá không ngừng liền chậm lại.

Có người đang quan sát, có người đang do dự.

"Chết tiệt!

Con đàn bà Yên nhi đó đặt Huyết Đề lên trước, là cố ý!" Một nam tử trên người có đặc trưng hình hổ rất rõ ràng, nghe người khác kêu giá hai triệu vạn không nhịn được mà gào lên!

Hắn cũng là người biết về bảo vật phía sau, bây giờ sàn đấu giá Vô Cực cố ý nâng cao giá cược, để Huyết Đề xuất hiện trước.

Giá cạnh tranh tăng vọt.

Đợi đến khi món sát khí thời Sáng Thế cuối cùng đại hiển tứ phương, lại có thể để lại cho buổi đấu giá tiếp theo.

Đến lúc đó dù cường giả có tài lực thế lực mạnh đến đâu cũng chỉ

có thể vì túi rỗng mà tiếc nuối quay về.

Mà hai món sát khí này lại thiếu một không được!

Vô Cực thật sự rất biết làm ăn!

Bỏ tâm huyết mua Huyết Đề về, sát khí Huyết Đề xuất hiện, cả Hồng Mông Đại Địa không ai không tranh giành, lúc đó, phải biết rằng bảo vật phía sau, không có chủ.

Cục diện đó không cần nói cũng biết!

Huyết Đề, mua?

Lỗ!

Không mua?

Cũng lỗ!

Nhưng để người khác mua đi?

Càng lỗ hơn!

Lúc này, trên lầu tám chữ Thiên, Lôi Viễn từ từ giơ lên tấm bảng trong tay.

Tuy thời gian quen biết không dài, nhưng chỉ nhìn vào tâm tính và cách làm người của hắn, Chu Thanh cũng không muốn để hắn làm kẻ chịu thiệt.

Lập tức định ngăn lại, nhưng Lôi Viễn mặt mày kiên quyết, kiên trì đấu giá.

Nhìn vệ sĩ hoàn thành quy trình giao dịch xong, Chu Thanh trong lòng một trận bất lực.

“Chu huynh, ngô nhất định phải lấy được bảo vật này.” “Thật xấu hổ, gia tộc của ngô sắp đối mặt với một trận gia tộc quyết đấu lớn, bảo vật này đối với ngô rất quan trọng.” “Đó cũng là lý do ta không

tiếc bỏ ra số tiền lớn để lấy nó." "Chứ không phải cố ý làm vậy." Chu Thanh nghe xong gật đầu, không nói nhiều.

Lúc này, trên lầu tám, Chu Thanh đột nhiên cảm nhận được một trận chu thân pháp tắc vận chuyển, hắn biết, có người đến!

"Lôi đệ, chúc mừng đệ đoạt được đại bảo này nhé." Chỉ thấy cánh cửa được thiên địa pháp tắc gia trì cứ thế bị đẩy ra.

Thế lực của kẻ này rất mạnh!

Người đến không thiện, Chu Thanh nheo mắt lại.

Từ khí tức mà xem, thế lực của kẻ này còn trên cả hắn.

Nhưng nếu phải đối đầu, Chu Thanh cũng không sợ nghênh chiến!

Nhưng mà, "Lôi Sơn, ngươi cũng đến rồi." Lôi Viễn lạnh lùng đối mặt.

Từ lời nói của hai người, có thể đoán ra họ quen biết nhau!

"Nói thẳng đi, Lôi Sơn.

Ngươi đến đây làm gì!" "Lôi đệ thẳng thắn, làm việc với người hiểu chuyện thật thoải mái, ha ha ha ha ha ha." Nam nhân được gọi là Lôi Sơn cười lớn.

Lập tức lại nói: "Bào đệ, bảo vật này không bằng giao cho ngô, gia tộc quyết đấu lớn sắp diễn ra rồi.

Ngô bây giờ sắp đến Vĩnh Hằng Cảnh, có bảo vật này, nhất định sẽ như hổ thêm cánh trong trận quyết đấu!" "Bào đệ lấy được bảo vật này, cũng không thể phát huy được toàn bộ uy lực của nó, gần đây mới lên Hồng Mông Cảnh trung kỳ, lấy Huyết Đề cũng không khống chế được uy lực thì cũng chỉ là đồ vô dụng." "Huống hồ bao nhiêu năm linh đan diệu dược vun đắp, căn cơ của bào đệ cũng không ổn định, không bằng giao cho ngô, đợi món đồ cuối cùng áp trục xuất

hiện, ngô sẽ lấy nó cho đệ, như vậy cả hai bảo vật đều ở trong Lôi gia, cũng không đến nỗi rơi vào tay ngoại nhân.

Tin rằng ngô nhất định sẽ phát dương quang đại, để uy danh của Đăng Thiên Giả Huyết Đề tái hiện!" Lôi Sơn hưng phấn nói xong, nhưng Lôi Viễn lại trực tiếp từ chối: "Nằm mơ đi!" Lôi Sơn ngạc nhiên!

Cùng lúc đó, một số người không cạnh tranh được mà không cam tâm cũng đang chú ý đến chuyện xảy ra ở lầu tám, nghe được lời nói của hai người, họ đều cười lên.

"Cặp huynh đệ này cũng thật buồn cười." "Xem kìa, người kia nói nhiều như vậy, một câu 'không có cửa' là kết thúc rồi." "Ha ha ha ha." Mọi người cười ầm lên.

"Đúng rồi, cặp huynh đệ kia là ai thế?" "Ồ, Lôi gia của Trung Ương Đại Lục!" Lập tức, mọi người lại im bặt.

Nhưng ở trong lầu, Lôi Sơn và Lôi Viễn không biết chuyện gì xảy ra ở dưới.

Hai người giằng co hồi lâu, cuối cùng Lôi Sơn không cam tâm hừ một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

"Trên võ đài gặp lại!" Nhìn cảnh này, Chu Thanh thầm nghĩ, e rằng gặp lại là đao kiếm tương phùng.

Chương 199

"Để Chu huynh chê cười rồi phải không?" Lôi Viễn thản nhiên cười, nói với Chu Thanh.

Chu Thanh xua tay, không sao.

"Ai, nói ra thật xấu hổ.

Hắn là bào huynh cùng cha khác mẹ của ta." "Gia tộc tái đấu quả thực sắp diễn ra, thế lực của bào huynh cũng trên ta." "Về tình về lý, ta vốn nên đoàn kết với bào huynh, nhưng ta làm vậy có lý do của ta, tuyệt không phải vì tư lợi!" Nhìn ánh mắt kiên nghị của Lôi Viễn, tuyệt không phải là giả tạo.

Chu Thanh gật đầu, tin!

"Chu huynh, thật không dám giấu, từ lâu ta đã thấy bào huynh qua lại với người của Huyền Minh Đại Lục, lâu dần, lại luyện tà tu!" "Nhưng ta không có chứng cứ xác thực, chuyện này dù sao cũng là chuyện của Lôi gia ta, cũng không tiện nói cho mọi người biết, nên không tuyên dương ra ngoài." "Nhưng ta không chỉ là gia chủ đời tiếp theo của Lôi gia, mà còn là thiếu thành chủ của Trung Ương Đại Lục, Trung Ương Đại Lục luôn bảo vệ sự bình an của con dân Hồng Mông Đại Địa, ta sao có thể giao nó vào tay thế lực tà ác!" Lôi Viễn từng lời từng chữ, chân thật tha thiết.

Chu Thanh không khỏi động lòng, đúng vậy, hắn cũng là vì muốn học được công pháp, phi thăng đến cảnh giới cao hơn, để tạo phúc cho con dân Hồng Hoang Chi Địa nên mới đến thế giới mạnh nhất trong vạn giới là thế giới Hồng Mông.

Nếu bây giờ ở Hồng Hoang có người muốn đem tất cả những gì mình học được giao cho một kẻ có tâm tư bất chính!

Chu Thanh, cũng tuyệt đối không đồng ý!

Chu Thanh gật đầu, tỏ vẻ đồng tình.

Nhưng buổi đấu giá vẫn chưa kết thúc, món bảo vật cuối cùng áp trục sắp xuất hiện, nhưng đáng tiếc, người đấu giá đã sớm đẩy giá lên một con số kinh hoàng, mọi người đã không còn sức để đấu giá nữa.

Không có ai cạnh tranh, Yên nhi cũng không tức giận, thản nhiên mỉm cười.

Nàng lui xuống đài.

Dù sao, hôm nay Huyết Đề vừa ra, sát khí xuất thế, đến lúc đó sợ không có người điên cuồng tranh giành sao?

Huống hồ gia tộc tái đấu sắp đến, sàn đấu giá Vô Cực không sợ không bán được, ngược lại buổi đấu giá hôm nay đã tạo đủ thế cược rồi!

Buổi đấu giá tuyệt vời đến đây là kết thúc.

Chu Thanh thản nhiên thu lại ánh mắt, tháo kính bảo vệ mắt xuống, lại phát hiện Lôi huynh bên cạnh mặt mày ảm đạm.

"Có được bảo vật này sao lại sầu não vậy, Lôi huynh?" Chu Thanh không hiểu.

"Chu huynh có điều không biết, thật ra lời nói của bào huynh không hoàn toàn sai, tài nguyên của Trung Ương Đại Lục phong phú, ta đa phần dựa vào linh căn diệu dược vun đắp lên, căn cơ quả thực yếu ớt, hôm nay không cạnh tranh được món bảo vật cuối cùng, gia tộc quyết đấu lớn thật sự vô vọng." Quả thực, nếu trước đó lấy được cả hai bảo vật, Lôi Viễn có sáu bảy phần nắm chắc, nhưng bây giờ e rằng một nửa cũng không có.

Chu Thanh nghe xong, trong lòng cũng cảm thấy đáng tiếc.

Nhưng với cái giá hai triệu vạn tệ, Lôi huynh đã cố gắng hết sức rồi.

Ngay lúc Lôi Viễn thất vọng tột cùng, đột nhiên bên tai truyền đến một câu nói dõng dạc: "Ta giúp huynh!" Lôi Viễn kinh ngạc!

Nhưng Chu Thanh không có phản ứng gì lớn.

"Lôi huynh, người ngoài cũng có thể tham gia gia tộc tái đấu sao?" "Có thể, có thể." Lôi Viễn gật đầu, nhưng Chu Thanh đã xua tay.

"Có thể là được rồi!" Nhưng Chu Thanh không biết, điều Lôi Viễn định nhắc nhở.

Gia tộc tái đấu không phải là chuyện nội bộ gia tộc, mà là tất cả các gia tộc ở Trung Ương Đại Lục đều tham gia, nói cách khác, tử thương đổ máu là điều tất yếu.

Nhưng mà, tử thương đổ máu, Chu Thanh thật sự sẽ sợ sao?

"Nhưng mà, Lôi huynh, khi ta không có ở đây, gia đình ta già trẻ lớn bé đều phải nhờ cậy huynh rồi." Chu Thanh đã quyết định giúp Lôi Viễn, vậy thì gia đình già trẻ lớn bé tự nhiên cũng phải sắp xếp thỏa đáng.

Huống hồ thế giới này không quen thuộc, mọi việc đều phải nhờ Lôi Viễn chỉ dẫn.

Nghe Chu Thanh nói vậy, Lôi Viễn không nói gì.

"Làm khó huynh rồi sao?" Chu Thanh sợ hắn có điều lo ngại, nhưng thực ra hắn cũng nhân cơ hội này để đến Trung Ương Đại Lục trong truyền thuyết xem thử, Hồng Mông chỉ là một nơi nhỏ bé mà đã có bảo bối như vậy, không biết đến Trung Ương Đại Lục nơi anh hùng hội tụ sẽ có cảnh tượng ra sao.

Dù sao, đến Trung Ương Đại Lục, Chu Thanh đã quyết định!

Nghe Chu Thanh nói vậy, Lôi Viễn lập tức xua tay: “Không có không có, chỉ là chuyện xảy ra đột ngột, ta không ngờ Chu huynh lại...” “Thật xấu hổ, đấu tranh trong gia tộc, người ngoài thường không tham gia.” “Tham gia thì có thể tham gia.” Thường thì trong gia tộc tái đấu, người đại diện cho gia tộc chỉ là người đứng đầu, còn người trong đội ngũ không phải người của gia tộc cũng không quan trọng, quan trọng là người đứng đầu là ứng cử viên của gia tộc!

“Vậy thì không sao rồi.” Chu Thanh có được câu trả lời, được.

Lôi Viễn gật đầu, Chu Thanh xua tay ngăn lại.

Ra hiệu nhanh chóng đến hậu trường của sàn đấu giá Vô Cực lấy bảo bối rồi nhanh chóng rời đi, đến Trung Ương Đại Lục.

Nhưng Lôi Viễn muốn nói là, gia tộc thi đấu không phải là thi đấu nội bộ, mà là cuộc đấu tranh của các đại gia tộc ở Trung Ương.

Nói cách khác, sẽ có người chết, sẽ đổ máu.

Nhưng thì sao chứ.

Chu Thanh sẽ sợ sao?

Sau màn, vị lão giả kia quả nhiên cũng ở đây.

“Tiểu đạo hữu, lại gặp mặt rồi.” Lão giả cười tủm tỉm một tay giao tiền một tay giao hàng.

Điều kỳ lạ là, bảo vật trên đài lúc đấu giá rõ ràng chói mắt, bây giờ lại trở nên ôn hòa thuận theo, không còn cảm giác chấn động đoạt mục như trên đài nữa.

Chu Thanh suýt nữa đã nghi ngờ, sàn Vô Cực có phải đã tráo hàng không.

“Ủa, lão giả, bảo vật này trông không giống như ta thấy trước đây.” “Tiểu đạo hữu, đừng vội.

Sàn Vô Cực không lừa gạt đâu.” “Vô Cực Huyền Khí sau khi giao dịch, đã trở thành vật có chủ, vật có chủ tự nhiên sẽ không sinh ra công pháp chấn nhiếp đối với chủ nhân nữa.” “Bây giờ chỉ cần chủ nhân đưa một tia thần thức vào trong bảo bối, vật này liền nhận chủ thành công.” Chu Thanh nghe xong lời giải thích của lão giả, vô cùng tò mò.

Nhận chủ?

Bảo bối ở Hồng Hoang chưa từng có khái niệm này, trước nay đều là ai lấy được thì là của người đó.

Khái niệm nhận chủ, bảo bối liền định sẵn chủ nhân như thế này, là lần đầu tiên hắn gặp.

Nhưng mà, Chu Thanh nghĩ lại, cũng tốt, đỡ được một số phiền phức không cần thiết.

Ngay sau đó, hắn lấy thanh cổ kiếm và bản nguyên Bồ Đề.

Vận chuyển đạo thiên địa quy tắc quanh thân, đưa hai luồng thần thức của mình vào.

Trong khoảnh khắc, một luồng kim quang đầy trời nhanh chóng biến hóa trong thần thức của Chu Thanh, Chu Thanh đại kinh, nhìn sắc mặt của những người khác, chỉ thấy họ đều thản nhiên như không, dường như không hề phát giác ra điều này.

Chỉ có lão đầu kia vẫn đang cười tủm tỉm.

Chu Thanh trong lòng lập tức hiểu ra, xem ra bảo bối này cùng chung thần thức, người khác không thể nhìn thấy.

Bên kia, Lôi Viễn không làm theo, Đăng Thiên Giả Huyết Đề không phải là thiên linh địa bảo thông thường.

Đưa thần thức vào là điều không thể.

Dù sao đó cũng là một nửa bước Sáng Thế Thần mà?

Đưa thần thức vào để chế phục người ta?

Nằm mơ đi!

Chỉ đành tạm thời cất giữ cẩn thận, lão giả gọi một vệ sĩ đến, cúi đầu dặn dò vài câu.

Tiếp đó lại khách khí nói với hai người: "Hai vị đạo hữu, Huyết Đề đặc thù, sàn đấu giá Vô Cực không chỉ đơn giản là bán bảo bối, mà còn có các ngành nghề như rèn đúc, tịnh hóa, luyện khí, đan dược, v.v." Chu Thanh và Lôi Viễn trao đổi ánh mắt, xem ra sàn đấu giá Vô Cực thật biết làm ăn.

"Đa tạ, nhưng không cần." Lôi Viễn từ chối, hắn là thiếu thành chủ của Trung Ương Đại Lục, trong phủ đệ có thiếu gì đại sư rèn đúc.

Bất luận thế nào, kỹ thuật rèn đúc không tốt sẽ lãng phí một chí tôn thiên bảo.

Huống hồ, hắn cũng không yên tâm giao Huyết Đề cho người khác.

"Chúng ta cần phải lên đường, cáo biệt tại đây." Chu Thanh và Lôi Viễn chắp tay với lão giả, định rời đi.

Lúc này, thân hình lão giả lóe lên, một bước Hư Không Đạp Bộ đã chắn trước mặt hai người.

"Hai vị đạo hữu không cần vội vã như vậy, ta có một chuyện." Chu Thanh quay người lại.

"Chắc đạo hữu đây là lấy kiếm chứng đạo phải không." "Ta có một đứa con trai, tên là Man Thiên, cũng vừa hay lấy đao chứng đạo." "Không giấu gì các vị, ta đi lại nhiều năm, khả năng nhìn người cũng có chút ít, hôm nay nghe hai vị tiểu đạo hữu muốn đến Trung Ương

Đại Lục." "Lão thân hôm nay thay mặt cho đứa con nhỏ của ta kết một bằng hữu." "Mong hai vị sau này gặp nó thì chiếu cố nhiều hơn." "Lão thân tu luyện là thiên đạo quy tắc tinh thần, công pháp Hư Không Đạp Bộ cũng là do ta từ đó ngộ ra, có lẽ uy lực không bá đạo bằng kiếm đạo, lôi đạo của hai vị.

Nhưng nếu công pháp của hai vị cộng thêm Hư Không Đạp Bộ của ta, tin rằng có thể khiến đạo ý của hai vị tiến thêm một tầng." "Hy vọng hai vị sẽ nhận lấy." Nhìn thấy tình cảm cha con sâu nặng của lão giả, Chu Thanh không khỏi động lòng.

Con đi ngàn dặm, cha lo lắng.

Tuy không biết Man Thiên chưa từng gặp mặt này là người có tâm tính thế nào, nhưng Chu Thanh thầm nghĩ, nếu có thể chung sống, giúp được thì sẽ giúp.

"Lão giả, không cần lo lắng.

Gặp rồi nhất định sẽ tương trợ lẫn nhau." Chu Thanh có niềm tin này, Lôi Viễn tự nhiên càng có, hắn là người của Trung Ương Đại Lục mà, chút chuyện này không thành vấn đề.

"Vậy lão thân yên tâm rồi." Nói xong, lão giả thi triển một bộ công pháp hoàn chỉnh trước mặt hai người.

Mỗi một chi tiết, mỗi một kỹ xảo.

Dưới chân lão giả được vận dụng linh hoạt nhanh chóng.

Một lúc người rõ ràng ở đây, giây tiếp theo, người đã ở ngoài vạn dặm.

Công pháp tuyệt diệu như vậy, thật xứng đáng với một chữ tuyệt!

Thân hình ẩn hiện, chân hạ sinh phong.

Người không ở đây, đây không có người.

Rất nhanh, Chu Thanh và Lôi Viễn đã học được.

Lão giả quả thực dốc túi truyền thụ, đủ để thấy sự chân thành.

Chương 200

Chu Thanh diễn luyện một lần, chỉ cảm thấy tâm hồn sảng khoái.

Ánh mắt tỏa sáng!

Lập tức lại dung hợp kiếm pháp của mình vào đó, tuy chưa đến cảnh giới dung hội quán thông, nhưng sơ kỳ đã không thể xem thường.

Chỉ thấy kiếm pháp vốn uy lực mười phần, bá khí ngút trời.

Cộng thêm bộ pháp quỷ ảo khó lường, càng khiến người ta khó nắm bắt.

Nếu trước đây công pháp uy lực mười phần, phòng thủ còn yếu.

Thì bây giờ công thủ đều dễ dàng, không có kẽ hở!

"Lão giả, tạ ơn!" Chu Thanh và Lôi Viễn hai người lập tức bái tạ!

Lão giả phất tay áo, "Đi đi." Dạy hai người công pháp, một là để hai người trên đường đến Trung Ương Đại Lục xa xôi có thể đi lại thuận tiện.

Hai, cũng có chút tư tâm.

Sau này gặp nguy nan, hy vọng hai người có thể dựa vào công pháp này, lập tức mang con trai của ông ta chạy thoát.

Bên ngoài sàn đấu giá Vô Cực, vô số cung điện san sát, đường phố tấp nập.

Vô số khí tức cường giả ập đến.

Chu Thanh lập tức nhìn thấy, nhạc phụ đã chờ đợi từ lâu, cùng với Chu Linh Nhi, Vân Tiêu, Hậu Thổ, Nữ Oa bốn người.

Lúc này thấy Chu Thanh ra ngoài, vẻ lo lắng trên mặt mọi người lập tức tan biến, vội vàng chạy tới.

"Phu quân, họ gọi huynh lên đó làm gì vậy?" "À, hiền tế." Chu Thanh nhớ lại chỉ cảm thấy giải thích phức tạp nặng nề nên không kể chi tiết, chỉ khái quát sơ qua.

"Đúng rồi, ta quen được một huynh đệ, Lôi Viễn." Chu Thanh giới thiệu.

"Đây là người nhà của ta." Mấy người lịch sự hàn huyên một hồi.

Chu Thanh cảm thấy cũng gần đủ rồi, liền nói ra mục đích của mình: "Ta muốn cùng Lôi huynh đến Trung Ương Đại Lục." Nói xong, quả nhiên mấy người đều ngẩn ra.

Họ không lên lầu, cũng không hiểu rõ cấu thành của thế giới này như Chu Thanh.

Lúc này nghe đến Trung Ương Đại Lục, đều không hiểu gì cả.

Nhưng họ vẫn ủng hộ Chu Thanh, và tỏ ý muốn đi cùng.

Thế là, việc không nên chậm trễ.

Chu Thanh và Lôi Viễn vận dụng Hư Không Bộ vừa học được, thân hình biến hóa nhanh chóng, một ngày đi được mười vạn tám nghìn dặm.

Sấm rền gió cuốn, nhanh như chớp, một dáng vẻ như muốn đạp phá hư không!

Rất nhanh, Trung Ương Đại Lục sắp đến rồi.

Ngoài Cửu Tiêu Vân Thiên, sương mù tan đi, nhóm người Chu Thanh nhìn về phía mặt đất xa xôi, Trung Ương Đại Lục hiện ra rõ ràng trên bản đồ lớn nhất.

So với các đại lục khác, Trung Ương Đại Lục giống như một con

công, các vùng đất khác nhỏ bé đến đáng thương.

"Chu huynh, xem kìa, đó là nơi nhà ta ở." Lôi Viễn chỉ vào một vị trí ở phía đông của Trung Ương Đại Lục.

Chu Thanh nhìn kỹ, thuận thế hạ xuống.

Từ từ đáp xuống.

Thiên cương chính khí cuốn lấy mặt đất, gây ra một dị tượng thiên địa không nhỏ.

Nhưng may mắn là, Trung Ương Đại Lục đất rộng người thưa.

Không gây ra chấn động lớn.

Chu Thanh kiểm tra tình hình của nhạc phụ và những người khác, thấy họ đã hạ cánh an toàn liền nói với Lôi Viễn: "Bây giờ chúng ta đến phủ đệ của huynh đi." Lôi Viễn lại kéo hắn lại, "Lần này ta ra ngoài chỉ tuyên bố là đi du ngoạn tứ phương, chúng ta đột ngột trở về, sợ rằng chuyện sẽ bại lộ." "Huống hồ, bào huynh của ta không chừng đang đợi ta đó." Chu Thanh gật đầu, "Vậy thì trước tiên đi tìm đại sư rèn đúc giỏi nhất, luyện hóa Huyết Đề rồi hãy nói!" Bị Chu Thanh nhắc như vậy, mắt Lôi Viễn sáng lên.

Hắn mỉm cười thần bí.

"Chu huynh, ta đưa huynh đến một nơi thú vị!" "?" "Di Vong Chi Ngân!" Mấy canh giờ sau, nhóm người Chu Thanh được Lôi Viễn dẫn đến một nơi gọi là Di Vong Chi Ngân.

Di Vong Chi Ngân, thực ra không thuộc về bất kỳ quốc gia hay đại lục nào.

Tuy nằm ở rìa Trung Ương Đại Lục, nhưng nơi này chỉ là một bãi sông được hình thành từ dấu vết của vô số năm tháng trôi qua.

Hoặc là một hòn đảo nhỏ.

Ở đây không có ai quản hạt, cũng không có bất kỳ quy tắc pháp chế nào.

Sở dĩ được gọi là Di Vong Chi Ngân, là vì một số người mơ hồ sẽ bị người khác lãng quên.

Nghe có vẻ không phải là một nơi tốt đẹp, nhưng ở đây có thể mua được những thứ kỳ lạ.

Không có thế lực địa phương nào dám nhúng tay vào đây, vì nơi đây ẩn giấu một đám tội phạm từng một thời tội ác tày trời từ thời Tuyên Cổ!

Nhưng cũng vì sự đặc biệt của Di Vong Chi Ngân, một số người đời sau phạm tội tày trời hoặc bị truy sát đều chạy trốn đến đây để tìm kiếm sự an toàn.

Nhưng điều thu hút sự chú ý nhất, không phải là bối cảnh của nó.

Mà là giao dịch chợ đen!

Chu Thanh nhìn mảnh đất cằn cỗi hoang vu này, nơi mắt có thể thấy, đâu đâu cũng có buôn bán nô lệ, có những lính đánh thuê thân hình vạm vỡ thực lực không tầm thường đi thành đội trên đường.

Tùy tiện quét qua một người, đều là Vĩnh Hằng Cảnh trung, hậu kỳ!

Khiến Chu Thanh trong lòng kinh hãi, Vĩnh Hằng Cảnh hậu kỳ, chỉ còn một chút nữa là đến Thái Huyền Chi Cảnh!

Nhưng chỉ một chút, không phải là một chút hai chút!

Phải biết rằng trước Thái Huyền Cảnh, các chu thiên phú được chia làm ba giai đoạn lớn.

Chỉ cần đột phá giai đoạn cuối cùng là có thể tiến vào cảnh giới tiếp theo, nhưng, Thái Huyền Kinh thì khác, Vĩnh Hằng Cảnh mãn

muốn đạt đến Thái Huyền Cảnh, tất phải đến Vong Linh Địa Giới lịch luyện.

Từ một nơi hoàn toàn xa lạ, với một thân phận mới bắt đầu từ con số không, cho đến khi ở đó cũng đạt đến Vĩnh Hằng Cảnh hậu kỳ.

Mới có thể trở về thế giới ban đầu, thành công thăng hoa phi tiên.

Chu Thanh nhìn lính đánh thuê Vĩnh Hằng Cảnh mãn kia, không chọn đi lịch luyện mà ở đây làm một lính đánh thuê, đoán chừng cũng là không muốn bắt đầu tu luyện lại từ đầu.

"Chu huynh, chúng ta đi tìm Âu Dã Tử đại sư trước!" Rõ ràng Lôi Viễn biết người này, tỏ ra vô cùng phấn khích!

"Âu Dã Tử?" "Ha ha, Chu huynh, lần này cho phép ta bán một cái nút." "Cùng ta đi trước đi!" Thế là, Thông Thiên, Vân Tiêu, Hậu Thổ, Nữ Oa và những người khác đi vào một con hẻm khá hẻo lánh.

Ở đây người chen chúc, vô cùng náo nhiệt.

Đủ loại cửa hàng bày la liệt.

Dược tề, dịch dung, đan dược, linh đan hung thú, thiên linh địa bảo, thậm chí cả đầu người bị treo thưởng!

Chỉ có không dám nghĩ, không có không dám bán!

"Chu huynh, đợi ta một lát." Khi đi ngang qua một cửa hàng tạp hóa nhỏ không bắt mắt, Lôi Viễn dặn dò mọi người một câu, rồi biến mất trong đám đông.

Hồi lâu không thấy bóng dáng, đang lúc Chu Thanh nghĩ rằng đã lạc nhau, một nam nhân đột nhiên vỗ vai hắn.

Chu Thanh quay đầu lại, một nam nhân trung niên ngũ quan bình thường, mặt vàng gầy gò.

Không phải Lôi Viễn!

Chu Thanh quay đầu lại tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng lúc này, "Chu huynh, là ta." Nghe giọng nói, không phải là Lôi Viễn thì còn ai vào đây?

Chu Thanh khá thú vị nhìn lên mặt hắn, chỉ thấy ở chỗ kẽ hở giữa tai và má có một chút loang lổ.

"Ai, Chu huynh, món đồ này đừng sờ." Lôi Viễn xua tay, mặt nạ da người vừa mới mua không thể sờ, chỉ có thể nhìn.

Xem ra Lôi Viễn vừa rồi đi vào cửa hàng nhỏ kia là vì cái này, thiếu thành chủ, lần này đi tìm đại sư rèn đúc Âu Dã Tử, đoán chừng phải dùng khuôn mặt ban đầu, không phải là nói cho cả thiên hạ biết, Lôi Viễn chính là người mua Đăng Thiên Giả Huyết Đề sao?

Cách làm như vậy quá ngu ngốc.

Chu Thanh tò mò vô cùng, ở Hồng Hoang chưa từng có những món đồ kỳ lạ này, nặn mặt?

Tạo hình lại?

Đó là nghề của Nữ Oa mà.

Lúc này Nữ Oa đang đứng sau lưng Chu Thanh không kìm được tò mò, nhìn chằm chằm vào chiếc mặt nạ đó.

"Lôi huynh, vậy ta thì sao?" Chu Thanh chắc là không cần dùng, nhưng Lôi Viễn nghe vậy, lập tức từ trong túi vải trong tay áo lấy ra loại đất sét đặc biệt để nặn mặt.

Thế là...

"Chu huynh, của huynh dường như tinh xảo hơn của ta một chút nhỉ.

Ha ha ha." Lôi Viễn khá vui vẻ.

Chu Thanh nhìn khuôn mặt được Nữ Oa nặn xong, trong lòng cũng không nói nên lời, dường như từ sau khi đến Hồng Mông Chi Địa, mọi thứ đều trở nên khác thường!

"Đi bên kia đi." Nghe Lôi Viễn nói vậy, Chu Thanh hiểu ra, đi mật thám đại sư, mang theo vợ con e rằng không ổn.

Hắn nhìn nhạc phụ, "Nhạc phụ, người dẫn Vân Tiêu, Hậu Thổ, Nữ Oa tìm một nơi nghỉ chân gần đây đi.

Chương 201

Ta cùng Lôi huynh đi một lát rồi về.” Thông Thiên gật đầu.

Chu Thanh và Lôi Viễn liền nhanh chóng lên đường.

Cuối cùng, một tòa nhà nhỏ hai tầng màu xám trắng, nhưng cũ nát không thể tả, lung lay sắp đổ, hoàn toàn không giống nơi ở của một đại sư.

Chu Thanh đi suốt một chặng đường, tuy Di Vong Chi Ngân là một bãi đất cằn cỗi, nhưng cảnh tượng ven đường cũng có một phong vị riêng.

Tòa nhà này ở đây quả thực lạc lõng!

Nhưng cửa lại đông như chợ, người qua lại tấp nập.

“Chính là quán trọ mà Âu Dã Tử đại sư thường trú.” Tuy kỳ lạ nhưng Chu Thanh không để ý những điều này, cùng Lôi Viễn bước vào.

Gần cửa ra vào, có mấy người đang vây quanh, thảo luận về những vũ khí được treo bán trên tường, nói chuyện vô cùng say sưa.

Chu Thanh quét mắt một vòng, đều là những món đồ có giá trị không nhỏ.

Số lượng vũ khí trên tường không ít, cả tầng một đều là các loại vũ khí khác nhau.

Có đạo bào, có các loại vật phẩm, có chén lưu ly, v.v.

Ngay lúc Chu Thanh đang quan sát kỹ, đột nhiên, bên cạnh có người bàn tán về hắn.

“Nô lệ chạy trốn từ trong ngục ra!” Lôi Viễn ban đầu cũng theo

tiếng động nhìn ra cửa, tưởng rằng nô lệ đã chạy mất.

Sau đó mới phát hiện ra nô lệ trong miệng những kẻ kia chính là bọn họ!

Hắn không khỏi dở khóc dở cười, Thiếu thành chủ Trung Ương đại lục lại có ngày bị gọi là nô lệ.

Nhưng hắn cũng không giải thích, đặt món chí tôn pháp khí đang cầm trong tay xuống.

Hắn cũng chẳng thèm để ý đến tiếng la hét của đám tiểu nhân, kéo Chu Thanh đi lên lầu hai.

Lúc này, những kẻ kia thấy bọn họ định lên lầu hai đều không khỏi kinh hô.

"Dám đi lên lầu hai sao?" "Ta không nhìn lầm chứ." "Cứ chờ xem, lát nữa sẽ phải xuống thôi." Một kẻ nói chuyện lạnh lùng hừ một tiếng, đó là tiểu nhị trong tiệm.

Loại người không có mắt, không sợ chết này trong tiệm thỉnh thoảng vẫn có.

Đợi chúng thấy giá cả trên lầu hai, không cần ai đuổi cũng sẽ tự động lủi thủi đi xuống.

Gã tiểu nhị ngáp một cái rồi tự đi làm việc của mình.

Nhưng Chu Thanh và Lôi Viễn cứ thế đi thẳng lên lầu hai!

"Chu huynh, chọn một thanh kiếm đi." Lôi Viễn nhìn những món binh khí có giá không hề rẻ trên lầu hai, ánh mắt sáng rực.

Trong tay Chu Thanh đã có một thanh cổ kiếm.

Hắn không phải loại người cố ý đi mua kiếm, đối với hắn, có một thanh kiếm là đủ rồi.

Giống như có một người tri kỷ vậy.

Lúc này đang lựa chọn binh khí, dù cho những món binh khí này quả thực có giá trị không nhỏ, dược liệu trân quý, nhưng Chu Thanh chẳng hề hứng thú.

Hắn liếc nhìn vô số vũ khí rồi hờ hững thu lại ánh mắt, nhưng cũng không muốn làm mất hứng của Lôi Viễn nên không nói lời từ chối, định xoay người xuống lầu chờ.

Nhưng đúng lúc này, Chu Thanh đột nhiên cảm nhận được một luồng lực lôi kéo mơ hồ đang giữ mình lại.

Dường như đang níu kéo?

Níu kéo?

Chu Thanh lập tức xoay người lại.

"Chắc hẳn Chu huynh cũng phát hiện ra rồi." Lôi Viễn nhận thấy phản ứng của Chu Thanh, lập tức mở miệng giải thích.

"Không chỉ linh đan diệu dược có linh thức, vũ khí cũng có linh hồn!" "Chắc Chu huynh cũng cảm nhận được rồi." Chu Thanh gật gật đầu, xem ra vạn vật trên thế giới này đều đã diễn hóa đến một cảnh giới khác.

Ngay cả những khí vật này cũng sống động!

Vừa cảm thán, Chu Thanh lập tức nhìn về phía nguồn gốc của luồng thần lực đang lôi kéo mình.

Kiếm Trủng!

Chỉ thấy duy nhất một nơi, mặt đất đầy rẫy kiếm.

Từng thanh kiếm đứng sừng sững, hiên ngang bất đảo.

Chúng lơ lửng cách mặt đất không xa, duy trì một khoảng cách vi

diệu.

Nhìn kỹ quả thực giống như có sinh mệnh.

Đột nhiên, nhận ra ánh mắt của Chu Thanh, những thanh kiếm này lập tức xoay hướng, chuôi kiếm hướng về phía hắn, như một người quay đầu đối mặt với người khác!

Trong lòng Chu Thanh lại dấy lên một phen sóng gió, đây quả là linh vật có thể quan sát trực quan!

So với thanh cổ kiếm và Bồ Đề bản nguyên kia, chúng còn sống động hơn không biết bao nhiêu lần!

"Lôi huynh, những thanh kiếm này đang chờ người sao?" Chu Thanh nhìn về phía Lôi Viễn bên quầy.

"Không sai, Chu huynh cũng nhìn ra rồi." "Những thanh kiếm này sở dĩ có linh tính, khác với những bảo bối khác, dường như có thể nghe hiểu tiếng người." "Đó là vì kiếm khác với những vật khác, sau khi khai nhận sẽ thấy máu, có khí tính." "Một số bảo kiếm từ thời tuyên cổ, không biết đã cùng bao nhiêu vị chủ nhân chinh chiến sa trường, trải qua bao nhiêu triều đại tuế nguyệt gột rửa." "Có thể nói, kiếm tức là người, người tức là kiếm.

Sau khi đạt đến cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, kiếm không còn mang ý nghĩa của một vật thể nữa." "Có lẽ, những chủ nhân trước kia của chúng sau khi chết đã trú ngụ trong kiếm!" Lôi Viễn nói xong, ánh mắt đầy kích động.

Nếu như vị chủ nhân đó là một vị Sáng Thế vĩ thần đã qua đời trong dòng sông lịch sử thì sao?

Có được một thanh thần khí như vậy, chẳng phải tương đương với việc lúc tác chiến, những anh hùng năm xưa cũng cùng kề vai chiến đấu sao?

Tâm thần Chu Thanh rung động, ánh mắt nhìn những thanh kiếm kia lại lần nữa trở nên nóng rực!

Đột nhiên, dường như cảm nhận được dục vọng của hắn, những thanh kiếm vốn đang yên tĩnh bỗng nhiên rung chuyển.

Chẳng mấy chốc, vô số thanh kiếm đột nhiên "soạt" một tiếng bay lên không, những thanh kiếm còn lại cũng lập tức theo sau.

Chỉ một lát, trên không trung vạn kiếm bay loạn, lúc thì hội tụ thành một khối, lúc thì xoay vòng hỗn loạn.

Dường như đã mất kiểm soát.

Chu Thanh nhìn cảnh này, mơ hồ cảm nhận được những thanh kiếm này không dễ dàng có được như vậy.

"Chu huynh, thật ra không phải huynh đang chọn kiếm, mà kiếm cũng đang chọn huynh." "Linh hồn trong kiếm cần phải được sự công nhận của hồn Kiếm Trủng!" Lôi Viễn nhìn thấy, trong lòng lo lắng, vội vàng giải thích cho Chu Thanh.

Nhưng làm thế nào để được công nhận?

Hắn cũng không biết.

Chu Thanh nhíu mày!

Hắn thử điều động sức mạnh quy tắc Thiên Đạo quanh thân, vận chuyển kiếm đạo công pháp trong cơ thể.

Hắn học kiếm đạo, chắc hẳn sẽ hợp với những thanh kiếm này.

Thế nhưng, mọi chuyện không như ý muốn.

Chu Thanh vừa thi triển, những thanh kiếm kia đột nhiên càng thêm táo động, dường như muốn phản kháng lại hắn, không chịu khuất phục!

Kiếm Trủng!

Kiếm Trủng!

Sống làm người hào kiệt, chết cũng làm quỷ hùng!

Chu Thanh cảm thấy khó khăn chưa từng có, những thanh kiếm này có ý muốn phản kháng và gây thương tổn kịch liệt!

Nếu không cẩn thận, sẽ là vạn tiễn xuyên tâm!

Lôi Viễn lo lắng đứng xem bên cạnh, nhưng một khi Kiếm Trủng đã bị kích hoạt, người ngoài không được tùy tiện can thiệp.

Nếu không… Đúng lúc này, động tĩnh trên lầu quá lớn.

Tiểu nhị gọi quản sự tới, một đám người chạy lên lầu.

"Ngươi đang làm gì vậy!" Gã tiểu nhị định xông lên kéo Chu Thanh ra!

Lôi Viễn lập tức chắn phía trước.

Lúc này là thời khắc gay cấn nhất, tuyệt đối không thể để tiểu nhị can thiệp.

"Lên cho ta, còn đứng ngây ra đó làm gì." Gã tiểu nhị bị chặn lại, tức muốn hộc máu, vội vàng gọi người phía sau giúp đỡ.

Thật tức chết mà, tên trộm cướp này lại dám to gan như vậy!

Ba người lập tức tiến lên.

Tuy cảnh giới thấp hơn Lôi Viễn một chút, nhưng bên họ có đến ba người.

Vốn dĩ đối phó một người Lôi Viễn còn có thể, bây giờ ba người khiến hắn có vẻ vô cùng chật vật.

Xem ra sắp không cản nổi.

Đúng lúc này, đột nhiên… "Hừ!" "Dừng tay!" Hai tiếng nói vang

lên.

Một là của Chu Thanh, còn lại là… Lôi Viễn nhìn về phía cầu thang, chỉ thấy một lão giả tóc bạc đứng ngược sáng!

Chương 202

Vừa quát lên, pháp tắc Lực Chi toàn thân lão giả tự nhiên sinh ra, bao trùm toàn bộ cửa hàng.

Gã tiểu nhị và những người khác bị pháp tắc Lực Chi đó đẩy ngã nhào xuống đất như núi lở biển gầm, giãy giụa mãi không đứng dậy nổi.

"Âu Dã Tử đại sư!" Lôi Viễn cao giọng hô lên!

"Tiểu đạo hữu, thật có lỗi quá." Âu Dã Tử lau mồ hôi trên trán, lập tức vỗ tay một cái, những thanh kiếm trong Kiếm Trủng đang điên cuồng như rồng bay lên lập tức yên tĩnh lại, từ từ hạ xuống cách mặt đất mười centimet, lơ lửng tĩnh lặng.

Nếu không phải mọi chuyện vừa xảy ra, cứ như thể những thanh kiếm này chưa từng sống lại.

Chu Thanh nuốt xuống vị ngọt trong cổ họng, vừa rồi bị gã tiểu nhị làm phiền nên bị phản phệ.

Vốn dĩ để những thanh kiếm này có thể chấp nhận mình, hắn hoàn toàn không có địch ý, thản nhiên phóng ra lực lượng Chu Thiên pháp tắc, cố gắng giao tiếp với chúng.

Nhưng không ngờ, Kiếm Trủng bị kinh động, tự nhiên hắn là người hứng chịu sự phản kháng điên cuồng của những thanh kiếm này.

"Tiểu đạo hữu, mau uống viên Cửu Long Kim Chuyển Đan Bảo Hoàn này đi." Lão giả tóc bạc da hồng hào thấy sắc mặt Chu Thanh, lập tức tiến lên đưa cho hắn một viên đan dược.

"Cửu Long Kim Chuyển Đan?" Lôi Viễn kinh ngạc nhìn.

“Không sao, không sao, chỉ là một viên đan dược thôi mà.” Sau khi uống, sắc mặt Chu Thanh rõ ràng lập tức hồng hào trở lại, tinh thần sảng khoái, mắt sáng ngời.

Công hiệu thật tốt!

“Hai vị tiểu đạo hữu, tổn thất hôm nay đều do lão phu bồi thường.” “Là do lão phu không dặn dò kỹ lưỡng.

Vốn dĩ nghĩ không có ai có thể kích hoạt Kiếm Trủng, nhưng vẫn trưng bày những vũ khí này ở đây, chỉ là mong chờ một chút hy vọng mà thôi.” “Vì vậy tiểu nhị không hề biết chuyện.” Nói rồi, Âu Dã Tử gõ gõ đầu.

“Càng già càng hồ đồ rồi.” Ngay sau đó, dường như ông lại ý thức được điều gì đó.

“Kích hoạt, kích hoạt?” “Đúng vậy, tiểu đạo hữu đã kích hoạt Kiếm Trủng do lão phu thiết lập!” “Cuối cùng cũng tìm được nơi ở thực sự của Âu Dã Tử đại sư, nhưng lại bằng cách này.” Lôi Viễn nhìn tòa cung điện bề ngoài bình thường nhưng bên trong lại ẩn chứa huyền cơ, không khỏi lắc đầu.

“Chu huynh, bây giờ cảm thấy thế nào?” Lôi Viễn nhìn Chu Thanh đang thong thả đi dạo trong sân.

Chỉ thấy Chu Thanh đi dạo trong vườn, nắm chặt quyền, hội tụ tất cả pháp tắc chi lực quanh thân, hét lớn một tiếng “Hoắc” ra ngoài.

Nắm đấm lập tức hóa thành một luồng hư ảnh ngưng kết lao ra ngoài.

Từng tầng từng lớp tiến tới như muốn đột phá hư không, một quyền đã biến cây cột đá vốn còn nguyên vẹn thành tro bụi.

“Công pháp tốt!” Âu Dã Tử khá tán thưởng, trên gương mặt hạc phát đồng nhan nở nụ cười vui vẻ.

“Xem ra viên đan dược đó quả nhiên thần kỳ!” Chu Thanh không nhịn được thầm cảm thán trong lòng, Thái Thượng Lão Quân chuyên luyện đan kia khi còn sống e rằng cũng không luyện ra được đan dược có công hiệu thần kỳ như vậy.

Phải biết rằng Chu Thanh đã phóng thích toàn bộ pháp tắc bản nguyên của mình vào Kiếm Trủng, tổn thương chính là nơi căn cơ.

Lão đầu này chỉ dùng một viên đan dược đã giúp hắn hồi phục hoàn toàn.

Không đúng, không chỉ hồi phục hoàn toàn!

Chu Thanh nắm chặt quyền, uy lực một quyền này rõ ràng đã mạnh hơn trước một hai phần!

Xem ra lão giả cũng không hề tiếc của.

Cũng không biết ông ta còn bao nhiêu đan dược tồn kho.

Nếu để ta mang về Hồng Hoang thì… Âu Dã Tử cười ha hả nhìn hai vị đạo hữu, hoàn toàn không biết Kim Long hồ lô của mình đã bị một tên trộm nào đó để ý.

“Chu huynh, ta cảm nhận được khí vận trong cơ thể huynh đã trở nên mạnh mẽ hơn.” Lôi Viễn tiến lên chúc mừng.

Chu Thanh gật gật đầu, “Đều nhờ đan dược của vị đại sư này.” Âu Dã Tử xua tay: “Thôi được rồi, vốn dĩ là lão phu phải bồi thường.” Nghe vậy, Chu Thanh và Lôi Viễn nhìn nhau.

Khí độ thế này, ra tay hào phóng thế này, chắc chắn là chú tạo đại sư Âu Dã Tử mà họ đang tìm!

“Hắn ngài chính là Âu Dã Tử đại sư rồi!” Lôi Viễn và Chu Thanh cùng tiến lên hành lễ với lão giả.

Âu Dã Tử lập tức tiến lên đỡ: “Đại sư cái gì mà đại sư chứ.”

“Chẳng phải chỉ là một thợ rèn sắt thôi sao?” “Lão thân rèn sắt đã lâu, người quen biết hay đùa gọi lão thân một tiếng chú tạo đại sư.” “Không dám nhận, không dám nhận.” Nghe Âu Dã Tử khiêm tốn, Chu Thanh vừa cảm thấy đại sư không phải là hạng người câu danh trục lợi, vừa âm thầm bất an trong lòng.

Người thường từ chối lời khen của người khác như vậy không chỉ là khiêm tốn.

Bên trong còn có một tầng ý nghĩa là không muốn làm việc cho người khác, nên mới không dám nhận.

Lần này Lôi Viễn đến là để nhờ luyện hóa Huyết Đề thành binh khí.

Nếu Âu Dã Tử… Chu Thanh nhíu mày.

Quả nhiên, khi Lôi Viễn nói ra yêu cầu luyện hóa một món khoáng thế sát khí, vị lão giả lập tức từ chối thẳng thừng!

“Đại sư…” Lôi Viễn vội vàng muốn nói thêm, nhưng gương mặt vốn đang tươi cười của Âu Dã Tử đại sư lập tức sa sầm.

“Không được.

Tiểu đạo hữu không cần nói nữa.” “Vốn tưởng đã gặp được người hữu duyên, kết một người bạn tốt.” “Nếu là cầu ta rèn sắt, vậy thì về đi!” Âu Dã Tử kiên quyết nói!

Chu Thanh và Lôi Viễn nghe vậy, đều tỏ vẻ khó xử.

“Đại sư, vì sao ngài không luyện khí nữa?” Lôi Viễn không cam lòng.

Uy danh của Âu Dã Tử ở Trung Ương đại lục rõ ràng là nhờ luyện ra năm món sát khí Vô Trung chi cảnh mới có được địa vị tuyệt đỉnh như hiện tại.

Nhưng mấy năm trước, ông đột nhiên rời khỏi Trung Ương đại lục.

Không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ biết rằng, vị đại sư này hiện đang ẩn cư tại Di Vong Chi Ngân.

"Lão phu đã thề, đời này không luyện khí nữa." "Gia quyến con cái của lão phu đều vì lão phu mà chết." "Lão phu luyện khí cả đời, gia đình của lão phu lại vì lão phu mà chôn vùi cả đời." "Vì vậy lão phu mới đến Di Vong Chi Ngân." "Quên đi, để thế nhân quên lão già này đi." Nói xong, dường như nhớ lại chuyện cũ nhiều năm trước, vị lão đầu hạc phát đồng nhan lập tức già đi rất nhiều.

Xem ra vì nổi danh mà gia đình Âu Dã Tử đại sư đã gặp tai ương.

Không, tuyệt đối không phải lỗi của ông.

Luyện khí là luyện khí, Âu Dã Tử không phải là kẻ tạo ra sự tàn sát.

Lỗi là ở những kẻ cầm vũ khí của Âu Dã Tử đi khắp nơi gây hấn, cướp bóc!

Tốt xấu, tuyệt không phải do vũ khí định nghĩa!

Mà là do tâm của người dùng vũ khí!

Chu Thanh nghĩ đến đây, ánh mắt kiên nghị!

Hắn liền mở miệng nói với đại sư: "Đại sư, năm món sát khí đó hiện đang ở đâu?" Âu Dã Tử không ngờ Chu Thanh lại hỏi như vậy, thu lại cảm xúc, bình thản nói: "Một thanh đang ở trong tay U Minh Đại Đế của U Minh đại lục." "Một thanh thuộc về một nữ tử tên Quỷ Kiến Sầu." "Có hai thanh là phu thê kiếm, nhưng song kiếm đã tách rời, hiện tại lão phu cũng không biết lưu lạc nơi đâu." "Còn thanh cuối

cùng, ở chỗ lão phu." Âu Dã Tử nói xong, nhìn về phía Chu Thanh, ý hỏi tại sao lại hỏi vậy.

"Nhưng phàm là người cầm kiếm của lão phu đều không ai không đại sát tứ phương, gây họa cho một vùng đất.

Nơi họ đi qua, đại địa hóa thành Tiêu Thổ, tấc cỏ không sinh." "Thế nhân ngược lại cho rằng lão phu rèn ra những thanh kiếm này lại tạo điều kiện cho họ làm điều ác." "Lão phu lại trở thành đồng lõa!" Âu Dã Tử nói xong, giọng điệu tức giận, hai mắt nhìn chằm chằm Chu Thanh!

"Vũ khí do người rèn ra, cũng do người sử dụng." "Đan dược do người luyện ra, cũng do người dùng." "Đại sư, ta xin hỏi.

Nếu viên đan hoàn hôm nay không cứu sống ta, mà ngược lại lại làm ta chết!" "Vậy viên thuốc đó có phải là hung thủ không?" Bị Chu Thanh hỏi một cách sắc bén như vậy, Âu Dã Tử không thể trả lời.

"Vấn đề quá hóc búa." "Dược tính là như vậy, cứu không được thì là không cứu được, chỉ có thể nói rằng mệnh người này vốn đã tận, không thể xoay chuyển mà thôi." Nghe xong, Chu Thanh cười.

Lôi Viễn cũng cảm nhận được dụng ý của Chu Thanh, trong lòng lập tức hiểu ra.

"Đại sư, vũ khí của ngài cũng như vậy thôi." Chu Thanh cuối cùng cũng nói ra, thở dài một hơi đầy ý vị.

Sau vài hơi thở, Âu Dã Tử phảng phất như con cá cạn nước được trở về với nước, có được một cuộc sống mới!

"Tiểu đạo hữu, lão phu…" Âu Dã Tử hai mắt mở to!

"Những kẻ đó lòng dạ bất chính, can hệ gì đến Âu Dã Tử!" Chu Thanh nói giúp ông!

“Nhưng không, còn có chuyện quan trọng hơn.” “Đại sư bị thế nhân oan uổng thì thôi, gia quyến của ngài cũng vì thế mà chịu oan mà chết.” “Ngài trốn vào Di Vong Chi Ngân!” “Vậy gia quyến của ngài thì sao?

Có thể trốn được không?” “Cũng vì sự nhu nhược của ngài mà gia quyến của ngài chết rồi vẫn phải mang tiếng xấu.” “Đến nước này, ngài còn không ra mặt rửa sạch oan khuất!” “Minh oan cho gia quyến của ngài!” “Minh oan cho kiếm!” Chu Thanh vận dụng pháp tắc chi lực, mỗi một câu nói đều đanh thép hữu lực!

Mỗi một câu nói trong lòng Âu Dã Tử đại sư đều như dao đâm vào tim!

Nói xong, tiếng vang vẫn còn quanh quẩn trong trời đất một lúc lâu mới tan.

Nhưng những lời này lại không tan đi trong lòng Âu Dã Tử đại sư.

Một lúc lâu sau… khi Chu Thanh và Lôi Viễn đều nghĩ rằng mọi chuyện đã vô ích.

Âu Dã Tử đại sư cuối cùng cũng ngẩng đầu lên.

“Cuối cùng, là lão phu đã sai rồi.” “Thối quang thành công!” Âu Dã Tử mừng rỡ, thối quang không thể quyết định được.

Giai cấp của một món vũ khí hoàn toàn phải xem nó, tế lên trời, để trời đất quyết định xem món vũ khí này thuộc giai cấp nào.

Luồng ánh sáng vừa rồi cũng tương ứng với việc tinh thần cảm nhận được uy lực ẩn giấu của món vũ khí, được triệu hồi và rót vào trong đó!

Có thể khiến tinh thần màu lam tự động rơi xuống, xem ra món sát khí này có tiềm lực của cảnh giới Sáng Thế Thần.

“Cảnh giới Sáng Thế Thần!” Lôi Viễn đã không kìm được kích động, hét lớn!

“Chỉ có thể đạt đến cảnh giới Sáng Thế Thần!” Âu Dã Tử lập tức sửa lại.

Ông không thể để lịch sử tái diễn, bao nhiêu người vừa thấy sát khí tế thế đã vội vàng lấy đi, kết quả thì sao… Âu Dã Tử nhìn ra được uy lực của đôi Huyết Đề khủng bố đến mức nào, càng không thể để kẻ lòng dạ bất chính có được!

Vì vậy, ông đã giở một chút tâm tư.

“Hai vị đạo hữu, món vũ khí này có thể đạt đến cảnh giới Sáng Thế Thần là không sai, nhưng không phải bây giờ.” Chu Thanh không hiểu, Lôi Viễn lo lắng hỏi: “Chẳng lẽ thất bại rồi?” Trên đời đã có sát khí Sáng Thế được luyện thành, nhưng sát khí Sáng Thế còn tồn tại trên đời lại rất ít, nguyên nhân là sát khí Sáng Thế dễ biến thành một cái vỏ rỗng không hồn không linh.

Chương 203

Đây là một điểm yếu của thế giới Hồng Mông hiện tại.

Bởi vì thiếu cường giả cảnh giới Sáng Thế, số lượng cường giả cảnh giới Sáng Thế hiện tại quả thực đếm trên đầu ngón tay.

Những cường giả có thể đạt đến cảnh giới Sáng Thế cũng đều là những người tồn tại từ xa xưa, được Hồng Mông xem như trân bảo và tôn sùng như tín ngưỡng.

Vừa có thể thỏa mãn Sáng Thế, lại vừa có thể thỏa mãn việc cố định linh hồn Sáng Thế Thần, điều đó quá khó.

Nếu nói về thời tuyên cổ, thì tốt rồi, khắp nơi đều là Đại Đế, Chí Tôn.

Muốn một tôn cô hồn cảnh giới Sáng Thế thì quá dễ.

Nhưng thời đại mà Chu Thanh đang ở không phải thời đại viễn cổ.

Mà là giai đoạn linh khí bắt đầu đi xuống dốc.

Nếu khí vật bây giờ không có linh hồn, vậy món sát khí này chỉ là một cái vỏ rỗng, không khác gì vũ khí bình thường.

Lôi Viễn chán nản cụp mặt, chỉ còn một chút nữa thôi!

Chỉ còn một chút nữa thôi là một món sát khí Sáng Thế sẽ ra đời!

Nhưng lúc này… "Tiểu đạo hữu không cần buồn, ý của lão phu không phải như vậy." "Vật này là di vật của Đăng Thiên Giả Huyết Đề, tự nhiên được phú cho linh hồn." "Sát khí này không phải ở cảnh giới Sáng Thế Thần là vì lão phu đã chia nó thành kỳ trưởng thành." "Khí vật và chủ nhân cùng nhau tu luyện, một người vinh thì cả hai cùng vinh." "Muốn đạt đến cảnh giới Sáng Thế Thần, cần đạo hữu tự

thân nỗ lực!" Nghe xong, Chu Thanh và Lôi Viễn mới hiểu được ý tốt của Âu Dã Tử.

Chu Thanh và Lôi Viễn cũng không nản lòng, vật này tuy hiện tại không ở cảnh giới Sáng Thế Thần, nhưng có tiềm lực tương đương.

Cũng không tệ!

Nhìn món vũ khí hình đôi giày, ánh mắt Chu Thanh kiên nghị!

"Lôi huynh, mau thử xem!" Hiểu rõ rồi, Chu Thanh lập tức gọi Lôi Viễn.

Âu Dã Tử giúp hắn mang vào.

Nhưng, có điều không ổn.

Lôi Viễn sau khi mang vào cảm thấy vô cùng nặng nề, đừng nói là mang vào đi ngàn dặm một ngày, đạp nát núi sông.

Ngay cả nhấc chân cũng không nổi.

Chẳng mấy chốc Lôi Viễn đã mồ hôi đầm đìa, toàn thân kiệt sức.

"Chu huynh, xem ra ta không thể điều khiển được vật này rồi." Lôi Viễn tự giễu cười.

Bảo khí có tiềm lực cảnh giới Sáng Thế Thần đương nhiên không dễ dàng điều khiển như vậy!

Âu Dã Tử nhìn thấy cũng có chút tiếc nuối thở dài.

Hai người trẻ tuổi này là tu luyện giả Hồng Mông Cảnh, mà sát khí này khi còn sống cũng là một kiêu hùng, không coi trọng họ cũng là lẽ tự nhiên.

"Chu huynh thử xem?" Giọng điệu Lôi Viễn chắc nịch, cảm thấy có lẽ tư chất mình không đủ nhưng Chu Thanh nhất định có năng lực!

Nhìn Chu Thanh, mắt Âu Dã Tử đột nhiên sáng lên.

Đúng vậy, hắn có thể kích hoạt Kiếm Trủng của ta, tuy Kiếm Trủng so với vật này không bằng, nhưng cũng không phải là không thể thử.

"Được!" Chu Thanh lập tức mang vào.

Ngay khoảnh khắc hai chân lọt vào, đôi giày đen như đầu gối lập tức tỏa ra ánh sáng vạn trượng.

Văn lộ dần dần hiện ra, văn ấn tựa như quy tắc trời đất khắc trên mặt đất.

Một khế ước chỉ thuộc về Chu Thanh và Huyết Đề xuất hiện!

"Dục Thiên Huyền Quang Thần Trận Đồ!" Lôi Viễn đứng bên cạnh kinh hô!

Sao hắn lại không biết thứ này, dù sao cũng là Thiếu thành chủ Trung Ương đại lục, trận đồ này hắn đã thấy từ lâu.

Khi còn nhỏ, hắn đã từng thấy một tu luyện giả đạo pháp cao thâm trong thành sử dụng theo yêu cầu của cha mình, lúc đó là để giúp cha hắn ký khế ước với một con hung thú cao cấp khó thuần phục.

Trận đồ đó vừa xuất hiện, con hung thú vốn thề chết không theo lập tức trở nên ngoan ngoãn.

Bây giờ, Chu Thanh lại khiến đôi giày này chủ động ký khế ước!

Lôi Viễn nhìn cảnh tượng không thể tin nổi, chỉ cảm thấy vui mừng.

Tuy bảo vật là do hắn bỏ tiền ra mua, nhưng để Chu Thanh có được hắn cũng không có ý kiến gì.

"Chúc mừng Chu huynh!" Lôi Viễn biết đã thành công rồi.

Âu Dã Tử vuốt râu bạc, khá cảm thán nói: "Có thể khiến khí vật chủ động nhận chủ, ký sinh tử khế ước." "Lão thân rèn sắt nhiều năm

như vậy, đây là lần đầu tiên thấy đó." "Kỳ quan bực này đều nhờ hai vị tiểu đạo hữu cả." Chu Thanh nghe xong cuộc đối thoại của hai người, mới biết đã xảy ra chuyện lớn.

Hắn thử giậm chân một cái, lập tức một luồng man lực như muốn xé rách trời đất sắp hiện ra!

Âu Dã Tử lập tức ngăn lại!

Mới khiến cho hiện tượng hủy thiên diệt địa đó không xuất hiện.

"Không được, không được." Một đạp này cung điện của Âu Dã Tử khó mà giữ được.

Chu Thanh áy náy cười cười.

"Đôi giày này uy lực vô cùng, mới chỉ là sơ kỳ.

Tiểu đạo hữu nhất định phải sử dụng thỏa đáng đó." Âu Dã Tử ý vị sâu xa nhìn Chu Thanh.

Chu Thanh tự nhiên gật đầu đồng ý!

"Có một chuyện!" Chu Thanh tưởng Âu Dã Tử muốn dặn dò gì đó.

"Ngươi có biết chuyện được người đời say sưa bàn tán nhất của Đăng Thiên Giả Huyết Đề khi còn sống không?" Âu Dã Tử hỏi vậy, nhưng Chu Thanh thật sự không biết.

Lôi Viễn lập tức trả lời: "Tiêu Thổ!

Chỉ Xích Thiên Nhai!

Thẩm Phán!" Lôi Viễn đối với những nhân vật nổi tiếng này tự nhiên là thuộc như lòng bàn tay, dễ dàng nói ra nhiều công pháp nổi tiếng nhất của các cường giả khi còn sống.

"Không sai!" "Bản nguyên của vũ khí đôi giày này chính là Huyết

Đề, tự nhiên món sát khí này cũng mang theo công pháp của Huyết Đề!" Chu Thanh nghe mà tâm thần chấn động, vũ khí tự mang công pháp.

Hắn chưa từng thấy, công pháp chỉ có người sử dụng mới biết, vũ khí chỉ là môi giới để người sử dụng phát huy những công pháp đó mà thôi!

Vũ khí tự mang công pháp, Chu Thanh chưa từng được biết đến!

"Tiêu Thổ, tự nhiên là nơi tiểu đạo hữu đi qua đều biến thành đất cháy, tự mang hiệu quả thiêu đốt trên phạm vi rộng." "Chỉ Xích Thiên Nhai, đó là nơi tâm muốn đến, liền lập tức có thể đến." "Còn về Thẩm Phán…" "Đây là công pháp mạnh mẽ nhất của vị Đăng Thiên Giả này!" "Điều động tất cả sức mạnh quy tắc của trời đất, hội tụ linh khí trời đất, từ trên trời giáng xuống một võ đạo trường." "Đưa đối phương lên Cửu Thiên, tiến hành sinh tử đấu trong võ đạo trường diễn hóa từ hư không vũ trụ." "Không chết không thôi!" "Ngoài hai người ra, không bị người thứ ba can thiệp!" Chu Thanh nghe xong, hít một hơi khí lạnh.

"Giống như một vị Sát Thần giáng lâm đại địa, thẩm phán số mệnh con người!" "Không gì không khiến sinh linh trên đại địa Hồng Mông, từ tận đáy lòng mà run rẩy." Chu Thanh lúc này mới hiểu được uy danh của chủ nhân đôi giày mình đang mang khi còn sống!

Nhưng cùng lúc đó, hắn không biết rằng, bên hàng rào của ngôi nhà nhỏ rách nát, một đôi mắt đang nhìn chằm chằm!

"Nhất định phải báo cho Đại giáo chủ!" Người đàn ông nhìn sâu vào Chu Thanh và những người khác một cái, rồi rời khỏi ngôi nhà nhỏ đổ nát trong đêm tối.

Hắn là một lính đánh thuê đang đóng quân gần Di Vong Chi Ngân, vừa ra ngoài đi vệ sinh thì bị cuộc đối thoại của nhóm Chu Thanh thu

hút.

Vốn chỉ định xem kịch, kết quả lại bị món bảo bối xuất hiện làm cho kinh ngạc vô cùng!

Báo cho Đại giáo chủ, công lao này chắc chắn sẽ giúp hắn trở thành lính đánh thuê hạng nhất!

Cứ như vậy, tai vách mạch rừng, tin tức đã bị lộ ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, Chu Thanh và Lôi Viễn từ biệt Âu Dã Tử đại sư, định đi tìm Thông Thiên hội hợp.

Nhưng, trước ngôi nhà nhỏ, Âu Dã Tử lại giữ hai người lại.

"Tiểu đạo hữu, lão thân đã suy nghĩ cả đêm." "Trốn tránh nhiều năm như vậy, ta nên đối mặt với sự thật rồi." Ánh mắt Chu Thanh sáng lên, đại sư muốn đi cùng ta và Lôi huynh sao?

Nghe Âu Dã Tử đại sư nói vậy, Lôi Viễn lập tức đưa ra cành ô liu: "Đại sư, nếu không chê có thể tạm thời ở chỗ của ta." "Ta là thiếu chủ đời tiếp theo của Lôi gia ở Trung Ương đại lục." "Cũng là Thiếu thành chủ của Anh Hùng Thành ở Trung Ương đại lục." Lời này vừa nói ra, Âu Dã Tử không khỏi nhìn sang.

Ông từng nghe nói về Lôi gia, càng nghe danh hiệu Anh Hùng Thành.

Trên đại địa Hồng Mông, đây là một thế lực hiếm hoi chủ trì chính nghĩa!

Vì vậy, lúc này nghe Lôi Viễn nói vậy, ông nhìn Chu Thanh và Lôi Viễn hai người càng thêm thân thiết!

"Vậy dám hỏi, tiểu đạo hữu là con cháu của Lôi Mông lão gia chủ?" Âu Dã Tử thăm dò hỏi.

"Ông nội ta đã qua đời rồi." Âu Dã Tử nghe xong có phần thất

vọng, “Ta và ông nội ngươi cũng là bạn bè thế giao.” “Thôi cũng được.

Hậu nhân của ông ấy gặp lại ta, cũng là nối tiếp duyên xưa!” “Đúng rồi, ta xem thời gian, gia tộc tái đấu chắc cũng sắp đến rồi nhỉ.” Âu Dã Tử bấm ngón tay tính toán.

Lôi Viễn gật gật đầu.

“Vậy không nên chậm trễ nữa, chúng ta lên đường thôi.” Chu Thanh lập tức nói: “Ta có người nhà đang chờ, mời hai vị đi đến đó trước.” Tại chợ đen, trong một quán trọ vô danh, Thông Thiên và Chu Linh Nhi đang ở đó.

Đối diện bàn, một đám lính đánh thuê bụi bặm, toàn thân sát khí đang nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nhìn qua là biết vừa hoàn thành nhiệm vụ từ vùng đất hoang vu Nhật Bất Lạc trở về.

Nghe họ thảo luận về hung thú ở vùng đất hoang vu, Thông Thiên chỉ biết cảm thán một tiếng, thời thế đã thay đổi.

Từ khi đến Hồng Mông, mỗi ngày đều nghe những điều mới mẻ, thế giới này quả thực phong phú và đa dạng hơn Hồng Hoang rất nhiều!

Ví dụ như vừa rồi ông thấy một cửa hàng, những thứ bán ở đó ông chưa từng thấy bao giờ.

“Phụ thân đang nhìn gì vậy?” Nghe con gái Vân Tiêu hỏi, Thông Thiên thu hồi thần thức.

Chương 204

“Không có gì.

Chỉ là lo lắng cho hiền tế một chút thôi.” Chu Thanh hai ngày rồi chưa về, nhóm người Thông Thiên ở Hồng Mông lạ nước lạ cái, quả thực thiếu đi một người chủ chốt.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Chu Thanh là Chu Thanh.

Chu Linh Nhi thoáng thấy một bóng người quen thuộc xuất hiện ở cửa.

“Phụ thân!” Mọi người nhìn sang, quả nhiên là Chu Thanh!

Thông Thiên, Vân Tiêu, Hậu Thổ, Nữ Oa đều mừng rỡ.

“Hiền tế lần này trở về, chắc chắn thu hoạch không ít nhỉ!” Thông Thiên đón lấy, khen ngợi Chu Thanh.

Cả gia đình vui vẻ hòa thuận.

Âu Dã Tử và Lôi Viễn nhìn nhau cười.

Có lẽ cảnh tượng hạnh phúc hòa thuận này đã kích thích những kẻ cùng hung cực ác ở Di Vong Chi Ngân.

Ở Di Vong Chi Ngân đa phần đều là những kẻ bị thế nhân ruồng bỏ, đâu có chút tình người ấm lạnh nào.

Vì vậy hành động bình thường của Chu Thanh lại khiến người khác phản cảm.

“Keng” một tiếng, một thanh đại đao được ném ngang lên bàn của Thông Thiên!

Cực kỳ khiêu khích!

Hành động này cũng cắt ngang cuộc đoàn tụ của nhóm Chu Thanh.

Âu Dã Tử và Lôi Viễn đứng bên cạnh quan sát nhíu mày, e rằng không ổn rồi.

"Này nhóc, có dám chơi với ta không." Một người đàn ông mặt có vết sẹo đao khinh thường nói với Chu Thanh.

Chu Linh Nhi lập tức trừng mắt giận dữ.

Chu Thanh ra hiệu cho con bé lùi lại, che chắn phía sau.

Thông Thiên lắc đầu với Chu Thanh, ra hiệu không nên dây dưa với người ở đây.

Nhưng đám người liều mạng này vẫn không chịu buông tha, lấy gia đình Chu Thanh ra làm trò đùa.

Lập tức một tràng cười chế nhạo vang lên.

Chu Thanh nắm chặt quyền, đôi Huyết Đề vừa mới có được là của Lôi Viễn.

Vật này có tác dụng trọng đại, dùng trên người đám tiểu nhân này thật không đáng.

Hắn liền không để ý.

Nhưng lúc này một người đàn ông gầy như khỉ khom lưng đi vào.

Hắn dừng lại ở cửa quán trọ, liếc nhìn ba người Chu Thanh, Lôi Viễn và Âu Dã Tử.

"A!" Người đàn ông mừng rỡ, xem ra đã phát hiện ra điều gì đó.

Không phải là ba người mà hắn nghe lén đêm đó sao?

Trước đó vừa dẫn Đại giáo chủ đi tìm, mới phát hiện chỉ còn lại một ngôi nhà trống, đi một chuyến công cốc.

Khiến Đại giáo chủ nổi giận, tưởng rằng hắn đùa giỡn.

Bây giờ lại may mắn gặp lại!

Người đàn ông quyết định không manh động, nhất định phải trộm được đôi giày kia!

"Phu quân, chúng ta đi thôi." Vân Tiêu nói với Chu Thanh.

Chu Thanh gật gật đầu, đã tìm được Thông Thiên rồi, mau chóng rời đi thôi.

Thế là cả đoàn người lập tức khởi hành rời khỏi Di Vong Chi Ngân.

Nhưng, người đàn ông gầy gò lập tức bám theo.

Nhóm người Chu Thanh đi ngàn dặm một ngày, nhanh chóng xuyên qua Cửu Tiêu vân ngoại, sắp đến Lôi gia ở Trung Ương đại lục.

Thấy họ tiến vào cung điện Lôi gia, người đàn ông gầy gò ghi nhớ kỹ, sau đó lập tức quay về.

Tại Di Vong Chi Ngân, trong đế quốc lính đánh thuê.

Đại giáo chủ và một người đàn ông thần bí đang ở trong một căn phòng kín đáo trong đại điện thương nghị về việc gia tộc giải đấu lớn.

Đột nhiên, một người xông vào.

Chính là người đàn ông gầy gò!

"Đại giáo chủ!

Thuộc hạ tìm thấy rồi!" Đại giáo chủ nhíu mày không vui, không thấy ta đang bàn chuyện với khách quý sao?

Người đàn ông thần bí xua tay: "Không sao." Nếu đã Phong gia gia chủ đều không có thái độ gì, Đại giáo chủ cũng không tính toán nữa.

"Ta khuyên ngươi tốt nhất nên nói điều gì đó có ích!" Gã lính đánh thuê vừa lừa hắn một lần, bây giờ lại đến!

“Đại giáo chủ, thuộc hạ vừa phát hiện ra họ ở quán trọ.” “Lần này thuộc hạ đã ghi nhớ kỹ, theo sát suốt đường đi.” “Kết quả!

Thuộc hạ phát hiện họ là người của Lôi gia ở Trung Ương đại lục!” Câu nói này vừa thốt ra, Đại giáo chủ và Phong gia gia chủ lập tức đứng bật dậy.

“Người của Lôi gia!” Hai người đồng thanh, nhưng điểm quan tâm lại không giống nhau!

“Sao?

Đại giáo chủ cũng có hứng thú với Lôi gia?” Thấy Phong gia gia chủ hoàn toàn không hiểu, Đại giáo chủ lập tức kể lại chuyện Huyết Đề.

Nghe xong, Phong gia gia chủ mới hiểu ra.

“Đại sự không ổn rồi!” Di Vong Chi Ngân vì gia tộc tái đấu, đã tìm mấy thế lực lính đánh thuê mạnh mẽ, những kẻ liều mạng này căn bản không sợ chết, quanh năm được huấn luyện nghiêm ngặt, thế lực hoàn toàn có thể nghiền ép.

Nhưng lúc này, nghe nói Lôi gia gia chủ lại đoạt được Huyết Đề của Đăng Thiên Giả!

Rời khỏi Di Vong Chi Ngân, e rằng là đi tìm Âu Dã Tử rèn đúc vũ khí rồi.

Mọi chuyện đều xảy ra xung quanh họ.

“Hay lắm, Lôi gia tốc độ thật nhanh!” Phong gia gia chủ Phong Vô Nhạc cười lạnh nói với Đại giáo chủ.

“Đi thôi, Đại giáo chủ.

Cùng ta đến Trung Ương đại lục tranh một phen.” Lại nói về Chu Thanh, chỉ thấy đại điện Lôi gia sừng sững trên đỉnh Anh Hùng

Thành, bên bờ Hoài Thủy, chiếm diện tích bằng một nửa thành phố.

Không thể không nói là hào khí.

Mọi người nhìn đại điện uy nghiêm, trong lòng đều có cùng một suy nghĩ.

"Chẳng trách Lôi huynh có thể bỏ ra hai triệu vạn tiền tệ." Chu Thanh thầm nghĩ.

Đại lục khác e rằng dốc toàn lực cũng không bỏ ra được nhiều tiền như vậy, ở Trung Ương đại lục chỉ một gia tộc đã có thể làm được!

"Chu huynh, ta sẽ sắp xếp tốt cho gia đình huynh." Lôi Viễn dặn dò mấy đệ tử lập tức sắp xếp cho đoàn người của Chu Thanh một cách chu đáo, đãi ngộ tuyệt đối cấp bậc khách quý.

Nhưng, động tĩnh của họ quả thực rất lớn.

Một số đệ tử chi thứ của Chu gia đi ngang qua không khỏi ngoái nhìn.

"Bào đệ à, sao về nhanh vậy?

Không chơi thêm chút nữa sao?" Chu Thanh quay đầu lại, chỉ thấy người nói chuyện chính là kẻ đã gặp ở buổi đấu giá trước đó – Lôi Sơn!

"Bào huynh chẳng phải về còn sớm hơn sao?" Anh em tranh phong tương đối!

Khi Chu Thanh tưởng rằng Lôi Sơn lại muốn gây sự, hắn chỉ cười cười không nói gì rồi rời đi.

Chu Thanh có chút ngạc nhiên.

"Ai." Lôi Viễn thở dài.

“Đi thôi, Chu huynh, ta đưa huynh đi bái kiến gia phụ!” Chu Thanh gật gật đầu.

Đình đài lầu các của gia đình Lôi Viễn có một vẻ đẹp riêng, trên đường đi hắn thưởng thức không ít mỹ cảnh hiếm thấy trên đời.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến một đại điện tên là “Tử Vi Kim Ô”.

Chu Thanh chỉ cảm thấy linh khí Thiên Đạo bàng bạc hội tụ về đây, giống như một cơn lốc nhỏ xoáy ngược, chỉ thẳng vào trung tâm đại điện.

“Lực lượng Chu Thiên vận chuyển thật mạnh!” Chu Thanh tán thưởng!

Ánh mắt khá tò mò.

Pháp tắc mạnh mẽ hắn đã thấy không ít, nhưng pháp tắc tu luyện khổng lồ như vậy thì chưa từng thấy.

“Gia phụ tu luyện chính là Thôn Thiên Tạo Hóa Tuyệt Vô Thần Đạo.” “Điểm vi diệu nhất là hấp thu linh khí trời đất một cách bá đạo!” Chu Thanh gật gật đầu, vậy thì tốc độ tu luyện như vậy chắc chắn cũng nhanh hơn bình thường không biết bao nhiêu lần.

Không biết, cảnh giới của Lôi gia gia chủ… Không đợi Chu Thanh nghĩ nhiều, đột nhiên, “Mời vào!” Theo tiếng nói, cửa lớn đột nhiên bị một trận gió lớn từ bên trong thổi mở, thiên cương chính khí tràn ra!

Lại có thể gián đoạn tu luyện giữa chừng!

Chương 205

Chu Thanh tiến vào điện, chỉ thấy trên một chiếc bồ đoàn trên cao đường có một người đàn ông trung niên đang ngồi xếp bằng.

Mặc dù nhắm mắt, Chu Thanh lại cảm thấy sáng như đang mở.

Một hơi thở ra hít vào, Chu Thiên pháp tắc vận chuyển hoàn tất.

Thu công!

"Mấy ngày trước ta bấm quyết, biết được con trai ta sẽ gặp một vị quý nhân." "Xem ra chính là các hạ rồi." Nhìn gương mặt trang nghiêm của cha Lôi Viễn, Chu Thanh thẳng thắn nói: "Chính là ta." "Con trai ta phúc bạc, không có mệnh cách để điều khiển món thần khí Sáng Thế đó.

Nay bảo khí đã thuộc về các hạ, xin các hạ nhất định phải vì Lôi gia của ta mà ra một tay giúp đỡ!" Đương nhiên rồi, dù không nói, Chu Thanh cũng sẽ làm như vậy.

Làm người làm việc phải quang minh chính đại!

"Vậy thì lui xuống đi." "Viễn nhi, nhất định phải chiêu đãi khách nhân cho tốt." Dặn dò một câu như vậy, Lôi gia gia chủ liền tiễn khách.

Theo cánh cửa đóng lại, luồng lực lượng Chu Thiên pháp tắc khủng bố lại bắt đầu vận chuyển không ngừng, chỉ thấy khí vận trời đất của cả Trung Ương đại lục đều đổ dồn về hướng này.

"Gia phụ bế quan tu luyện, bình thường sẽ không gặp người." Lôi Viễn giải thích một câu.

Chu Thanh cũng không nói nhiều.

Xem ra phương thức tu luyện đặc thù này là đặc điểm của Lôi gia!

Ở một nơi khác, Phong gia của Trung Ương đại lục.

"Đại giáo chủ, làm việc gọn gàng một chút." "Đừng để người khác biết là Phong gia ta làm!" Phong Vô Nhạc dặn dò Đại giáo chủ và một đám người liều mạng.

Lính đánh thuê gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Ai có thể ngờ, đường đường là gia chủ một gia tộc của Anh Hùng Thành, Phong Vô Nhạc đức cao vọng trọng lại ngấm ngầm làm chuyện này.

Cứ như vậy, một đám người lợi dụng đêm tối lẻn vào gần Lôi gia.

Sau khi từ biệt Lôi Viễn, Chu Thanh trở về một thiên điện đã được sắp xếp.

Hắn ngồi xếp bằng tu luyện như thường lệ.

Nhắm mắt lại, miệng lẩm nhẩm đạo pháp, từ từ hấp thu linh khí trời đất.

Hắn phát hiện, nhờ phúc của Lôi gia, linh khí trời đất gần đây đặc biệt nồng đậm, hắn cũng được hưởng lây.

Tốc độ tu luyện hôm nay rõ ràng nhanh hơn một chút.

Cứ như vậy, hắn thử cảm nhận đôi sát khí khoáng thế kia, cố gắng dung hợp thần thức của mình vào đó.

Như vậy khi tu luyện, sát khí cũng có thể hấp thu linh khí trời đất.

Nhưng ngay khoảnh khắc phóng ra thần thức, hắn cảm nhận được có sinh linh xâm nhập!

Khí tức rõ ràng khác với Trung Ương đại lục, là của Di Vong Chi Ngân!

Chu Thanh thầm nghĩ không ổn.

Lập tức thân hình lao đi tìm Lôi Viễn.

Nhưng cùng lúc mở cửa, "Vút" một tiếng, một thanh đao tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo chém tới từ phía trước.

Chu Thanh nghiêng người né tránh.

Lập tức, Chu Thiên pháp tắc vận chuyển, hóa khí thành kiếm chặn trước mặt.

Cứng rắn chịu đựng thương tổn ngút trời.

Nhưng hắn không bị thương chút nào.

Chu Thanh lập tức định thần, nhìn về phía nguồn gốc.

Lính đánh thuê?

Chỉ thấy toàn bộ sân vườn đầy rẫy lính đánh thuê, từ bốn phương tám hướng lao về phía Chu Thanh.

"Luân Hồi Phá Diệt." "Nhất Niệm Vĩnh Hằng!" "Đoạn Cân Ma Sát" "....." Một luồng lực hút khủng bố điên cuồng triển khai về phía Chu Thanh.

Thế công hung hãn vô cùng, tu vi mỗi người đều cao hơn Chu Thanh.

Chu Thanh không ngừng hóa khí thành kiếm, hóa vô hình thành vũ điệu của kiếm.

Từng chiêu từng chiêu chống đỡ.

Thấy Chu Thanh ngoan cố chống cự, lại kéo dài thời gian, đám lính đánh thuê nóng ruột.

"Con kiến Hồng Mông Cảnh này còn không mau đầu hàng!" Người đàn ông đeo mặt nạ cầm đầu, trực tiếp tế ra công pháp khủng

bố "Vân Ti Diệt Thế Thần Sao".

Lại là công pháp Thái Huyền Cảnh!

Nhắm thẳng vào mặt Chu Thanh mà đập tới!

Chỉ thấy luồng lực lượng khủng bố như xé rách vũ trụ sắp giáng xuống người Chu Thanh.

Lúc này, đột nhiên.

"Thôn Thiên Tạo Hóa Tuyệt Vô Thần Đạo." Luồng công pháp Thái Huyền Cảnh khủng bố đó bị từ từ dung hợp, hóa thành một trận gió nhẹ.

Khắc tinh!

Xem ra công pháp này chính là khắc tinh!

Chu Thanh mừng rỡ, nhìn về phía người đến.

Hai vị lão giả có thế lực khủng bố tương đương.

"Người của Phong gia đến Lôi gia cũng không chào hỏi một tiếng à." Giọng nói vang như chuông hồng, vang vọng khắp sân vườn.

Nhưng, một câu nói đơn giản lại khiến kẻ cầm đầu nghe như chuột thấy mèo.

Lập tức bỏ chạy.

Nhưng, kẻ đã chọc vào Chu Thanh, có thể dễ dàng chạy thoát như vậy sao?

"Đứng lại!" Hai vị lão giả lập tức bắt lấy một số lính đánh thuê chạy phía sau.

Nhưng đáng tiếc, kẻ cầm đầu đã chạy thoát.

Chu Thanh và một đám đệ tử lập tức tiến lên.

"Ai, đáng tiếc, để hắn chạy mất rồi." Những tên lính đánh thuê bị

bắt giãy giụa.

Nhưng, hai vị cường giả Thái Cực Cảnh đâu có dễ chọc.

Hai chưởng hạ xuống, ba tên lính đánh thuê, hai bị thương một bị tàn phế.

Hấp hối.

"Nói ra kẻ đứng sau, sẽ tha cho các ngươi một mạng." Hai vị lão giả trừng mắt giận dữ, bàn tay giơ lên ẩn chứa lực lượng khủng bố như đang tích tụ, ép buộc.

Nhưng, "Ha ha ha ha, trúng kế rồi!" Lính đánh thuê tự bạo!

Tuy lão giả kịp thời tế ra công pháp, thành công chống đỡ được.

Nhưng khi thu hồi Kim Chung Tráo đã nhuốm màu năm tháng, lão giả nhìn tên lính đánh thuê đã tự bạo chết không thể chết hơn.

Một lúc lâu, trầm mặc không nói.

E rằng, gia tộc tái đấu sẽ không thái bình rồi.

"Hai vị trưởng lão?" Chu Thanh nói với hai vị lão giả, may nhờ họ kịp thời, không thì hắn có thể đã gặp độc thủ.

"Chúng ta là trưởng lão trấn giữ Lôi gia, ở gần thiên điện của đạo hữu.

Vừa nghe thấy động tĩnh liền đến đây." "Chuyện hôm nay phải đa tạ hai vị." Chu Thanh hành lễ với hai vị đạo hữu.

"Không sao, không sao." Hai vị lão giả nhìn nhau, vuốt râu dài cười ha hả nói.

Nhưng, lúc này Chu Thanh đột nhiên ý thức được, "Không ổn, mau đi tìm Lôi Viễn huynh!" Bọn lính đánh thuê này tuyệt đối không chỉ nhắm vào hắn.

Ba người lập tức chạy đến chủ điện.

Quả nhiên, tiểu đạo đồng gác đêm ở cửa đang ngủ say.

Hai vị lão giả lập tức đến thăm dò hơi thở.

"Chết rồi." Thấy vậy ba người trong lòng kinh hãi, e rằng Lôi Viễn huynh bên trong… Hai vị trưởng lão hét lớn một tiếng "Thiếu chủ." Lập tức dùng "Long Trảo Hoàng Thiểm".

Thân hình hai người trực tiếp xuyên qua tường, biến mất trước mắt Chu Thanh.

Chu Thanh cũng nhanh chóng chạy tới.

Xem ra, mục đích của bọn đạo tặc căn bản không phải là bảo khí, mà là Thiếu gia chủ Lôi Viễn đại diện cho thế lực của Lôi gia!

Trong đại điện, trên Kim Long ngọc tháp, Lôi Viễn huynh vẫn giữ tư thế ngồi thiền, nhưng dù ba người gọi thế nào cũng không tỉnh.

Vị trưởng lão áo bào trắng tóc bạc trong đó, nhận ra Lôi Viễn đã trúng mật thuật, liền bấm một cái quyết giải khai sự trói buộc của mật đạo trên cơ thể Lôi Viễn, rồi từ từ đỡ hắn xuống.

Đột nhiên, Lôi Viễn như cá lên bờ, thở hổn hển một hơi, mở mắt ra.

Chương 206

“Lôi huynh!” Chu Thanh hét lớn.

Nhưng Lôi Viễn chỉ tỉnh lại một lát, mắt lại nhắm lại.

Giống như hồi quang phản chiếu.

Khiến tình hình càng thêm tồi tệ.

Chu Thanh lập tức chắp tay với hai vị lão giả: “Hai vị trưởng lão có nhìn ra Lôi huynh đã trúng gì không.” Hắn chỉ có thể cảm nhận được khí mạch của Lôi Viễn huynh yếu ớt, Chu Thiên pháp tắc hỗn loạn không chịu nổi.

Nhưng dấu hiệu sinh mệnh vẫn còn!

Chỉ là… “Chỉ e rằng, linh căn của thiếu chủ đã bị rút đi rồi.” Hai vị lão giả thở dài, giọng điệu bi thương khác thường.

Linh căn bị rút, điều đó có nghĩa là bao nhiêu năm tu luyện của Lôi Viễn đều đổ sông đổ biển.

Không còn tu vi!

Đối với một tu luyện giả, đây không nghi ngờ gì là đả kích lớn nhất, còn khó chịu hơn cả cái chết!

Chu Thanh không dám tưởng tượng Lôi Viễn sau khi tỉnh lại sẽ phát hiện ra sự thật linh căn bị rút.

Cực kỳ tàn nhẫn!

Chu Thanh nổi giận!

Bọn người này ra tay quá độc ác, đã vượt qua giới hạn của một tu luyện giả!

“Chỉ e rằng, thiếu chủ khó mà tỉnh lại được.” “Tỉnh lại, cũng…” Vị trưởng lão tóc bạc kia cũng không nỡ nói ra lời tiếp theo.

“Tỉnh lại, cũng chỉ là một kẻ ngốc ngơ ngẩn!” Trưởng lão tóc đen gầm lên, trong mắt ngọn lửa giận vô tận đang bùng cháy!

Rõ ràng là đã tát vào mặt Lôi gia một cái!

Trung Ương đại lục lại có kẻ to gan như vậy!

Lôi gia không báo thù này, thề không làm người!

“Xem ra kẻ thần bí che mặt đó, nhất định là người của Phong gia!” Chu Thanh nghe vậy, nhìn về phía hai vị lão giả.

“Chiêu Vân Ti Diệt Thế Thần Sao vừa rồi sử dụng với ngươi, là công pháp của Phong gia.” Chu Thanh nhớ lại, Phong gia?

Quả thực, chiêu nào chiêu nấy đều chí mạng, chiêu nào chiêu nấy đều mang theo khí thế phong vân.

Lúc đó hắn tưởng đó là uy lực của pháp tắc Chu Thiên mạnh mẽ, lại phải đối phó với những đòn tấn công từ bốn phương tám hướng nên không nghĩ nhiều.

“Chẳng lẽ…” Chu Thanh do dự nói.

Hai vị lão giả gật đầu một cách khó nói.

Cùng lúc đó, một đoàn đệ tử Lôi gia và các chi nhánh khác cũng lần lượt chạy tới.

Thông Thiên, Hậu Thổ, Nữ Oa và những người khác nghe thấy động tĩnh cũng lập tức đến.

“Hiền tế, không sao chứ.” “Phu quân!” Thấy Chu Thanh đứng vững, người ngã trên đất là người khác.

Thông Thiên và những người khác tuy cũng lo lắng, nhưng đã thở

phào nhẹ nhõm.

Nhưng, Lôi gia gia chủ, cha của Lôi Viễn không đến.

Điều này khiến Chu Thanh ngạc nhiên.

Nhưng đan dược sư của Lôi gia đang gấp rút cứu tỉnh Lôi Viễn, Chu Thanh cũng không để ý đến những chuyện khác.

Hắn điều động khí vận của bản thân, hội tụ vào lòng bàn tay, từ từ truyền vào cơ thể Lôi huynh.

Thấy vậy, các trưởng lão khác cũng lần lượt điều động khí vận của mình.

Lập tức cả cung điện kim quang ngập trời.

Khí vận như kim long lượn lờ trên trời!

Che chở khí vận của Lôi gia!

Dần dần, trán Chu Thanh bắt đầu đổ mồ hôi.

"Vô dụng!" Chu Thanh thu lực cảm thấy thất bại, dù truyền vào thế nào, Lôi Viễn dường như là một người tuyệt duyên, không thể tiếp nhận bất kỳ sức mạnh nào từ bên ngoài.

"Linh căn của Lôi huynh rốt cuộc đã bị đám súc sinh đó lấy đi đâu!" Chu Thanh gầm lên!

Hắn đấm một quyền xuống đất để phát tiết, mặt đất dễ dàng bị xuyên thủng.

"Tiểu đạo hữu bình tĩnh.

Tình hình hiện tại, Lôi gia đã không còn thiếu chủ, gia chủ lại đang bế quan.

Gia tộc tái đấu không thể tiến hành được nữa." "Phong gia sử dụng kế sách này thật hay." Một lão giả đeo hồ lô nghiêm túc nói.

Gia tộc tái đấu sắp đến nơi, đột nhiên xảy ra chuyện này, ý đồ của bọn đạo tặc rõ ràng!

Khiến Lôi gia xuất sư vô danh, gia tộc tái đấu liền không có tư cách tham gia!

Phải biết rằng không có gia chủ ra mặt, gia tộc tái đấu sẽ tự động bỏ cuộc.

"Hay lắm, biết không cướp được bảo bối, liền chuyển mục tiêu sang Lôi Viễn huynh!" Ánh mắt Chu Thanh âm u, trầm giọng nói.

Khí tức khủng bố toàn thân tỏa ra, cả đại điện đều cảm thấy rợn tóc gáy!

Động vào ai cũng được nhưng không thể động vào người bên cạnh Chu Thanh.

Nếu đã động vào!

Vậy thì sẽ giết cả nhà không chừa một ai!

Phong gia sao?

Chu Thanh đã ghi nhớ!

Nhìn mọi người cẩn thận lưu trữ cơ thể Lôi Viễn vào Cửu Uyên Đạo Trường, lão giả tóc bạc bố trí đồ trận, niêm phong làm cấm địa.

Ra lệnh, không có sự cho phép không được đến gần!

"Tiểu đạo hữu, ta đã hạ Thái Dương Bất Diệt Thân cho thiếu chủ, trong thời gian này thiếu chủ dù thiếu linh căn cũng sẽ không bị cô hồn khác chiếm đoạt thân thể." "Nhưng thời gian không dài, chúng ta cần phải nhanh chóng tìm lại linh căn cho thiếu chủ!" Lão giả tóc bạc nặng nề nói!

Chu Thanh gật gật đầu.

Không chỉ phải đoạt lại linh căn, mà còn phải để Phong gia đền mạng!

Cảm nhận được sát ý bùng lên của Chu Thanh, lão giả khó xử nói.

"Chúng ta không để lại chứng cứ, chỉ có mấy tên lính đánh thuê đã chết không thể chứng minh hành vi của Phong gia." "Nếu mạo muội đến đó, e rằng địa vị của Lôi gia ở Anh Hùng Thành sẽ không còn, viện trưởng Áo Tư Ca của học viện trung ương Trung Ương đại lục sẽ phái cường giả đến xóa sổ Lôi gia!" "Còn có Toái Tinh Cung!

E rằng lúc đó Lôi gia khó mà báo thù được!" Lão giả nhíu chặt mày, ông nghĩ xa hơn, biết rõ sẽ có nhiều rắc rối hơn.

"Vậy chúng ta phải nhịn cơn tức này sao?" Chu Thanh trừng mắt giận dữ!

Thiếu chủ bị rút linh căn, hiện tại nửa sống nửa chết bị phong ấn miễn cưỡng kéo dài hơi tàn!

"Đương nhiên, thù tất nhiên phải báo!" Lão giả chắc nịch, ông trấn giữ ở Lôi gia, đại diện cho người của Lôi gia!

"Chúng ta là người của Lôi gia, ra tay e rằng không tiện, tiểu đạo hữu đi thì không có nhiều lo ngại như vậy." "Đương nhiên, chúng ta nhất định sẽ toàn lực tương trợ!" Lão giả tóc đen cũng kiên nghị nói!

"Hư Vô chi địa, đạo hữu có biết không?" "Thế lực của chúng ta ở đó, có rất nhiều cường giả trấn giữ.

Hai người chúng ta chỉ là cảnh giới Thái Huyền mà thôi, ở đó có rất nhiều sư huynh đệ của chúng ta có cảnh giới cao hơn chúng ta." "Đạo hữu nếu gặp khó khăn, hãy cầm lấy tấm bảo kính được phú cho Tiểu Lục Đạo bí pháp này." "Bất kể ở đâu, chỉ cần rót thần thức vào.

Chúng ta có thể cảm nhận được cảnh ngộ của ngươi và lập tức đến!" Chu Thanh nhận lấy.

Hắn hành lễ với hai vị lão giả, cũng không nói nhiều liền khởi hành.

Lưu lại hai vị lão giả trấn thủ Lôi gia, Lôi Viễn cần họ.

Và cả gia đình của Chu Thanh nữa.

Lôi Viễn, ở bên nhau mấy ngày, thời gian tuy không dài, nhưng Lôi Viễn quả thực chân thành đối đãi, Chu Thanh đã xem hắn là người huynh đệ duy nhất ở Hồng Mông.

Tri kỷ khó gặp, quý nhân càng khó tìm!

Ở một nơi khác, Lôi Sơn ẩn nấp trong bóng tối nhìn Chu Thanh rời đi.

Hắn tháo chiếc vòng cổ ẩn thân trên cổ ra.

Ánh mắt xoay chuyển, không biết đang suy tính điều gì.

Lập tức có thể khởi hành, Chu Thanh cầm lấy tấm bảo kính, đi về phía Hư Vô Chi Địa nằm ở phía Tây.

Nghe nói nơi đó là một vùng hỗn độn, hài cốt cổ tích có thể thấy ở khắp mọi nơi.

Chu Thanh thi triển Hư Không Đạp Bộ, tựa như phá vỡ đốt tre, không gian cũng bị hư hóa.

Chẳng mấy chốc, hắn đã đến vùng đất ít người lui tới ở cực tây của Trung Ương đại lục.

Nơi đây, mặt trời đang rực rỡ mà tuyết lại rơi đầy trời, Chu Thanh vô cùng kinh ngạc.

Bông tuyết bay lượn vô cùng vô tận, che khuất đi dung mạo vốn có của vùng đất này.

Chương 207

Chu Thanh lập tức lấy tấm bảo kính ra, đưa một tia thần thức vào trong.

Rất nhanh, tấm gương vốn không thể chiếu ra được gì, lúc này dù cách xa vạn dặm cũng hiện ra hình ảnh của nhà họ Lôi.

"Tiểu đạo hữu, có phải đã gặp nguy hiểm không?" Trong gương, ngoài hai vị lão giả, còn có cả Thông Thiên và những người khác.

Để không bỏ lỡ lời cầu cứu của Chu Thanh, họ đang nhìn chằm chằm vào tấm gương mọi lúc mọi nơi.

"Không, ta đang ở một nơi kỳ dị, chỉ là không thể thoát ra được." Tuy nói vậy, nhưng Chu Thanh lại cau mày.

Nơi này thật quỷ dị!

"Tiểu đạo hữu, hãy hướng bảo kính xuống mặt đất để chúng ta xem thử!" Chu Thanh lơ lửng giữa không trung, cầm tấm gương cúi xuống quan sát, từng chút một quét nhìn khắp vùng đất này, không bỏ sót một li một hào nào để tìm kiếm Hư Vô Chi Địa mà hai vị trưởng lão đã nói.

"..." Âm thanh truyền ra từ trong gương, xem ra họ cũng không biết.

"Tiểu đạo hữu, cảnh tượng ở Hư Vô Chi Địa không phải như thế này, e rằng ngươi đã gặp phải huyễn cảnh." Giọng nói vừa dứt, đột nhiên, bầu trời vốn đang đổ tuyết bỗng trôi nổi đầy hoa bồ công anh!

Giữa tuyết trắng mênh mông xen lẫn những bông bồ công anh màu vàng nhạt, cảnh tượng thật vô cùng mỹ lệ!

Nhưng Chu Thanh lại cau chặt mày!

Quả nhiên là huyễn cảnh!

Hắn đã trúng chiêu rồi.

Chỉ không biết là huyễn cảnh bậc nào mà lại có thể thay đổi cả quy tắc đất trời.

Chu Thanh trong lòng kinh hãi, nơi đây hài cốt cổ xưa chất đống, lẽ nào mình đã vô tình xông vào bí cảnh do một vị Sáng Thế Thần để lại?

Nếu thật sự như vậy, thì vô phương cứu giải.

Một vùng đất bị lãng quên, một bí cảnh bị một vị Sáng Thế Thần từ thời đại nào đó bỏ quên, ai có thể cứu được đây?

Tâm trạng Chu Thanh đột nhiên trở nên nặng nề.

Nhìn tuyết bay vô tận và bồ công anh rơi không ngớt, vĩnh viễn không thấy điểm dừng, khiến người ta từ trong lòng dâng lên một cảm giác tuyệt vọng.

Một vẻ đẹp tuyệt vọng!

Đột nhiên!

Chu Thanh phản ứng lại, đây chính là hiệu quả của huyễn cảnh!

"Muốn ta chết trong tuyệt vọng giữa huyễn cảnh mỹ lệ này sao?" Chu Thanh cười lạnh, lập tức không còn mê mang, ánh mắt dần trở nên kiên định.

Hắn bay lên cao lần nữa, tập trung khí vận vào hai mắt, tìm kiếm sự khác biệt dù là nhỏ nhất trong cội nguồn của vạn pháp thế gian.

Sai một ly, đi một dặm!

Chu Thanh đã hiểu ra!

Nhìn thấu tất cả, ánh mắt Chu Thanh càng thêm kiên định, hắn đã

biết cách phá giải bí cảnh này!

Chỉ thấy trong một vùng trắng xóa, một bóng người đơn độc đang di chuyển chậm rãi.

Bồ công anh và tuyết hoa rất dễ lẫn lộn nếu không chú ý, Chu Thanh đành phải giảm tốc độ.

Một ngày, hai ngày, ba ngày.

Ngay khi phía bảo kính chuẩn bị cử người đến nơi này, Chu Thanh ngẩng đầu lên từ giữa biển hoa và tuyết!

Tìm thấy rồi!

Chu Thanh kẹp lấy một cánh hoa bồ công anh mỏng manh.

Nó nhỏ bé đến mức gần như không thể nhận ra, nhưng Chu Thanh đã tìm thấy nó!

Sự khác biệt một phần ức vạn!

Huyễn cảnh được giải trừ!

Đột nhiên, cảnh đẹp trước mắt Chu Thanh đâu còn nữa, chỉ thấy bồ công anh và tuyết hoa đầy trời bỗng chốc biến mất.

Hiện ra trước mắt chỉ là một sa mạc hoang vu.

Vài bộ hài cốt nằm rải rác, Chu Thanh không khó để nhận ra đó hẳn là những sinh linh giống như mình, vô tình xông vào nơi này, chỉ tiếc là đã chết, còn Chu Thanh thì vẫn sống.

Chu Thanh thở phào một hơi, cũng không biết đã qua bao lâu, nhưng dựa vào thời gian vận chuyển của Chu Thiên pháp tắc trong cơ thể, có lẽ đã khoảng ba ngày.

Huyễn cảnh không phân ngày đêm, chỉ có một màu trắng xóa.

Muốn tìm ra một mảnh đặc biệt trong vạn dặm đó, chỉ có thể tập

trung tinh thần!

“Tiểu đạo hữu!” Âm thanh từ bảo kính truyền đến.

Chu Thanh lập tức cầm lấy bảo kính.

“Đi về hướng Đông Nam!” Nghe được lời nhắc nhở, Chu Thanh lập tức có phương hướng.

Giữa sa mạc, mỗi bước chân của Chu Thanh đều lún sâu vào trong.

Cát tích tụ ở nơi này năm này qua tháng nọ, e rằng cũng đã mấy trăm vạn năm, nếu không muốn nói là mấy ngàn vạn năm.

Nhưng Chu Thanh đã có bài học kinh nghiệm, tự nhiên không dám dễ dàng vận dụng công pháp để đi đường nữa.

Nếu không, rất dễ bị bí cảnh hấp dẫn, thần không biết quỷ không hay mà lún sâu vào trong như lúc nãy.

Cứ như vậy, hắn sải bước trên sa mạc.

Cũng không biết đã đi bao lâu, một hang động nóng bỏng truyền đến cảm giác thiêu đốt da thịt, không chỉ vậy, trong luồng sóng lửa còn ẩn chứa cả hỏa nguyên tố!

Khác với quy tắc sức mạnh của trời đất.

Chu Thanh nhíu mày, hài cốt, hang động, lẽ nào trong này có hung thú?

Dường như để phối hợp với suy nghĩ của Chu Thanh, từ xa truyền đến một tiếng gầm của thú dữ, “Oanh long oanh long”, chấn động đến ù tai!

Sóng nhiệt cũng vì thế mà run rẩy.

Tốc độ cát lún xuống ngày càng nhanh hơn!

Chu Thanh thầm nghĩ không ổn!

Cứ thế này e rằng sẽ bỏ mạng tại đây!

"Tiêu Thổ!" Chu Thanh hét lớn một tiếng, đôi giày dưới chân lập tức hưởng ứng.

Trong chớp mắt, mắt thường có thể thấy, lấy Chu Thanh làm trung tâm, toàn bộ cát trong phạm vi trăm dặm đều hóa thành than cháy.

Nóng ư?

Ta còn nóng hơn!

Môi trường vốn đã rực lửa nay càng khiến người ta phải rùng mình!

Một số kiến thú sợ hãi trốn đi.

Chu Thanh thấy vậy, trên mặt lộ vẻ vui mừng!

Nhưng rất nhanh, hắn biết mình đã vui mừng quá sớm.

"Gào!" Một âm thanh tựa như đến từ thời viễn cổ xa xôi truyền đến.

Nhìn lại bốn phía, đâu còn sinh linh nào nữa, không chỉ những con kiến thú nhỏ bé sợ hãi co rúm lại, mà ngay cả những hung thú trong hang động cũng run lẩy bẩy!

Đây là huyết mạch áp chế!

"Không hay rồi, chọc phải sinh linh khủng bố!" Chu Thanh tuy không biết là sinh linh gì, nhưng từ tiếng gầm gào đó có thể thấy, đây là huyết mạch viễn cổ đã sớm thất truyền.

Thần điểu Đế Giang!

Thiên Sơn có thần điểu, hình dạng như túi màu vàng, đỏ như lửa son, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không mặt mũi, biết ca múa, chính là

Đế Giang.

Nó hiểu rõ thế sự, thông tường thiên ý, có thể lắng nghe thiên mệnh, là vương giả thần thú!

Một thần thú như vậy, Chu Thanh ngẩng đầu nhìn lên.

Nó cũng đang nhìn Chu Thanh, đôi mắt to như bánh xe không chớp một cái, đột nhiên há miệng lại cất lên một tiếng ngâm nga cổ xưa, chấn động đến ù tai!

"Ta cảm nhận được khí tức của chủ nhân trên người ngươi." Con chim đó đột nhiên nói tiếng người!

Chu Thanh kinh ngạc, nhưng lập tức đè nén sự kinh hãi trong lòng!

"Vật dưới chân ngươi là gì?" Thần điểu Đế Giang nhìn dọc theo thân thể Chu Thanh, dừng lại ở đôi chân của hắn.

Chu Thanh lập tức ý thức được, đây là tọa kỵ của chủ nhân trước kia của đôi giày Huyết Đề!

Chu Thanh cũng không biết trong lòng nên cảm thấy thế nào, sóng lòng cuộn trào!

"Ngươi là người thừa kế của chủ nhân ta." Nói xong, không đợi Chu Thanh phản ứng, thân chim vươn ra đôi cánh!

Nhẹ nhàng chạm vào trán Chu Thanh!

Đột nhiên!

Chương 208

Một luồng huyền quang biến ảo, vạn vật vì nó mà thần phục!

"Đế kết thành công rồi!" Hai mắt Chu Thanh tràn đầy kinh ngạc, lại bị chủ động đế kết.

Cũng may nơi này hoang vắng không người, nếu không để người đời thấy được nhất định sẽ kinh ngạc đến ngây người.

Một số kiến thú trong hang động mắt đầy kinh hãi nhìn cảnh tượng này.

Thần điểu Đế Giang vốn không phải sinh linh của vùng đất này, thú vương ở đây hơn một trăm năm trước là một con thú tên là Ngạo Nhân.

Hình dáng giống người, mặc quần áo rách rưới, tay là vuốt sắc.

Nó chuyên tấn công lữ khách đơn độc, thích ăn não người.

Lưỡi dài ngoằng, có lúc duỗi ra cuộn trên mặt đất nghỉ ngơi.

Trong sa mạc nó quả thực là ác quỷ ăn thịt người, hung hiểm vô cùng, người sống nghe đến đều không dám vào.

Các loài thú khác đều phải khuất phục nó.

Nhưng một ngày nọ, thần điểu kia bay tới, đem Ngạo Nhân và đồng đảng của nó tàn sát sạch sẽ!

Kể từ đó, thần điểu Đế Giang trở thành vua của nơi này.

Nhưng hiện tại, vua của bầy kiến thú lại bị một con người đế kết.

Bầy kiến thú vô cùng bối rối, chờ đợi sự xử trí của tân vương.

Nhưng Chu Thanh không muốn ở lại đây làm vua, cũng chẳng

thèm để tâm.

Hắn liền giải tán bầy kiến thú.

Nhìn mặt đất cháy đen, Chu Thanh nghĩ thần điểu hẳn là quen thuộc nơi này, có thể đưa mình đến Hư Vô Chi Địa!

Dường như có thần giao cách cảm, thần điểu kia mở miệng nói tiếng người.

"Ta chưa bao giờ rời khỏi sa mạc này." Ý là không quen thuộc địa hình, Chu Thanh vô cùng thất vọng.

"Nhưng nơi này hẳn không phải Hư Vô Chi Địa mà ngươi tìm, nơi này có tên là cố hương của Sa Đạo Vương." Sa Đạo Vương?

Chu Thanh sững sờ.

"Một vị thần sáng thế." Thần điểu Đế Giang nhàn nhạt giải thích.

Chu Thanh lập tức phản ứng, xem ra huyễn cảnh mà hắn bị mắc kẹt lúc nãy chính là do Sa Đạo Vương này để lại!

Bị huyễn cảnh cố hương của y lưu lại vây khốn ba ngày, Chu Thanh trong lòng thấy thật bất đắc dĩ.

Tìm cường giả đoạt lại linh căn cho Lôi huynh, không thể trì hoãn được nữa.

Nếu không tìm ra Hư Vô Chi Địa, e rằng Lôi huynh… Ngay lúc này, đột nhiên Chu Thanh thấy phía trước có một ông lão!

Trong sa mạc lại xuất hiện một ông lão!

Chu Thanh mừng rỡ, dặn dò thần điểu Đế Giang ở lại đây chờ, liền lập tức đuổi theo.

Chỉ thấy ông lão lưng còng đi chậm rãi, đôi giày dưới chân đã rách nát không chịu nổi, lòng bàn chân cũng mài ra mụn nước.

Có lẽ do gùi trên lưng quá nặng, hoặc có lẽ vì lý do khác, chỉ thấy ông ta thấp bé khác thường.

"Lão ông, lão ông!" Chu Thanh lập tức gọi lại.

Ông lão quay người.

"Cậu muốn mua đồ sao?" Chu Thanh không hiểu.

"Ta là một thương nhân đi rong." Hắn không biết rằng, trong thế giới Hồng Mông này không chỉ có một tộc.

Ông lão trước mắt là một người lùn, chuyên bán những thứ kỳ quái trong sa mạc.

Thói quen của chủng tộc thần kỳ này đã kéo dài hàng chục triệu năm rồi.

Thế giới Hồng Mông ma huyễn tự nhiên không thiếu những thứ kỳ lạ, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

"Lão ông, ta không mua đồ, ta muốn hỏi đường." "Ngài có biết Hư Vô Chi Địa ở đâu không?" Nói xong, ông lão cười cười.

"Nơi này chính là Hư Vô Chi Địa.

Xem ra cậu có điều không biết, Hư Vô Chi Địa lớn lắm đó.

Cho nên cậu mới lạc vào sa mạc này, đi về phía bắc đi, nơi mà những người tu luyện các người muốn đến hẳn là Thành Nhật Bất Lạc!" Chu Thanh nghe xong mới biết, khái niệm ban đầu của mình hoàn toàn sai.

Thương nhân đi rong dần dần đi xa.

Chu Thanh lập tức gọi thần điểu Đế Giang, hướng về phía bắc mà đi.

Rất nhanh, sa mạc màu vàng ban đầu dần dần xuất hiện màu xanh.

Một ốc đảo!

Thành Nhật Bất Lạc!

Thần điểu Đế Giang quá bắt mắt, Chu Thanh vội vàng bay xuống khỏi lưng chim.

"Đế Giang, ngươi đến nơi khác trước đi.

Đợi ta gọi." Nghe vậy, Đế Giang trực tiếp biến thành hình người.

Nhìn thần điểu vốn dang cánh che cả bầu trời trước mắt đột nhiên từ từ hóa thành người, ánh mắt Chu Thanh lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã chấp nhận, đã tu luyện đến mức có thể nói tiếng người, tự nhiên cũng sớm hóa thành hình người được.

Chỉ là… một đứa trẻ.

"Ta có thể hóa hình, cũng có thể ẩn trong thần thức của chủ nhân." "Đi thôi." Đế Giang nhàn nhạt nói, rồi hóa thành một luồng kim quang bay vào mi tâm của Chu Thanh.

Chu Thanh tiến vào thành.

Chỉ thấy trong Thành Nhật Bất Lạc đã có quy mô nhất định, các chủng tộc đều có.

Trên đường có lính đánh thuê, có người lùn, có hung thú hóa thành người, thậm chí có cả Long tộc!

Thật là bao la vạn tượng!

Nhưng khác với Di Vong Chi Ngân mà Chu Thanh từng thấy trước đây, nơi này có pháp tắc quy định.

Chỉ thấy nơi đi qua, đều có thể thấy những vệ binh thế lực bất phàm đang tuần tra.

Có lẽ vì lưu lượng qua lại cực lớn, chủng tộc đa dạng, nên nơi

này phòng bị nghiêm ngặt.

Chu Thanh có chút kích động, lấy ra bảo kính, hỏi thăm một phen.

Được biết là không tìm sai chỗ.

"Tiểu đạo hữu, môn phái của chúng ta tên là Bạch Ngân Chi Thủ, là cung điện lớn nhất trong thành!" Trong bảo kính, Chu Thanh và các đệ tử nhà họ Lôi trên mặt đều lộ vẻ vui mừng!

Chẳng mấy chốc, Chu Thanh đã thuận lợi tìm được thế lực Bạch Ngân Chi Thủ, nhận được câu trả lời đồng ý giúp đỡ.

Đêm đó, trong Thành Nhật Bất Lạc, Chu Thanh cùng Đế Giang dừng chân, định sau khi chuẩn bị mọi thứ sẽ lập tức lên đường.

Nhưng Bạch Ngân Chi Thủ là một thế lực, thực ra cũng không chỉ có mười mấy người.

Cảnh giới của họ tùy tiện chọn một người cũng là Thái Huyền Cảnh, có người thậm chí là Thái Huyền Cảnh hậu kỳ.

Đối phó với nhà họ Phong dư sức!

Trên mặt Chu Thanh hiện lên vẻ giận dữ!

Nhất định phải để lũ tiểu nhân đó trả giá đắt! …… Thế nhưng, đoàn người vốn đang đi đường thuận lợi, đột nhiên phát hiện cảnh tượng trước mắt đã thay đổi.

Thành viên có kinh nghiệm của Bạch Ngân Chi Thủ lập tức biết, đã gặp phải huyễn cảnh!

"Lại là cố hương của Sa Đạo Vương?" Nghe Chu Thanh nói vậy, mấy người của Bạch Ngân Chi Thủ lập tức nhìn qua.

"Đạo hữu lẽ nào?" Chu Thanh gật đầu, nhưng cảnh tượng trước mắt lúc này không phải là biển bồ công anh kia.

Mà là một cung điện dưới lòng đất!

"Tẩm cung của Sa Đạo Vương!" Đột nhiên một người trong đó tên là Lương Tuấn Thánh Sứ hét lớn!

Các đạo hữu khác đều vô cùng kinh hãi!

Sao lại chạy vào tẩm cung của Sa Đạo Vương được chứ?

Nhưng không đợi họ có thời gian suy nghĩ, chỉ thấy cung điện dưới lòng đất vốn có không gian, trần nhà đang từ từ hạ xuống.

Phải biết rằng dưới lòng sa mạc, phía trên tẩm cung là sa mạc vô tận.

Nếu sụp đổ, sẽ bị sa mạc mênh mông vùi lấp, hóa thành một trong vô số thi hài của sa mạc.

"Không ổn!" Mấy vị đạo hữu của Bạch Ngân Chi Thủ vội vàng bấm quyết bay lên, hét lớn muốn thoát khỏi huyễn cảnh.

Tuy nhiên, trong tẩm cung dưới lòng đất, Chu Thanh lại không thể di chuyển được.

Hắn cảm nhận một áp lực vô cùng nặng nề đang hút chặt lấy mình, ngay cả Chu Thiên pháp tắc cũng không thể vận chuyển!

Chương 209

Cực kỳ quỷ dị!

“Đế Giang!

Đế Giang!” Chu Thanh cố gắng gọi thần thú, nhưng dù có đế kết thần giao cách cảm không thể cắt đứt, lúc này cũng không có phản ứng.

Tốc độ cát chảy quá nhanh, Chu Thanh sắp bị vùi lấp!

Khi tỉnh lại lần nữa, Chu Thanh mở mắt, vẫn là địa cung của Sa Đạo Vương.

Nhưng hắn đã bị trói chặt!

Chu Thanh cố gắng vận dụng pháp tắc chi lực toàn thân để thoát ra, nhưng lại phát hiện sức mạnh vừa được giải phóng đã bị địa cung quỷ dị này hấp thụ.

Giống như một cú đấm vào bông gòn!

“Đế Giang, ngươi ở đâu?” Chu Thanh lại cố gắng gọi thần thú lần nữa, nhưng vẫn không có bất kỳ phản hồi nào.

Lần này thật sự là tuyệt cảnh trong tuyệt cảnh!

Chu Thiên pháp tắc hoàn toàn không thể vận chuyển, ngay cả thần thú có thể giao cảm với hắn lúc này cũng như đang ngủ say.

Trong thần thức rõ ràng có thể cảm nhận được luồng khí tức cường đại đó, nhưng mối liên hệ giữa hai người lại bị cắt đứt!

Chu Thanh hít thở sâu mấy lần, ép mình bình tĩnh lại!

Bây giờ, nếu hắn cũng rối loạn thì thật sự xong đời!

Lúc này, cửa đá của cung điện từ từ mở ra.

“Ha ha ha, cảm giác không thể sử dụng bất kỳ sức mạnh nào có phải không?” Một người nói với Chu Thanh.

Chu Thanh ngửa mặt nằm đó, cố gắng ngẩng cái cổ có thể cử động được lên.

Nhìn kỹ lại!

Lại là Lôi Sơn!

Nhà họ Lôi đang độ kiếp, Lôi Sơn lại giở trò vào lúc này!

Hắn hoàn toàn không hề nể nang gì đến cuộc tranh đấu gia tộc của nhà họ Chu!

Chu Thanh nổi giận!

“Đừng vội tức giận.” Lôi Sơn cười cười, hoàn toàn không để tâm đến sự phẫn nộ của Chu Thanh.

“Bảo khí của Lôi Viễn bây giờ hắn là ở trên người ngươi nhỉ.” Ánh mắt Lôi Sơn sắc bén, “Thực ra, ta có thể làm một giao dịch với ngươi, thế nào?” Tuy nhiên, Chu Thanh hoàn toàn không thèm để ý!

Lôi Sơn tự cho là mình đã mở lời, chờ mãi không thấy hồi âm, lập tức tiến lên, bấm một cái quyết không rõ, Chu Thanh liền trở nên vô cùng suy yếu.

Trạng thái hư thoát này lập tức khiến người ta sụp đổ, giống như biến thành một phàm nhân!

Chu Thanh hoàn toàn không biết hắn đã làm thế nào!

Loại công pháp này, trước nay chưa từng thấy!

Đột nhiên, hắn nhớ lại lời Lôi Viễn từng nói khi mới quen ở buổi đấu giá.

“Ta phát hiện bào huynh của ta tu luyện tà tu.” Đột nhiên, Chu Thanh như bị chấn động tâm linh!

“Ngươi dùng tà tu đối phó ta!” Lôi Viễn nghe vậy cũng không phủ nhận.

Chu Thanh đoán không sai!

“Nói đi, mục đích của ngươi.” Chu Thanh thở dài một hơi, bởi vì hắn phát hiện không chỉ Chu Thiên pháp tắc hoàn toàn không thể vận chuyển, mà theo thời gian trôi qua, tu vi của hắn đang từng chút một trôi đi!

Chắc chắn cũng là do tà tu đó!

Chu Thanh đã quá sơ suất!

“Tình trạng của đệ ta ngươi cũng đã thấy rồi, chọc phải người không nên chọc.

Thay vì giúp nó, không bằng giúp ta, thế nào?

Huống hồ Lôi gia ta đường đường chính chính, người nhà họ Lôi sẽ không nói nhiều đâu.” Lôi Sơn nói như dụ dỗ, nhưng Chu Thanh hoàn toàn không nghe lọt tai.

Nhìn bộ dạng cúi đầu không thèm để ý của hắn, Lôi Sơn nổi giận!

“Xem ra, ngươi sợ là chưa nhìn rõ hiện trạng nhỉ!

Ngươi có biết tại sao trên đường đi, ngươi luôn gặp nhiều khó khăn không?” “Cái huyễn cảnh đó…” Nghe vậy, Chu Thanh mở to mắt, hiểu ra tất cả.

Là do hắn làm!

“!” Lôi Sơn đắc ý vô cùng, “Đúng vậy, từ sau khi ngươi rời đi, ta đã bám theo suốt.

Ngay khi ta tưởng rằng suýt nữa mất dấu, ngươi đoán xem ta đã phát hiện ra gì?" "Di chỉ của Sa Đạo Vương!" "Ta lại còn phát hiện ra trái tim mà Sa Đạo Vương để lại!" "Chính vì vậy, ta mới có thể nhốt chặt ngươi ở đây!" "Không ai cứu được đâu!" Chu Thanh nhíu mày, tẩm cung của Sa Đạo Vương ở dưới lòng sa mạc, chắc chắn Bạch Ngân Chi Thủ sắp có thể đào tới!

Chỉ cần một độn địa quyết, rất nhanh sẽ được cứu!

"Ngươi nói mấy lão già đó à?" "Không thể nào, dù họ có lật tung cả sa mạc này lên cũng không tìm được tẩm cung thật sự của Sa Đạo Vương đâu!" Nói xong, Chu Thanh hoàn toàn mất đi hy vọng.

Tâm trạng nặng nề vô cùng.

"Lẽ nào không còn cách nào khác sao?" Chu Thanh một trận hối hận, trên chân hắn hiện tại có đầy sát khí, nhưng lại không thể điều động nó để giết người!

Càng đừng nói là phải vội vàng chạy về cứu Lôi Viễn huynh.

Vốn thời gian đã gấp rút, lại bị trì hoãn quá nhiều rồi.

"Giao bảo khí của ngươi cho ta!" Lôi Sơn nói thẳng!

Nhìn vào đôi mắt Chu Thanh, hắn vô cùng hưng phấn!

Nhưng hắn không biết, thần khí Sáng Thế mà hắn hằng mơ ước đang ở cách hắn không đầy một thước!

Bỗng nhiên, Chu Thanh cười một cách vô cớ.

Nụ cười cực kỳ mỉa mai, khiến Lôi Sơn bị kích động.

"Không đưa sao?

Vậy ta xử lý ngươi xong, bảo khí tự nhiên cũng là của ta." Lôi Sơn hét lớn một tiếng, đột nhiên Chu Thanh bị nâng lên.

“Đừng giãy giụa nữa, đó là Cửu Thiên Liên Hoàn Tỏa do Thắng Ngưng Tôn Mị Sao ban cho.” “Ngay cả cường giả Thái Huyền Cảnh hậu kỳ cũng không làm gì được đâu!” Lôi Sơn tự nhiên đã có sự chuẩn bị.

Đột nhiên, cửa đá lại một lần nữa bị mở ra.

Một đám người bịt mặt bước vào, Chu Thanh có thể cảm nhận được, đều là cường giả Vĩnh Hằng Cảnh!

“Làm nhanh gọn, nhớ cẩn thận một chút.” Đợi chúng lấy đồ vật trong túi vải ra, Chu Thanh không khỏi hít một hơi khí lạnh.

“Lại là dung hợp chủng tộc!” Dám làm loại chuyện này.

“Xin các hạ hãy giết người này giúp ta, bảo khí không có cách nào đổi chủ!” Lôi Sơn đối với người bịt mặt cầm đầu, cung kính nói.

“Đến lượt ngươi làm chủ sao?” Người đó lạnh lùng nói, lập tức một luồng sức mạnh kinh khủng tỏa ra, chấn Lôi Sơn hộc máu!

Ra tay đủ độc, đủ ác!

Căn cơ trực tiếp bị tổn thương!

Tuy nhiên, Lôi Sơn bị đánh như vậy, lại vội vàng xin lỗi!

“Tại hạ đã vượt phận, vị đại nhân kia của Toái Tinh Cung…” Người bí ẩn liếc mắt một cái, Lôi Sơn không dám hó hé thêm tiếng nào.

Chu Thanh lạnh lùng nhìn tất cả mọi chuyện.

Nhưng khi bị đưa lên những khí cụ kia, khi tu vi bị lùi về thành phàm nhân, khi hai chân sắp bị chặt đứt, đột nhiên, một giọng nói cổ xưa như từ vực sâu vọng lại, khiến tất cả mọi người đều chấn động trong lòng!

“Kẻ nào làm ô uế tẩm cung của ta!” Nói xong, đám người của thế

lực Toái Tinh Cung trực tiếp bị đè bẹp xuống đất.

Dưới uy áp khủng bố như vậy, mấy chục cường giả Vĩnh Hằng Cảnh lập tức hóa thành tro bụi.

"Là ai?" Tên cầm đầu sợ đến kinh hoảng thất thố, ngẩng đầu nhìn quanh.

"Ai đang giả thần giả quỷ!" Hắn gầm lên, miệng niệm công pháp kỳ quái, một cảm giác âm u nhớp nháp bao trùm toàn bộ địa cung.

"Thần Chi Bi Khấp Thế Lận Kiếp Chỉ!" Lập tức muốn phá cung mà ra!

Pháp thuật này âm hiểm, hiệu quả đạt tới uy lực của Thái Huyền Cảnh hậu kỳ!

Sau một luồng bạch quang chói mắt, trước mắt Chu Thanh trở nên hư vô.

Chỉ nghe thấy, "Lũ sâu kiến cũng dám giương oai!" Người của Toái Tinh Cung toàn bộ chết sạch!

Còn Lôi Sơn ư, đống tro tàn trên mặt đất đã chứng minh.

Trong đống tro tàn có một cái hộp báu vật, xem ra đó chính là trái tim của Sa Đạo Vương.

Cùng lúc đó, Chu Thanh thần kỳ phát hiện luồng sức mạnh hấp thụ tu vi kia đã biến mất.

Chu Thanh lập tức điều chuyển Chu Thiên pháp tắc, sau khi hoàn thành một đại chu thiên thổ nạp, mới cảm thấy thực sự được tái sinh!

"Các ngươi là ai?" Đột nhiên, chỉ nghe thấy giọng nói của thế lực khủng bố kia lại vang lên lần nữa.